

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:.
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய

(திருவாய்மொழி)

நான்காம் பத்து.

4-6.

இதற்கு

* தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்
அருளிச்செய்த ஆரூயிரப்படியும்,

* அன்போடழகிய மணவாளச்சீயரருளிச் செய்த
பன்னீராயிரப்படி உரையும்

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை
வள்ளல் வடக்குத்திருவிதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த
ஈடு ப்ரதி திருவாய்மொழியின்

ப்ரவேசங்களும்
ப்ரதி பாசுரங்களின் அவதாரிகைகளும்

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான், புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யரால்
பரிசோதிக்கப்பட்டது

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கிரந்த முத்ராபக சபையாரால்

சென்னை.

ஸ்ரீ நிகேதன முத்ராஷ்டிர சாலையில்

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

அக்ஷய வஸு

1926

ஐஸ்வர்யம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தை யுடைத்தாகையாலே தண்ணிது ; ஆக்மலாபம் அபுநஷார்த்தமாய்க்கொண்டு நிலைநிற்குமாகையாலே தண்ணிது ; இப்படி ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களுக்கு உண்டான தண்மையைச் சொல்லி, 'ஸர்வேஸ்வரனாகிறான் ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தகனாய் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனயிநுப்பா நொருவன் ; ஆனபின்பு அவற்றைவிட்டு பகவத்பஜனம்பண்ணப் பாருங்கோள்' என்று இங்ஙனே பகவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு உண்டான நண்மையை உபபாதிபா நின்றனுகொண்டு, பரோபதேஸாப்ரவ்ருத்த ராகிறார், இவர்தாம், ஸம்ஸாரிகள் தாந்தராபவந்து 'எங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லவேணும்' என்ன, சொல்லுகிறான்தே ; பிராட்டியும் ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானும் ராவணனை நோக்கி ஹிதஞ்சொன்னாற்போலே யிருப்பதொன்றே ; (க) [ஈஷ்டஹாரணயபாப்ரதீப்தம்ஸாரணயதா] வெந்து அற்ற க்ருஹத்திலே 'ஒருகம்பாகிலும் கிடைக்குமோ?' என்று அவிக்கப் பார்ப்பாணரப்போலே.

பு:—முதற்பாட்டில், ஸார்வபொமராய்ப்போந்த ராஜாக்கள் அந்த ராஜ்யஸ்ரீயை யிழந்து இரந்து ஜீவிக்கவேண்டிப்படி துர்க்கத ராவர்கள் ; ஆனபின்பு, (உ) "ஈஷ்டஹாரணயபாப்ரதீப்தம்ஸாரணயதா" என்கிறபடியே நித்யஸ்ரீயான ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒருநாயகமா யோடவுலகுடனாண்டவர் *

கருநாபகவரந்தகாலர் கைநகியபாணைப் *

பெருநாடுகளை விம்மைமீலேபிச்சைதாங்கொள்வர் *

திருநாரணன் தாள் காலம்பெறச்சிந்தித்துப்ப்மினே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், ஏகாதீபத்யம் நடத்தின ராஜாக்களை மிகுதாக்களாய்க் லேஸிப்பார்கள் ; ஆதலால், திருபாதிக ஸம்பந்தயுத்தனாய் நித்யஸ்ரீயான நாராயணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒருநாயகமாய் — மண்டலநாதத்வரூப ஓட—(நெடுங்காலம்) நடத்தும்படி

மான ஏகாதீபத்யம் உலகு—லோகத்தோடே

தையுடையராயக்கொ

ண்டு உடன்—பொருந்தி

4 திருவாய்மொழி-ச-ப, க-தி, க-பர், ஒருநாயகமாய் வ்யாக்யாநம்.

ஆண்டவர்—ராஜ்யரசுந்ணம்பண்ணப்	காண—காணுப்படியாக
போந்தவர்கள், (அந்த	இம்மையிலே—இந்த ஜந்மந்தன்னிலே
ஜஸ்வர்யம் பக்நமான	பிச்சை—பிணையை
வாறே லஜ்ஜித்து ரா	தாய—(லஜ்ஜையையும்விட்டுச்சென்று)
த்ரியிலே பிணைபுகத்	தாம் அர்த்தித்து
தேடி)	
கரு—(இருளிற்காட்டில்வாசியாக)	கொள்வர்—கொள்வர்; (இப்படி ஐஸ்
கறுத்த	வர்யம் அஸ்திர மாத
நாய்—நாயாலே	லால்
கவர்ந்த—கவ்வப்பட்ட	திரு—நித்யஸூயாய்
காலர்—காலையுடையராய்	நாரணன்—(நிருபாதிசேஷியான)
சிதைகிய—(உபயோகாரஹமன்றியே)	நாராயணனுடைய
பொளிந்து போகட்ட	தான்—திருவடிகளை
பாணையர்—பாணையைப் பாத்ரமாகக்	காலப்பெற—காலவிளம்பம்பிறவாமல்
கொண்டு	சடக்கென
பெருநாடு—(காங்கள் நிர்வஹித்த)	சிந்தித்து—அதுஸந்தித்து
மஹாப்ருதிவியி லுள்	உய்ம்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள்.
ளாரெல்லாரும்	

ஸ்ரிய:பதியான நாராயணன் திருவடிகளிறேஜஸ்ரயணீயமும் ப்ராப்யமும்.

ஆறு ;—ஸ்வவஸாநுவர்த்தி ஸகலமநுஜராய், ஸப்ததத்வீப வதி
பான மேதிதியெல்லாவற்றுக்கும் அத்விதீபாதிபதிகளாய்க் கொண்டு
ராஜ்யப்பண்ணினவர்களே, உத்தரகக்ஷணம் அபஹ்ருத ஸகலராய்
அதிக்ருபணராய் க்ஷுதார்த்தராய் ஸர்வஜநங்களும்காண ஆஹாரார்த்
திகளாய்த் திரிவர் ; இப்படி ஐஸ்வர்யம் அஸ்திரமாதலால் அத்நை
விட்டு ஸ்ரிய:பதியாபிருந்த நாராயணன் திருவடிகளை ப்ராப்யமா
கப் பற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார். (க)

௭ ;—அஸி ;—இரண்டாம்பாட்டு. ராஜ்யத்தை யிழக்கையே
பன்றிக்கே, ராஜ்யம்பண்ணுகிற நாளில் போக்யைகளாகப் பரிக்ர
ஹித்த ஸ்த்ரீகளையும் ஸத்ருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைய் படுவர்
என்கிறார்.

திருவாய்மொழி-சு-ப, சு-தி, உ-பா, உய்ம்மின் வயாக்யாநம். 5

உய்ம்மின்திறைகொணர்ந்தென்றுலகாண்டவர் * இம்மையே

தம்மின்சுவைமடவாரைப் பிறர்கொள்ளத் தாம்விட்டு *

வெம்மினொளிவெயிற்கானகட்போய்க் குமைதின்பர்கள்

செம்மின்முடித்திருமலை விரைந்தடிசேர்மினோ. (உ)

ப;—அந்தரம், ஐஸ்வர்யபங்கமே யன்றிக்கே அபிமதவியோக டும் பிற
க்குமாதலால், ஸர்வாதிகரோஷியான ஸ்ரிய:பதியை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

திறை—திறையை

கொணர்ந்து—கொண்டுவந்து

உய்ம்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள்;

என்று — என்று (இந்த உத்திமாத்ரத் தாலே)

உலகு—லோகத்தை

ஆண்டவர்—ஆண்டவர்கள்

இம்மையே — இப்படிவாழ்ந்த ஜந்மம் தன்னிலே

தம்—தங்களுக்கு அஸாதாரணைகளாய்

இன்—அபிமதைகளாய்

சுவை—போகரஸத்தையுடையராய்

மடவாரை — (தங்களையொழியச்செல்

லாதபாரதந்த்ரயத்தை

யுடையரான) ஸத்ரீ

களை

பிறர்—அந்நயர்

கொள்ள—பரிசுரஹிக்கும்படி

தாம்—தாங்களே

விட்டு — கைவிட்டு (அத்தேசத்திலு
மிருக்கப்பெறுதே)

வெம்—வெவ்வியதாய்

மின் ஒளி — (பார்த்தவர் கண் வெறி
யோடி) மின்னொளி
பரக்கும்

வெயில்—வெயிலையுடைய

கானகம்—காட்டுள்ளே

போய்—போய்

குமைதின்பர்கள் — (அங்கும் அந்நயரா
ஜாக்களாலே) பீடித

ராவர்கள் : (ஆக்லால்)

செம் மின்—அப்ரதிஹததேஜஸ்ஸான

முடி—அபிவேசகத்தையுடைய

திருமலை—ஸ்ரிய:பதியை

விரைந்து—ஸத்வரராய்க்கொண்டு

அடிசேர்மின் — பதாஸ்ரயணம் பண்
ணுங்கோள்.

செம்மி னென்கிறது - சிவந்த வொளி யென்றுமாம். (உ)

ஆறு;—இப்படி அபஹருகராஜபராப்ப்போ மித்தனையன்றி
யே, அபஹருதஸ்வாபிமத கனக்ராதிகளாய் அவ்வவதேஸாத் ப்ரஷ்
டருமாய் வநசரராய் தத்ராபி பூர்வஸத்ருபிர்ப்பாத்ய மாநருமாவர் ;
ஆனபின்பு, கிரீடமகுடாதி திவ்யபூஷணபூஷிதனாய் ஸ்ரிய:பதியா
யிருந்தவன் திருவடிகளை ஈண்டென ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

6 திருவாய்மொழி-ச-ப, க-தி, ந-பா, அடிசேர் வ்யாக்யாநம்.

ஈடு;—அவ;—மூன்றும்பாட்டு. ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்து கிடந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்பை யுடையவர்கள், 'ஒருசேதநன்' என்று நினைபதபடி மதிப்பவர்கள் என்கிறார்.

அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள் தாந்தொழ *
இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்பவிருந்தவர் *
பொடிசேர்துகளாய்ப்போவர்க ளாதலில்நொக்கெனக் *
கடிசேர்துழாய்முடிக்கண்ணன்கழல்கள்நினைமினோ. (ங)

ப;—அநந்தம், காலில்விழுந்த ராஜாக்களையும் மதியாதிருந்தவர்கள். ஒரு வன் காலிலேதட்டினால் ஒருவன் து பாதிபத்தி பிறவாதபடி யாவர்கள் ; ஆத லால், போக்யனான க்ருஷ்ணன் திருவடிக்கே ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

அடி—தங்கள்காலோடே
சேர்—சேர்ந்த

முடியினராகி—முடியை யுடையராய்க்
கொண்டு

அரசர்கள்—ராஜாக்கள்

தாம் — (இந்த ஆஸத்திதான் தாமாக
அவர்கள் அநாதரித்தி
ருக்கச்செய்தே) தாங்
களை

தொழ—தொழாங்க,

இடிசேர்—இடியோடு ஒத்த

முரசங்கள்—முரசங்கள்

முற்றத்து—முற்றவெளியிலே

இயம்ப—ஸப்திக்க

இருந்தவர்—(அதிலே செவிமடுத்த

அந்யபரதை) பாவித்

திருக்குமவர்கள்

பொடி — ஒருபார்த்தத்தை கதேஸத்
தோடு

சேர்—சேர்ந்த

துகளாய்—பரமணுவாம்படி

டோவர்கள்—மதிப்பற்றுப்போவர்கள் ;

ஆதலில்—ஆதலால்

நொக்கென—சடக்கென

கடி சேர் — பரிமளஸமவாயத்தை

யுடைய

துழாய்—திருத்துழாயாலே அலங்க்ருத

மான

முடி—திருமுடியையுடைய

கண்ணன்—க்ருஷ்ணனுடைய

கழல்கள்—திருவடிகளை

நினைமின்—நினைபுங்கோள். (ங)

ஆறு ;—இப்படி ஐஸ்வர்யம் அஸ்திரமன்றியே, ஐஸ்வர்ய போ க்தாக்களானவர்கள் தாங்களும் அத்யந்தம் அஸ்த்திரர் ; ஆதலால், ஈண்டென நிரதிரய போக்ய பூதனாப் ஆஸ்ரித ஸுலபநா யிருந்த எம்பெருமானே நினைபுங்கோள் என்கிறார். (ங)

திருவாய்மொழி-ச-ப, க-தி, ச-பா, நினைப்பான் வ்யாக்யானம். 7

நடு ;—அவ ;—நாலாம்பாட்டு. ஐஸ்வர்யத்தின் நிலையாமையும் மதிப்பறுகையும் கிடக்கச்செய்தே, போக்தாக்களுடைய நிலையாமை யாலும் அவனைப் பற்றவேணும் என்கிறார்.

நினைப்பானபுகின் கடலெக்கவின் நுண்மணலிற்பலர் *
எனைத்தோருகங்களு மிவ்வுலகாண்டுகழிந்தவர் *
மனைப்பால்மருங்கற மாய்தலல்லால்மற்றுக்கண்டிலம் *
பனைத்தாள்மதகளிறட்டவன் பாதம்பணிமினோ. (ச)

ப;—அநந்தரம், மதிப்புக்கேடே யன்றியே ஆயுஸ்ஸும் நிலைநில்லாத கையாலே விரோதி நிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை வணங்குங்கோள் என்கிறார்.

நினைப்பான்—(பகவதநுபவத்தை விட்	மருங்கு—அதன்பரிஸரத்துக்கும்
டுச்செத்தராஜாக்களை)	அற—வாசிதேரியாதபடி
நிரூபிக்க	மாய்தல் அல்லால்—அழியுமொழிய
புகில்—இழியில்	மற்று—வேறு அவஸேஷிப்பதொன்று
எனைத்தோருகங்களும் — அகேகயுகங்	உண்டாக
களும்	சுண்டிலம்—சுண்டிலோம்: (ஆதலால்)
இ உலகு—இந்தலோகத்தை	பனை—பனைபோலேபருக்க
ஆண்டு—ஆண்டு	தாள்—அ உப்பரப்பையுடைத்தான
கழிந்தவர்—கழிந்துபோனவர்கள்	மதகளிறு—மத்தகஜத்தை
கடல் எக்கலில்—கடல் எக்கலிட்ட	அட்டவன்—அழித்தவனுடைய
நுண்மணலில் — நுண் மணலிற்காட்	பாதம்—திருவடிகளை
மல்	பணிமின்—வணங்குங்கோள்.
பலர்—அநேகர் ; (இவர்கள் முடியுமள	‘நுண்மணலிற்பலர்’ என்று, ஐந்தாம்
வில்	வேற்றுமை - உவமை
மனைப்பால் — (காங்களிருந்த) க்ருஷ்	ப் பொருவாய், நுண்
ப்ராசுத்துக்கும்	மணல்போலே அஸ்ந்
	க்யாத ரென்றுமாம்

ஆறு ;—ஐஸ்வர்ய போக்தாக்களானவர்க ளெல்லாரும் ஸாந் வயமாக நஸித்தப்போன இத்தனையல்லது, மற்றும் ஸ்த்திரராயிருப் பாரொருவரையும் சுண்டிலோம் ; ஆதலால், ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸநஸ்வபாவான ஸ்ரீருத்தவன் திருவடிகளைப் பணியுங்கள் என்கிறார்.

(ச)

8 திருவாய்மொழி-ச-ப, சு-தி, னு-பா, பணிமின் வ்யாக்யாநம்.

ஈடு ;—அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. செல்வக்கிடப்போபாதி அங்க நாபரிஷ்வங்கமும் அஸ்திரம் என்கிறார்.

பணிமின் திருவருளென்னு மஞ்சீ தப்பைப்பூம்பள்ளி *

அணிமென்குழலாரின் பக்கலவியமுதுண்டார் *

துணிமுன்புநாலப் பல்லேழையர் தாமிழிப்பச்செல்வர் *

மணிமின் னுமேணி நம்மாயவன்பேர்சொல்லிவாழ்மினே. (ரு)

ப;—அந்தாம், அபிமதைகளான அங்கைகளோடு ஸம்ஸ்லேஷமும் அஸ்திரமாதலால், அபிருபனான ஸர்வேஸ்வரன் திருநாமத்தைச்சொல்லி வாழப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

அம்—அழகியதாய்

சீதம்—சீ களமாய்

பை—பாந்த

பூ பள்ளி—பூப்படுக்கையிலே

திருவருள்—திருவருளே

பண்மின்—பண்ணியருளவேணும்

என்னும்—என்னும் ஆதர்த்தையுடைய

அணி—அலங்காரோத்தரமாய்

மெல்—மருதுத்ரமான

குழலார்—குழலையுடையவர்களுடைய

இன்பக் கலவியமுது — ஆந்தர்த்தமக்

ஸம்ஸ் லேஷாம்ருத்

தை

உண்டார்—புஜித்தவர்கள்

துணி—துணிச்சிலையானது, (பின்னு

க்கெட்டாமையாலே)

முன்பு—முன்னளவிலே

நால—நாலுமடியாக

பல்—பலவகைப்பட்ட

ஏழையர்—முன்பு சபலங்களான அந்த ஸ்த்ரீகள்

தாம்—தாங்களே

இழிப்ப—அநாதரோக்தியைப்பண்ணச் செய்து

செல்வர்—(ஆஸ்பலத்தாலே பின்னை யும் அங்கே) செல்லு வார்கள்; (ஆதலால்)

மணி—நீலரத்தம்போலே

மின்னு—ஒளியையுடைத்தான

மேணி—திருமேனியை யுடையவனுப்

நம்—(ஆஸ்ரிதரான) நமக்குத் தன்ன யருபவிப்பிக்கும்

மாயவன்—ஆஸ்சாயபூநனுடைய

பேர்—திருநாமங்களை

சொல்லி—சொல்லி

வாழ்மின்—ஆந்திகளாகுங்கோள்.

ஆறு ;—இந்த ஆஜ்ஞாஸம்போலே ஸ்த்ரீயாதி விஷயஸமும் அத்தயந்த அஸ்பத்வ அஸ்திரச்வாதி தோஷதூஷித மாதலால் அவற்றைவிட்டு கிரகிஸ்யாஜ்ஜஸ்ய லௌந்தர்யாதி கல்பாணாகுண கணநிதியாய் ஆஸ்ரித வத்ஸலனாயிருந்தவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி வாழுங்கள் என்கிறார். (ரு)

திருவாய்மொழி-சு-ப, சு-தி, சு-பா, வாழ்ந்தார்கள் வ்யாக்யாநம். 9

ஈடு ; — அலி ; — ஆறும்பாட்டு. வைத்யர்கள் பிழைத்தாரா யெண்ணுமாபோலே முடிந்தவர்களை யெண்ணுகிறதென் ? ஜீவித் தவர்களும் சிலரில்லையோ ? என்ன, அது இருந்தபடி கேட்கலாகா தோ பின்னை ? என்கிறார்.

வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது மாமழைமொக்குளின்மாய்ந்துமாய்ந்து *
ஆழ்ந்தாரென்றல்லாலன்றுமுதலின்றறுதியா *
வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேறிந் ரென்பதில்லைதிற்குறில் *
ஆழ்ந்தார்கடற்பள்ளி யண்ணலடியவராமீனோ. (சு)

ப ; — அநந்தரம், நிலைநின்ற ஜீவநமில்லாமையாலே, ஸ்திரஜீவநம் வேண்டியிருப்பார் ஸ்ரீரார்ணவஸாயிக்கு ஸேஷபூ கராகுவகோ ளென்கிறார்.

வாழ்ந்தார்கள் — வாழ்ந்தார்களாகத் தந்	வாழ்ந்தேறிந் பர் — ஏகரூபமாக ஜீவித்
தாமை நினைத்திருக்கி	தேறிந் பர்;
றவர்கள்	என்பது — என்கிற அர்த்தத்தான்
வாழ்ந்தது — ஜீவித்தது	இல்லை — இல்லை.
மா மழை — பெருமழையில்	நிற்குறில் — நிலைநின்ற வாழ்வு கிட்ட
மொக்குளின் — குமிழிபோலே	வேண்டில்
மாய்ந்துமாய்ந்து — நசித்துநசித்து	ஆழ்ந்து — ஆழ்ந்து
ஆழ்ந்தார் — அத:பதித்தார்கள்	ஆர் — நினைந்த
என்று அல்லால் — என்னு மித்தனை	கடல் — கடலை
யொழிய	பள்ளி — படுக்கையாகவுடைய
அன்றுமுதல் — உத்பத்திவேறோ ளொ	அண்ணல் — ஸர்வன்வாமிக்கு
டங்கி	அடியவர் — அடியார்
இன்று அறுதியா — இன்றெதல்லையாக	ஆமின் — ஆகுங்கோள்.
வாழ்ந்தார்கள் — ஜீவித்தவர்கள்	ஆர்தல் — இடமுடைமையுமாம்.

ஆறு ; — ஐஸ்வர்யத்தைப் பெற்று வாழ்ந்தார் ஒருவரமில்லை யோவென்னில் ; வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்ததும் வர்ஷஜல புத்தபுதம் போலே அத்தயல்பகாலம் வாழ்ந்து நசித் துப்போன வத்தனை ; பண்டு வாழ்ந்தவர்கள் தாங்கள் வாழப்புக அன்றுமுதல் இன்று அறுதி யாக வாழ்ந்தே நிற்கக்கண்டிலோம் ; ஆனபின்பு, சித்தபலித்தமான ஐஸ்வர்யத்தை வேண்டியிருக்கில், ஆஸ்ரித பரித்ராணர்த்தமாக வந்து திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளுகிற பரமபுருஷன் திரு வடிகளிலே அடிமைசெய்கைபாகிற சித்தபலித்த சிவபைஸ்வர்யத் தைப் பற்றுங்களுன்கிறார். (சு)

நம் ; —அவ ; —ஏழாம்பாட்டு. “ஐஸ்வர்யத்துக்கு நீர் சொல்லு
கிற தோஷம் உண்டேயாகிலும், அந்நபாநாதிகள் தாரகமுமாய்
போக்பமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டே” என்ன, ‘அதுவும் நிலை நில
லாது’ என்கிறார்.

ஆமின்சுவையவை யாரோடகிலுண்டார்ந்தபின் *
தாமென்மொழிமடவா ரிரக்கப்பின் னுந்துற்றுவார் *
நமினெமக்கொரு துற்றென்றிடருவராதலின் *

கோமின் துழாய்முடி யாதிபஞ்சோதி குணங்களை.

(எ)

ப; —அந்தாம், தேஹபோஷண ஹேதுவான அந்நபாநாதிபோகமும்
அரித்யமாகையாலே ஸர்வகாரணபூதஞான ஸர்வஸ்மாத்தபரனுடைய குணங்களை
அநுஸந்தியுங்கள் என்கிறார்.

ஆம்—ப்ரக்ருத்ய நுகுணமாய்

இன்—ஹ்ருத்யமாய்

அவை—லோகப்ரஸித்தமான

ஆறுசுவையோடு—(மதுராமல் லவண

தித்த கடு கஷாய மா

கிற) ஆறு ரஸத்தோ

டே கூடின

அடிசில் — (விலக்ஷணமான) அந்தத்

தை

உண்டு—புஜித்து

ஆர்ந்தபின்—பூர்ணரானபின்பு

தூ—(பரிவாலுண்டான ஸஹ்ருத்யத்

வத்தாலே) ஸூத்தமாய்

மென்—(ஸ்ராவ்யமாட்படி) ம்ருதுவான

மொழி—பாஷணக்ஷேபரணைய

மடவார்—(பவ்யைகளான) ஸ்ரீசூகன்

இரக்க — அபேக்ஷிக்கையாலே, (அது

மறுக்கமாட்டாபல்)

பின்னும்—பின்னும்

துற்றுவார்—வருந்தி புஜித்தப் போரு

மவர்கள், (அந்த ஸம்ப

த்தநசித்தவாறே அந்

தஸ்ரீசூகனிருந்த விட

த்தே சென்று நீங்க

ளெல்லிருங்கூட)

எமக்கு—எங்களுக்கு

ஒரு துற்று—ஒருபிடிசோறு

நமின்—இடவேணும்

என்று—என்று அபேக்ஷித்து

இ—றுவர் — (அது கிடையாதொழிய

லும் வாசல்தோறும்)

தட்டித்திரிவர்;

ஆகலின்—ஆதலால்

துழாய்—திருத்ததுழாயாலே அலங்க்ருத

மான

முடி—திருமுடியை யுடையனாகையா

லே ரிரதிகைய போக்ய

ஞாய்

ஆதி—ஸர்வகாரணபூதஞாய்

அம்—தர்ஸநீயமாய்

சோதி—தேஜோமயமான திவ்ய விக்ர

ஹத்தையுடையனான

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

குணங்கள்—குணங்களை

கோமின்—க) “ஸுவட்டாநீ காரி

ரநீ ஸரீரூபாதெ

என்கிறபடியே) சேர்

த்து புஜியுங்கோள்.

கோத்தல் - சேர்த்தல். எமக்கு என்னும் பன்மையில் - அவ்வவஸ்கையிலும் ஸ்வபஹுமாதம் தோற்றுகிறது. (எ)

ஆறு;—அந்நபாநாதி விஷயரஸங்களும் அத்தபந்தம் அஸ்திரம் அதிகூஷுத்ரமாதலால் துழாய்முடி ஆதியஞ்சோதி குணங்களைக் கோமின்கள் என்கிறார். (ஏ)

ஈடு;—அவ; - எட்டாம்பாட்டு. ராஜ்யபூதி நிலைநிலாநொழிவது நாட்டோடுபொருந்தி வர்த்தியாநொழியிலன்றோ? அவர்களோடு பொருந்திவர்த்திக்கவே அது நிலைநிற்குமே என்ன,—பொருந்திவர்த்தித்தாலும் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியாவிடில் கிடையாது; அவனை ஆஸ்ரயித்துப் பெற்றாலும் அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநிலா; ஆனபின்பு, அவன் தன்னையே ப்ரயோஜனமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

குணங்கொள்நிறைபுகழ்மன்னர் கொடைக்கடன் பூண்டிருந்து *

இணங்கியுலகுடனாக்கிலு மாங்கவணியில்லார் *

மணங்கொண்டபோகத்துமன்னியும் மீள்வர்கள்மீள்வில்லை *

பணங்கொளரவணையான் திருநாமம்படிமினே.

(அ)

ப;—அந்தரம், பகவத் ப்ராஸாத மில்லாதபோது லப்தமான ராஜ்யமும் நிலைநிலாததலால் அந்தஸாயி திருநாமங்களை அப்யஸியுங்கோள் என்கிறார்.

குணம்—ஸிலாதி குணங்களுக்கு

கொள்—ஆகரபூதராய்

நிறை—(இக்குணங்களுையடைய லோ

கமெல்லாம் கொண்

டாடுகையாலே) பூர்

ணமான

புகழ்—புகழையுடையராய்

மன்னர் — அபிஷித்த ஸூத்ரியபுத்ரர்க ளாய்

கொடை—(ஸ்வஸம்பத்தைலோகோப

ஜீவ்யமாகும்) ஒளதா

ர்யமாகிறது

கடன்—ஸ்வபாவத்தை

பூண்டு—ஏறிட்டுக்கொண்டு

இருந்து—பரத் த்ஷ்டிராய்

இணங்கி—(க) “ஸவஸவ ஸாநயி-ஃ

நொடி ஸ்ஷடாஸ

நெது-ஸஸர்வாநர்

த்தினோத்ருஷ்ட்வாஸ

மேத்யா” (என்கிறபடி

யே) பொருந்தி

உலகு—லோகம்

உடன் ஆக்கிலும் — உடன் படுப்படி

ரகதித்துப் போரிலும்

ஆங்கு—அந்த ஐஸ்வர்யவிஷயமாக

அவனை —(ஐஸ்வர்யப்ரதனை) ஸர்வே

ஸ்வானை

இல்லார்—ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டு போ

ருகையிலலாதவர்கள்

12 திருவாய்மொழி ச-ப, சு-தி, கூ-பா, படிமன்னு வ்யாக்யானம்.

மணம் — நித்யோத்ஸவமான செவ்	அரவு—திருவந்தாழ்வானை
கொண்ட—உடைத்தான	வினைய அணையான் — அணையாக வுடையன
போகத்து—ஐஸ்வர்ய போகத்திலே	கையாலே ஆஸ்ரித
மன்னியும்—இப்படி நிலைநின்றார்களே	ஸம்ஸலேஷஸ்வபாவ
யாகிலும்	எனவனுடைய
மீள்வர்கள் — நிவ்ருத்தைஸ்வர்யராவர்	படிமின்—“சுநகா நனஸ்ய ந
கள்;	புரண வு
மீள்வு இல்லை—புநராவ்ருத்தியில்லாத	ருஷா து—அந
புருஷார்த்தம் வித்தி	ந்தாந்த ஸயநபுராண
க்கும் ;	புருஷோத்தம்” என்
பணங்கொள்—(ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே)	னுங்கணக்கிலே) அப
விரிகிற பணங்களை	யஸியுங்கொள்
யுடைய	

ஆறு ;—தானாதி கூந்தாத்மோபேதராய்க் கொண்டு ராஜ்யாறு பவத்திலே ப்ரவ்ருத்தரானலும் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியா தொழியில் அந்தராஜ்யம் வித்தியாது ; அவனை யாஸ்ரயித்துப் பெற்றாலும் சிலகாலம் அதுபவித்து சிவ்ருத்தராவர் ; ஆதலால், தன் திருவடிகளை ப்ராபித்தாரை ஒருநாளும் கைவிடாத எம்பெருமான் திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கள் ; ‘அவன் திருவடிகளை ப்ராபித்தாரைக் கைவிடானே?’ என்னில்,—‘திருவந்தாழ்வானைக் கைவிடலன்றோ திருவடிகளை ப்ராபித்தாரைக் கைவிடுவது’ என்குறார். ()

கூ ;—அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழெட்டுப் பாட்டாலே - ஐஹிகபோகம் ஆஸ்திர பென்றார் ; இதில், காரிக க்லேஸாத்தமகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்தத் தபஃபலம் ஸ்வர்க்கமாகக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்தோது பகவத் ப்ரஸாதம் வேணும் ; அது உண்டாய் ப்ராபித்தாலும் அது தன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைகில்லாது என்குறார்.

படிமன்னுபல்கலன் பற்றோடறுத்தைம்புலன்வென்று *
செடிமன்னுகாய்ச்செற்றார்களு மாங்கவனையிலார் *
குடிமன்னுமின்சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வார்கள்மீள்வில்லை ;
கொடிமன்னுபுன்னுடை அண்ணல்கழல்கள் குறுகுமினே. (கூ)

ப;—அந்தரம், இப்படி பார லெளகிகமான ஸ்வர்க்காதி ஸுகமும் நிலை நிலைமையாலே, நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைக் கொடிக்கட்டிக்கொடுக்கும் ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

படி—கேந்தரத்தையும்,

மன்னு—(கழற்றாமல்) என்றும்பூண்டு

போந்த

பல்—பலவகைப்பட்ட

கலன்—ஆபரணங்களையும்

பற்றேடு—ஸங்கத்தோடேகூட

அறுத்து—விட்டு,

ஐம்புலன் — (விஷயாந்தரப்ரவண

மான) இந்த்ரியங்க

ளைந்தையும்

வென்று—(ஸ்வவஸமம்படி)வென்று

செடி மன்னு—(தீர்க்ககாலம்,தபஸ்ஸு

பண்ணுகையாலே)

தூறுமண்டிக்கிடக்

கிற

காயம்—ஸரீரத்தை

செற்றார்களும் — (உப வாஸாதிகளா

டேல) ஒறுத்துப்போந்

தவர்களும்

மன்னும்—(இந்தத்தப:பலமாய் கல்பா

வஸாந) ஸ்தாயியான

குடி—குடியிருப்பையுடைத்தாய்

இன்—ஸுகோத்தரமான

சுவர்க்கம்—ஸ்வர்க்கத்தை

எய்தியும் — பெற்றார்களேயாகிலும்,

(அந்தபோகஸ்தைத்

யத்துக்கு உறுப்பாக)

அவனை—(பலபந்தனை) அவனை

ஆங்கு—அங்குமிருந்து

இல்லார்—ஆஸ்ரயிக்கையில்லாதவர்கள்

மீள்வர்கள் — நிவ்ருத்தராய்ப் போவர்

கள் ;

மீள்வில்லை — நிவ்ருத்தியில்லாத பல

முண்டாகைக்கு

கொடி—தவஜக்திலே

மன்னு—நித்யளந்திதிபண்ணும்

புள்—பெரியதிருவடிபை

உடை—உடைய

அண்ணல்—ஸர்வேஸ்வரனுடைய

கழுல்கள்—திருவடிகளை

குறுகுமின்—கிட்டப்பாருங்கோள்.

படிமன்னு என்று—ஸரீரத்தோடு பொ

ருந்தின என்றமாம்.

ஆறு ;—இப்படி ஐஹிகமான ஐஸ்வர்யம் அல்பமுமாய் அஸ்திரமுமாயிருந்ததாகில், ஸ்வர்க்காத் தையஸ்வர்யத்தைப் ப்ராப்யமாகப் பற்றினாலோ? என்னில், ஸ்வர்க்காத் தையஸ்வர்ய வாஞ்சையாலே ஐஹிக விஷயஸங்க பரித்பாக பூர்வகமாக இந்த்ரியங்களை ஐயித்து ஸ்வர்க்க ப்ராப்தி விரோதி ஸரீரத்தைப் பரித்யஜித்தவர்களுக்கும் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியாதொழியில், அந்த ஸ்வர்க்காத் தையஸ்வர்யம் ஸித்தியானது; ததாஸ்ரயணத்தாலேஸித்தித்தாலும் அஸத்திரம்; ஆதலால், இப்படி அல்பாஸத்திரத்வ பஹுனாதுக்கத்வ அநர்த்த

ஹேதுத்வாத்யநேக தோஷநாஷிதமான இந்த ஐஸ்வர்யத்தை விட்டு, பெரிய திருவடிபையக் கைவிடிலும் ஸ்வாஸ்ரீதரை ஒருநாளும் ஒருதஸையிலும் கைவிடாத எம்பெருமான் திருவடிகளையே பரம ப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கள் என்கிறார். (க)

நடே:—அவ;—பத்தாம்பாட்டு. பூமியில் ஐஸ்வர்யம், ஸ்வர்க்கா நுபவம் இவை நிலைநில்லா வென்றார் கீழ்; இவைபோலன்றிக்கே ஆத்மலாபம் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமே யென்னில்;—கீழ்ச்சொன்னத்தைக் குறித்து ஒருநன்மை யுண்டேயாகிலும் பகவதா நந்தத் தைப்பற்ற இது ஏகதேசமா யிருக்கையாலே அதுவும் தண்ணிது; ஆனபின்பு, அவனைப்பற்றப் பாருங்கோ என்கிறார்.

குறுகமிகவுணர்வுத்தொடுநோக்கி எல்லாம்விட்ட *
இறுகலிறப்பென்னும்தொணிக்கு மப்பயனில்லையேல் *
சிறுகநினைவதோர்பாசமுண்டாம் பின்னும்வீடில்லே *
மறுகலிலீசனைப்பற்றி விடாவிடிவீட்டுதே. (க)

ப;—அநந்தரம், இப்படி அஸ்திரமன்றியே ஸ்திரமான கைவல்யமும் பரம புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப் பசையற் றிருக்கையால் நியந்தாவான ஸர்வே ஸ்வர பகவத் ப்ராப்தியே அதிஸயித புருஷார்த்தமென்கிறார்

குறுக—(வீஷயாந்தரங்களில் அகலப் இறப்பு—மோக்ஷத்தை
போகாதபடி ப்ரத்யக் என்னும் — புருஷார்த்த மென்றிருக்
வீஷயத்திலே) ஆஸ
நம்பாக ஞானிக்கும்—ஜ்ஞாநிக்கும்
உணர்வுத்தொடு—ஜ்ஞாநைக நிருபணி அப்பயன் — (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநரூப
யமான ஆத்ம வஸ்து
வோடகூடி உபாயமாகப்பற்றுகை
மிகநோக்கி — (தர்ஸந ஸமாநாகாரமாம் இல்லையேல்—இல்லையாகில்
படி) மிக அநுஸந்தி சிறுக—அபக்ருஷ்டபுருஷார்த்தங்களை
த்து நினைவது—ஸ்மரிக்கைக்கடியான
ஒர்பாசம்—ஸங்கம்
எல்லாம்—(ஆத்மவ்யதிரிக்த) ஸகலபுரு உண்டாம்—உண்டாம்.
ஷார்த்தங்களையும் பின்னும்—அதுக்குமேலே
விட்ட—விட்டவனும் வீடு—(ஆத்மப்ராப்திருபமான) மோக்ஷ
இறுகல்—ஆத்மமாத்ரத்திலேபர்யவஸி மும்
த்த இல்ல—ஸித்தியாது; (ஆனபின்பு)

மறுகல் இல் — ஸ்வபாவ பேதாதிருப் பற்றி — (ப்ராப்யத்வேநவும் ப்ராபகத்
ஸுஸ்தஹேய ப்ரகி | வேநவும்) ஸமாஸ்ரயி
படனாய் | விடாவீடில் — (அதிகார்யந்தாங்களைப்
புசுணை—(ஸ்வாபாவிக) ஸமஸ்தத்யந்த் | போலே ப்ராயோஜநா
ருத்வாதி ஸமஸ்த கல் | ந்தாங்களைக்கொண்டு)
யாண குணத்தமகனா | அஃதே—அதுவே
ஸ்வாமியை வீடு—பரமபுருஷார்த்தம்.

இறுகல்-ஸங்கோசமும், சிக்கனவும்; மறுகல்-ஸ்வபாவபேதம். (கௌ)

ஆறு;—அஸ்திரத்வாதி தோஷாஸம்பிந்தமான கைவல்யத்தை
ப்ராப்யமாகப் பற்றினாலோ? என்னில்; - ப்ராப்யத்வவிஷய வைராக்ய
பூர்வகமாக ஜ்ஞாந யோகநிஷ்டனானவனுக்கும் எம்பெருமானை ஆஸ்ர
ரயித்தாலல்லது ஆத்மாவ-லோகந விரோதிகர்மம் போகாது; பக
வத் ஸமாஸ்ரயணத்தாலே ஆத்மாவலோகநம் பிறப்பது; பிறந்தா
லும் அந்திமதஸையிலே பகவதநுஸந்தாநம்பண்ணி ப்ரதிபந்தகத்
தைப் போக்காதொழியில் பின்னை ஆத்மயாதாதம் யாவிரப்பாவ
லக்ஷணமோக்ஷம் ஸித்தியாது; முக்யமான மோக்ஷமாகிறதும்
அந்த பகவத் கைங்கர்யமே; இப்படி கைவல்யோபாயதபா பகவத்
ஸமாஸ்ரயணம் பண்ண வேண்டுகையாலும், பகவத் கைங்கர்யந்
தானே பரமமோக்ஷமாகையாலும், அந்த பகவத் கைங்கர்யாபே
க்ஷயா அத்யல்பஸுகமான கைவல்யத்தை விட்டுப் பகவத் கைங்கர்
யத்தையே பரமப்ராப்யமாகப் பற்றுங்கள் என்கிறார். (கௌ)

ஈடு; — நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி பத்துங் கற்றார்,
ஐஸ்வர்யாதி ஸூத்ரா புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்த்து பகவத் கைங்க
ர்யைகபோகராவ ரென்கிறார்.

அஃதேஹ்யப்பபுகுமாநென்று கண்ணன்கழல்கள்மேல் *
கொய்ப்பும்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்குற்றேவல் *
செய்கோலத்தாயிரம் சீர்த்தொடைப்பாடலிவைபத்தும் *
அஃகாமல்கற்பவராழ்துயர்போய்யுயற்பாலரே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

16 திருவாய்மொழி-சுப, க-தி. கக-பா, அஃதே வ்யாக்யாநம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக துக்கநிவ்ருத்தி பூர்வக
மான ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உய்ய—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாக
புகும்—கிட்கும்
ஆறு—உபாயம்
அஃதே — அதுவே,
என்று—என்று (அறுதியிட்டு)
கண்ணன்—கருஷ்ணனுடைய
கழல்கள்பேல்—திருவடிகளின்மேலே
கொய்—கொய்யப்படும்
பூ—புஷ்பஸம்ருத்தியையுடைத்தான
பொழில்—பொழியையுடைத்தான
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
குற்றேவல்கள்—அந்தரங்கமான கைங்
காய ரூபங்களாக
செய்—செய்த
கோலம்—அலங்காரபூர்ணமாய்

ஆயிரம்—ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாம்
சீர்த் தொடை — சீருந் தொடையுமு
டைய
பாடல்—பாடலான திருவாய்மொழி
யில்
இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்
அஃகாமல்—நமுவாதபடி
கற்பவர்—கற்பவர்
ஆழ் — (ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிலே)
ஆழங்காற்பட்டுவரும்
துயர்—துக்கம்
போய்—போய்
உய்யற்பாலர்—(பகவத்பத்திரூபமான)
ஆத்மோஜ்ஜீவந பாகா
ரத்திலே யாவர்கள்.

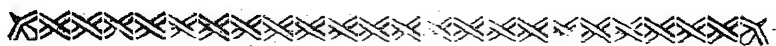
இது - கலித்துறை.

(கக)

ஆறு;—ஆழ்வார் ஸர்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக எம்பெருமானைப்
பாடின இத்திருவாய்மொழியைத் தப்பரமல் சுற்பார் நிரஸ்தாகில
துக்கராய்க்கொண்டு பகவத் கைங்கர்ய மஹாரஸத்தைப் பெறுவார்
என்கிறார்.

(கக)

திருவாய்மொழி நாலாம்பத்து
முதற்றிருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்
முற்றுப்பெற்றன.

புந்மதேதராமாதுஜாபநம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி — பாலனாய் ப்ரவேஸம்

ஆறு;—(பாலனாய்) இப்படி பரமப்ராப்யபூதனை எம்பெருமா
னோடே கலந்து பரிமாறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பெருந
நிரவதிகவ்யஸநத்தாலே தாம் அலற்றுகிறபடியை அந்யாபதேஸத்
தாலே பேசுகிறார். *

ப;—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில்; கீழ் - இதரபுருஷார்த்தங்களுடைய
அபகர்ஷோபதேஸ பூர்வகமாக ஈஸ்வரனுடைய பரமப்ராப்யத்வத்தை உபேட்சி
க்கையாலே, ஆத்மவினுடைய அந்யபோக்யதையை அநுஸந்தித்து, அவ்வுழி
யாலே. பஹுவித ஸ்ரேஷ்ட போக்யாகாரபுத்தனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய விப்ர
க்ருஷ்டாபதாநங்களில் போகாபிந்வேஸயுத்தராய்; அவனுடைய வடதளஸாயித்
வத்தையும், கோபிகாலீஸா ஸங்கித்வத்தையும், த்ரைவிக்ரமப்ரகாரத்தையும்,
பரத்வவைபவத்தையும், ஸப்தருஷபநிரஸநத்தையும், ஸ்ரீவராஹப்ராதுர்ப்பாவத்
தையும்; அம்ருதமநவ்ருத்தாந்தத்தையும், லங்காரிரஸநத்தையும், அஸாதாரண
சிஹ்ரங்களையும், ஆபரணஸோபையையும் அநுஸந்தித்து, எவ்விழிஷ்டனான
ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே போக்யதாஸூசகமான திருத்தூழாய் விஷய
மாகத் தமக்குப் பிறந்த ஆதா விஸேஷத்தைப் பரிவர் பார்ஸ்வஸநர்க்குச் சொல்
லுகிற பாசரத்தை, விஸ்லிஷ்டையான நாயகியினுடைய ஆர்த்த்யதிரஸயங்கண்ட
நற்றயானவன் வினவினார்க்கு உரைக்க பாசரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு;—ராமவிரஹத்தில் திருவயோத்தையிலுள்ளார் கூப்பிட்
டாற்போலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாப்பப் பெருவிடா
ய்ப்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார் - * முடியானேயில்; இக்கூப்பிட்டை அல்லா
தார் க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநங்களுக்காகப் புறம்பே கூப்பிடுகிற படியைக்
கண்டு, 'இது இவ்விஷயத்திலே யாகப் பெற்றதில்லையே!' என்று
நொந்து, நாம் முந்துறமுன்னம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடப்பெற்
றோமிறே' என்று உகந்தார், * சொன்னால் விரோதத்தில்; 'அவ்வ
ளவேயோ? பகவதர்ஹகரணனாகவும் பெற்றோம்' என்றார் - * சன்மம்
பலபலவில்; அல்லாதார், தந்தாமுடைய கரணங்களைப் பாழே
போக்குகைக்கு அடியான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களிலே ப்ரவணராய்
அநர்த்தப்படுகிற படியைக்கண்டு, அவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்
வாதி தோஷங்களையும், ஸர்வேஸ்வரன் பரமப்ராப்யனாயிருக்கிற படி

யையும் உபதேசித்து, ‘அவற்றைவிட்டு அவனைப் பற்றுங்கோள்’ என்றார் - * ஒருநாயகத்தில். ப்ரஸங்காத், “இவ்வொருநாயகம் அருளிச்செய்தவரே கிடிகோள் * சூழ்விசும்பணிமுகிலும் அருளிச் செய்தார்; இத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுங்கோள்” என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார். அதாவது - “இது ப்ரத்யக்ஷிக்கிறப்போலே இப்ஸ்ரீர ஸம்நந்தரம் அதுவும் காணவன்றோ நாம் புகுகிறது; இனி எத்தனைநாள்” என்று.

ஆக, மூன்று திருவாய்மொழியாலும் - இப்படி ப்ரோபதேசம் பண்ணின விது ஸம்ஸாரிகள் திருந்துகைக்கு உடலன்றிக்கே, அத்தாலும் தமக்கு பகவத் விஷயத்திலே விடாப் பிறந்தபடி சொல்லுகிறார் - இதில்; அதாவது - இதர விஷயங்களினுடைய தோஷாநுஸந்தார பூர்வகமாக பகவத் வைலக்ஷணியத்தை அநுஸந்தித்திறே, ‘அவனைப் பற்றுங்கோள், இதர விஷயங்களை விடுங்கோள்’ என்கிறது; அது அவர்களுக்கு உடலன்றிக்கே தமக்கு வைஸாத்யம் பிறக்கைக்கு உடலாயிற்று; ஸ்ரீவிபிஷணமுவான் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம் அவனுக்கு உடலன்றிக்கே தனக்குப் பெருமானைப் பற்றுக்கைக்கு உடலாநாற்போலேயும், ஸ்ரீப்ரஹ்மலாகாழ்வான் ஹிரண்யனுக்குச்சொன்ன ஹிதம் அவன் நெஞ்சிலேபடாதே தனக்கு பகவத் பக்தி மிகுக்கைக்கு உடலாநாற்போலேயும்; * வீடுமின் முற்றத்திலும் * சொன்னால் விரோதத்திலும் * ஒருநாயகத்திலும் - பிறரைக்குறித்துச்சொன்ன ஹிதம் அவர்களுக்கு உறுப்பன்றிக்கே, மூன்று களையும் பறித்துச் சங்காயமும் வாரின பயிர் ஸதஸாகமாகப் பணைத்துப் பலிக்குமாபோலே தமக்கு அவன் பக்கவிலே அபிநிவேசம் ஸதஸாகமாகப் பணைக்கைக்கு உடலாயிற்று.

இவர்களுக்குக் களையாவது - பகவத்வயதிரித்தவிஷயங்களும், அஸேவ்ய ஸேவைபண்ணித் திரிகையும், ‘ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம்’ என்றிருக்கையும்; சங்காயமாவது - பயிர் தன்னிலே யுண்டாய் அறியாதார்க்குப் பயிர்போலே பிரதிபாஸித்து அச்சங்காயம் வாரிப்பொகடாதபோது நெல் பதர்க்கும் படியாயிருப்பதொன்று; அப்படியே கைவல்யமும். இவ்வபிநிவேசமும் இப்படிச் செல்லா நிற்கச்செய்தே முன்பு * முடியானேயிற் பிறந்த விடாய்

பாலனாய் — அதிபாஸ்யமான வடிவை யுடையனாய்
 ஏழ் உலகு—ஸமஸ்தலோகங்களையும்
 உண்டு—அமுதுசெய்து, அத்தால்
 பரிவு இன்றி—ஒருமிறுக்கு இன்றியே
 ஆலிலை—ஆலந்தளிர்மேலே
 அன்னவசம்செய்யும் — உண்டதாக்கு
 ஈடாகக் கிடக்கும்
 அண்ணலார்—ஸ்வாமியானவருடைய
 தாளிணைமேல்—திருவடிகளிரண்டின்
 மேலே
 அணி—‘இவ்வபதாந்ததுக்குத்தோற்று
 அன்புடைய ஸ்வரீ
 கள்) சாத்தின
 தண்—குளிர்ந்த
 அம்—செவ்வியையுடைய
 துழாய் — திருத்துழாயை (ப்பெற
 வேணும்)
 என்றே—என்ற

மாலு—(‘அதிகாலத்திலது இப்போ
 து கிட்டாது’) என்ற
 நியாதே ப்ரமியாரின்
 ருள் ;
 வல்வினையேன் — இக்கலக்கம் காண்
 கைக்கு அடியான பாப
 த்தை யுடையளான
 என்னுடைய
 மடம்—பற்றிற்றுவிடாத துவட்சியை
 யுடையளாய்
 வல்லி — உபக்நாபேக்யமான கொடி
 போலே யிருக்கிற
 இவள்.
 அகடிதங்களை கடிப்பிக்கும் ஸர்வ
 ஸக்திக்குச் செய்ய வொண்
 னாகத் தலை யென்றி
 ருக்கை.
 ‘காலிணை மேலணி தண்ணந்துழாய்’
 என்றுபாடம்சொல்லு
 வாரு முளர். (க)

ஆறு ;—எம்பெருமான் ஒருபிள்ளையாய்ப் பிள்ளைத்தனத்தாலே
 முன்பு காணப்படுகிற இந்த ஏழுலகங்களையும் உண்டு அதனால் ஓர்
 அசிஷ்டகந்தமின்றியே ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்த தருளினபோது
 அவன் திருவடிகளிலே யணிந்த திருத்துழாயை இக்காலத்திலே
 பெறவேண்டுமென்று ஆசைப்படா நின்றான் ; இப்படி ஸர்வ ஸக்தி
 யான எம்பெருமான் தன்னாலும் ஸம்பாதிக்க வொண்ணாத ஒன்றை
 இவள் ஆசைப்படுகிறது என்னுடைய பாபமிதே என்று இவளு
 டைய திருத்தாயார் அலற்றுகிறாள். (க)

ஈதி ;—அவ் ;—இரண்டாம்பாட்டு. ‘ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்
 வரன் ப்ரளயாபத்திலே தன் விபூதிரக்ஷணம் பண்ணினானாகில்,
 அது உன் பேற்றுக்கு உடலாமோ?’ என்ன, ‘அது உடலன்றாகில்
 தவிருகிறேன், என்பருவத்திற் பெண்களுக்கு உதவின விடத்திலே
 எலக்கு உதவத் தட்டு என்?’ என்னுநின்றான் என்கிறாள்.

திருவாய்மொழி-ச-ப, உ-தி, உ-பா, வல்லிசேர் வ்யாக்யானம். 2¹

வல்லிசேர் நுண்ணிடை யாய்ச்சியர்தம்மொடும் *
கொல்லைமைசெய்து குரவைபிணைந்தவர் *
நல்லடிமேலணி நானு துழாயென்றே
சொல்லுமால் * சூழ்வினையாட்டியேன்பாபையே. (உ)

ப;—அநந்தரம், திருக்குரவை கோத்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத் துழாயை எப்போதும் பிதற்றிபா நின்றான் என்கிறான்.

வல்லி—வல்லியோடு	நல் — (ந்ருத்தத்துக்கீடாக மிதிக்கிற)
சேர்—ஒத்த	அழகிய
நுண்—நுண்ணிய	அடிமேல்—திருவடிகளிலே
இடை—இடையையுடைய	அணி—அணியப்பட்ட
ஆய்ச்சியர்தம்மொடும்—ஆய்ச்சியர் தங்க	நாறு—பரிமளோத்தரமான
ளோடு ஒருகோவை	துழாய் என்றே—திருத்துழாயென்றே
யாக (அவர்கள் வரம்	சொல்லும்—சொல்லாரின்றான் ;
பழியுப்படி)	சூழ் — (இவளை இப்படி காணும்படி
கொல்லைமை—அமர்யாதமான வ்யாபா	தப்பாமல்) சூழ்ந்த
ரத்தை	
செய்து—பண்ணி	வினையாட்டியேன்—பாபத்தை யுடைய
குரவை—குரவையை	ய என்
பிணைந்தவர்—கோத்தவருடைய	பாவை—பெண்ணினையானவன். (உ)

ஆறு ;—(வல்லிசேர்) தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார் யாதி கல்யாண குணவிஷ்காரத்தாலே திருவாய்ப்பாடியில் பெண் பிள்ளைகளை வாயடித்துத் தம் திருவடிகளிலே வந்துவிழும்படி வசீ கரித்து அவர்களோடே திருக்குரவை கோத்தருளின வண்டுவரைப் பெருமானுடைய அவ்வழகிய திருவடிகளிலே யணிந்த நானுதுழாயை ஆசைப்படுகிறான் என்கிறான். (உ)

ஈடு ;—அவ் ;—மூன்றும்பாட்டு. ஒருருக்காக உதவினதேயன் றிக்கே, ஒருநாட்டுக்காக உதவினவன் பக்கலுள்ளது பெறத் தட்டு னன் ? என்னுகின்றான் என்கிறான்.

பாவியல்வேத நன்மாலேபலகொண்டு *
தேவர்கள்மாமுனிவ ரிறைஞ்சுகின்ற *
சேவடிமேலணி செம்பொன்துழாயென்றே
கூவுமால் * கோள்வினையாட்டியேன்கோதையே. (ந)

22 திருவாய்மொழி-ச-ப, உ-தி, ச-பா, கோதில வ்யாக்யாநம்.

ப ;—அந்நாம், ஸர்வலோகமும் ஸ்துதிக்கும்படியான த்ரிவிக்ரமன் திருவடிகளில் திருத்தூழாயைச் சொல்லி அழையாநின்றான் என்கிறான்.

பா—சந்தஸ்ஸிலே

இயல்—வர்த்திப்பதான

வேதம்—வேதஸூக்தங்களையும்

நல்—திவ்யமாய்

பல—பலவகைப்பட்ட

மாலே—மாலிகளையும்

கொண்டு—கொண்டு, (க) “ஸுஜெஷு

ஸுரரணாஸு

ஸங்கைஸ்ஸுராண

ம்” என்கிறபடியே)

தேவர்கள்—தேவர்களும்

மா முனிவர் — ஸ்லாக்யரான ஸநகாதி முனிகளும்

இறைஞ்சு—ஆராதிக்கும்படி

நின்ற—(லோகத்தையளந்து) நின்ற

சே அடிமேல்—சிவந்த திருவடிகளின் மேலே

அணி—(அவர்கள்) அணிந்த

செம்—சிவந்த

பொன் — பொன்போலே ஸ்ந்ருஹ ணீயமான

தூழாயென்றே — திருத்தூழாயைச் சொல்லியே

கூவுட்—கூப்பிடாநின்றான்,

கோள் வினை யாட்டியேன் — பரபலமான பாபத்தை யுடைய யேனானென்னுடைய

கோதை—பூமாலையோலே யிருக்கிற வள், மாலையை யுடைய யவளாகவுமாம்.

கோள்—மிடுக்கு கூவுதல் - அழைத்த லாய் கூப்பிடுதல். (ந)

ஆறு ;—(பாஷியல்.) ஸாதுபதவிக்கிதமாய் அதிமங்களமாய் அஸங்க்யேயமாயிருந்த வேதங்களாகிற மாலிகளைக்கொண்டு சதந் முகாதி தேவர்களும் ஸநகாதிமுனிகளும் இறைஞ்சுப்படி தன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனுடைய அழகிய திருவடிகளிலே யணிந்த செம்பொற்றுழாயென்று இவன் கூப்பிடாநிற்கும் என்கிறான். (ந)

நடு ;—அவ ;—நாலாம்பாட்டு. பெருக்காறு வற்றினாற்போலே ஒருகால் எல்லாரையும் வாழ்வித்துப்போன அவதாரத்தி லுள்ள ததை நான் இப்போது எங்கே தேடுவேன்? என்ன, அது தவிருகிறது, என்றொருக்க ஏகரூபமாயிருக்கிற பரமபத நிலயன் திருவடிகளில் திருத்தூழாய் பெறத் தட்டு என்? என்னாநின்றான் என்கிறான்.

கோதிலவண்புகழ் கொண்டசுமயிகள் *

பேதங்கள் சொல்லிப் பிதற்றும்பிரான்பான் *

பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன்னுழாயென்றே

ஓதுமால் * ஊழ்வினையேன் தடந்தோளியே. (ச)

(க) வி-த; மாங்களாய் ஸ்தவம்.

ப ;—அநந்தரம், ஸூரிபோக்யஞான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயைச் சொல்லிப் பாராயணம் பண்ணுகின்றார் என்கிறார்.

கோது — (‘ஸ்வோ’ ச்ஞர்ஷார்த், தமாகிற) கோது	பிரான்—மஹோபகாரகளுன
இல—இன்றியே (பரார்த்தமாயே அநு பாவ்யமா) யிருக்கிற	பான்—ஸர்வஸ்மாத்தபரனுடைய
வண்—வீல ஈழணமான	பா,தங்கள்மேல்—திருவடிகளிலே
புகழ்—குணங்களை	அணி — (குணவீத்தான ஸூரிகள்)
கொண்டு—கொண்டு	சாத்தின
சமயிகள்—ஸீலாதிகளாயும் ஸௌர்யா திகளாயும் ஆநந்தர திகளாயுமிருக்கிற குணங்களிலே தனித்தனியே வ்யவஸ்திதராய்	பை—பசத்து
பேதங்கள் — (தத்தக் குணைக்கர்ஷ) பேதங்களை	பொன்—நன்றான
சொல்லி—சொல்லி	துழாயென்றே—திருத்துழாயென்றே
பிதற்றும்—(ஸாஸமான) அக்ரமோக்திகளைப் பண்ணும்படி இவர்களை அநுபவிப்பிக்கிற	ஓதும் — (எப்போதும்) சொல்லாநின்றார்,
	ஊழ்வினையேன் — அநாதிஸித்தமான மஹாபாபத்தையுடையேனானென்னுடைய
	தடம்—சுற்றுடைத்தான
	சோளி—தோளையுடையவன்.
	ஊழ்வினை—பழவினை. ச)

அரு ;— (கோதில்.) - ஓரொரு குணவிஸேஷத்தை அநுபவித்தால், “இந்தக்குணமல்லது மற்றொன்று அறியேன்” என்று அந்தக்குணத்துக்குத் தோற்று அடிமையாயிருக்கும் திவ்ய புருஷர்களாலே, இதராத பூதகுணங்களைக் காட்டில் ஸ்வாநு பூதகுணத்துக்கு வைக்கூண்யத்தை விவஸாராய்க்கொண்டு ப்ஸ்பரம்சொல்லிப் பிதற்றப்படுகிற எம்பெருமானுடைய பாதங்கள்மேல்ணி பைம் பொன் துழாயிலே புள்ள ஆசையாலே அத்துழாயென்றே இவள் பலகாலும் அலற்றும் என்கிறார். (ச)

ஈடு ;—அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ‘ஸர்வஸ்மாத்தபரனுப்ப பரம பத நிலயனுப் அப்ராப்பனு யிருக்கிறவன திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை என்னாலே தேடப்போமோ?’ என்ன, ‘ஆனால், இங்கே என்னோட்டையா னொருத்திக்காகத் தன்னைப்பேணுத எருதேமுடர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாய் பெறத் தட்டு என்? என்னுகின்றார்’ என்கிறார்.

24 திருவாய்மொழி-ச-ப,உ-தி,டு-பா,தோளிசேர் வ்யாக்யானம்.

தோளிசேர்பின்னைபொருட்டெருதேழ்தழீ இக்
கோளியார்*கோவலனார் குடக்கூத்தனார் *
தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே
நாளுநாள் * நைகின்றதால் என் தன்மாதரே. (டு)

ப;—அந்தாம், எருதேழடர்த்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயைச் சொல்லி ஸ்திதியையாகா நின்றான் என்கிறான்.

தோளி—(அவன் விரும்பும்படியான) குடக்கூத்தனார் — குடக்கூத்தாலே
தோளையுடையளாய் மனோஹர சேஷ்டித

சேர்—(ஸீலாதிகளால் அவனுக்கு) ஸத் தானவருடைய
ருஸையான தாளிணைமேல்—திருவடிகளிரண்டின்
மேலே

பின்னைபொருட்டு—நப்பின்னைக்காக அணி — (அந்த வீரபதாநத்துக்குத்
எருதுவழ்—எருது ஏழையும் கோற்று அவர்கள்)
தழீஇக்கோளியார் — (ஒருகாலே) உழு இட்ட

விக்கொள்ளும் ஸ்வ தண்—குளிர்ந்து

பாவராய் அம்—அழகிய

கோவலனார் — (அவர்களுக்கு அநுநுப துழாயென்றே—திருத்துழாயென்றே
நாளுநாள்—நாடோறும் நாடோறும்
மான)கோபதலத்தை என் தன் மாதர்—என்பெண்பிள்ளை
யுடையராய் நைகின்றது—நைகிறது. (டு)

ஆறு;—(தோளிசேர்.) - தன் திருத்தோளி னழகாலே வண்டு
வரைப் பெருமாளிலும் அகிகழையாய் மற்றுமுள்ள தன்னுடைய
தில்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தினால் அவனோடு ஸத்ருஸையா யிருந்த
நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணருகைக்காக எருதேழ்
தழுவிக்கொண்டு ஆஸ்ரிதஜந நயநஸம்ருத்யர்த்தமாகக் குடக்கூத்
தாடியருளின வண்துவரைப் பெருமானுடைய தாளிணைமேல் அணி
தண்ணந்துழாயென்றே நாளுநாள் நைகின்றதால் என் தன் மாதர்
என்கிறான். (டு)

நடு;—அவ;—ஆறுப்பாட்டு. மணிச்சுழியாமல் நப்பின்னைப்பிரா
ட்டிக்கு உதவினாற்போலன்றிக்கே, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னை
யழிய மாறியும் உதவினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை
ஆசைப்பாடாசின்றான் என்கிறான்.

திருவாய்மொழி ச ப, உ-தி, கூ-பா, மாதர் வ்யாக்யானம். 25

மாதர்மாமண்மடந்தைபொருட்டேனமாய் *

ஆதிபங்காலத்தகலிடங்கீண்டவர் *

பாதங்கள்மேலணியை ம்பொந்துழாயென்றே

ஓதுமால் * எய்தினனென்தன்மடந்தையே. (கூ)

ப;—அநந்தம், ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்கு உதவின ஸ்ரீ வராஹநாயனார் திருவடிகளில் திருத்துழாயென்று எப்போதும் சொல்லும்படி இவன் ஸ்சேறினான் என்கிறான்.

மாதர்—நாரீணுமுத்தமையாய்

மா—ஸ்லாக்யையான

மண்மடந்தைபொருட்டு — ஸ்ரீ பூமிப்

பிராட்டிக்காக

எனம் ஆய் — (நீருக்கும் சேற்றுக்கும்

இறையாத) வராஹவே

ஷத்தையுடையாய்

ஆதி—கல்பாதியாய்

அம் — (ப்ராதர்ப்பாவ யோக்யதையா

கிற்) நன்மையையுடைய

காலத்து—காலத்திலே

அகல் இடம்—வீஸ்தீர்ணையான ப்ருதி

வியை

கீண்டவர்—(அண்டத்தினின்றும்)

ஒட்டுவெலித்து எடுத்

துக்கொண்டுஏறினவ

ருடைய

பாதங்கள்மேல் — திருவடிகளின்

மேலே

அணி—(ஸநகாதிகள் சாத்தின

பை—பசுத்த

பொன்—தர்ஸ்யமான

துழாய்என்றே — திருத்துழாயென்றே

ஓதும் — (எப்போதும்) சொல்லும்படி

யான

மால்—ப்ரமத்தை

எய்தினன்—அடைந்தான்,

என்தன் மடந்தை — என் விலகிண

மான மடப்பத்தையுடையவன்.

ஆரு;—(மாதர்) நிரதியாய ஸௌந்தர்ய ஸௌமீல்யாதி கல்யாணகுண பஹோததியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகப் போய்க் கல்பத்தினுடைய ஆதிகாலத்திலே அதிரமணிய திவ்ய வராஹரூப னாய்த் தன்னுடைய திவ்ய தம்ஷ்ட்ரையாலே ப்ரளயஸம்யத்தில் ரஸாதலஸ்தமான பூமண்டலத்தை இடந்தெடுத்தருளினவன் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாயென்றே ஓதும் மாலெய்தினான் என்தன்மடந்தை என்கிறான். (கூ)

ஈ;—அவ;—ஏழாம்பாட்டு அம்ருதமதந்தஸையிலே பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினவனுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றான் என்கிறான்.

மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதிரித் *

தடங்கொள்தார்மார்பினில்வைத்தவர் தாளின்மேல் *

வடங்கொள்பூந்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்

மடங்குமால் * வாணுதலீரென்மடக்கொம்பே. (ஏ)

ப;—அநந்தம், அந்ருதமதந்தையிலே பிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்தவனுடைய திருவடிகளில் திருத்தழாய் நிமித்தமாக இவள் துவளா நின்றாள் என்கிறாள்.

மடந்தையை — (நித்யாநுபாவ்யமான)

மடந்தைப்பருவத்தை

யுடையளாய்

வண்—(க) “விகாஸிகுலெஹி

தா - விகாஸிகமலேஸ்தி

தா” என்கிறபடியே தர்

ஸரீயமான

கமலம் — தாமரைப்பூவை இருப்பிட

மாகவுடையளாய்

திரு—(க) “ஸ்ரீரெவீஸ்ரீந்தேவீ”

என்கிறபடியே திருநாமத்தை

யுடையளாய்

மாதிரி—“ஸ்ரீரெவீஸ்ரீந்தேவீ”

ரக்காந்திமதி” என்கிறப

டியே) மாதாமையாலுண்

டான ஸௌந்தர்யாதி

கலையுடையவளை

தடம் கொள்—பரப்பை உடைத்தாய்

தார்—(ஈஸ்வரவஸூசகமான) மால

ையுடைய

மார்பினில்—திருமார்பிலே

வைத்தவர்—(உ) “யயள வக்ஷஸ்யு”

யயளவக்ஷஸ்தலம்”

என்கிறபடியே அவளை

றும்படி) வைத்தருளின

வருடைய

தாளின்மேல்—திருவடிகளில்

(தக்காலவர்த்திகளான தேவர்கள்

சாத்தின)

வடம்—தொடையை

கொன்—உடைத்தாய்

பூ—தர்ஸரீயமாய்

தண்—குளிரந்த

அம்—செவ்விய

துழாய்மலர்க்கு—திருத்தழாய்ப்பூந்தா

ருக்கு

வாள் நுதலீர்—உஜ்ஜ்வலமான நெற்றி

யையுடையவர்களே !

என்—எனக்கு

மடம்—பவ்யையாய்

கொம்பு—வஞ்சிக்கொம்புபோல தர்

ஸரீயையான

இவள்—இவள்

மடங்கும்—(அவஸந்தையாய்ச்) சுருளா

நின்றாள்

உங்களைப்போலே இவளையும் உஜ்ஜ்

வலாவயவையாகக் காணவல்லே

னே என்று சுருத்த.

வடங்கொள்கை—தழைத்த லாகவுமாம்.

திருவாய்மொழி ச-ப, உ-தி, அ-பா, கொம்பு வ்யாக்யாநம். 27

ஆறு;—(மடந்தையை.) ஸர்வலோகேஸ்வரியாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாத்யந வதிகஞ்ணகண விபூஷிதையாயிருந்த பெரிய பிராட்டியை, அதிவிஸாலமாய் அதிபரிமள துளஸீவிலஸிதமான திருமார்பில் வைத்தவர் தாளின்மேல் வடங்கொள்பூந் தண்ணந் துழாய்மலரை ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே முடிந்தாளென்று அலந்துகிறார். (எ)

ஈ;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுடைய விரோதியைப் போக்கின சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றான் என்கிறார்.

கொம்புபோல்சீதை பொருட்டிலங்கைநகர் *

அம்பெரியுப்த்தவர் தாளிணைமேலணி *

வம்பவிழ்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்

நம்புமால் * நானிதற்கென்செய்கேன் நங்கைமீர் ! (அ)

ப;—அநந்தம், ஜநகராஜன் திருமகளுக்காக லங்காநிரஸநம்பண்ணின சக்ரவர்த்திதிருமகன் திருவடிகளில் திருத்துழாய்க்கு விருப்பத்தையுடைய ளாகாநின்றான் என்கிறார்

கொம்புபோல்-வஞ்சிக்கொம்புபோலே

அபிருபையாய்

சீதைபொருட்டு—(க) “கெட்டு

வாய் உவகூடுத -

கேஷத்ரோஹஸுமககூடே”

என்கிறபடியே அ யோநி

ஜையான ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளுக்காக

இலங்கைநகர்—லங்காநகரத்திலே

அபு எரி—ஸராந்தியை

உய்த்தவர்—பாவேஸுநிப்பி த்வருடைய

தாளிணைமேல்—திருவடிகளின்மேலே

அணி (உ) “வவா நாராயணா

பெ.வஃ - பவாநாராய

ணோதேவ ?” என்று

ஸ்துதித்த ப்ரஹ்மாத்மி

கள் சாத்தின

வம்பு அவிழ்—அபிரவபரிமளவிகாஸி

யாய்

தண்—குளிர்த்து

அம்—அழகிய

துழாய்—திருத்துழாயினுடைய

மலர்க்கு—பூந்தாருக்கு

இவள்—இவள்

நம்பும்—விருப்பத்தையுடையளாகா

நின்றான்

நங்கைமீர்—பூர்ணைகளானவர்களே !

இதற்கு—இந்த அதீதவிஷயாபிநிவே

ஸத்துக்கு

நான்—நான்

என்செய்கேன்-எத்தைச் செய்வேன்?.

28 திருவாய்மொழி ச-ப, உ-தி, கூ-பா, நங்கைமீர் வ்யாக்யாநம்.

அவன்தான் இன்னமும் அவதரித்து உபகரிக்கும்தொழிய என்னும் செய்வலாவதில்லையென்று கருத்து. (அ)

ஆரூ;—(கொம்பு) அவையெல்லாம் ஆசைப்படலாம்; திவ்யாத்ம குணங்களாலும் திவ்ய ரூபகுணங்களாலும் பரமபுருஷ திவ்ய மஹிஷியாய் ஸர்வமஹேஸ்வரியான பெரியபிராட்டியிலும் உத்க்ருஷ்டதரையா யிருந்த ஸ்ரீ ஜநகசக்ரவர்த்தி திருமகளுக்காக இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்ததயரதற்குமகன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படுவா றுளரோ? இவன் திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றான்; நான் இதற்கு என்செய்கேன் நங்கைமீர்? என்று கூப்பிடுகிறான். (அ)

நட;—அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. “அவனுடைய ஆபுதாதிகளைக் காணவேணும்” என்று சொல்லப்புகு முடியச் சொல்லமாட்டாதே நோவுபடாநின்றான் என்கிறான்.

நங்கைமீர்நீருமோர் பெண்பெற்றுநல்கினீர் *

எங்ஙனேசொல்லுகேன் யான்பெற்றவேழைழை *

சங்கென்னுமச்சக்கரமென்னும் துழாயென்னும் *

இங்ஙனேசொல்லுமிராப்பக லென்செய்கேன்? (க)

ப;—அநந்தரம், அவனுடைய அஸாதாரணசிஹ்நங்களை எப்போதும் சொல்லாநின்றான் என்கிறான்.

நங்கைமீர்—பரியூர்ணைகளான

நீரும்—நீங்களுந்

ஒர் பெண்—ஒரு பெண்ணை

பெற்று—பெற்று

நல்கினீர்—ஸநேஹித்துவளர்த்தி

யான்—நான்

[கோள்;

பெற்ற—பெற்ற

ஏழையை—சபலையான இவனை

எங்ஙனம்—எப்படி

சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்?

(ஆனமட்டும்சொல்லில்)

சங்கு என்னும்—(அவனுக்கு அஸாதா

ரணசிஹ்நமான) சங்

கென்பது

சக்கரமென்னும்—சக்கரமென்பது

துழாயென்னும்—(அவன் திருவடிக

ளில்) திருத்துழாயென்

பதாய்க்கொண்டு

இராப்பகல்—அஹோராத்ர விபாகமில்

லாதபடி

இங்ஙனே—இப்படி தனித்தனியே

சொல்லும்—சொல்லாநின்றான்;

என்செய்கேன்—இதற்கு ஏது செய்

வேன்?

திருவாய்மொழி ச-ப,உ-தி, க௦-பா, என்செய்கேன் வ்யாக்யாநம். 29

ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து இவன் வாய்மூடும்படி பண்ணவோ? தாங்காலிக
மான அஸாதாண சிஹந்தைச் சொல்லும்படி பலத்தையுண்டாக்கவோ?
அவைதன்னை இப்போது ஸந்நிஹிதமாக்கவோ? ஒன்றும் செய்யமுடியாது
என்று கருத்து. நீரும் ஓர்பெண்பெற்று நல்கினீரென்ற விடம் - இவ்வாழ்வா
ருடைய ப்ரோமதசைக்கு அல்லாத ஆழ்வர்களுடைய ப்ரோமதஸு ஒவ்வா
தென்கிற பாவத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. (க)

ஆறு;—(நங்கைமீர்.) நங்கைமீர்! உங்களுடைய பெண்பிள்ளை
களும் எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே அத்தயந்தம்
அவஸந்நைகளானவர்கள் இப்பாடுபட்டாரு முளரோ? இவன்பட்
டது என்தான்? என்னில், -எம்பெருமான் திருவாழியும் திருச்சங்க
மும் ஏந்தியிருந்தருளும் அவ்வழகைக் காணவேணுமென்றும், மத்
ஸ்ய கூர்ம வராஹாத்ய ஸங்க்யேய திவ்யாவதார விஸரிஷ்டனாயும்
திவ்யக்ரீடா விஸரிஷ்டனாயும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதரூப மிருந்தவனு
டைய திருவடிகளில் திருத்துழாயைத் தத்தத்தஸாயிலே பெற
வேணுமென்று சொல்லப்புகு முடியச் சொல்லமாட்டாதே, சங்
கென்னும், சக்காமென்னும், துழாயென்னும்; இங்ஙனே இராப்
பகல் கூப்பிடாதித்கும்; என்செய்கேன்? என்கிறான். (க)

ஈ;—அவி;—பத்தாப்பாட்டு. உன்மகள் நீ யிட்ட வழக்கன்
றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டு என் உனக்கு?
என்றவர்களைக்குறித்து நான் சொல்லிற்றுக் கேளாதே அவனையே
ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நைபாகா நின்றான் என்கிறான்.

என்செய்கேனென்னுடைப்பேதை என்கோமளம் *

என்சொல்லுமென்வசமுமல்லள் நங்கைமீர் *

மின்செய்பூண்மாற்பினன் கண்ணன்கழல்துழாய் *

பொன்செய்பூண்மென் முலைக்கென்று மெலியுமே. (க)

ப;—அநந்தாம், எனக்குவீதேயையன்றியே க்ருஷ்ணனுடைய ஆபாண
ஸோபையிலே அகப்பட்டு அவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாய் தன்
முலைக்கு அலங்காரமாகவேணுமென்று உடம்பு இனையாநின்றான் என்கிறான்.

நங்கைமீர்—நங்கைமீர்!

என்னுடை—என்னுடைய

பேதை — (ஹிதம்கேட்கும்பருவமல்

லாத்) பேதையாய், என்சொல்லு;—என்சொல்லிலும்

என்கோமளம்—(ஹிதஞ்சொல்லப் பொ
றுக்கமாட்டாத) மார்த்த

வத்தை யுடைய இவன்

30 திருவாய்மொழி ச-ப, உ-தி, கக-பா, மெலியும் வ்யாக்யாநம்.

என்வசமும்—என்றினைவி லும்

அல்லள்—வருகிறிலள் ;

என்செய்கேன் — (நான் இதற்குச்

செய்வதுண்டோ) ? (இவள் அவ

ஸ்தை, திருந்தபடி !

மின்செய்—ஒளியையுடைத்தான

பூண்—கௌஸ்துபாத்யாபாணஸோபி

மார்பினன்—மாற்பையுடைய [தமான

கண்ணன்—க்ருஷ்ணன்

கழல்—திருவடிகளில்

துழாய்—திருத்துழாயை

பொன்—(வீரஹவைவர்ண்யமாகிற்)

பொன்மையாலே

செய்—செய்யப்பட்ட

பூண்—ஆபாணஸோபையையுடைய

மெல்—(விய்லேஷாஸஹமாய்த்)

துவண்ட

முலைக்கு—முலைக்கு (அலங்காரமாக

வேணும)

என்று—என்று ஆசைப்பட்டு

மெலியும்—(அது கிடையாமலே) க்ரு

ஸ்ஸரீரையாகர்நின்றான். (கௌ)

ஆறு ; —(என்செய்கேன்.) விவேகரஹிதையாய் விரஹவ்யஸநா ஸஹிஷ்ணுவாயிருந்த என்னுடைய பெண்பிள்ளை என்சொல்லும் என்வசமுமல்லள் ; நங்கைமீர் ! நிரதியெளஜ்வல்ய மௌக்திக ஹாராதி திவ்யபூஷண பூஷித வக்ஷஸ்தலனாயிருந்த வண்டுவரைப் பெருமாள் திருவடிகளில் திருத்துழாய், தத்ஸம்ஸேஷார்த்தம் மங்களமான பூஷணங்களாலே அலங்க்ருதமான தன்னுடைய மென் முலைக்கென்று மெலியாநிற்கும் ; என்செய்கேன் ? என்று அலற்று கிறாள். (40)

ஈடு ; —அவ ; —பதிரோரம்பாட்டு. நிகமத்தில் - இத்திருவாய் மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் நியஸூரிகளுக்கு ஸத்ருஸ்ராவர் என்கிறார்.

மெலியும்நோய்தீர்க்கும் நம்கண்ணன்கழல்கள்மேல் *

மலிபுகழ்வண்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் *

ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்தும் வல்லவர் *

மலிபுகழ்வானவர்க்காவர் நற்கோவையே.

(கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

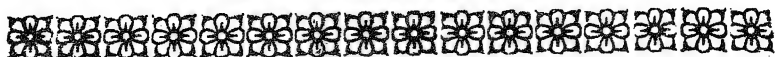
ப ; —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் நியஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்,

மலியும்—இப்படி ஸிதிலராகைக்கு	ஒலி—கொண்டாடப்பட்ட
அடியான	புகழ்—குணபௌஷ்கல்யத்தையுடைய
நாய்—விரஹவ்யதையை	தான
நீர்க்கும்—போக்கும்	ஆயிரத்து—ஆயிரத்திருவாய்மொழி
ம்—ஆஸ்ரிதஸூலபனான	யிலும்
ண்ணன்—கருஷ்ணன்	இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்
மூல்கள்மேல் - திருவடிகள் விஷயமாக	வல்லவர்—(பாவயுக்தமாக அப்யஸிக்க)
லி—(விப்ரக்ருஷ்டாநுபவத்திலும் அபி	வல்லவர்கள்
நிவிஷ்டரென்னும்படி) வளர்ந்த	மலி—அபிவ்ருத்தமான
புகழ்—புகழையுடையராய்	புகழ்—பகவதநுபவப்ரதையையுடைய
ரண்—ஸ்ரலாக்யமான	வானவர்க்கு—ஸூரிகளுக்கு
நருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	நல்—ஸ்ரலாக்யராய்க்கொண்டு
டகோபன்—ஆழ்வார்	கோவை ஆவர்—ஒருகோவையாவர்கள்
சொல்—அருளிச்செய்த	இது—கலிவ்ருத்தம் (௧௧)

ஆறு;—(மெலியும்.) இப்படி தன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்க
 ஜுசைப்பட்டுப் பெருமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நான என்னு
 நடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்
 கருளின வண்துரைப்பெருமாள் திருவடிகளிலே, தச்சேஷதைகர
 கித்வ மஹாயஸஸஸையுடையனான வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
 சொல் ஒலிபுகழாயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர் அயர்வறும் அமரர்
 னுடைய திவ்யபரிஷத்துக்கு ஒருபூஷணமாவர் என்கிறார். (௧௧)

காலாப்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம :

நான்காம் பத்து

மூன்றந்திருவாய்மொழி—கோவைவாயாள் ப்ரவேஸம்.

~~~~~

ஆறு ;—(கோவைவாயாள்.) இப்படி அவஸந்நரான தம்முடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி தம்மோடே கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வகுணநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே அந்த ப்ரணயித்வத்தைப் பேசுகிறார்.

ப ;—மூன்றந்திருவாய்மொழியில் - இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸர்வேஸ்வரன் இவருடைய அபிநிவேஸஹேதுவான அநுராக விஸேஷத்தைக் கண்டு அவனும் இவர்பக்கலிலே அத்தயந்தாபிரிவிஷ்டனும்படி அநுரக்ஷணம்படியை அதுஸந்தித்த இவர், அவனுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸம்ஸ்தவிரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், ரக்ஷகத்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தத்தையும், ஸர்வாதம்பாவாத்யால் வந்த நாராயணத்வத்தையும், அநுகூலஸத்ரு நிர்ஸந ஸாமர்த்த்யத்தையும், ஸௌஸீல்யாதி குணயோகத்தையும், ரக்ஷணோபகரண வத்தையையும், அநந்யார்ஹமாக்கி அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையும், ஸர்வ வ்யாபகத்வத்தையும், பாரமார்த்திகபரத்வௌஜ்வல்யத்தையும், அபரிச்சேத்ய மாஹாத்ம்யத்தையும் அநுபவித்து, ஏவம்விதணு ஸர்வேஸ்வரன் தம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஸர்க்வஸ்த்ராபரணங்கராகாதிகளோபாசி தனக்கு அதிஸயித போக்யமாம்படி விரும்பின ப்ரணயித்வத்தை அருளிச்செய்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

ஈடு ;—எல்லாந்தேசசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலு முண்டான அவன்படிகளெல்லாம் இப்போதே பெற்று அநுபவிக்கவேணுமென்று விடாய்ப்பாரொருவரைப் பெறுகையாலே, இவர் ஸத்தையே தனக்கு ஏல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வ குணத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, இவரும் எல்லாம்பெற்றாராய் அநுபவிக்கிறார்.

ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாலனை பேமுலகு-இ க்திருவாய்மொழி. இது தனக்கு மூன்றுபடியாக நிர்வஹிப்பர்கள் நம்முடையவர்கள் ; எம்பார், “ அம்புலியம்மாணைப் பிடித்துத்தரவேணும், என்று அமுதப்ரஜைக்குத் தேங்காயைக்கொடுத்து அமுதகையை ஆற்றுவாரைப் போலே, வேறொரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அநுபவிப்பிக்க அநுபவிக்கிறார் ” என்று அருளிச்செய்வார். திருமலைநம்பி, ‘ ஒரு

திருவாய்மொழி ச-ப, ஈ-தி, க-பா, கோவை வ்யாக்யாநம். 33

வுன் ஒன்றை அபேக்ஷித்தால், அவனும் அதுசெய்வானாகத் தலை துலுக்கினால், பெற்றாளுப்ப் பின்பு பின்னிவிழவு தோன்றும்படி பன்று இருப்பது; ஆகையாலே, அவனும் 'அப்படி செப்கிறோம்' என்னக் கீழிவிழவை மறந்து எல்லாம் பெற்றாய் அதுபவிக்கிறார்" என்று;

ஸ்ரீகௌஸல்யையார், 'பெருமாள் வந்ததுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது "ஏகபுத்தரையான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன்; கூடப்போவித்தனை" என்ன, "ஆச்சீ, நீர் சொல்லுகிற இவை தர்ம ஹாநிகிடர்" என்று முகத்தைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை அருளிச் செய்ய, இழவை மறந்து மங்களாஸாஸநம்பண்ணி மீண்டாளிறே; க்ருஷ்ணன் (க) "ஔஸுஹி - மாஸுசு:" என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்ய, அர்ஜுனன் (உ) "ஹ்ரிதொஷ்மிதவஸநேஹம் - ஸ்திதோஸ்யிதஸந்தேஹ:" என்று தரித்தானிறே.

பட்டர், "காலத்யயத்திலுள் எத்தையும் இப்போதே பெற விடாய்த்த இவர்க்கு அப்படியே அதுபவிக்கலாம்படி, காலசக்கரத் வேணுமென்று தானாகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்த மாநகாலத்திற்போலே அதுபவயோக்யமாம்படி காலத்தை ஒருபோகியாக்கிக்கொடுக்க அதுபவிக்கிறார்" என்று அருளிச்செய்வார்.

ஈ:—முதற்பாட்டில் - நப்பின்னைப்பிராட்டி, ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் தொடக்கமானார் உனக்குப் ப்ரணயிநிகளாயிருக்க, நீ அவர் கன்பக்கவிலே யிருக்குநிருப்பை என்பக்கவிலே யிருக்கும்படி என் ஸத்தையே உனக்கு எல்லாமாய்விட்டது என்கிறார். அன்றிக்கே, ஆப்ரிதவிரோதிகளை நிரஸிக்கிற விடங்களில் அவ்வவஸமயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமைசெய்யப்பெற்றிலேன் நான்; இங்ஙனே யிருக்கவும் என்ற்ருதயத்தையே உனக்கு ரோக்யமாகக் கொள்ளு வதே! என்கிறாராதல்.

கோவைவாயாள்பொருட்டேற்றி நெருத்தமிறுத்தாய் * மதளிலங்கைக் கோவைவியச்சிலைகுனித்தாய் குலநல்யாணைபுருப்பொசித்தாய் * பூவைவியாரீர்தூவிப் போதால்வணங்கேனேனும் * நின் பூவைவியாட்மேனிக்குப் பூசும்சாந்தென்னெஞ்சமே. (க)

(க) கீதை - ௧௮.

(உ) கீதை - ௧௮.

ப;—முதற்பாட்டில், ப்ராப்திவிரோதிகளை யழிக்கும் ஸ்வபாவஞான ஸர்வேஸ்வரனைநோக்கி, 'என்றெஞ்சை உனக்கு அங்கராகமாகக் கொண்டாய்' என்கிறார்.

கோவை—கோவைப்பழம்போலே
சிவந்த
வாயான்பொருட்டு--அதாத்தையுடைய
நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
ஏற்றின்—எருதுகளினுடைய
எருத்தம்—பிடரை
இறுத்தாய்—முறித்தவனாய்,
மதிள்—மதிளையுடைய
இலங்கை—லங்கைக்கு
கோவை—நிர்வாஹகளுன ராவணனை
வீய்—முடியும்படியாக
சிலை—வில்லை
குனித்தாய்—வளைத்தவனாய்,
குலம்—ஜாதவைலக்ஷணத்தையும்
நல்—லக்ஷண வைலக்ஷணத்தையு
முடைய
யானை—குவலயாபீடத்தினுடைய
மருப்பு—கொம்பை
ஒசித்தாய்—(அநாயாஸேந) முறித்த
வனே!

(இப்படி நப்பின்னைக்கும் ஜநகர
ஜன் திருமகளுக்கும் மதுரையில்
பெண்பிள்ளைகளுக்கும் ப்ராப்தி
விரோதியைப் போக்கின
உன்னை),
பூவை—பூவ்ப்பத்தை
வீயா—அகலாத
நீர்—ஜலத்தை
தூவி—(ப்ரேமத்தாலே அக்ரமமாகப்)
பணிமாறி
போது—உத்தகாலங்களிலே
வணங்கேனேலும்—வணங்கிற்றிலே
னையாகிலும்
நின்—உன்னுடைய
பூவை வீயாம்—பூவைப்பூறித்தையு
டைய
மேனிக்கு—திருமேனிக்கு
பூசம்—சாத்தத்தக்குதியான
சாந்து—அங்கராகம்
என்றெஞ்சமே—என்றெஞ்சாவதே!

ஆஸ்யதோஷம்பாராதே அதூராகலேஸமே பற்றுகாக அங்கராகமாக்கி
னாய்; அதுக்கு அடி - அவஸ்தா ஸப்தகவிகாரத்தையும் கழித்து, தஸேந்த்ரி
யாநநமான தீமனத்தையும் கெடுத்து, ப்ரவேஸுவிரோதியான தூர்மாந்தையும்
அழிக்குமவனதலால் என்று கருத்து. (க)

ஆரு;—அதிபலஸ்ருஷ்ருப அஸுரஸப்தக ஸபுக்ரஜநபாந்தவ
தஸாஸ்ய குவலயாபீட கம்ஸாத்யாஸ்திரிதவிரோதி நிரஸநஜிதமான
உன்னுடைய ப்ரமாபநோதநார்த்தமான ஸரிஸிரோபசாரங்களைத்
தத்தத்தகாலங்களிலே உன்றிறத்தில் நான் செய்யாதிருக்கச்செய்தே
யும், என்னுடைய மநஸ்ஸானது ஸீதளமாய் நிரதிஸய ஸுகந்தமாய்
பூஷஹாஸ ஸுகுமாரசமான உன்னுடைய திருவுடம்புக்கு ஸத்ருஸ

மாய் ஸர்வஸ்ரமாதோதநமான திவ்யாங்கராகமாவதே! இது என்ன
ப்ரணயித்வம்? என்கிறார், (உ)

ஈடு;—இரண்டாம்பாட்டு. என்னுடைய கரண காரியமான
ஸ்ம்ருத்யாதிகளே பரிபூர்ணனானவனுக்கு போகோபகரணங்களால்
லாமாயிற்று என்கிறார்.

பூசம்சாந்தென்னெஞ்சமே புனையுங்கண்ணிஎனதுடைய *
வாசகம்செய்மாலையே வான்பட்டாடையுமஃதே *
தேசமானவணிகலனு மென்கைகப்புச்செய்கையே *
ஈசன்ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த எந்தையேகழுமர்த்திக்கே, (உ)

ப;—அந்தாம், ‘ஸ்வநியந்தாவாய் ஸர்வாங்குண ஸ்வாமிக்கு என்
கரணதீரயமும் போக்யமாகாரின் தது’ என்கிறார்.

ஈசன்—நிருபாதிகரியந்தாவாய்	கண்ணி—திருமலை
ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த—(ப்ரளயாப	எனதுடைய—என்னுடைய
த்திலே) உண்பது உமிழ்வ	வாசகம்—வாக்வருத்தியான ஸப்தத்
தாகையாலே ஸமஸ்தபதார்	தாலே
த்தத்துக்கும் ஸர்வ பாகா	செய்—தொடுக்கப்பட்ட
ரங்குகளாய்	மசிலை — மாலையாயிராரின் தது; (க)
எந்தை—(இவ்வபதாந்தாலே என்னை	“பூம்பட்டாம்” என்கிற
யடிமைகொண்ட) அஸ்மத்	படியே திருவகந்தாழ்வான்
ஸ்வாபிதாய்	ஸமர்ப்பித்த தென்னலாம்
எகம்—(நிரதிஸ்யபோக்யமாகையாலே)	படி)
அத்விதீயமான	வான்—சீரியதான
மூர்த்திக்கு—விக்ரஹத்தையுடையவ	பட்டாடையும்—பரிவட்டமும்
னைவனுக்கு	அஃதே—அந்த வாக்வருத்தியே;
பூசம்—(உனியிட்ட சாந்துபோலே)	தேசமான—தேஜஸ்கரமாமபடி
தருதியான	அணி—அணியப்பட்ட
சாந்து—சாத்துப்படி	கலனும்—ஆபரணமும்
என்நெஞ்சம்—என்நெஞ்சாகாரின் தது;	என்—என்னுடைய
புனையும்—(பூமாலாகார் மாலையோலே	கைகப்புச்செய்கையே—அஞ்சலிந்
உகந்து) சாத்தும்	தமே.

36 திருவாய்மொழி ச-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, ஏகமூர்த்தி வ்யாக்யானம்.

வாசகம் பட்டாபையாவது - ஒப்பனைக்குப் பெனவுகல்யகரமாகை. அஞ்
ஜலி ஆபரணமாகையாவது - இவர் தலையிலேவைத்த அஞ்ஜலி அவன் திருமுடி
யில் அபிஷேகாத்யாபரணங்களோபாதி அவனுக்கு ஒளஜ்ஜ்வல்யாவஹமாகை.

ஆறு;—(பூசும்சார்து.) நிகிலபுவந நிகிரணேத்கிரணுவகத
ஸர்வேஸ்வர ஸ்வபாவனய், ஸதைகருபனய்க்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்
டநிலயனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு, ஸ்வவிஷயமாக மத்க்ருதமான
ஸம்ருத்திகீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரப்ருதி ஏகைக வ்ருத்தியே திவ்யகந்தாநு
ஸேபந திவ்யமால்பாம்பா நிரதிஸயதீப்தியுத்த திவ்யபூஷணநி ஸர்
வபோகோபகரணங்களுமாயின; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹம இருக்
கும்படியே! என்கிறார். (உ)

ஈடு;—மூன்றும்பாட்டு. ‘இத்தலையை உனக்காக்கி அத்தாலே
க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிறாயே’ என்கிறார்.

ஏகமூர்த்தி யிருமூர்த்தி மூன்றுமூர்த்தி பலமூர்த்தி
யாகி * ஐந்துபூதமா யிரண்டுசுடரா யருவாகி *

நாகமேறி நடுக்கடலுள்துயின்ற நாராயணனே * உன்

ஆகமூற்று மகத்தடக்கி ஆவியல்லல் மாப்த்ததே. (ஈ)

ப;—அந்நகரம், ஸர்வாத்மபாவாதியால் வந்த ஸம்பந்தத்தையுடைய உன்
வடிவழகை இப்படியநுபவித்து என் ஆத்மாவானது கீழ் ப்ரக்ருதுக்கம்
தீர்ப்பெற்றதே என்கிறார்.

ஏகமூர்த்தி—(ஸூக்திமசித்தித் விஸிஷ்ட

டமாய் (க) “உனகடுவ-

ஏகமேவ” என்றிறபடியே

காரணரூபத்தையுடையனாய்

இருமூர்த்தி—(அந்த அவ்யக்தகார்ய

மான) மஹதஹங்காரங்களை

வடிவாகவுடைய

மூன்றுமூர்த்தி—(உ) “ஸூர்திகொ

ராஜவஸுஸெஸ்வ தாரீ

ஸஸ்வதி; ஸாரீஹாது -

ஸாவ்லிகோராஜஸுஸ்சுவ

தாமஸுஸ்சந்திரிதாமஹாந்”

என்றும், “வெகாரி

கடுவெஸ்வஸுஸ்வ ஸ-டு

தா டி வெஸ்வ தா டி

ஸு - வைகாரிகஸ்தைஜ

ஸுஸ்ச பூதாதிரஸ்சுவதா

மஸு” என்றும் அந்த

மஹதஹங்காரங்களினு

டைய த்ரைவித்யஹேது

வான) ஸத்த்வாஜஸ்தமோ

ரூபகுணத்ரயவைஷயம்யங்

களை ப்ரகாரமாகவுடை

யஸு

பலமூர்த்தியாகி—(வைகாரிககார்யமான)

ஏகாதேஸுத்திரியங்களை

ப்ரகாரமாகவுடையனாய்

திருவாய்மொழி ச-ப, ஈ-தி, ஈ-பா, ஏகமூர்த்தி வ்யாக்யானம். 37

ஐந்துபூதமாய்—(பூதாதியான தாமஸா நடுக்கடலுள்—திருப்பாற்கடல்நடுவே	துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளி
ஹங்காரகாரியங்களான) பஞ்சபூதங்களைப் பரகார நாராயணனே—(இந்த அங்கராத்தம்தவத்	தாலும் ஸமுத்ரஸாயித்வத்தா
மாகவுடையனாய் இரண்டிசுடராய்—(அண்டாந்தர்வர்த்	லும் ஸித்தமான) நாராயணஸ
தியான வ்யவ்ஹி ஸ்ருஷ்டிக்கு	ர்ப்பத்துக்கு வாச்யனாவனே!
உதாஹரணமான (க) “ஸு-தி	(கீழ்ச்சொன்ன பாக்ரியை
ய-பா-வா-தி-உலு-ஸ-ஸு-யா	உன்—உன்னுடைய [யாலே]
சந்த்ரமஸௌ” என்றுசொல்	ஆகம்—வடிவையும்
லப்பட்ட) சடாரிரண்டையும்	முற்றும்—(என் ஸகலகரணங்களையும்
வடிவாகவுடையனாய்	உனக்கு ஸர்வாலங்காரமு
அருவாகி—(அவற்றுக்கு அந்தராத்த	மாகக்கொண்ட) அழகை
தயா அநுப்ரவேஸித்து)	யுமெல்லாம்
ஸுகிஷ்மபூதனாய்	அகத்து—என் நெஞ்சுக்குள்ளே
(ஸ்ருஷ்டமான ஐந்துக்களினுடைய	அடக்கி—கபளிகரித்து அநுபவித்து
ரக்ஷணர்த்தமாக)	ஆவி—என் ஆத்மாவானது
நாகம்—திருவநந்தாமுவான்மேலே	அல்லல்—(கீழிற்றிருவாய்மொழியிற்
ஏறி—ஏறி	பட்ட) தூக்கத்தை
	மாய்த்தே—பேக்கப்பெற்றதே!

‘பலமூர்த்தி’ என்னுமளவும் - பா வ்யூஹ விபவ விக்காஹங்களைச் சொல்லி, ‘ஐந்து பூத மிரண்டிசுடர்’ என்கிற இடம் - லீலாவியூதிஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுள்ளர்; அதில், ஸர்வபரதாமாய் பராய்யமாகையாலே அக்விதீயமான வாஸுதேவமூர்த்தியாய், அதுதான் ஸாந்தோதிதரித்யோகித பேதத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு இருமூர்த்தியாய், நித்யோதிதிலே வந்தான் ஸங்கர்ஷணப்ரத்யுந்நாநிருத்தபேதத்தாலே மூன்றுமூர்த்தியாய். அவ்வதான் கேஸவாதி த்வாதஸமூர்த்தியாயும் தஸாவதாஸபாமாயும் பலமூர்த்தியாயிருக்கு மென்றபடி. (ஈ)

ஆறு :- (ஏகமூர்த்தி) அப்ராக்ருதநித்யஸித்த திவ்யரூப விஸிஷ்டனாய், ஸ்ரீவைகுண்டரிலயனாய்க்கொண்டு பரக்ருதி மஹத்திரிவிதாஹங்காரமந் பரப்ருதிகரண பஞ்சபூத சந்த்ரஸுலரியாதி பதார்த்தங்களுக்கும் ததந்தர்வர்த்திசேதநஜாதத்துக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், அவற்றினுடைய ஸித்தியர்த்தமாக அந்தர்யாமிதயாவஸ்திதனாய், ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கட

38 திருவாய்மொழி ச-ப, ஈ-தி, ச-பா, மாய்த்தல் வ்யாக்யாநம்,

லிலே சுண்வளர்ந்தருளி நாகபர்யங்கஸாயியாயிருந்த நாராயணனே !
உன் திருமேனிக்கு அபேக்ஷிதமான ஸர்வபோக்யங்களும் நான் உன்
திறத்துப்பண்ணும் ஸம்ருதிகீர்த்தநாதி வருத்திகளேயாகக் கொண்
டிருக்கிற உன்னுடைய மஹாகுணத்தை அதுபவித்து என்னுடைய
க்லேஸமும் தீர்த்தேன் சூன்கிரார். (ஈ)

ஈடு, அவி;—நாலாம்பாட்டு. பூதநாதிகளுடைய நிரஸநஸம்பத்
தில் ஸ்ரமந்தீர சரிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனேயாகிலும்
சரிசிரோபசாரத்தாலல்லது செல்லாத உன் ஸுகுமாரமான திரு
மேனிக்குச் சாத்தும் மாலை என்ஸத்தைபேயாய்விடுவதே! என
கிரார்.

மாய்த்தலெண்ணி வாய்முலைதந்த மாயப்பேயுயிர்
மாய்த்த * ஆயமாயனே! வாமனனே! மாதவா! *
பூத்தண்மாலேகொண்டுன்னேப் போதால்வணங்கேனேலும் * நின்
பூத்தண்மலை நெடுமுடிக்குப் புணையும்கண்ணி எனதுயிரே. (சு)

ஊ;—அநந்தரம், அநுகூலஸத்ருவான பூதநையை நிரஸித்து என்னை
அந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட ஸ்ரிய:பதியான உனக்கு என்ப்ராணன் திரு
முடிக்கு விஸேஷாலங்காரமாவதே! என்கிரார்.

மாய்த்தல்—முடிப்பதாக
எண்ணி—நினைத்து
வாய்—திருப்பவளத்திலே
முலைதந்த—முலையை வைத்த
மாயம்—(அநுகூலமான):மாத்ருவேஷ
பரிக்ரஹத்தையுடைய

பேய்—வஞ்சப்பேயினுடைய
உயிர்—ப்ராணனை
மாய்த்த—முடித்துவிட்ட

ஆயன்—கோபாலபாலகத்தவத்தில் புரை
மாயன்—ஆஸ்சாயபூதனே [யற்ற
வாமனனே—(இந்த அபதாரத்தாலே
(+) “ரவஸுரீரவஸுரீ
உ-ரொ-ச-ச-ஸ்யமாஸி
ஜ்ஜகத்தாரோ:” என்று

ஜகத்தை அந்யார்ஹமாக்க
கும் ஸ்வாமித்தவத்தை பா
காரிப்பிக்கிற) வாமநாவ
தார்த்தையும் ஸபலமாக்கி

மாதவா—(ஸ்வாபாவிகமான) ஸ்ரிய:
பதித்தவத்தையும் நிலை
நிறுத்தினவனே!
உன்னை—(இப்படி அநுகூலஸத்ருவோ
ஸகளுன) உன்னை

பூ—விலகண்ண புஷ்பயுக்தமாய்
தண்—குளிர்ந்த
மாலை கொண்டு—மாலைகளைக் கொண்டு
போது—அவள் தாதுருபமாக
வணங்கேனேலும்—ஆராதிக்கப் பெற
திலேனேயாகிலும்
நின்—உன்னுடைய

பூ—புஷ்பமயமாய்	முடிக்கு—திருமுடிக்கு
தண்—செவ்வியையுடைத்தான	புனையும்—அலங்காரமாகச் சாத்தும்
மாலே—மாலையாலே அலங்கருதமாய்	கண்ணி—மாலே
நெடு—(ஆதிராஜ்யஸூசகமான) ஓக்	எனது உயிரே—என்னுடைய ப்ராண
கத்தையுடைய	“எ” னாவதே! (ச)

ஆறு; —(மாய்த்தல்.) ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாய், ஆஸ்ரிதஸமீஹீதப்ரதனாய், ஸ்ரியபதியாயிருந்த உன்னைப் ப்ராப்த காலங்களிலே பூத்தண்மாலேகொண்டு வணங்காதிருக்கச்செய்தேயும், உன்னுடைய பூத்தண்மாலே நெடுமுடிக்கு என்னுடைய ஆத்மாலே புனையுங் கண்ணியாயிற்று என்கிறார். (ச)

ஈதி, அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஓரொன்றே ஆபரணத்தி ஸர்வ பரிச்சதங்களுமாயிற்று அவனுக்கு என்கிறார்.

கண்ணி எனதுயிர் காதல்கனகச்சோதி முடிமுதலா *

எண்ணில்பல்கலன்களு மேலுமாதையுமெதே *

நண்ணிமுவுலகும் நவிறுங்கீர்த்தியுமெதே *

கண்ணனெம்பிரா நெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே. (ஈ)

ப;—அந்நாம், போக்யனாய் ஸ்வாமியாய் உபகாரனாய் ஸுலபனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்னுடைய ப்ரேமாதிகள் ஆபரணத்திஸமஸ்தமு மாகாரின் தன் என்கிறார்.

காலம்—காலநிர்வாஹகமான
சக்கரத்தான் — திருவாழியையுடைய

எனது—என் அபிமானாந்தர்க்குமான

உயிர்—ஆத்மவஸ்து

னாய் கண்ணி—(ஸ்ரிஸாவாஹ்யமான) மாலே

எம்மான்—(அவ்வழகைக்காட்டிக் கால

யாகாரின்றது;

வஸ்யனாகாபடி) என்னை

காதல் — (ஆத்மதர்மமான) ப்ரேமமா

யடிமைகொண்ட

னது

ஸ்வாமியாய்

கனகம்—கனகமயமாய்

எம்பிரான் — காலமுள்ள தீனையும் அவ்

சோதி—(ஆதிராஜ்யஸூசகமான) ஓன

வழகை அநுபவிப்பிக்கும்)

ஜ்ஜுவல்யத்தையுடைய

மஹோபகாரகனாய்

முடிமுதலா—முடி முதலாக

கண்ணனுக்கு—(காலாநுரூபமாக அவ

என்ன இல்பல்—அஸங்க்யேயமான

தரித்து ஸுலபனான)

கலன்களும்—ஆபரணங்களு மாகாரின்

க்ருஷ்ணனுக்கு

றது;

40 திருவாய்மொழி ச-ப, ந-தி, ச-பா, காலசக்கரம் வ்யாக்யாரம்.

ஏனும்—அநுருபமாய் (ஸ்ரீவஸ்மாத் பர த்வஸூசகமான)	நண்ணி—கிட்ட நவீற்றும்—வாய்புலற்றக்கடவ
ஆடையும்—திருப்பீதார்பாமும்	கீர்த்தியும்—கீர்த்தியும்
அஃதே—அதுவே;	அஃதே—அதுவே.
மூவுலகும்—தீர்விதாத்தமவர்க்கும்	

இவருடைய ப்ரோமத்துக்குத் தான் விஷயீபவீக்கையை, வேரோப்பனை யாகவும் பெரும்புகழாகவும் நினைத்தானென்று கருத்து. (௫)

ஆறு;—(கண்ணி.) ப்ரதிகூலதிரஸநஸ்வபாவனான திருவாழி யுடையனான கண்ணனுக்கு, தன் திருவடிகளிலும் திருமார்விலும் திருத்தோளிலும் சாத்தியருளக்கடவ திருத்துழாய் என்னுடைய ஆத்மா; அஸங்க்யேயநானாவித திவ்யபூஷணங்களும், ஸ்வோசித திவ்யபீதார்பாமும், ஸர்வலோகங்களும் சொல்லிப்பேத்தும் தன்னு டைய கீர்த்தியும், மற்றுமெல்லாம் என் காதலே என்கிறார். (௫)

ஈடு;— ஆறும்பாட்டு. இப்படி ப்ரணயியா யிருந்துள்ள நீ என்னைக் கிட்டாதேயொழிந்தாயேயாகிலும் உன்ஸத்தையே எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். உனக்கு நான் உதவப்பெற்றிலேனாகிலும் என் ஸத்தை உனக்கு தாரகாதிகளானற்போலே, நீ வாராயாகிலும் உன்ஸத்தை எனக்கு தாரகாதிகள் என்கிறார். அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லாநிற்க, நடுவே தம்முடைய ப்ரணயித்வம் சொல்லுவா னென்? என்னில்;—இரண்டுசேதநர் கூடிக்கலந்து பரிமாறாநின்றல், பிறக்கும். ரஸங்களும் இரண்டு தலையிலும் உண்டாயிருக்குமிதே; அதில், கீழெல்லாம் அவன் ப்ரணயித்வம் சொல்லிக்கொண்டு போந் தார்; இப்போது அவன் ப்ரணயித்வாதிசயம் தம்மையும் ப்ரணயி யாக்கிற்று என்கைக்காக.

காலசக்கரத்தொடு வெண்சங்கம் கையேந்தினுப் *

ஞாலமுற்றுமுண்டிமிழ்ந்த நாராயணனே என்றென்று *

ஒலமிட்டு நானழைத்தாலொன்றும் வாராயாகிலும் *

கோலமாமென்சென்னிக்கு உன்கமலமன்ன குரககழலே. (௬)

ப;—அநந்தம், ஆஸ்ரிகவிரோதிரஸநபரிகரத்தையுடைய ரகசுதனான நீ என் அபேக்ஷாநுருபமாக முகங்காட்டிற்றில்லையேயாகிலும், உன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமே இத்தலையில் ஸத்தைக்கு அதிசயகரமென்று, ப்ரணயியான அவன்பக்கல் தமக்கு உண்டான ப்ரணயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

காலன்—(விரோதிகளையழிக்கைக்குக்)	ஒலமிட்டு—கூப்பிட்டு
காலனும்படியான ஸ்வபா	நான்—(இருந்தவிடத்திலின்றும் எழு
வத்தையுடைய	ந்திருந்து வருகைக்கு யோக்ய
சக்கரத்தொடு—திருவாயியோடே	செயில்லாது) நான்
வெள் சங்கு—(பரபாகரஸவஹமான	அழைத்தால்—அழைத்தாலும்
வெளுப்பையுடைய	ஒன்றும்—க) “அருகும்சுவமிக் கொரி
பூநீபாஞ்சஜந்யத்தை	வுணரோம்” என்கிறபடி
அம்—(அவற்றுக்குஸோபவஹமான)	யே நீமுகங்காட்டுகைக்கு
கை—திருக்கையிலே [அழகிய	நடையிருப்பது ஒரு அடை
எந்தினாய் — எந்தினவனாய், (இப்படி	யாளம் தெரியாதபடி
ரக்ஷணபரிசுவானாயிருந்	வாராயாகிலும்—வாராதிருந்தாயேயாகி
கச்செய்தே)	லும்
ஞாலம் — (ரக்ஷயமான) ஜகத்துக்கு	என்சென்னிக்கு—(“அன்பேபெருகு
(ஆபத்த வந்தால் அந்தப் ப	ம்மிக” என்கிற கணக்கில்
ளயாபத்தில் அகப்படாத	உண்னையொழியச் செல்லா
படி)	செய்தையையுடைய) என்
முத்தும்—ஒன்று ஒழியாமல்	தலைக்கு
உண்டி—தன்வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷி	உன்—(ஸேவியான) உன்னுடைய
த்து	கமலம் அன்ன — கமலம்போலேநிரதி
உமிழ்த்—(அதுபோனவாறே வெளி	ஸயபோக்யமான
நாடுகாண்) உமிழ்த்	குரை—(ஆஸ்ரிதரக்ஷணப்ரஸித்திதோ
நாராயணனே — (நிருபாதிபந்தத்தை	ற்றும்படி) தவறிக்கிற வீரக்கழ
யுடைய) நாராயணனே!	லையுடைய
என்று என்று—என்று இந்தஸ்வபாவங்	கழல்—திருவடிகள்
களேத் தனித்தனியே	கோலம் ஆம்—அலங்காரமாய்க்கொண்டு
சொல்லி	தேஜஸ்கரமாகாநின்றது.

உந்திருவடிகளிலே ப்ரேமம் எனக்கு ஸத்தாப்ரபுத்த மென்று கருத்து.

ஆறு ;—(காலசக்கரத்தொடு.) - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியா யிருந்த உன்னாலும் விஸ்வலேஷிக்க வொண்ணாததொருபடி என் னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளிநா யென்கிறார். ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸந ஸ்வபாவமான சங்கசக்கராத் திவ்யாயுதோபேதனாய், காரூண்ய ஸௌஹார்த்த ஸௌஸீல்யாத் கல்யாணகுணவிஸிஷ்டனாயிருந்த நீ இப்படி என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷியாதொழிந்தாலும் உன்னுடைய

ஸத்தையே எனக்கு ஸர்வபோக்யமாம்படி என்னைப் பண்ணியருளி
னாய் என்னவுமாம். (சு)

ஈந் ; -- ஏழாம்பாட்டு. சிழ்ச்சொன்ன ப்ரேமமும் ததனுகூல
மான வ்ருத்திகளு மின்றிக்கேயிருக்கிலும் என் ஸத்தையே உனக்கு
ஜீவநஹேதுவாவதே ! என்கிறார்.

குரைகழல்கள்நீட்டி மண்கொண்ட கோலவாமனா *
குரைகழல் கைகூட்புவார்கள் கூடநின்ற மாயனே *
விரைகொள் பூவும்நீரும்கொண்டேத்தாட்டேனேலும் * உன்
உரைகொள்சோதித் திருவுருவமென்னதாவிமேலதே. (எ)

ப ; - அநந்தரம். நான் அகிஞ்சித்தகராயிருக்கிலும் அநந்யார்ஹமாக்கி
அடிமைகொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையுடைய உன் வடிவு என் ஆக்மாவை விஷ
யீகரித்திராநின் றது என்கிறார்.

குரை—'அநந்யார்ஹாபாதநப்ரஸித்
திக்கு இட்ட) வீரந்நழில
யுடைய

கழல்கள்—திருவடிகளை
நீட்டி—நிமிர்ந்து
மண்—ஜகத்தை
கொண்ட—அளந்துகொண்ட
கோலம்—வடிவழகையுடைய
வாமனா—வாமநாயம் (க) “சுவடி

பு. பஜிஸு) - த்வகங்கரிமுக்த
திரிய ” என்கிறபடியே

குரைகழல் -- அச்சிருவடிகளை உத்
தேசித்து
கைகூட்புவார்கள்—ஓர் அஞ்ஜலிபந்தம்
பண்ணினார்

கூட—தன்னையே ப்ராபிக்குப்படி

நின்ற — (உபாயமும் உபேயமுமாய்)
மாயனே—ஆஸ்சர்யபூதனே ! [நின்ற
விரைகொள்—பரிமளப்ரகரமான
பூவும்—பூதபக்யம்
நீரும்—(பாத்தயாதி) ஜலத்தையும்
கொண்டு—கொண்டு
எத்தமாட்டேனேலும்—(உன்னையாரா
திக்கைக்கு உறுப்பாக ஆபிமுக
யார்த்த) ஸ்தோத்ரம் பண்ண
ஸக்தனல்லேனாகிலும்

உரை—வேகந் தவசநங்களால்
கொள்—அபரிச்சேத்யமான
சோதி—தேஜஸையுடைய
உன்—உன்னுடைய
திருஉருவம்—திருமேனியானது
என்னது ஆவிமேலது—என் ஆக்மா
வின்மேலே அபிநிவிஷ்டமா
யிராநின்றது. (ஏ)

ஆறு ; -- (குரைகழல்கள்.) ப்ரணதஜநபரித்ராணர்த்தமாக அவ
தீர்ணாயப், அத்தபத்த திவ்யசேஷ்டதனாய், பக்த்யேகஸமதிகமய

னை உன் திருவடிகளிலே அதிஸீக்ஷ புண்பகந்தபுஷ்பதோயாதி
களைக்கொண்டு நான் சில வருத்திகளைப்பண்ணினால் அவை உனக்கு
போக்யமாகையன்றிக்கே, நான் ஒரு வருத்தி பண்ணுதிருக்கச்செப்
தேயும் வாஹ்மநஸாபரிச்சேத்ய தேஜோமய திவ்யரூபனை உனக்கு
என்னுடைய ஆத்மஸத்தையே தாரகமும் போக்யமுமாயிற்று என்
கிறார். (எ)

ஈடு;—எட்டாம்பாட்டு. ஒருவரையொழிய ஒருவர்க்குச் செல்
லாதபடி பிறந்தகலவி, பேச்சுக்கு திடமன்று என்கிறார்.

என்னதாவிமேலையாயேர் கொளேழலகமும் *
துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞானமூர்த்தியாய் *
உன்னதென்னதாவிபு மென்னதுன்னதாவிபும் *
இன்னவண்ணமேதின்ற பென்றுரைக்கவல்லேனே. (அ)

ப;—அந்தரம், எனக்காக ஸர்வலோகத்தையும் வ்யாபித்து என்னை
அங்கீகரித்த உன்படியைச் சொல்லப்பாடீமா? என்கிறார்.

என்னது ஆவ்மேலையாய்—என் ஆத்ம மூர்த்தியாய்—ஸ்வரூபமாக வுடைய
வஸ்துவின்மேலே அப் வனே!
திவிஷ்டனாய்க்கொண்டு என்னது ஆவ்—என் ஆத்மஸ்வரூபம்
(உனக்கு வ்யாப்யபூதமான) உன்னதும்—உனது போக்யமும்
ஏர்கொள்—ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை ஸ்வ உன்னதும் ஆவ்—உன் திவ்யாத்ம
பாவமாகவுடைய ஸ்வரூபமும்
ஏழ் உலகமும்—ஸப்தவிதமான ஸர்வ என்னதும்—எனதுபோக்யமுமான
லோகங்களிலும் இன்னவண்ணமே—இப்படியிலே
துன்னி—பூர்ணமாக வ்யாபித்து நின்றும்—நின்றும்
முற்றும்—ஸமஸ்த பதார்த்தங்களும் என்று உலோகவல்லேனே - இதுக்கு
ஆகி—(தனக்கு) ப்ரதாரமாய்படியாய் என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லு
நின்ற—நின்ற வேன்? என்று உபபாநூராக
சோதி—ஸ்வயம்ஜ்யோதீரூபமான மும் சொல்லிற்றாயிற்று. (அ)
ஞானம்—ஜ்ஞாநத்தை

ஆறு;—(என்னதாவி) நியந்தருதயா ஸர்வலோகாந்த: ப்ர
விஷ்டனாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமரூபிருந்து வைத்து மதேகதார
கரூபிருந்தவனே! என்னுடைய ஆத்மா நீ இட்ட வழக்காய் உன்
னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமும் நான் இட்ட வழக்காய்படியாக

44 திருவாய்மொழி ச-ப, ந-தி, கூ-பா, உரைக்க வ்யாக்யாரம்.

என்னுடனே கலந்தருளினாயென்று தம்மோடே கலந்தருளினபடியைப்பேசி, அது ஒன்றும் போராமையாலே பின்னையும், இன்னபடி என்னோடே கலந்தருளிடுப் என்று ஒன்றும் சொல்ல நிலமல்ல என்கிறார். (அ)

நாடு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. “அதுபூதமானது பேசத் தட்டு என்?” என்ன, ‘உண்பாணயித்வ ப்ரகர்ஷம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்று’ என்கிறார்.

உரைக்கவல்லேனல்லேனுன்னுலப்பில் கீர்த்திவெள்ளத்தின் *
கரைக்கிணன்றுசெல்வன்நான் காதல்மையலேறினேன் *
புரைப்பிலாதபரம்பரனே பொய்யிலாதபாஞ்சுடரே *
இரைத்துநல்லமேன்மக்களேத்த யானுமேத்தினேன் (க)

ப;—அந்தரம், ‘பாரமார்த்திக பரத்வதளஜ்வல்யத்தை யுடைய உன்படி என்னுற்பேசி முடிக்கப்போமோ?’ என்கிறார்.

உரைக்கவல்லேன் அல்லேன்—‘ஆஸ் பரம்பரனே—பாரமார்த்திகஸர்வஸ்மாத்
ரிதவ்யதத்தில் உன் ப்ரணய பரத்வத்தையுடையனும்
குணத்தை நான் பாசரமிட்டுச் (என்னோட்டைக்கலவியில்)
சொல்லு! ஸக்தன் அல்லேன்; பொய் இலாத—பொய் இல்லாமை
(அது எத்தாலேயென்னில் யாலே

உலப்பு இல்—முடிவு இல்லாத பாஞ்சுடரே—‘அம்மேன்மையோபாதி
உன்—உன்னுடைய நிரதிஸ்யமான ஒளஜ்வல்
கீர்த்தி—ப்ரணயித்வப்ரபையாகிற யக்தை யுடையனாவனே!
வெள்ளத்தின்—ஈழத்தின் இலைய நல்ல—நிலகூண்டு ஜ்ஞாநாதிஸ்வபாவ
கலரக்கண்—சுரையிடத்த ராய்
நான்—நான் மேல்—ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான
என்று—என்று மக்கள்—நித்யஸூரிகள்
செல்வன்—செல்வன்? அடியிலே இரைத்து—(பெருங்கடல் கிளர்ந்தாற்
பேச இழிந்தது) போலே, கோவித்து
காதல்—என் ப்ரேமத்தாலே எத்த-(க) “ஹா வு ஹா வு ஹா வு-
மையலேறினேன்—மிக்க கலக்கத்தை ஹாவுஹாவுஹாவு” என்று எத்த
யுடையனானேன்; யானும்—(ப்ரேமபாவஸுரணை; கானும்
புரைப்பு இலாத—புரையற்ற எத்தினேன்—எத்தினனித்தனே (க)

கிருவாய்மொழி ச-ப, ஈ-தி, க-பா, யானுமேத்தி வ்யாக்யாநம். 45

ஆறு;—(உரைக்க.) நான் உரைக்கவல்லே னல்லேன். வல்ல அம்ஸத்தைச் சொன்னாலோ? என்னில்;—என்னோடே நீ கலந்த கலவியாகிற உன்னுடைய நிரவதிக கீர்த்திவெள்ளத்தின் கரையி னருகேதான் செல்லமுடியுமோ? இப்படி அபூயிபான கீர்த்தியைச் சொல்லுவானென்? என்னில்;—உன்னை உள்ளபடியே எனக்குக் காட்டித் தந்து, பின்னை அநந்யப்ரயோஜநனய்க்கொண்டு என்னோடு கலந்த கலவியைப் நிரவதிகதேஜஸ்ஸாக வுடையவனை! இந்தக் கலவியைப் பரமபக்தியுத்தரான அயர்வறுமமர்கள் அபிரிவேஸாத் தாலே எங்ஙனே பித்தேறி யேத்தினார்கள், அப்படியே நானும் என் னுடைய அபிரிவேஸாதிரயத்தாலே பித்தேறி யேத்தினேன் என் கிறார். (க)

ஈடு;—பத்தாம்பாட்டு. ‘நானும், ஸமஸ்தலோகங்களும், ஸர் வேஸ்வரனும் ஏககண்டராய் ஏத்தினாலும் ஏத்தப்போகாத விஷயத் தை என்செல்லாமையாலே ஏத்தினேன்’ என்கிறார்.

யானுமேத்தி ஏழுலகும்முற்றுடேத்தி * பின்னையும்
தானுமேத்திலும் தன்னையேத்தவேத்த எங்கெய்தும் *
தேனுப்பாலும்கன்னலு மமுதுமாகித்தித்திப்ப *
யானுமெம்பிரானையே ஏத்தினேன்யானுய்வானே. (கய)

ப;—அநந்தாம். ‘ஒருவராலும் எல்லகாணவொண்ணாக அபரிச்சேத்ய மாஹா த்மயத்தை யுடையவனை என்ஸத்தாலி த்தயர்த்தமாக ஏத்தினேன்’ என் கிறார்.

யானும்—(அவன் மயர்வறுமகிலமரு தன்னோ—(அபரிச்சிந்நஸ்வபாவருண)
எப்பெற்ற) நானும் தன்னை
ஏத்தி—ஏத்தி ஏத்தவந்த —(ஒருகால்சொன்னவிடம்
முற்றும்—அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞலீபாகமற ஒருகால்சொல்லாமல்
ஏழுலகும்—இந்தலோகங்களெல்லாம் மேன்மேலென) ஏத்
ஏத்தி—ஏத்தி தினால்
பின்னையும்—அதுக்குடிலே எங்கு—எங்கே
தானும்—(ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வர்க்கும் எய்தும்—முடிவெய்தும்? (ஆகிலும்
ஜ்ஞாநயந்ருண) அவன் ஏத்துகைக்கட
ஏத்திலும்—ஏத்தினாலும் [தானும் தேனும்—தேனும்

46 திருவாய்மொழி ச-ப,ந-தி, கக-பா; உய்வுபாயம் வ்யாக்யார்தம்.

பாலும்—பாலும்	பிரானேயே—மஹோபகாசனேயே
கன்னலும்—கன்னலும்	யான்—நான்
அமுதுமாகி—அமுதம்போலே	உய்வான்—உஜ்ஜீவிக்கைக்கு
தித்திப்ப — (ஸ்ரவ்பாகாரத்தாலும்)	யானும்—யானும்
ரஸிக்க	ஏத்தினேன்—ஏத்தினேன்.
எம்—என்வையநுபவிப்பித்	(ஃ0)

ஆறு ;—(யானுமேத்தி.) ஏத்தவல்லீராய் ஏத்தினீரானுலோ ? என்னில், —நானும் ஸர்வலோகவர்த்திகளான ஸர்வாத்மாக்களும் ஸ்வாபாவிக ஸார்வஜ்ஞாதி குணவிஸிஷ்டனான எம்பெருமான் தானும் கூடச் சின்று ஸர்வகாலமும் ஏத்தினுல்தான் அவனுடைய நிரவதிகமான கீர்த்திஸமுத்தரத்தினருகே செல்லமுடியுமோ? இப்படி எம்பெருமான் தன்னாலுங்கூட ஏத்தமுடியாத அவனுடைய கீர்த்தியை நீர் ஏத்துவானேன்? —என்னில்,—இனிதாயிருந்தவாறே ஏத்தினேன். இனிதென்றால் முடிபாததொன்று தொடங்குவாருளரோ? என்னில்,—நான் ஏத்தி யல்லது தரிக்கமாட்டாமையாலே ஏத்தினேன் என்கிறார். (கய)

நஃ ;—நிகமத்தில் - ' ஸர்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் இட்ட வழக்கு ' என்கிறார்.

உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறிக் கண்ணனொண்கழல்கள்மேல் *
செய்யதாமரைப்பழனத் தென்னன்குருகூர்ச்சடகோபன் *
பொய்யில்பாடலாயிற்றுளிரவையும் பத்தும்வல்லார்கள் *
வையம்மன்னிவீற்றிருந்து வீண்னுடார்வார்மண்ணுடே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் உபயவிபூதியும் ஸ்வநியமரத்திலே நிர்வஹிப்பார்களென்று பலத்தை அருளிச்செய்திறார்.

உய்வு உபாயம்—உஜ்ஜீவனோபாயம்	ஒள்—பரம்போக்யமான
மற்று இன்மை—வேறு இல்லாமை	கழல்கள்மேல்—திருவடிகள் விஷயமாக
தேறி—அறுதியிட்டு	செய்ய—சிவந்த
கண்ணன்—(ஆர்ஞ்சி தப்ரணயியான)	தாமரை—தாமரையை யுடைய
சுருஷணனுடைய	பழனம்—நீர்நிலங்கனையுடையதாய்
	தென்—தெற்குதிக்கில்

நல்—ஸ்லாகரீயமான

குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான

சடகோபன்—ஆழ்வாருடைய (ப்ரணயிச்வகுணத்தில்

பொய் இல்—பொய் இல்லாதபடி

பாடல்—பாடின

ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்திருவாய்மொழியில்

இவை பத்தும்—இவைபத்தையும்

வல்லார்கள்—(அர்த்தாநுஸந்தாகத்தோடே) அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்

வையம்—பூமியிலே

மன்னி—சாகாலம்ன் திரமாப்படி

வீற்றிருந்து—நங்கள் வ்யாவ்ருத்தி

தோன்ற இருந்து

மண்ணோடே—இந்தப்பூமியோடே

விண்ணோடே—பரமபத்தையும்

ஆள்வர்—நங்கள் நியமனத்தின்படி

நிர்வஹிப்பார்கள்.

இது—அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

(கக)

ஆறு ; —(உய்வுபாயம்.) ‘பொய்யில்பாடல்’ என்றது - இப்படி எம்பெருமான் நிரவதிகமான அபிதிவேஸத்தோடே கூட என்னோடு கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றம் இத்தனைபும் மெய் என்கிறார். (கக)

நாலாம்பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

முதீமதேராமாதுஜாயநம :

நாலாம்பத்து

நாங்காந்திருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்து ப்றவேளம்.

~~~~~

ஆறு ;—(மண்ணையிருந்து.) இப்படி ப்ரணயஸ்வபாவனான எம் பெருமானை விஸ்வேஷித்தா லொருபிராட்டி அந்த விஸ்வேஷவ்யஸ நத்தாலே பிச்சேறிச்சொல்லுகிற பாசுரங்களை அவனுடைய திருக் தாயார் சொல்லி அலற்றுக்கொள்.

ப ;—நாலாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி மாநஸஸம்ஸ்வேஷத்தாலே அநுபவிப்பித்துக் கற்பித்த ஈஸ்வரனுடைய ப்ரணயிவ்வுருணத்தை அநுஸந்தித்த ஆகாநுநுபமான பாஹ்யாநுபவாபிநிவேஸத்தைப் பண்ணி அது கிட்டாமையாலே ஆர்த்தரான இவர், கம்முடைய ஆர்த்தஸாந்தி ஹேதுவான ஸ்வபாவங்களை யுடையனான ஈஸ்வரனுடைய விபூகித்வயயோகத்தையும், ஸர்வஸமாஸ்யணியத்வத்தையும், ப்ரதாபாநுக்ரஹவத்தையும், உஜ்ஜ்வலமாய் உக்தாங்கமாய் ஸ்ரமஹரமான விக்ரஹவைலக்ஷணயத்தையும், ரக்ஷணர்த்த ப்ரவ்ருத்திகளையும், அநுபாவ்யசேஷம் தங்களையும், பரத்வசிஹ்நங்களையும், ஐஸ்வர்யாபிசூப்ய விஸிஷ்டமான ஆகாணியத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் உபகாரகத்வத்தையும், ஸௌஸ்ப்யபாரம்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸம்பந்திகளாயும் ஸத்ருஸங்களாயுமுள்ள பதார்த்த தர்ஸனத்தாலே ஈடுபட்ட ப்ரகாரத்தை பார்ஸ்வஸ்தரான பரிவர் சொன்ன பாசுரத்தை, நாயகினைப்பிரிந்த தலைவியுடைய ஆற்றாமைகண்ட நற்றாய் வார்த்தையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ;—கீழில் திருவாய்மொழியில் - அவனுடைய ப்ரணயித்வருணத்தை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறினர், இவர்க்குக் கீழ்ப்பிறந்த நிரவதிக ப்ரீதியானது * இருவருடைய ஆஸ்ரயமும் அழியுமென்னும்படியாயிற்று ; அந்த ரஸத்தை அரையாறுபடுத்தி ஸாத்மிப் பிக்கைக்காக அக்கலவியை அல்பம் நெகிழ்கின்றான் ஈஸ்வரன். ஆனாலும், பிரிந்தது அவனைபாகையாலே அது தன்கார்யம் செய்தன்றி நில்லாதே ;

ஆற்றாமை மீதூர்ந்து, தநுபத்தனானவன் கீழிச்சீரையைக் கெடுத்தால் அத்தோடுபோவியான முடிகளெல்லாம் அவிழ்த்தவிழ்த்துப் பார்க்குமாபோலே ; (க) “வைட்பாம்மருந்தாம்” என்னும்படியே

10 திருவாய்மொழி ச-ப, ச-தி, க-பா, மண்ணையிருந்து வ்யாக்யாநம்.

மண்ணை—பூமியை

இருந்து—இருந்து

தழாவி—தழாவி

இது—இது

வாமனன்—(அந்யாபிமானம் வாராத்படி)

வாமநரூப அவனிரந்த்நந்து

கொண்ட

மண்—மண்

என்னும்—என்னுந் திக்கும் ;

விண்ணை—(ஊர்த்வமான்) ஆகாசத்தை

தொழுது—(நோக்கி) அஞ்சலிபண்ணி

அவன்—அவன்

மேவு—(நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

வைகுந்தம்—(பரமவ்யோம ஸப்தவாச்ய

மான்) ஸ்ரீ வைகுண்டம்

என்று—என்று சொல்லி, (அபரோ

கூபித்தாரைப்போலே)

கை—ஹஸ்தமூத்தரையாலே

காட்டி—(பிறர்க்கும்) காட்டாநிற்கும் ;

உள்—அகவாயில்

நீர்—அஸ்ருஜலமானது

கண்ணை—கண்ணையும் விஞ்சி

மல்க—புறப்படும்படி

நின்று—நின்று (இப்படி தன்னேடு

ஸம்பந்தித்த விபூதித்வய

மும் எனக்கு விஷய

மாம்படி)

கடல்—கடல்போலே ஸ்ரீமஹரமான்

வண்ணன்—தன் வடிவமுகக்காட்டி

அநுபவிப்பித்த அபரிச்

சிந்நஸ்வபாவன்

என்னும்—என்னும் ;

அன்னே—அம்மே !

என்—என்னுடைய

பெண்ணை—(முகச்சயான) பெண்ணை

பெரு—இப்படி அதிஸயித்மான

மயல்—பிச்சை

செய்தார்க்கு—பண்ணினவருக்கு

பெய்வளையீரே—(இவள்வளைபோலே)

சமுலுகையன்றியே

இடப்பட்ட வளையை

யுடையவர்களை !

என்—என்னை

செய்கேன்—செய்வேன் ?

அவரை யழைத்துக் கொடுக்கமாட்டுகிறிலேன், அவர்தாமே வருமளவும் இவள் பிச்சைத் தணிக்கமாட்டுகிறிலே நென்று கருத்து. அன்னையென்று-வெறுப்பைக் காட்டுகிறது. பெய்வளையீரே என்கையாலே - நீர்கள் கையும் வளையுமாயிருக்க, இவள் கை நிலம் துழாவும்படியாவதே! என்கை. விண் ணென்று பூகாகாஸாயிருக்க, அவ்வளவும் ப்ரகாசித்தபடி. (க)

ஆறு ;—(மண்ணையிருந்து.) எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸ நத்தை ஆற்றமாட்டாதே, பண்டு எம்பெருமான் இந்த லோகத்தை அளந்தருளினபோது அவன் திருவடிகளோடே ஸம்பந்தித்தது இம்மண்ணென்று பார்த்து இந்த மண்ணைக்கொண்டு ஆஸ்வஸித்து அந்தப்நிதியாலே, அடியேன் வாமனன் மண் இதுவென்னும். ஆகாஸத்தை நாமஸாயத்தாலே திருநாடாகக்கருதித் தொழுது, அடி

யேன் அவன்மேவு வைகுந்தமென்று கைகாட்டும். அவனைக்காணு தொழிந்தவாதே, கண்ணையுண்ணீர்மல்க நின்று கடல்வண்ணு வென்று அழைக்கும். இப்படி என் பெண்ணைப் பெருமயல் செய் தார்க்கு என்செய்கேன் பெய்வளைபிரே ? என்று அலற்றுக்கொள். (க)

நடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. “ அப்ராக்குந் ஞபையான இவள்செய்கிறன ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை ” என்கொள்.

பெய்வளைக்கைகளைக்கூப்பிப் பிரான்கிடக்கும்கடலென்னும் * செய்யதோர்ஞாயிற்றைக்காட்டிச் சிரீதரன்முர்த்திசுதென்னும் * நையும்கண்ணீர்மல்கநின்று நாரணனைன்னுமன்னே * என் தெய்வவுருவிற்கிதுமான் செய்கின்றதொன்றறிபேனே. (உ)

ப :—அநந்தரம், ‘ அவ்ளோடு ஸம்பந்தமுடைய கடலையும் ஆதித்யனையும் கண்டு ரிதிலையாகாநின்றான் ’ என்கொள்.

பெய்—(பலகாலும் சுழன்று) இடப்ப	சிரீதரன்—(க) “ விஜயாநகரவாசியவ
டாநிற்கிற	கோலாதித்யனாவ
வளை—வளைகளையுடைய	நாகநதி - வத்யாஸ
கைகளை—கைகளை	ஹாயவந் தம்மாபாசிய
கூப்பி—கூப்பி அஞ்ஜலிபண்ணி, (கண்	ஸ்தம்ஸநாதநம் ” என்று
முன்பே கோஷிக்கிற கடலைப்	பெரியபிராட்டியாரோ
பார்த்து)	டே கூடி உபாஸ்யஞ்ஜன
பிரான்—(நாரணம்புக்க தெய்வர்களுக்கு	பூதீசரன் இருக்கிற
முகங்காட்டும்) உபகாரகரு	மூர்த்தி—வடிவு
னவன்	நதி—திரு
கிடக்கும்—(எனக்கு முகங்காட்டக்)	என்னும்—என்னுந் தந்தும் !
கிடக்கிற	நையும் — (இப்படி ஸரணையனுமாய்
கடல்—கடல்	உபாஸ்யனுமானவனைக்
என்னும்—என்னுந் தந்தும் ; (ராத்யவ	கிட்டி அநுபல்க்கப்பெ
ஸநாதத்திலே உதித்து)	ருமையாலே) ரிதிலையா
செய்யது —சிவந்த ஒளியாலே	காநிற்கும் ! (அந்தஸை
ஓர்—அக்விதீயனான	திலையத்தாலே
ஞாயிற்றை—ஆதித்யனை	கண்ணீர்—கண்ணீர்
காட்டி—கைகாட்டி	

52 திருவாய்மொழி ச-ப, ச-தி, ந பா, அறியும் வயாக்யாராம்.

மல்க—மல்க

மான வடிவையுடை

நின்று—நின்று

யளாய்

நாரணன்—(நிருபாதிசஸம்பந்த்யுத்த

சிறு—மூக்கமான

ஞன்) நாராயணன்

மான்—மான்போலே இளையபருவத்

என்னும்—என்னுந் திருக்கும் ;

தையுடையளான இவள்

அன்னே—அம்மே !

செய்கின்றது—செய்கிறது

என்—என்னுடைய

ஒன்று—ஒன்றும்

தெய்வவருவில்—ஸூரிகள்வடிவ

போலே அப்ராக்குத் அறிவேன்—அறிகிறிலேன்.

ஸரணயஸ்தலத்தை அஞ்ஜலிபண்ணினின்றான், உபாஸ்யஸ்தலத்தைக் காட்டாநின்றான், ஒன்றிலேநின்றானாக அறியப்போகிறதில்லை யென்று கருத்து. (உ)

ஆறு ;—(பெய்வளை.) இக்கடலை அவன்கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்பாற்கடலாகக் கருதி தன்னுடைய பெய்வளைக்கைகளைக் கூப்பி, பிரான்கிடக்கும் கடலென்னும். எம்பெருமானும் பிராட்டியும், ஆதித்யனும் அவனுடைய பரபையும்பொல விருக்கையாலே, அந்த ஆதித்யனைக் காட்டி, சூரீதரன்மூர்த்தி ஈதென்னும். தன்கைக்கு அவன் எட்டாதெழுந்தவாறேநையும். அந்தவ்யஸ்தலத்தை ஸஹிக்க மாட்டாமைபோலே கண்ணீர்மல்க நின்று, நாரணனென்னும். ஆர்ச்சயபூதையான இவள் செய்கிற செயல் ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை யென்கிறான். (உ)

ஈதி :—முன்றும்பாட்டு. இவளுடைய அதிபரவருத்திகளைச் சொல்லப்புகு. அவற்றுக்கு எண்ணில்லை என்கிறான்.

அறியும்செந்தியைத்தழுவி அச்சுத நென்னும்மெய்வேவான் *
எறியும்தன்காற்றைத்தழுவி என்னுடைக்கோவிர்த்தென்னும் *
வெறிகொள்வழியம்மலர்நாறும் வினையுடையாட்டியேன்பெற்ற *
செறிவளைமுன்னகச்சிறுமான் செய்கின்றதென்கண்ணுக்கொன்றே.

ப :—அந்தரம், அவனுடைய பரதாபாதுக்காஹங்களை நினைத்து, அக்நியையும் வாயுவையும் அவன்தானாக பரதிபத்திபண்ணி மேல்விழாநின்றான் என்கிறான்.

அறியும்—சுடுமென்று அறிந்துபேரப்
படுவதாய்

செம்—சிவந்தரி தத்தையுடைத்தான
தீயை—நெருப்பை

தழுவி—(தேஜோமயவிக்ரஹத்தை
யுடையவளுக்கொண்டு
மேல் விழுந்து) அணை
த்து

அச்சுதன்—என்னவிடாதவனன்றோ ?
என்னும்—என்னும் ; (இப்படி தாஹ்
கமான அக்ரியை மேல்வி
ழுச்செய்கே ப்ரஹ்லாத
ஸாரம்போலே)

மெய்—உடம்பு
வேவான்—வேகிறிலன் ; (இவன் ப்ர
மித்தாலும் அவனுக்கு
அஞ்சுகையாலே த்வி
யாதிதே) ;

எறியும்—வீசுகிற
தண்—குளிரிந்த
காற்றை—தென்றலை
தழுவி—(அணைத்து அதுகுளிரிந்திருக்
கையாலே ப்ரணயியான
அவளுக்கிணைத்துத்)
தழுவி

என்னுடை—எனக்குபவ்யளுண்
கோவிந்தன்—காவிர்தன் (பசுமயக்
கப்போய் ; நான் க்லேசிக்

கீதேன் ? என்று காற்றிற்
கடியதாய் வந்ததென் ?)

என்னும்—என்னும்
வெறிகொள்—(இவன்) பரிமளப்ரசா
துழாய்மலர்—திருத்துழாய் [மான
நாறும்—நாறாதிற்கும் ; (க) (''ஓர் தண்
தென்றல் வந்து - அர்ப்புத்து
ழாயின் இன்தேன் புயலுடை
நீர்மையினால் தடவிற்று என்
புலன்கலனே'' என்கிறபடி
யே இவன் உயலிடம்பெற்று
உய்கைக்காகக் காற்றோடே
கலந்துபுகுந்தாராகக்கூடும்) ;

வீணையுடையாட்டியேன்—(இப்படி ப்ர
மிக்கக் காணும்படியான)
பாபத்தையுடைய நான்
பெற்ற—பெற்றவளாய்
செறி—(போலிகண்டு அவளுக்கிணை
த்து மேல்விழுக்கையாலே பூரித்
துச்) செறிந்த

வளை—வளையையுடைத்தான
முன்கை—முன்கையையுடையளாய்
சிறு—முத்தமான
மான்—மான்போலேயிருக்கிற இவன்
செய்கின்றது—செய்கிற வ்யாபாரம்
என் கண்ணுக்கு—என் கண்ணுக்கு
ஒன்றே—ஒன்றாக இருக்கிறதில்லை ;
[பஹுவீ தமாயிருக்கிறது.]

நெருப்புச் சுடாமையாலே லோகத்தார்படி யல்லன் ; காற்றுச் சுடாமை
யாலே பிரிந்தார்படி யல்லன் ; போலிகண்டு ப்ரமிக்கையாலே கூடினார்படியல்
லன் ; திருத்துழாய் மணக்கையாலே கூடாதார்படி யல்லனென்று கருத்து (ஈ)

ஆறு ;—(அறியும்.) எல்லாநாலும் தாஹகஸ்வபாவத்வேந
அறியப்படுகிற செந்தியை அதினுடைய ஒளஜ்வல்யத்தாலே எம்

54 திருவாய்மொழி ச-ப, ச-தி, ச-பா, ஒன்றிய வ்யாக்யானம்.

பெருமானாகக் கருதிச் சென்று ஸம்ஸ்லேஷித்து அந்த ஸம்ஸ்லேஷ ஜநிதப்ரீதியாலே, அச்சதனென்னும் ; மெய்வேவான் ; அதினுடைய ஸைத்யாதிரயத்தாலே நிரஸ்த ஸமஸ்தஸந்தாபையா யிருக்கும். அதிஸீதனமாப்கொண்டு வருகிற தென்றலே, பசுமேய்க்கப்பெற்று வருகிற வண்டுவரைப்பெருமாளென்று நிப்சயித்து அக்காற்றைத் தழுவி, அடியேன் இவன் என்னுடைய கோவிர்தனென்னும். வெறி கொள்துழாப்மலர் நானும். இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்துபடு கைக்கு அரஹைப்பற்றியே யிருக்கச்செய்தே, இவன் என்னுடைய பாபத்தாலே பிச்சேறிச் செய்கிற செயல்கள் இவ்வளவோ ! என்கிறார். (ங)

ஈதி ; அவ் ; — நாலாம்பாட்டில், வ்யஸநஸைஹயல்லாத இவளை இப்படி நோவுபடுத்துவதே ! என்கிறார்.

ஒன்றியதிங்களைக்காட்டி ஒளிமணிவண்ணனேபென்னும் *
நின்றகுன்றத்தினேநோக்கி நெடுமாலே வாவென்றுகூவும் *
நன்றுபெய்யும்மழைகாணில் நாரணன்வந்தானென்றாலும் *
என்றினையல்கள் செய்தாரென்னுடைக்கோமளத்தையே.(ச)

ப ; — அந்தாம் உஜ்ஜ்வலமாய் உத்துங்கமாய் ஸ்ராமஹரமான வடிவையுடையவனை அநுஸந்தித்து, சந்தானையும் மலையையும் மேகத்தையும் நண்டு அவளுக ப்ரமியாநன்றார் என்கிறார்.

ஒன்றிய—(எல்லாக்கலைகளாலும்) ஒன் றின் ற—(அந்தச்சந்தர்ப்பத்தாலும் உய ர்ப்பட்ட ரந்து முன்னே) நிந்கிற

திங்களை—சந்தானே குன்றத்தினே—மலையை
காட்டி—(அருகுநின்றார்க்குக்) காட்டி, நோக்கி—பார்த்து
(க) “ஸா—உவாழ்குவல நெடு மாலே—(உன்னுடையவடிவு
உரஸா—ஸுத்தஸ்படி போலே நெடிதான
கலங்காஸம்” என்கிற ஸ்நேஹத்தையுடை
படியே) யவனே !

ஒளி—ஒளியையுடைத்தான வா—(ஸாபராதரைப்போலே தேங்கிநி
மணி—ஸ்படி கமணிபோன்ற ற்கிறதென் ? கேளாமற்போன
வண்ணனே—வடிவையுடையவனே ! கீ யாரைக்கேட்டுப் புருருகை
என்னும்—என்னுநிற்கும் ; க்கு நிந்கிறது ?) வாராய் ;

(க)

என்று—என்று

கூவும்—(தன்ப்ரணயம் தோன்ற)

அழையாநிற்கும்;

நன்று—(உறவின பயிர் கொந்தளிக்
கும்படி) நன்றாக

பெய்யும்—வாங்கிக்கும்

மழை—மேகத்தை

காணல்—காணில்

நாரணன்—நாசரப்தவாச்யமான அப்
புக்களையுடைய நாயணன்

வந்தான்—(நமஉறவுதல்தீர) வந்தான்

என்று—என்று

ஆலும்—மேகஸந்திதயில் மயில்

ஆலிக்குமாபோலே ஹர்ஷஸப்

தத்துடன் ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்

பண்ணுகிறதும்;

என்னுடை—என்னுடைய

கோமளத்தை—மருதுஸ்வபாவையான

பெண்பிள்ளையை

என்று—என்றுகாண்

இன—இப்படிப்பட்ட

மையல்கள்—பாமங்களை

செய்தார்—பண்ணினார்?

இவ்வவஸ்தையிலே இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ? என்று கருத்து (ச)

ஆறு;—(ஒன்றிய) அதிஸீதன ப்ரபநுன பூர்ணசந்த்ரணைக்
காட்டி, இவன் ஒளிமணிவண்ணனே பெண்ணும். நின்றதூன்றத்
தினை நோக்கி, இந்த லோகத்தை அளந்தருளுகக்கூக மண்ணும்
விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த எம்பெருமானென்று நிர்வசயித்து, நெடு
மாலே வாவென்று கூப்பிட்டழைக்கும். இலங்கொலிதீர் பெரும்
பெளவம் மண்டியுண்ட பெருவயிற்ற கருமுகிலக்காணில், நாரணன்
வந்தா நென்று மயில்கள் நின்று ஆலுமபோலே ஆலும். என்று
இப்படியே பித்தேறப்பண்ணினான் என்னுடைக் கோமளத்தை
என்கிறான். (ச)

ஈடு;—அஞ்சாம்பாட்டு. ‘இவளுக்கு இவ்வவஸாதகம் எவ்வள
வாய் முடிபக்கடவது? என்று அறிகிறிலேன’ என்கிறான்.

கோமளவான்கள் ஹைப்புல்கிக் கோலிந்தன்மேப்த்தனவென்னும் *

போமிளநாகத்தின்பின்போயவன் கிடக்கைசுகென்னும் *

ஆமளவொன்முமறியே நருவினையாட்டியென்பெற்ற *

கொமளவல்லியையமாயோன் மால்செப்துசெப்கின்றகூத்தே. (ரு)

ப;—அநந்தம், அவனுடைய ரகசியப்பாவ்ருத்திகளை அநுஸந்தித்து,
கன்றுகளையும் ஸரப்பத்தையும் கண்டு, அவனாகுதித்தவை யென்றும்; ரகசியு
த்தமாக வந்து கிடக்கும் படுக்கையென்றும் சொல்லாநின்றான் என்கிறான்.

கோமளம்—இனையவாய்

வான்—பெரியவான்

கண்ணை—கண்ணுகளை

புல்கி—தழுவி

கோவிந்தன்—(பசுமேய்க்க முடிஞ்ஞன்)

கோவிந்தன்

மேய்க்தன—(இனிது உகந்து) மேய்க்

தன

என்னும்—என்னொழிந்தும்;

போம்—(ஸ்வைவாஸஞ்சாரமாகப்) போ

காநிந்திந

இளம் நாகத்தின்—இனையதான நாகத்

தின்

பின்—பின்னே

போய்—(‘இதுபோனவிடத்திலே

அவனையும் காணலாம்’

என்று நினைத்துப்) போய்

அவன் கிடக்கை—அவன்கிடக்கிற

படுக்கை

ஈது—இது

என்னும்—என்னொழிந்தும்;

அரு—(அநுபவித்துமுடிக்க) அர்ய

வினையாட்டியேன்—பாபத்தையுடை

யேனான் நான்

பெற்ற—(இப்படி ஈடுபடுகைக்கு

உறுப்பாகப்) பெற்ற

கோமளம்—மருதுஸ்வபாவையாய்

வல்லியை—(கொள்கொம்பில்லாத)

கொடிபோலே தரைப்படுகிற

இவளை

மாயோன்—ஆஸ்சர்யகுணசேஷத்தங்

களை யுடையவன்

மால்செய்து—பிச்சேற்றி

செய்கின்ற—பண்ணுகிற

கூத்து—கூத்தாட்டு

ஆமளவு—எவ்வளவாமென்று

ஒன்றும்—ஒன்றும்

அறியேன்—அறிகிறிலேன்,

இவள் பாம்பின்வாயிலே அகப்பட்டு

முடியுமாகில் அவனும் அவன் விபூ

தியங்கூட முடியுமிதே யென்று

கருத்து.

கிடக்கை—படுக்கை

‘ஆண்கண்ணை’ என்று பாடமாகவமாம்.

(ரு)

ஆறு;—(கோமளம்.) கோமளவான் கண்ணுகளைப்புல்கி, இவை கோவிந்தன்மேய்த்தன என்னும் போம் இளநாகத்தின்பின் போய் அதைப்புல்கி, ‘இவ்விளமையும் மார்த்தவமும் அழகும் எம்பெரு மாநோடுகலந்த திருவநந்தாழ்வானாக் கல்லது கூடாது; ஆதலால், அவன் கிடக்கை ஈது’ என்னும். அருவினையாட்டியேன் பெற்ற கோமளவல்லியை மாயோன் மால்செய்து செய்கின்ற கூத்து என் னாய் விளையுமென்று அறிகிலேன் என்கிறார். (ரு)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. தன்மகள் பிச்சுக்கு நிகரத்தை யும் அதடியாகவந்த பிச்சுத் தன்னையும் சொல்லுகிறார்.

திருவாய்மொழி ச-ப, ச-தி, கூ-பா, கூத்தர் வ்யாக்யானம். 57

கூத்தர்குடமெடுக்காடில் கோவிர்தனனெனவோடும் *
வாய்த்தகுழலோசைகேட்கில் மாயவனென்றுமையாங்கும் *
ஆய்ச்சியர்வெண்ணெய்கள்காணிலவனுண்டெண்ணெயிதென் னும்
பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தார்க்கென் பெண்கொடிபேறியபித்தே ! (கூ)

ப ; —அநந்தம், 'அவனுடைய மனோஹரசேஷ்டி தங்களை அநுஸந்தித்து,
அவற்றுக்குப் போலிகண்டு ப்ரமியாநின்றான்' என்கிறான்.

கூத்தர்—கூத்தாடுமவர்கள்
குடம் எடுத்து—குடம் எடுத்து
ஆடில்—ஆடினர்களாகில்
கோவிர்தன்—(கோஸம்ருத்தியை
யுடையனுகையாலே செருக்கு
மிக்குக் கூத்தாடுகையே எவ
பாவமாகவுடைய) க்ருஷ்
ணன்

ஆம்—ஆம்
என—என்று
ஓடும்—(காண்கைக்கு ஓடாநிற்கும் ;
வாய்த்த—நன்றாய் நெஞ்சைவருத்தும்
குழலோசை—குழலோசை
கேட்கில்—கேட்டாளாகில்
மாயவன்—(இடைப்பெண்களுடைய
ப்ராணயரோஷமாறும்படி தன்
தாழ்ச்சிவைத்தா தும் குழலோ
சையையுடைய ஆஸ்சாயபூக்
னா) க்ருஷ்ணன்
என்று—என்று

மையாத்தர்—யோதூறியாநிற்கும் ;
ஆய்ச்சியர்—இடைச்சிகள் கையில
வெண்ணெய்கள்—வெண்ணெயை
காணல்—கண்டாளாகில்
அவன் உண்ட—அவன் உழுதுசெய்த
வெண்ணெய்—வெண்ணெயோடு
ஸஜாதீயம்

ஈது—இது
என்னும்—என்னுந்நிற்கும் ;
பேய்ச்சி—பூனைபுடைய
முலை—முலையை
சுவைத்தார்க்கு—ப்ராணே னுடேசுவை
த்துக் கம்மை லோகத்துக்குக்
கொடுத்த மீஷாபகாராகர்க்கு
கொடி—கொடியோலே மெல்லியவடி
வையுடைய
என் பெண்—என் பெண்பின்றோ
ஏறிய—சீலமண்டையிடுப்படி
கொண்ட
பித்து—பிச்சு ந்ருத்தபடி. (கூ)

ஆறு ; —(கூத்தர்) கூத்தர் குடமெடுக்காடில், 'கோவிர்தனன்
லன்காண்' என்றாலும் ; ஆங்காணென்னு ஓடும் ; அன்றியே ஒழிந்
தவாதே தளரும். 'அழகியகுழலோசை கேட்கில், இவளைப் பெற
வொண்ணாது' என்று கேளாததொருபடி ; காத்துச் செல்லாநிற்கச்
செய்தே, எங்கேனுமோரிடத்திலே பின்னையும் வந்தமாயவாதே,
அடியேன் மாயவனென்று ஓடும் ; அவனன்றியே யொழிந்தவாதே

மும் (க) “ த து	ஸையில் ஸத்ருஸ வஸ்
ஸுஸுஸுஸுஸுஸு	துக்களையும் ஸம்பந்தி
வெசு - தத்தஸ்யஸ	பதார்த்தங்களையும்
த்ருஸம் பவேத்”	கண்டு கலங்கும்)
* என்று மென்னும்	இத்திருவானவன்
படி மிகவும் கலங்காத	மாயோன்—ஆஸ்சர்யமான பரத்வசிஹ்
அந்தத் திருவைப்போ	நங்களையுடையவன்
லன்றியே பிரிந்தத்	திறத்தனன் — திறத்திலே யாகாரின்
	றாள்.

அநபாயிரியான ஸம்பத்தாயிருக்கை இருவர்க்கும் ஒக்குமிதே (எ)

ஆறு;—(ஏறிய.) எத்தனையேனும் பித்தேறினாலும் எல்லா வுலகும் கண்ணன்படைப்பென்னும்; இதொன்றும் தப்பாமல் சொல் லும். த்ரவ்யம் ஏதேனுமாகிலும் ஊர்த்தவமாக இடக்காணில், நெடுமாலடியாரென்று ஓடும். ததீய வஸ்துஸாத்ருஸ்பத்தாலே ததீயமல்லாதவற்றையும் ததீயமாகக் கருதிப் பிதற்றுகிற இவள் அவனுக்கு அஸாதாரண சேஷபூதமான திருத்துழாயைக் கண் டால் என்படும்; பலசொல்லியென்? இனி, தேறியும் தேறாறும் மாயோன் திறமல்லதறியாள் இத்திரு என்கிறாள். (எ)

ஈடு; அவ;—எட்டாம்பாட்டில் - ‘அத்யந்த தூர்த்தஸை வர்த் தியாநின்றாலும் இவள் ததேகபரையா யிருக்கும்’ என்கிறாள். திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமாலேக்கண்டேனெயென்னும் * உருவுடைவண்ணங்கன்காணி லுலகாந்தானென்றுதுள்ளும் * கருவுடைத்தேவில்களெல்லாங்கடல்வண்ணன்கோயிலேயென்னும்* வெருவிலும் விழ்வினுமோவாக் கண்ணன்கழல்கள்விநம்புமே. (அ)

ப;—அந்தரம், அவனுடைய ஐஸ்வர்யபிரப்யாபாரணியத்வங்களை அநு ஸந்தித்து, போலிகண்டாலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் அவனையே விரும்பாநின் றாள் என்கிறாள்.

திரு—பூர்ணமான ஐஸ்வர்யத்தை	கண்டேனே—கண்டேனே
உடை—உடைய	என்னும்—என்னொநிற்கும்; (கடலும்)
மன்னரை—ராஜாக்களை	சாயாவும் கருவளையும் தொடக்
காணில்—காணில்	கமான)
திருமலை—(பரிபூர்ணவீழ்த்திகளுள்)	உரு—விலகிண்புறங்களை
ஸ்ரீயஸ்தியை	உடை—உடையவாயுள்ள

வண்ணங்கள்—பதார்த்தங்கள்

காணில்—காணில்

உலகளந்தான்—திருவுலகளந்தருளின

போது ஒருநாளே வளர்ந்த

தருளின செவ்வியையு

டைய ரூபஸோபையை

யுடையவன்

என்று—என்று

துள்ளும்—ஸம்ப்ரமித்து ஆடாரிக்கும்;

கரு—ப்ரதிமாகர்ப்பத்தை

உடை—உடைத்தான

தேவில்கள் எல்லாம்—தேவக்ருஹங்கள்

எல்லாம், (ஆஸ்ரிதர்

ஆதரிக்கக்கூக)

வெருவதல் - அஞ்சுதல், வீழ்கல் - மோஹித்தல்.

ஆறு :—(திருவுடை) பூதீமான்களான ராஜாக்களைக் காணில்,

‘ஏவம்விதைபான பூதீமத்தைபானது ஸ்ரியபதியான ஸர்வேஸ்வர னுக்கல்லது கூடாததலால் ‘இவன் ஸ்ரியபதியே’ என்று நிர்ஸயித்து, திருமலைக்கண்டேனே யென்னும்; அழகிய நீலமேகங்கள் குவளைகள் வாயாமலர்கள் கடல் என்னும் இவற்றைக்காணில், உலகளந்தானென்று துள்ளும்; கருவுடைத்தேவில்களெல்லாம் கடல் வண்ணன் கோயிலே என்னும்; அங்கே போய்ப்புக்கு அவனன் றிய யொழிந்தவாதே ஏங்கவிழும்; பின்னையும் தவிராதே கண்ணன் கழல்கள் விரும்பும் என்கிறான். (அ)

நதே ; கல் :—ஒன்பதாம்பாட்டு. பெறுதற்கரிய இவன், தன் னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி, பண்ணுகின்றான் என்கிறான்.

விரும்பிப்பகவரைக்காணில் வியவிடமுண்டானே யென்னும் *

கரும்பெருமேகங்கள் காணில் கண்ணனென்றேற்படற்க்கும் *

பெரும்புலவாகிசைகாணில் பிரானுள்ளென்றுபின்செல்லும் *

அரும்பெறல் பெண்ணினைமாயோ வலற்றியயர்ப்பிக்குன்றனே, (க)

ப :—ஆந்தரம், ஆஸ்ரிதர்க்கல் அவனுடைய உபகாரகவத்தை அது ஸந்தித்து கந்தஸ்தருட ஸம்பந்திகளைக் கண்டு வாய்புலற்றி மோஹிக்கும்படி பண்ணினான் என்கிறான்.

கடல் வண்ணன்—கடல்போலே தர்

ஸநீயமான வடிவை

யுடைய ஸர்வேஸ்வரன்

கோயிலே—(எந்நிதிபண்ணின) கோ

யில்களே

என்னும்—என்றொற்கும்;

வெருவிலும்—(பந்திளந்தியால்) அஞ்

சினபோகோடு

வீழ்விலும்—ஆர்த்தியாலே மோஹித்த

போகோடு வாசியற

வொளர்—இடைவீடாளாய்க்கொண்டு

கண்ணன்—கருவகண்ணன்

கழல்கள்—திருவடிக்கோ

விரும்பும்—ஆகரியாநிற்கும்.

(அ)

பகவரை—(ஜ்ஞாநாதிகுணபூர்த்தியாலே	பறக்கும்—பறக்கத் தேடாநிற்கும் ;
ஆஸ்ரீதரை ஸ்வாபிமாநாந்	பெரு - அசிப்பூதமாய்
தர்க்கதராக்கி ரகழிப்பாராயு	புலம்—உர்ஸீயமான
ள்ள) பகவத்புரான மோ	ஆநிரை—பசுத்திரை
கஷாஸ்ரமிகளை	காணல்—கண்டாளாகில்
காணில்—காணில் .	பிரான்—(இவற்றை வயிறு நிறைய
விரும்பி—அத்பாதரத்தைப்பண்ணி	மேய்த்து ரகழிக்கும்) மஹோ
வியல் இடம்—விஸ்தீர்ணமான ஜக	பகாரகன்
தன்	உளன்—கூடவருகிறான்
உண்டானே — வயிற்றிலேவைத்து	என்று—என்று
நோக்கின ஸர்வரகுகளை,	பின்—அவற்றின்பின்னே
(இது நிர்மிதம்)	செல்லும்—போகாநிற்கும் :
என்னும்—என்றாநிற்கும் ;	பெறல் அரும்—பெறுதற்கு அரிய
கரு—கறுத்து	ளான்
பெரு—பெருத்த	பெண்ணினை—இப்பெண்ணை
மேகங்கள்—மேகங்களை	மாயோன்—(இப்படி உபகாரசேஷ்டி
காணில்—காணில்	சங்களை யுடைய) ஆஸ்சர்
கண்ணன்—(ஜ்ஞாந அஜ்ஞாநவிபாக	யபூதன்
மறத் தன் வடிவைக்	அலற்றி—வாய்விட்டல் துழம்படி
காட்டி உபகரிக்கும்)	பண்ணி
கருஷ்ணன்	அயர்ப்பிக்கின்றான்—(அதுக்கு மேலே)
என்று—என்று	மோஹிக்கும்படி
ஏற—மேலேயெழ	பண்ணாரன்றான்.

பகவர்—ஸந்த்யாஸிகள். (க)

ஆறு ;—(விரும்பி.) அபரிமித பகவதஜ்ஞாநவிஸிஷ்டராய் அத
ஏவ பகவதவ்யதிரித்த விஷயங்களில் நிரபேக்ஷரா யிருப்பாரைக்
காணில், ஏவம்வித நைரபேக்ஷபம் எம்பெருமானுக்கல்லது கூடா
தாதலால், வியஸிடமுண்டானேயென்று ஸாதரமாகச் சொல்லும்.
கரும்பெருமேகங்கள் காணில், அடியேன் கண்ணனென்று தன்னு
டைய பரீத்யதிசயமே சிறகாகக்கொண்டு ஏறப்பறக்கும் ; தனக்கு
எட்டாதொழிந்தவாதே தளரும். பின்னையும் லப்தஸம்ஜ்ஞையாய்,
அதிஸமக்ரமான பசுநிரைகாணில், அடியேன்பிரான் உளனென்று
அவற்றின்பின் மசல்லும். இப்படி என்னுடைய அரும்பெறல்

62 திருவாய்மொழி ச-ப, ச-தி, ௧0 பா, அயர்க்கும் வ்யாக்யாநம்.

பெண்ணினை மாயேன் தன்னை அலற்றி யயர்க்கும்படி பண்ணு
நின்றான் என்கிறான். (௯)

ஈடு ;—பத்தாம்பாட்டு. ஸத்ருஸபதார்த்தங்களை அநுஸந்திக்க
கூடிமல்லாத வ்யஸநாதிஸயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருகி
களைச் சொல்லி, நான் என்செய்வேன் ? என்கிறான்.

அயர்க்கும்சுற்றுமப்பற்றினோக்குட்கலவே நீள்நோக்குக்கொள்ளும் *
வியர்க்கும்மழைக்கண் துளும்ப வெவ்வுயிர்கொள்ளும்மெய்சோரும் *
பெயர்த்தும்கண்ணு என்றுபேசும் பெருமானேவாவென்றுகூவும் *
மயற்பெருங்காதலென்பேதைக் கென்செய்கேன்வல்வினையேனே. ()

ப ;—அந்தாம், அவனுடைய ஸௌல்பாதிஸயத்தை அநுஸந்தித்து
ஸத்ருஸ ஸம்பந்திவஸ்துக்களையும் காண்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஆர்த்தி
விஞ்சினபடியைச் சொல்லி 'இவளுக்கு என்செய்வேன் ?' என்கிறான்

அயர்க்கும்—(துல்யஸம்பந்திவஸ்துக்	மழை—மழைபோலே (அருவிச்சொரி
களையும் காணவொண்	கிற கண்ணிரானது கோபாக்கி
ண்படி) மோஹியா	யாலே சுவறி அடி
நிற்கும் ; (உணர்த்தி	யற்று)
வந்தவாதே, 'இவ்வ	கண்—கண்ணளவிலே
வஸ்தையில் அவன்	துளும்ப—துளும்பும்படி
வாரா தொழியான்'	வெம்—அவ்வெம்மைதோன்ற
என்று நினைத்து)	உயிர்கொள்ளும்—நெடுமூச்செறியும் ;
சுற்றும்—சுற்றும்	மெய்—(அந்தப்பரிதாபத்தாலே) ஸரீரம்
பற்றி நோக்கும்—பலகாலும் பாராநித்	தரிக்கமாட்டாமல்
கும் ; (அவ்வளவிலும்	சோரும்—சோரும்.
காணவிட்டவாதே	பெயர்த்தம்—பின்னையும் (ஆசை பே
தூரத்திலேநிற்கிறாளுக	சாதிருக்கவொட்டாமையாலே)
நினைத்து)	கண்ணு—(பெண்களுக்கு ஸர்வகால
அகல—(பார்த்தகண்ணை) ஓட்டி	ஸுலபநனை) க்ருஷ்ணனே !
நீள்நோக்குக் கொள்ளும்—நெடும்போது	என்று—என்று
பாராநிற்கும் ;	பேசும்—ஸம்போதித்துச் சொல்லா
வியர்த்தம்—(அங்கும் காணமையாலே	நிற்கும் ; (இப்பேர் கேட
ப்ரணய ரோஷத்தாலே)	டவாதே வந்தாளுக
வேர்த்து நீராகாநிற்கும் ;	நினைத்து)

திருவாய்மொழி ச-ப, ச-தி, கக-பா, வல்வினை வ்யாக்யாநம். 63

பெருமானே—(என்றினைவளவன்றியே என் பேதைக்கு—என் சொற்கேளாப்
அதிசயிதமாக உபகரிக்கும் பெண்ணுக்கு
என்னுடைய) நாதனே! வல்வினையேன்—(இவளை இப்படி
வா—வரலாகாதோ? காண்கைக்கு அடியான)
என்று—என்று அதிப்பலபாபத்தை
கூவும்—அழையாநிற்கும்; யுடைய நான்
மயல்—(இப்படி) பிச்சேறும்படி என்செய்கேன்—எத்தைச்செய்வேன்?
பெரு காதல்—பெரிய காதலையுடைய

வாராதவினை வாப்பண்ணுவேனோ? இதுகண்டு பொறுத்திருப்பேனோ?
என்று கருத்து. (க௦)

ஆறு;—(அயர்க்கும்.) வ்யஸநாதிசயத்தாலே அறிவழிந்து
கிடக்கும். பின்னையும், நெடும்போது கூட ப்ரபுத்தையாப், தன்
னருகேவந்தானாகக்கருதிச் சுற்றும் பற்றினோக்கி, அருகுகாண
தொழிந்தவாறே அகலவே நீள்நோக்குக்கொள்ளும். தூரத்திலும்
காணாதொழிந்தவாறே நீராய் உருகும். மழைக்கண்டாளுப்ப வெவ்
வயிர்கொள்ளும். மெய்சோரும். பின்னையும் கண்ணுவென்று பேசும்.
பெருமானே வாராயென்று கூப்பிட்டழைக்கும். இப்படி காதல்
மையலேறின என் பெண்பேதைக்கு என்செய்கேன் பாவிபேன்?
என்று அலற்றுகிறாள். (க௦)

நடு; அவ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஸம்
ஸாரதுரிதமும்போய் பகவத்விஸ்வேஷகந்தமில்லாத திருநாட்டிலே
எல்லாரும் ஸிரஸாவஹிக்கும் மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவ
ரென்கிறார்.

வல்வினைதிர்க்குப்கண்ணனை வண்குருகூர்ச்சடபோபன் *
சொல்வினையாற்சொன்னபாட லாயிரத்துனிவைபத்தும் *
நல்வினை யென்றுகற்பார்கள் நலனிடவைகுந்தம்நண்ணித் *
தொல்வினை தீரவெல்லாரும் தொழுதெழயிற்றிருப்பாரே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி அப்பஸித்தவர்கள் நியஸூரிகளா
தரிக்கும்படியாக ஸ்வஸேஷத்வ ஸாம்பாஜ்ய ப்ரதிஷ்டிதராவர்கள் என்று பலத்
தை அருளிச்செய்கிறார்.

64 திருவாய்மொழி ச-ப, ச-தி, கக-பா, வல்வினை வ்யாக்யாநம்.

வல்—ஆஸ்ரிதர் தன்னை ஸம்ஸ்லேஷி	என்று—என்று
ந்ஹைகக்கு விலக்கான	கற்பார்கள்—கற்புடையவர்கள்
வினை—ஸகலபாபங்கனையும்	நலன்—பகவத்துபவாநத்தத்தை
தீர்க்கும்—(+) “ஸவ-ஃபா: வெ	உடை—உடைத்தான
வெஜாபொக்ஷயிஷ்ய) வி -	வைகுந்தம்—பரமபதத்தை
ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்ய	நண்ணி—திட்டி
யாமி” என்று போக்கும் ஸவ	தொல்—அநாதினித்தமான
பாவனை	வினை—அவிய்யாதி தாஷ்டங்கம்
கண்ணனை—கருஷ்ணனை	தீர—மறுவலிடாதபடி
வண்—ஸர்வஸம்பத் ஸத்ருத்தமான	எல்லாரும்—அங்குள்ள ஸூரிகளெல்
குருகூர்—திருநகரிக் குறிவாஹகரான	லாரும்
சுடகோபன்—ஆழ்வார்	தொழுது — (தங்களுடைய தீயியே
சொல்வினையால்—வாசிகஸேஷவ்ருத்	ஷத்வம் தோன்றும்படி)
திருபத்தாலே	தாழ்த்து ஆதரித்து
சொன்ன—அருளிச் செய்த	எழ—(ஸம்ப்ரமத்தாலே) பெரியகிளர்
பாடல்—காநரூபமான பாட்டுகள்	தீயை யுடையரம்படியாக
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்	வீற்று இருப்பார்—(தங்கள் சேஷத்வ
இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்	ஸம்ப்ராஜ்யத்தாலுள்ள)
நல்வினை—விலக்ஷணவ்ருத்தியே	வேறுபாடுதான்
ஷத்	இருக்கப்பெறு
	வார்கள்.

இது - அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம், (கக)

ஆறு;—(வல்வினைதீர்க்கும்) ஆஸ்ரிதஜந ஸம்ஸ்ததுகாபநோ
தந ஸ்வபாவனாய் ஆஸ்ரிதஸுலபனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொல்
வினையாற் சொன்ன பாடல் ஆயிரத்துள் இவைபத்தும் அநந்யப்ர
போஜநராய்க்கொண்டு கற்பார்கள் நலனுடை வைகுந்தம் நண்ணி
எல்லாரும் தொழுதெழ வீற்றிருப்பார் என்கிறார். (கக)

நாலாம்பத்து நாலாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்
முற்றுப்பெற்றன.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம்.

ந ல ா ம் ப த் து

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி — வீற்றிருந்து ப்ரவேசம்

ஆ ; — (வீற்றிருந்து.) ஸ்ரீவைகுண்டசிலயனாப் அநந்தபோகிநி
ஸ்ரியாஸஹாஸீநனாப் சேஷசேஷாஸநவைநதேய ப்ரப்ருத்தபரிமித
பரிஜநபரிவ்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானை அவனுடைய நிரவதிக
காருண்யத்தாலே கண்களாலே சுண்டு, கைசராரத் தொழுது,
வாயாலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்ற எனக்கு இனியென்ன
குறையுண்டு? என்கிறார். *

ப ; — அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ஸத்ருஸமாயும் ஸம்பந்தியாயு
முள்ள வஸ்துக்களுடைய க்ரஸந்தாலே ப்ரமிக்கும்படி இவர்க்கு உண்டான
ஆர்த்தயதிரஸம் தீருகைக்காக ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய நிரதிரஸயபோக்ய
மான ஸ்வரூபரூபகுணங்களையும், மஹிஷீபூஷாயுத பரிஜநாதிரூபமான வீபூதி
வைலக்ஷண்யத்தையும், மஹோதாரசேஷ்டி க்ரகங்களையும் அநுபவிப்பிக்க அநுப
வித்து ப்ரீதராய். அவனுடைய அகிலலோக நிர்வாஹகத்வத்தையும், அதுக்கு
அடியான லக்ஷ்மீபதித்வத்தையும், உபயஸித்தமான ஆநந்தாதிகுண யோகத்தையு
ம், இக்குணகி போக்தாக்களைக் காத்தாட்டும் வாஹநாயுதவத்தையையும்,
போகாநுகுணமான ஜ்ஞாநப்ரோமதி ப்ரத்த்வத்தையும், அஸ்கலித்ஜ்ஞாநர்க்கு
அநுபாவ்யமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும், இந்த போக்யதைக்கு ஸர்வா
வஸ்தையிலும் ஒத்தாரும் மிக்காரு மில்லாத மேன்மையையும், அதுக்கு உபபா
தகமான விபூகிவ்யபோகத்தையும், த்விஷ்யமான வ்யாப்த்யாதிகளையும்,
வ்யாப்யரக்ஷணர்த்தமான த்ரஸுரீயவ்யாபாரங்களையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி
பரிபூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரனை அநுபவித்துப் பிறந்த ஹர்ஷாதிரஸத்தாலே
ஸூரிகளைப்போலே வாய்விட்டுப் புழங்கு, இந்நிலத்தில் தாமரைபோலே
இங்கே இந்த அநுபவங் கிடைக்கையாலே எனக்கு ஸத்ருஸருண்டோ? என்று
தமக்குப்பிறந்த செருக்கை அருளிச்செய்கிறார்.

நடு ; — கீழில் திருவாய்மொழியிலே அப்படி விடாய்த்தவர்
“இனியென்னகுறையெழுமையுமே” என்னப்பெறுவதே; பொய்ந்
சென்ற ஞானம் தொடங்கிக் கீழெல்லாம் - மண்ணையிருந்துதுழாவி
யில் விடாய்க்கு க்ருஷிபண்ணிபடி; அப்படி விடாய்க்கப்பண்ணின
க்ருஷியின்பலம் சொல்லுகிறது இதில். பேற்றுக்கு இதுக்கு அவ்

வருகு சொல்லாவது இனிபொன்றில்லை. “சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்கு அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியாகப் பெற்றதில்லையே” என்று அருளிச்செய்வர் ஜீயர்

பெருமானும் இனையபெருமானுமான இருப்பிலே பிராட்டிக் குப் பிரிவு உண்டாக, மஹாராஜரையும்பரிகரத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு சென்று விரோதிவர்க்கத்தைக்கீழ்மெகடுத்து அவனோடே கூடினாற்போலே, போவிசுண்டு இவர்ப்ரமித்த இழுவெல்லாம் போம்படி, நிய்யவிபூதியையும் லீலாவிபூதியையு முடையனாயிருக்கிற தன்புகளொன்றும் குறையாதபடிக்கொண்டுவந்து காட்டிக் கொடுத்து, ‘கண்டிரே நாமிருக்கிறபடி? இந்த ஐஸ்வர்யமெல்லாம் ஒன்றாப் தலைக்கட்டுவது, நீர் உம்முடைய வாயாலே ஒருசொல்லுச் சொன்னால்காணும்’ என்று இவர்திருக்கையிலே தாளத்தைக் கொடுக்க, அவ்விருப்புக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணு ‡ * (உபய விபூதியிலும் என்னோடொப்பாரில்லையென்று அதிபரீதரா) கிரூர்.

“நின்றகுன்றத்தினேநோக்கி” என்று ப்ரமித்ததுக்கு, வான மாமலையான தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; நீறுசெவ்வேயிடக் காணில் நெடுபாலடியாரென்றோடினதுக்கு, “தூவியம்புள்ளுடையா னடலாழியம்மான்” என்கிற நிய்யஸித்த புருஷர்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீதரன்முர்த்தியீ தென்றதுக்கு, “மையகண்ணாள் மலர்மேலுறைவா னுறைமார் பினன்” என்று தானும் பெரிய பிராட்டியாருமாக விருக்கிற விருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். “திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமால்” என்றதுக்கு உபயவிபூதியுத்தனை தன் ஐஸ்வர்யத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான்; பிறர்வாயாலே ‘என்செய்கேன்’ என்றத்தைத் தவிர்த்து, தம் வாயாலே “என்னகுறையெழுமையும்” என்னப் பண்ணினான்; “ஊரும்பிப் பகவரைக்காணில் விபலிடமுண்டான்” என்று - ஆநந்தலேசு முடையாரைக் கண்டு ப்ரமித்த வர்க்கு, “வீவிவின்பமிக வெல்லைகிகழ்ந்த நம்மச்சுதன்” என்று - ஆநந்தமயனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டிக்கொடுத்தான். *

ஈடீ; அவ்; - முதற்பாட்டில் - ஸர்வேஸ்வரனுப்பைத்து ஆஸ்ரிதரகூணர்த்தமாக மதுஷ்யஸஜாதீயனய்வந்து அவதரித்த க்ருஷ்

‡ இங்கே சிலபதங்கள் விட்டுப்போயின.

திருவாய்மொழி ச்-ப, னு-தி, க்-பர், வீற்றிருந்து வ்யாக்யாநம். 67

ணனைக் கவிபாடப்பெற்ற எனக்கு ஒருநாளும் ஒருகுறையிலே யென்கிறார்.

வீற்றிருந்தேழலகும் தனிக்கோல்செல்லவீ வில்சர் *
ஆற்றல்மிக்காளுமம்மாணை வெம்மாபிளந்தான் தன்னை *
போற்றியென்றேகைகளாரத் தொழுதுசொல்மாலைகள் *
ஏற்றநோற்றேற் கினியென்னகுறை எழுமையுமே? . (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், ஸமஸ்தலோக நிரவாஹகளுன ஸர்வேஸ்வரனை மங்களாஸாஸநம்பண்ணி ஸ்துதிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஸர்வகாலத்திலும் ஒரு குறையில்லை என்கிறார்.

வீற்று—(ஸர்வாதாத்தவ ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸர்வஸேஷித்வ ஸர்வவ்யாபகத்தவாதிகளாலே) ஸ்வேத ரஸமஸ்தவ்யா வருத்தனாய்க் கொண்டு

இருந்து—(லோகாநாமஸம்பேதார்த்தமாக விவ்யபூதியிலேதிவ்ய பர்யங்கத்திலே) இருந்து

எழலகும்—(வ்யக்தாவ்யக் + காலரூபமாயும்ஸூத்தஸத்த்வரூபமாயும் சத்வீதமான அசேதனவர்க்கமும் பத்த முக்த நித்ய ரூபேண த்ரிவிதமாயுள்ள சேதநவர்க்கமுமாகிற) ஏழு வகைப்பட்ட லோகங்களிலும்

தனி--(ஸ்வஸங்கல்பரூபமாய்) அத்விதீயமான

கோல்—செங்கோல்

செல்ல—நடக்கும்படி

வீவில்—அப்ரதிஹதமான

சீர்—(ஜ்ஞாநஸக்த்யாத்யஸங்க்யேய)

கல்யாணகுணகளுய்க்

கொண்டு

ஆற்றல்மிக்கு — (ஸ்வரூபாவிக மாகையாலே மதோத்தரேக ரஹித

மாய்) நிரவதிகமான ஸாந்தி

யோகத்தாலே

ஆளும்—(இது ஸாத்மயமாம்படி) ஸ்வரூபவைபவத்தை யுடைய ஞாயக்கொண்டுபோருகிற

அம்மானை—ஸர்வஸ்வாமியாய்

வேம்—ரக்ஷணீயவர்க்கத்துக்குவிரோதீயாய் (க “உஹாரௌ

டிஸ் - மஹாரௌதர்:” என்கிறபடியே வெம்மை

யே நிரூபகமான

மா—(கேசியாகிற அஸுரா விஷ்டமாயுள்ள) குதிரையை

பிளந்தான் தன்னை — “நிவடாத

அப்யாஹுதக் - நிபபாதத்தவிதா

பூத:” என்னும்படியே தூருகூருய்விழும்படி வாய்பிளந்த

ஸர்வேஸ்வரனை

போற்றி என்றே—போற்றி போற்றி

யென்று இப்பொருமைக்கு

மங்களாஸாஸநம் பண்ணிக்

கொண்டே

கைகள் — (“வண்ணைத்தொழுது”

என்ற கைகள்)

ஆர்—உயிறுநிறையும்படி

(க) வி-பு-நு-கசு-கசு.

68 திருவாய்மொழி ச-ப, நு-தி, க-பா, வீற்றிருந்து வ்யாக்யாநம்.

தொழுது—அஞ்ஞலி பந்தம்பண்ணி இனி—இனிமேல்
சொல்—ஸப்தஸந்தர்ப்பரூபமான எழுமையும்—(க) “ ஸஹஸ்ரஹஸு
மாலைகள்—மாலைகள்
ஏற்ற—(அவன் ஸிரஸாவழிக்கும்படி) ஸப்த-ஸப்த ஸப்தச ஸப்த
ஸமர்ப்பிக்கைக்கு தச” என்கிறபடியே)ஏழே
நோற்றேற்கு — “ விதிவாய்க்கின்ற” முபடி காலான ஜம்முண்ட
என்கிறபடியே அவனுடை டாகிலும்
ய நிர்ஹேதுகக்ருபாரூப
புண்யத்தையுடையஎனக்கு என்னகுறை—என்னகுறையுண்டாம்

ஸரீரவிமோசந தேஸப்ராப்த்யாதிகளாகிற குறை யுண்டாகா தென்று
கருத்து. ஆற்றல் - பொறையும், மிடுக்கும். (க)

ஆறு ;—ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே
தன்னுடைய ஸர்வலோகாதிராஜ்யமெல்லாம் தோன்றும்படி யிருந்த
ருளி, ஸ்வஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேஸத்தாலே நிர்வாஹித ஸர்வ
லோகனாய், நித்ய நிர்ந்தோஷ நிரவதிக கல்யாணகுணவிஸிஷ்டனாய்,
இப்படி பரிபூர்ணனாயிருக்கச்செய்தே அதுதரித்த ஸ்வபாவனாய்,
ஆஸ்ரித பரித்ராணர்த்தமாக வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனாய்
ஆஸ்ரிதவிரோகி நிரஸநைக ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானைத்
திரும்பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு என்கைகளினுடைய விடாயெல்
லாம் ; திரும்படி தொழுது, திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு பாக்கம்
பண்ணினேன் ; எனக்கு இனி ஒருநாளும் ஒரு குறையிலில்லை
என்கிறா.

(க)

ஈடு ;—அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. இம்மஹைஸ்வர்யத்துக்கு
அடியான ஸ்ரியஃபதிவத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேஸ்வான்
ப்ரஸாதத்தாலே அவன் கருத்தறிந்து நடத்தும் ப்ரஹ்மாவின்
ப்ரஸாதமடியாக, நாரதாதிகள் முன்னிலையாக வாயிற்று ஸ்ரீமத்
ராமாயணம் ப்ரஸுதுதமாயிற்றது ; இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணத்
திற்காட்டில் தாம் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்
செய்கிறார். “ திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்” என்கிறபடியே
அவர்களிருவருடையவும் ப்ரஸாத மடியாகவாயிற்று இப்ப்ரபந்தங்
கள் பிறந்தது. (உ) “வீக்யாபாஸுஸிக்ஷைக்-ஸீதாயாஸ்சரிதம்
மஹத்” என்கிறது இரண்டுக்கும் ஒக்கும் ; (ங) “ திருமாலவன்

(க) பா-பீஷ்டம்-

(உ) ரா-பா-ச-எ.

(ங) திருவிரு-ச-அ.

திருவாய்மொழி ச-ப, ௫-தி, உ-பா, மையகண்ணுள் வ்யாக்யாநம். 69

கவியாதுகற்றேன்' என்றாரிதே இவரும். அவன் பாடித் தனியே கேட்பித்தான் ; அவனோடே கூடக் கேட்பித்து அச்சேர்த்தியிலே மங்களாஸாஸநம் பண்ணப்பெற்றார் இவர் ; மையகண்ணுள் மலர்மே லுறைவாளுறை மார்பினனுவனையாரிற்றுக் கவிபாடிற்று.

மையகண்ணுள் மலர்மே லுறைவாளுறை மார்பினன் *
செய்யகோலத் தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை *
மொய்யசொல்லாவிசைமாலையே த்துடையப்பெற்றேன் *
வெய்யநோய்கள் முழுதும் வியன்னாலத்துவியவே, (உ)

ப — அநந்தம், இந்நேமன்மைக்கு அடியான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை யுடையவனை ஜகத்ஸம்பந்தியான ஸகலக்லேஸமுந்திருப்படி புதுப்பெற்றேன் என்கிறார். (க)

மைய—(அவன் மார்பிலே எப்போதும் தடம்—(ப்ரோபாரவஸ்யத்தாலே) விஸ்
கணிச மாகையாலே அவ் தீர்ணமான
வடிவு நிழலிட்ட தடியாக கண்ணன் — திருக்கண்களே யுடைய
அஸிதேகக்ஷணையான ஸ்வ யனாய்
பாவத்துக்குமேலே) மைய விண்ணோர்—(இப்படி பரஸ்பர ஸம்ஸ
ணிந்த தென்னலாம் படி லேஷ ஸாரஸ்யத்தைப்) பா
யான மப சுவாஸிகளுக்கு அநுபவி
ப்பித்து

கண்ணுள் — கண்ணையுடையளாய்,
(இந்த ஆயிரப்பயத்துக்கு பெருமான் தன்னை—(அவர்களுக்கு)
மேலே அதிபதியாயிருக்கிற ஸர்
மலர்மேல் உறைவான்— தாமரைப்பூவில் தேவஸ்வரணை
பிறப்பாலும் வாஸத்தாலும் மொய்ய—(அவர்கள் ஸாமகாநம் பண்
அபிஜாதையுமாய்ப் பரிமள ணுமபோலே) செறிந்த
ம் வடிவுகொண்டாற் போ சொல்லால்—சொற்களாலே சமைந்த
லே போக்ய பூதையுமான தாய்
லக்ஷ்மி இசை—இசையையுடைத்தான

உறை—நித்யவாஸம்பண்ணும்படி நிர மாலைய்கள்—மாலைய்களாலே
தூய்யபோக்யமான வியல்—விண்ணீர்ணமான
மார்பினன்—மார்பையுடையனாய் ஞாலத்து—ஜகத்திலேயிருக்கச்செய்தே
செய்ய—பத்மவண்ணையான அவனை வெய்ய—(க) “ நுகுது வுஹிர்
அநுபவிக்கையாலே பழை வடிவத்தி—நத்தாஸ்ஞ்சரிஷ்
யசிவப்புக்குமேலே சிவந்து யந்தி ” என்னுமபோலே
கோலம்—அழகையுடைத்தாய் பரிதாபவேறுதலாயிருக்கிற

(க) ராஜீய-அஷ்டா-க-கக

70 திருவாய்மொழி ச-ப, ஸ-தி, ஈ-பா, விவிஸின்பம் வ்யாக்யாநம்.

நோய்கள் முழுதும்—(அவ்யத்யா கர்ம வத்தி—வத்தி
வாஸநாருசிபாக்ருதி ஸம்பந் உள்ள—(ஸ்தவப்ரியனான அவனுடைய
தங்களான) ஸமஸ்த க்வே முகமலர்த்தியை) என்னெ
சங்களுந்
வீய—(நாட்டிலே நடையாடாதுபடி ஞ்சாலே அதுபவிக்க
ஸ்வயமே) நசிக்கும்படியாக பெற்றேன்—பெற்றேன்.

“மையகண்ணான், செய்ய—காலத் தடங்கண்ணன்” என்கிறவீடம்—அவன்
கண் நிழலீட்டாலே இவனுடைய ஸ்யாமளத்வமும், இவன்கண் நிழலீட்
டாலே அவளுடைய பத்மவரணமுமென்று கருத்தாகவும் சொல்லுவார்கள்;
ஆகிலும், கண்ணுக்கு விஷயாதீர்த்வம் உசிதம். (உ)

ஆறு ;—(மையகண்ணான்.) இப்படி ஸர்வலோகாதி ராஜ்யத்
தைச் செலுத்திக்கொண்டு ஸேஷபோகபாயங்கத்திலே, விதனதிரந்தி
வரலோசனையாயிருந்த பெரிய பிராட்டியாரோடே கூட ஸுகாஸீந
னாய், தத்ஸம்ஸ்லேஷஜக்த நிரதிரய பரீதியாலே செய்யகோலத்
தடங்கண்ணனாய், அநந்த வைநதேய விஷ்வக்ஸேந பரப்ருதி அஸங்
க்யேய திவ்யபரிஜந பரிவ்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானே என்னுடைய
வெய்யநோய்கள் முழுதும் இந்த பரப்ருதியிலே யிருக்கச்செய்தே
வீயும்படி, அழகிய சொல்லாலே இசைமாலையே த்தி உள்வப்பெற்
றேன் என்கிறார். (உ)

ஈடு ;—அவ ;—முன்றும்பாட்டு; ஸமஸ்த கல்பாண குணத்தமக
னாய் உபயவிபூகியுத்தனான ஸர்வேஸ்வரனைக் கிட்டிக் கவிபாடுகை
யாலே, அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் விளாக்குவே கொள்ளும்படி
யான ஆநந்தத்தை யுடையானேன் என்கிறார்.

விவிஸின்பம் மிக எல்லைதிகழ்ந்தநமச்சுதன் *
விவில்சீரன்மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை *
விவில்காலமிசைமாலையே த்தி மேவப்பெற்றேன் *
விவிஸின்பம்மிக த் எல்லைதிகழ்ந்தனன்மேவியே. (ஈ)

ப;—அநந்தம், மேன்மையாலும் ஸ்ரிய:பதித்வத்தாலும் வித்தமான ஆநந்
தாதிருன யோகத்தையுடையவனை ஸ்தோத்ரம்பண்ணிக் கிட்டப்பெற்று நிரதி
ஸயாநந்த பூர்ணனானேன் என்கிறார்.

வீவு இல் இன்பம் — அவிச்சிந்நமான
ஆநந்தமனது

மிக எல்லை நிகழ்ந்த — (ஆநந்த வல்லீ
க்ரமத்திலே அவாங்கநஸ
கோசரமாம்படி) மிகுதியான
எல்லையிலே வர்த்திக்கிற
(ஆகாரத்தை)

நம் அச்சுதன் — என்போல்வார்க்கு அநு
பலிப்பிக்கிற அபாச்சுயதஸ்
வபாவனாய் (அவ்வாநந்தத்
துக்கு அடியாகச்சொல்லப்
பட்ட

வீவு இல்—முடிவில்லாத
சீரன் — யுவத்வாதிநித்யகுண விபூதி
வைவக்ஷண்யத்தை யுடைய
னாய்

மலர்க்கண்ணன் — (இவ்வதிசயத்துக்
கு ஸூகசகாமம்படி) புண்ட
ரீகாக்கூறாய், (இக்கண்ணமு
காலே

விண்ணோர்—விண்ணோர்பரவும்
பெருமான் தன்னை — ஸ்லைமதனானவனை

ஆறு; — (வீவிலின்பம்.) ஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யஸ்
வர்ய ஸௌந்தர்யாத்பநவாதிக மங்கனாகுண விஸிஷ்டனாய், ஸ்வபரி
சரணபோக ஸேஷஸேஷாஸநாத்யபரிமித நித்யஸித்த பரமஸூரிபி
ரநவரத ஸம்ஸேவ்யமானாய்; பூநீ வைகுண்ட சிலயனாய், லக்ஷ்மீபூமி
தீளாநாயகனுபிரூந்த தன்னைத்தான் அநுபவித்ததினாலே தனக்கு
வந்த நிரவதிகாந்தமும், — தன்னைத் திருவாய்மொழி பாடுகையால்
எனக்குவந்த ஆநந்தமுமானால் இதிலே ஸஹஸ்ரைக தேஸத்துக்
குப்போருமோ அது? என்கிறார். (ந)

நதீ; — ஸ்வ; — நாலாம்பாட்டு, அநந்யப்ரயோஜநரையும், முத
லிலே ப்ரயோஜநாத்ரங்கனில் இழியாத நித்ய ஸூரிகளையு முடைய
னாய் வைத்து, நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான் நித்ய ஸம்

வீவு இல்—ஒழிவு இல்லாத
காலம்—காலமெல்லாம்
இசை—காநரூபமான
மாலேகள்—ஸந்தர்ப்பத்தாலே
வந்தி—ஸ்துதித்து
மேவப்பெற்றேன் — கிட்டப்பெற்
றேன்;
மேவி—(க) “ ஐஸ்யா ந டேஹவதி -

லப்த்வாநந்தீபவதி” என்கி
றபடியே ஆநந்த மயனானவ
னைக்) கிட்டி (க) “ஸ்யோ
தி யஸ்ய வாசாஜஹத
ஸ்ய) - ஸ்ரோத்ரியஸ்யசாகா
மஹதஸ்ய” என்னும் கண
க்கிலே அவனோடொத்த)

வீவு இல்—முடிவில்லாத
இன்பம்—ஆநந்தத்தினுடைய
மிக எல்லை—அபாச்சுத்யமான அபி
வருத்திகள்
நிகழ்ந்தன—உண்டாயிற் றன.
நிகழ்ந்தனமென்று—பரீதியாலே
பஹுமனோத்தி யாகவு
மாம். (ந)

72 திருவாய்மொழி ச-ப, ௫-தி, ச-பா, மேவிதின்றுவ் யாக்யாநம்.

ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சே
திக்கவொல்கிற தில்லை என்கிறார்.

மேவிதின்றுவ் தொழுவார் வினைபோகமேவுப் பிரான் *

துவியப்புள்ளுடையா டைலாழியம்மாந்தன்னை *

நாஷியலாவிசைமாலேகனேத்தி நண்ணப்பெற்றேன் *

ஆவியென்னுவிபை யானறியேன்செய்தவாற்றையே. (ச)

ப;—அந்தரம், போக்தாக்களான அந்நயப்பரையோஜநரைக் காத்துண்டும்
வாஹநாயு தாதுகனையுடையவனை ஸ்துதித்துக் கிட்டப்பெற்றேன் என்கிறார்.

மேவி — (அந்நயப்பரையோஜநராய்க்) கல ஆழி—திருவாழியையுடையனான
ந்து அம்மான் தன்னை—ஸர்வேஸ்வரனை

கின்று—நிலைகின்று

நா—நால் னுடைய

தொழுவார்—அநுபவிப்பாருடைய

இயலால்—வ்ருத்தியாலே

வினை—(அநுபவரோகி) பாபங்கள்

இசை—காநருபமான

போக—(ஸ்வயமேவ) நசிக்கும்படி

மாலேகள்—ஸந்தர்ப்பங்களையிட்டு

மேவும்—(தான் அவர்களோடே ஸம்

எத்தி—எத்துகையாகிற

ஸ்வேவதிக்கும்

நண்ண—நண்ணுதலை

பிரான்—மஹோபகாரகனாய்

பெற்றேன்—பெற்றேன்;

துவி—(க) “அஞ்சிறைப்புள்ளுடையோ

ஆவி—எனக்கு அந்தராத்ம பூசனாய்

ன்றேறிவந்தார்” என்கிற

காரக்ருணவன்

படியே இலங்க ளிருந்தவிட

என்—(தனக்கு ஸரீரமான) என்னு

த்தே தன்னைக்கொண்டு

டைய

வருவதான பகஷ்பாத்த

ஆவியை—ஆத்மாவை

டையும்

செய்த ஆற்றை—ஸ்துதிப்பித்து உக

அம்—அழகையுமுடைய

ப்பித்து வீரும்புகிற ப்ர

புள்—பெரியதிருவடியை

காரம்

உடையான்—வாஹநமாகவுடையனாய்

யான்—நான்

அடல்—(உ) “டைகழலாநெமியான்

அறியேன்—“எவம் விதம்” என்று

நம்மேல் வினைகடிவான்”

பரிச்சேதித்து அறியமாட்டு

என்கிறபடியே ஆஸ்கிந்

கிறிலேன்.

வீரோதி நிரஸநார்த்தமாக)

அறிவும் ஆழங்காற்படுகைக்கு உறுப்

யுத்தோந்முகமான

பாயிற்று என்று கருத்து

ஆறு;—(மேவிதின்று.) கீழ்ச்சொன்ன விண்ணோராகிறார் -
பெரியதிருவடி திருவாழி திருச்சங்கு திருவந்தாழ்வான் ஸ்ரீஸைநா

(க) தி-மொ.க உ-அ.

(உ) பெரியதிருவ-அஎ.

திருவாய்மொழி ச-ப, ரு-தி, ரு-பா, ஆற்ற வ்யாக்யாநம். 73

திபதியாழ்வான் முதலான திவ்யபுருஷர்கள். அந்தத் திவ்யபுருஷர் களாலே பரிசர்யாண சரணுவந்த யுகளனாய், பக்தியுத்த ஜந ஸமஸ்தது?காபநோதந ஸ்வபாவனாய், தத்ஸம்ஸலேஷஸ்வ பாவனா யிருந்த எம்பெருமானைத்திருவாய்மொழி பாடிக்கொண்டு ஸம்ஸலோ ஷிக்கப்பெற்றேன் ; அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான என்னை இப்படி விஷயீ கரித்தருளுவதே ! ஒருவனுடைய குணவத்தை இருக்கும்படியே இது ! என்கிறார். (ச)

நடு ; — அல ; — அஞ்சாம்பாட்டு. தான் ஸர்வாதிசுனய்வைத்து அர்ஜுநனுக்கு ஸர்வார்த்தங்கனையும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அருளிச் செய்தாற்போலே எனக்குத் தன்படிகளைக் காட்ட, கண்டு அநுப வித்து நான் என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் போம்பாடி திரு வாய்மொழிபாடி நிரதிஸ்யாநந்தியானேன் என்கிறார்.

ஆற்றநல்லவரைகாட்டுமொழினை * அமரர்தம்
ஏற்றை எல்லாப்பொருளும்விரித்தானைஎம் மான் தன்னை *
மாற்றமாலேபுனைந்தேத்தி நானும்மகிழ்வெப்பதினைன் *
காற்றின்முன்னம்கடுகி வினைநோய்களாகரியவே. (ரு)

பு ; — அநந்தம், அநுபவோபகரணமான ஜ்ஞாநாதிகளைக் கொடுத்து, அநுபவிப்பிக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை, ஸகலக்லேஸமும் ஸகாரணமாகச் சடக்களை ஸ்வயமேவ நயிக்கும்படி ஸ்துதிக்கப்பெற்றேன் என்கிறார்.

(ஆஸ்யாநுபமாக்),	ஏற்றை—செருக்கை யுடையனாய்,
ஆற்ற—பொறுக்கும்படி	(கீதோபநிஷந்முகத்தாலே)
நல்ல — (அநுபவோப கரணமாம்படி)	எல்லாப்பொருளும்—இவ்வர்த்த விஸே
விலக்ஷணமாயுள்ள	வதங்களை
வகை—(ஜ்ஞாநபக்திகள் பரபக்தி பர	விரித்தானை—விஸ்தீர்ணமாக உபதே
ஜ்ஞாந பரம பக்திகளாகிற்	சித்து
ப்ரகாரங்களை	எம்மான் தன்னை—எனக்கு நிர்ஹேதுக
காட்டும் — (போக்தாக்களுக்கு) ப்ரகா	மாக உபகரித்த ஸ்வாமியா
சிப்பிக்கும்	னவனை
அம்மானை—நிருபாதிசுவாமியாய்	வினை—(ஜ்ஞாநப்ரோமாதிப்ரதிபந்தகங்க
அமரர்தம்—(இந்தப்ரகாரமுடையாரை)	ளான) பாபங்களும்
நித்யஸூரிகள நுபலக்குமா	நோய்கள் — (ராகத்வேஷாதி) மஹா
போலே அநுபவிப்பிக்கும்	வ்யாதிகளும்

74 திருவாய்மொழி ச-ப, ரு-தி, சு-பா, கரியமேனி வ்யாக்யாநம்.

காற்றின்—(சீக்ரகாமியான) காற்றுக்கு	புனைந்து—நிர்மித்து
முன்னம்—முற்பட	வத்தி—ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
கடுகி—சடக்கென ஓடிப்போய்	நானும்—ஸ்வகாலமும்
கரிய—(க) “சுமெளவ்யோ கட்டி—	மகிழ்வு எய்தினேன் — மகிழ்ச்சியைப்
அகநெளப்போதம்” என்	பெற்றேன்;
கிரபடியே) வெந்து	
போம்படியாக	மாற்றம்—ஸப்தம்
மாற்றம்மலை—ஸப்தஸந்தர்ப்பங்களை	புனைதல்—தொடுத்தல்.

(ரு)

ஆறு;—(ஆற்றநல்ல.) அயர்வறு மமரர்க ளாதிபதியாய், வஸு-
தேவ க்ருதேற அவதீர்ணனாய், அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே ஸர்வாத்மாக்க
களுக்கும் ஸகல வேதார்த்த ப்ரகாஸகனாயிருந்த தன்னை எனக்கு
ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கக் காட்டித் தந்தருளினான். நானும் அவனைக்
கண்டு, காற்றின் முன்னம் கடுகி வினைநோய்கள் கரியும்படி திருவாய்
மொழிபாடி, நானும் மகிழ்வெய்தினேன் என்கிறார்.

(ரு)

ஈடு;—அவ;—ஆறும்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே
அடிமைசெய்யவும் பெற்று ப்ரதிபந்தகமும் போகப்பெற்றே னென்
றார் - கீழ்; ‘ஆனால், இனி உமக்குச் செய்ய வேண்டுமெதன்?’
என்றான் ஈஸ்வரன்; இதுக்கு முன்பு பெறாததாய் இனிப் பெறவே
ண்டுமெதென்றுண்டோ? என்கிறார் இதில்.

கரியமேனிமிசை வெளியீறுகிறிதேயிடும் *

பெரியகோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர்பெருமான் தன்னை *

உரியசொல்லாவிசைமாலிகளே த்தி உள்ளப்பெற்றேற்கு *

அரியதுண்டோ எனக்கின் றுதொட்டுமினியென்றுமே. (சு)

ய;—அந்தாம், அஸ்கலிதஜ்ஞாந ப்ரோமானார்க்கு நீரதிஸாயாநூபாவ்ய
மான அழகையுடையவனை ஸ்தோத்ரமுத்தாலே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு
அர்வப்முண்டோ? என்கிறார்.

கரிய—ஸ்யாமளமான

மேனிமிசை - வடிவழகுக்குமேலே

வெளியீறு—அஞ்ஜகூர்ணத்தை

சிறிதே—அளவில்

இடம்—அணிகிற

பெரியகோலம்—நீரதிஸயஸௌந்தர்ய

யுக்தமாய்

தடம்—வீஸ்தீர்ணமான

கண்ணன்—கண்ணழகையுடையனாய்

(இவ்வழகுவெள்ளத்திலே)

76 திருவாய்மொழி ச ப, நி-தி, அ-பா, நமக்கும் வ்யாக்யாநம்.

என்றும் — (பரவ்வத்தோடு அவதாரத்	உடையான் தன்னை — தனக்கு ஸேஷ
தோடு வாசியற) ஸர்வாவஸ்த	மாகவுடையனாய்
சையிலும்	மழை—(ஸேஷவஸ்துக்களுக்கு இந்
ஒன்று ஆகி—ஒரு ப்ரகாராவ்யயியாக்	ரஞல் வந்த) வர்ஷாபத்தை
கொண்டு	குன்றம் ஒன்றால்—(கண்டதொரு)
ஒத்தாரும்—ஸமராயும்	மலையாலே
மிக்கார்களும்—அதிகராயுமிருப்பார்	காத்த — காத்த
தன் தனக்கு—தன்னுடைய நிரகியஸ	பிரானை—மஹோபகாரகளுவனே
போக்யமான ஸௌஸ்ப்யா	சொல் மலைகள்—ஸப்பமயமான மலை
திக்களாகிற அஸாதாரண	களை
காரத்திக்கு	நன்று சூட்டும்—அவன் ஆதரித்தச்
இன்றி—இன்றியிலே	சூடும்படி பண்ணுணைக்க
நின்றானே—நின் நவனாய், (க) “கூஷ	கிடான
ஸ்யுஷிக்ஷுதே - க்ருஷ்	விதி — (அவன் க்ருபாருபமான) பாக்
ணஸ்யஹித்ருதே” என்கிற	யத்தை
படியே அந்நிலையிலே)	எய்தினம்—கிட்டப்பெற்றோம்;
எல்லாவிலும் — ஸமஸ்த லோகத்தை	நமக்கு—நமக்கு
யும்	என்னகுறை—ஒரு குறையுண்டோ?

அத்தலையில் க்ருபையில் குறையுண்டாகிலிறே இக்கலையில் பேற்றிற் குறையுண்டாவது என்று கருத்து. விதி-தப்பவொண்ணாக க்ருபையை நினைக்கிறது. நமக்கு என்கிற பன்மை - பஹுமாநத்தாலே; ஆத்மநிபஹுவசநம் ()

ஆறு;—(என்றுமொன்றாகி.) ஸர்வகாலமும் எகப்ரகாரமாக நிரஸ்தஸமாப்பதிகனாய், ஸர்வலோகேஸ்வரனாய்ப் பரம காருணிகனாயிருந்த எம்பெருமானைத் திருவாய்மொழி பாடுகைக்கு, அவனுடைய நிர்மர்யாத க்ருபையாகிற மஹா பாக்பத்தை யுடையோ மாளேமும்; இனி நமக்கு என்னகுறையுண்டு? என்கிறார். (எ)

நடு;—அவ;— எட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்குத் தர்ப்பக்க லுண்டான ஸங்காதிஸயத்தை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய உடைய விபூதிபோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாகக் கனி சொல்லவல்ல எனக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை யென்கிறார்.

நமக்கும்பூவின்மிசைநக்கைக்குமின்பனை * ஞாலத்தார்
தமக்குவானத்தவர்க்கும்பெருமானை * தன்காமரை
சமக்கும்பாதப்பெருமானைச் சொன்மலைகள் * சொல்லுமாறு
அனமக்கவல்லேற்குணியாவர் சிகரகல்வானத்தே. (அ)

திருவாய்மொழி ச-ப, நி-தி, அ-பா, நமக்கும் வ்யாக்யானம். 77

ப;—அநந்தம், உபயவிபூதி யுத்தனா ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்துதிக்கிற எனக்குப் பரமபத வாஸிகளில் ஸத்ருஸ்ருண்டோ? என்கிறார்.

நமக்கும்—(அநாந்யஜ்ஞாநாகி ஸம்ஸர்க் பெருமானை — திருபாதிசுமான ஸர்வ
கத்தாலே நித்ய ஸம்ஸாரிக ஸேவித்வத்தை யுடையன
ருக்கும் இவ்வருகான) நமக் ம், (இந்த போக்யதைக்கும்
கும் ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய
மேன்மைக்கும் மேலே
ஸௌதமார்ய லாவண்யாதி
குணங்களுக்குத்தோற்று)

பூவினமிசை நங்கைக்கும்—பூவிற் பிற தண்—செவ்வியையுடைய
ப்பால்வந்த போக்யதை யா தாமரை—தாமரை
லும் ஆதம் குண பூர்த்தியா சமக்கும்—சமக்கும்படியான
லும் நித்ய ஸுகிரிகளுக்கும் பாதம்—திருவடி களையுடையனான
அவ்வருகான பிராட்டிக்கும் பெருமானை—ஸர்வாதிசுனை. (இவ்வா
இன்பனை—(கன் போக்யதாதி ஸயத் காராநுஸந்தானத்தாலே
தாலே) ஆந்த ஜநகனாவ உடை கொலைப்படாதே)
னாய். (இவ் விரண்டாகாரத் சொல் பாலைகள் — ஸப்த ஸந்தர்ப்பங்
துக்கும் உபபாதகமாய்) கலை

ஞாலத்தார் தமக்கும்—(அவிசேஷஜ்ஞ சொல்லும்ஆறு—சொல்லும்படியாக
ரான) லீலாவிபூதியி லுள் அமைக்கவல்லேற்கு—(என்னை அமை
ளபோடு த்து) சரிக்கவல்ல எனக்கு
வானத்தவர்க்கும்—(விசேஷஜ்ஞரான) அகல்—அதிவிஸ்தீர்ணயான
பாமபதவாஸிகளோடு வாசி வானத்து—தரிபாத்தவிபூதியில்
யாவர்—(அவிகாராகாராய் அதுபவித்
கர் - ஒப்பார்? கிறவர்கள்) ஆர்தான்

இங்ஙனத்தில் தாமரைபோலே இருள் சுருமாஞாலத்திலே அதுபவிப்பார் க்கு செவிவிசும்பி லதுபவிப்பார் ஸத்ருஸாலலர்களென்று கருத்து. (அ)

ஆறு;—(நமக்கும்.) இன்று தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த காமும் பெரியபிராட்டியாருமானல், பெரியபிராட்டியார் பங்கலிற் காட்டிலும் நம்பக்கவல்லே வ்யாமுத்தனும், அநாஸரிதரான தேவா களுக்கும் மதுஷ்யர்களுக்கும் ஒருவாகியின்றியே ஒக்க அரிபனாய், விகாரகருணாவிந்தாதிக ஸௌகுமார்ய சுரணாபுகளானுயிருந்த எம் பெருமான் என்னை 'ஒன்று சொல்லுங்காண்' என்று அருளிச்செட் தருகினால், சொல்லல்லாப்படி சொல்பாலைகள் அமைக்கவல்லேற்கு இனித்திருராட்டிலேதான் நிகருண்டோ? என்கிறார். (அ)

78 திருவாய்மொழி ச-ப, ரு தி, கூ-பா, வானத்தும் வ்யாப்யாநம்.

ஈடு;—அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய வ்யாப்யவ தாராதிகள் எங்குப்புக்குக் கவிசொல்லவல்ல எனக்கு எதிருண்டோ? என்கிறார். நித்யஸூரிகள் தாங்கள் அதுபவிக்கிற விஷயத்தில் போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே வேறொன்று அறிபார்கள்; முத்தர் (க) “நொவஜ நஃஸூர நிஃஸூரீர” - நோபஜம்ஸ்மரந்திதம் ஸூரீரம்” என்று ஸம்ஸார யாக்கரையை ஸ்மரியாதே நித்பர்க ளாகையாலே, அவர்களும் நித்யஸூரீ ஒப்பர்கள்; இங்குள்ள பராஸர பராஸர்யாதிகள் ஒரோதுறையிலே மண்டியிருப்பார்கள்; ஸ்ரீ வால் மீகிபகவான் ராமாவதாரமல்லது அறியாதேயிருக்கும். ஸ்ரீபராஸர பகவானும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானும் க்ருஷ்ணவதாரமல்லது அறியார்கள்; ஸ்ரீஸௌக்யபகவான் அர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரவணன யிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வேஸ்வரனை எங்கும் புக்குக் கவி பாடப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

வானத்தும்வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும்மண்ணின்கீழ் தானத்தும் * எண்திசையும் தவிராது நின்றான் தன்னை *

கூனற்சங்கத்தடக்கையவனைக் குடமாடியை

வானக்கோணைக் * கவிசொல்லவல்லேற்கினிமாறுண்டே. (கூ)

ப;—அநந்தரம், வ்யாப்தியையோடு அவதாரையோடு வாசியற விளக்குகிலெண்ணி ஸ்தூதிக்ஷவல்ல எனக்கு ஸத்ருஸருண்டோ? என்கிறார்.

வானத்தும்—ஆகாஸஸ்த வாக்யமான நின்றான் தன்னை—வ்யாபித்துநின்ற

உள் வானத்து—ஊர்த்வாகாஸ வர்த்திக ஸ்வரூபத்தை யுடையனாய்

உள் வானத்து—ஊர்த்வாகாஸ வர்த்திக (இப்படி முகந்தேசான்றோ

உள் வானத்து—ஊர்த்வாகாஸ வர்த்திக நின்று ரக்ஷிக்கையன்றியே)

உள் வானத்து—ஊர்த்வாகாஸ வர்த்திக கூன் — புடையுடைமையாலே கூனி

மண்ணுள்ளும்—பூமிக்குள்ளும் யாய்

மண்ணின்கீழ் தானத்தும் — பூமியின் நல்—தாஸ்யே மாந

மண்ணின்கீழ் தானத்தும் — பூமியின் சங்கம்—ஸ்ரீபாருகஜ்யத்தை யுடைய

எண்திசையும்—(இவற்றிலுண்டான தட—பெரிய

தேவாதி ஜாதிபேத்தாலும் கையவனை—திருக்கையையுடையனும்

ப்ராஹ்மணதி வர்ணபேத்த குடமாடியை — குடக்கூத்து முகந்தா

தாலும்) அஷ்டாவத்யான லே ஸர்வஜநமோஹாரியா

பதார்த்தங்களிலும் ன சேஷம் சங்களை யுடை

கவிராது—ஒன்றும் நடுவாதபடி யுடைய, (இக்கிலேயிலே)

(க) சாந்தோ அகஉ.

திருவாய்மொழி ச ப, (தி-தி, ௧௦-பா, உண்டும் வ்யாக்பாசம். 79

வானம்கோணை—நித்யஸூரிகளுள்	கவிசொல்ல வல்லேற்கு—கவிசொல்ல
அநுபவிக்கும்மேன்மையை	வல்ல எனக்கு
யுடையவனுனவனை(வ்யாப	
தியோடு அவதாரத்தோடு	இனி—இனி
பாத்வத்தோடு வாசியநக்	மாறு—எதிர்
கபளிச்சித்து) உண்டோ—உண்டோ?	

ஒரோராகாரத்தை ஸ்துதிக்கப்புகுப் பிற்காலிக்கும் உபய விபூதியிலும்
எதிரில்லையென்று கருத்து (க)

ஆறு ;—(வானத்தும்.) ஸ்வர்க்காத்தபரிதந லோகங்களுக்கும்
ப்ருதிவ்யாதி அதஸ்தநலோகங்களுக்கும் ததந்தர்வர்த்தயகில சரா
சரங்களுக்கும் ஆத்மபூதனாப், ஸங்கசக்ரகதாதரனாப், ஆஸ்ரிதபரித்
ராணர்த்தமாக மதுஷ்யாதிநிபண அவதீர்ணனாப், அகிமநோஹர
திவ்ய சேஷ்டிதனாப், ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனா யிருந்த எம்பெருமான்
தன்னைக் கவிசொல்லவல்ல என்னோடு ஒக்குமோ, ஸர்வேஸ்வரனான
எம்பெருமான் தான்? என்கிறார். (க)

நடு ;—அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. அவன் சேஷ்டிதங்காடங்க
என்சொல்லுக்குள்ளே யாம்படி கவிபாட வல்லேனாப், ப்ராப்தவிஷ
யத்திலே வாசுகமாக அடிமை செய்யப்பெற்ற வனவன்றிக்கே
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானேன் என்கிறார்.

உண்டுமுமிழ்ந்தும்கடந்துமிடந்தும் கிடந்துமின்றும் *
கொண்டகோலத்தொடுவீற்றிருந்தும் மணங்கூடியும் *
கண்டவாற்றால் தனதேயுலகெனநின்றதன்னை *
வண்கமிழ்நூற்கனோற்றேனடியார்க்கின்பமாரியே. (க)

ப ;—ஆநந்தம், வ்யாப்யவிஷய ரகஷணர்த்தமான மனோஹாரி சேஷ்டி
தங்களை யுடையவனை, ஆஸ்ரிதர்க்கு ஆநந்தாவஹமாம்படி கவிபாட பாசயம்
பண்ணினேன் என்கிறார்.

உண்டும்—(ப்ரளயபத்திலே) வயிற்றி் கடந்தும்—(அந்யாபிமாநம்போம்படி)
லேவைத்தும் அனந்த காத்தீழையிடும்
உமிழ்ந்தும்—(அநந்தரத்திலே) உமிழ் இடந்தும்—(அவாந்ரப்ரளயத்திலே
ந்தும்) வராஹசுபியாய்இரத்தேத்தும்

80 திருவாய்மொழி ச-ப, நி-இ, கக-பா, மாரிமாறாத வ்யாக்யாரம்.

கிடந்தும்—(க) “உத்திரிஸ்ய” உஹோயே-ப்ரதயிப் யே மஹோகே:” என்று கடந்தரையிலே) கிடந்தும் நின்றும்—(உ) “சுவஷு ஹுதிஷு ஹம்-அவஷ்டப்யசதிஷ்டந் தம்” என்று ராவணவதநந் தரம் தேவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து) நின்றும் கொண்ட—மீண்டுவந்து திருவயிழை கம்பண்ணின கோலத்தோடு—திருக்கோலக்கோடே வீற்றிருந்தும்—எழுந்தருளியிருந்தும் மணம்—நித்தியோத்ஸவமாம்படி கூடியும்—(பூமியுடனே) ஸம்ஸ்லேஷி த்து ராஜ்யம்பண்ணியும் கண்ட—இப்படிப் பரத்யக்ஷவித்தமான ஆற்றால்—சேஷ்டித்ப்ரகாரங்களாலே	(ங) “வதிவிஸ்ய” பதிமீஸ்ப் வஸ்ய” என்கிற பாமாணநிரபே கஷ்மாக) உலகு—லோகம் தனதே—தனக்கே ஸேவம் என—என்று நாடாகச்சொல்லும்படி நின்றான் தன்னை—நின்ற ஸர்வேஸ்வர னைப்பற்ற வண்தமிழ்—விலகணமாய் ஸர்வாகி காரமான த்ராவிடப்ரபந் தத்தை தூற்க—நிரமிக்கைக்கு நோற்றேன்—(அவனுடைய அங்கீகார மாகிற) புண்யத்தைப் பண் னினேன்; அடியார்க்கு—அவனுக்கு அடியாரான பாகவதர்க்கு, (இப்பரபந்தம்) இன்பமாரி—ஆநந்தவர்த்தியான மேக மாயிதே இருக்கிறது
--	---

ஆறு;—(உண்டும்.) நிகிலஜகந்நிகரணோத்கரண க்ரமணோத்
தரண ஸயநஸ்தாநாஸந ஸம்ஸ்லேஷாதி ஸ்வகீய திவ்ய சேஷ்டிகங்கு
ளாலும், ஸ்வாஸாதாரண திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தாலும், ஸ்வகீய
திவ்யரூபத்தாலும் தனதே உலகென நின்றான் தன்னைத் திருவாய்
மொழி பாடுகைக்கு ஒரு மஹாபாக்யம்பண்ணினேன். பகவத் ஸ்வ
ரூப ரூபகுணவிபூகிபாதாத்தம்ப்ரதர்ஸகமாய் அகிமதூரமாய் அதி
ரமணீய ஸௌந்தர்யமாய் அகிமதூரஸ்வரமாயிருந்த இத்திருவாய்
மொழியை, எம்பெருமானுக்கு நல்லராயிருப்பார் கேட்டால் என்படு
வாரோ? என்கிறார்.

(க(1))

ஈடு;—அல;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி சுற்றாரைப்
பெரியபொட்டியார் தமக்கே தரமாகக்கொண்டு ஸமஸ்ததுக்கங்களை
யும் போக்குவர் என்கிறார்.

(க) சா-யு-உக-க.

(உ) ரா-கி-கக-உ-இ-

(ங) தை நிரா-கக.

திருவாய்மொழி ச-ப, இ-தி, கக-பா, மாரிமாறாத வ்யாக்யானம், 81

மாரிமாறாததண்ணம்மலை வேங்கடத்தண்ணலை *

வாரிமாறாதபம்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்நகர் *

காரிமாறன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்திப்பத்தால் *

வேரிமாறதபூமேலிருப்பாள் வினைதிர்க்குமே.

(கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக. இதில் அங்வய மாத்ரத் தாலே பகவத்துபவ விரோதியான ஸகல பாபங்களையும் தன் கடாக்கத்தாலே லக்ஷ்மி போக்கியருளு மென்கிறார்.

மாரிமாறாத—வார்ஷம் மாறாதபடியாலே

தண்—குளிர்த்து

அம்—தர்ஸீயமாய்

வேங்கடம்—திருவேங்கடமென்று திரு

நாமமான

மலை—திருமலையிலே (தாழ்ந்தார்க்கு

முகங்கொடுக்கக்கூக வந்து

ரிங்கிற ஸீலத்தையுடைய)

அண்ணலை—நிருபாதிகஸ்வாமியை

வாரிமாறாத—(பாதபாதிகளுக்கு ஸரிஸி

ரோபசாரம் பண்ணுகிற)

ஜலஸம்ருத்தி மாறாத

பைம்பூம்பொழில்—தர்ஸீயமான புஷ்

பஸம்ருத்தியையுடைய

பொழிலாலே

சூழ்—சூழப்பட்ட

குருகூர்நகர்—திருநகரியில்

காரி—காரியென்று பேரான பித்ருஸம்

பந்தத்தையுடையராய்

மாறன்—மாறனென்னும் குடிப்பேரை

யுடைய

சடகோபன்—ஆழ்வார்

சொல்—அருளிச்செய்த

ஆயிரத்து—ஆயிரத்தில்

இப்பத்தால்—இப்பத்தாலே

வேரிமாறாத—மதுப்ரவாஹம்மாறாத

பூமேல்—தாமரையிலே

இருப்பாள்—நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

லக்ஷ்மி

வினை—(அநுபவவிரோதியான) ஸம

ஸ்தபாபங்களையும்

திர்க்கும்—தன்கடாக்கத்தாலே போக்

கும்.

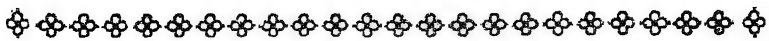
இவள் கடாக்கித்த விஷயத்தில் ஈஸ்வரனுடைய அபராதஸஹத்வம் அவர் ஜீயமென்று கருத்து. இது-கலித்துறை

(கக)

ஆறு;—(மாரிமாறாத) ஸம்ஸாரதாவாக்கி தக்தஸர்வஜந்து ஸந் தாபநாஸகரமான தண்திருமலைபைத் தனக்கு நிவ்யதாமமாகவுடையன திருவேங்கடமுடையானுடைய ஆஸரித வாத்ஸல்யபாகி கல்யாணகுண ப்ரதிபாதகமான இத்திருவாய்மொழி வல்லாருடைய ஸமஸ்த துக்கங்களையும், பகவதாஸரித வாத்ஸல்யபாகி கல்யாண குணைகபோகையான பெரியபிரசாட்டியார் போக்கும் என்கிறார்.

நாலாம்பத்து அஞ்சார் திருவாய்மொழி

வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஆரூந்திருவாய்மொழி—தீர்ப்பாரை : ப்ரவேசம்.

ஆ;—(தீர்ப்பாரையாமினி) ஏவம்பூதனயிருந்த எம்பெருமானை விஸ்வேஷித்து அத்யந்தம் அவஸந்நையாய் மோஹதஸாபந்நையா யிருந்த பிராட்டி திருத்தாயாரும் உறவுமுறையாரும் இவளுடைய அவஸாதத்தைக் கண்டு 'இவளுக்கு இந்த அவஸாதம் எத்தாலே வந்தது?' என்றும், 'இதுக்குப் பரிஹாரமென்?' என்றும் ஒருகட்டு விச்சியைக் கேட்க, அவளும் 'கூடா தேவக்ருதம்' என்றும், 'இதுக்குப் பரிஹாரம் தத்பரீணம்' என்றும் சொல்ல, அவர்களும் அதுகேட்டு இவன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹாதிஸயத்தாலே 'ஏதேனும் ஒரு தைவத்தை ஆஸ்ரயித்தாகிலும் இவளைப் பெறில் அதுவே எங்களுக்கு ஆத்மலாபம்' என்று பார்த்து அந்த கூடா தேவப்ரீ னாதத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய்ச் செல்லாதிருக்க, இப்பிராட்டியினுடைய திருத்தோழியானவள் 'நீங்கள் கருதுகிறவை ஈடல்ல, பரிஹாரமு மல்ல; நோயும் நீங்கள் கருதுகிறதல்ல; இன்னதுநோய், இன்னது பரிஹாரம்' என்று சொல்லி அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள் என் கிறது. *

ப;—ஆரூந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குப் பிந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் மாநஸாநுபவஜநிதமாகையாலே தத்ருருடமாக அவனு டைய ஆலோகநாலாபாதி முகத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷித்து அநபலிக்கப் பெறாத அவஸாதம் அதிஸயிக்க, அநுபாவ்யணை அவனுடைய ஆஸ்ரிதவிஷய பகூபா தத்தையும், ஆதிச்யஸூசகமான அஸாதாரண சிற்றநங்களையும், அதிசயித் போக்யவ்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், விலகூண விக்ரஹயோகத்தையும், அத்யாஸ்சர்யமான உபகாரகத்வத்தையும், நித்யஸூரி ஸேவ்யத்வத்தையும், நிரதிஸயஸௌலப்யத்தையும், நித்யப்ரமாண கம்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'ஏவம்விதஞ்ஞவன் நம்மை யநுபலிப்பியா தொழிவதே?' என்று அப்ரக்ருதிக்கதராய் மோஹிக்க. பார்ஸ்வஸ்தரான பரிவர இவரை ஆஸ்வலிப்பிக்கத்தேடி (க) "ஸவ-ஓ ரெஹா ஹஸிஸா) ஹி-ஸர்வாந் சேவாந்நம்ஸ்யந்தி" என்கிறகணக்கிலேபரிவின்கனத்தாலே 'அமாரக்கங்களுலே யாகிலும் பரிஹரிக்கப்போமோ?' என்று உத்தேயிக்க. இவர் ப்ரக்ருதியறிந் ப்ரகல்பஸுஹ்ருத்துக்களான ஸ்ரீமதுகவ்யபோல்வார் அக்கைவிலக்கி, பகவந் நாம ஸங்கீர்த்தன ததீயபாதபராகஸ்பர்ஸாதிகளாலே பரிஹாணீயமென்று ப்ரதி

பாதித்த பாசுரத்தை. - நாயகனைப் பிரிந்து ஆற்றாளாகிய தலைமகள் வேறுபாடு கண்டு ப்ரதி ப்ரந்பாஷிணியா யிருப்பாளொரு கட்டுவிச்சி வார்த்தைக்கேட்டு வெறியாட்டாலே பரிஹரிக்கத்தொடங்கின[†] செவிலி தொடக்கமானாரைப் பார்த்து, இவன் ப்ரக்ருக்யறிந்த ப்ரகல்பைபானதேழி. அவர்களுத்யோகத்தை விலக்கித்தான் இப்போது நிரூபித்து நோயின் நிதான ஹிந்தாளாக பாவித்து, 'க்ருஷ்ணணடியாக வந்தநோவுக்கு அவனை யநுஸந்தித்துப் பிழைப்பிக்கும் தொழிய இது பரிஹ ராமல்' என்று வெறிலிலக்கின பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். *

நடு;—கீழ் வீற்றிருந்தேழுலகா யிருக்க, அநந்தரம் திர்ப் பாரைபாமிணியாயிருக்கிறதே; எம்பார், கீழில் திருவாய்மொழி யையும் இத்திருவாய்மொழிபையும் அநுஸந்தித்து, 'மோருள்ளத னையும் சோமேபோ? அதிலே அப்படி நிரவதிக ப்ரீதியாய்ச் சென் றது; இதில் - இப்படி மோஹத்தோடே தலைக்கட்டிற்று; இதுக்கு இருந்த அடைவு சொல்லுவேனோ? "இதுக்கு அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி" என்று அருளிச்செய்வராம்.

பொய்ந்தின்ற ஞானத்திலே - ப்ரக்ருதிதோஷத்தை அநுஸந் தித்து அஞ்சி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் 'பெருமாள் திருவபிஷேகத்துக்கு நம்மை யழைத்துவந்தது' என்று, 'அவரைத் திருமுடிசூட்டி அடிமைசெய்ப்பக்கடவோம்' என்று பாரித்துவரக்கொண்டு, கைகேயி (க) 'ராஜ நீ - ராஜன்' என்று 'உனக்கு முடிவாங்கிவைத்தேன்' என்ற போது அவன் துடித்தாற்போலே துடித்தாராயிற்று; 'நான் அவ ரடியேனன்றோ; அவர் என்சொல்லை மறுப்பரோ? இப்போதே மீட் டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுகிறேன்' என்று திருச் சித்திரகூடத்திலே கிட்டுமளவும் பிறந்த தரிப்புப்போலேயாயிற்று - திருவாசிரியத்திற் பிறந்த தரிப்பு; பின்பு, பதினாண்டுகூடி ஆசை வளர்ந்தாற்போலேயாயிற்று - திருவந்ாகாதியில் ஆசைபெருகினபடி; (உ) "என்னெஞ்சினுர்தாமே யணுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்," (ஈ) "முயற்றி சுமந்தெழுந்து" என்னும்படியிறே ஆசை பெருகின படி. மீண்டு எழுந்தருளி "திருவபிஷேகம்பண்ணி அவன் மனோ ரதம் தலைக்கட்டினாற்போலேயாயிற்று - திருவாய்மொழியில் இவரை அநுபவித்தபடி.

(க) ரா - அடியா - ௨௨ - உச.

† செவிலி - வளர்த்ததாய்

(உ) பெரிய திருவ - எ

(ஈ) பெரிய திருவ - க.

கீழ் வீற்றிருந்தேழுலகில் பிறந்த நிரவதிகப்ரதி மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாண்மயாலே, எத்தனையேனும் உயர ஏறினது தகரவிழுகைக்கு உடலாமாபோலே மோஹத்துக்கு உறுப்பாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படி இருக்கிற தமதஸையை, ஸர் வேஸ்வரனோடே கலந்து பிரிந்து நோவுபடுகிறு னொருபிராட்டி தன் னாற்றாமையாலே மோஹித்துக் கிடக்க, இவள் தஸையை யநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து, ‘இது தேவதாந்தரங்களாலே வந்ததோ? என்று தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸமுடையாரைக் கொண்டு புகுந்து பரிஹாரம்பண்ணப்புக, இவள் ப்ரக்ருதிபறிந்த தோழியா னவள், ‘நீங்கள் பார்க்கிறவை இவள் நோவுக்குப் பரிஹாரமல்ல; விகாஸத்துக்கு உடலாமித்தனை; ஆனபின்பு, பகவத்நாம ஸங்கீர்த்த நத்தாலும் பாகவத பாதரேணுவாலும் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்’ என்கிற அவள் பாகரத்தாலே ஸ்வதஸையைப் பேசுகிறாள்.

இவ்வாறும், (க) “நவலீ தாக்ஸயா ஹீநா - நசஸீ தாத்வயா ஹீநா” என்றும், (உ) “கூரூஷ்மஜாநீநா உவாஸ - குருஷ்வமாமது சரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வ்யதிரேகத்திலே கரியாமைக்கு இனையபெருமானோடொப்பர்; அவன்பொகட்டவிடத்தே கிடக்கைக் கும்புகுணாநுஸந்தாநத்தாலே ஜீவித்திருக்கைக்கும் ஸ்ரீபரதாழ்வானோடொப்பர்; எத்தனையேனும் ஆற்றாமை கரைபுரண்டாலும் ‘அத்த லையாலே பேறு’ என்றிருக்கைக்குப் பிராட்டியோடொப்பர்.

முதல் திருவாய்மொழியிலும் பாக்வமிதே பேசுற்று; அந்ந தரம் - அவதாரஸௌல்பயத்தை அநுஸந்தித்து மோஹிக்கச் செய்த தேயும்; * அஞ்சிறையமடநாரைரிலே தூதுவிட வல்லராமப்படி உணர்த்தியுடையாரானா; * வீற்றிருந்தேழுலகில் பாக்வத்தை அநுஸந்தித்த அந்நதரம், தாமும் மோஹித்துத் தமதஸையை அநுஸந்தித்த பந்துவர்க்கமும் மோஹித்து தேவதாந்தரஸ்பர்ஸ முடையார் புகுந்து கலக்கினாலும் உணர்த்தியுறம்படி யாயிற்று. பகவல்லாபத்தினுணர்த்தியும் அலாபத்தில் மோஹமுமாய்ச் செல்லுமிது, இவ்வாழ்வா ரொருவர்க்குமேயுள்ள கொன்றாயிற்று. மற் றும் ஜ்ஞாநாதிகராய் பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்தாரா யிருந்து மவர்களிலும், ஸ்ரீவலிஷ்டபகவான்புத்ரவிபாகத்திலே வந்தவாமே

கடலிலே புகுவது, மலையிலே பேறி விழுவதானான்; ஸ்ரீ வேதவ்யாஸனும் சாயாஸ்குணைக்கொண்டு ஜீவித்தான்; புகுவத் விஷயத்தில் லாபாலாபமே பேறிழவாயிருக்குமிது இவ்வாழ்வா ரொருவர்க்கு மேயிறே உள்ளது.

இப்படி 'இவள்' மோஷித்துக்கிடக்க, 'இவளைக்கண்ட உறவு முறையாருமெல்லாம் நாகபாஸ பத்தரைப்போலே மோஷித்து யுத்தாயுத்தாருபணக்கூடான்றிக்கே கல்ங்கிக்கிடக்க, அங்குப்போலே உணர்ந்திருந்து நோக்குகைக்குப் பூர்ஜாம்பவம்மஹாராஜர் திருவடி போல்வாருமில்லையாயிற்று ; (க) "ஸத்ருவெவா நஹரவ்ஸித் - ஸத்ருக்நோநத்தரஸ்த்திதஃ" என்னும் இதுவும் இல்லையாயிற்று. (உ) [சவ்யராஜக்ஷுடயஷுராஜக்ஷுடய நஃஹிஜீவிதஃ - அஸ்பராஜக்ஷுலஸ்யாத்தபத்வதநீகம்ஹிஜீவிதம்] - 'பெருமாள் காடேற எழுந்தருளினார் ; சக்ரவர்த்தி துஞ்சினான் ; இனி நீயேயிறே ராஜ்யத்துக்குக் கடவாய் ; உன்னைக் கொண்டன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கவிருக்கிறோம்' என்கிறார்களல்லர் ; உன்முத்தி லுருவுதல்காண்க்காண உன்னையிழக்க மாட்டார், அவர் வரவு அணிந்து என்றன்றோ நாங்கள் ஜீவிக்கிறது' என்கிறார்களாயிற்று ; அப்படியே இவளைக்கொண்டே ஜீவிக்க இருக்கிறார்களாயைப்போலே எல்லாருடொக்க இவள் தகையைக்கண்டு கலங்கிக்கிடக்க, இவ்வளவிலே நாட்டிலே வேறறிவார் விறகறிவார் மந்தர்மறிவார் ஓஷாஷதமறிவா ரடங்கலும் வந்துபுத்ரா, அவ்வளவிலே தேவதார்த்தரஸ்பர்ஸமுடையார் 'வைஷ்ணவக்ருஹத்தை தூஷிக்க நமக்கு நல்ல அளவு' என்று வந்துபுத்ரா, இவளுடைய பந்துவர்க்கத்திலுள்ளார் கலங்கியிருக்கையாலே, 'இவளுடைய நோய் இன்னது' என்னும், 'பரிஹாரம் இன்னது' என்னும் அறியாதே, அவர்களிலே ஒருத்தி ஒருகட்டுஞ்சிச்சிபை. 'இவள்தோப் எது? நோய்க்கு விதானம் எது?' என்றுகேட்டு அவள் சொற்படியே, (ங) "ஐவ்யம் நிஹுஸாநாஜிவெவெவெவக்சுதிக்காஃ ஐவ்யவாஹுராம கொடிஷ்டெவெவவயகாஸா உஸிகஜநாஃ - த்ரவ்யம் நிந்தபஸுராதி தைவதமதி க்ஷுத்ராஞ்ச பாஹபாகமோ த்ருஷ்டிதேவஸகாஸ்ச தேவகேஜநா' என்கிறபடியே, நிந்தப்பமான த்ரவ்யத்தை இவள் க்ஷணத்துக்குப்

பரிசுரமாகக்கொண்டு, கூடாதேவதை ஆவேசித்ததாகக்கொண்டு, பாஹ்யாகமங்களைத் த்ருஷ்டியாகக்கொண்டு, தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸ முடையாரை தேசிகராகக்கொண்டு, இவள் பக்கலுண்டான ஸ்நே ஹாதிஸயத்தாலே, ‘இவள் ஜீவிக்குமாகில் ஏதேனும் ஒருவழியாலே யாகிலும் பரிஹரிக்க அமையும்’ என்று வழிபல்லாவழியிலே இழிந் தார்கள்.

அப்படி கலங்கப்பண்ணுமிதே பரிவு ; (க) “உலகாபொருவா ள் றீஸுணி ராசீஸுநாயெய்யுபுவி நஃஸர்வாந்தே வாந்மஸ்பந்திரா மஸ்பார்த்தேயஸஸ்விநஃ” என்றார்களிதே திருவயோக்யையி லுள் ளார். இத்தைக்கண்ட உயிர்த்தோழிபானவள், “இவர்கள் செப்கிற இவை இவளாகவாயில் கிடக்கிற ஸத்தையையும் இழக்கு மித்தனை; இனி நாம் இத்தை அறிந்தோமாகச் சொல்லில் ‘உன் காவற்சோர் வாலே வந்ததன்றோ?’ என்று சொல்லுவர்கள்; நாம் கைவாங்கியிருந் தோமாகில் இவளை யிழக்கவரும்; இனி இதுக்குப் போக்கடியென்?” என்று விசாரித்து, “இவர்கள் தாங்களும் ‘இதுதான் ஏதோ?’ என்று ஆராய்கின்றார்களிதே; அவ்வோபாதி நாமும் நிரூபணத்திலே யிழிந்து இவள் பாக்ருதிபைக்கொண்டு சொன்னோமாகச் சொல்லு வோம்” என்று பார்த்து, “நீங்கள் இவளுக்கு ஒக்கிற நோவும் அறிந்திலீகோள்; நிரூபணம் அறிந்திலீகோள்; பரிஹாரமும் அறிந் திலீகோள்; நீங்கள் பரிஹாரமாகச்செய்கிறவை, கருமுசைமாலே யைச் “செவ்விபெறுத்த” என்று நெருப்பிலே இடுவானா போலே இவளை யிழக்கைக்கு உடலாமித்தனை; ஆனபின்பு, இவற்றைவிட்டு, இக்குடியிலே பழையதாகச்செய்து போரும் பரிஹாரத்தைப் பண் ணப்பாருங்கோள்; (உ) “உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழியாலைப்ந் தண்ணந்துழாய்கொண்டு சூட்டுமினே” என்றும், (ஈ) “தண்ணந் துழர்த்தாராயினும் தழையாயினும் தன்கொம்பதாயினும் கீழ்வே ராயினும் நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசுமினே” என்றும் நேர் முன்பும் விதித்தது; அங்கு, “நின்றமண்ணாயினும்” என்றாள்; இங்கு “மாயந்தமரடிநீறு” என்றாள்; இதிலே அடிப்படச் செப்த போந்த பரிஹாரம். ஆயிட்டு, இவள்நோப் இது, நோய்க்கு நிரூப

திருவாய்மொழி ச-ப, டி-தி, க-பா, தீர்ப்பாரை வ்யாக்யாநம். 87

மும் இது ; இதுக்குப் பரிஹாரமும் - பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமும் பாகவத பாதரேணுவை ஸ்பர்ஸிப்பிக்கையும்” என்று சொல்லி, அவர்கள் செய்கிறவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கிறாளாய்ச் செல்லுகிறது

இதுதன்னி லோகேற தென் ? என்னில் ;—அஜ்ஞாததசையிலும் தேவதாந்தரஸ்பர்ஸமும் ததியஸ்பர்ஸமும் ஸத்தயாபாதகமாய். பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமும் பாகவதஸஹவாஸமும் ஸத்தயா தாரக மாமபடி ஆழ்வார்க்கு வைஷ்ணவத்வம் முறுகினபடி சொல்லுகிறது, ராவணன் மாயாஸிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது பிராட்டியும் அல்லாத ஸ்தீரிகளோபாதி ஸோகித்துக் கண்ணீர் விழவிட்டிருந்தாளாயிருந்தது ; இதுக்கு அடியென் ? இது கேட்டபோதே முடியவன்றோ ப்ராப்தம்” என்று ஜீபரைக் கேட்க, ‘அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே ‘மெய்’ என்றே ஸோகிக்காள் ; ஜ்ஞாந மின்றியிலே ஜீவிக் கைக்கு ஹேது அவருடைய ஸத்தையாகையாலே உள்ளாயிருந்தாள் ; இவ்வர்த்தம் மெய்யாகில் ஸத்தையுமில்லையாம்’ என்று அருளிச் செய்தார்.

ஈடு ;—அவ ;—முதற்பாட்டு. தோழி, இவள்ளோய்க்கு நிதாநத்தைச் சொல்லி, ‘நீங்கள்செய்கிறவை பரிஹாரமன்று’ என்று விலக்குகிறாள்.

தீர்ப்பாரையாமினி எங்ஙனம்நாடுது மண்ணை” *

ஓர்ப்பாரைவிவொண்ணுதலுற்றநல்கோரீதுதேறினோம் *

போர்ப்பாருகான்செய்தன்றைவரைவெல்வித்தமாயப்போர்த் *

தோர்ப்பாருக்கு இவள்கிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், ‘இவள் பாண்டவபகஷ்பாதியான க்ருஷ்ணனுக்கு ஈடுபட்டாளென்னுமிடம் நீரூபித்தறிந்தோம் ; ஆனபின்பு, இவள்கோய் தீர்ப்பாரை எங்கே தேடுவோம்?’ என்று தோழியானவள் தயாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அண்ணை—(இவள் பக்கல் பரிவாலே யாம் — (என்னோடு உட்களோடு வாசி

‘எசேனும் ஒருவழியாலும் யற நோயினடியறியாத)

இவள்ளோய் ஸமிப்பிக்கவே ; நாம் எல்லாருங்கூடவாராய்

ணுய்’ என்றிருக்கிற அன் ; என்றுலும்)

எங்ஙனம்—எங்குநீன

நாடுதும்—ஆராய்வோம்? (இப்படி தா

இனி—அது பரிஹாரமாகாத்பு சொல்லுகிற நீ அந்நன்னி

தீர்ப்பாரை—(இங்கேய்) தீர்ப்பாரை யோ! எல்)

88 திருவாய்மொழி ச-ப, ரு-தி, க-பா, தீர்ப்பாறை வ்யாக்யானம்.

ஒர்ப்பால்—இப்போது நிரூபிக்கை செய்து—செய்து
யாலே அன்று — (தூய்யோதநாதிகள் பாண்ட
இ ஒள் நுதல்—இந்த அழகிய நுதலை வர்களை மோலிட்ட) அன்று
யுடையவன் (அவர்களை)

உற்ற—உள்ளுறப்பெற்ற

நல்—ஸ்லாக்யமான

இது—இந்த

நோய்—நோயை

தேறினோம் — ('இவள் ஸ்வபாவத்தா
லும் இவளவயவ ஸோபை
யாலும் நோய் ஆந்தரமாக
உற்றபடியாலும் வேறொரு
ஸரீரோகமல்ல, விலகாண
ரூபப்ராவண்ய ரூபமான
ஸ்லாக்யமானகோய்' என்று)
அறுதி யிட்டோம்; (இது
எந்தவிஷய மடியாக வந்
தது? என்னில்)

போர்—யுத்தத்துக்குவேண்டும்

பாகு—நிர்வாஹங்களையுடைய

தான்—(க) “யஸ்ய ஹி உமொ
வா வஸ-ஹு வெ
வஜ நா உ-ந ஃ - யஸ்ய
மந்கீ சகோப்தா சஸாஹு
ருச்சைவஜநாத்கந:”

என்று) தானே திசைக்கின்றது—அறிவழியாநின்றது.

தேறினோமென்ற பன்மையால் - அவர்கள் கலக்கம் தனக்கு மொத்தவோ
பாதி, தன்கெளரிவே அவர்களுக்கும் கெளரிவென்று கருத்து. (க)

ஆறு:—(தீர்ப்பாறை.) இவளுக்கு இந்தநோய் எவ்வளவு வந்
தது?” என்று நிரூபித்து, ‘அந்நிரூபணத்தாலே இவளுற்ற நன்
னையை அறிந்தோம்; இது எத்தாலே வந்ததென்னில்,—‘தூர்
யோதநாதிகள் நடுங்கும்படி ஸேனையை அணிவகுத்து அன்று
ஐவரை வெல்வித்த மாயப்போர்த் தேர்ப்பாகனரை ஆடைப்பட்டுப்
பெறுமையால் வந்தது. இந்தநோய் தீர்ப்பாறை நாம் எங்கே தேடு
வோம்? அன்னைமீ!’ என்றுகொண்டு, அவர்கள் பரிஹாரமாகச் செய்
கிற செயல்களை இவளுடைய தோழி நிவர்த்திப்பிக்கிறாள். (க)

ஐவரை - ஐவரும்

வெல்வித்த — வெல்லும்படியாகப்

பண்ணின

மாயம்—('ஆயுதமெனே' என்று

ஆயுதமெடுத்தும் பகலை இர

வாக்கியும்பண்ணின) கருத்

ரிமரூபமான ஆஸ்சர்ய

சேஷ்டிதங்களை யுடைய

போர்—யுத்தத்திலே

தேர்—அர்ஜுனன்கேரிலே

பாகனார்க்கு(உ) “வா-ஹு-வா-ஹு-
உ

பார்த்தம்ஸஞ்சாத்ய” என்று

எதிரிகளம்பு தன்மேலே

படும்படி முன்னே) ஸாரதி

யாய் நின்றவனுக்கு

இவள்—இவளுடைய

சிறதை—நேருகானது

துழாய்—ப்ரமித்து

திருவாய்மொழி ச-ப, டு-தி, உ-பா, திசைக்கின்றது வ்யாக்யாரம். 89

ஈடு;—அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. கூடாத்தேவதா ஸாந்தியால் இந்நோய் போக்குகை அரிது; பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லில் இவளைப் பெறலா மென்கிறாள்.

திசைக்கின்றதே இவள் நோயிதுமிக்கபெருந்தெய்வம் *
இசைப்பின்றிறீரணங்காடுமிளந்தெய்வமன்றிது *
திசைப்பின்றியேசங்குசக்கரமென்றிவர்கேட்க * நீர்
இசைக்கிறீராகில்நன்றேயில்பெறுமிதுகாண்மினே. (உ)

ப;—அநந்தரம், இவள்ளோய் கூடாத்தேவதா மூலமல்ல, ஸர்வாதிக தேவதாமூலம்; அவனுடைய அஸாதாரண சிற்றங்களைச் சொல்லில் இவளைக் கிடைக்கலா மென்கிறாள்.

திசைக்கின்றது — (இவளோடு உங்க திசைப்பு இன்றியே—(புறம்பு. சொல்லோடு வாசியற) மதி கேடு லுவார் வார்க்கதையைக் கிரது கேட்டுப் ப்ரமியாதே இவள்ளோய்—இவள் நோயாலா யிருக்கங்குசக்கரம்—(உந்த ஸர்வாதிக தேவதையும்; சைக்கு அஸாதாரண சிற்றங்களுளான) சங்கசக்கரங்கள்

இது—இது
மிக்க பெரும் தெய்வம்—ஸர்வாதிக என்று—என்று
மாய் அபரிச்சேத்யமானதா இவள்—(மோலித்துக்கிடக்கிற) இவள்
மயத்தையுடைய தேவதா மூலம் கேட்க—கேட்க

இது—இது
இசைப்பு இன்றி — (உங்களுக்கும் நீர்—நீங்கள்
இவள்தனக்கும்போய்க்கும்) இசைக்கிறீராஜில்—சொல்ல வல்லீர்களாகில்
சேராத்தடி

நீர்—நீங்கள் நன்றே—நன்றாகவே (இவள்)
அணங்காடும் — தைவாவீஷ்டரா யாடு இல் பெறும்—இல்லிருப்பப்பெறும்;
கிற இது—இக்கை
இளந்தெய்வம்—அல்பதேவதை காண்மின்—அபரோகித்துக் காண்கோள்.
அன்று—அன்று;

இல்லென்று - இருப்பிடமாய், இவ்விடத்திலே இவள் ஸத்தையோடே யிருக்கப்பெறு மென்றபடி; அன்றியே, நாயகன்பக்கலிலே இவ்வாழ்க்கையைப் பெறு மென்றுமாம். (உ)

90 திருவாய்மொழி ச-ப, ஐ-தி, ந-பா, இதுகாண்மின் வ்யாக்யாநம்.

ஆரீ ;—(கிசைக்கின்றதே.) நீங்கள் இவளுடைய நோயினை ஒன்றும் அறிகிறிலீர்; இந்நோய் மிச்சுபெருந்தெய்வத்தாலே வந்தது. விஸத்ருஸமாக நீங்கள் நின்று அணங்காடுகிற சூதுத்ராதைவக்ருத மல்ல. இதுக்குப் பரிஹாரமென்? என்னில்;—சொல்லுவார் சொல்லிற்றைக்கேட்டுத்திகையாகே, “சங்குசக்கரம்” என்று இவள் கேட்க நீர் இசைக்கிறிராகில் நன்றே இவளைப்பெறலாம். இப்போதே இப்பொருளைப் பரத்பகூலிக்கலா மென்கிறார். (உ)

ஈடு;—அவ;—மூன்றும்பாட்டு. அயுத்தங்களைச் செய்யாதே அவன் திருவடிகளை ஏத்துங்கோள்; அதுவே இந்நோய்க்கும் பேஷஜ மென்கிறார்.

இதுகாண்மின்னேமீ ரிக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு * நீர் எதுவா னும்செய்துஅங்கோர்சுள்ளுமிறைச்சியும் தூவேன்மின்* மதுவார்துழாய்முடி யாயப்பிராணகழல்வாழ்த்தினால் * அதுவே இவளுற்றநோய்க்கு மருமருந்தாகுமே. (ங)

ப;—அந்நரம், நிர்ந்யமான ஸுராமாம்ஸங்களைக்கொண்டு இந்நேதேவதாஸாந்திபண்ணதே. பிரதிஸய போக்யனானவன் சிருவடிகளை ஏத்தினால், அதுவே இவள்நோய்க்கு பேஷஜமாய் போக்யமுடா மென்கிறார்.

அன்னேமீர்—அன்னேமீர்! (பெற்று வளர்த்தோமென்கிற மேன்மையாலே சொல்லிற்றுக் கேளாதிராதே)

இது—(நான்சொன்ன) பரிஹாரத்தைப்பண்ணி

காண்மின் — (பலத்தைக்) காணுகோள்;

இ—இந்தத் தண்ணியளான கட்டுவிச்சி—கட்டுவிச்சியுடைய சொல்—தகுதியில்லாதவார்த்தையை கொண்டு—கைக்கொண்டு நீர்—உங்கள் ஸ்வரூபத்தைப் பாராடே எதுவானும்—(தேறியேவதாநு வ்ருத்திரூபமானது) ஏதேனுமொன்றை

செய்து—அநுஷ்டித்து அங்கு—அந்நீர்தலத்திலே ஓர்—(தேறியாயிருப்பது) ஒரு கள்ளும்—மதுவையும் இறைச்சியும்—மாம்ஸத்தையும் தூவேன்மின்—தூவி தூவியாகே கொள்ளுங்கோள்; ஆனால் பரிஹாரமே தென்னில்; — (“பாலுமாய் மருந்துமாய்” என்னுமாபோலே) மதுவார்—மதுஸ்யந்தியான துழாய்—திருத்துழாயாலே அலங்கருதமான முடி—முடிபையுடையாய் யாயம்—ஆஸ்யம்மான குண சேஷத்தங்களை

பிரான்—ஆசைப்பட்டார்க்கு அநுபவிப்	இவன் உற்ற—இவன் உள்ளுறச்
பிக்கும் மஹோப காரகனு	கொண்ட
டைய	நோய்க்கு—நோய்க்கு
கழல்—திருவடிகளுக்கு	அரு—பெறுதற்கரிய
வாழ்த்தினால் —மங்களாஸாஸநம் பண்	மருந்துமாகும்—மருந்துமாய்இ—ருக்கு
ணினால்	போக்யமுமாய், இவன்
அதுவே—அந்த மங்களாஸாஸநம் உங்	நோய்கண்டு நீங்கள் படுகிற
கள் ஸவருபாநுருபமா மள	கலக்கத்துக்குப் பரிஹார
வன்றியே	முமாம்

ஆறு ;—(இதுகாண்மின்) இக்கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு நீர் எதுவானு மொன்றைச்செய்து அங்கு ஓர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேண்மின். மற்றுச் செய்வதென்? என்னில், மதுவார் துழாய் முடி மாயப்பிரான் கழல் வாழ்த்துங்கோள் ; வாழ்த்தினால், அதுவே இவளுற்ற நோய்க்கு அருமருந்துமாம் ; யுத்தமும் அதுவே ; இது நிஸ்சிதம் என்கிறாள். (ந)

ஈடு ;—அவ ; நாலாம்பாட்டு. வஞ்சகையய்த் தோற்றிற்றுச் சொல்லுகிற இவளுடைய பஹுஜல்பா திகளை விட்டு, ஆபத்தகளுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல வல்லிகோளாகில் இவளைக் கிடைக்கும் என்கிறாள்.

மருந்தாகுமென்றங்கோர்மாயவலவைசொற்கொண்டு * நீர் கருஞ்சோறும்மற்றைச்செஞ்சோறும்களனிழைத்தென்பயன் * ஒருங்காகவே உலகேழும்கிழங்கு யுமிழ்கிட்ட * பெருந்தேவன்பேர்சொல்லுகிற்குவிவளைப்பெறுகிறே. (ச)

ப ;—அநந்தரம், க்ருத்ரிமையான கட்டுவிச்சி சொல்லிற்றுச் செய்து ஒரு பாயோஜாமில்லை ; ஆபத்தகளுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவளைக் கிடைக்கு மென்கிறாள்.

(பரிஹாரமில்லாதத்தை) மாயம்—க்ருத்ரிமையாய்
மருந்து ஆகும் என்று—பரிஹாரம் வலவை — ப்ரதிபந்தபாவிணியானவ
என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி றுடைய
அங்கு ஓர்—‘ இன்னவிடத்திலாள்,
இன்னான்’ என்று சொல்ல சொல்—வார்த்தையை
அமொண்ணாநொரு கொண்டு—விஸ்வவித்து

93 திருவாய்மொழி ச-ப, நு-தி, நு-பா, இவளை வயாக்யாநம்.

ரீர் — (தேவதாந்தரஸ்பர்ஸயோக்யதை என்பன் — என்னப்ரயோஜநமுண்டு? யில்லாத) ரீங்கன், (இவள் உலகு ஏழும்—ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரித விபா பக்கல் பரிவாலே சலக், கமற) ஸர்வலோகங்களையும் ஸரத்தலிகாந்நமான ஸுத் ஒருங்காகவே—ஒருகாலே தாந்ந மன்றியே தாமஸமா விழுங்கி—(ப்ரளயம்விழுங்காதபடி) யும் ராஜஸமாயுமுள்ள தான்விழுங்கி ரகித்து கருஞ்சோறும்—கருஞ்சோற்றையும உமிழ்த்திட்ட — (அதுபோனவாதே) மற்றை—தவ்வயதரிக்க்யான மீள உமிழ்ந்த செஞ்சோறும்—செஞ்சோற்றையுங் கொண்டு பெருந்தேவன்—பாதேவனையினுடைய களன்—தேவதாந்தரஸந்நிதாந ஸ்தலத் போர்—திருநாமத்தைத் திலே சொல்லுகிறதில்—சொல்லவல்லீர்களா இழைத்து—(அவற்றுக்குப்ரீணந மாம் கில் படி சொல்லுகிற கணக் இவளை—(விலகூணையான) இவளை கிலே) இட்டால் பெறுதிர்—பெறுதிகொள் (ச)

ஆறு; - (மருந்தாகும்.) மருந்தாகுமென்று, வஞ்சகையாய்த் தோற்றிற்றுச்சொல்லக் கடவளாயிருப்பா னொரு கட்டுவிச்சி சொற் கொண்டு ரீர் கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் களனிழைத்து என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? ஒருங்காகவே உலகேழும் விழுங்கியு மிழ்ந்திட்ட பெருந்தேவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லில் இவ னைப் பெறலா மென்கிறாள். (ச)

நடு;—அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு, ரீங்கன்பண்ணுகிற பரிஹாரம் னோயை மிகப்பண்ணுகின்றது; அத்தைவிட்டு, நோய்க்கு யோக்ய மான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுகொ ளென்கிறாள்.

இவளைப்பெறும்பரிசிவ்வணங்காடுதலன்றந்தோ *

சுவளைத்தடங்கண்னும்கோவைச்செவ்வாயும்பயந்தனள் *

சவளக்கடாக்கிறறட்டபிரான் திருநாமத்தால் *

தவளப்பொடிக்கொண்டுரீரிட்டிடுமின் தணியுமே.

(ரு)

ப;—அந்தரம், ரீங்கன் பண்ணுகிற பரிஹாரம் இவள்ளோய் விஞ்சா நின்றது; ப்ரபல விரோத நிவர்த்தகனாக கருகூணனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்துப் பரிசுத்த சூரணத்தை ஸ்பர்ஸிப்பியுங்கொள் என்கிறாள்.

இவளை — (நிரதிரய வைலகணியத் தையுடைய) இவளை	பிரான்—மஹோபகாரகனுடைய திருநாமத்தால்—(விரோதிராஸநஸ-ஸ
பெறும்—பெறும்	கமான) திருநாமோச்சார
பரிசு—பரகாரம்	ணத்தாலே, (க) “ஹ்ர
இ அணங்காடுதல் அன்று — இந்த அணங்கேறியாடுதல் அன்று	ஹ்ணாஃவாடிதெ 6.8
அந்தோ—ஐயோ! (இவளுக்கு நோய் விஞ்சினபடி;	யுராஃ-ப்ராஹ்மண: பாத
குவளை தட கண்ணும்—குவளைப் பூப் போலே மைத்துப் பரப்பை	தோமேத்யா:” என்கிறபடி
யுடைத்தான கண்களும்	யேப்ராஹ்மரிஷ்டரான பாக
கோவை செம் வாயும்—கோவைப்பழம் போலே சிவந்த அதரமும்	வதருடைய
பயந்தனர் — தன்னிரமழிந்து பயந்த நிறத்தை யுடையவாம்படி	தவளம்—பரிசுத்தமான
யானாள்; (இனி இதுக்குப் பரிஹாரமாவது)	பொடி—பாத்தூளியை
கவளம்—(மதகரமான மருந்துகளைக்) கவளங்கொண்டு	கொண்டு—கொண்டு
கடாம்—கடமழியும்படி மதித்த	நீர்—(இவள்பக்கல் பரிவாலே வழியல்
களிறு — குவலயாபீடமாகிற ஆனை யை	லாவழியேயாகிலும் பர்ஹ
அட்ட — ஒன்று (க) “ஹ்ர	ரிக்கத்தேடுகிற) நீங்கள்
பெறுகி க்ஷுப்தவ்யுத்யை	இட்டிடுமின் — (இவள் ஸ்பர்ஸிக்கும்
பெடி - ஸக்ய:பர்யதக்ருவ்	படி சடக்கென) ப்ரயோகி
ணஸ்ய முகம்” என்று மது	யுங்கோள்;
ரையிற் பெண்களுக்கு முக ங்கொடுத்த	தணியும்—(இவளுக்கு விஞ்சியிருக்கிற வைவர்ண்யம்) தணியும்.
	குவளை—நெய்தல்
	கடாம்—மதமாசல், ஆனையின்கதுப்பா
	தல்.
	தவளமென்று — வெளுப்பாய், சுத்தி
	யைச் சொல்லுகிறது.

ஆறு;—(இவளை.) சுதந்தரதைவாவிஷ்டராய் நின்று நீர் அணங்காடுகிற இது இவளைப்பெறுகைக்கு உபாயமன்று. இவள் குவளைத் தடங்கண்ணும் கோவைச் செவ்வாயும் பயந்தனர்; ஆனபின்பு, ஈண்டு, கவளக்கடாக்களிறட்ட பிரான் திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பரிசுத்தமான பொடியைக்கொண்டு நீங்கள் இடுங்கோள்; இடவே இவள்நோய் தணியு மென்கிறாள். (ரு)

94 திருவாய்மொழி ச-ப, னு-தி, சு-பா, தணியும் வ்யாக்யாநம்.

ஈடு;—அவ;—ஆறும்பாட்டு. இப்பெரு நேர்த்தி யெல்லாம் வேண்டா; “தவளப்பொடி” என்று சொன்னது இன்னதென்று விசேஷித்து அத்தைச்செய்ய உத்தியோகிக்கவே இவள்ளோய் தீரும் என்கிறார்.

தணியும்பொழுதில்லைநீரணங்காடுதிரன்னைமீர் *

பிணியுமொழிகின்றதில்லை பெருகுமினுவல்லால் *

மணியிணைநிறமாயன் தமரடிநீறுகொண்டு *

அணியமுபலி மன்றில்லைகண்டரிவ்வணங்குக்கே.

(சு)

ப;—அநந்தரம், நீங்கள் இடைவிடாமல் அணங்காடுகிற இத்தால் இவள் நோய் வளருகிறதொழிய மீளுகிறதில்லை; ஆதலால், விலகாது விக்காது விபிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே பந்தவான்களான பாகவதருடைய சரணரோணுவை தரிப்பிக்கையிலே உத்தியோகியுங்கோ என்கிறார்.

அன்னைமீர் — அன்னைமீர்! (பெற்றி

யோளான பவ்வைதயாலே

‘பாலையன்றோ இவள்?’

என்று என்வார்த்தை

களோதே)

தணியும்பொழுது—தவிருவதொரு

பொழுது

இன்றி—இன்றி

நீர்—நீங்கள்

அணங்காடுதீர் — அணங்காடாநின்றி

களே;

இது—இதுதானே ஹேதுவாக

பிணியும்—இவள்ளோயும்

பெருகும் அல்லால் — பெருகிவருகிற

தொழிய

ஒழிகின்றது இல்லை—தவிருகின்றது

இல்லை; (இனி மீளுகைக்

குப் பரிஹாரம்)

மணியின்—நீலரந்தரத்திற்காட்டில்

அணி—நிரதிசயவிலகாண்பான

நிரம்—நிறத்தையுடையனும்

மாயன் — ஆய்சர்யபூதனான க்ருஷ்

ணன் விஷயமாயுள்ள

தமர் — சேஷத்தவஸம்பந்தஜ்ஞாநவான்

களான பாகவதருடைய

அடிநீறு—“தவளப்பொடி” என்று

சொல்லப்பட்ட பாத்தாளி

யை

கொண்டு அணிய—தரிப்பிக்கும்படி

முயலில்—உத்தியோகிக்கப்பெறில்

இ அணங்குக்கு—இந்த திவ்யஸ்வ

பாவையான பெண்பிள்

ளைக்கு

மற்று—இத்தோடொத்த வேறொரு

பரிஹாரம்

இல்லைகண்டரி—இல்லைகாணங்கோள்.

இது பாயோகித்தபோதே ஆஸ்வாஸம் கண்டிகோளன்றோவென்று கருத்து. அழகுக்கு ஈடுபட்ட இவளுக்குப் பரிஹாரம் அத்துறையி லகப்பட்டாருடைய அருபந்தமே யென்றபடி. மணியினென்கிற ஜ்ஞாந வேற்றுமை - உவமை யாகவுமாம்.

(சு)

ஆறு ;—(தணியும்.) தவளப்பொடியாகிறது இன்னதென்கிறது. நீர் அணங்காடுகிற இத்தால் ஒருகண்ணமாத்ரம் இவளுக்கு ஒரு ஸுகலேஸமும் பிறக்கிறதில்லை. அதுவேயோ? பிணியும் ஒழிகின்ற தில்லை, பெருகுகிற வித்தனையல்லது. ஆனபின்பு, மணியின் அணி நிறமாயன் தமரடிநீறுகொண்டு அணிய முயலு மித்தனையல்லது மற்று இவளுக்கு ஒரு பரிஹாரமும் இல்லை என்கிறாள், (சு)

ஈடு ;—அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. இதரதேவதைகளை ஆஸ்ரயித் தால் இவளுடைய விகாஸமே பளித்துவிடும் ; இவள் பிழைக்க வேண்டியிருந்திகோளாகில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறாள்.

அணங்குக்கருமருந்தென்றங்கோராடும் கள்ளும்பராய் *
சுணங்கையெறிந்து நும்தோள் குலைக்கப்படுமன்னைமீர் *
உணங்கல்கெடக்கழுதை யுதடாட்டம் கண்டென்பபன் *
வணங்கீர்கள்மாயப்பிரான் தமர்வேதம்வல்லாரையே. (எ)

ப ;—அநங்கம், இவள் ஸத்தை யழியும்படி தேவதார்தர விஷயப் பவ்ருத் திபண்ணினால் ப்ரயோஜனமில்லை; ஆஸ்ரயபூகளுன ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸேஷ பூகரான வைதிகாக்கரேஸரரை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறாள்.

அன்னைமீர்—அன்னைமீர்! (உங்கள்	பதிம்—படாநின்றது;
பக்வதைபாராதே)	உணங்கல்—உணங்குகிற நெல்லு
அணங்குக்கு—திவ்வையான பெண்	கெட—கெட
பிள்ளைக்கு	கழுதை—(அதுதின்னிகிற) கழுதையி
அருமருந்து என்று—பெறுகற்கரிய	ஹுடைய
மருந்து என்று நினைத்து	உதடு ஆட்டம்—உதடாட்டத்தை
அங்கு—அந்தேவதார்தரவிஷயமாக	கண்டு—கண்டு
ஓர் ஆடும்—நிவித்தமான ஆடறுக்கவும்	என்பபன்—என்னப்ரயோஜனமுண்டு?
களளும்—மதுநிவேதிக்கவும்	அதுபோலே இவள் ஸத்
பராய்—ப்ரார்த்தித்து, (அத்தேவதா	தையழிய தேவதார்தரவிஷ
வேஸத்தாலே உடம்பு)	யவ்யபாரத்தால் ப்ரயோஜந
சுணங்கை எறிந்து—மயிர்க்கோள்	மில்லை; ஆனால் என்செய்
எறிந்து	யப்பெறுமென்னில்)
நும் தோள்—உங்கள் தோள்கள்	மாயம்--ஆஸ்ரயகுணசேஷத்தங்களை
குலைக்க—அசைத்தால்	பிரான்—இவளுக்கு உபகரித்து அது
	பவிப்பித்தவனுடைய

96 திருவாய்மொழி ச-ப, நு-தி, அ-பா, வேதம் வ்யாக்யாரம்.

தமர்—அடியாராய்

வேதம்வல்லாரை—வைதிகாக்கேஸர

ரான பாகவதரை

வணங்கீர்கள் — வணங்கும்படி பாருங்
கோள்.

சுணங்கை—மயிர்க்கோள் ‘துணங்கை’

என்று பாடமாய்—துணங்கையென்ற

கூத்தாகவுமாம். “சுணங்கை

யாலே யெறிந்து” என்றுஞ்

சொல்லுவர்.

ஆறு;—(அணங்குக்கு) இவர் தளராநிற்க, இவளுக்கு அரு
மருந்தென்று அங்கு ஓர் ஆடும் கள்ளும் பராய்ச் சில அஸங்கதங்க
ளைப் பண்ணினால் உங்களுக்கு என்ன பரயோஜநமுண்டு? ஆனபின்பு,
இவளுடைய நோயெல்லாம் திரும்படி வேதவிதக்கேஸரரான ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களைச் சென்று ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறாள். (எ)

நடு;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷ
காரமாகக்கொண்டு ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸரணம்புக்கு
இவளுடைய நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகை தவிரந்து, கூடித் தர
தேவதா ஸமாஸ்ரயணம் உங்களுக்குக் கீழ்மையை விளைக்கு மென்
கிறாள்.

வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டுவிண்ணோர்பெருமான் திருப்
பாதம்பணிந்து * இவள்ளோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய் *
ஏதம்பறைந்தல்ல செய்துகள்ளாடுகலாய்த்தாய்க் *

கீதமுழவிட்டு நீ ரணங்காடுதல் கீழ்மையே. (அ)

ப;—அந்தரம், பாகவத புருஷாகார பூர்வகமாக ஸூரிஸேவ்யன் திரு
வடிகளை ஆஸ்ரயித்து இவர் நோயைப் பரிஹரி யாதே. இதர தேவதா ப்ரீணந
மான அணங்கடல் உங்களுக்குக் கீழ்மை என்கிறாள்.

வேதம்வல்லார்களை—ஸகல வேத சாத் பணிந்து—ஆஸ்ரயித்து

பர்ய நிர்வாஹகூமரான பாக் இவர்—(அத்யந்தல் லக்ஷணையான)

வதரை

இவளுடைய

கொண்டு—புருஷாகரமாகக் கொண்டு இது நோய்—லோகவ்யாவ்ருத்தமான

விண்ணோர்பெருமான்—நித்யஸூரி இந்நோயை

ஸேவ்யனான ஸர்வேஸ்வர தீர்த்துக்கொள்ளாது—ஸமிப்பித்துக்

னுடைய

கொள்ளாதே

திரு பாதம்—நிரதஸ்ய போக்யமான போய்—(இதர தேவதாபராயக்கொண்

திருவடிகளை

டு கைகழியப்) போய்

திருவாய்மொழி ச ப, சு-தி, சு-பா, கீழ்மையினால் வ்யாக்யாநம். 97

ஏதம் — (ஸ்வரூபஹாரிகரமான) இதர	தூய்—தூவி
தேவதாபாஸப்தங்களை	கீதம்—(ததியமான) கீதங்களுக்கிடாக
பரைந்து—சொல்லி	முழவுஇட்டு—வாத்ய கோஷத்தைப்
அல்ல செய்து—அகர்த்தவ்யங்களான	பண்ணி
தசநவ்ருத்திகளைப்பண்ணி	நீர்—(இவளோடு அநுபந்தமுடைய)
ஊடு—நடுவேநடுவே, (ஆராத நோபகர	நீங்கள்
ணங்களோடே)	அணங்கு ஆடுதல்—தைவாவியட்டைக
கள்—ஸுரையை	ளாய் ஆடுகிறது
கலாய்—கலசி	கீழ்மையே—(இக்குடிக்கு) இழுக்கே
	யாம்.

ஆறு;—(வேதம்.) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஸ்ரயித்தல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்தல்செய்து இவள் நோயிது தீர்த்துக்கொள்ளாதுபோய் அவாச்யங்களைச்சொல்லி அக்ருத்யங்களைச்செய்து கள்ளாடுகலாய்த் தூய்க் கீதமுழவிட்டு நீர்அணங்காடுமிது சாலத்தண்ணியது என்கிறாள்.

ஈடு;—அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள் பண்ணுகிற நிஷ்பல பரவ்ருத்தி நான் காணமாட்டேன்; க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள், இவள் பிழைக்கவேண்டி யிருந்திகோளாகில் என்கிறாள்.

கீழ்மையினால்கோர்கீழ்மகனிட்டுமுழவின் கீழ் *
நாழ்மைபலசொல்லிநீரணங்காடும்பொய்காண்கிலேன் *
ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும்சேமமிந்நோய்க்குமீதேமருந்து *
ஊழ்மையில்சுண்ணபிரான்கழல்வாழ்த்துமினுன்னித்தே. (சு)

ப;—அநந்தரம், நீங்கள் ஸ்வசந்தரமாகப் பண்ணுகிற நிஷ்பலயோஜந பரவ்ருத்திகள்காண மாட்டுகிறிலேன்; இவள்ளோய் ஸமிக்கைக்கு ஸுலபஞ்ஞ க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுங்கோள் என்கிறாள்.

கீழ்மையினால் — (அநிருபணமடியாக	இட்ட—பரவர்த்திப்பித்த
வந்த) நிகர்ஷத்தாலே	முழவின் கீழ்—வாத்யாநுவ்ருத்தியைப்
அங்குலர்—“ இன்னவிடத்திலான்”	பண்ணி
“ இன்னான்” என்று சொல்.	நாழ்மைபல—தேவதாந்தரோத் கர்ஷத்
லவொண்ணாத	களை மேளுணித்துப் பல
கீழ்மகன்—நீசன்	படியாக

98 திருவாய்மொழி ச-ப, சு-தி, சு-பா, உன்னித்து வ்யாக்யாரம்.

சொல்லி—சொல்லி

நீர்—நீங்கள்

அணங்கு ஆடும் — தைவாலிஷ்டை

ளாய் ஆடுகிற

பொய்—நிரந்தரப்பாவருத்தி

காண்கிலேன்--காணமாட்டுகிறிலேன்

ஏழ்மைப் பிறப்புக்கும்—(க) “வஸு

வஸு வஸு - ஸப்த

ஸப்தச ஸப்தச” என்று எழு

வகையால் வாக்கடவ ஸகல

ஜம்மங்களுக்கும்

சேமம்—சேஷமொழியாயிருந்துள்ள

நகே—இதுவே

இந்நோய்க்கும் மருந்து— இந்நோய்க்

கும் மருந்து.

ஊழ்மையில் — எவ்ருபப்பாப்தாய்ப்

பழையதாய்ப் போருகிற

பாகாரத்தைத் தப்பாசபடி

கண்ணிரான் — லௌலப்பயக்காலே

உபகாரகளுள் க்ருஷ்ண

னுடைய

கழல்—சிருவடிகளை

உன்னித்து—அநுஸந்தித்து

வாழ்த்துமின்—மங்களாஸாஸநம் பண்

ணங்கோள்.

நாழ்மை - தகுதியில்லாத மேனணிப்பு, ஊழ்மை - பழமை, உன்னித்து-
நினைத்து. (க)

ஆறு;—(கீழ்மையினால்.) கீழ்மையினால் அங்கோர் கீழ்மகன்
இட்ட முழுவின்னகீழ் நாழ்மை பலசொல்லி நீர் அணங்காடும் இந்த
வ்யாத்தப்பாவருத்திகளால் ஒரு பாயோஜனமும் காண்கிறிலேன்.
இனி மெய்யாகப் பார்க்கில், ஏற்றைக்கும் இவ்ருக்கு ரகசை, இந்
நோய்க்கும் இதுவே மருந்து, இத்தை நீங்கள் நிரூபித்துச் செய்
யுங்கோள். அது ஏதென்னில், - கண்ணிரான் கழல் வாழ்த்துமின்
என்கிறாள். (க)

நகே;—அவ;—பத்தாம்பாட்டு. இவ்ருக்கு க்ருஷ்ணன் திரு
வடிகளில் உண்டான ஐகார்த்தயத்தை அநுஸந்தித்து அவனை யே,க்
துங்கோள்; இவள் உஜ்ஜீவிக்கும் என்கிறாள்.

உன்னித்துமற்றொருநெய்வம்நொழாளவணையல்லால் *
நும்மிச்சைசொல்லி நும்நோள்குலைக்கப்படுமன்னையீர் *
மன்னப்படுமறைவாணனைவண்துவராபதி
மன்னையீர் * ஏத்துமினேத்துதலும்நொழுகாடுமே. (க)

ப;—அந்தரம், நியவேக ப்ரதிபாத்தயனுள் க்ருஷ்ணன் பக்கவிலே
பாரமை காந்த்யத்தையுடைய இவள், நீங்கள் அவனை எத்துத் தப்போதே ஆஸ்
வஸ்தையாம் என்கிறாள்.

(க) பாரத - மோகூ.

அவனையல்லால்—அவனையொழிய, (இவன்)	படம் — படாரின் நன் ; (அத்தைத் தவிர்த்து)
மற்று ஒரு தெய்வம் — வேறு ஒருதேவதையை	மன்ன—நித்யதயா படம்—(நெஞ்சிலே) படுவதான
உன்னித்து—நினைத்து	மறைவாணனை—வேதத்துக்குப் ப்ரதாந
தொழான்—தொழும்படியல்லள்: (இப்படியிருக்க,	தயா ப்ரதிபாத்யனாய் (ஆஸ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கக்காக)
அன்னைமீர்—பெற்றவர்களான நீங்கள் (இவளளவிற்பரிவாலே கலங்கி)	வண்துவராபதி மன்னனை—ஸ்ரீமத் த்வாரகைக்கு அதிபதியான க்ருஷ்ணனை
நும் இச்சை—உங்கள் அபிமதங்களை சொல்லி — சொல்லி	ஏத்துமின்—ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவ கோள் ;
நும்மோன் — (பகவத்பரிசர்யோப கரணங்களான உங்கள் தோள் கள்	ஏத்துதலும் — அந்தஸ்துதி ஸம்காலத் திலே ப்ரபுத்தையாய்
குலைக்க—(தேவதாந்தா விஷயமாக) வ்யாபரிக்க	தொழுது—(அவனைத்) தொழுது ஆடும் — ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ண நிற்கும்.

ஆறு ;—(உன்னித்து) இவளுக்கு அவனையல்லது மற்றொரு தைவத்தைத் தொழுகை அஸம்பாவிதமானதோலே, மற்றொரு தைவத்தை ஸ்வபந்தத்திலுங்கூட நினைக்கை அஸம்பாவிதம் இப்பய் தேவதாந்தரஸம்பந்த கந்தமின்றிபேயிருந்த இவளுடைய நோய் தீர்க்கைக்கு, வேதபாஹ்பமான சூகூதரதைவத்தை வ்யர்த்தமாடி விரோதியுமாயிருந்த வேதபஹிப்பூத மார்க்கத்தாலே தொழுது துக்கப்படாதே, ஸாங்க ஸகல வேதவேத்யனாய் ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யாத்ய நவதிக கல்யாண குணகண மஹோத்தியாய் யிருந்த வண்துவ ராபதிமன்னனை ஏத்துங்கோள் ; ஏத்தவே உஜ்ஜீவிக்கும் என்கறார்.

ஈதி ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருத்யமாக அப்யஸிக்கவல்லார், தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படாதே பலத் திலே அந்வயிப்பர் என்கறார்

தொழுதாடித்துமணிவண்ணனுக்காட்செய்துநோய்தீர்ந்த *

வழுவாததொல்புகழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன் * சொல்

வழுவாதவாயிரத்துளிறைவபத்துவெறிகளும் *

தொழுதாடிப்பாடவல்லார்துக்கசீலமிலர்களே.

(கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப :—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரோமத்தாலே விக்குதராய் அநுஸந்திப்பார் பகவத் விஸ்வலேஷாதி துக்கரஹிதராவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தொழுது — (ஸேஷத்வாநு ரூபமான)

அஞ்ஜலியைப்பண்ணி

ஆடி — (அந்தப்ரீதியாலே) ஸஸம்ப்ரம

ந்ருத்தம்பண்ணி

தூ மணி — உஜ்ஜ்வலமான நீலரத்தம்

போலே யிருக்கிற

வண்ணனுக்கு — நிறத்தையுடைய

க்ருஷ்ணனுக்கு

ஆள் செய்து—இதுதானே கைங்கர்ய

மாகச்செய்து

நோய் தீர்ந்த—தத்விஸ்வலேஷது:கரூப

வ்யாதி ஸமிக்கும்படியாய்

வழுவாத—(ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தேவ

தாந்த்ரஸம்ஸர்க்கமாகிற)

வழுவூலினியே

தொல் புகழ்—ஸ்வாபாவிகமான பகவ

தேக ஸேஷத்வப்ரதையை

யுடையராய்

வண் குருகூர்—விலக்ஷணமான திரு

நகரிக்கு நிர்வாஹகரான

சடகோபன்—ஆழ்வார்

சொல்—அருளிச்செய்ததாய்

வழுவாத — (பகவத்ஸ்வரூபாதிகளி

லொன்றும்) நழுவாதபடி

ப்ரதிபாதிக்குமாகான

ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்

குள்ளே

வெறிகள் — வெறியாட்டுவிலையமாக

விலக்கியுரைத்த

இவை பத்தும்—இவை பத்தையும

தொழுது—(இசில் அர்த்தாநு ஸந்தாந

வித்தராய்க்கொண்டு)

தொழுது

ஆடி—ஆடி

பாட—(ப்ரோமபாரவஸ்யத்தாலே) பாட

வல்லார்—வல்லவர்கள்

துக்கம் — பகவத்விஸ்வலேஷஜநி த்து:க

மும் தத்பரிஹாரர்த்ததேவ

தாந்த்ரானு வ்ருத்தி து:க மு

முண்டாசும்

சீலம்—ஸ்வபாவம்

இலர்கள்—இல்லாதவர்களாவர்கள்.

இது—கலித்துறை. (கக)

ஆறு ;—(தொழுதாடி.) 'வண்துவராபதி மன்னன்' என்கிற இந்த ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான திருநாமத்தைக்கொண்டு ஜீவித்து நோய்தீர்ந்து தொழுது ஆடிப்பாடித் தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட் செய்த வழுவாத தொல்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல் வழுவாத ஆபிரத்துள் தேவதாந்தர பஜநகிவ்ருத்திபரமான இவை பத்தும் தொழுதாடிப் பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்கள் என்கிறார்.

நாலாம்பத்து ஆறந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாரங்கள்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—சீலமில்லா : ப்ரவேஸம்.

ஆறு ;—(சீலமில்லா.) பரமபுருஷ விஸ்வேஷ ஜநித தீரவதிக வ்யஸநத்தாலே மோஹதஸாபந்ரான வாழ்வார், அம்ருதகல்பமான ததீய திவ்யநாடங்களினுடைய ஸ்ரவணத்தாலே லப்தஸம்ஜ்ஞராய், அந்த விஸ்வேஷவ்யஸநம் அஸஹமாநராய் “காணவாராய்” என்று எம்பெருமானைக் கூப்பிட்டு அழைக்கிறார்.

ப; - ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ‘ஏத்துதலுமதொழுதாநம்’ என்று பகவந்ராம ஸ்ரவணத்தாற் பிறந்த ஆஸ்வாஸம் அவனைக் கிட்டியநுபலிக்கைக்கு உடலன்றியே அலாபத்தாலே ஆர்த்தராகைக்கு உடலாகையாலே அபிரிவேஸாதி ஸ்யத்தையுமுடைய இவ்வாழ்வார் தமக்கு அநுபாவ்யானு ஸர்வேஸ்வரனுடைய - அகிலவஸ்து ஸத்தையும் அழியாமல் நோக்கும் அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், அந்நயார்ஹமாக்கி அநுபலிப்பிக்கும் ஒளதார்யத்தையும். அந்நயார்ஹமான ஆஸ்ரீதர் பக்கல் அத்தயந்த பவ்யதையையும், அவர்களுக்கு ஆஸாஜநகமான ஆபிரப்யாதி ஸயத்தையு; அருந்தொழில் செய்தும் ஆஸ்ரீதர்க்கு அபேகதிதக் கொடுக்கும்படியையும், ஆசைக்கு தீபகமான ஆந்ரஸ்திதியையும், அந்ர அவஸ்த்தாநத்தினுடைய அதிஸயிதபோக்யதையையும், போக்யதாநிபந்ரமான அபிரிவேஸாதிஸய ஜநகத்வத்தையும், அபிரிவிஷ்டர்க்கு அநுபாவ்யமான அஸாதாரண சிந்ஹவத்தையையும், அகில வேத வேத்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, எவம் விரிவிஷ்டனான போக்யபூதன் பக்கல் அநுபவாபிரிவேஸத்தாற் பிறந்த ஆர்த்த்யதிஸயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

நடு ;—(க “வஸெஷ்டணஸீ ஜஃபூ திலஃஜ வஃஷ்ட வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ” என்று வர்ஷம் விழுந்தால் தன் உணர்த்தியாலன்றிறே பீஜம் பருவம்செய்கிறது ; அப்படியே திருநாமப்ரஸங்கத்திலே உணர்த்தாரே. “வண்துவராபதி-மன்னனை பேத்துமின்” என்று அம்ருத ஸஞ்ஜீவரியான திருநாமப்ரஸங்கமே ஸிஸிரோபசாரமாக உணர்த்தி யுண்டாயிற்று ; அத்தால் பெற்றபலம் - முன்புத்தை மோஹத்தையும் இழக்கைக்கு உறுப்பான வித்தனை மோஹதசையில் அநுஸந்தாநத்தாலே க்லேஸமில்லை ; பிறந்த உணர்த்தி பேற்றுக்கு உடல்லாமையாலே க்லேஸத்தை விளைக்க, அத்தாலே கூப்பிடுகிறார்.

உறக்கத்தில் பசி பொறுக்கலாம், உணர்ந்தால் உண்டன்றி நிற்கவொண்ணாகிறே. உணர்ந்த அநந்தரம் பொறுக்க வொண்ணா படிதங்குப் பிறந்த அலாபக்லேஸத்தை யதுஸந்தித்து, அவன் ஆபத்துக்கு உதவும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிற படியையும், ஆபத்துக்கு நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்க * வல்லனென்றும், ஆபத்துக்கு உதவுகைக்கிடான ப்ராப்தியை யுடையனாவது, பிரிந்தால் பொறுக்க வொண்ணாபடியான வடிவழகை யுடையனாவது, ஆபத்துக்களிலே விரோதியைப் போக்கி உதவுகைக்கு ஈடான ஸக்தியை யுடையனாவது, அதுக்கிடான பரிகரமுடையனாவது, வரையாதே எல்லா ரையு மொக்க ரக்ஷிக்க வல்லனாவது; இப்படி யிருக்கத் தம் ஆற்றுமைக்கு உதவக் காணுமையாலே, பரமபதத்திலே யிருந்தானாகிலும் அவ்விருப்பு நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி ஆர்த்தியாலே நிரம்பிற்று ஒருகடல் கையெடுத்துக் கூப்பிட்டாற்போலே கேட்டா ரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்;

(உ) “ஹாராஜி ஹாவுக்ஷண ஹாலு-ஹிதே - ஹாராமஹா லக்ஷ்மண ஹாஸுமித்தரே” என்றற்போலே; (உ) “தயாவிஸ-ஹிதே ந-தகாபிஸு-தே” இத்யாதி - ஸ்ரீகௌஸஸ்யயார் பெருமானைப் பிரிந்த ஆற்றுமையாலே கூப்பிட்டு, ஸ்ரீஸுமந்தரன் ‘அவரைப்பிரிந்தோம் என்று கூப்பிடவேண்டாகாணும், தானேவந்து புருருவர்காணும்’ என்று ஆஸ்வாஸவசநம் பண்ணினான். [ஸ-ஹிதே ந-ஸு-தேந] - சொன்னவார்த்தை “ஆப்தம்” என்று கைக்கொள்ள வேண்டும்படி அந்தரங்கனாவது, ஸாரதிகள் சொல்லுவதெல்லாம் ஆப்தமிறே. [ஸ-ஹிதே ந-ஸு-தேந] - அதுபடியே என்று விஸ்வஸித்து ஒடுகிற ஸோகம் தீருப்படி வார்த்தைசொல்ல வல்லனாவது. [மிவாய-ஹிதே - மிவாய்மனா] இவனாலே ‘இதுவேண்டா’ என்று தடுக்கப்படா நிற்கச்செய்தேயும் [ஸ-ஹிதே ந-ஸு-தேந] - இப்படி இவன் இவனைப் போரப் பொலியச் சொல்லுங் காட்டில் நிவருத்தமாகாகிறே, இவன் பிரிந்த விஷயத்தில் ஆற்றுமை. நெடுநாள் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்கப் போகாதிறே [நடுவெவெவெவீ விராராஜகூஜிதாந் -

நசைவதேவீ விரராமகஜிதாத்] பிறர்கண்ணீரையும் மாற்றி, இதுக்கு முன்பு ஸோகமும் புகியதுண்ணுதே போந்தவன், கூப்பிடுகிற கூப் பீட்டில் நின்றும் ஒயிற்றிலன் ; கூப்பிடுகிற போதுதான் கேட்டார்க் கனீடய இரக்கம் பிறக்கும்படி சூயில் கூவினாற்போலே காணும் கூப்பிடுவது. கூப்பிட்ட பாசரம் [வீ] யெதிவ-ஞெ-தி வராவ வெதிவ-ப்ரிபேதிபுத்ரேதிசராகவேதிசு]-பிரிந்தால் தரிக்க வொண் னாதபடி. எனக்கு இனியவரே! உம்மைப் பிரிந்தாருடைய ஆற்றா மைக்கு நிவர்த்தகரானவரே! ஸர்வரக்ஷகர் சூடியிலே பிறந்து பெற்றதாயை நலியலாமோ! என்று அவன் கூப்பிட்டாற்போலே இவரும் கூப்பிடுகிறார். *

ஈடு;—அவ;—முதற்பாட்டு. நெடுங்காலம் கூப்பிடச் செய்தே யும், விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின் மிதுகி இருக்கிறபடி என்? என்கிறார்.

சீலமில்லாச்சிறியனேனும் செய்வினைபோபெரிதால் *

ஞாலமுண்டாய் ஞான மூர்த்தி! நாராயண! என்றென்று *

காலந்தோறும்யானிருந்துகைதலைபூசலிட்டால் *

கோலமேனிகாண்வாராய்கூவியும்கொள்ளாபே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், அகில ஸத்தையையும் நோக்கும் அஸாதாரண ஸம் பந்தத்தையுடைய நீ என்னை அங்கீகரியாதெழுகைக்கு நான் பண்ணின பாபா தஸயம் இருந்தபடியென்? என்கிறார்.

(அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ப்ரளயாபத் திலே என்று என்று — என்றென்று பலபடியும் உன் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லி

ஞாலம்—அகில பதார்த்தத்தையும்

உண்டாய் — அமுதுசெய்து ஸத்தையைநோக்கினவனே காலந்தோறும்—ஒருகால மொழியாமல்

ஞானம் -- ஏவம்விதமான ரக்ஷணத் துக்கு விசுநிகைக்கு ஈடா யான் — (வ்யதிரேகத்தி லழியும்படியான ஸ்வரூபத்தையுடைய) நான்

மூர்த்தி—வடிவாகவுடையவனே!

நாராயண—இப்படி விரகந்ந்து ரக்ஷித் தைக்கீடான அப்ருதக்ஷித்த இருந்து—(உன்னைக் காணவேணும்)

ஸம்பந்தத்தை யுடையனான வன ஸ்வரூபத்தையுடைய) என்கிற ஆசாபந்தமடியாக)

வருந்தியிருந்து

கைக்கீடான அப்ருதக்ஷித்த இருந்து—(உன்னைக் காணவேணும்)

ஸம்பந்தத்தை யுடையனான வன ஸ்வரூபத்தையுடைய) என்கிற ஆசாபந்தமடியாக)

வருந்தியிருந்து

<p>சைதலேபூசலிட்டால் — கைதலையிலே யாம்படி மஹாத்வரியாகக் கூப்பிட்டால் கோலம்மேனி — தர்ஸநீயாகார்தான் உன்வடிவை காண—நான் கண்டு அநுபவிக்கும்படி வாராய்—வருகிறிலே; (அது உன் தர்க் துக்குப் போராதாகில்) கூவியும் கொள்ளாய்—என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்ளுகிறிலே; (ஆதலால், நான்)</p>	<p>சீலம் இல்லா சிறியன் வலும் — நன் ருன சரிதமின்றியே அறி விலியான் கஷுத்ராறு யிருந் தேனையாகிலும் செய்வினை — (நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண் னுமோபாதி ஸங்கல்பமாக் ரத்தாலன்றியே) காயிக பர் யந் = மாக அநுஷ்டித்தபாபம் பெரிதால் — அதிமஹத்தா யிருந்த திதே.</p>
---	--

ஓ என்னும் அசை - வெறுப்பின் மிகுதியைக் காட்டுகிறது. சீலம் -
ஸூசியான சரிதம். (க)

ஆறு ; — ஆர்த்தருடைப ஆர்த்தியைப் போக்காதாயல்லை, ஆர்த்
தியை அறியாதாயல்லை, ஆர்த்தியைப் போக்கமாட்டாதாயல்லை
யென்றென்று காலந்தோறும் நான் இருந்து உன்னைத்தொழுது
இரத்தால் கோலமேனி காண வருகிறிலே; உன்பாடே என்னைக்
கூவியும் கொள்ளுகிறிலே; இப்படி உன் க்ருபைக்கு விஷயமல்லாத
படி என்னை அகற்றின இந்த மஹா பாபத்துக்கெல்லாம் கீடாதுகளி
லும் அதிஷ்டுத்ராண நான் ஆஸ்ரயமானபடி எங்ஙனையோ ?
என்கிறார். (க)

நீ ; — அவி; — இரண்டாம்பாட்டு. பண்டுபண்ணின உபகாரங்
களைச்சொல்லி, அப்படி யுபகரித்து உன்சுவட்டை யறிவித்து, இப்
போது நான் கூப்பிட முகங்காட்டாதே எழுவாங்கி யிருக்கை போரு
மோ ? என்கிறார்,

கொள்ளமாளாவிற்பவெள்ளம்கோதிலதந்திடும் * என்
வள்ளேலேபோ ! வையங் ாண்டவாமனாவோ ! வென்றென்று *
நள்ளிராவும்நன்பகலும்நானிருந்தோலமிட்டால் *
கள்ளமாயா ! உன்னைஎன்கண்காணவந்தியாயே. (உ)

ப; — அந்தரம், என்னை அந்நயர்ஹமாக்கி அநுபவிப்பித்த ஓளதார்யத்
தைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டால், என் கண்காண வந்து உன்னை எனக்குத் தரு
கிறிலே யென்கிறார்

வையம்—(அந்யாபிமானவிஷயையான)

பூமியை

கொண்ட—(அந்யாபிமானஹயாம்படி)

அளந்துகொண்ட அர்த்தித்

வந்தையுடைய

வாமனுவோ—வாமனே! (அந் உபகா

ரகத்வத்தை என்னை யருப

விப்பித்து)

கொள்ள—அருபவிக்க அருபவிக்க

மாளா—எல்லாகாணவொண்ணாக

இன்பவெள்ளம்—ஆநந்தஸமுக்ரந்தை

கோதுஇல—(அருபவதையில் த்ருப்

த்யாதல், அந்யாகாங்கை

யாதலாகிற)கோது இல்லா

தபடி

தந்திடும்—ஆந்தரமாக உபகரிக்கும்

என்வள்ளலேயோ — என்னுடைய

மஹோதாரனே!

என்றுஎன்று—என்றென்று விஷண்

ணமுய்ச்சொல்லி

நனிராவும்—மத்யராத்திலும்

நன்பகலு—பதார்த்தபாகாபகமான

பகலிலும்

நான் — (உன்னை யொழியச் செல்லா

மையையுடைய) நான்

இருந்து — (அந்யவ்யாபாரகாமனன்

றியே) இருந்து

ஒலமிட்டால்—கூப்பிட்டால்

கள்ளம் மாயா—(கண்ணுக்குத் தோற்

ருதே க்ருத்ரிமரைப் போ

லே) நெஞ்சக்குள்ளேயிருத்

கிற ஆப்சர்யபூதனே!

உன்னை—(கண்டல்லது தரிக்க

வொண்ணாக) உன்னை

என் கண் காண—(ஆசைப்பட்ட)

என் கண்கள் காணும்படி

வந்து ஈயாய் — வந்து திருகிறிலே; தர

வேணுமென்றுமாம்

இங்கு, ஓ என்கிறவைகள்—விஷாதத்

தைக் காட்டுகின்றன

ஆறு ;—(கொள்ளமாளா.) இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக
ஸகலேதர வைத்ருஷ்ணயாவஹமான த்வத் குணாருபவஜி திரவதி
காந்த மஹௌகத்தை எனக்குத் தந்தருளின என்னுடைய பா
மோதாரனே! உன்னுடைய தாத்ருத்வலக்ஷண ஸ்வரூபத்தை அந்
யதாகரித்துக்கொண்டும் ஆப்ரிதருடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்த
ருளாநிற்கும் ஆப்ரிதவத்ஸஸனேயோ! என்று என்று, த்வத்ஸம்ப்
லேஷத்தாலே போக்கக்கடவ அமுகிப காலமெல்லாம் நான் இருந்து
ஒலமிட்டால் என்கண்களுக்கு உன்னைக் காட்டாதொழிகிறவனே!
ஈண்டென வந்து என் கண்களுக்கு உன்னைக் காட்டித் தந்தருளாய்
என்கிறார்.

(உ)

ஈடு ;—அவ ;—மூன்றும்பாட்டு. எனக்கு உன்னைக் காட்டா
தொழிந்தால், 'நீ' என்னைக் காண்கைக்கு மாயம் பண்ணிற்றில்லை

என்றாகிலும் என்கண்முகப்பே வந்து ஒன்று சொல்லுகிறிலே என்கிறார்.

ஈவிலாத தீவினைகளைத் தனைசெய்தனன்கொல் *
தாவியைவங்கொண்டவெந்தாப்! தாமோதராவென்றென்று *
கூவிக்கூவி நெஞ்சருகிக் கண்பணிசோர நின்றால் *
பாவியேன்றென்றுசொல்லாய் பாவியேன்காணவந்தே. (ஈ)

ப;—அந்தாம், அந்நயர்ஹ்விஷயத்தில் அத்தயந்தபவ்யஞான உன்னை அழைத்துக் கூப்பிட்டால், ‘பாபத்தைப் பண்ணின நீ கூப்பிடுகிறதென்?’ என்று என்முன்னே வந்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலே என்கிறார்.

(ச) “யடி ஹகய நிய உதா நு வ ன்று என்று—என்றென்று
ஹவெவபு நாஸு) 8-யத் கூ விக்கூவி — துடைவிடாதே பலகா
ப்ரஹ்ம கல்பநியுசா நுபவே லும் அழைத்து
ப்யநாஸ்யம்” என்று அந் நெஞ்ச உருகி—நெஞ்ச ரோயுருகி
தகல்பம் அநுபவியாகின்ற கண் பணி சோர—அது கண்ணீராய்ச்
லும்), சோருப்படி
ஈவு இலாத—விநாசமின்றியே நின்றால்—(ஆர்த்தியோடே) முழுக்க
தீவினைகள்—(பரிதாப ஹேதுவாம் நின்றால்
படி) க்ரூரமான பாபங்களை பாவியேன் — (உன்னைக் காணப்பெ
எத்தனை — அஸங்க்யாதமாம்படி எத் ருக்)பாபத்தையுடையநான்
தனை காண—காணுமபடி
செய்தனன்கொல் — அநுஷ்டித்தே வந்து—முன்னேவந்து
னோ? (அது என்னென்னில்) நீ—நீ
தாவி—(சுருவமகளாலே) அளந்து பாவி—‘பாபிகாண்’
வையம் கொண்ட—ஐகத்தை அந்நயர் என்று—என்று
ஹமாக்கிக்கொண்ட ஒன்றுசொல்லாய் — ஒருவார்த்தை
எந்தாய்—என்னுடைய ஸ்வாமியே! ஒன்று சொல்லுகிறிலே
தாமோதர — ‘அந்நயாரூர்க்கு அக் சொல்லப்பெறில் அதுவும்
யந்தபவ்யன்” என்றுதான் அமையுமென்று கருத்து.
றும்படியசோதைகட்டின) காணவந்து சொல்லப்பெறில் அதுவும்
தாம்பின் சமுட்பை உகரத் அமையுமென்று கருத்து.
திலேயுடையவனே! ஈவு—வ்யயம் (ஈ)

ஆறு;—(ஈவிலாத.) மறுஷ்பாதிருபேண அபார்பந்த திவ்யாவ தாரங்களைப்பண்ணி ஆஸ்ரிதபரிசுரானம் பண்ணுமவனே! என மென்று கூவிக்கூவி நெஞ்சருகிக் கண்பணிசோர நின்றால், உன்னைக் காண்கைக்கு பாக்கியம் பண்ணிற்றிலேனாகில், நான் திராஸனா யிருக்

கும்படியாக, என்கண்ணெதிரே வந்து, 'நீ என்னைக் காண்கைக்கு பாச்யம் பண்ணிற்றிலை காணென்று சொல்லாய் பிரானே!' என்று சொல்லி, பின்னையும் எம்பெருமான் ஒன்றுஞ் சொல்லாமையாலே 'இப்படி எம்பெருமான் என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கு ஓரொன்றே காலதத்த்வமெல்லாம் அநுபவித்தானும் மானாத பாபங்கள் எத்தனை யாயிரம் செய்தேனோ?' என்கிறார். (ங)

ஈந; — அவ; — நாலாம்பாட்டு. தாம் காணும்படியாக வரவேணுமென்றார்; அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகர் அநுபவிக்கும் வடிவை, ப்ரஹ்மீமந்த்ராதிகளும் காணமாட்டாதத்தை 'நான் காணவேணும்' என்று ஆசைப்படுகிற இத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? இதுக்கு அடி-என்னுடைய லஜ்ஜா ஸூந்யதையும் அளவிலலாமையுமே என்கிறார்.

காணவந்தென்கண்முகப்பே தாமரைக்கண்பிறழ *

ஆணிசெம்பொன்மேனியெந்தாய்! நின்றருளாயென்றென்று *

நாணமில்லாச்சிறுதகையேன் நானிங்கலற்றுவதென் *

பேணிவானோர்காணமாட்டாப் பீடுடையப்பணையே. (ச)

ப; அந்தரம், ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளும் காணமாட்டாத பெரியவனை, ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவமேனியே என்முன்னே வந்து நிற்கவேணுமென்று நாலஜ்ஜனாய்க் கூப்படுகிற இதற்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.

வானோர் — ப்ரஹ்மாகளான தேவர் மேனி—வடிவையுடைய

கன் எந்தாய்—என்றாயினே!

பேணி — தங்கள் ஜ்ஞாநப்ரேமாநுரூப தாமரை—(நிரதிஸ்யபோக்யமான) தாமரைபோன்ற

காணமாட்டா — தங்கள் காண்கைக் கண்—கண்ணைவை

கும் ஸத்தான்றியே யொழி பிறழ—வீன்கும்படி (என்னைப்பார்த்துக்கொண்டு)

பீடுடைய—பெருமையையுடையன காண — (ஆரம்பமேதொடங்கி நான்)

அப்பனை—ஸ்வாமியை காணும்படியாக

ஆணிசெம்பொன்—ஒட்டற்ற ஆணிச் வந்து—வந்து

செம்பொன்போலே ஸ்ப்ரு என்கண்முகப்பே—என்கண்முகப்பே

ஹணீயமான நின்றருளாய்—நின்றருளேவெணும்

118 திருவாய்மொழி ச-ப, எ-தி, நு-பா, அப்பனே வ்யர்க்யாநம்.

என்று என்று — என்று பலகாலும் நான்—நான்

சொல்லி இங்கு—பகவத் விஷயத்தை யகற்றும்
நாணம் இல்லா — நிர்லஜ்ஜனாயக்கொ தேஸத்திலே யிருந்து

ண்டு அலற்றுவது—அலற்றுவதற்கு

சிறுதகையேன் — கூடாந்ரவ்வாவ என்—என்னப்ரயோஜநமுண்டு?

ஞான பிறழ்தல்—விளங்குதல். (ச)

ஆறு;—(காணவந்து.) ப்ரஹ்மாதிகளுங்கூட ஆசைப்பட்டுக்
காணமாட்டாதிருக்கிற பீடுடையப்பனை, ஆணிசெம்பொன் மேனி
யெந்தாய்! காணவந்து என்னைமுகப்பே தாமரைக்கண் திகழ நின்
மருளா யென்மென்று, அதிகூடாந்ரனா நான் இங்கேகிடந்து
அலற்றுக்கிறதென்? என்ன நிர்லஜ்ஜனே? என்கிறார். (ச)

நடு;—அவ:—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காண
முடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவழகைக் காணவேணும் என்று
ஆசைப்படாநின்றேன். என்சாபலம் இருந்தபடியென் என்கிறார்.

அப்பனே! அடலாழியானே! ஆழ்கடலைக்கடைந்த

துப்பனே*உன்தோள் கள்நான்கும்கண்டிடக்கூடுங்கொலென்று*

எப்பொழுதும்கண்ணீர்கொண்டாவிதுவார்த்துதுவார்த்து *

இப்பொழுதேதவந்திடாயென்றேழையேன்றோக்குவனே. (நு)

ப;—அந்தரம், தேவர்களுக்கும் தூர்லபனா யிருக்கச்செய்தேயும் ஆஸ்ரித
மானவர்களுக்கு அருந்தொழில் செய்தும் அபேக்ஷிதங் கொடுத்தவனென்று
நினைத்து, காண்கைக்கு மிகவும் த்வரியாநின்றேன் என்கிறார்.

அப்பனே—(ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஸத் துப்பனே—பெருமிடுக்கனே! (அக்கா
தையேதொடங்கி) உபகரிக்க லத்தலவர்களுக்கு அதுபாவ
கும் ஸ்வபாவனே! யமான)

அடல் ஆழியானே — அவர்களுக்கு உன்தோள் கள் நான்கும் — உன்தோள்
விரோதியை நிரஸிக்கும் கள் நாலையும்
ஸ்வபாவத்தையுடைய திரு கண்டிட கூடுங்கொல் — கண்டதாய்
வாழியையுடையவனே விடக்கூடுமோ?

ஆழ்கடலை—அகாந்மான கடலை

கடைந்த — கடைந்து அவர்களுக்கு

அபேக்ஷிதங்கொடுக்கும்

என்று—என்றுநினைத்து

எப்பொழுதும்—ஸர்வகாலமும்

கண்ணீர்கொண்டு—கண்ணீரும் கண்
ணீருமாய்

ஆவீ—பாணனானது

துவர்த்து துவர்ந்து — உலர்த்தி மேலு

லர்த்தியாக ஸோஷித்து

இப்பொழுதே—ஸத்தை யழிவதற்கு

முன்னே இக்ஷணத்திலே

வந்திடய்—வரவேணும்

என்று—என்று த்வரித்து அபேக்ஷித்து துவர்ச்சி—உலர்ச்சி.

ஏழையேன்—சபலனான நான்

நோக்குவன்— இவ்வவஸ்த்தையில்

வரக்கூடும்' என்று நினைத்து

ஸம்பாவனையுள்ள ப்ரதேசத்

தைப்) பாராநின்றேன்

தைப்) பாராநின்றேன்

தைப்) பாராநின்றேன்

ஆறு;—(அப்பனே.) இப்படி ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட துர்த்து
தர்ஸனாயிருக்கச் செய்தே உன்னையே 'அப்பனே! ஆப்ரிதஸிவோதி
நிரஸநஸ மர்த்தமான திருவாழியையுடையவனே! ஆப்ரிதஸமீஹித
நிர்வர்த்தநஸிலனே! உன்தோள்கள் நான்கும் கண்டிடக் கூடுங்
கொல்?' என்று எப்பொழுதும் கண்ணீர்கொண்டு ஆவிதுவர்த்து
துவர்ந்து, இப்பொழுதே வந்திடாயென்று அபேக்ஷித்து உன்வரவு
பார்த்திருப்பன்; என்ன சபலனே? என்கிறார். (ரு)

நடு;—அவ;—ஆறும்பாட்டு. 'என்பக்கவிலே ஸதாஸந்நிஹித
னாயிருந்தே உன்னைக் காட்டாதொழிகிறது நினையாமை' என்று
அறிந்துவைத்தே, காண ஆசைப்படாநின்றேன்; அதுக்கு அடி என்
அறிவுகேடு என்கிறார்.

நோக்கிநோக்கிஉன்னைக்காண்பான் யானென தாவிடும் *
நாக்குநீர்வன்ஞானமில்லை நாடோறு மன்னுடைய *

ஆக்கையுள்ளா வாயிள்ளு மல்லபுறத்தினுள்ளும் *

நீக்கமின்றிஎங்கும்நின்றாய் நின்னையறிந்தறிந்தே. (சு)

ப;—அநந்தம், என்பக்கவிலே ஸர்வதா ஸந்நிஹிதனய்க்கொண்டு என்
னுள்ளே நிற்கும்படி அறிந்திருக்க, 'கண்ணிலே காணவேணும்' என்று
ஆசைப்படுகிறது என் அறிவுகேடினே என்கிறார்

நாடோறும்—ஒருநாள் ஒழியாமல்

என்னுடைய—என்னுடைய

ஆக்கையுள்ளும்—ஸரீரத்துக்குள்ளான

புறத்தினுள்ளும் — (ஸ்வரூப பவிர்ப்

பூக்மான) இந்திரியாதிகளி

லும்

ஊருகயத்திலும் நீக்கம் இன்றி — ஒன்றையும்விடாதே

ஆவியுள்ளும் — (அதுக்கபிமாநியான) எங்கும்—எல்லா ஸ்தலத்திலும்

ஆம் ஸ்வரூபத்தினுள்ளும் நின்றாய் — (அந்தராத்மாவாய்) நின்ற

அல்ல — (அதுக்குக் காணங்களாய்) வனே! (இப்படி ஸதாஸந்நி

இவையிரண்டுமன்றியே வித்தனாக)

நின்னை—உன்னை

அறிந்து அறிந்து—எப்போதும் அறிந்
துவைத்து

உன்னை — (போக்யமான வடிவையு
டைய) உன்னை

காண்பான் — கண்ணாலே காண்கைக்
காக

நோக்கி நோக்கி — பலகாலும் பார்த்து
யான்—(சபலஞன்) நான்

எனது—என்னுடைய

ஆவியுள்ளே—நெஞ்சக்குள்ளே

நாக்கு நீள்வன் — ஆசைப்படாநின்

மேன்;

ஞானம்—(அந்தராத்மாவானவன் அநீ
ந்த்ரியன்' என்கிற) அறிவு

இல்லே—இல்லாமையாலே.

நாக்கு நீளுகையாவது — ஆசைப்பாட்

டுக்கு ஸூசகம். (சு)

ஆறு;—(நோக்கி.) என்னுடைய ஆக்கையுள்ளும் ஆவியுள்ளும்
அல்லபுறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி எங்கும் ஸந்திவிதனாய் நின்று
வைத்து உன்னை எனக்குக் காட்டாதொழிகிறது உன்னைக்காட்ட
நினையாமை யென்னுமிடம் அறிந்துவைத்து, பின்னையும் நோக்கி
நோக்கி உன்னைக் காண்பான் நான் என்னுள்ளே ஆசைப்படா நிற்
பன்; என்ன அஜ்ஞனே? என்கிறார். (சு)

நடு;—அவ;—ஏழாப்பாட்டு. 'நீர் நம்மைப்போர இன்னதா
காசின்றிர்; உமக்கு ஒன்றும் உதவிற்றிலோமோ? நாம் ஒன்றும்
உபகரித்திலோ மென்றேயோ நீர்கினைத்திருக்கிறது?' என்ன, 'சிறிது
செய்தமை உண்டு; இவ்வம்சம் பெற்றேன்; எனக்கு இத்தால்
போராது' என்கிறார்.

அறிந்தறிந்துதேறித்தேறி யானென தாவியுள்ளே *

நிறைந்தஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாகவைத்து *

பிறந்தும்செத்தும் சின்றிடமும்பேதைமைதீர்ந்தொழிந்தேன்*

நறுந்துழாயின்கண் ணியம்பமா! நானுன்னைக்கண்டுகொண்டே. ()

ப;—அந்தரம், என் நெஞ்சக்குள்ளே நிற்கச்செய்கே ப்ரகாசிப்பித்த
உன் வடிவழகை அநுஸந்தித்து ஸாம்ஸாரிகமான அறிவுகேடு தீர்ந்தேனித்தனை;
அந்த போக்யமான வடிவைக் கண்ணாலே காணவேணு மென்றன்றோ இப்
போது ஆசைப்படுகிறது என்கிறார்.

நறு—பரிமளப்ரசரமான

துழாய் — திருத்துழாயையுடைத்தான

கண்ணி—திருமாலையையுடைய

ஆம்மா—ஸர்வாதிகளே

நான் — (உன் போக்யதையிலே சபல

ஞான) நான்

உன்னை—(நிரதஸ்ய போக்யஸம்ப்ராப்

சஞ்ஞ) உன்னை

கண்டுகொண்டு — (நீ ப்ரகாசிப்பிக்க என் நெஞ்சாலே அபரோ கூழித்துக்) கண்டுகொண்டு	நிறைந்த ஞாநூர்த்தியாயை — பரிபூர் ணஜ்ஞாநன்வருபனான உன்னை
அறிந்து அறிந்து—இப்படி தந்த மயர் வற மதிநலத்தாலே உன்னு டைய ப்ராப்யபாவத்தையுந் ப்ராபகபாவத்தையும் அறிந்	நின்மலம்க — ஸம்ஸயக் பர்யயமாகிற் மலம் அறுப்படி வைத்து—(ப்ரதிஷ்டிதமாக) வைத்து பிறந்தும் செத்தும் — பிறப்பது சாவ தாய்
தறிந்து சேறித்தேறி—(தத்தத் விஷயமான வ்யவஸாயபர்யந்தமான) தெளிவுகளை யுடையேனும் யான்—(இப்படி லட்சஜ்ஞாநவ்யவஸா யனான) நான்	நின்று—நின்று இ—றும்—அலமருகிற பேசுமை—அறிவுகேடு தீர்ந்தொழிந்தேன் — தீர்ந்துவிட்டே னிக்களை மார்வும் மாலையுமான வடிவழகைக் கண் ணிட்டுக்காணப்பெற்றிலே னென்று வாக்யஸேஷம்.)
எனது ஆவியுள்ளே — என் ப்ராணஸ் ரயமான நெஞ்சுக்குள்ளே	

ஆறு ; — (அறிந்தறிந்து) ஜம்ஜராடரணதி ஸாட்ஸாரிகதூக்ம்
அறுபவிக்கிற தென்னும் பயத்தாலே கூப்பிடுகிறீரோ? ஏன்தான்
இப்படி ஆர்த்தராய்க்கிடந்து நீர் கூப்பிடுகிறது? என்னில், —ஜ்ஞாந
ஸக்தி பஸீஸ்வர்யாதி குணங்கராலும் ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய
ஸௌகுமார்யாதி கல்யாண குணங்கராலும் பரிபூர்ணான உன்
திறத்திலுள்ள விஸுத விஸுததர விஸுததம் ப்ரத்பசஷ்தாபந் கிரகி
ஸய பக்திருப ஜ்ஞாநக்ாலே, என்னுடைய அந்த ஸாட்ஸாரிகதூக்
மெல்லாம் நிரஸ்தமாயிற்றிறே; அதுக்கன்று நான் இப்போது படு
கிறது என்கிறார். (எ)

ஈடு;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு. பெற்ற அம்ஸம் சொன்னாய்,
பெறாத அம்ஸம் இதுவென்கிறார் இதில்

கண்டுகொண்டென்கைளார நின்திருப்பாதங்கள்மேல் *
எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டேத்தியுதந்துகந்து *
தொண்டரோங்கன்பாடியாடச் சூழ்கடல்ஞாலத்துள்ளே *
வண்டுமூயின்கண்ணிவேந்தே! வந்திடகிலாலயே. (அ)

ப;—அந்தரம், உக்கமான போக்யையில் அபிநிவேசத்தாலே கண்டு.
அறுபவித்து அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார்.

கண்டுகொண்டு—(‘நானுண்ணைக் கண்டு உகந்து உகந்து—தத்தத்பாவ்ருத்திகள்
கொண்டு’ என்கிற நெஞ் தோறும் ப்ரீதிபரவஸராய்
சிற் காட்சி யளவன்றியே தொண்டரோங்கள்—(உன்பக்கலிலே)
கண்ணுலே)பரிபூர்ணமாகக் அத்த்யந்தாபிநிவேஸரூப பக்
கண்டு அநுபவித்து தியையுடைய நாங்கள்
என்கைகள் — (‘தாயவனே யென்று பாடியாட — (ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடா
உடவும்’) என்கைகள் கப்) பாடுவதாடுவதாம்படி
ஆர—பூர்ணமநோதமாம்படி கடல்கூழ் ஞாலத்தள்ளே — கடல்கூழ்
நின்—(ப்ராப்தஞ்) உன்னுடைய ந்த பூமியான ஸம்ஸாரத்துக்
திருப்பாதங்கள் மேல்—சிருவாய களின் குள்ளே, (முன்பு எனக்கு
மேலே, (ஆதராநுரூபமாக) நெஞ்சில் ப்ரகாசிப்பித்த)
எண்திசையும்—ஸகல திக்குக்களிலும் வள்—விலக்ஷணமான
உள்ள—உண்டான துழாய்க்கண்ணி—சிருத்துழாய் மாலை
பூக்கொண்டு — புஷ்பங்களை ஸம்பா யையுடைய
சித்து வேந்தே—நாயகனே
ஏத்தி—ஸ்தோத்ரபூர்வகமாகப் பரிமாறி வந்திடகில்லாய்—வந்திடுகிறிலை (அ)

ஆறு; — (கண்டுகொண்டு) உம்முடைய ஸாம்ஸாரிக துஃகமெல்
லாம் போயிற்றுகில், மற்று எதுக்காகக் கூப்பிடுகிறது? என்னில்; -
உன்னை என்கண்களாலே கண்டுகொண்டு என் கைகளார நின் திருப்
பாதங்கள்மேல் எண்திசையுமுள்ள பூக்கொண்டு ஏத்தி உகந்துகந்து
பூர்வைஷ்ணவர்களோடே கூடநின்று பாடியாடவேணு மென்று
ஆசைப்பட்டிடுற கூப்பிடுகிறது; வண்துழாயின் கண்ணிவேந்தே!
நான் இப்படி படாநிற்கச்செய்தே வந்தருளுகிறிலை என்று எம்பெ
ருமானே இன்னுதாகிரார். (அ).

ஈடு; — அவ; — ஒன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானைக் காண்
கைக்கு ஈடான கர்மயோகாத் யுபாயங்க ளொன்றுமின்றிக்கே யிருக்
கிற நான் ‘காணவேணும்’ என்று ஆசைப்பட்டால், காண்கைக்கு
உபாயமுண்டோ? என்கிரார்.

இடகிலேனென்றட்டகில்லே னைம்புலன்வெல்லகில்லேன் *

கடவனாகிக்காலந்தோறும் பூப்பறித்தேத்தகில்லேன் *

மடவென்னெஞ்சங்காதல்கூர வல்வினையேனயர்ப்பாய் *

தடவுகின்றேனெங்குக்காண்பன் சக்கரத்தண்ணலையே. (க)

ப;—அநந்தம், அநுபாவ்யமான திருவாழியையுடைய என் நாயகனை அகிஞ்சநாயைவைத்து ஆசைப்பட்ட நான் எங்கே காண்பேன்? என்கிறார்.

ஒன்று இடகிலேன் ஒன்று அட்டகில் எத்தகில்லேன்—ஆராதித்து ஸ்துதிக்க
லேன் — பசியும் தாஹமு மாட்டுகிறிலேன்; (இப்படி
முடையார்க்கு ஒருபிடி அகிஞ்சநா யிருக்கச்
சோற்றையிடெதல் ஒருமிட செய்தே)
றுதண்ணீர்வார்த்தல்செய்ய மடம் — (பற்றினவிஷயத்திலே) ப்ர
மாட்டுகிறிலேன்; (இப்படி வணமாய்
தாநருபமான கர்மயோகமில் வல் — ஒருவராலும் விடுவிக்கவொண்
லாமையாலே, ஜ்ஞாநயோக னை சிக்கனவை யுடைத்தான
த்துக்கு உறுப்பாக) நெஞ்சம்—நெஞ்சானது
ஜப்புவன்—இந்தீரியங்களைநந்தையும் காதல்கூர்—அபிரிவேசம் விஞ்சிவா
வெல்லகில்லேன் — (வீஷயங்களிற் வல்வினையேன்—(ததநுரூபமான அநு
போசாமல்) நியமிக்க மாட்டு பவத்தைப் பண்ணப் பெ
கிறிலேன்; ருத்) ப்ரபல பாபத்தை
கடவனாகி — (அதடியான பக்தியோக யுடைய நான்
சரீரத்தில் அந்வயிக்கும்படி) அயர்ப்பாய் — அறிவுகேட்டை யுடை
நியதனாய்க்கொண்டு யனாய்க்கொண்டு
காலந்தோறும்—(ஆராதநா நு ரூபமான) அண்ணலை—நாதனை
காலந்தோறும் தடவுகின்றேன்—(காணலாம் என்று)
பூப்பறித்து — புஷ்பங்களை ஸம்பா எங்குக் காண்பன் — எங்கே காணக்
தித்து கடவேன். (க)

ஆறு;—(இடகிலேன்.) எம்பெருமானைக் காண்கைக்கு உபா
யத்வேந பரிந்துப்தமான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்க
னொன்றும் எனக்கு இன்றியே யிருக்கச்செய்தே, பகவத் குணங்
களிலே விழும் ஸ்வபாவமாய் விழுந்தால் எம்பெருமான் தன்னாலும்
எடுக்கவொண்ணாத வன்மையை யுடைத்தாயிருந்த என் நெஞ்சம்
காதல்கூர், அதிலே அறிவழிந்து தடவாகின்றேன்; எங்கனே
காணும்படி? என்கிறார். (க)

நடு;—அவ;—பத்தாம் பாட்டு. காணப்பெற்றவிட்டால் மறந்
து பிழைக்கவொண்ணாதபடி எனக்குத் தக்கதொரு ஜ்ஞாநத்ருஷ்டி
எங்கனேயுண்டாயிற்று? என்கிறார்.

சக்கரத்தண்ணலேயென்று தாழ்ந்துகண்ணீர்ததும்ப *
பக்கம்நோக்கிநின்றலந்தேன் பாவியேன்காண்கின்றிலேன் *
மிக்கஞானமூர்த்தியாய வேதவிளக்கினை * என்
தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டுதழுவுவனே. (கௌ)

ப ;—அநந்தம், வேதவேத்யானவனைக் கையும் திருவாய்யுமாகக் காண
ஆசைப்பட்டுக் கிடையாதொழிந்தால், மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி மாந
ஸஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய் ப்ரகாசிக்கவேணுமோ ? என்கிறார்.

சக்கரம்—கையும் திருவாய்யுமான வடிவையுடைய	காண்கின்றிலேன்—காணப்பெறுகின்றிலேன் : (இவ்வளவில்
அண்ணலே—அடிமைகொண்ட	மறந்துவிட வொண்ணாதபடி)
ஸ்வாமியே !	
என்று—என்று சொல்லி	மிக்கஞானமூர்த்தியாய—அபரிச்சிந்த
தாழ்ந்து—(அவனை யநுபவிக்கப் பெருமையாலே) தரைப்பட்டு	ஜ்ஞாநஸ்வரூபான
விழுந்து	வேதம் விளக்கினை—வேதமாகிய தீப
கண்ணீர்ததும்ப—கண்களநீர் மிகைக்கும்படி	த்தாலே காணப்படும்வனை
பக்கம்நோக்கி—சுற்றும் பார்த்து	என்—(கண்ணிட்டுக்காண ஆசைப்பட்டு க்லேபிக்கிற) எனக்கு
நின்று—நின்று	தக்க—தகுதியான
அலந்தேன்—க்லேபித்தேன் ;	ஞானம்—ஜ்ஞாநமாகிற
பாவியேன்—(காண்கைக்கு ப்ரதிபந்த	கண்களாலே—கண்ணாலே
கமான) பாபத்தைப்பண்ணின நான்	கண்டு—கண்டு
	தழுவுவன்—ஸம்ஸ்லேஷியாநிற்பன்.

காணப்பெறாமையாலே ப்ரேமம் துகளேதுவான வோபாதி ஆந்தர்ப்ர
காசத்தாலே ஜ்ஞாநமும் துகளேதுவாயிற்றென்று கருத்து. (கய)

ஆறு ;—(சக்கரத்தண்ணல்.) சக்கரத்தண்ணலே யென்று தா
ழ்ந்து கண்ணீர்ததும்பப் பக்கம் நோக்கிநின்ற சாலத் தளாரந்தேன் ;
பாவியேன் காணப்பெறுகின்றிலேன் ; ஸர்வஜ்ஞானம் ஸகல வேதவேத
யான யிருந்த எம்பெருமானே, எனக்குத் தக்க சில ஞானக்கண்களா
லேகண்டு தழுவுவன் ; நான் எங்ஙனே தரிக்கும்படி ? என்கிறார். (கய)

ஈ ;—அவ ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்
பெருமானோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணலாந் திருநாட்டிலே
செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

தழுவிநின்றகாதல்தன்னால் தாமரைக்கண்ணன்தன்னை *
 குழுவுமாடத்தென்குருகூர்மாறன் சடகோபன் * சொல்
 வழுவிலாதவொண் தமிழ்களாயிரத் துளிப்பத்தும் *
 தழுவப்பாடியாடவல்லார் வைகுந்தமேறுவரே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப :- அந்தாம், இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்தித்து ப்ரேமபாவஸாரா
 மவர்கள் பரமபத்திலே யேறப்பெறுவர்க ளென்று பலத்தை அருளிச்செய்
 கிறார்.

தழுவி—ஸ்வரூபத்தோடு அவிநாபூத	ஒன் தமிழ்கள்—போதகத்வவைவலக்ஷ
மாய்	ண்யத்தை யுடைத்தாய்
நின்ற—ஸ்த்திரமான	ஸ்ரவாதிகாரமான
காதல்தன்னால்—பகவதநுபவாபி	த்ராமிடரூபமான
நிவேஸத்தாலே	ஆயிரத்துள்—ஆயிரந்திருவாய்மொழி
தாமரைக்கண்ணன் தன்னை—அவ்வபி	யில்
நிவேஸத்துக்கு நிதாநமாய்	இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்
நிரதியயபோக்யமான தாம	தழுவ—(பாவவ்ருத்தியோடு) நெஞ்சு
ரைபோன்ற திருக்கண்க	பொருந்தும்படி
ளே யுடையவனைப்பற்ற	பாடி—பாடி
குழுவும்—திரண்ட	ஆட—(ப்ரேமபாவஸ்யத்தாலே) விக்
மாடம்—மாடங்களை யுடைத்தான	ருதராய் ஆட
தென்குருகூர்—திருக்கரிக்கு நிர்வாஹ	வல்லார்—வல்லவர்கள்
கரண	வைகுந்தம் ஏறுவர்—(அஸங்குசிதாநு
மாறன்—குடிப்பிறப்பையுடைய	பவஸ்த்தல்லமான)
சடகோபன்—ஆழ்வாருடையதாய்	பரமபத்திலே
வழுஇலாத—(பகவத்குணங்களி லொ	ஏறப்பெறுவர்கள்
ன்றும்) வருவாதபடியான	இது—அறுசீராசிரிய விருத்தம். (கக)

ஆறு :- (தழுவிநின்ற.) ‘முடிவேன்’ என்றாலும் முடியவொட்
 டாதிருந்த காதலாலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை இப்பாவ
 யுத்தமாகப் பாடி ஆடவல்லார் வைகுந்த மேறுவர் என்கிறார். (கக)

நாலாம்பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஏறாளம் : ப்ரவேஸம்.

ஆறு;—(ஏறாளம்) இப்படி எம்பெருமானை விஸ்வேஷித்து அத்யந்தம் அவஸந்நராய்க் கிடந்து தாம் கூப்பிடாநிற்கச் செய்தே யும் அவன் எழுந்தருளாமையாலே தம்மை உபேக்ஷித்தானாக நிர்ஸ யித்து, ‘இனி அவனால் உபேக்ஷிதமான ஆத்மாத்மீயங்களால் ஒரு ப்ரபோஜனமில்லை; இவை முடிந்துபோக அமையும்’ என்றுகொண்டு அந்யபதேஸத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ப;—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட்ட படியிலே வந்து டுகங்காட்டக் காணாமையாலே அவன் அநாதரித்தானாக நினை த்து. ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிஷயங்களில் அதிகமயத்வ அப்ரத்ருஷ்யத்வத்தாலுண் டான உபாயபாவத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தால் வந்த உபேயத்வ பூர்த்தியையும், உபாயகார்யமான அநுகூலஸத்ருநிரஸந்க்கதையும், அபிமதவிரோ தி ம்ரதந்க்கதையும், அஸஹயவிரோதி நிரஸந்க்கதையும், அர்த்தோபதேஸத்தர லும் அநயார்ஹமாக்கும் அறிவுடைமையையும், உத்துங்கவிரோதி விதாரணத் தையும், விரோதிஸத் விநாஸகத்வத்தையும், விரோதிஸரீர விஹஸ்ததாகரணத் தையும், அஸேஷவிரோதி கண்டந்க்கதையும் அநுஸந்தித்து, ‘இப்படி ஆஸ்ரி தோபகாரகன் அநாதரித்த ஆத்மாத்மீயங்களாலே எனக்கு ஒருகார்யமில்லை’ என்று தம்க்குப் பிறந்த அநாதரவிஸேஷத்தை, நாயகனான ஸர்வான் ஆதரி யாத ஆத்மாத்மீயங்களை அநாதரிக்கிற நாயகிவார்த்தையாலே அருளிச்செய் கிறார். *

ஈடு;—அவ;—கீழில் திருவாய்மொழியிலே - கேட்டாரடைய ரீராம்படி கூப்பிட்டார்; ‘இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ஸர்வேஸ் வரன் நமக்கு முகம் தாராதிருந்தது நம்பக்கல் உபேக்ஷையாலே யாக அடுக்கும்’ என்று பார்த்து, ‘ப்ராப்தனுமாய் ஸுஸீலனுமாய் விரோதிநிரஸந ஸீலனுமாயிருக்கிறவன் ‘இதுவேண்டா என்றிருக் குமாகில் எனக்கோதான் இது வேண்டிவது’ என்று விடப்பார்த்து, ‘அவனுக்கு வேண்டாத நானும் என் உடைமையும் வேண்டா என க்கு’ என்று ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடியை அந்யபதேஸ த்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அவன் விரும்பின வழியாலேகாணும் ஆத்மவஸ்துவைவிரும்பப்
ப்ராப்தியுள்ளது; இங்ஙன் விரும்பாதவன்று பழைய தேஹாத்மா
பிமாந்ததோபாதியாமிதே; (க) [நடெஹு - நதேஹம்] இத்த
னை சாந்துநாற்றத்துக்காக நிலைநின்ற அத்ருஷ்டத்தையுட்கூட அழி
யமாறும்படியிதே தேஹத்தில் பண்ணியிருக்கும் அபிமாநம்; அப்
படிப்பட்ட தேஹம் வேண்டா. [நபூரணாநீ - நப்ராணர்] -
தேஹந்தன்னை யாதரிக்கிறது ப்ராணனுக்காக; அப்ப்ராணன்களும்
வேண்டா. [நஹஸஹு - நசஸுகம்] - ப்ராணன்களை விரும்பு
கிறது ஸுகத்துக்காக; அந்த ஸுகமும் வேண்டா. இதுக்கு உறு
ப்பாகவரு மல்லாதவையும் எனக்கு வேண்டா. இவையெல்லாம்
புருஷார்த்தமாவது - ஆத்மாவுக்கிறே; அவ்வாத்மா தானும் வேண்
டா. இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? உன் திருவடிகளில்
ஸேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்துக்குப் புறம்பானவையாவை சில், அவை
யொன்றும் எனக்கு வேண்டா. [நாய - நாத] - உடையவனுக்
குப் புறம்பாயிருக்குமவற்றை விரும்பப் ப்ராப்தியுண்டோ? அங்ங
னையாமாகில் க்ரமத்தாலே கழித்துத் தருகிறோம் என்ன, 'ஒரு
கூழ்ணமும் பொறுக்கமாட்டேன். இவை தன்னைத் தவிர்த்துக்
கடக்கவைக்கவொண்ணாது, நசித்துப்போம்படி பண்ணவேணும்.
இது கண்டாதூர்த்வமான வார்த்தையன்றோ?' என்ன, [தக்ஷித்யு -
தத்ஸத்யம்] - மெய். [ஸயஹு - மதுமதந] - இங்ஙனன்றாகில்
தேவர்முன்பு பொய்யரானார் பட்டது படுகிறேன்.

(க)[நஹிவெஜீவிதே நாயெஹாவெ நவாயெஹு - நடெஹு -
ஷெஹெஹி: | வஸஹுராராக்ஷவீசெயெ விநாராஜீஹாரயம் -
நஹிமேஜீவிதேநார்த்தோரைவார்த்தைநரசுபுஷணை: | வஸந்த்யாரா
கூஸீமத்யேவிராராமம்மஹாரதம்] - ப்ராணதிகளால் கார்யமின்றி
க்கே யொழிகிறதென்? என்னில்;—இருக்கிறது ராக்ஷஸிகள் நடு
வே; பிரிகிறது பெருமானே; இவற்றால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? *

ஈதே;—அஃ;—முதற்பாட்டு. அத்தயந்தகுணவானுமாய் விரோதி
நிரஸந ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாதபுலாக்ய
மான நிறங்கொண்டு எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை என்கிறான்.

ஏறாளமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமுகனும் *
 கூறாளுந்தனியுடம்பன் குலங்குலமாவசரர்களை *
 நீறாகும்படியாக திருமித்துப்படைதொட்ட *
 மாறாளன்கவராத மணிமாமைகுறைவிலேமே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபாஸ்யமான சீலவத்தையையும்,
 அநாஸ்ரிதர்க்கு விநாஸகமான ஆண்டின்னைத்தனத்தையுமுடைய உபாயபூதன்
 ஆதரியாத அழகியறிமத்தால் எனக்கு ஒருகார்யமில்லை யென்கிறான்.

ஏறு ஆளும்—ருஷபவாஹநத்தை	யுடைத்தான
யுடையனும்	உடம்பன்—திருமேனியை யுடைய
இறையோனும்—(க) ‘ ஸாஸ்யா	றும் (ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில்
ஹம் ஸவ-உஷ்ஹிநாடி	‘ அபிமாநாஷிதர் ’ என்று
ஈஸோஹம் ஸர்வதேஹிநாம்”	ம், (க) ‘ அநபாயிநி ’ என்
என்று நாட்டுக்கு) ஈஸ்வரனாக	றும் வாசிகவையாத சீலத்து
த்தன்னை யபிமாமித்திருக்கும்	க்குமேலே அவர்கள் விரோ
ருக்மானும்	தியைப் பேரக்குமிடத்தில்)
திசைமுகனும்—பஹுமுகமாக ஸ்ரு	குலங்குலமா—திரள்திரளாக
ஷ்டியைப் பண்ணுகைக்கு	அசரர்களை—அஸூரர்களை
யோக்யனான சதுர்முகனும்	நீறாகும்படியாக—தூளிஸேஷமாய்ப்
(ஈஸ்வராபிமானிகளான இ	போம்படி
வர்களோடொக்க)	நிருமித்து—திருவுள்ளத்தாலே அறுதி
திருமுகனும்—தனக்கு நித்யநபாயிநி	யிட்ட
யான ஸம்பத்தாயுள்ள	படைதொட்ட—ஆயுதமெடுத்து
லக்ஷியியும்	வ்யாபரித்த
கூறு—பிரதிநியதமாம்படி	மற்றான்—ஸாத்ரவநிர்வாஹகனான
ஆளும்—அநுபவித்துத் தங்களுக்குப்	வன்
பிடமரக அபிமாமித்துக்கொண்	கவராத—விரும்பாத
‘டுபோருமதாய்	மணிமாமை—ஒளியையுடைய நிறத்
தனி—அத்விதீயமாம்படி அப்ராக்குத	தால்
வைவக்ஷண்யத்தை	குறைவு இல்லம்—நமக்கு ஒரு கார்ய
	மில்லை.

நிருமித்தல்—நிருபித்தல்; மாறான்—எதிர்த்தலையுடையவன். கவர்
 தல்—விரும்புதல்; மணியென்று—ஒளியைக் காட்டுகிறது; மாமை—நிறம்.
 குறைவிலென்றது—இத்தால் கொள்ளுவதொரு பாயோஜநமுண்டாய் அக்
 குறை கிடப்பதில்லை யென்றபடி; இது—எல்லாப்பாட்டிலு மொக்கும். (க)

ஆறு ;—நிரவதிகஸௌஸில்யா஽஽ஸ்ரிதவிரோதிநிரஸந ஸாமர்
த்த்யாதி கல்யாணகுண மஹோததியாயிருந்த எம்பெருமான் விரு
ம்பாத என்னுடைய மணிமாமையால் எனக்கு ஓரபேகைந்யுமில்லை ;
இது முடிந்துபோக அமையும் என்கிறார். (க)

ஈடு;—அவ்;—இரண்டாம்பாட்டு. இஃஸ்ரீலத்துக்கும் அடியான
பிராட்டியோடுகூட வடிவழகைக் காட்டி அடிமைகொண்டவன்
விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்னகார்யமுண்டு? என்கிறார்.

மணிமாமைகுறைவில்லா மலர்மாதருறைமார்பன் *
அண்ணிமானத்தடவரைத்தோ ளடலாழித்தடக்கையன் *
பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப்பணிகொண்ட *
மணிமாயன்கவராத மடநெஞ்சால்குறைவிலமே. (உ)

ப ;—அநந்தரம், பிராட்டியோடுகூடின விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தைக்
காட்டி அடியிலே என்னை அடிமைகொண்ட உபேயபூதன் ஆதரியாத நெஞ்
சால் ஒருகார்யமில்லா யென்கிறார்.

மணி—நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தாலே)	தோள்—தோள்களையுடையனாய்
நிரதியுயெனஜ்ஜ்வல்யமான	அடல்—விரோதிநிரஸநஸீலமான
மாமை—நி நத்துக்கு	ஆழி—திருவாழியை யுடைத்தான
குறைவில்லா—குறையற்றிருப்பா	த்தட கையன்—பெரியகையை யுடைய
ளாய் (இந்த ஆபிருப்பத்	வனாய்
தூக்குமேலே)	பணிமானம்—கைங்கர்யவ்ருத்திகளில்
மலர்மாதர்—பூவிற்பிறந்த ஆபிஜாத்யத்	ஓரளவும்
தால் வந்த ஸௌகுமார்யாதி	பிழையாமே—தப்பாதபடி
குணவிரிவந்தையான போ	அடியேனை—அடியேனான ஸ்வரூபத்
க்யதைதையுடைய நாரீண	தையுடைய என்னை
முத்தமையானவன்	பணிகொண்ட—அதுக்கு ஈடாக அடி
உறை—நிரந்தரவாஸத்தைப்பண்ணு	மைகொண்ட
கிற	மணமாயன்—நீலரத்தம்போல் கறுத்த
மார்பன்—திருமார்பையுடையனாய்	நிறத்தையுடையனானவன்
அணி—ஆபரணஸோபிதமாய்	கவராத—விரும்பாத
மானம்—ஆயுதமாய்	மடநெஞ்சால்—வீதேயமான நெஞ்
தடம்—ஸுவ்ருத்தமாய்	சால்
வரை—மலையைக் கணையமாக வகுத்	குறைவு இலம்—ஒருகார்யமுடையோ
தாற்போலே சிக்கென்ற	மல்லோம்.

அணி—ஆபரணம் மானம்—அளவுடைமை. தடம்—சுற்றுடைமை.
மாயன்—காரியவன். (உ)

ஆறு;—(மணிமாமை.) நிரகிஸ்யஸௌந்தர்யநிதியான திருத்
தோள்களையுடையனாய் ஸங்கசக்ராகி திவ்யாயுதபூஷிகளு யிருந்த
எம்பெருமான் பெரியபிராட்டியோடு கலந்தருளுமாபோலே என்
னோடு பண்டு கலந்தருளினான் ; அப்படியே எனக்கு ஸுலபனாயிரு
ந்தவன் கவராத மடநெஞ்சால் குறைவில்லம் என்கிறான். (உ)

நடு;—அவ;—மூன்றும்பாட்டு. விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனாய்
அத்யந்த விலகஷணனாய், முன்பு என்பக்கல் அக்யபிரிவிஷ்டனான
வன் விரும்பாத அடக்கம் எனக்கு வேண்டா என்கிறான்.

மடநெஞ்சால் குறைவில்லா மகள் தாய்செய்தொருபேய்ச்சி *
விடநஞ்சமுலைசுவைத்த மிகுஞானச்சிறுகுழவி *
படநாகத்தனைக்கிடந்த பருவரைத்தோட்பரம்புருடன் *
நெடுமாயன்கவராத நிறைவினற்குறைவில்மே. (ந)

ப;—அநந்தம், உபாயகார்யமான அறிஷ்டநிவ் நுத்த்யாதிகளை மேல்முழு
க்க ப்ரதிபாதிப்பதாக, முதலிலே அநுகூலஸந்தருவான பூகநாரிஸநத்தைச் சொ
ல்லி, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நாகபர்யங்கத்தில்தினும் வந்த க்ருஷ்ணன் விரும்பாத
அடக்கத்தால் ஒரு காரியமில்லை என்கிறான்.

மடம் நெஞ்சால்—(முலையுண்கிற பிள்	நெஞ்சால்	முலையை
பேபக்கலிலே) பாவணமான	சுவைக்க—பசையரச்சுவைக்க	மிகுஞானம்—மிக்கரஸஜ்ஞாநத்தை
குறைவில்லா—குறைவற்றிருக்கிற	யுடைய	
தாய்மகள்—(யசோதையாகிற) தாய்	சிறுகுழவி—முக் ப்ரபிஸுவாய் (இப்ப	
மகளாக	டிவந்த விரோதியை நிரஸிக்	
செய்து—தன்னேப்பண்ணிவந்தவ	கைக்காக எலக்கோலி)	
ளாய்	படம்நாகத்து அணை—(ஸ்வஸ்ப்ரஸ்த	
ஒரு—(எதிர்த்தலையை) நலிகைக்கு	தாலே விரிந்த) பணத்தை	
அத்தவீதியையாயிருக்கிற	யுடைய நாகபர்யங்கத்திலே	
பேய்ச்சி—பேய்ச்சியுடைய	கிடந்த—கணவளர்ந்தவனாய்	
விடம் நஞ்சம் முலை—(நாட்டில் விஷ	பரு வரை தோள்—பெரிய மலைபோ	
ங்கள் அம்ருதமென்ன	லேவளர்ந்த தோளை	
லாம்படி) மிக்க விஷத்	யுடையவனாய்	

திருவாய்மொழி ச-ப, அ-தி, ச-பா, நிறைவினால் வ்யாக்யாநம். 121

பரம்புருடன்—(க) “உதூஃ ப-ந கவராத—விரும்பாத
 ர-நஷஃ - உத்தம: புருஷ:” நிறைவினால்—ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தியாலே
 என்னும் பரம்புருஷனுய் குறவு இலம்—என்ன காரியமுண்டு ?
 நெடுமாயன்—நிரவதிகமான ஆஸ்ரய நிறைவாவது—நெஞ்சு பிறாறியாமல்
 குணசேஷ்டிதங்களை யுடைய அடக்கும் நிரப்பம்.
 க்ருஷ்ணன்
 விடநஞ்சமென்றது—மீமிசை. பேய்ச்சிவிடவென்று—அவள்நசிக்க?
 என்றும் சொல்லுவர். (ங)

ஆறு ;—(மடநெஞ்சால்,) நாகபர்யங்கஸாரியாய், தத்ஸம்ஸ்பர்
 ஸாசிரவதிக ஸுகத்தாலே வளர்ந்த திருத்தோள்களை யுடையனாய்,
 புருஷோத்தமனாய் திருத்தாயாரான யசோதைப்பிராட்டி நெஞ்சும்
 வடிவம்போலே தன்னுடைய நெஞ்சையும் வடிவையும் அறுகல
 மாகப் பண்ணிக் கொண்டுவந்த பேய்ச்சி முடியும்படி நஞ்சமுலை
 சுவைத்த மிகுஞானச் சிறுகுழவியா யிருந்த நெடுமாயன் கவராத
 நிறைவினால் குறைவில்லம் என்கிறாள். (ங)

நடு ;—அவ ;—நாலாம்பாட்டு. தன்னைப் பேணாதே, பெண்
 பிறந்தாரைப் பேணும் க்ருஷ்ணன் விரும்பாத நிறம் எனக்கு வே
 ண்டா என்கிறாள்.

நிறைவினாற்குறைவில்லா நெடும்பணைத்தோள்மடப்பின்னை *
 பொறையினாள்முலையனைவான் பொருவிடையேழுடர்த்துகந்த *
 கறையினாள்துவருடுக்கைக் கடையாவின்கழிகோற்கைச் *
 சறையினார்கவராத தளிர்நிறத்தாற்குறைவில்லமே. (ச)

ப ;—அநந்தரம். அபிமதையான நப்பின்னைப் பிராட்டியை புஜிக்கைக்
 காக, ஆஸுசமான ஒருதேழுடர்த்தவன் விரும்பாத நிறத்திற்செவ்வியால் ஒரு
 பாயோஜநமில்லை யென்கிறாள்.

நிறைவினால்—ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தியால் பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டி
 குறைவில்லா—குறைவற்றிருப் முலை—முலையை
 பாளாய் அணைவான்—அணைக்கைக்காக
 நெடும்பணைத்தோள்—நீண்டுபணைத்த பொறையினால்—(தன்னுடைய வ்ய
 தோளையுடையளாய் ஸநஸஹமான) மிடுக்காலே
 மடம்—பாணயவிஷயத்தில் பவ்யை பிறுபருவிடை ஏழ்—யுத்தோந்முகமான
 யான ருஷபங்கள் ஏழையும்

(க) கீதை-கரு.

அடர்த்து உகந்த—அடர்த்து (அபி மதம் பெற்றோம்) என்று உகந்தவராய் (இவனைப் பெ றுகைக்கிடான ஜாதுசித வ்ருத்தியாலே கதையின் ஆர்—(காட்டில் பழம் பறி த்திட்ட) கதை நிராயி துவர்—துவருட்டின உடுக்கை—உடைத்தோலையும் கடையாலின்—(பசுக்கறக்கைக்கு ஸாதநமான) கடையாவையும்	கழிகோல்—கழிகோலையும் கை—கையிலே கொண்டு சறையினர்—(அரையிற்கட்டின) சறைமணியையுடையாரானவ. கவராத—விரும்பாத தளிர் நிறத்தால்—தளிர் போலே செங் விய நிறத்தால் குறைவில்—(நமக்கு ஒரு) ப்ரயோ ஜனமில்லை
--	--

நெடும்பணையென்று—நீண்டபூங்கி வென்றுமாம். துவருடுக்கை—துவ
ருட்டின உடைத்தோல். கடையா—கறக்கும் மூக்கிற்குழாய். கழிகோல்—
பசுக்கள் பாயாமல் வீசும் கோல். சறைமணி—பசுக்கள் தவறிகேட்டு வருகைக்
குத்தன் அரையிற்கட்டின மணி. சறையென்று—உடம்பைப்பேணுவ
வென்றுமாம். தளிரென்று—தளிர் போன்ற செவ்வியை நினைக்கிறது. (ச)

ஆறு;—(நிறைவினால்.) ஆத்மகுணங்களாலும் ரூபகுணங்க
ளாலும் பூர்ணையாய் கோபவம்ஸோத்பவவயா யிருந்த நப்பின்னைப்
பிராட்டியோடே ஸம்ஸ்ரலேஷிக்கைக்காக அந்த கோப குலோசித
மான வேஷத்தாலே பூஷிதனாய், தத்ஸம்ஸ்ரலேஷோபாயமான வ்ரு
ஷபஸப்தகிரஸநத்துக்கு அறுகுணஸாமர்த்த்யத்ததை யுடையவ
னாய் அவற்ஸற நிரஸித்துப் ப்ரஹ்ருஷ்டனானவன் கவராததளிர்நிறத்
தால் குறைவில் என்கிறார். (ச)

ஈடு;—அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்த
கனை தபரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்னப்ரயோஜந
முண்டு எனக்கென்கிறார்.

தளிர்நிறத்தாற்குறைவில்லாத் தனிச்சிறையில்விடப்பற்ற *
கிளிமொழியாள்காரணமாக் கிளரரக்கனநகரெரித்த *
கனிமலர்த்துழாயலங்கல்கமழ்முடியன் கடல்ஞாலத்து *
அளிமிக்கான்கவராத அறிவினாற்குறைவில்லே. (ரு)

ப;—அநந்தம், ஸ்ரீஜநகாஜன் திருமகளுக்காக, அஸஹ்யாபாரதியான
ராவணனை அழியச்செய்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் விரும்பாத அறிவால் என்ன
காரியமுண்டு? என்கிறார்.

திருவாய்மொழிச்-ப, அ-தி, இ-பா, தனிர்நிறம் வ்யாக்யாநம். 123

தனிர் நிறத்தால்—தனிர்போலே தர்ஸ	யை யுடையனான
சீயமாய் ஸுகுமாசமான	அரக்கன்—ராவணனுடைய
நிறத்தால்	கிளர் நகர்—ஸம்ருத்தமான நகரத்தை
குறைவில்லா—பரிபூர்ணையாய்	எரித்த—நெருப்புக்கிரையாக்கினவ
தனிச்சிறையில்—ப்ரபாப்ரபாவான்	ஞாய் (மீண்டுவந்து
களைப் பிரிக்குமாபோலே	முடிசூடி)
பிரிக்கப்பட்டுத் தனியே	களிமலர்—தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்த
ராக்ஷஸீமத்யந்திலே நிருத்	துழாயலங்கல்—திருத்துழாய்
தையாய்	மாலையாலே
விளப்புற்ற—(லோகமடைய 'ஒருத்தி	கமழ்—பரிமளோத்தரமான
சிறையிருந்து ரக்ஷிக்கும்படி	முடியன்—அபிஷேகத்தை யுடை
யே' என்று கொண்டாடும்	யனாய்
படி) ப்ரஸித்தையாய்	கடல் ஞாலத்து—கடல்கூழ்ந்த
(க) “பிய ராராய ராராவா -	பூமியிலே
மதுராமதுராலாபா ”	அளிமிக்கான்—தண்ணளி வீஞ்சும்
கிளிமொழியான்—கிளிபோலே இனி	படி எழுந்தருளியிருந்தவன்
யமொழியை யுடைய	கவராத—வீரும்பாத
ளான பிராட்டி	அறிவினல்—அறிவால்
காரணமா—காரணமாக	குறைவில்லம்—ஒருகாரியமுடையோ
கிளர்—அநீதியாலே பெரிய கிளர்ந்தி	மல்லோம்.

களி—தேன். அலங்கல்—மலை. அளி — தண்ணளி; உபகாரமாக
வுமாம் (இ)

ஆறு;—(தனிர் நிறத்தால்). அபரிமித ஸௌந்தர்ய மஹோ
ததியாய் கலபாஷிணியாயிருந்த பிராட்டி அஸோகவதிகையிலே
எழுந்தருளி யிருந்தமை திருவடி வின்ணப்பஞ் செய்யக்கேட்ட
ருளி, அப்போதே ஸம்ஸ்லேஷவிரோதியான ராவணனை ஸபுத்ரஜந
பார்த்தவ நகரமாக ஸராக்சிய.லே தக்தமாக்கிப் பிராட்டியோடே கூட
எழுந்தருளியிருந்து லோகத்தை ரக்ஷித்து, பின்னைத் திருமஞ்சந
மாடியருளி நிரதிஸயஸுகந்த திவ்யமால்யா ஹலேபநாலங்கிருதனாப்
கிவ்யபூஷண பூஷிதனாயி ருந்தவன் கவராத அறிவினல் குறைவில்லம்
என்கிறாள். (இ)

124 திருவாய்மொழி ச-ப, அ-தி, சு-பா, அறிவினல் வ்யாக்யாநம்.

சுடு;—ஆறும்பாட்டு. அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களை உபதேசித்து, அறிவுசிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவமுகாலே தனக்காக்கிக்கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத் தால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான்.

அறிவினற்குறையில்லா அகல்நூலத்தவரறிய *
நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி *
குறியமாணுருவாகிக் கொடுங்கோல்திலங்கொண்ட
கிறியம்மான் கவராத கிளரொளியாற்குறையில்மே. (சு)

ப;—அந்தாம், உபதேஸ்த்தாலும் அர்த்தித்வத்தாலும் தனக்கேயாக என் னைக்கொள்ளும் ஸர்வஜ்ஞன் விரும்பாத ஒளியால் ஒருகாரியமில்லை யென் கிறான்.

அறிவினல்—ஜ்ஞாநத்தில்அபேகை
யில்லாமையாலே

குறையில்லா—குறைவுபட்டிராத

அகல் நூலத்தவர்—விஸ்தீர்ணையான

பூமியிலுள்ளார்

அறிய—அறியும்படி (ஸ்வலோகமும்

திரண்ட படைக்குநடுவே)

நெறியெல்லாம்—(கர்மயோகம் முதலாக

பரபத்திபர்யந்தமான) ஸக

லோபாயங்கனையும்

எடுத்து உரைத்த—(வ்யக்தமாம்படி

தானே) எடுத்து

அருளிச்செய்த

நிறை ஞானத்து—பரிபூர்ண ஜ்ஞாந

வானான

ஒருமூர்த்தி—அத்விதீயஸ்வபாவானான

வனாய்

குறிய—மஹாமேருவை மஞ்சாடியாக்

கிஞற்போலே வாமநத்

ஒளி—லாவண்யகுணமான ஸமுதாயஸோபை.

(சு)

ஆறு;—(அறிவினல்.) ஸ்வவிஷயஜிஜ்ஞாஸையுங்கூட இல் லாத ஆத்மாக்களெல்லாரும் அறியும்படி ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்க ளெல்லாவற்றையும் தத்தத்திகாராநுகுணமாக எடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தியாய், இப்படி உபாயாநுஷ்டாநத்தாலே

வத்தாலே ஆகர்ஷகமாய்

மாணுருவாகி—(அர்த்தித்வமே நிருபக

மென்னலாம்படி) ப்ராஹ்ம

சாரிவேஷத்தை

யுடையனாய்

கொடுங்கோளால்—(அழகைக்காட்டி

மாறாதபடிபண்ணி, சிற

றடியைக் காட்டியிசை

வித்து இப்படி) கொடி

தாக வஞ்சித்தபிரகரஹ

த்தாலே

நிலம்கொண்ட—பூமியைத் தன்னதாக்

கிக்கொண்ட

கிறி—நல்விசையுடைய

அம்மான்—ஸ்வவேஸ்வரன்

கவராத—விரும்பாத

கிளர் ஒளியால்—கிளர்ந்த ஒளியால்

குறைவில்—என்னப்ரயோஜந

முண்டு?.

திருவாய்மொழி ச-ப, அ-தி, எ-பா, கிளரொளி வ்யாக்யாநம். 125

வரும் விளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமை ப்ரதிகூலாதுகூல விபாகமின்
றியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ‘காண்மின்களுலகீர்’ என்று தன்னை
க்காட்டிக்கொடுத்தருளினவன் கவராத கிளரொளியால் குறைவில்
என்கிறான். (க)

ஈடு;—அவ;—ஏழாம்பாட்டு. பெற்றதம்ப்பன் பகையாக பால
னாவனுக்கு உதவினவன் தான் உதவாமை நோவுபடுகிற எனக்கு
உதவானாகில், நான் ஆபரணம்பூண்டு ஒப்பித்திருக்கிற இவ்வொப்
பனை யார்க்கு என்கிறான்.

கிளரொளியாற்குறைவில்லா அரியுருவாய்க்கிளர்ந்தெழுந்து *
கிளரொளியவிரணியனது அகல்மார்பங்கிழித்துகந்த *
வளரொளியகனலாழி வலம்புரியன்மணிநீல *
வளரொளியான்கவராத வரிவளையாற்குறைவில்மே. (எ)

ப;—அந்தரம். உத்துங்கவீரோதியான ஹிரண்யனைப் பிளந்த நரஹி
னுன் விரும்பாத வளையால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான்.

மணி—ஸ்ரலங்க்யமான

நீலம்—நீலரத்தினொளிபோலே

அத்புஜ்ஜ்வலமாய்

வளர்—அஸாதாரணமான

ஒளியான்—விக்ரஹதேஜஸ்சை

யுடையஞய்வைத்து

(ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவ்வடி

வழகை அழியமாறி)

கிளர்—(க) “ஜலஹு - ஜ்வலந்தம்”

என்னும்படி அபிவ்ருத்தமான

ஒளியால்—ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தால்

குறைவில்லா—பரிபூர்ணமான

அரியுருவாய்—ஸிஹ்ருபமாய்க்

கொண்டு

கிளர்ந்து எழுந்து—ஸத்ருநிரஸந்தி

லே உத்யோகித்து

ஆவிர்ப்பவித்து

கிளர் ஒளிய—மிக்க தேஜஸ்சை

யுடையனான

இரணியனது—ஹிரண்யனுடைய

அகல் மார்பம்—விஸ்தீர்ணமான

மார்பை

கிழித்து—(அநாயாஸேந) கிழித்து

உகந்த—(ஆஸ்ரிதவிரோதி போனபடி

யாலே) உகந்தவனாய்

(இரைபெருக பாம்புபோலே

சேறுகையாலே)

வளர் ஒளிய—வளர்கிற ஜ்வாலையை

யுடைய

கனல் ஆழி—அக்கிபோலேயிருக்கிற

திருவாழியையும்

வலம்புரியன்—பூதபாஞ்சஜ்யத்தையு

முடையனானவன்

கவராத—ஆதரியாத

வரிவளையால்—வரியையுடைய

வளையாலே

குறைவில்—என்ன ப்ரயோஜந

முண்டு? (எ)

(க) மந்த்ரமஹோததி.

ஆறு ;—(கிளர்) ஹிரண்யவிஷய நிரவதிகரோஷத்தாலே அந் யந்தம் அநபிபவநீயமாய் அதிதுஸ்ஸஹமாய் யுகபதுதிதநிரகரஸாத ஸஹஸ்ர தேஜஸ்ஸதந்ருமாயிருந்த தேஜஸ்ஸையுடையதொரு அரி யுருவாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து, அதிபலபராக்கரமனான ஹிரண்யனைத் தன்கிருவுகிராலே பிளந்தருளி ப்ரஹ்ருஷ்டனாய், நிறுதஹிரண்ய னாகையாலே ப்ரஸாரந்தாஸோஷரோஷனாய், அதினாலே அதிஸீதள ஸர்வாநுகூலநிரவதிக தேஜோவியஸிஷ்டனாய், திருவுகிர்களாலே முந் துறவே ஹிரண்யவக்ஷஸ்தலம் விதாரிதமாகையாலே ததர்த்தமான ஸ்வோத்தியாகம் நிர்விஷபமாதலால் அதிப்ரவ்ருத்தரோஷாந்வித ஸங்கசக்ராத் திவ்யாயுதோபேதனாயிருந்தவன் கவராத வரிவளையால் குறைவில்லம் என்கிறான். (எ)

ஈடு ;—அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்துக்காக உபகரிக்கு மவன் தனக்கு அஸாதாரணையான என்னை உபேக்ஷிக்குமாகில் என் னுடைய மேகலையால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறான்.

வரிவளையாற்குறைவில்லாப் பெருமுழக்காலடங்காரை *

எரியழலம்புகவுகி இருநிலமுந்துயர்தவிர்த்த *

தெரிவரியசிவன்பிரம னமரர்கோன்பணிந்தேத்தும் *

விரிபுகழான்கவராத மேகலையாற்குறைவில்லே. (அ)

ப ;—அந்தாம், பூபாரநிர்ஹரணர்த்தமாக துர்யோசனாதிவிரோதஸுதத்தை யுந் நிரஸித்த நிரதிஸயகீர்த்தியை யுடையவன் விருப்பாத மேகலையால் என்ன கார்யமுண்டு? என்கிறான்.

வரி—(முதத்தில்) வரியையுடைய

வளையால்—பூபாஞ்சஜந்யத்தா

வண்டான

குறைவில்லாப் { மஹாகோஷத்

பெருமுழக்கால் { தாலே

அடங்காரை—அபவ்யரான

ஸத்ருக்களை

எரி—கிளர்ந்தென்கிற

அழலம்—பயாக்கியானது

புக—உள்ளே ப்ரவேசிக்குப்படியாக

ஊதி—ஊதி

முன்—முற்காலத்திலே

இருநிலம்—மஹாப்ருதிலியனுடைய

துயர்—பாசுலேசத்தை

தவிர்த்த—தவிர்த்தவனாய்

(இவ்வுபகாரத்தாலே)

தெரிவரிய--(உன்னோடொக்க நினைத்

து ப்ரமித்த) விவேகிக்க அரிய

ப்ராகாந்யத்தையுடைய

சிவன்--ருத்ரன்

பிரமன்--ப்ரஹ்மா

அமரர்கோன்--தேவநிர்வாஹகனான

இந்த்ரன்

திருவாய்மொழி ச-ப, அ-தி, கூ-பா, மேகலையால் வ்யாக்யாநம். 127

பணிந்து ஏத்தும்—க்ருதஜ்ஞகாபாவஸு	கவராத—ஆதரியாத
ராய்க்கொண்டு வணங்கி	மேகலையால்—காஞ்சீகுணத்தால்
ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி	குறைவில்லம்—என்ன பாயோஜன
விரிபுகழான்—விஸ்தீர்ணமான	
புகைகழையுடயவன்	முண்டு?

மேகலை—பரிவட்டத்தின்மேற் கடடும் காஞ்சி ; பரிவட்டமாகவுமாம் (அ)
 ஆறு ; — (வரிவளையால்.) தூர்யோதநாதிகளுடைய ஹ்ருதயத்
 திலே காலாக்கி புகும்படியாக அதிகம்பிரநாதமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்
 யத்தை மடுத்து ஊகி இருநிலமுன்துயர்தனித்து, ப்ரஹ்மேஸா
 நாதி ஸர்வ தேவைஸ் ஸம்ஸ்தாயமாந விஜய ஸ்ரீகணபக்கொண்டு
 நின்றவன் கவராத மேகலையால் குறைவில்லம் என்கிறான். (அ)

ஸடு ; — அவ ; — ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆஸ்ரீதவிரோதியான வா
 ணனை அழியச்செய்து. ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும்வழி யெண்ணுமவன்
 விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென் ? என்கிறான்.

மேகலையாற்குறைவில்லா மெலிவுற்றவகலக்குல் *
 போகமகள்புகழ்த்தந்தை விறல்வாணன்புயந்துணித்து *
 நாகமிசைத்துயில்வான்போ லுலகெல்லாநந்ஸ்கொடுங்க *
 போகணைவான்கவராத உடம்பினாற்குறைவில்லமே. (கூ)

ப ; — அந்தரம், ஆஸ்ரீதவிரோதியான பாணனை விஹஸ்தகுக்கின க்ரு
 வ்ணன் விருப்பாத ஸரீரத்தால் என்ன பாயோஜனமுண்டு ? என்கிறான்.

மேகலையால்—உடையழகால்	புகழ்—ப்ரகையை யுடையனாய்
குறைவு இல்லா—குறை இன்றியிலே	விறல்—ஸௌர்யவீர்யாதிகளால்
மெலிவு உற்ற—(அநிருத்தஸம்ஸ்லே	குறைவற்ற
ஷத்தால் வந்த) துவட்சியை	வாணன்—பாணனுடைய
உடைத்தாய்	புயம்—(க) “ ஹாராயஸ்கிஹு
அகல் அல்தல்—விஸ்தீர்ணமான நித	ஜெஃ - பாராயமமகிம்புனது: ”
ம்பவைலகூந்யத்தகை	என்று யுத்தகண்டுதியை யுடைத்
யுடையனாய்	தாகச் சொல்லப்பட்ட)
போகம் மகள்—போகாநுகுலமான	தோன்களை
ஸ்தீரீத்வத்தை யுடையா	துணித்து— தன்றவிடம்சொறிந்தாற்
ளான உடைக்க	போலே) துணித்து
தந்தை—பிதாவென்கிற	(அவதார கார்யாநந்தரம்)

நாகமிசை--பழையநாகபர்யங்கத்திலே	யோகு அணைவான்--உபாயசிற்பை
சாய்ந்து	யைப் பண்ணுவான்
துயில்வான்போல்--உறங்குவான்	கவராத--விரும்பாத
போலே	உடம்பினால்--உடம்பால்
உலகெல்லாம்--ஸ்வலோகமும்	குறைவில்--என்னப்ரயோஜன
நன்கு ஒடுங்க--(ஸ்வப்ராப்தியாகிற்)	முண்டு ?
நன்மையிலே ஒதுங்கும்படி	யோகு--உபாயம்.
	(க)

ஆறு ;--(மேகலையால்.) ஸ்வாஸ்ரித ஸமீஹிதபஞ்ஜகனான பாணனுடைய தோள்களைத் துணித்துப் பின்னை நிர்ப்பயனாய், ஸர்வலோகமும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினுள்ளே செல்லும்படி செலுத்திக்கொண்டு நாகபர்யங்கத்திலே ஸ்வாத்மாநுபவரூப யோக சித்தரை பண்ணுகிறவன்கவராத உடம்பினால் குறைவில் என் கிறான்.

ஈடு ;--அவ ;--பத்தாம் பாட்டு. முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஸீலகுணத்தையும் விரோதிரஸத்தையும் சொல்லி, அவன்விரும்பாத ஸத்தையால் என்ன கார்யமுண்டு ? என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறான். ‘ உடம்பினாற் குறைவில்லா வுயிர்பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் துணிபலவா அசுரர்குழார் துணித்து’ என்றத்தால் . “நீறாகும்படியாக நிருமித்துப்படைதொட்ட” என்றதைச் சொல்லுகிறது. ‘ தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையு முடம்புடையான்’ என்றத்தால் - “கூறும் தனியுடம்பன்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

உடம்பினாற்குறைவில்லா உயிர்பிரிந்தமலைத்துண்டம் *
கிடந்தனபோல்துணிபலவா அசுரர்குழார் துணித்துகந்த *
தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொருகூறமர்ந்துறையும் *
உடம்புடையான்கவராத உயிரினாற்குறைவில்மே. (௧௦)

ப ;--அநந்தரம், அஸேஷவிரோதிநிவர்த்தகனான ஸர்வேஸ்வரன் விரும்பாத ஆத்மாவால் என்னப்ரயோஜனமுண்டு ? என்கிறான்.

உடம்பினால்	} ஸரீரபோஷணத்தால்	மலைத்துண்டம்--பர்வதகண்டங்கள்
குறைவில்லா		கிடந்தனபோல்--கிடந்தாற்போலே
அசுரர்குழாம்--அஸுரஸமூஹங்களை		பலதுண்யா--நாநாகண்டமாம்படி
உயிர்பிரிந்த--(இந்தர்ச்சிந்நமாய்) நிஷ்ப்ராணமான		துணித்து உகந்த--துணித்து (அத்தாலே ‘சூகத்விரோதிகழிந்தது’ என்று) உகக்குமவனாய்

திருவாய்மொழி ச-ப, அ-தி, கக-பா, உயிரினால் வ்யாக்யாநம். 129

தடம்புனல்--அதிலிஸ்தீர்ணஜலையா	ஒருகூறு--ஒருபார்ஸ்வத்திலே
ன கங்கையைத் தரிக்கிற	உறையும்--நித்யவாஸம்பண்ணும்
சடைமுடியன்--ஜடாமகுடத்தை	படியான்
யுடையவஞ்சையாலே	உடம்பு உடையான்--திருமேனியை
அதிரயிசுரக்திகளுக	உடையவன்
அபிமாநித்திருக்கிற	கவராத--விரும்பாத
ருத்ரன்	உயிரினால்--ஆத்மாவால்
தனி அமர்ந்து--தனக்கபாஸ்யமாகப்	குறைவில்--ஒருபாயோஜநமுடையோமல்லோம்.
பற்றி	

(க) “ நவா தாந்ர - நசாத்மாநம் ” என்கிறகணக்கிலே அவன் வீரும்பாத ஆத்மியங்களோபாதி ஆத்மாவையும் வேண்டே நென்றபடி. (க0)

ஆறு :- (உடம்பினால்.) ஸுதர்ஸநஸகலீக்ருத காலநேமிப்ரப்ருத்யஸுரநிகரணப், ஆஸ்ரிதகதமான உத்கர்ஷநிகர்ஷம்பாராதே எல்லாரோடுமொக்க ஸம்ஸலேஷிக்கும் ஸ்வபாவனையிருந்த எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌரீல்யாதி குணங்களாலும், அதிகைவ அதிமாநுஷமான திவ்யசேஷிதங்களாலும் என்னோடே கலந்த கலவியாலும் உபஸ்க்ருதமாகாத என்னுடைய ஆத்மாவும் வேண்டா, இது முடிந்துபோக அமையும் என்கிறார். (க1)

ஈடு :- நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்பயஸித்தவர்கள், காழ்ப்பேறின ஸம்ஸராதரிதமற்றுப் பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர்கள் என்கிறார்.

உயிரினாற்குறைவில்லா உலகேழ்தன்னுள்ளொடுக்கித் *
தயிர்வெண்ணெயுண்டானைத் தடங்குருகர்ச்சடகோபன் *
செயிரில்சொல்லிசைமாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தால் *
வயிரஞ்சேர்பிறப்பறுத்து வைகுந்தம்நண்ணுவரே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப :- அநந்தம். இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, பகவச்சேஷத்வ பூர்வகமான பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உயிரினால்--ஆத்மாக்களால்	தன்னுள் ஒடுக்கி--ஸங்கல்பாந்தர்ப்பூத
குறைவில்லா--குறைவில்லாத	மாம்படி ரக்ஷிக்கும் பரத்
ஏழுவது--ஸமஸ்தலோகங்களையும்	வத்தை யுடையனாய்

(க) ஸ்தோ-

130 திருவாய்மொழி ச-ப, அ-தி, கக-பா, உயிரினால் வ்யாக்யாநம்.

(ரக்ஷயைகதேசத்திலே அவதீர்	சொல்—சொல்லாயிருக்கிற
ணனாய் ஆஸ்ரிதருந்)	இசை—இசையோடுகூடின
தயிர்—தயிரையும்	மால—ஸந்தர்ப்பமாயிருக்கிற
வெண்ணெய்—வெண்ணெயையும்	ஆயிரத்துள்—ஆயிரத் திருவாய்மொழிக்
உண்டானை—அமுதுசெய்த ஸௌவ	குள்ளும்
ப்யக்தை யுடையவனைப்பற்ற	இப்பத்தால்—இப்பத்தாலே
தடம் குருகூர்—மஹாவகாசமான திரு	வயிரம்சேர்—காழ்ப்பேறும்படி அநாகி
நகரிக்கு நிர்வாஹகரான	வித்தமான
சடகோபன்—ஆழ்வாருடைய	பிறப்பு—ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை
செயிர் இல்—(ஸந்தர்ப்பத்தங்களில்)குற்	அறுத்து—அறுத்து
றம் அற்ற	வைகுந்தம்—பரமபதத்தை
	நண்ணுவர்—கிட்டப்பெறுவர்கள்.

இது—கலிலிருத்தம்; நாலடித்தாழிசையுமாம். (கக)

ஆறா ;—(உயிரினால்) தேவாதி ஸத்தாவாரந்த ஸகலபூதஜாத பரிபூர்ண ஸர்வலோக பாலகனாயிருந்துவைத்து மறுஷ்யாதிருபேண அவதீர்ணனாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரிதஸுலபனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன நிரவத்யமான இத்திருவாய்மொழி வல்லார், நிரஸ்தஸம ஸ்த ப்ரதிபந்தகராய் வைகுந்தம் நண்ணுவர் என்கிறார். (கக)

நாலாம்பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்

முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதோமாநுஜாபநம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி - நண்ணுதார் ப்ரவேஸம்.

ஆறு;—(நண்ணுதார்.) இப்படி பரமபுருஷவிஸ்வலேஷ ஜநித
ஸோகாக்நியாலே தஹ்யமாநரா யிருக்கச்செய்தே, அதின்மேலே,
பகவத்ஸம்ஸ்வலேஷ விஸ்வலேஷைக ஸுகது:கத்வரஹிதராய், சேத
நாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துநேத்ரு பகவச்சேஷதைகரதித்வ
ஜ்ஞாநரஹிதராய், பகவத்வ்யதிரித்த ப்ராக்ருதவிஷயலாபாலாபைக
ஸுகது:கராயிருந்த அவைஷ்ணவர்களோடு உள்ளஸஹவாஸமாகிற
மஹாக்நியாலே தஹ்யமாநரான ஆழ்வார், ‘இந்த அவைஷ்ணவ
ஸஹவாஸத்தைக் காட்டிலும் முடிகையே நன்று; ஆன பின்பு,
அடியேனை முடித்தருளவேணும்’ என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷித்
கிறார். *

ப;—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி அவன்விரும்பாத ஆத்மாத்
மீயங்களிலும் அநாதரம்பிறந்தவனவிலும் அநுபவம் ஸித்தியாமையாலே அத்
யந்தம் ஆர்த்தாரான தமக்கு உசாத்துணையாகைக்கு யோக்யர்ல்லாதபடி ஸம்ஸா
ரத்திலுள்ளாரும் அகியாயித து:கமக்நராய்க்கொண்டு க்லேஸிச்சிறப்படியைக்
கண்டு, ஸகலக்லேஸநிவர்த்தகரூப் நிரதிஸயபோக்யனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய
அர்த்திதார்த்தகாரணத்தையும், ஸாதாரணபந்தத்தையும், அபரிச்சிந்நஸௌந்தர்
யத்தையும், அவ்வழகை அநுபவிப்பிக்கும் ஓளதார்யத்தையும், அநுபவிப்பார்க்
குக் கைக்கடங்கும்படியான ஸௌலப்யத்தையும், போக்யதாதிஸயத்தையும்,
ஸர்வாத்மபாவத்தையும், ஸகலஜகத்காரணத்வத்தையும், ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்வலேஷ
ஸ்வபாவத்தையும், லக்ஷ்மீஸகத்வத்தால் வந்தபரம்பராப்யத்வத்தையும் அநுஸந்
தித்து ‘ஏவம்விஸிஷ்டனான ி அத்யந்தாஸஹ்யமாம்படி க்லேஸோத்தரமான
ஸம்ஸாரத்திலே யிருத்தி என்னை க்லேஸிப்பியாதே, உன் திருவடிகளிலே
சேர்த்துக்கொள்ளவேணும்’ என்று கூப்பிட்டு, இவர் அபேக்ஷாநுருபமாக
அவனும் பரமபத்திலே (க) “ஸ்ரியாலாய-ஹ்ஜஹ் து:கி:ஸ்யஸார்த்
தம்ஜகத்தி:” என்றிருக்கிற இருப்பைக் காட்ட, மாநஸஜ்ஞாநத்தாலே கண்டு,
ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களினுடைய ஹேயதாப்ரதிபத்திபூர்வகமாக அவன் திரு
வடிகளையே பரமப்ராப்யமாகப்பற்றின படியை அருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு; —‘ உடம்பு வேண்டா, உயிர்வேண்டா ’ என்று இவற்றை உபேக்ஷித்துப்பார்த்தார் ; தாம் ‘ வேண்டா ’ என்றவாறே தவிருமாகக்கொண்டு ; அவை தவிர்ந்தனவில்லை ; ஒன்றைப் பெறுகைக்கேயன்றிக்கே முடிகைக்கும் உன் தரவு வேணுமாகில் அத்தைத்தந்தருளவேணு மென்கிறார். இவ்வமங்கன ஸப்தத்தைத் திருமுன்பே விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டும்படியாகக் காணும் இவர் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்தபடி.

எம்பார், ‘ உன்னைப்பிரிந்திருந்து படுகிறக்கலேஸத்தினளவல்ல உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற விருப்பால் படுகிற க்லேசம் ; இத்தைத் தவிர்த்தருள வேணுமென்கிறார் ’ என்று அருளிச் செய்வார்

(க) [உபீவா தமஜாவாணிஃ - உத்பபாதகதாபாணி:] ராவணனோடு பொருந்தாமை பிறந்தபின்பு, நெருப்புப்பட்ட தரையில் கால்பாவாதாப்போலே அவ்விடம் அடிகொதித்துப் போர்கானாயிற்று; [மஜா - கதா] - அங்குள்ளாரில் (உ) “நகவெய்யு-நகமேயம்” என்னாது தடியொன்றுமேயாயிற்று. [வதாவி-ஃ - சதுர்ப்பி:] அதுவும் எடுத்துத் தோளிலே வைக்கவேணுமே. அதுவும் வேண்டாதார் நால்வருமேயாயிற்று இத்தால் ஒருவன் ‘ பகவத்விரோதத்திலே நிலைநின்றான் ’ என்று அறிந்தால் தன்னைக்கொண்டு அகலவிறே அடுப்பது.

ஆழ்வான் அங்ஙனன்றிக்கே, * ஏறாளுமிறையோனில் தம்முடைய ஆற்றாமைக்குக் கூட்டாவார் உண்டோ ? என்று லோகவருத்தார்த்தத்தை அந்வேஷித்து ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார் ; அவர்கள், தாம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரவணராயிருக்கிறப்போலே ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராய், அவற்றினுடைய பேறிழவுகளே லாபாலாபமாம்படி யிருந்தார்கள் ; வாளேறுகாணத் தேளேறுமாய்ந்து, அதைக்கண்டவாறே தம் இழவை மறந்தார் ; இவர்களுடைய இழவே நெஞ்சிலேபட்டது; ஸர்வேஸ்வரனைப் பார்த்தார் ; அவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாய்ப் பரமோதாரனாய் எல்லாருடைய ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவனாய் ஸர்வாபராதஹனுப் ஸர்வநியந்தாவா

யிருந்தான் ; அவன்படி இதுவாயிருக்க, இவை இப்படி நோவுபடுகைக்கு இவ்விடம் தன்னாசநாடோ? என்று பார்த்து, ‘நீ ஸர்வேஸ்வரனாய் பரமக்ருபாவானாய் ப்ராப்தனுமாய் இவற்றின் க்லேஸம் அறிந்து பரிஹரிக்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநஸக்தியை யுடையையுமாயிருக்க, இவை இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடுகை போருமோ? இவற்றைக் கரைமாஞ்சேர்க்கவேணும்’ என்று அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்க, “நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? இவை சேதநரானபின்பு இவைதனக்கே ருசியுண்டாகவேணுமே; நாம் கொடுக்கிற விது புருஷார்த்தமாகவேணுமே; புருஷன் அர்த்திக்கக் கொடுக்கும்தினே புருஷார்த்தமாவது; அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி கார்யங்கொள்ளுகிறோமல்லோமே; இவற்றுக்கு நம்பக்கலிலே ருசி பிறக்கைக்கு நாம் பார்த்துவைத்த வழிகளையடையத் தப்பினபின்பு நம்மாற் செய்யலாவதில்லை காணும்; நீர் இத்தை விடும்” என்று ஸமாதாநம்பண்ண, ‘நீ பண்ணின இது பரிஹாரமாய் நான் ஸமாஹிதனாவது ‘இவை தங்கார்யத்துக்குத் தாங்கடவவாய் நோவுபடுகிறன’ என்று உன் னால் சொல்லலாமன்றன்றோ?’ என்ன, ‘இவை சேதநராகையாலே இவற்றின் வாகியறியவேணுமென்று நம்மை ஒருதட்டும் ஸப்தாதிகளை ஒருதட்டிமாகவைத்து உங்களுக்குவேண்டிற்றென்றைக் கொள்ளுங்கோள்” என்ன, ஸப்தாதிகள் இருந்த தட்டி தாழ்ந்திருக்கையாலே அத்தட்டை ‘அமையும்’ என்று பற்றிற்றின; நாமும் ஆர்த்தனையும்பார்த்து முடியாமையானும் கைவாங்கிற்று; இனி நம்மாற் செய்யலாவதில்லை; இனி நீரும் இத்தைவிடும்” என்ன, ‘ஆகில், உன்னையொழியப் புறம்பே பேறும் இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில் நின்றும் என்னை முன்னம் வாங்கவேணும்’ என்ன, ‘முன்பே உம்மை வாங்கினோமே; ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதபடி பண்ணினோமாகில், ஸம்ஸாராதுஸந்தாரத்தாலே வந்த க்லேஸமெல்லாம் போம்படி உம்முடைய இருப்பு இதுகாணும்’ என்று பாம்பதத்தில் அயர்வதுமமார்கள் அடிமைசெய்யப் பெரியபிராட்டியாரும் தாமுமாக வ்யாவ்ருத்தமாக இருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்து ‘அங்கே உம்முடைய நெஞ்சு ப்ரவணமாம்படி பண்ணினோமாகில், இனி உமக்குப் பேற்றுக்குக் குவாலுண்டோ? நாம் செய்யவேண்டுவதென்?’ என்ன, இவை யிரண்டையும் அதுஸந்தித்து தரித்துக்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்” என்று பணிக்கும்.

“மையகண்ணுள் மலர்மேலுறைவானுறைமார்பினன் செய்ய
கோலத்தடங்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை” என்று
கண்டு அதுபவித்தாரிறே; ஆழ்வான் தான் ஓரிடத்தே வழிபோகா
நிற்க, ஒருஸர்ப்பம் தவளையைப் பிடித்துக் கூப்பிடாநிற்க, ‘இது
ஆர் அறியக் கூப்பிடுகிறதா?’ என்று மோஹித்தானாம்; இவ்வாழ்
வான் பரக்ருதிக்குச் சேருமே இவர் நிர்வாஹமும்.

ஈடு;—முதற்பாட்டு. உன்னை யொழியப் புறம்பே பேறும்
இழவுமாயிருக்கிற இவர்கள் நடுவில்நின்றும் நான் உன் திருவடிகளி
லே வந்துகிடும்படி எனக்கு இய்யாரீர விஸ்வலேஷத்தைப் பண்
ணித் தந்தருளவேணும் என்கிறார்.

நண்ணுதார்முதுவலிப்ப நல்லுற்றார்கரைந்தேங்க *
எண்ணுரத்துயர்விளைக்கு மிவையென்னவுலகியற்கை *
கண்ணாளா! கடல்கடைந்தாயுனகழற்கேவரும்பரிசு *
தண்ணுவாதடியேனைப் பணிகண்டாய்சாமாதே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், ‘ஸம்ஸாரிகள் படுகிற து:க்கம் அஸஹ்யமாயிரா
நின்றது; ஆனபின்பு, ஆஸ்ரிதர்க்கு அருந்தொழில் செய்தும் அபேக்ஷிதம்
கொடுக்கும் நீ இத்து:க்கங்காணுபடி என்னை ஸரீரவிஸ்வலேஷம் பிறப்பிக்கவே
ணும்’ என்கிறார்.

நண்ணுதார்—ஸாத்ரவத்தாலே இவனை	இவை உலகியற்கை—இந்த லோக
அணுகியிராதவர்கள்	யாத்ரைகள்
முதுவலிப்ப—(இவன் அநர்த்தத்துக்கு	என்ன—என்றையிருக்கிறதன்?
ப்ரீதராய்) ஸ்மிதம்பண்ணும்	கண்ணாளா—(நிருபாதிசுநிர்வாஹக
படியாகவும்	னாகையாலே) காரணிகளும்
நல் உற்றார்—ஸ்நேஹத்தாலே கிட்டி	கடல் கடைந்தாய்—(ப்ரயோஜநாத்ரங்
யிருக்கிற பந்துக்கள்	களை வேண்டிலும்) கடலைக்
கரைந்து ஏங்க—இவன் அநர்த்தத்துக்	கடைந்துகொடுக்கும் ஸ்வபா
கு ஸிதிலராய் “எண்ண	வத்தையுடையவனே! (இந்த
கிறதோ” என்று ஏங்கி	லோகக்லேஸம் காணுதே!
க்லேஸிக்கவும்	
எண் ஆரா—எண்ணுதலில் அடங்காத	உன கழற்கே—ப்ரப்தனான உன் திரு
துயர்—து:கங்களை	வடிகளுக்கே யுறப்பாய்
விளைக்கும்—(தன்னில்தான்) விளைத்	வரும் பரிசு—நான் வரும்படி
துக்கொண்டுபாருகிற	தண்ணுவாது—விளம்பியாதே

திருவாய்மொழி, ச ப, கூ-தி; உ-பா, சாமாறும் வ்யாக்யாநம். 135

அடியேனை—(உனக்கேசேஷபூத
ஞான) என்னை

சாமாறு—ஸரீரலிஸ்ஸேஷம் பிறக்கும்
படி

பணிகண்டாய்—(க) “ லோகூக்யி
ஷுஜாதி - மோகூக்யிஷ்யாமி”
என்கிறகணக்கிலே ஒருவார்த்
தை அருளிச்செய்யவேணும்.

ஸர்வபாபஸுத்தத்திலே ஸரீரமும் அந்தர்ப்பூதமென்று கருத்து. கண்ணு
ளன்—கண்ணையுடைய ஆளனென்று, க்ருபையையுடைய நிர்வாஹக னென்ற
படி. (க)

ஆறு ; — ‘ க்ருஹ சேஷத்ரா தநாதி ஸ்ஷய ஸ்ப்ருஹையாலே
தத்பஹரணாத்யநிஷ்டாங்களைப் பண்ணப் பராகூலர் உகக்கவும், அது
கூலர் இன்னதாகவும், பிறர்க்கு து:கங்கையே விளைத்து அந்யபர
மாய், எம்பெருமான் திறத்துப் படக்கடவதன்றியே யிருந்த இந்த
லோகப்ராஸ்தாநம் இருந்தபடி யென் ! இந்தலோகத்தோடு எனக்கு
இருப்பு அரிது; ஆனபின்பு, ஆஸ்ரிதஸம்ஹித நிர்வர்த்தனைக ஸ்வ
பாவமாய் அபரிமிதகருணைய பரிபூர்ணமாய் அகிசீதளமான உன்னு
டைய திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருளி, இவர்கள்
நடுவில்நின்றும் உன்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளுதல், அன்
றியே ஈண்டென என்னை முடித்தருளுதல் செய்யவேணும்’ என்று
அபேக்ஷிக்கிறார். (க)

ஈடு ; — இரண்டாம்பாட்டு. “ எண்ணாராத்துயர்” என்று திர
ளச்சொன்னா, முதற்பாட்டிலே ; அவற்றிலே சிலவகைகளைச் சொ
ல்லி விஷண்ணராய், ‘ இவர்கள் து:கத்தைப்போக்காயாகில் என்னை
உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணும்’ என்கிறார்.

சாமாறும் கெடுமாறும் தமருற்றூர்தலைத்தலைப்பெய்து *

ஏமாறிக்கிடந்தலற்று மிவையென்னவுலகியற்கை *

ஆமாறென்றறியேன் நானரவணையாயம்மானே *

கூமாறேவிரைகண்டா யடியேனைக்குறிக்கொண்டே. (உ)

ப ; — அநந்தம், லௌகிகக்லேசம் என்னாய் முடியப்புகுகிறது? என்று
அறிகிறேன் ; நிருபாதிசேஷியான நீ என்னை அழைக்கும்படி விரையவே
ணும் என்கிறார்.

136 திருவாய்மொழி, ச-ப, கூ-தி, உ-பா, சாமாறும் வ்யாக்யாநம்.

சாமாறும்—(சிரகாலம் ஜீவிக்கவருக்க
மத்யே) சாகித ப்ரகாரமும்

கெடுமாறும்—(ஐஸ்வர்யத்தைப்பாரிக்க
அது) நசிக்கிற ப்ரகாரமும்
(இதடியாக)

தமர்—தமரான ஜ்ஞாதிகளும்

உற்றார்—உற்றாரான ஸம்பந்திகளும்

தலைத்தலைப்பெய்து—ஒருவர்க்கொரு
வர் மேல்விழுந்து

மொறி—ஏங்குதலற்று

கிடந்து—கிடந்து

அலற்றும்—கூப்பிடுகிற கூப்பீடும்

ஆகிற

இவை—இவை

என்ன உலகியற்கை—என்ன லோக

யாற்றைகளிருக்

கிறனதான் ?

நான்—நான்

ஆம் ஆறு—இது என்னளவிலேயாய்
முடியப்படுகிற ப்ரகாரம்

ஒன்று—ஒன்றும்

அறிமேன்—அறிகிறிலேன்.

அரவணையாய்—ஸேஷபூதனான

அநந்தனை ஸேஷ வ்ருத்தி

கொள்ளுமவனாய்

புன்மனே—அதுபோலே எல்லாரோ

டும் உறவொத்த

ஸ்வாமியானவனே!

அடியேனை—ஸேஷபூதனான என்னை

குறிக்கொண்டு—(து:கனாஹனல்லன்)

என்று குறிக்கொண்டு

கூமாறு—அழைக்கும்படி

விரைகண்டாய்—விரையவேணும்.

மொற்றம்—க்லேசமாகவுமாம்.

தலைத்தலைப்பெய்தல்—தலையோடு

தலை சேர்த்தலா

கவுமாம். (உ)

ஆறு ;—(சாமாறும்.) “ உன்னைக் காணப்பெறுகிறிலோம் ”

என்று அலற்றுகே, புத்ராதிமரணவிநாஸங்கள் காரணமாகத் தமர்
உற்றார் தலைத்தலைப்பெய்து ஏங்கிக்கிடந்து அலற்றும் இவை என்ன
உலகியற்கை? நானும் இங்கே லௌகிகரைப்போலேபாகில் செய்வ
தென்? ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷைகபோகனே! பிரானே! ‘ நம் அடி
யான் இவன் ’ என்று அடியேனை உன் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு
நண்டென என்னைத்திருவடிகளிலே வாங்கியருளவேணு மென்கிறார்.

நடு ;—அவ ;—முன்றும் பாட்டு. ஆபிஜாத்யாதிக ளெல்லாம்
கிடக்க, இவை முடிகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன் ;
து:க்கந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அடிமைகொள்ள வேணும்
என்கிறார்.

திருவாய்மொழி ச-ப,க-தி,ந-பா,கொண்டாட்டும்வ்யாக்யநம். 137

கொண்டாட்டும்குலம்புனைவும் தமருற்றர்விழுநிதியும் *

வண்டார்பூங்குழலானும் மனையொழியவயிர்மாய்தல் *

கண்டாற்றேனுலகியற்கை கடல்வண்ணை! அடியேனை *

பண்டேபோற்கருதாதுன்னடிக்கே கூப்பணி கொள்ளே. (ந

ப ;—அநந்தம், தாங்கள் நன்மையாக நினைத்திருக்கிறவை யொழிந்து போகத் தாங்கள் நசிக்கும்படி கண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன் ; அபரிசுநிந ஸௌந்தர்யான உன் திருவடிகளிலே அழைத்து அடிமைகொள்ளவேணும் என்கிறார்.

கொண்டாட்டும்—ஸம்பத்தமயாக நா

ட்டார் ஆரோபித்துச்

சொல்லும் கொண்

டாட்டமும்

குலம்புனைவும்—(இல்லாத குலத்தை

யேறிட்டுக்கொண்ட)

ஆபிஜாத்யாபிமானமும்

தமர்—(ஐஸ்வர்யம் கண்டு வந்த) ஜ்ஞா

திசளும்

உற்றார்—ஸம்பந்திசளும் (இதுக்கடி

யான)

விழுநிதியும்—சீரிய அர்த்தஸஞ்சயமும்

(அதடியாக ஸ்வீகரித்த)

வண்டு ஆர் பூ குழலானும்—வண்டு

நிறைந்தபூமாறுதகுழலை

யுடையளாகையாலே

போக்யபூடையான

ஸ்திரீயும்

மனை—போகஸ்த்தாநாமம்படி விலகி

ணமாக எடுத்தமனையும்

ஒழிய—(நனைவிட்டுக்) குறியழியா

மலிருக்க

உயிர்மாய்தல்—ப்ராணவிநாஸம் பிறக்

கையாகிற

உலகியற்கை—இந்த லோகயாத்ரா

கண்டு—கண்டு

ஆற்றேன்—பொறுக்க மாட்டுகிற

லேன் !

கடல்வண்ணை—கடல்போல அளவிற்

ந்த வடிவமுறை

யுடையவனே !

அடியேனை—(உன்வடிவமுக்குத்

தோற்று) அடிமைபுகுந்த

என்னை

பண்டே போல்—(உன்னைப்பிரிந்து

கூப்பிட்ட) பண்டுபோலே

கருதாது—நினைத்திராதே

உன் அடிக்கே—உன் திருவடிகளுக்

கேயாம்படி

கூவி—அழைத்து

பணிகொள்—அடிமை கொண்டருள

வேணும். (ந)

ஆறு ; —(கொண்டாட்டும்.) மரணதஸையிலும் “ஸம்பாவ நாபிஜஜ்ஞாதி பந்துதகனாத்ரபவநாதிகளை யிழந்தோம்” என்று விஷண்ணராய், உன்திறத்துப் படாதே யிருக்கிற இந்த லோகத்தா ருடைய ப்ரக்ருதியைக் கண்டு நான் படுகிற வ்யஸநம், உன்னைப் பிரிந்து நான் பண்டுபட்ட வ்யஸநம்போலன்று ; அதிதுஸ்ஸஹஞ்

கிடாய். அபரிச்சேத்ய மாஹாத்மயனுவனே ! இந்த வ்யஸநத்
தில் நின்றும் ஈண்ட உன் திருவடிகளிலே கூவிப் பணிகொண்டருள
வேணும் என்கிறார். (ந)

ஈடு;—அவ;—நாலாம்பாட்டு சேதநர், ஐஸ்வர்யத்தை விரு
ம்பினால் அது விராஸுஹேதுவாகக் காணுகிறக்கச்செய்தே. திரியவும்
அந்த ஐஸ்வர்யத்தை விரும்புகையே ஸ்வபாவமாம்படி யிருக்கிற
இதுக்கு ஹேது ஏதோ? நான் இதுகண்டு பொறுக்கமாட்டுகிறி
லேன்; என்னை முன்னம் இவர்கள் நடுவில்நின்றும் வாங்கவேணும்
என்கிறார்.

கொள்ளென்றுகொளர்த்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக *

கொள்ளென்றுதமம்மூடும் இவையென்னவுலகியற்கை *

வள்ளலே ! மணிவண்ண ! உனகழற்கேவரும்பரிசு *

வள்ளல்செய்தடியேனை உனதருளால்வாங்காயே. (ச)

ப;—அந்தரம் நஸ்வரமான ஐஸ்வர்யத்தை ஆதரிக்கிற லோகயாத்ரை
யைக் காண்படி உன்வடிவை எனக்கு உபசரித்த மஹோதாரான நீ என்னை
அங்கே ஸ்லீகரிக்கிற ஒளதார்யத்தையும் பண்ணவேணும் என்கிறார்.

கொள் என்று—“ என்னைக்கொள்

என்னைக்கொள் ” என்று

கொளந்து எழுந்த—மேன்மேலென

அபிவ்ருத்தாய்த்

தோற்றுகிற

பெரு செல்வம்—பெரிய ஐஸ்வர்யம்

நெருப்பாக—(விராஸாதிகளாலும்பரதி

பகஷிங்களப்பவிக்கைக்கு

ஹேதுவாகையாலும் பரி

தாபகரமாய்க் கொண்டு

அக்கிலப்பமாகச் செய்

தே (வாஸநையாலும் சா

பலயத்தாலும்)

கொள் என்று—(‘ பின்னையும் இத்

தைய) ஸ்லீகரி ’ என்று

தமம் மூடும்—அஜ்ஞாநதமஸ்ஸானது

அபிப்பவியாநிந்கிற

இவை—இவை

என்ன உலகியற்கை—என்ன லோக

யாத்ரைகள் ?

வள்ளலே—நிரதிஸயெளதார்யத்தை

யுடையையாய்

மணி வண்ண—நீலரத்தம்போலே தர்

ஸநீயமான வடிவை

யுடையவனே !

உனகழற்கே—(ஏவம்பூதஞ்ஞ) உன்

திருவடிகளிலே

வரும் பரிசு—வரும்படி

வள்ளல் செய்து—இதுக்கென்னவும் ஓர்

ஒளதார்ய விஸேஷத்தைப்

பண்ணி

அடியேனை—(உனக்கே அநந்யார்ஹ

ஞ்ஞ) என்னை

உனது அருளால்—உனக்குபையாலே

வாங்காய் கைக்கொண்டருளவேணும்.

ஆறு;—(கொள்ளென்று.) உன்னை ஆசைப்படாதே, அதி
க்ஷுத்ரமாய் அநர்த்தகரமாயிருந்த ஐஸ்வர்யத்தை ஸ்வாஜ்ஞதை
யாலே ஆசைப்படுகிற இந்த லௌகிகரோடு எனக்குள்ள ஸஹவாஸ
த்தைத் தவிர்த்து, பரமோதாரனே! பரமகாருண்யத்தாலே ஆஸ்ரித
ஸூலபஸூனவனே! உன்னுடைய பரமௌதார்யத்தாலும் பரமகாரு
ண்யத்தாலும் அடியேனை உனகழற்கே வரும் பரிசு வாங்கியருள
வேணும் என்கிறார். (ச)

ஈடு;—அவ;—அஞ்சாம் பாட்டு. ஜம்ஜராமரணாதிகளாலே
நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும், இதுநடையாடாத தேஸு
த்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணும் என்கிறார்.

வாங்குநீர்மலருலகில் நிற்பனவும் திரிவனவும் *
ஆங்குயிர்கள் பிறப்பிறப்புப் பிணிமூப்பால் தகர்ப்புண்ணும் *
ஈங்கிதன்மேல் வெந்நரக மிவையென்னவுலகியற்கை *
வாங்குகேனை நீ மணிவண்ணா! அடியேனை மறுக்கேலே. (ந)

ப;—அநந்தரம், ஜம்ஜராமரணாதி க்லேஸங்கள் நடையாடுகிற தேஸத்
தில் இராதபடி ஆஸ்ரிதஸூலபமான வடிவையுடைய நீ அங்கீகரிக்கவேணும்
என்கிறார்.

வாங்கும்—(திரைக்குளகப்பட்ட பதார் த்தங்களை) உள்ளே வாங்கும்	வெம்நரகம்—க்ரூரமான ரௌரவாதி நரகங்களாயிருக்கும் ; இவை—இவை என்ன உலகியற்கை—என்ன லோக யாத்ரைகள்; மணி—(ஆஸ்ரிதர்க்கு முடிந்தாளலாம் படி) நீலரத்தம்போலே தர்ஸ நீயமாய் ஸூலபமான வண்ணா—வடிவையுடையவனே! நீ—நீ எனை—(இந்த து:க்கம் பொறுக்கமாட் டாத) என்னை வாங்கு—அங்கீகரித்தருளவேணும்; அடியேனை—(உன் அடியேனான) என்னை மறுக்கேல்—மறுகப்பண்ணாதே கொள் மறுக்குதல்—கலக்குதல். (ந)
நீர்—ஸமுத்ரஜலத்தை யுடைய மலருலகில்—விஸ்தீர்ணபூமியில் நிற்பனவும்—நிற்பனவும் திரிவனவும்—திரிவனவுமான ஆங்கு—அந்தஸ்த்தலங்களிலே வர்த்திக்கிற உயிர்கள்—ப்ராணஸ்ரயமான ஆத்மாக்கள்	
ஈங்கு—இவ்விடத்தில் பிறப்பு இறப்பு } ஜம்மரணவ்யாதி பிணிமூப்பால் } ஜரைகளாலே தகர்ப்புண்ணும்—நெருக்குண்ண நிற்கும் ;	
இதன்மேல்—இதற்குமேல்	

ஆறு ;—(வாங்கும்.) தவத்விஸ்ஸலேஷ துஃக்கரன்றியே, ஜந்ம ஜராமாணாதி வ்யாத்பாதி துஃக்கரான இவ்வாத்மாக்கள் வர்த்திக்கிற இந்தலோகத்தில் நின்றும் அடிபேனை மறுகப்பண்ணாதே, ஈண்ட என்னை வாங்கியருளவேணும் என்கிறார். (நி)

ஈடு ;—அவ ;—ஆறும் பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத் வைமுக்யாதிகேதாஷங்களை அறுஸந்தித்து ஈஸ்வரனை இன்னதாகை தவிர்த்து, ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸைபண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்த ருளவேணுமென்கிறார்.

மறுக்கிவல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுக்கொன்றுண்பார் *
அறப்பொருளையறிந்தோரா ரிவையென்னவுலகியற்கை *
வெறித்துளவமுடியானே ! வினையேனைபுனக்கடிமை
யறக்கொண்டாய் * இனியென்றாமுதே ! கூயருளாயே. (சு)

ப ;—அநந்தம் பரபீடாகமான ஸம்ஸாரஸ்வபவத்தைக் காணாபடி, நிரதிஸ்யபோக்யனான நீ என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

மறுக்கி—(பயவேறுதக்களான வார்த	ஓரார்—(‘இதுவே நமக்கு உஜ்ஜீவந
தைகளைச் சொல்லி இவன்	வேறு’ என்று) நிருபியார் ;
நெஞ்சைக் கலக்கி	இவை என்ன இவை என்ன லோக
(பயரிவ்ருத்திக்குத் தன்னையே	உலகியற்கை யாத்ரைகள் ?
தஞ்சமாகப் பற்றும்படி	வெறி துளவம்—பரிமளோத்தரமான
தன்வஸமாக)	திருத்துழாயை யுடைத்தான
வல்வலைப்படுத்தி—சிக்கென்ற வலையி	முடியானே—திருமுடியை யுடைய
லே அகப்படுத்தி	வனே ! (இந்த போக்ய
குமைத்திட்டு—(அவன் தன்பதார்த்	தையைக் காட்டி
தங்களை ஸ்வயமேவ நெகி	வினையேனை—பாபமே நிரூபக மென்
ழும்படி) பீடித்து	னலாம்படியான என்னை
கொன்று—பின்தொடர்த்தியறும்படி	உனக்கு—உனக்கு
கொன்று	அற—அநந்யார்ஹமாக
உண்பார்—தங்கள் வயிறு வளர்க்காநிற்	அடிமை கொண்டாய்—அடிமை கொ
பர்கள் ;	ண்டவனே
அறப்பொருளை—தர்மமாகிற ப்ரதம	என்—எனக்கு
பருஷார்த்தத்தை	ஆர்—பரிபூர்ணமாய் நிய்யபோக்யமான
அறிந்து—அறிந்து	அமுதே—அம்ருதமானவனே !

இனி—ஸம்ஸாரத்திலே அத்யந்தார்த் | கூயருளாய்—அழைத்துக்கொண்
திபிறந்த பின்பு | டருளவேணும்.

அறப்பொருளை யறிந்தோராரென்று—மிகவும் பொருளையே யறிந்து
வேறென்றையும் விசாரியா ரென்றுமாம். (க)

ஆற;—(மறுக்கி.) என்னுடைய விசேஷ தோஷாஸ்பதத்
வத்தை ஒன்றும் பாராதே உன்னுடைய நிரவதிகஸைந்தர்யாவிஷ்
காரத்தாலே என்னை* தவ தாஸ்ய ஸுகைகஸங்கியாக்கி யருளினாப் ;
இனி என்னாமுதே! நிரக்கருணராய் பரஹிம்ஸைகூப்ரவ்ருத்திக
ராய் த்வதௌந்முக்யலேஸா ரஹிதராயிருந்த இவர்கள் நடுவில் நின்
றும் ஈண்ட என்னை வாங்கியருளவேணும் என்கிறார். (சு)

ஈடு;—ஆவ;—ஏழாம் பாட்டு. அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்
டாமையாலே, ‘பேறுதம்மதான பின்பு தாமே யத்தம்பண்ணிவருகி
றார்’ என்று நினைத்தானாகக்கொண்டு, “ஸகல பதார்த்தங்களும் த்வ
தநீரமான பின்பு நீயே உன்னைக்கிடும்வழி பார்த்தருளவேணும்”
என்கிறார்.

ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவுந்திரிவனவும் *
நீயேமற்றொருபொருளு மின்றிரீ நின்றமையால் *
நோபேமூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியேயென்றிவையொழிய *
கூயேகொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே. (எ)

ப;—அநந்தரம், ஸர்வாத்மபூதனை நீ, க்ரூரமான துக்கோத்தரஜகத்தைக்
காணாதபடி என்னை அழைத்துக்கொண்டருளவேணும் என்கிறார்.

இ உலகத்து—இந்த லோகத்தில்	நோயே—நோய்
நிற்பனவும்—நிற்பனவும்	மூப்பே—மூப்பு
திரிவனவும்—திரிவனவும்	பிறப்பே—பிறப்பு
நீயே ஆய்—நீயே ஆய்	இறப்பே—இறப்பு
மற்று ஒருபொருளும்—வேறு ஒரு	பிணியே—பிணி
பதார்த்தமும்	என்ற—என்று சொல்லப்பட்டுத் தனி
இன்றி—இன்றி	த்தனியே துக்கத்துக்கு நிர
ஈ—ஈ	பேக்ஷேதுவான
நின்றமையால்—நின்றபடியாலே	இவை—இவை
(ஸம்ஸாரத்தில் வ்யாத்	ஒழிய—போம்படியாக
யாதிகளை ஸரீரி தானே	அடியேனை—(உனக்கு) அடியேனை
ஸமிப்பிக்குமோபாதி)	என்னை

142 திருவாய்மொழி ச-ப, கூ-தி, அ-பா, காட்டி நீ வ்யாக்யாநம்.

கூயேகொள்—அழைத்துக்கொண் கொடு-கொடிதாய்(க்லேஸோத்தரமான
உலகம்—ஜகத்தை
டருளவேணும் ; காட்டேல்—(என் கண்ணுக்கு) இலக்
(இவற்றாலே ஈடுபடுகையாலே) காக்காதொழியவேணும்

மூப்பு பிறப்பு என்கிற சொற்கள்—ஸந்திகார்யத்தாலே, புகரம் மனைநந்து
மூப்பிறப்பு என்று கிடக்கிறது. ப்ணியென்று—தாரித்யத்துக்கும் பேர். (ஏ)

ஆறு ; —(ஆயே) த்வதாத்மகமாகையாலே த்வச்சேஷதைக
ரஸமா யிருக்கச்செய்தே - த்வச்சேஷதைக ரஸத்வஜ்ஞாநரஹித
மாய் த்வத்விர்லேஷைக துக்கத்வரஹிதமுமாய் ஜந்மஜராவ்யாதி
மரணாதி துக்கமுமாயிருந்த இந்தப்பொல்லாத லோகத்தை என்
கண்ணால் காணமாட்டுகிறிலேன். இங்கு நின்றும் ஈண்ட அடியேனை
வாங்கியருளவேணு மென்கிறார் (ஏ)

ஈடு ; —அவ ; —எட்டாம்பாட்டு. நாம் செய்யப்புக, நீர் “வேண்
டா” என்றவாறேயன்றே தவிர்த்தது ; இதுக்கு நம்மைக் காற்கட்
டவேணுமோ ? என்ன, ‘செய்யக்கடவதாகில் அது என்று செய்
வது ?’ என்கிறார். “எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்” என்றாரே

காட்டிநீகார்துமிழும் நிலம்நீர்தீவிசம்புகால் *

ஈட்டிநீவைத்தமைத்த இமையோர்வாழ்தனிமுட்டை *

கோட்டையினிற்கழித்தென்னைஉன்கொழுஞ்சோதியுயரத்து*

கூட்டரியதிருவடிக்க ளெஞ்ஞான்றுகூட்டுதியே. (அ)

ப ; —அந்தாம் ‘ஸகல ஜகத்காரணபூதனு னீ, இந்த ஜகதந்தர்ப்பாவத்
தைக் கழித்து என்னை உன் திருவடிகளிலே கூட்டுவது என்று ?’ என்கிறார்.

காட்டி—(பூர்வஸ்ருஷ்டியிலே) ப்ரகா
ஸிப்பித்து

நீ—நிரபேக்ஷகாரணபூதனு னீ

கார்த்து—(ஸம்ஹ்ருத்யவஸ்த்தையிலே)

(க) “தஸி - வஸகீஹவதி-

தம: - ஏகிபவதி” என்கிறபடி

யே நாமரூப விபாகரஹிதமா

படிஸ்வரூபத்திலே)மறைத்து

உமிழும்—(ஸ்ருஷ்டிதசையிலே (உ)

“யயாவ-ஓவ-ஓகயுயத-யதா

பூர்வமகல்பயத்” என்கிற

படியே உண்ட துமிழ்ந்தா

ற்போலே உருக்குலையாத

படி ஸ்ருஷ்டிக்கும்

நிலம்நீர்தீ } ப்ரதிவ்யாதிபூகங்க

விசம்புகால் } னேந்தையும

ஈட்டி—(பஞ்சிகாரணப்ரகாரத்தாலே)

திரட்டி

வைத்து—(இவற்றைப் புறவாயிலே

ஆவரணமாகவும்) வைத்து

(அகவாயிலே)

(க) ஸுபால உ.

(உ) தை-நா-க.

இமையோர்—ப்ரஹ்மாதிகளான
அநிமிஷர்க்கு
வாழ்—வாஸஸ்த்தாநமாம்படி
அமைத்த—சமைத்த
தனி முட்டை—அத்வீதியமான
அண்டமாகிற
கோட்டையினை—முட்டுக்கோட்
டையை
கழித்து—கழித்து
என்னை—(இதிலிருப்பது:க்கமாய் உன்
னைப் ப்ராபிக்கையிலே)
ஆசையுடைய என்னை
உன் கொழுஞ்சோதி—உனக்கு அஸா
தாரணமாய் அதிசயித்
தேஜோஸுபமாய்

உயர்த்து—(க) “விஸுத்:வ்யுஷ்ட
ஷு-ஸஸஸ்து:வ்யுஷ்டஷு-
விஸ்வத:ப்ருஷ்டேஷு-ஸர்வத:
ப்ருஷ்டேஷு-” என்கிறபடி
யே எல்லாவற்றுக்கும்) மே
லான பரமபதத்திலே
(விதிபிரவஸநாதிகளுக்கும்
அத்யந்தாரமம்படி)
கூடு அரிய—பெறுதற்கு அரிதான
திருவடிகள்—திருவடிகளை
எஞ்ஞான்று—எக்காலம்
கூட்டுதி—கூட்டுதி?
காலம் அறிந்தேனாகில்தரித்திருக்க
லாமென்று கருத்து.

‘காந்துமிழுமென்று—உண்டுமிழ்ந்து’ என்றுஞ் சொல்லுவார்கள். (அ)

ஆறா;—(காட்டி.) உன்னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி லீலைக்கு உப
கரணபூதமாய் த்வத்திஷ்ட்டித ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூகாரப்தமாய்
ப்ராக்ருகவிஷயைகபோக ப்ரஹ்மாதிகேதரஜ்ஞவர்க்க பரிபூர்ண
மாயிருந்த அண்டத்தைக் கழித்து, நிரவதிகதேஜோமயமாய் ஸத்வ
குணத்தமகமாய் ப்ரக்ருதே: பரஸ்தாத்வர்த்தமாநமான ஸ்ரீவைகுண்
டத்திலே கொண்டுபோய் ஸ்வயத்தநூர்லபமான உன்திருவடிகளி
லே என்னை என்று கூட்டுவது? என்கிறார். (அ)

நடு;—ஒன்பதாம் பாட்டு. இவருடைய ஸம்ஸாராநுஸந்தா
நத்தாலேவந்த வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி, திருநாட்டிலிருந்த இரு
ப்பைக் காட்டியருள, கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று த்ருப்
தராகிறார்.

கூட்டுதிநின்றுரைகழல்க ளிமைபோரும்மொழாவகைசெய்து *

ஆட்டுதிநீர் அரவணையா யடியேனுமதுவறிவன் *

வேட்கையெல்லாம்விடுத்தென்னை உன்திருவடியேசுமந்துமல *

கூட்டரியதிருவடிக்கள் கூட்டினைநான்கண்டேனே. (க)

144 திருவாய்மொழி ச-ப, கூ-தி, கூ-பா, கூட்டுதி வ்யாக்யாநம்.

ப ;—அநந்தம், இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி பரமபதத்திலிருப்பை ப்ரகாசிப்பிக்க. ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவனு றீ என்னை உன் திருவடி களை ப்ராபிப்பிக்கக் கண்டேனென்று த்ருப்தாகிறார்.

நீ—(ஸர்வஸுத்தியான) நீ

(கூட்ட நினைத்தாரா

அளவிலிகளையாகிலும்)

குரை—நிரதிஸயபோக்யமான

நின் கழல்கள்—உன் திருவடிகளை

கூட்டுதி—சேர்த்துக்கொள்ளுகி ;

(ஸ்வயத்தந்தாலே காண

நினைக்கில்)

இமையோரும்—(விஸதஜ்ஞாநாரான)

தேவர்களும்

தொழாவதை—கண்டநுபவியரதபடி

செய்து—பண்ணி

ஆட்டுதி—அலமருவிப்புகி ;

அரவு—(ஆஸ்ரிதர்க்கு அகரகண்ய

னு) திருவந்தாழ்வானை

அணையாய்—படுக்கையாகக் கொண்ட

வனே !

அது—ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிஷயத்தில்

ஸௌஸ்ப்யதௌரல்ப்ய ரூப

மான ஸ்வபாவத்தை

அடியேனும்—ஸேஷபூதனை நானும்

அறிவன்—அறிவன் ; (எங்ஙனே

யென்னில்)

வேட்கை எல்லாம்—இதர விஷயங்க

ளில் அபிநிவேஸத்தை

யெல்லாம்

விடுத்து—ஸவாஸநமாகக் கழித்து

என்னை—உன்னை யொழியச்செல்லாத

ஆசையையுடையேனான

என்னை

திரு—நிரதிஸயபோக்யமான

உன் அடி—உன் திருவடிகளை

சுமந்து—ஸ்ரீரஸாவஹித்து

உழல—(க)“யெ நயெ நடி தா ம

வ தி- யேநயேந தாதாகச்

சதி” என்கிறபடியே அநு

ஸஞ்சரணம் பண்ணும்

படியாக

கூட்ட—(எத்தனையேனும் அளவுடை

யார்க்கும்) கூட்டிக்கொள்ள

அரிய—அரிய

திருவடிக் கள்—திருவடிகளிலே

கூட்டினே—கூட்டிக்கொண்டாய் ;

நான்—(ப்ராப்தாவான) நான்

கண்டேன்—(இந்தப்ராப்யத்தை) அப

ரோகித்து அநுபவித்தேன்

வ—நிஸ்சிதமென்று கருத்து. (க)

ஆறு ;—(கூட்டுதி.) ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட தூரல்பனயிருந்து வைத்து, எத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் ஆஸ்ரிதரை உன் திருவடிகளோடே கூட்டுதி யென்னுமிடம் அடியேனுங்கூட அறியும்படி லோகத்திலே ப்ரகிதமா யிருக்குமத்தை, நீ என் பக்க விலே செய்தருளக் கண்டேன். எங்ஙனே யென்னில் ; —ப்ராப்த விஷயைகபோக லௌகிக ஜநஸஹவாஸஜித நிரவதிக துஃகமெல்லாம் போம்படி, ப்ராப்தவிஷயவைராக்ய பூர்வகமாக என்னை உன்

(க) பரமஸம்ஹி.

திருவாய்மொழி ச-ப, கூ-தி, ௧௦-பா, கண்டுகேட்டுவ்யாக்யாரம். 145

திருவடியே சமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிகளோடே கூட்டினப்
என்கிறார். (கூ)

ஈடு ;--பத்தாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில், 'விடுத்து' என்றும்
"கூட்டினே" என்றும் ப்ரஸ்துதமான பேற்றை, ப்ரீத்யாதிஸயத்
தாலே "விட்டது இது, பற்றினது இது" என்று வ்யக்தமாக
அருளிச்செய்கிறார்.

கண்டுகேட்டுற்றுமோந்துண் டுழலுமைங்கருவி
கண்டவிற்பம் * தெரிவரிய வளவில்லாச்சிறின்பம் *
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்ப *
கண்டசதிர்கண்டொழிந்தே னடைந்தேனுன் திருவடியே. (கய)

ப ;--அநந்தம், உமக்கு இதரபுருஷார்த்தங்களைக் கழித்து பரமபுருஷார்
த்தத்தைக் கூட்டின கணக்கென்னென்ன ; ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை நானே
விட்டு, ஸ்ரிய:பதியான உன்னையே புருஷார்த்தமாக நிஸ்சயித்து ப்ராபிக்கும்
படியானேன் என்கிறார்.

கண்டு—(ரூபகுணத்தைக்) கண்டும்	பற்ற அத்த்யல்பமான
கேட்டு—(ஸப்தகுணத்தைக்) கேட்டும்	ஆத்மாநுபவஸூகமும்
உற்று—(ஸ்பர்ஸகுணத்தைக்) கிட்டி	ஒண் தொடியாள்—விலக்ஷணமான
யும்	முன்கைச்சரியை யுடையளாய்
மோந்து—(சந்தகுணத்தை) மோந்தும்	திருமகளும்—ஸ்ரவஸம்பத்தஸமஷ்டம்
உண்டு—(ரஸகுணத்தை) புஜித்தும்	பூதையாகையாலே திரு
உழலும்—(லப்தவீஷயத்தில் பசை	வென்று சொல்லப்பட்ட
போராமல் ஸஜாதீயவீஷயந்	நாரீணமுத்தமையும்
கேடி) அலமாக்கும்	நீயுமே—(புருஷோத்தமனான) நீயுமே
ஐங்கருவி—ஐந்தந்த்ரியங்ளாலேயும்	நிலநிற்ப—(அந் ஸம்பத்தம் ஆத்ம
கண்ட—பரிச்சேதித்து அநுபவித்த	ஸ்வரூபமும் உபயப்ரகார
இன்பம்—ஐஸ்வர்யஸூகமும்	முமாம்படி) ஒருபடிப்
தெரிவு—இந்த இந்த்ரியங்களுக்கு	பட்டு நிற்கும்படியாக
க்ரஷித்து அநுபவிக்க	கண்ட—நிரூபித்துவைத்த
அரிய—அரிதாய்	சதிர்—நல்லிரகை
அளவில்லா—(இவ்வைஸ்வர்ய ஸூகத்	கண்டு—அபரோகித்தாக்கண்டு
திற்காட்டில் நியத்யவாதிக	ஒழிந்தேன்—(கேவலைஸ்வர்யத்தை
ளாலே) அபரிச்சிந்தமாய்	யும் கேவலாத்மாநுபவத்
சிறு இன்பம்—பகவதநுபவத்தைப்	தையும்) ஒழிந்தேன் ;

146 திருவாய்மொழி: ச-ப. கூ-தி. கக-பா. திருவடிபைவ்யாக்யாநம்.

உன் திருவடி—'ஸகல பதார்த்தமும்

உனக்குள்ளேயாம்படி

ஸ்ரீய.பதியாய் பரமபுரு

ஷார்த்தபூக்ஷண) உன்

திருவடிகளை

அடைந்தேன்—(அநுபவமுகத்தாலே)

ப்ராபித்தேன். (கௌ)

ஆறு ;—(கண்டு.) விஷயரஸங்காளும், கைவல்யாநுபவரஸத்
திலும் வைராக்யம் பிறந்தது எத்தாலே என்னில் ;—நித்யநிர்ந்த
தோஷகிரவதிக சல்யாணகுணைகதாநராய் தவைவோசிகராயிருந்த
லக்ஷ்மயாதி திவ்யமஹிஷீ ஜநங்கனும், ஸ்வபாவதவ நிரஸ்த ஸம
ஸ்தஸாம்ஸாரிகல்வப்பாவ த்வத்பரிசர்யைக போகரானஸோஷஸோஷா
ஸநாத்யஸங்க்யேய திவ்யபரிஜநங்கனும், நீயுமேயாயிருந்த இந்த
மநோஹரமான இருப்பைக்கண்டு, அந்த ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை
யொழிந்து, ததேகபோக த்வத்பராந்முக ஜநஸஹவாஸ ஜநிதநு:க்க
மெல்லாம் போம்படி உன் திருவடிகளை அடைந்தேன் என்கிறார். (க)

பு ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்பஸித்தாரை
இதாதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கும் என்கிறார்.

திருவடியைநாரணனைக் கேசவனைப்பரஞ்சுடரை *

திருவடிசேர்வதுசருதிச் செழுங்குருகூர்ச்சுடகோபன் *

திருவடிமேலுரைத்த தமிழாயிரத்துளிப்பத்தும் *

திருவடியேயடைவிக்கும் திருவடிசேர்ந்தொன்றுமினே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

ப ;—அநந்தம், இத்திருவாய்மொழி அப்பஸித்தவர்களை அவன் திருவடி
களை அடைவிக்குமென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

திருவடியை—ஸ்ரீவஸேஷியாய்

நாரணனை—ஸேஷித்வ நிர்வாஹக

மான அந்தராத்மத்வத்தை

யுடையனாய்

கேசவனை—ஸேஷபூதருடைய விரோ

திகளைக்கேஸி நிரஸநம்

பண்ணினுற்போலே

போக்குமவனாய்

பரஞ்சுடரை—(ஸம்பந்தத்தாலும் வாத்

ஸல்யத்தாலும் விரோதி

நிரஸநத்தாலும் ஸித்தமா

ன) நிரதிஸயௌஜ்ஜ்வல்

யத்தையுடைய க்ருஷ்

ணனை உத்தேசித்து

திருவடி—அவன் திருவடிகளை

சேர்வது—பற்றவேணுமென்கிற

கருதி—அஸந்தியை யுடையாய்க்

கொண்டு

செழும் குருகூர்—நிரதிஸய போக்ய

மான திருநகரிக்கு

நிர்வாஹகரான

திருவாய்மொழி ச-ப, கூ-தி, கக-பா, திருவடிபை வ்யாக்யாநம். 147

சடகோபன்—ஆழ்வார்	அடைவிக்கும்--ப்ராபிப்பிக்கும் ; (இக்
திருவடிமேல்--("பானடிமேல்" என்	திருவாய்மொழியில் அந்வய
று ப்ராப்யமான) அவன்	முடைய கீங்கள்)
திருவடிகளின்மேலே	
உரைத்த--அருளிச்செய்த	திருவடி--அத்திருவடிகளை
தமிழ் ஆயிரத்துள்--தமிழ் ஆயிரத்	சேர்ந்து--ப்ராபித்து
துள்	ஒன்றுமின்--(ப்ருதக் ஸ்த்திதியில்லா
இப்பத்தம்--இப்பத்தம்	தபடி) அடிமைசெய்யப்
திருவடியே--அந்தத் திருவடிகளைத்	பாருங்கோள்.
தானே	

இது--நாலடித்தாழிசை ; கவிவிருத்தமுமாம். (கக)

ஆறு ;--(திருவடியை.) எம்பெருமானைக் கண்ட ப்ரீத்யதிஸ்யத்தாலே அவனை யேத்தின இத்திருவாய்மொழி வல்லாரை, இத்திருவாய்மொழிதானே எம்பெருமான் திருவடிகளை யடைவிக்கும். திருவடிகளிலே திவ்யரேகைபோலே போய்ச் சேருங்கள் என்கிறார்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்

முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநமஃ.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவும் : ப்ரவேஸம்.

ஆறு ;—(ஒன்றுந்தேவும்.) ‘அவைஷ்ணவ ஜநஸஹவாஸத் திற்காட்டில் முடிசை நன்று’ என்று ‘சுண்ட என்னை முடித்தருள் வேணும்’ என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கச் செய்தேயும் அவன் செய்தருளாமையாலே, ‘இனி இவர்களோடுள்ள ஸஹவாஸம் அவர் ஜ்ஜநீயமான பின்பு இவர்களை வைஷ்ணவர்களாக்கிக் கொண்டாகிலும் இவர்களோடே கூட வர்த்திப்போம்’ என்று பார்த்து, எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வரத்வ ஸர்வஸுலபத்வாதிசுரையை உபபாதித்து, அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்று அவர்களுக்கு அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானைக் கண்டு ஸம்ஸ்லேஷித்த பக்ஷத்தில் அந்த ஸம்ஸ்லேஷஜநித ப்ரீத்யதிஸயத்தாலும், எம்பெருமானை இழந்து கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் பக்கவாதுள்ள க்ருபையாலும், ‘எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோள்’ என்று அவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்கிற ரென்னுமது. *

ப ;—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - ஸம்ஸாரதோஷாநுஸந்தாந பூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியை ப்ரார்த்தித்தவர் ப்ராப்யமான பரதசையை அவன் ஆவிஷ்கரிக்கக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய், ‘இப்பரத்வம் அறியாமல் ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணது’ என்று பார்த்து, ப்ராப்யத்வபர்யந்தமான அவனுடைய பரத்வத்தை உபதேசிப்பதாக உத்தியோகித்து, அதுக்கு உபகாரகமான ஸர்வகாரணத்வத்தையும், காரணத்வாநுருணமான நித்யகல்யாணகுண யோகத்தையும், கார்யரூபமான ஜகத்விஷயரக்ஷணவ்யாபாரம் பரத்வாவஹமான படியையும், ஸோபபாதகமான ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், அந்த ஈஸ்வரத்வப்ரகாசகமான ஸௌஸப்பாதிஸயத்தையும் ஸம்ஸாரநிர்வஹண ஸாமர்த்த்யத்தையும், பரத்வப்ரகாசகமான க்ருடத்வஜத்வத்தையும், அல்லாத தேவதைகள் பலப்ரதத்வத்துக்கும் ஸக்த்யாதாயகன் அவனே யென்னுமிடத்தையும், அந்யதூரவ போதஞான அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே உஜ்ஜீவநார்த்திகளுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாம்படியையும், ஸர்வஸரீரிடான அவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே உத்தேஸ்யமான படியையும் உபதேசித்து, இப்படி பரமப்ராப்யபூதஞான ஈஸ்வரனுடைய போக்யதாதிஸயத்தாலே இவ்வாத்மாவின்னுடைய ததேகப்ரியத்வத்தை உபபாதித்துத் தலைக் கட்டுகிறார். *

திருவாய்மொழி ச-ப, ௧௦-தி, ஒன்றுந்தேவும் ப்ரவேசம். 149

ஈடு;—ஒருசிலத்திலே ஒருகூறு உவர்த்துகிடக்க மற்றைக்கூறு விளைவதறுப்பதாமாபோலே, நித்யவிபூதியும் நித்யஸூரிகளும் பகவததுபவமே யாத்ஸையாய்ச் செல்லாநிற்க, ஸம்ஸாரமாகிற பாலை நிலத்திலுள்ளார் ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே ப்ரவணராய் இவற்றினுடைய லாபாலாபங்களே பேறுமிழவுமாய் பகவத்விமுகராய் க்லேஸப்படுகிறபடியை அதுஸந்தித்து, ‘அவர்களைத் திருத்துவோம்’ என்று பார்த்து, ‘ஸர்வேஸவரன் உளனுயிருக்க நாம் இருந்து க்லேஸப்படவேணுமோ?’ என்று, ‘தேவர் உள்ளீராயிருக்க இவை இப்படி நோவுபட விட்டிருக்கைபோருமோ? இவர்களையும் திருத்தி நல்வழிபோக்கவேணும்’ என்று அவன் திருவடிகளிலே விழ, ‘நம் குறையல்லகாணும்; இவை அசித்தாய் நாம் நினைத்தபடி காரியங்கொள்ளுகிறோமல்லோமே; சேதநரானபின்பு இவர்கள் பக்கவிலேயும் ருசியுண்டாக வேணுங்காணும், அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்தைப் பெறும்போது; நாமும் உம்மோபாதி ஆவதெல்லாம் பார்த்து முடியாமை கண்ண நீரோடேகாணும் கைவாங்கிற்று’ என்ன, ‘இவர்களுக்கு ருசியில்லையானாலும், பேற்றுக்கு வேண்டுவது இச்சாமாத்ரமாயிற்றான பின்பு, இந்த இச்சையையும் நீயே பிறப்பித்துக் கொள்ளுமித்தனைபன்றோ?’ என்று - உதங்கன் துர்யோதநாதிகள் பக்கலுண்டான பக்ஷபாதத்தாலே, துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து வெற்றிகொண்டு நிற்கச்செய்தே வந்து, ‘உனக்கு ப்ராப்தி ஒத்திருக்க, பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபதித்து இவர்களை அழியச்செய்தாயே’ என்ன, ‘அவர்களை ஆந்தனையும் பொருக்கவிட்டுப் பார்த்தோம்; அவர்கள் ‘நாங்கள் பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்’ என்றபின்பன்றோ நாம் அவர்களை அழியச்செய்தது’ என்ன, ‘ஸர்வசியந்தாவானபின்பு அவர்களுக்கு இசைவைப் பிறப்பித்துப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ளாவிட்டதென்?’ என்று அவன் நிர்ப்பந்தித்தாற்போலே - இவரும் நிர்ப்பந்திக்க, ‘சேதநரானபின்பு ருசிமுன்பாகச் செய்யவேணுமென்றிருந்தோ மித்தனைகாணும்; அது கிடக்க; உமக்குக் குறையில்லைபே; உம்மைக்கொடுபோய் வைக்கப்படுகிற தேசத்தைப் பாரீர்’ என்று பரமபதத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, கண்டு க்ருதார்த்தரானார், கீழில் திருவாய் மொழியிலே;

150 திருவாய்மொழி ச ப, ௧௦-தி, ஒன்றுந்தேவும் ப்ரவேஸம்.

பின்னையும் தம்செல்லாமையாலே, ஸர்வேஸ்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தப் பார்க்கிறார். ‘ஸம்ஸாரத்தை அடியறுக்கவேணும்’ என்று பார்த்தார்: ஸம்ஸாரபிஜம் - இதரதேவதைகள் பக்கல் ப்ராவண்யமும், பகவத்பாத்வஜ்ஞாந மில்லாடையுமாயிருந்தது; அதுக்கு உறுப்பாக பகவத்பாத்வ ஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கிறார்.

எம்பார், “ஸகலவேதசாஸ்த்ரங்களையும் அகிகரித்து வைத்து, ‘பாதத்தவம் இன்னது’ என்று அறுதியிடமாட்டாதே, ‘சேம்புக்குக் கூராச் சிற்றரிவாளுண்டோ? * (நமக்கு உபாஸ்யரல்லாதாருண்டோ?)’ என்று, கண்டவிடமெங்கும் புக்குத் தலேசாய்த்துத் தடுமாறிக் திரியாநிற்க, எம்பெருமானார் தர்ஸநஸ்த்தரில் எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்தரீப்ராயரும் தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லோபாதிபாக நினைத்திருக்கிறது இவ்வொன்றுந்தேவும் இப்பகூஷத்திலே உண்டாகையிறே” என்று அருளிச்செய்வார்; (க) ‘ஆணீகூதவிரிஞாடி - த்ருணீக்ருதவிரிஞ்சாதி’.

“கார்த்தவிர்யார்ஜுநன் என்பானொருவன் தான் ராஜ்யம்பண்ணுகிற காலத்தில் ஆரேனுமொருவர் பாபசிந்தை பண்ணினானுடாகில் அவர்கள் முன்னே கையும் வில்லுமாய் நின்று அவற்றைத் தவிர்த்துப்போந்தான்” என்றால், இது உபபந்நம்’ என்றிருப்பார்கள்; ஒருசூத்ரமதுஷ்யனுக்கு ‘இது கூடும்’ என்றிருக்கிறவர்கள், ‘ஸர்வஸக்தியாய் ஸர்வாதர்யாமியா யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் இப்படி வ்யாபித்துநின்று நோக்கும்’ என்றால், சேதநர் ‘இது அதுபபந்நம்’ என்றிருப்பார்கள் ‘ஜாதி, வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்’ என்றால், ‘அசித்பதார்த்தத்துக்கு இது கூடும்’ என்றிருப்பார்கள்; ‘பரமசேதநனாயிருப்பானொருவன் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்’ என்றால், ‘இது கூடாது’ என்று ஸம்ஸாயியாநிற்பார்கள்.

முதல் திருவாய்மொழியிலே - ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக, அவன் காட்டிக்கொடுத்த பாத்வத்தை அநுஸந்தித்து, அதுதன்னை ‘உளன்சுடர்மிசுசுருதியுள்’ என்று - ஸ்ருதிச்சாயையாலே உபபாதித்தார்; ‘ஸ்வாநுபவந்தான் பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே

* குண்டலிதம் க்வாசித்தம்.

(க) எம்பார் முத்தகம்.

சேதநராகில் இவ்வளவு அமைபுமிதே' என்று பார்த்து, பின்பு இதி ஹாஸபுராண ப்ரக்ரியையாலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் - * திண்ணன் வீட்டில். அதிலும் அவர்கள் திருந்தாமையாலே, அவர்கள்தங்கனையே உத்தேசித்தே பகவத்பரத்வத்தை உபபாதி ப்போம்' என்று பார்த்து, அதுக்கு உறுப்பாக, இதரதேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வஸங்கையை அறுத்துக்கொண்டு பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் - இதில். முதல் திருவாய்மொழியில் - பரத்வேபரத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எட்டாநிலமாயிருந்தது; அதுக்காக, அவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார் - * திண்ணன்வீட்டில்; அதுவும் தத்ப்ராயமாட்ப் பிற்பாடர்க்கு எட்டிற்றில்லை; இரண்டும் தேஸகாலவிப்ரக்ருஷ்டமாயிருந்தது; அக்குறைகளொன்றுமின்றிக்கே, (௧) “பின்னொர்வணங்குஞ்சோதி” என்கிறபடியே பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாத அர்ச்சாவதாரத்திலே பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இதில்.

இனி இவர்தாம் திருத்தப்பார்த்த வழி ஏது? என்னில்;— எல்லார்க்குமொக்க ஸுகங்களுண்டாகவும், துக்கங்களின்றிக்கே யொழியவும் அபேக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தே, அபேக்ஷித்த ஸமயத்தில் அபிமதமானஸுகம் வரக்காணாமையாலும், அநபிமதமான து:கம் வரக்காண்கையாலும், ‘இவற்றுக்கு நியாமகருப் நின்று அநுப விப்பிக்கிறு நொருவன் உளன்’ என்று கொள்ளவேண்டியிருந்தது. அதுவென்? ஸுகது:க்கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபங்கள் அநு பவிப்பிக்கிறனவானாலோ? என்னில்;—அவற்றினுடைய ஸ்வரூபத் தை ஆராய்ந்தவாறே, அவை - அசேதநமாயிருப்பன சில க்ரியா விஸேஷங்களாகையாலே அப்போதே நசிக்கும்; இனி, தாருசிர்மா ணத்தில் வந்தால் கர்த்தாவையொழிய வாஃபாதிக்கு ஒருவ்யா பாரம் கூடாதாப்போலே, அந்தக்ரியைகளுக்கும் ஒருசேதநனையொழிய பலப்ரதாநஸக்தி கூடாமையாலே ஒரு சேதனைக்கொள்ள வேண்டியவரும்; இனி, ‘அபூர்வம்’ என்று ஒன்றைக் கல்பித்து ‘அது அக்ருஷ்டரூபேண நின்று பலப்ரதயாகிறது’ என்னுமதிற் காட்டில், ‘ஒருபரமசேதநன் நெஞ்சிலே பட்டு அவனுடையகிரஹ ரூபத்தாலும் அதுக்ரஹ ரூபத்தாலும் இவை பவிக்கிறது’ என்கை நன்றிதே.

இனி, ‘அந்தப் பரமசேதநன் தானாகிறான் ஆர்? அவன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே? அவன் சேஷ்டிதங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனே?’ என்னில்; - அது ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேணும். அதில், ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்கள் அதீந்த்ரியா ர்த்தத்தில் கோசரியாமையாலே அவை ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, ஆகமாதிகள் ப்ரமாணமானாலோ? என்னில்; - அவற்றுக்குப் புருஷபுத்தி ப்ரபவமான விப்ரலம்பாதிதோஷம் உண்டாகையாலே அவையும் ப்ரமாணமாக மாட்டாது; இனி, சதூர்த்தஸுவித்யாஸ்த் தாந ப்ரதாநமாய் நித்யமாய் அபௌருஷேயமாகையாலே விப்ரலம் பாதி கோஷஸம்பாவநாரஹிதமாய் ஸாத்ந்தவிகபுராணங்களாலே உப ப்ரும்ஹிதமான வேதம் ப்ரமாணமாகவேணும்.

‘ஸாத்ந்தவிகபுராணங்கள்’ என்று விஸேஷித்ததுக்குக் கருத் தென்? என்னில்; - புராணகர்த்தாக்களெல்லோரும் ப்ரஹ்மாவின் பக்கவிலே சென்று இவ்விரண்டு காகைகளையும் கேட்டுப்போந்து தார்தாம் புராணங்கள் பண்ணினார்கள்; அந்தப்ரஹ்மாதானும் (க) “யொஸ்ய ஹாணஸ்வித்யாதிவநுவஃ யொவெவெஷாஸூப்ய ஹினொகிதவெஸ - யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம் யோவை வேதாம்ஸ்சப்ரஹிணேதிதஸ்மை” என்கிறபடியே - ஸர்வேஸ்வர னாலே ஸ்ருஷ்டனாய் அவனாலே லப்தஜ்ஞாநனுமா யிருக்கச்செய்தே யும், (உ) “வ்யஷ்டஃபுரவாஹவாநஸ்யபொநிஃவிதாஹ - ப்ருஷ்டஃப்ரோவாசபகவாநபஜ்யோதிபிதாமஹ:” என்று கொண்டு ருஷிகளைக்குறித்து உபதேசிக்கிற விடத்திலே, ‘நான் குணத்ரய வஸ்யனாயிருப்பன்; தமோகுணம் உத்ரிக்தமானபோதும் ரஜோ குணம் உத்ரிக்தமானபோதும் சொன்னவற்றைப் பொகட்டு, ஸத் த்வகுணம் உத்ரிக்தமான ஸமயத்தில் சொன்னவற்றை ஸ்வீகரியுங் கோள்’ என்றானிறே; இனி, (ங) “சுமெஸூரிவஸ்யுஜாஹாதுஃ தாஹிஸெஷுஷுசூதஃநாஜஸெஷுஷுஜாஹாதுஜியிகு ஸூஹெணாவிஷுஃ ஸாதிசெஷுஷுஷுஷுஷுஜாஹாதுஜியிகு ஹெரஃ - அக்நேஸ்ஸூரிவஸ்யமாஹாதம்யம் தாமஸேஷுப்ரகீர்த்தய தே | ராஜஸேஷுசமாஹாதம்யம் அதிகம்ப்ரஹ்மணோவிது | ஸாத் த்விகேஷ்வதகல்பேஷு மாஹாதம்யமதிகம்ஹரே:” என்னுநின்ற

தினே; ஆகையாலே, குணபேதங்களாலே புருஷபேதங்களைக்கொண்டு அவ்வழியாலே புராணபேதம் கொள்ளலாயிருந்தது; ஆகையாலே, ஸாத் த்விசு புராணங்களாலே உபப்நம்ஹிதமான வேதம்ப்ரமாணமாகவேண்டி யிருந்தது.

இந்த வேதத்துக்கு குணத்ரயங்களால் வரும் தோஷம் இல்லையேயாகிலும், ஸவிபூதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனை உபபாதிக்கப்போந்த தாகையாலே, (௧) “ டெசும-ணுவிஷயாவெஷாம் - த்ரை குண்யவிஷயாவேதா? ” என்கிறபடியே - குணத்ரயங்களுக்கும் ஆஸ்ரயபூதரான சேதநரை விஷயமாகவுடைத்தாய் அவர்களுக்கு ஹிதம்சொல்லப்போந்ததாகையாலே அவர்களுடைய குணாகுணமாக ஹிதம் சொல்லுமது உண்டாயிருக்குமதாக்கும். அது அங்ஙன் சொல்லிற்றே யாகிலும், (௨) “ யாவாந்ரூஉஷ்வாநெஸுரூதஸ்யஹுதொஷிகெ | தாவாநுஸுரூஷு-வெஷிகெஷு-ஷு-ஹணஸுவிஜாநத: - யாவாந்ரூஉஷ்வாநே ஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோதகே || தாவாந்ஸர்வேஷுவேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்யவிஜாநத: ” என்கிறபடியே ஆறு பெருகியோடாதின்றால், தாபார்த்தனவன் தன்விடாய் தீருகைக்குவேண்டுவது உபஜீவிக்குமத்தனை யல்லது, ஆற்றூரீரை அடங்க வற்றுவிக்கவேண்டுமென்னும் நிர்ப்பந்த மில்லையினே; அப்படியே முழுக்கூவானவன் இவற்றில் தனக்கு உபாதேயமான அம்ஸத்தையினே க்ரஹிப்பது. இனி இந்த வேதந்தான், ‘ பூர்வபாகம் ’ என்றும் ‘ உத்தரபாகம் ’ என்றும் இரண்டுவிழியாலே பிரிவுண்ணக்கடவதாய், அதில் பூர்வபாகமானது - ஆராதநவேஷத்தைச் சொல்லியும் ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாத்நாதிகளையுஞ் சொல்லியும், அவற்றிலே நின்று பரக்குமதாயிருக்கும்; இனி, உத்தரபாகமானது-ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களைப் பரக்கநின்று உபபாதிக்கும்.

இனி, உபாஸ்யவஸ்து ஏது? என்றால்,—ஜகஜ்ஜம்மாதிகாரணமென்று காரணவாக்யங்கள் ஒருங்கவிட்டு வைத்தன. எங்ஙனேயென்னில்; - (௩) “ யதொவாஹரிஜநிஜாயதெ | யெந்ஜாதாநிஜீவனி | யத்யனூலிலஸ்விஸனி | தவ்ஜிஜாஸவ்ஸு-

154 திருவாய்மொழி ச-ப, ௧0-தி, ஒன்றும் தேவும்ப் பாவேசம்.

தஹ - யதோவாஇமாரிபூதாநிஜாயந்தே - யேநஜாதாநிஜீவந்தி ”

யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விபர்தி - தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ - தத்ப்ரஹ்ம :
என்றுகொண்டு - அல்லாத தத்த்வங்களுக்கு * அத்யேயதை முன்
னாக ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு த்யேயதையை விதித்துக்கொண்டு
நின்றது ; (க) “ காரணஐத்யேயம்-காரணந்துத்யேய : ” என்
னக்கடவதிறே.

அந்த த்யேயவஸ்துதன்னை, (உ) “ ஸுபெஹவஸாநிஜிஜ்ஞா
சூலீசு - ஸதேவஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் ” என்று ஸச்சபத்ததா
லே சொல்லி, ஸாகாந்தரத்திலே நின்று; (ஈ) “ சூதாவாஹுரெக
வஸவாஹுசூலீசு - ஆத்மாவாஇதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் ” என்று
ஆத்மஸபத்தத்தாலே சொல்லி, அதுவும் பலவிடங்களிலே ஒட்டிக்
கொள்ளலா யிருக்கையாலே, (ச) “ ஸுபஹவாஹு - வஸகரெவ -
சுஹுசூலீசு - ப்ரஹ்மவாஇதம் - ஏகமேவ - அக்ர ஆஸீத் ” என்று
ப்ரஹ்மஸபத்தத்தாலே சொல்லி, அந்தப்ரஹ்மஸபத்தந்தானும் அநே
கதத்த்வங்களை வசிக்கமுமாகையாலே, (ஐ) “ வஸகொஹவெ நா
ராயணசூலீசு - ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் ” என்று நாராய
ணஸப்தவாச்யனாகச் சொல்லி நின்றது ;

ஆனால், பின்னை, (க) “ நஸந்வாஸஸிவ வஸவகெவஸு -
நஸந்சாஸ்சிவ ஏவகேவஸு ” என்றும், (எ) “ ஸஹு ராகாபாநி
யெயெயெய - ஸம்புராகாஸமத்யேத்யேய : ” என்றும் ருத்ராதி
களுக்குக் காரணத்வமும் த்யேயதையும் விதிபாரின்றதே : அவை
செய்வதென் ? என்னில், - அவர்களை உத்தேசித்துச் சொல்லிற்றே
யாகிலும் ஸாத்திகுண யோகத்தாலும் ஸுகப்ரதத்வத்தாலும்?
அவையும் விஸேஷ்யமான நாராயணஸப்தவாச்யன் பக்கலிலே
சென்று சேரும். ஸம்பு ஸிவாதி ஸப்தங்களை நாராயண ஸப்தவா
ச்யனுக்கு விஸேஷணமாக்கி யோஜித்தவோபாதி, இந்நாராயண
ஸப்தத்தை ஸம்பு ஸிவாதி ஸப்தவாச்யனுக்கு விஸேஷண

(க) அக்ரவசிகை-

(உ) சாந்தோ-க-உ.

(ஈ) ஐதரேய-க-க.

(ச) வாஜஸ-உப-ஈ-ச.

(ஐ) மஹோபநிஷத்

(சு) ஸ்வேதாஸ்வ

(எ) அதர்வசிகை.

மாக்கினாலோ? என்னில், - குணயோகத்தாலே அவற்றை இங்கே சேர்க்கலாம்; இது * யோகஞடியாகையாலே, வ்யக்த்யந்தரத்தில் சேர்க்கவொண்ணாது.

சிலர்க்கே நாமதேயமாய் வ்யவஸ்த்திதமா யிருக்கிறவற்றை வேறேசிலர்பக்கலிலே கொடுபோய்ச் சேர்க்கும்படி யெங்ஙனே என்னில்; - இந்தர்ப்ராணாகாஸாஸப்தங்கனானவை - அவ்வோரளவில் பர்யவஸியாதே, ஸாக்ஷாத வாச்யத்திலே சென்று பர்யவஸியா நின்றதிதே. இப்போது, இந்தரன் என்றால்; இஸ்ஸப்தம் - இவ் வாக்களை இந்தரனிலன்றியே ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே பர்யவஸி க்கிறுப்போலேயும், ப்ராணாஸப்தம் - பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணங்களி லன்றிக்கே ப்ராணபூதனுனவன் பக்கலிலே வர்த்திக்கிறுப்போலே யும், ஆகாஸாஸப்தம் - பூதாகாஸமாத்ரத்தி லன்றிக்கே அவனளவும் காட்டுகிறுப்போலேயும், ஸம்புஸிவாதி ஸப்தங்களும் ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே பர்யவஸித்தல்ல திராது. இனித் தான் ப்ரகாரவாசி ஸப்தங்கள் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக்கடவதா கையாலும், ப்ரகாரியானவன்பக்கலிலே பர்யவஸித்தன்றி நில்லாது.

இனி, '(க) கதொயஉ-தூதரடி - ததோயதுத்தரதாம்'' என்று கொண்டு சொல்லுகிற விடத்திற் செய்வதென்? என்னில்;- கீழே ஸர்வேஸ்வரனைப் புருஷஸப்தவாச்யனாகச் சொல்லி, இனி 'உத்தரதாம்' என்னும்போது புருஷோத்தமனென்றதா மத்தனை. அதுக்கு அடியென்? என்னில், (க) "உஸாஸ்வரம்நாவரஸீஷிஹிஸ - யஸ்மாத்பரம்நாபரமஸ்திகிஞ்சித்" என்று ஒதிவைத்து, 'அதுக்குமேலே யொன்றுண்டுகான்' என்னும்போது, அஜ்ஞாய்ச் சொல்லுமத்தனை; முதலிலே ஓதாதவன் வார்த்தையாமத்தனை. (உ) "தஸிநுடஹிஸுஉவாலி தவ்யு - தஸ்மிந்யதந்தஸ்ததுபா ஸிதவ்யம்" என்கிறது - வேறொன்று உபாஸ்ய மென்கிறதல்ல, அவன்தன்னோபாதி அவன் குணங்களும் உபாஸ்ய மென்றது. இனித்தான், ஜகத்காரண வஸ்துவாய்க்கொண்டு உபாஸ்யமாவது என்றுமொக்க உண்டாகவேணுமிதே; அதில் ஸம்ஹாரத்தில் (ங) "வனகொஹமெவ நாராயணசூவீச - ஏகோஹவை நாராயண

156 திருவாய்மொழி ச-ப,க0-தி, க-பா, ஒன்றும்தேவு வ்யாக்யாரம்.

ஆஸீத்” என்று நாராயணஸப்தவாச்ய நெருவனுமே உளனாகச் சொல்லி, “நஸூ ஹாநெஸாநஃ - நப்ரஹ்மாகேஸாநஃ” என்று - அவர்களை இல்லையாகச் சொல்லிற்றிறே. இனி, அல்லாதாரில் அவர்களுக்கு ஓர் உத்கர்ஷமுண்டோ? என்று ஸங்கியாமைக்கு, “நெநெரி ஞ்ஜாவாவ்யயிலீ ந நக்ஷத்ராணி - நேமேத்யாவா ப்ருதிவீ நநக்ஷத்ராணி” என்று அவற்றோடொக்க இவர்களையும் ஸமாநாதிகரித்து விடுகிறது. ஸ்ருஷ்டியிலும், * “நன்மைப்புலம்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி” என்று ஒருநீராக ஸமாநாதிகரித்திறே கிடக்கிறது.

ஆக, இப்படிகளாலே இதரதேவதைகள் பக்கலுண்டான பரத்வஸங்கையை யறுத்து, ஸர்வஸ்மாத் பரனாய் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஸமஸ்த கல்பாணகுணாத்மகனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸர்வாந்தர்யாயி யாய் நாராயணஸப்தவாச்யனான ஸர்வேஸ்வரன், தன்பெருமைகளெல்லாவற்றோடுங் கூடக் கண்ணுக்குவிஷயமாய்ப்படி திருநகரியிலே வந்து ஸந்திவிதனான; அவனை ஆஸ்ரயித்து எல்லாரும் க்ருதார்த்தராய்ப் போங்கோள் என்று அருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு;—முதற்பாட்டில் - (க) “வளகொஹவெநாராயண ஸூலீக்-ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்” என்கிற காரணவாக்யப்ரக்ரியையை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு; ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஸ்வரன், மாத்ருஸந்தியொழிய ப்ரணை வளராதாப்போலே தன் ஸந்தியொழிய இவைவிலிக்கமாட்டாது என்று பார்த்துத் திருநகரியிலே ஸர்வஸூலபனாய் நிற்க, ‘வேறே யாஸ்ரயணீயத்தத்வமுண்டு என்று தேடித்திரிகிறிகோளே’ என்று சேஷிக்கிறார்.

ஒன்றும்தேவு முலகுமுயிரும் மற்றும் யாதாமில்லா
அன்று *நான்முகன்தன்னொடு தேவருலகோடுயிர்ப்படைத்தான்*
குன்றம்போல் மணிமாடரீடு திருக்குருகரதனுள் *
நின்றவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், காரணவாக்யப்ரக்ரியையாலே ஸமஸ்தகாரணபூதனான ஸர்வேஸ்வரன் ஸந்திவிதனாயிருக்க, வேறு எந்த தேவதையைத் தேடுகிறிகோள்? என்கிறார்.

(க) மஹோபநிஷத்.

திருவாய்மொழி, ச-ப, க-ப, தி, க-பா, ஒன்றும் தேவு வ்யாக்யாநம். 157

ஒன்றும்—(க) “தலி வனகிலவதி- தம: ஏகிபவதி” என்கிறபடி யே ஸ்வரூபத்திலே ஒன்றும் படி லயிப்பதான தேவும்—தேவஜாதியும் உலகும்—(அவர்கள் வாஸஸ்த் தாநமா ன) லோகமும் உயிரும்—(மதுஷ்யாதி) ப்ராணிவர்க்க மற்றும்—(ஸமஷ்டிரூப மஹாதாதி) ஸகலபதார்த்தங்களும் (உ) “நெரெஜிவாவா வு யிலீ ந நகூத்ராணி- நெமேத்யாவா ப்ருதிவீந நகூத்ராணி” என்கிற படியே நாமரூபவிபாக ரஹிதங்களாய்க்கொண்டு யாதும்—ஸகல பதார்த்தங்களும் இல்லா அன்று—ஸம்ஹ்ருதமான அ ன்று (இவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்டியோக்யதாநுஸந் தாநத்தாலே தயமாநமநா வாய்க்கொண்டு)	நான்முகன் தன்னொடு—ஸமஷ்டிரூ ஷ்ணன ப்ரஹ்மாவோடேகூட தேவர்—தேவதாவர்க்கம் உலகு—லோகம் உயிர்—ப்ராணிஜாதங்கள் (இவற்றை) படைத்தான்—(ஸ்வாஸ்ரயணர்த்தமாக) ஸ்ருஷ்டி த்தவனாய் குன்றம்போல்—மலைகள்போலே மணி—மாணிக்கமயமான மாடம்—மாடங்கள் நீடு—உயர்ந்திருக்கிற திருக்குருகூரதனுள்—திருநகரியிலே நின்ற—(ஆஸ்ரயிப்பார்க்குஸாலபனாய் வந்து) நிற்கிற ஆதி—ஸமஸ்தகாரணபூதனான பிரான்—மஹோபகாரகன் நிற்க—ஸந்நிஹிதனாயிருக்க மற்றை—ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுந் குக் கர்மீபவிக்கிற செய்வம்—தேவதைகளை நாடுதே—(வேறே ஆஸ்ரயணீயமா கத்) தேடுகிறிகோளே. (க)
---	--

ஆ;—(ங) “உடிவா சுடுகு நெருவகிஹிநாவீஹடிள
நாவீஹவ்யயிலீ நானுரிசூந் தடிஸபெடிவ ஸந்நொகூர
தஸ்யூரிதி - இதம்வா அக்ரேநைவ கிருசநாஸீந்நத்யௌராஸீந்நப்
ரிதிவீநாந்தரிசூந் ததஸதேவஸந்நமீநா குருதஸ்யாமிதி” (ச) ஸபெ
வஸொரெஜி டிஜிஸூவீத் - ஸதேவஸோம்யே தமக்ரஆஸீத்”
(ரு) “ஹ ஹ்வா ஹடி-வனகலெவ - சுடுகுசூவீத் - ப்ரஹ்மவா
இதம்-ஏகமேவ-அக்ரஆஸீத்” (சு) “சூதூவா ஹபெக வனவாஸு
சூவீத் - ஆத்மாவா இதமேகவவாக்ர ஆஸீத்” (உ) “வனகொஹ
வெநாராயண சூவீஹ்ஹொநெஸா நொநெரெஜிவாவா

(க) ஸுபாலோபநிஷத்

(உ) மஹோபநிஷத்

(ங) ருக்வேதம்

(ச) சாந்தோ-சு-உ.

(ரு) ப்ருஹ-ந-ச-

(சு) ஐக்ரேய-க க

158 திருவாய்மொழி ச-ப,க௦-தி,க-பா, ஒன்றும் தேவவ்யாக்யாரம்.

புயிவீ நநக்ஷத்ராணி-ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீநப்ரஹ்மா
 நேஸாநோநேமேத் யாவாப்ருதிவீ நகக்ஷத்ராணி ” (க) “யதெகாவா
 ஐரீநில-ஞதாநிஜாயபனே । யெநஜாதாநிஜீவனி । யதபனூ
 லிஸம்விஸனி । தஜிஜீஜாஸஸ । தஉஹ - யதோவா இமாரி பூ
 தாநி ஜாயந்தே । யேநஜாதாநிஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபிஸம்விஸந்தி ,
 தத்விஜிஜ்ஞாஸஸவ । தத்ப்ரஹ்ம ” (உ) “ஸவ-டாணிஹவா ஐ
 ரீநில-ஞதாநாசாஸாபெவஸஸி ததபனூ , சூகாஸம்புதா
 ஸ்யபனி । சூகாஸொஹுபெவஹுஜாபாநீ । சூகாஸம்ப
 ராயண-ஸர்வாணிஹவா இமாரிபூதாந்யாகாஸாதேவஸமுத்பத்யந்
 தே ஆகாஸம் ப்ரத்யஸ்தம்யந்தி, ஆகாஸோஹ்யே வைப்யோஜ்யா
 யாந், ஆகாஸம்பராயணம் ” (ங) “தஸாபாஸந தஸா உதாந
 சூகாஸஸஸி-தி கஃ - தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஸஸ்ஸம்
 பூதஃ ” (ச) “வந தஸாஜாப தெபூரணா சிநஸஸெ-ப நிபாணிபு
 வ்வாய-ஹெ-பூகிராவஃ புயிவீவீஸஸ்யாரிணி - ஏதஸ்மா
 ஜ்ஜாயதேப்ராணே மநஸ்ஸர்வேந்த்ரியாணிச । கம்வாயுஜ்யோதிரா
 ப்ப்ருதிவீ விஸ்வஸ்யதாரிணி ” (ரு) “ததெஜோ ஸஸுஜ த-தத்
 தேஜோ அஸ்ருஜத ” (ந) “ஸொகாபிய தவஹ-ஸுபாந் புஜா
 யெயெகி-ஸோகாமயதபஹுஸ்யாம் ப்ராஜாயேயேதி ” (ஈ) “ஸவெ-ப
 நிஷிஷாஜஜீ ரெவிஷ-தி வ-ஸ-ஷாபி - ஸர்வேநிமேஷா
 ஜஜ்ஞிரேவித்யுதஃ புருஷாததி ” (எ) “யொஸு, ஹாணம்வித்யாதி
 வ-புவ-பூ - யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் ” (அ) “விர-பு
 வாக்ஷாயதனோஹு யெஸு ஹுணஃ வ-தூய ஜெஷாய ஸ்ர
 ஷாய - விருபாக்ஷாய தந்தாஜ்யே ப்ரஹ்மணஃ புத்ராய ஜ்யேஷ்
 டாய ஸ்ரேஷ்டாய ” (ஊ) “ஸவ-டாணிந-புவாணி விவித்யுயீநஃ
 நாரீநிக்ருகாபிஷநாபுஷா - ஸர்வாணிநுபாணி விசிக்யதீரஃ
 நாமாநிக்ருத்வாபிவதந் யதாஸ்தே ” (க௦) “சூகாஸொஹுபெ

(க) தை-ப்ருகு-	(உ) சாந்தோக்கக	(ங) தை-ஆந-க
(ச) முண்ட-உ-க	(ரு) தை-ஆ-க	(ஈ) தை-நா-க
(எ) ஸ்வே-க-	(அ) சாந்தோ.	(ஊ) புருஷஸூக்தம்
(க௦) சாந்தோ-அ-கச,		

[illegible]

(க) டிரைத்-

(2) வி.பு.ச.க.நக

(௩) வி-பு-க-க௨-௩க

(ச) வி-பு-க்-உஉ-கூத

(ச) வி-பு-க-உஉ-சூச (டு) வி-பு-க-உஉ-எஅ

(க) வி-பு-சு-ச-நக

(எ) பார-மோக்ஷி-கௌ

தஃ | ஸவெ-ஓஷவாவாஸ-ஓஷவம் யஜநெ ஸவெ-ஓஷவா வா
ஸ-ஓஷவம் நரீணி | ஸவெ-ஓஷவா வாஸ-ஓஷவா துஸ-ஓதாஸ
வெ-ஓஷா-ஓவெ வாஸ-ஓஷவாயி-ஓஷவ - பஹுநாத்ரகிமுக்
தேந ஸ்ருணுதேவிஸமாஸதஃ | ஸர்வேதேவாவாஸுதேவம் யஜந்தே
ஸர்வேதேவாவாஸுதேவம் நமந்தி | ஸர்வேதேவாவாஸுதேவாத் ப்ரா
ஸுதாஸஸர்வேஷாம் வைவாஸுதேவோதிதவம்” (க) ப-பராப
புயபெபுராஷெ நவெஷ ஸாவரஜஜெ | சூல-ஓதஸ-ஓவெ
புராஷெ புயீநெபுகுதளரிஹ. ந^௧ | வநகஷரிஷ திவிஸா
தா ஸத-நாநாயண-புலஃ | சூல-ஓத ஸ-ஓவாஷெய
புஷாஸவ-ஓதரோதித^௨ | நாநாயணாஹாபொயீ ஸவ-
ஜ-வாரித^௩ | ஸு-ஹ-ஓத^௪ ஸாநாநம் ஸு-ஹாணரிஸு
ஜ-ப^௫ - புராத-பராயேபராதே நஷ்டேஸதாவரஜங்கமே | ஆபுத
ஸம்பல்வேபராதே ப்ரஸீநேப்ரக்ருதளமஹாந் | ஏகஸ்திஷ்டதிவிஸ்
வாத்மா ஸதநாநாயண-பரபு: | ஆபுதஸம்பல்வாரந்தேதத் ருஷ்ட்வா
ஸர்வம்தமோந்விதம் | நாநாயணாமஹாயோகி ஸர்வஜ்ஞ: பரமாத்
மவாந் ப்ராஹ்மபூதஸ்ததா த்மாநம் ப்ராஹ்மாணமஸ்ருஜத்ஸ்வயம்” (உ)
“ ரெர்ஷெ தஹவாந-ஓதெ வ-ஓத^௬ கீ^௭ வநெகரிவ-மோத
தேபகவாந்பூதத் பாலகீடநகரிவ” (ங) “வர-ஹ-வரெ
தஷாவிஸா-ஓவாஸவிஷெ- பரம்ஹ்யபரமேதஸ்மாத் விஸ்வ
பாந்நித்யதே” (ச) “வ்யயிவீஹாநூரிஷுஷு ஷிவ-ஓவ-
ஷா-த^௮ | விவெஷயதிஹ-ஓதா-த^௯ கீ^{௧௦} ஹ ஜநா-ஓந^{௧௧} |
காஸு^{௧௨} வஹி^{௧௩} தெ^{௧௪} ஜம்^{௧௫} ஸாவாஸு^{௧௬} | ஓ-ஓ-தஹ
வாநெக ஸ-த^{௧௭} ரெ^{௧௮} த^{௧௯} வீ^{௨௦} தெ - ப்ருதிவீஞ்சாந்நரிஷுஞ்ச திவ
ஞ்சபுருஷோத்தம: | விசேஷ்டயதிபூதாத்மா கீடந்நிவஜநாத்தந:,
காலஸ்யசஹிம்ருத்யோஸ்ச ஜங்கமஸ்தாவரஸ்யச | ஈஸுதேபகவா
நேக ஸஸ்தயமேதத் ப்ரவீம்தே” (ஊ) “வாஸ-ஓஷவ-ஓஷா-த^{௨௧}
நம் ஓகாநா^{௨௨} ஸுரஸுர-வாஸுதேவம் மஹாத்மாநம் ஸோ
காநாமீஸ்வரோஸ்வரம்” (கூ) “யஸு^{௨௩} ஸாவா-த^{௨௪} ஜா^{௨௫} ஹா^{௨௬} ஸ
வ-ஸு^{௨௭} ஜமத^{௨௮} வி-தா-யஸ்பாஸாவாத்மஜே^{௨௯} ப்ராஹ்மா ஸர்வஸ்ய ஜக
த: பிதா” (எ) “நவர-வ-ஹா^{௩௦} கீ^{௩௧} கா^{௩௨} ஹ^{௩௩} தெ^{௩௪} ஹ^{௩௫} த^{௩௬} - ஹ^{௩௭}

[illegible]

(க)	(உ)	(ங)	(ச) விவ்ணுதாம்
(ஈ) ஹரிவம்ஸ-அ-ந-உ	(ஐ)	(எ)	(அ)

சாஹமுத்தஸ்து ப்ராஜாஸ்ஸ்ருஜ இதிப்ரபோ | தத்ராஜ்ஞாநம்ப்யச்ச
ஸ்வத்ரிவிதம்பூதபாவந | விஷ்ணு: | ஸர்வஜ்ஞஸ்வம் நஸந்தேஹோ
ஜ்ஞாநராஸிஸ்ஸநாதந: | தேவாநாஞ்சபர: பூஜ்ய ஸ்ஸர்வதாத்வம்பவி
ஷ்யஸி ” (க) “நாராயணாஹ் ரொரொடிவொ நஹ-குதொ நஹவி
ஷ்ய-தி - நாராயணத் பரோதேவோ நபூதோநபவிஷ்யதி ” (உ)
“ஹதக்ரஹஸ்யொ வெஷாநாந் வபராணாநாஜ்ஞஸ்ததி | ஸ
வெ-டுஷ்வாஸூவி தரொ ஸ்ரஹாடிநாநாஜ்ஞஸ்யொமா: | விஷ்ணொ
ஸகாஸாடிஹ்நா ஹதீயம் வெஷிகீஸ்யொகி: - ஏதத்ராஹஸ்யம்
வேதாநாம் புராணாநாஞ்சஸ்த்தம் | ஸர்வேவேதாஸ்ஸபிதரோ ப்ராஹ்
மாத்யாஸ்சாண்டமத்யகா: | விஷ்ணேஸ்ஸகாஸாநாத்பந்நா இதீயம்
வைதிகீப்ருதி:” (ங) ஸ்ரெடிநாராயணாடிஷ்வ ஸ்ரஸூஹ
தகொஹ்வ: - ஆத்யோநாராயணேதேவ ஸ்தஸ்மாத்ப்ராஹ்மாததோ
பவ: ” (ச) “தவவிஷ்ணொ:ப்ரஸாடிஷ்வ ரியாத் திவ-ஹ
தக்ர-தவவிஷ்ணோ: ப்ராஸாதேந மயாதத்த்ரிபுரம் ஹதம் ” (ரு)
ஹகுதி: || “வாரிதாஸரிவ:பாணொ ஹதிகெ லிஹ்வம்விடி: |
ஸ்வரொஹரிஸீஸாந திதிகெலிஷுதா: - ஹ்வ: | ஹதெஷ்வாந்
வாரொரிடிஷ்வ: | வர: கொவாய்வாவர: | ஹதகெஷ்வரிஷ்வ
வரங்கெளத-ஹஹம்ஹிரி | ஸ்ரீவராஹ: || வரொநாராய
ணொடிஷ்வ ஸ்ரஸூஜாதஸ்தாநா: - ஹ்வ: | தஸூடிஷ்வ ஹ
டிஷ்வ ஸஹஸ்வ-ஹ்நாநாத: | யதெததாஸ்யஹ வெஷ்வா
டிஷ்வ-ஹ்வ: | ஸடிஷ்வ:பாணரீகாக்ஷ: ஸ்யம்நாராயண:
வர:-பூமி: | பரமாத்மாஸரிவ:புண்ய இதிகேசித்பவம்விது: | அபரோ
ஹரிமீஸாந மிதிகேசித்சதுர்முகம் | ஏதேஷ்வம்பாமோதேவ: பர:
கோவாதவாபர: | ஏதந்தேவமமாசக்ஷ்வ பரங்கெளதாஹஸம்ஹிமே||
ஸ்ரீவராஹ: || பரோநாராயணேதேவ ஸ்தஸ்மாஜ்ஜாதாஸ்சதுர்முக:
தஸ்மாத்ருத்ரோபவத்தேவி ஸசஸ்ர்வஜ்ஞதாங்கத: | யதேதத்பாம
ம்ப்ராஹ்ம வேதவாதேஷுபத்யதே | ஸதேவ:புண்டரீகாக்ஷ ஸ்வ
யம் நாராயண:பர: ” (சு) “நவிஷ்ணொ:வாரொரிடிவொ விஷ்
தெந்யவஸ்ததி | விஷ்வரொவஸ்தாராயொ ஸ்வ-டுஷ்வொ
விஷ்வ-ஹ - நவிஷ்ணொ:ப்ரமோதேவோ வித்யதேந்ருபஸ்த்தம் |
விஷ்ணுரேவஸ்தாராத்ய ஸ்ஸர்வதேவைவரிப்ரபோ ” (ஏ) “க ஹதி

நாடிரீர் வணங்குந்தெய்வமு மும்மையுமுன்படைத்தான் *
 வீடில்சீர்புகழாதிப்பிரானவன் மேவியுறைகோயில் *
 மாடமாளிகைகூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூர்தனை *
 பாடியாடிப்பரவிச்சென்மின்கள் பல்லுலகீர்பாரந்தே. (உ)

ப — அநந்தரம், அந்ததேவர்களோடு உங்களோடு வாசியற ஸ்ருஷ்டிக் கைக்கடியான நித்யமங்களகுணஸ்ரயபூதன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை ஆஸ்ர யியுங்கோளென்கிறார்

ரீர்—(ரஜஸ்தம:ப்ராசரான) ரீங்கள்
 நாடி—(உங்கள்குணநுகுணமாக) நிரூ

உறை—வர்த்திக்கிற

கோயில்—ஸ்தாநாமாய்

பித்து

மாடம்—மாடங்களும்

வணங்கும்—ஆஸ்ரயிக்கும்

மாளிகை—மாளிகைகளும்,

தெய்வமும்—தேவதைகளையும்

கூழ்ந்து—கூழ்ந்து தான

உம்மையும்—(ஆஸ்ரயணோழ்மகாரான)

அழகாய—அத்தாலேஅழகை யுடைத்

உங்களையும்

திருக்குருகூர்தனை—திருநகரிதன்னை

முன்—ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே

பல் உலகீர்—(குணஞ்சிபேதங்களால்)

படைத்தான்—உத்பாதித்தவனாய்

பலவகைப்பட்ட லோக

வீடில்சீர்—(அதுக்கடியான) ஜ்ஞாநஸ

ங்களிலுள்ளீர்!

க்த்யாதி நித்யகல்யாண

குணங்களையுடையனாக

புகழ்—(வேதாந்கப்ர ஸித்தமான) புக

பாடி—(பரிதப்பேரிதராய்) பாடி,

ழையுடைய

ஆடி—(ஹர்ஷத்தாலே) விக்ருதாய்

ஆதிப்பிரான் அவன்—ப்ரதமோபகார

ஆடி

கணுவன்

பரவி—(பஹுமுகமாக) ஸ்துதித்து

மேவி—(ஆஸ்ரிதாபிமுத்யார்த்தமாகப்)

பாந்து சென்மின்கள்—(உகப்பாலே)

பொருந்தி

ஸ்ரவ ப்ரதேசத்திலும்

வ்யாபரியுங்கோள்.(உ)

ஆறு ;—(நாடிரீர்.) ஆதலால், இப்படி ரீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தைவங்களுக்கும் உங்களுக்கும் காரணபூதனாய், (க) “ ஸவ-ஹ-தா-தூ-ஹ-த-ஸு) விஷ்ணு கொவெழித-ஹ-ஹ-ணாநு - ஸர்வபூ தாத்மபூதஸ்ய விஷ்ணோ: கோவேதிதும்குணை” (உ) “ ஹ-ஹ-யா-நிவ-த-ஹ-இ-ஷ-ஹ-யாந்-திவர்த்தந்தே ” (ங) “ யயாந-தா-நி ஜயயெ:- யதாரந்தாநிஜலதே: ” (க) “ வ-த-ஹ-ஹ-யா-ந-நி கொடிவகொஹவெஹ - சதர்முகாயுதிகோடிவக்த்ரோபவேந்

(க)

(உ)

(ங) வரமந-பு-எ-ச

(ச) வராஹ-பு-ஹ-எ

168 திருவாய்மொழி ச-ப. சு-தி. ந-பா, பரந்த வ்யாக்யாநம்.

நர: ” இத்த்யாதி ப்ரஹ்ம வாமந வாராஹாதி புராணவாக்ய ப்ரதி
பாத்யமாந அநவதிகாதிஸ்யாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணனான
ஸர்வேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருந்த திருநகரியை ஆஸ்ரயியுங்கள்
என்கிறார். (உ)

ஈடு;—மூன்றாம் பாட்டு. ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களா
லும் இலனே பரன் ; இது இசையாதார் என்னோடேவந்து கலந்து
பேசிக்காணுங்கோள் என்கிறார்.

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும் படைத்தன்றுடனேவிழுங்கி *

கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்தது கண்டும்தெளியகில்லீர் *

சிரங்களாலமார்வணங்கும் திருக்குருகூரதனுள் *

பரன் திறமன்றிப்பல்லுலகீர் ! தெய்வம்மற்றில்லைபேசுமினே.

ப.—அநந்தரம், கார்யரூபஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தவ்யாபாங்களே
பரத்வப்ரதிபாதகங்களென்கிறார்.

பரந்த—(ஸ்வவிபூதிரியமநத்தாலேஸஸ்

வரத்வஸங்கைபண்ணும்படி)

விஸ்தீர்ணமான

தெய்வமும்—தேவதாவர்க்கத்தையும்

பல்லுலகும் — (அவர்களுக்கு விபூதி

யாண) பஹுவிசுலோ

கங்குளையும்

படைத்து—ஸ்ருஷ்டித்து

அன்று—(ப்ரளயம்வந்தி) அன்று

உடனே—(இக்ரமம்பாராதே) கூட

விழுங்கி—விழுங்கி

கரந்து — ப்ரளயங்காண வொண்ணாக

படி) ஒளித்துவைத்து,

உமிழ்ந்து—(ப்ரளயாநந்தாம் வெளி

நாகாண) உமிழ்ந்து

கடந்து—மஹாபலியபிமாநம் கழியும்

படி அளந்துகொண்டு)

அநந்த்யார்ஹமாக்கி

இடந்தது — (அவாந்த்ரப்ரளயத்திலே

வராஹரூபியாய்) இடந்

தெடுத்த இது

கண்டும்—(ப்ரமாணமுதத்தாலேவிஸ்த

மாகக்) கண்டிருக்கச் செய்

தேயும் (ரஜஸ்தமோபிபவத்

தாலே

தெளியகில்லீர் — நிர்ணயிக்கமாட்டு

கிறிலீர்;

அமார்—(நித்யராண ப்ரஹ்மாதிகேதவர்

கள் (தங்கள் பதஸித்யர்த்த

மாக பஹு முகமாக)

சிரங்களால் — தலைகளாலே

வணங்கும்—வணங்கும்

திருக்குருகூரதனுள் — திருநகரிக்

குள்ளே நிற்கிற

பரன்—ஸ்வஸ்மாத்த்ரபரனுக்கு

திறமன்றி—ப்ரகாரமாயல்லது (தொரு

மற்று—வேறு ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்ப

தெய்வம்—கைவம்

இல்லை—இல்லை;

பல்—(நாநாமதிபேதங்களாலே)

பலவகைப்பட்ட

உலகீர்—லோகத்திலுள்ளீர்

பேசுமின்—(உண்டாகில் வந்து) சொ

ல்லுங்கோள் (ந-)

ஆறு;—(பரந்த.) (க) “நடுமொய்யாபுலம் உலாண்டெவ
விசாலம் பூயிவீவதெ || சாவாயாம் தலுவுருகலு விவ்
ணாயாம் நராயிவ | வரடுவெய்யுயிவீவாது விவ்ராண
லுண்டெ || உவவீஷ்டுலொராஜ வகுரெண்டு வபுசாந
நடு | மஹாபுலவிசாலாகு வாலம் வசுராபிவாநத || யபுதி
விநயாபொகெ புஷ்டுலொவாஜமத || தபவசுபுலுண்ட
வஹ் தலுவுகுகுளசிவாநத || உலாபகுசாபிசுலு
கூசு கிண்டவாநயிதிஷ்டி | வீகாஜமபிஷ்டுவிசு தெதபாபு
தபுலுலி - நயக்ரோதம்ஸு மலாந்தம்வைவிசாலம்ப்ருதிவீ
பதே || சாகாயாம் தஸ்யவ்ருகஸ்ப விஸ்தீர்ணபாம்நராதிப | பர்யம்
கேப்ருதிவீபால திவ்யாஸ்தாணஸம்ஸ்த்ருதே || உபவிஷ்டம்மஹா
ராஜ பூர்ணேந்தலுத்ருபாநம் | புல்லபதம்விசாலாகுபாலம் பர்
யாமிபாநத || யச்சகிஞ்சிந்மயாலோகே த்ருஷ்டம்ஸ்தாவாஜங்கம்
ததபர்யமஹம்ஸர்வம் தஸ்யகுசுள மஹாத்மந || இஹபூத்வாஸி
ஸுஸ்கூதத் கிம்பவாநதிதிஷ்டதி | பித்வாஜகதிதம் விஸ்வ
மேததாக்யாதுமர்ஹஸி” (உ) “முலெஹ்ஹாரஸபியே ஜம
லுபபுராணவசு || மயாயஸு உமவாநு தபுலுராணஹரிஷ்டு -
க்ரஸேதஸம்ஹாரஸமயேஜகச்சபதராண்டவத் | வீலயாயஸ்துபக
வாந் தம்கச்சுராணம்ஹரிம்” (ந) “உஷ்டுவிஷ்டுவிஷ்டு
பெ”, “தீணிவபாவிஷ்டுபெ - இதம்விஷ்டுணுர் விசக்ரமே -
தீணிபதாவிசக்ரமே” (ச) “சுராநாயநித்ரம் மமநகயாலிவம்
புரஹ்நுதாபுஷ்டு தபுளதி விஷ்டுபுஷ்டுக்ரார்த்வாதிரீம் ககநந்த
தாதிவம் மருத்பதேர்ய்ப்ரததெநதிரிவிஷ்டபம்” (ரு) “ஸக்யொ
ஜநவிஷ்டுணு - பிஷ்டுதி மஹணம் தத || நீயஜிஷ்டு தலுஜாஸம்
பெவஸுநிதநிஷ்டுநடு | மிரிஸுஹநநுஷ்டிம் ஸுததீகோ
முஷ்டுபிணு || விஷ்டுபுஷ்டு தீகாஸு பாபிஷ்டுபெதபுஷ்டு |
வீநவ்யுதாயதஸுநு புஷ்டுபுராநுமயாநிநடு || வீநொநத

(க) பா-ஆதி-கௌ-

(உ)

(ந) விஷ்டுணுஸக்தம்

(ச)

(ரு) ஹரிவம்ஸ-உஉச

கடிபெஸம் வுஷுஷக்ஷணரீஞ்ஜி-தது | ர-ஞவரீஷ்டாய விவ-
 மம் வாராஹரீஜிதொஹரிஃ | வ்யயிவ்யு-ஹ்ரணாய-பாய பூவி
 வெஸாஸாதது | ரஸாததுஜ்வெஸிதூம் ரஸாததுகஜ்ஜ-தஃ)
 பூவ-ரெஸாக்ஷிதாய-பாய டி-ஷ்டா-மெ-நெணாஜ் ஹாரமாத் -
 ஸதயோஜநவிஸ்தீர்ணமுச்சரிதம் த்ரிகுணம்ததஃ || நீலஜீமுதஸங்கா
 சம் மேகஸ்தநிதநிஸ்வநம் | கிரிஸம்ஹநம்பீமம் ப்வேததீக்ஷ்ணைக்
 ரதம்ஷ்ட்ரிணம் || வித்யுதக்சிப்ரதிகாஸ மாதித்யஸமதேஜஸம் | பீந
 வருத்தாயதஸ்கந்தம் த்ருப்தஸார்த்தாலகாமிநம் || பீநோந்ததகட
 தேசம் வருஷலக்ஷணமூர்ஜிதம் | ரூபமாஸ்த்தாயவிபுலம் வாராஹ
 மஜிதோஹரிஃ | ப்ருதிவ்யுத்தாணூர்த்தாய ப்ரவிவேஸாஸாதலம் | ரஸா
 தலஜலேமகநாம் ரஸாதலதலங்கதஃ | ப்ரபுர்லோகஹிதார்த்தாய தம்
 ஷ்ட்ராக்ரேணேஜ்ஜஹாரகாம் ” இத்யாதிவாக்ய ஸித்தஸர்வேஸ்வ
 ரத்வ ஸூசகநிகிலஜகந்திகரணேத்கிரணக்ரமணேத்தரணாதி நாரா
 யண திவ்யசேஷ்டிதங்களைக் கண்டு, ‘இவனே ஸர்வேஸ்வரன்’ என்று
 அறியமாட்டுகிறீர். அவனல்லது மற்றொரு தைவமில்லை; உண்டா
 கில் அத்தை ஒரு ப்ரமாணத்தாலேனாதிபுங்கோள் என்கிறார். (ந)

ஈடு;—நாலாம்பாட்டு. வ்யோமாதீத நையாயிகவைஸேஷிகா
 திகள் வந்து ப்ரத்யவஸ்த்திதராய், “ஜகத்து ஸாவயவத்வாத் கார்
 யரூபமா யிராநின்றது; ஆகையாலே, இதுக்கு ஒருகர்த்தாவேணும்;
 இஜ்ஜகந்துத்தான் விசித்ரஸந்திவேசத்தை யுடைத்தாயிருக்கையா
 லே இதுக்குத்தக்க “உவாடாநொவக்ரண ஸம்பூடாந பூ
 யொஜநாஹிஜ்ஜ-த-பா - உபாதாநோபகரணஸம்ப்ரதாந ப்ரயோஜ
 நாபிஜ்ஜுகர்த்தா” என்கிறபடியே - உபாதாநமும் உபகரணமும்
 ஸம்ப்ரதாநமும் ப்ரயோஜநமும் அறிகைக்கிடான விசித்ரமான
 ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளை யுடையனாயிருப்பா நெருவன் கர்த்தாவாக
 வேணும்” என்று இங்ஙனே அநுமாநத்தாலே ஒருவனைக் கல்பித்து,
 வேதத்தை ஆப்தவசநமாக்கி இதுக்கு ஸஹகரிக்கிறதாகக்கொண்டு-
 அநுமாநப்ரதாந்யத்தாலே ஈஸ்வரனை ஸாதித்து, ‘அவனாகிறான்,
 ஈஸன், ஈஸாநன்’ என்று இங்ஙனே வேதத்திலே ப்ரஸித்தவந் நிர்
 த்தேஸமுண்டா யிராநின்றது; இந்த ஸமாக்கையாலே அவற்றால்

திருவாய்மொழி ச-ப, ௧௦-தி, ச-பா, பேசுநின்ற வ்யாக்யாநம். 171

சொல்லப்படுகிற அவனை ஈஸ்வரனாகிறான்' என்று, அதுமாநத்தா லும் ஸமாக்கையாலுமாக பகவத்வ்யதிரித்தனொருவனுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதித்தார்கள்; அவர்களைப் பார்த்து:— 'நீங்கள் சொல்லுகிற அது:பாநம் ஸ்ருதியின்முன்பு நேர்வில்லாது; லிங்கத்தின் முன்பு ஸமாக்கை நேர்வில்லாது' என்று ஸ்ருதி லிங்கங்களாலே அதுமாநத்தையும் ஸமாக்கையையும் தள்ளி பகவத் பரத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்

அதுசெய்கிற வழிதான் என்? என்னில் - (க) [யஜுஷாபுள யத்வேதாதென] - வேதாதியிலும் வேதாந்தத்திலும் சொல்லப் பட்ட ஸ்வரமாகிறது - ப்ரணவம்; லோகத்தில் வாசகஜாதமடைய அதிலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுதான் ஸ்வப்ரக்ருதியான அகாரத் திலே லீநமாயிருக்கிறது; அதுக்கு வாச்யதயா பரனாயிருக்கிறான் யாவனொருவன், அவன் மஹேஸ்வரன் என்கிற ஸ்ருதியாலும்; 'ஈஸான், ஈஸாநன்' என்கிற ஸமாக்கையகளால் தோற்றுகிறவர்களும் தலையறுப்புண்பாரும் தலையறுத்துப் பாதகியாய் நிற்பாருமா யிரா நின்றார்கள்; இவன் அவர்களுக்கு து:க்கநிவர்த்தகனா யிராநின்றான்; ஆனால் அவர்களை 'பரன்' என்னவோ? இவனை 'பரன்' என்ன வோ? என்று, ஸ்ருதியாலும் லிங்கத்தாலுமாக அதுமாநத்தையும் ஸமாக்கையையும் தள்ளி பகவத் பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். ஆக, இப்படிக்களாலே ஸைலோபநிஷத்ப்ரஸித்தான நாராயணனே பர தத்தவம் என்று நிஷ்கர்ஷித்து காலாத்யபாபநிஷ்டமாகிற தூஷணத்தாலே அவர்களை நிராகரிக்கிறார்.

பேசுநின்றசிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும்பிறர்க்கும்
நாயகனவனே * கபாலநன்மோகத்துக்கண்டுகொண்டின் *
தேசமாமதின்குழந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள் *
ஈசன்பாலோரவப்பறைதலென்னாவதி லிங்கயர்க்கே. (ச)

ப--அநந்தம், ஈஸ்வரதயா ப்ரஸித்தமான தேவதாந்தங்களுக்கும் ஈஸ்வரனாக நிர்த்தோஷப்ரமாணோபபத்திஸித்தான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் அஈஸ்வரத்வம் சொல்லுகிற ஆநுமானிகேஸ்வரவாதிகளான ரையாய்காதி களுக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? என்கிறார்.

பேசுநின்ற — (ப்ரமாண பாஸங்களா லும்ஸமாக்கையகளாலும் ஈஸ்வரத்வஸங்கைபண் ணச்) சொல்லப்பட்ட	மோக்கத்து — போக்கின (அபதாநத் தையெழுதுகிற பஞ் சமவேதமான) மஹா பாரதத்திலே
சிவனுக்கும்—ருத்ரனுக்கும் பிரமன் தனக்கும்—(அவனுக்கும் உத் பாதகனும் ஸ்வஸ் ருஜ்யமானவிஸ் தீர் ண விபூகியுத்தனா ன) ப்ரஹ்மாதனக் கும்	கண்டுகொண்மின்— அபரோகூதித்துக் கண்டுகொள்ளுங்கோள்; (இப்படி யிருக்க) தேசம்— தேஜோமயமாய் மா—அத்யந்தமான மதிள்—மதிளாலே சூழ்ந்த—சூழப்பட்டு அழகாய—அத்தாலே அழகையுடைத் தான திருக்குருகூரதனுள்— திருநகரிக்குள் ளே
பிறர்க்கும்—(இவர்களுக்கும் ஏவற்று ச்செய்யும்) அல்லாத தே வாதிகளுக்கும்	ஈசன்பால்—அந்தக் கபாலவிமோசகத் வம் தோற்ற எழுந்தருளி யிருக்கிற)நிருபாதி க ஸர் வேஸ்வரன் விஷ்யத் திலே
நாயகன்—(தத்ஸ்வரூபவிபூகிநிர்வாஹ கனயக்கொண்டு) நாயகனா னவன்	ஓர்அவம்—அஈஸ்வரத்வாபக்ருஷ்டோ க்துகளை பறைதல்—பண்ணுகிற)இத்தால் இலிங்கியர்க்கு— லிங்கப்ரமாணவாதிக ளான ஆநுமாநிகர்க்கு
அவனே—(நிர்த்தோஷ ப்ரமாணவே தாந்த வித்தனா) ஸர்வே ஸ்வரனே; (இவ்வர்த்தத்தை; கபாலம்—(ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்ரீரஸ் ஸையறுத்துப் பாதகியான ருத்ரன்செயில் பீக்ஷார்த்த மான)அந்தஸ்ரீர.கபாலத்தை நல் — (ஸஹஸ்ரதாவாக ஸ்டுபிதமாம் படி) நன்றாக	என்னாவது—என்னலாபமுண்டு

ப்ரபல ப்ரமாணபாதிதமாகையாலே இஃதுமாநத்தால் ஸ்வாபிமதேஸ்வர
வித்தியில்லையென்று கருத்து. (சு)

ஆறு;—(பேசுநின்ற) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸர்வேஸ்வ
ரத்வம் அநுமாநஸித்தமிதே யென்னில்;—அந்த அநுமாநம், (க)
“கஞ்நாராயணஸ்திரீநா ரியாலிக்ஷாம்ப்யாஸிதஃ । கதவஸு
நஸுகுவாஸு-௦ நவாபெருணவிதாரிதபூமிஹதீஸு வதீயாரா
தஸுராக்ஷஸுமிஸுபகா । நஸுவ-௦குவா-௦குவா-௦வொ

ப.—அநந்தம், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்து, திருநகரியில் நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனே ஸர்வஸ்மாத்தபான் என்கிறார்.

<p>இலிங்கத்துஇட்ட—லிங்கார்ச்சநத்தை உத்தேதஸ்யமாக ப்ரா திபாதிக்கிற புராணத் தீரும்—தாமஸபுராணநிஷ்ட ராகையாலே குத்ரு ஷ்டிகளான நீங்களுந் சமணரும் — (பாஹ்ய ஸ்ம்ருதிநிஷ்ட ரான) அமணரும் சாக்கியரும்—பௌத்தரும் வலிந்து—ஸூஷ்டிகதர்க்கங்களாலே மேலிட்டு வாதுசெய்வீர்களும்—வாதஞ் சொல்லு கிற வைசேஷிகாதி களானநீங்களுந் மற்றும்—வேறு நும்—உங்களுக்கு உத்தேதஸ்யமாக ப்ரா திபத்திபண்ணி யிருக்கிற செய்வமும்—தத்தத் தேவதாவிசேஷ ங்களும் ஆகி — ஸ்வாதீநமாம்படி ப்ரவர்த்திப் பித்து நின்றான்—நின்றான், செந் நெல்—செந்நெலானது மலிந்து—மிகுந்து கவரிவீசும் — (தன்கதிர்க்கனத்தாலே) கவரிபோலே அசைகிற</p>	<p>திருக்குருகாதனுள்—திருநகரிக் குள் னே பொலிந்து நின்ற — (பரத்வப்ரகாஸக மானகுணங்களோடே ஸரீல ஸௌலப்பயாதிக ருங் கூடி ப்ரகாசிக்கு ம்படி) பரிபூர்ணஸய் நிற்கிற பிரான் கண்டீர் — ஸர்வேஸ்வரனே காணுங்கோள். (அர்ச்சாவதாரத்தில் பரத்வம்ப்ரகாசிக் குமோ என்று ஸங்கிக்க வேண்டா; (௧) “தாஸி வய்யெசு-தாமர்ச்சயே க்” இத்த்யாதிப்ரமாணத் தாலே இவ்வர்த்தத்தில்) ஒன்றும்—ஒன்றும் பொய் இல்லை—பொய் இல்லை; போற்றுமின் — (ஆகையால் உங்கள் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி ஸ்பர்ஸங்களைவிட்டு அவனையே) ஸ்துதி யங்கோள் (௫)</p>
--	--

ஆறு;—(இலிங்கத்திட்ட.) லைங்கபுராண நிஷ்டரான நீங்க
ளும், மற்றும் ஸாக்யோலுக்க்யாக்ஷபாதக்ஷபண கபில பதஞ்ஜலிம
தாநுஸாரிகளானவர்களும், மற்றும் உங்களுடைய தைவங்களுமெல்
லாம் நாராயணத்தமகம்; இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணமென்? என்
னில்;—(௨) “சுஷோப விஷ் ஸாஸாஜநாநாஸைவ-தா-தூ-அந்க:
ப்ரவிஷ்டஸ்பாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” (௩) “சுஷாஃ உவொ

ஹ ஹஸு வவஹஹாநாயணாதூக்ஷ- அஹம்பவோபவந்தஸ்ச ஸர்
வம்நாரணாத்மகம்” (ந) “ தவாஹாநாதூக்ஷ யெவாநெநுநெ
ஹிஸஹி தாஹிதவாந்தராத்மாமமச யேசாந்யேதேஹஸம்ஜநிதா:”
இத்யாதி வாக்யங்கள். ஆதலால், அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்
கிறார். (ந)

நடு;—ஆறும் பாட்டு. பகவத்ப்ரத்வம் நீர் அருளிச்செய்யக்
கேட்டபோது வெளிச்சிறத்து அல்லாதபோது தேவதாந்தர ப்ரா
வண்யம் உண்டாகாநின்றது; இதுக்கு அடி எது? என்ன,—உங்
கள் பாபமென்கிறார். எம்பெருமானே ஸர்வேஸ்வரனாகில் எங்களை
தேவதாந்தர ப்ரவணராக் கிவைப்பானென்? என்ன;—உங்களை இங்
னானே வைத்தது ஸதஸத்கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோகர்மா
நுகுணபலங்களை யறுபவிக்கக்கடவதான ஸாஸ்த்ரமர்யாதையழியு
மென்று; ஆனபின்பு, அத்தையறிந்து எம்பெருமானே ஸமாஸ்ர
யித்து அவன் வஞ்சநத்தைத் தப்புங்கோள் என்கிறார்.

போற்றிமற்றோர்தெய்வம் பேணப்புறத்திட்டும்மைஇன்னே *
தேற்றிவைத்ததெல்லீரும் வீடுபெற்றாலுலகில்லையென்றே *
சேற்றிற்செந்நெல்கபலமோங்கு திருக்குருகரதனுள் *
ஆற்றவல்லவன்மாயங்கண்ட ரதறிந்தறிந்தோடுமினே. (கூ)

ப — அநந்தாம், இவ்வர்த்தம் உங்களுக்கு ப்ரகாஸியாதொழிகிறது கர்
மாநுருபமாக அவன் ஸம்ஸாரத்தை நிர்வஹிக்கிற ஸாமர்த்த்யம் என்கிறார்.

மற்று ஒர்—வேறு ஒரு	தேற்றிவைத்தது—(இதாதேவதா வீ
தெய்வம்—தேவதையை	ஷயத்திலே) விஸ்வ
போற்றி—ஸ்தோத்ரம்பண்ணி	விப்பித்து வைத்தது
பேண—ஆகரிக்கும்படியாக	எல்லீரும்—எல்லாரும்
புறத்திட்டு—(தனக்குப்) புறம்பாக்கி	வீடுபெற்றால் — பகவத் ப்ராப்திருப
உம்மை—(தத்ப்ரவணரான) உங்களை	மோக்ஷத்தைப்பெற்றால்
இன்னே — (நான் தன்விஷயத்தில	உலகு—(கர்மாநுருபமாக பலபோக்தா
விஸ்வஸித்திருக்குமா	க்களாய்நடக்கக்கடவர்கள் என்
போலே) இப்படி	கிற) லோகமர்யாதை

இல்லை—குலையும

என்றே—என்றாயிருக்கும்;

(அதுக்குமூலம்)

சேற்றில்—சேற்றுநிலத்தில

செந்நெல்—செந்நெலும்

கமலம்—கமலமும்

ஒங்கு—இசலி வளரக்கடவ

திருக்குருகூர்தனுள் — திருநகரியிலே

வர்த்திக்குமவனாய்

ஆற்றவல்லவன் — அதிசயித விவித

ஸக்தியுத்தனாய்க் கொண்டு

கர்மபலாநுபவத்தைப்பண்

ணுவிக்கி றவனுடைய

மாயங்கண்டிர் — (லீலோபகரணமாய்

தூரத்யயையாய்) மாயா

ஸப்தவாச்யமான ப்ரக்

ருதியோடு உண்டான

ஸம்பந்தமாயிருக்கும்;

அது—அத்தை

அறிந்து அறிந்து — அறிந்து உந்நிஸ்தர

னோபாயமான ப்ரபத்

தஜ்ஞாநத்தை)உடை

யீர்களாய்

ஒடுமின் — (அந்தமாயாநிஸ்தரணத்

தைப் பண்ணிக்) கடக்கப்

பாருங்கோள்;)

உலகில்லையென்றே யென்று—லோக

மில்லையாமென்று நினை

த்தோ; அதல்லவிறே ப்ர

க்ருசஸம்பந்த மிறே

யென்றுஞ்சொல்லுவர்

ஆறு;—(போற்றி.) இப்படி நாராயணனே ஸர்வவியந்தாவா
கில், தன்னையே ஆஸ்ரயிக்கும்படி எங்களைப்பண்ணாதே வேறொரு
தெய்வங்களை யாஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவானென் ? என்னில்;—
போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டு உம்மை இன்னே
தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் கீடுபெற்றால் ஸதஸத்தகர்மயுத்த ஜந்
துக்கள் தத்தத்தகர்மாறு குணபலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான
இந்தலோகமர்யாதை யழியுமென்று இந்த லோகமர்யாதாஸித்யர்த்
தமாக, அஸத்தகர்மகாரிகளான உங்களை அந்த அஸத்தகர்மாகுண
மாக இப்படி தேவதார்த்தத்தை ஆஸ்ரயித்து ஸம்ஸரிக்கும்படி ஸர்
வஸக்தியான பரமபுருஷன் தானே பண்ணி யருளிான் ; ஆகலால்,
அத்தை யறிந்து, இந்த ஸம்ஸாரசிவ்ருத்தி பூர்வகமான பரமபுருஷ
கைங்கர்யார்த்தமாக அவனை ஈண்டச்சென்று ஆஸ்ரயியுங்கோள்
என்கிறார்.

(கூ)

ஈடு;—ஏழாம் பாட்டு. ‘இது செய்கிறோம், இதரதேவதை
களுக்கும் சில உத்தகர்ஷ்டமுண்டு’ என்று நெடுநாள் அவற்றுக்குப்
பச்சையிட்டுப் போந்தோம்; அப்பச்சை வெறுமனாகாமே இன்னம்
சிலநாள் அவை பலிக்கும்படி கண்டு பின்னை பகவத்ஸமாஸ்ரயணம்

திருவாய்மொழி, ச-ப, ௧௦-தி, எ-பா. ஓடியோடி வ்யாக்யாரம். 177

பண்ணுகிறோம்' என்ன, 'அவையும் எல்லாம் செய்து கண்டிகோ
னிமே; இனி அமையும் காணுங்கோள்' என்கிறார்.

ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்
பாடியாடிப்பணிந்து * பல்படிகால்வழியேறிக்கண்டிர் *
கூடிவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகூர்தனுள் *
ஆடுபுட்கொடியாதிமூர்த்திக் கடிமைபுகுவதுவே. (எ)

ப.—அந்தரம், நீங்கள் இதற்குமுன்பு ஆஸ்ரயித்துப்பெற்ற பலமிமே
இனி ஆஸ்ரயித்தாலும் பெறுவது; ஆனபின்பு, பரத்வசிஹ்நமான கருடத்வஜத்
தைபுடைய ஸர்வகாரண பூகனுக்கு அடிமைபுகுங்கோள் என்கிறார்.

மற்று ஓர்தெய்வம்—வேறேதொல்லப் கூடி—கூடி
பற்றாதொரு தேவ ஏத்த — (தங்கனாபர்நிவருத்தயாதிகளுந்
தையை கா) ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
பாடியாடி—(ப்ரீதிப்ரோதராய்ச் கொ ஆஸ்ரயிக்கும்படி
ண்டு) பாடுவதுஆடுவதாய் திருக்குருகூர்தனுள்—திருநகரியிலே
பணிந்து—வணங்கி நின்ற—நிற்குமவனுய்
பல்படிகால்—பலப்ரகாரத்தாலும் ஆடு—(பகவதநுபவ ப்ரீதியாலே) ஆடி
வழி—(ஆஸ்ரயிக்கச் சொல்லுகிற) வருகிற
ஸாஸ்தாமார்க்கத்தாலே புள்—பெரியதிருவடியை
ஏறி—மேன்மேலும் ஆஸ்ரயித்து கொடி—(பரத்வப்ரகாஸகமான) கொடி
ஓடி யோடி—(அசுன்பலமான கர்ப்ப யாக வுடையனாய்
நரகங்களிலே) ஓடி ஆதி மூர்த்திக்கு—ஸர்வகாரணபூகனு
பலபிறப்பும்பிறந்து—பல வகையாகப் ஸர்வோஸ்வரனுக்கு
பிறந்து அடிமைபுகுவது—அடிமைபுகுங்கோள்
கண்டிர் — அபரோக்ஷித்துக் கண்டிர் (ஆனபின்பு) புதுவதென்றது — புதுக வென்றாய்
வானவர்—(நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற) தே விதியாயிருக்கிறது. (எ)
வர்களுெல்லாரும்

ஆறு;—(ஓடியோடி.) தேவதாந்தரத்தை ஆஸ்ரயித்தால்
மோக்ஷாதிப்ரயோஜநங்கள் ஸித்தியாதோ வென்னில்;—'இவ்வா
வும் வர இவ்வநாதிகாலமெல்லாம் தேவதாந்தரத்தை ஆஸ்ரயித்து
என்னப்ரயோஜநம் பெற்றீர்? ஆனபின்பு, இந்த தேவதாந்தரங்களை
விட்டு, பொலிந்துநின்ற பிரான் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிப்பது' என்
கிறார். (எ)

178 திருவாய்மொழி, ச-ப, ௧௦ தி, அ-பா, புக்கு வ்யாக்க்யாநம்.

ஈடு ; —எட்டாம் பாட்டு. இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயும், இதரதேவதாஸமாப்ரயணம் பண்ணியன்றோ மார்க்கண்டேயாதி கள் ஸ்வாபிலஷிதம்பெற்றது என்ன,—ஆகில் அது இருந்தபடியைக் கேட்கலாகாதோ? என்கிறார்.

புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை *

நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே *

கொக்கலர்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகரதனுள் *

மிக்கவாதிப்பிரான்நிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புகிரே. (அ)

ப — அந்தரம், மார்க்கண்டேயனுக்கு ருத்ரன் பலபாதனயிற்றும் ஈஸ் வான்க்ருபையாலே யென்று, 'இதரதேவதைகளுக்கும் பலபாதாஸக்த்யாதா யகன் அவனே' என்னுமிடத்தை உதாஹரணகிஷ்ட மாக்கி அருளிச்செய் கிறார்.

அடிமையினால்—வேஸவ்ருத்தி முகத் தாலே அருளே—(அவனுக்குபலபாதனம்படி தன்னைப் பண்ணிவைத்த)

புக்கு—உப்புக்கு

க்ருபையாலேயாயிருக்கும்;

தன்னை—ஆஸ்ராயணியான தன்னை

ஆ உலால்

கண்ட—அபரோக்ஷித்துக்கண்ட

கொக்கு—கொக்கின்றி நம்போலே

மார்க்கண்டேயன் — மார்க்கண்டேய னென்று

அலர்—அலருகிற பூவையுடைய தடம்—பெரிய

அவனை—புராணப்ராஸித்தனானவனை

தாழை—தாழைகளை

நக்கன் — திகம்பரானைகையாலே நக்ந னென்று பேராய்

வேலி—வேலியாக வுடைய

பிரானும்—(ஆஸ்ரிதருக்கு ம்ருத்யுவை ஜயித்து நித்யதவத்தைக் கொடுத்த) உபகாரகரு வானும்

திருக்குருகரதனுள் — திருநகரிக்குள் ளேநிற்கிற

மிக்க—ஸர்வாதிகளும்

ஆதி—நிரப்பக்ஷாரணபூதனான

அன்று — ப்ரளயதசையிலே

பிரான்—மஹோபகாரகன்

உய்யக்கொண்டது—பிழைப்பித்து பக வத்பரனாக்கி உஜ்ஜீ விப்பித்தது

நிற்க—நிற்க

எ மற்று தெய்வம்—வேறு தத்ஸாபே க்ஷமான எத்தை

நாராயணன் — (அந்தராத்மபூதனான) நாராயணன்

விளம்புகிற—சொல்லுகிறிகோள் (அ)

ஆறு ; —(புக்கடிமையினால்.) ருத்ரனை யாஸ்சயித்ததன்றோ மார்க்கண்டேயன் ஸ்வாபிலஷிதம்பெற்றது என்னில்,—அவனும் ஸ்வா

திருவாய்மொழி, ச-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, விளம்பும் வ்யாக்பாநம். 179

பிலஷிதம்பெற்றது நாராயணனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே; அவ்விடத்தில் நுத்ரன் புருஷகாரமாத்ரமே; ஆகலால், இப்படி ஸர்வேஸ்வரானு நாராயணனையொழிய மற்ற்ென்ன தைவத்தைக் கொண்டாடுகிறீர்? என்கிறார். (அ)

ஈடு;—ஒன்பதாம் பாட்டு. உங்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவ்வளவும் சொல்லவேணுமோ? அவன்வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்க அமையுமென்கிறார்.

விளம்புமாறுசமயமு மவையாகியும்மற்றும்தன்பால் *
அளந்துகாண்டற்கரியனாகிய வாதிப்பிரானமரும் *
வளங்கொள் தண்பண்ணேசூழ்ந்தழகாய திருக்குருகரதனை *
உளங்கொள்ளுந த்துவைம்மினும்மை உயக்கொண்டிபோகுறி லே.

ப — அநந்தம். இதர தரவபோதன் வர்த்திக்கிற திருநகரியை உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தமாக அநுஸந்தியுங்கோள் என்கிறார்.

விளம்பும்—(தர்க்ககோலாஹலத்தாலே)	ஆதிப்பிரான்—ஸ்ரீவகாரண பூதனான
ஸப்தமாத்ரஸாரமாயிருக்கிற	மஹோபகாரகன்
ஆறு சமயமும்—(சார்வாக ஸரக்ய கூடப	அமடும்—டொருந்தி வர்த்திக்கும்தேஸ
ணக வைஸேஷிக	மாய்
ஸங்க்ய பாசுபத	வளங்கொள்—தர்ஸனீயமாய்
ருபமான) ஆறு பா	தண்—ஸ்ரீமஹரமான
ஹ்யஸமயமும்	பண்ணை—நீர்நிலங்களாலே
மற்றும்—மற்றுமுள்ள	சூழ்ந்து—சூழப்பட்டு
கமும்	அழகாய—நிரதஸயபோக்யமான [கள்]
அவையாகியும் — ஸபையாகத்திரண்	திருக்குருகரதனை—திருநகரியை (நீங்
டாலும்	உம்மை—உங்களை
தன்பால்—(அபரிச்சிந்ந ஸ்வபாவனா)	உய்யக்கொண்டு — உஜ்ஜீவப்பித்துக்
தன்விஷயத்தல்	கொண்டு
அளந்து—(நிவேத்யதயாவும், பரிச்சே	போகுறில்—நடக்கவேண்டியிருந்தீர்க
தித்து	ளாகில்
காண்டற்கு—காண்கைக்கு	உளங்கொள் ஞானத்தை—உங்கள்மாந
அரியனாகிய — அரிதான ஸ்வபாவத்	ஸஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே
தையுடைய	வைம்மின்—வையுங்கோள். (கூ)

180 திருவாய்மொழி, ச-ப, காதி, கஃ-பா, உறுவது வ்யாக்யான்

ஆறு ;--(விளம்பும்.) கூழ்த்ராதவங்களை விட்டு, வேதபா
ஹ்யகுத்ருஷ்டி ப்ரப்ருதி ஸமஸ்த துஸ்தர்க்க துரபஹ்வ ஸ்வரூப
ரூபகுண விபூதிக்குண பரமபுருஷன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநக
ரியை ஆஸ்யாயியுங்கோள், உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்தி கோளாகில்
என்கிறார். (க)

ஈடு ;--பத்தாம் பாட்டு. தன் ஐஸ்வர்யத்தி லொன்றுங் குறை
யாமல் வந்து திருநகரியிலே நின்றருளின பொலிந்துநின்ற பிரானு
க்கு அடிமைசெய்கையே உசிதம் என்கிறார்,

உறுவதாவதெத்தேவு மெவ்வுலகங்களும்மற்றுந்தன்பால் *
மறுவின்மூர்த்தியோடொத்தித்தனையும் நின்றவண்ணம்நிற்கவே *
செறுவின்செந்நெல்களும்பொடோங்கு திருக்குருகூரதனுள் *
குறியமாணுருவாகிய நீள் குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே. (க0)

ப.—அந்தரம், ஸர்வஸரீரியாய் நிரத்யஸ்யஸீலவானாய் ஸர்வமநோஹர
சேஷ்டிதத்தை யுடையகுணவனுக்கு அடிமைசெய்வதே உத்தேஸ்யமாய்
உசிதமுமான புருஷார்ச்சமென்கிறார்.

எத்தேவும்—ஸகலதேவதாவர்க்கமும்
எவ்வுலகங்களும்—ஸமஸ்தலோகமும்
மற்றும்—மற்று முண்டான சித்தசித்வர்க
முமான

இத்தனையும்—இவையித்தனையும்
தன்பால்—தன்ஸ்வரூபத்திலே
மறுஇல்—நிரவத்யமான
மூர்த்தியோடொத்து — அஸாதாரண
விக்ரஹத்தோபாதி அத்
தலைக்கு அத்யஸகரமான
ப்ரகாரமாய்க் கொண்டு
நின்றவண்ணம்—தான்நிற்கிற ஸ்வரூ
பபேதமும் குலையாதபடி
நிற்கவே—நிற்கச்செய்தே (அம்மேன்
மையோடொக்க

செறுவில்—வ்ளோநிலங்களில்
செந்நெல்—செந்நெலானது
கரும்பொடு—கரும்பொடொக்க

ஓங்கு—வளரும்படியான
திருக்குருகூரதனுள் — திருநகரிக்குள்
ளே நிற்கும்வனாய்
குறிய — (ஆஸ்ரிதர்க்குச் சிரும்பித்து
அநுபவிக்கலாம்படி) வாமநாய்
மாணுருவாகிய—(அர்த்தித்வமே நிரூப
க மென்னலாம்படியா
ன) ப்ரஹ்மசாரிவேஷ
க்கையுடையனாய்
நீள்—(கேட்டாரெல்லாரும் ஈடுபடுப்படி
யான) நிரத்யஸ்யபோக்யதா மாஹா
த்யத்தையுடைய
குடக்கூத்தனுக்கு -- குடக்கூத்ததைப்
பண்ணினக்ருஷ்ண
னுக்கு

ஆள்செய்வதே—அடிமைசெய்வதே
உறுவது ஆவது—சீரியதாயும் உசித
மாயுமுள்ள புருஷார்ச்சம்

திருவாய்மொழி, ச. ப. ௧0-தி, ௧௧-பா, ஆட்செய்துவாய்க்யாநம். 181

ஆறு ;—(உறுவதாவது.) ஸ்வாஸர்தாரண விக்ரஹம்போலே விதேயமான ஸர்வஜகத்தைபு முடையனும் அஜஹத்ஸ்வபாவனுய்க் கொண்டு, செதுவில் செந்நெல் கரும்பொடோங்கு திருக்குருகாத னுள் நின்றருளின குறிய மாணுருவாகிய நீன்ருடக்கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது என்கிறார். (௧0)

ஈடு ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பரம பதம் ஸுலப மென்கிறார்.

ஆட்செய்தாழிப்பிராணைச்சேர்ந்தவன் வண்குருகூர்நகரான் *
நாட்கமழ்முகிழ்மலைமார்பினன் மாறன்சடகோபன் *
வேட்கையாற்சொன்னபாட லாயிரத்துளிப்பத் தும்வல்லார் *
மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே. (௧௧)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்பயித்தவர்களுக்குப் பரம பதம் கையிலேயென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆள்செய்து—(பரோபதேஸமுகமான)	வேட்கையால்—(பகவத் விஷயத்திலே)
வாசிக கைங்கர்யத்தைப்	அபிநிவேசத்தாலே
பண்ணி	சொன்ன—அருளிச்செய்த
ஆழிப்பிராண — (ஆய்ரி ஞாந பாவ்ய	பாடல்—காநரூபமான
மான திருவாழியைக்	ஆயிரத்தன்—ஆயிரர் திருவாய்மொழி
கையிலேயுடைய உப	யிலும்
காரகனை	இப்பத்தும்—'பரோபதேஸமான' இப்
சேர்ந்தவன்—ப்ராபித் வராய்	பத்துப்பாட்டையும்
வண்குருகூர்நகரான்—விலக்ஷணமான	வல்லார் — (அர்த்தாநு ஸந்தாகத்தோ
திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய்	டே) அப்பயிச்சுவல்லார்கள்
நான் கமழ்—அபிநவ பரிமளத்தையுடைய	கையது—கையது
மகிழ்மலை—திருமகிழ்மலையை	மற்று—இதினுடைய அப்பாயாமாகிற
மார்பினன்—மார்பிலேயுடையராய்	பர்யோஜநத்துக்குமேலே
மாறன்—மாறனென்கிற குடிப்பேரை	யும்
சடகோபன்—(பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளா	அது—அவ்வருகுண்டாய்
னஸுடரை நிரஸிக்கையா	மீட்சியின்றி—புநராவ்ருத்தியில்லாத்
லே ஸடகோபனென்னு	வைகுந்தம்—ஸ்ரீவைகுண்டமாகிற
ம் திருநாமமுடைய ஆழ்	மாநகர்—மஹாநகரமானது.
வார்	இது—அறுசீராசிரிய விருத்தம் (௧௧)

182 திருவாய்மொழி, ச-ப,கஉ-பா,கக-பா, ஆட்செய்துவாய்க்யாநம்.

ஆறு;—(ஆட்செய்து) பகவத்கைங்கர்யாதி ஸீதளாப்ருகமய
தடாகாவகாஹந ஸுப்ரஸந்நாதம் ஸ்வரூபகாத்ர நிரதிஸயஸுகந்த
விகஸத்கேஸரமாலாலங்க்ருத வக்ஷஸ்தலரான ஆழ்வார் பரமபுருஷ
விஷய நிரதிஸயபக்தியாலே சொன்ன ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் வல்
லர்க்கு இதுவே வல்லராமதுவே பரமப்ராப்யம்; மற்றுத் திருநாடு
வேண்டியிருக்கில் அது இவர்கள் கையது என்கிறார். (கக)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

ப்ரபந்நஜந் கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவாய் மொழி

ஐந்தாம் பத்து.

இதற்கு

* தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்
அருளிச்செய்த ஆரூயிரப்படியும்,

* அன்போடழகிய மணவாளச்சியரருளிச் செய்த
பன்னீராயிரப்படி உரையும்

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை
வள்ளல் வடக்குத்திருவிதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த
ஈடு ப்ரதி திருவாய்மொழியின்

ப்ரவேசங்களும்

ப்ரதி பாசாங்களின் அவதாரிகைகளும்

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான், புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யரால்
பரிசோதிக்கப்பட்டி

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கிரந்த முத்ராபக சபையாரால்

சென்னை.

ஸ்ரீ திகேதன முத்ராஷ்டர சாலையில்
அச்சிட்டு பாசரம் செய்யப்பட்டது.

பிரபலவரு

1927

ஸ்ரீமதேதராமாநுஜாயநமः.

திருவாய்மொழி.

ஐந்தாம்பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—கையார்ச்சுக்கரம் ப்ரவேஸம்.

ஆறு:—(கையார்ச்சுக்கரம்.) இப்படி “எம்பெருமானே ஆர்யயியுங்கோள்” என்று பிறரைக் குறித்து அருளிச்செய்தருளி; தம்பக்கலுள்ள ப்ராதிகூல்யங்கொன்றும் பாராதே நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமான், ஸ்வஸர்வேஸ்வரத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் ஸ்வகைங்கர்யப்ராப்யத்வ ஜ்ஞாநத்தையும் தமக்குக் கொடுத்தருளித் தம்மை ஸ்வாநுபவைக்தாரக போஷக போக்யராக்கித் தம்பக்கல் நிரதிஸயவ்யாமுக்தனாய்க்கொண்டு தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

ப:—முதலிரண்டுபத்தாலே - ப்ராப்யபூதனு ஸேஷியினுடைய ரக்ஷக்தவபோக்யத்வங்களைச்சொல்லி அநந்தரம் மூன்றாம்பத்தாலும் நாலாம்பத்தாலும் - ப்ராப்தாவான பகவச்சேஷபூதனுடைய ததேகாநுபவத்வத்தையும் ததேகப்ரியத்வத்தையுஞ் சொல்லி; ஆக, நாலாம்பத்தாலும் - ஸித்தரூபமான பராவராத்மயாதாத்மயத்தை அருளிச்செய்தாராய்; அநந்தரம் அஞ்சாம்பத்தாலும் ஆறாம்பத்தாலும் - ஸித்தோபாயபூதனு ஈஸ்வரவிஷயத்தில் சேதநனுக்கு ஸாத்யமான உபாயஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அதில், இந்த அஞ்சாம்பத்தில் - ஸித்தமான உபாயஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்மயத்தை நிரூபிக்கிறது; எந்நனையென்னில்;—கீழ்ச்சொன்ன ததேகப்ரியத்வத்தாலே “பகவத்தைங்கர்யமே உத்தேஸ்யம்” என்று பிறர்க்கு உபதேசிக்குப்படி தமக்கு அவ்விஷயத்தில் பிறந்த ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்து, “இதுக்கடி அவனுடைய உபாயபாவம்” என்று நிஷ்கர்ஷித்து, உபாயபூதனுடைய க்ருபாபரஸ்யத்தையும், அதடியாக ஆஸ்ரிதரைபாகவக்யையிட்டுத் திருத்திக் கொள்ளும் ஆகாரத்தையும், நிரதிஸயப்ரேமத்தை யுண்டாக்கி ப்ராப்யத்வரையை ஜநிப்பிக்கும்படியையும், ப்ராப்யாலாபதசையில் ஆர்த்தபிறந்தார்பக்கல் அவனுடைய ரக்ஷக்தவ ஸாமர்த்த்யத்தையும், அப்ராப்யவ்யநத்தோடே ஹார்த்தமான அநுபவம் நடக்கையாலேப்ரீத்யப்ரீதிகளை ஸமாக உண்டாக்கும்படியையும், ஆர்த்தயுகிசயத்தாலே அநுகரிக்கும்படி அவன்

2 திருவாய்மொழி, நு-ப, க-தி, கைபார்ச்சுக்கரம் ப்ரவேஸம்.

இவனுக்கு அஹம்பாவ விஷயமாம் படியையும், இப்படி ஆர்த்திபிறந்தால் அதிஞ்சந்ராணுக்குத் தன் உபாயபாவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்படியையும், போகா காங்கை யுடையார்க்கு அவ்வுபாயத்தில் ப்ரதிபத்திவிசேஷ கரத்வத்தையும், பரிபூர்ண நுபவப்ராவண்யம் பிறந்தால் ப்ரதிபந்தமான உபாயத்தில் விஸ்வாஸ ஜநகத்வத்தையும், அதிசயிதஸக்தியான உபாயவிஷயத்தில் அபிரிவிஷ்டரா ணுக்கு அந் விஸ்வாஸத்தை யாவத்ப்ராப்தி அநுவர்த்திப்பிச்சம்படியையும் அருளிச்செய்து நிரபாயோபாயபூதனுடைய யாதாத்மயத்தைநிஷ்கர்ஷித்து அருளுகிறார்.

அதில் முதல் திருவாய்மொழியில் - உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுடைய க்ரு பாபாரவஸ்யத்தை ப்ரதிபாதிப்பதாக; க்ருத்ரிமாநுகூல்யவான்கள் பக்கலிலும் ஸர்வ ஸுலபனான ஈஸ்வரனுடைய க்ருபை அவ்யபிசரினை என்னுமிடத்தையும், அந் க்ருபாபாரவஸ்யத்தாலே அஹ்ருக்யோக்தியே பற்றாசாக அவன் அபிரிவிஷ்டனாய் மேல்விழும்படியையும், ஆஸ்ரிதருடைய கிந்தனையையும் போக்கித் தன்னை யநுபவிப்பிக்கும்படியையும், அநுபவப்ரதிபந்தக தோஷ நிவர்த்தகத்வத்தையும், தோஷநுபஸாரீராதிகள் நிவர்த்தகனுக்கு விதேயமென்னுமிடத்தையும், தோஷநுப ப்ரக்ருக்யோடேகூட விருக்கச்செய்தேயும் அந்த தோஷம் நெஞ்சிற்பாதபடியிலக்ஷணவிக்காஹத்தை அநுபவிப்பிக்கும்படியையும், போத்த வின் நிகர்ஷம்பாராதே ப்ரேமத்தை ஜரிப்பித்துத் தானும் மேல் விழுந்தநுபவிக்கு மென்னுமிடத்தையும், அநுபவிக்குமளவில் ஸர்வவிதபந்து வாய் புஜிப்பிக்கும்படியையும், இப்பந்தத்தோடே அஸாதாரணாகாரிஷ்நவி ஸிஷ்டனாய் அநுபவிப்பிக்கும் ஆகாரத்தையும், அந்தவாகாரத்தை அழியமாறியும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணும்படியையும் அநுஸந்தித்து, இப்படி உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுடைய க்ருபாபாரவஸ்யத்தை அநுபவிக்கிறார்.

ஸு;—*நண்ணாதார்முறுவலிப்பவிலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை யநுஸந்தித்து அதுக்குப் பரிஹாரமாக, “பகவத்ப்ரத்வஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்குவோம்” என்று பகவத்ப்ரத்வத்தை உபதேசித்தார்-கீழ்; இரண்டுகிட்டம் தன்னிலே சேரக்கிடக்க அதிலேயொன்று பொன்னுயிருக்குமாபோலே அவர்களிலே ஒருவராயிருக்கிற தாம், “அவர்களையும் திருத்தும்படி தமக்குப்பிறந்த நன்மைக்கு அடியென்?” என்றுபார்த்து, தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே செய்தானத்தனை யென்கிறார். அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்து, புத்திபூர்வம் விரும்புவது ஸப்தாதி விஷயங்களையேயாய், தன்பக்கல் எனக்குள்ளது அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமேயாயிருக்க,

திருவாய்மொழி ரு-ப, க-தி, க-பா, கையார் வ்யாக்யாநம். 3

நான் புத்தியூர்வம் பண்ணிப் போந்த ப்ராதுகூல்யங்களை விஸ்மரித்து, ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிசுமாக வந்தவற்றில் அஜ்ஞாயம், என்னை இவ்வளவாக விஷயீகரித்தான்; பிறரையும் நான்திருத்தவல்லேனாம்படி பண்ணினான்” என்று தாம் பேற்றபேற்றின் கனத்தைச் சொல்லி ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிறார்.

பகவத்பரத்வஜ்ஞாநத்தைத் தம் நெஞ்சிலே படுத்தினபடியையும், அதுக்கு உறுப்பாயிருப்பதொரு நன்மை தமக்கின்றிக்கே யிருந்தபடியையும், அநாதிகாலம் தாம் விபரீதங்களையே அநுஷ்டித்துப் போந்தபடியையும், புருஷார்த்தோபாயமாகச் சொல்லுகிறவற்றில் தாம் ஒன்றும் கனாக்கண்டறியாதேயிருக்கிறபடியையும், இழந்து நோவுபடாநிற்கச் செய்தே புருஷார்த்தம் வேணுமென்னும் பாதிபத்தியுமிருக்கே யிருந்தபடியையும், ஸம்ஸாரத்திலே தரைகாண வொண்ணாதபடி ஆழ்ந்து நோவுபடாநிற்கச் செய்தே “நோவுபடா நின்றோம்” என்று அறிவிக்கவும் மாட்டாதே உணர்த்தி யற்றிருக்கிறபடியையும், அம்ருதமிருக்க விஷத்தை விரும்புவாரைப்போலே ஆராவமுதைவிட்டு இன்னமுதெனத்தோன்றின ஸப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பிப்போந்தபடியையும், அதுக்குமேலே அவன்பக்கல் இச்சையின்றிக்கே யிருக்க அவனை யுகந்தார் சொல்லும் வார்த்தைகளைச் சொல்லிப்போந்தபடிகளையும் அநுஸந்தித்து; இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தண்ணியேனாயிருக்கிற என்னை, அவையொன்றும்பாராதே, “தான் ஸர்வஸோஷி” என்னுமிடத்தையும் “தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்” என்னுமிடத்தையும் என்நெஞ்சிலேபடுத்தி என்பக்கலிலே வ்யாமுத்தனாய் என்னோடேவந்து கலந்தானென்று தாம்பெற்றபேற்றைச்சொல்லி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஈடு; அவ: --முதற்பாட்டு. என்பக்கலுள்ளது அஹ்ருதயமான உக்தியாயிருக்க, இத்தகைஹ்ருதபமாகக்கொண்டு விரும்பி, “இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை” என்னும்படியான பேற்றைப் பண்ணித் தந்தா நென்கிறார்.

கையார்ச்சக்கரத்தென்கருமசுணிக்கமேயென்றென்று*

பொய்யேகைம்மைசொல்லிப் புறமேபுறமேயாடி*

மெய்யேபெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்றகாப்பாரார்*

ஐயோகண்ணபிரான் அறையோவினிப் போனாலே.

(க)

4 திருவாய்மொழி, நு-ப, க-தி, க-பா, கையார் வ்யாக்யாநம்.

ப:—முதற்பாட்டில் க்ருத்ரிமமான அநுகூலோத்திகளைப் பண்ண, ஸர்வ ஸுலபஞ்ஞ வனுடைய தப்பவொண்ணாத க்ருபாவைவத்தாலே அக்ருத்ரி மப்ரோமபார் பெறும்பேற்றைப் பெற்றேன் என்கிறார்.

கை—திருக்கையோடு

ஆர்—பொருந்தின

சக்கரம்—திருவாழியை யுடையவனாய்

(அச்சேர்த்தியோடே)

என் கருமாணிக்கமே—நிலரத்நம்போ

லே தர்ஸூயமான

வடிவை எனக்கு

அநுபாவ்யமாக்கி

னவனே

என்றென்று—என்று என்று பாரமார்

த்திக ப்ரோமயுக்தரைப்

போலே பலகாலும்

பொய்யே—அந்தப்ரீதியின்றி யிருக்கச்

செய்தே

கைம்மை—(எதிரியும் ஸத்யபுத்திபண்

ணும்படி) க்ருத்ரிமோக்தி

யை

சொல்லி—பண்ணி, (உத்திவிருத்த

மாம்படி)

புறமேபுறமே—பாஹ்ய விஷயங்களி

லே ஒன்றைவிட்டு ஒன்

றைப்பற்றி

ஆடி—ஸர்வதா ஸஞ்சரித்துவைத்து

மெய்யே—பாரமார்த்திகப்ரோ யுக்தர்

பெற்றபேற்றை

பெற்றொழிந்தேன்—பெற்றுவிட்டேன்

விதி—(இதுக்கு ஹேதுவாய். பொய்

யையும் மெய்யாக நீ ப்ரதிபத்

திபண்ணும்படி பண்ணக்கட

வதாய், நீ ‘அல்லேன்’ என்

னிலும் தவிரவொண்ணாகபடி

ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே விதி

ஸப்தவாச்சையான) உன்னு

டைய க்ருபை,

வாய்க்கின்று—(பலோந்முகியாகிற)இது

ஆர்—ஆராலே

காப்பார்—விலக்கலா? (அதுக்கடி

யென்னென்னல்)

கண்ணன்—ஸர்வ ஸுலபஞ்யுக்கொ

ண்டு

பிரான்—எனக்கு உபகரித்த நீ, (உன்ஸ்

வாத்ந்ரயத்தாலே ஸக்தனெ

ன்னு)

இனி—க்ருபை பலித்த பின்பு

போளுலே-கால்வாங்கிப் போகலாயோ

ஐயோ—ஐயோ

அறையோ-வல்லயாகில்போய்க்காண்

ஐயோவென்றது—அதுகாண்போமே

ன்கிற ஹர்ஷோக்தி.

அறையோவென்றது—அடியானகர்

வோக்தி (க)

ஆ:—ஸ்வசரணயுகள ஸ்நேஹ கந்தரஹிதனாய், ப்ராக்ருதவி ஷய ப்ரவணனயிருந்து வைத்து, ஸ்வவிஸ்ஸேஷத்தில் ஆத்மதா ண க்ஷமரல்லரதாரைப் போலே கையார்சக்கரத்து என்கருமாணிக்கமே ருயன்றென்று நான்சொல்ல, என்னுடைய இந்த அதிதுஸ்ஸஹ மான ப்ராக்ரி கூல்யத்தை ஒன்றும்பாராதே என்னை மெய்யாக ஸ்வா ருபவைக போகளுக்கி என்னோடே கலந்தருளினான். எம்பெருமா னுடைய நிர்வதிககாருண்ய ஸமுத்ரம் கரைபுடைந்து பெருகப்

திருவாய்மொழி, ரு ப, க தி, உ-பா, போனாய் வ்யாக்யானம். 5

புக்கால் எம்பெருமான் தன்னாலும் தடுக்கமுடியாதாகாதே. அவன் ஸர்வஸக்தனல்லனோ, அவனால் முடியாததுண்டோ வென்னில்; வல்லனாகில் போவதிறே யென்கிறார். (க)

ஈடு; அவு:—அஸ்தாநேபயஸங்கிகள் சொல்லும்வார்த்தையை நான் அற்றருதயமாகச் சொல்ல ஸர்வஜ்ஞனவன் அத்தை மெய்யாகக் கொண்டு தன்விபூகியோடே கூட நானிட்டவழக்கானென்கிறார்.

போனாய்மாமருதி நடுவே என்பால்லாமணியே*
தேனேயின்னமுதே என்றென்றேசிலகூத்துச்சொல்ல*
தானேலெம்பெருமான வனென்னாகியொழிந்தான்*
வானே டாநிலமே மற்றுமுற்றுமென்னுள்ளனவே. (உ)

ப:—அந்தரம், அற்றருதயமான ப்ரோமோக்தியே பற்றசாக ஸவிபூதிக ணை ஸர்வேஸ்வரன் என்பக்கலிலே அபிவிஷ்ட்டானா என்கிறார்.

மா—மஹாகாயங்களாய் அஸுராவிக்ஷ விப்பிக்கும் அம்ருத
டங்களாய்க்கொண்டு நலிகைக்குத் மானவனே
தன்னில்தான் செறிந்த என் நென்றே—என்றென்று தனியே

மருதின்—மருதுகளின் தனியே
நடுவே—நடுவே சில—(பாரமார்த்திக ப்ரோமத்தாலே)
போனாய்—போனவனே! (அவற்றை சொல்லுவன சில,

நிரஸித்து அவ்வருகுபட்ட கூற்று—பாகரத்தை
போதை ஒளஜ்ஜவல்யத்தாலே சொல்ல—பாவித்துப் பலகாலஞ்சொ
ல்வ

பொல்லா—தோளையாக எம்—எனக்கு
என்மணியே—ரத்தம்போலே அவிசல பெருமான்—ஸ்வாமியான
தேஜஸ்ஸை யுடையை அவன்—அவன்

யாய்க்கொண்டு என தானல்—தான் செய்தபடியாகில்
க்கு தர்ஸ்யமானவனே என்—என் அபிமாநத்துக் குள்ளே
தேனே—தேன்போலே ரஸிப்பிக்கும் ஆகியொழிந்தான்—ஆப்படியாய் விட்
வடிவில் ஸௌகுமார்யத்தை டான்;

யுடையவனே வான்—ஆகாசம்
இன் அமுதே—(விரோதி பலத்தை மானிலம்—பூமிமுதலான பூதபஞ்சகங்
நினைத்து ஸத்தை யழி களும் தற்கார்யமான லீலாவி
ந்து என்னே) உஜ்ஜீ பூதியும்

6 திருவாய்மொழி, நு-ப, க தி, ஈ-பா, உள்ளன வ்யாக்யானம்.

மற்றும்—அபரிச்சிந்த மாஹாத்ம்யத் என்—எனக்கு
கையுடைய நித்யவிபூதியும் உள்ளன—உள்ளே யிருந்து நடத்தும்
முற்றும்—எல்லாம் படியாயிற்று (உ)

ஆறு;—(போனாய்.) தன்திறத்திலே ப்ரோமகந்தரஹிதனா யிருந்துவைத்து, நிரதிஸ்யப்ரோமயுக்தர் சொல்லும் பாசரங்களை நான் சொல்ல, ஸர்வேஸ்வரனான தான், அத்தயந்த நிஹீந்தரனான என்னுள்ளே ஸபரிசுரமாக வந்து புகுந்தருளினா நென்கிறார். (உ)

ஈ; ஆவ.—பொய்பேகைம்மைசொல்லி” என்றும், “சிலகூத்துச் சொல்ல” என்றும் சொன்னவார்த்தையை விவரியாநின்று கொண்டு, இப்படி வாங்காத்ரத்தாலே உன்னைப்பெற்ற நான் உன்னையொழிய வேறொன்றை ஆசைப்படுே நென்கிறார்.

உள்ளனமற்றுளவாப் புறமேசிலமாயஞ்சொல்லி*
வள்ளல்மணிவண்ணனே யென்றென்றேயுன்னையும் வஞ்சிக்கும்*
கள்ளமனந்தவிர்ந்தே யுன்னைக்கண்டுகொண்டயந்தொழிந்தேன்*
வெள்ளத்தனைக்கிடந்தாயினியுன்னைவிட்டென்கொள்வனே. (ஈ)

ப:—அநந்தரம், ஸர்வஜ்ஞனான உன்னையும் வஞ்சிக்கும்நெஞ்சில் க்ருத்ரிமஸ்வபாவம் தீர்ந்து காணப்பெற்றேன்; இப்படி உபகாரகனான உன்னை யொழிப அபாஸ்யமுண்டோ? என்கிறார்.

உள்ளன—அந்தர்க்குதங்கள்	வஞ்சிக்கும்—விப்ரலம்பிக்கும்படி
மற்று—உன்னையொழிந்த ப்ராக்ருத	கள்ளம்—க்ருத்ரிமஸ்வபாவமான
விஷயங்களாய்	மனம்—நெஞ்சு
உளவா—நடக்க,	தவிர்ந்து—தவிர்ந்து
புறமே—கண்டாதுபரியாம்படி புறம்பே	உன்னை—(ஆறுகூல்யபாவனையே பற்
வள்ளல்—உதாரனானவனே	ருசாக அங்கீகரிக்கும்)உன்னை
மணிவண்ணனே — விலகடிணவிக்கர	கண்டுகொண்டு—அபரோகூழித்து அநு
ஹயுக்தனே	பவிக்கப்பெற்று
என்றென்று என்று என்று பலகாலும்	உயந்தொழிந்தேன்—அஸக்கல்பனான
சில—சில	நான் உஜ்ஜீவித்
மாயம்—மித்யோக்திகளை	துவிட்டேன்(இப்
சொல்லி—பண்ணி	படியென்னைத்தி
உன்னையும்—ஸர்வஜ்ஞனான உன்னையும்	ருத்துகைக்காக)
	வெள்ளம்—கூழாரணவத்திலே

திருவாய்மொழி நு-ப, க-தி, நு-பா, உள்ளன வ்யாக்யாநம். 7

அணைக் கிடந்தாய்—கண்வளர்ந்தருளி	சிரியபோக்யனான) உன்னை
னவனை	விட்டு—விட்டு
இனி—உன்ருஷி பலித்தபின்பு	என்-நஸ்வரமாய் தூராராதமான எத்தை
உன்னை—(நித்யாவஸரப்ரதீக்ஷஞய்நிர	கொள்வன்—கைக்கொள்ளுவேன்?(நு)

ஆறு;—(உள்ளன.) அந்தஃகரணம் ப்ராக்ருதநிஷய ப்ரவணமாயிருக்கச்செய்தே, ஸ்வஜ்ஞான நீயுங்கூட “மெய்” என்றிருக்கும் படி “வா ளல்மணிவண்ணனே” என்றென்று புறமே சிலமாயஞ் சொல்லி வஞ்சிக்க, நான் இப்போது உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அந்தக்கள்ளம்தவிர்த்து அக்ருத்ரிமநிரவதிகபக்தியுத்தமாய் உன்னைக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன். வெள்ளத்தனைக்கிடந்தாய், இனி நான் ஆத்மாந்தமாக, உன்னையல்லது மற்றொரு ப்ராப்யம் வேண்டேனென்கிறார். (நு)

ஈடு; அவ;—நாலாம் பாட்டு. “பொய்யேகைம்மைசொல்லி” என்றும், ‘சிலகூத்துச் சொல்ல, என்றும், ‘உள்ளனமற்றுள்வாப் புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி’ என்றும்-பகவத்விஷயத்திலேயும் பொய் சொல்லிப்போந்தே நென்றார்; ‘இப்படி பொய்யனுகைக்கு நிபந்தம்மெது’ என்றுபார்த்தார்; ப்ராக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாயிருந்தது; மெய்யேபெற்றொழிந்தேன் ‘கண்டுகொண்டிய்ந்தொழிந்தேன்’ என்றவற்றை மறந்தார்; இந்த ப்ராக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணமான மநஸஸை அவற்றில் கின்றும் மீட்டு உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படிபண்ணி, தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப்பிரிய அதுஸந்திக்கைக்குக்ஷணாகதிலேன், நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

அன்றிக்கே, “கண்டுகொண்டிய்ந்தொழிந்தேன்” என்றார்; அது ஜ்ஞாநாநுஸந்தானமான காட்சியாயிருந்தது; காட்சிக்கு அநந்தரம் பாஹ்ய ஸம்ஸ்வேஷா பேகைக்ஷிபந்து கையைநீட்டினார், கைக்குள் அகப்படக்கண்டிலார், அத்தாலேதளர்ந்து, இதுக்குஅடிதேஹஸம்பந்தமாயிருந்தது, இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டானக்ஷணாகதிலேன் பக்திபாவஸ்யத்தாலே; ஆனபின்பு நீயே என்விரோதியைப்போக்கி உன்திரு

8 திருவாய்மொழி டு-ப, க-இ, ச-பா, என்கொள்வன் வ்யாக்யானம்.

வடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருளவேணு மென்கிறார்” என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. காமத்திலேவரும் பக்தி தமக்கு உண்டாக நினைத்திராரிதே.

என்கொள்வனுன்னைவிட்டென்னும் வாசகங்கள் சொல்லியும்*

வன்கள்வனென்மனத்தைவலித்துக் கண்ணாரீர்கார்து*

நின்கண்நெருங்கவைத்தே எனதாவியை நீக்ககில்லேன்*

என்கண்மலினமுததென்னைக் கூவியருளாய்கண்ணனே! * (ச)

ப:—அநந்தாம், இந்த விப்ரலம்போக்த்யாதிமூலமான தோஷத்தைப் போக்கி அங்கீகரிக்கவேணு மென்கிறார்.

(அநந்தப்பரையோஜந்சொல்லுமபோலே உன்னை — (பரமப்பரையோஜநபூதனான) உன்னை

விட்டு—விட்டு

என்—என்னப்பரையோஜநத்தை

கொள்வன்—கொள்வேன்?

என்னும்—என்கிற

வாசகங்கள்—பாசரங்களை

சொல்லியும்—பலபடியாகச்சொல்லுவ தும்செய்து

வல்—அநாதி ஸித்தமாக ஆத்மாவை

அபஹரித்த

கள்வனென்—க்ருத்ரிமனான நான்

மனத்தை — (விஷயாந்தரங்களிலே

போன) நெஞ்சை

வலித்து—வாவலித்து

கண்ணாரீர் — (அவற்றின் இழவால்

பிறக்கும்) கண்ணாரீரையும்

கார்து — (வாஸநாநிவ்ருத்தியாலே)

மாற்றி

மனத்தை—அங்கநெஞ்சை

நின்கண்—(நிரதிஸ்யபோக்யனான) உன்

னிடத்திலே

நெருங்கவைத்து—நெருங்கவைத்து

எனது ஆவியை—என் ஆத்மாவை

நீக்க கில்லேன்—ஸம்ஸாரத்தில்தின் றும் வீடுவிக்க மாட் டுகிறிலேன் (இதுக் குஹேதுவான)

என்கண்—என்னுடைய

மலினம்—அவித்யாதி தோஷத்தை

அறுத்து—போக்கி

என்னை—அஸக்தனான என்னை

கண்ணனே—ஸோகித்தாரை (ச) ‘ஜா

ஸ-௨௨-மாசுச:”என்னும்

க்ருஷ்ணனே!

கூவியருளாய்—(உன்பக்கலிலே) அ

ழைத்துக்கொண்டருள

வேணும்.

(அன்றியே)

வன்—அநாதஸித்தமாக

கள்வனென்—க்ருத்ரிமனான நான்

உன்னை—உன்னை

விட்டு—ஒழிய

என்—வேறு என்னப்பரையோஜநத்தை*

கொள்வன்—கொள்வேன்?

என்னும்—என்று

வாசகங்கள் சொல்லியும்—செல்லாமை

தோன்றச் சொல்

வதும்செய்து

திருவாய்மொழி, நு-ப க-தி, நு-பா, கண்ணபிராணையாக்யாநம். 9

மனத்தை—உன்னைப் பெருமையாலே	வைத்து—வைத்து
பிரிதிலமாகி நெஞ்சை	எனது ஆவியை—என் ஆத்மாவை
வலித்து—யோகயோக்யமாம்படி சித்	நீக்க—உபாஸநமுகத்தாலே முத்தமாம்
கெனப்பண்ணி	படி பண்ணிக்கொள்ள
கண்ணரீர்—அ நுபவாலாபத்தாலேவந்த	கில்லேன்—மாட்டுகிறிலேன்;
கண்ணரீரையும்	என்கண் மலினமறுத்து என்னைக்கூவி
கரந்து—மாற்றி, தாரணுகிமுகத்தாலே	யருளாய்—நீயேபண்ணித்தந்தருள
நின் கண்—உண்பக்கலிலே [கென	வேணு மென்றுமாம். (ச)
நெருங்க—ஸமாதியந்தமார்படி சித்	

ஆறு:—(என்கொள்வன்.)-தவத்ப்ராப்த்யபேகைஷ யுண்டாயி ருக்கச்செய்தேயும், த்வத்குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஸரீதிலநஸ்சக்ஷ ராதி ஸர்வகரணாகையாலே, அவற்றை நிலைநிறுத்தித் தவதேகப்ர வணமாக்கிவைக்க நான் க்ஷமனாகிறிலேன். ஆனபின்பு, நீயே உன் னுடைய நிர்வதிக க்ருபையாலே என்னை இப்போது த்வதிதாஸகல விஷயவிமுக ஸர்வகரணாப் த்வதேகதாரகனாப் த்வத்விஸ்ஸேஷா ஸஹிஷ்ணுவாம்படி பண்ணியருளினாய். இனி இந்த ப்ரதிபந்தகத் தையும் போக்கி உன் திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளா யென் கிறார். (ச)

நடு.—அஞ்சரம்பாட்டு நீர் “மலினம்” என்கிறது எத்தை யென்ன, இன்னதென்கிறார்.

கண்ணபிராண விண்ணோர்கருமாணிக்கத்தையமுதை*
நண்ணியும்நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு*
கிண்ணமழுந்தக்கட்டிப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால்*
புண்ணைமறையவரிந்தென்னைப் போரவைத்தாய்புறமே. (நு)

ப:—அநந்தாம், கீழ் தோஷருபமாகச்சொன்ன ப்ரக்ருத்யாதிகளிலே பந்தித்தாய் நீயன்றோவென்று, நிவர்த்த்யம் அவனுக்கு விதேயமானபடியை அருளிக்கெய்கிறார்.

கண்ணன்—கிருஷ்ணனாய் அவதரித்து	தேஸத்தைப்பண்ணி உப
பிராணை—(க) “ஓரெகம்ஸாரணம்	கரித்து (ஆஸ்ரயித்தவர்களை)
வ. ஐ. மாமேகம் ஸ்ரணம்	விண்ணோர்—நித்யஸூரிகளுக்க தர்ஸ
வாஜ” என்று உபாயோப	நீயமான

(க) கீதை - சுஅ சுசு.

கருமாணிக்கத்தை — விலகூணவிகர்

ஹத்தை அநுபவிப்பித்து

அமுதை—நித்யபோக்யமான உன்னை

நண்ணியும்—தீதந் கஜ்ஞாநமுகத்தாலே

கிட்டியிருக்கச்செய்தேயும்

(போகாலாபத்தாலே)

நண்ணகில்லேன் — கிட்டாதாரகணக்

கானேன்; அதுக்கடி)

நடுவே — நிர்வாணமயான ஆத்மா

வோடும் ஸ்வதஸ்ஸம்பந்தமற்று

ஹையப்ரத்யரீகனான உன்றோ

டும் துவக்கற்று இருவரையும்

அகற்றுக்கைக்கு) நடுவேபுகுந்

தது

ஒர்—ஒர்

உடம்பில்—உடம்பிலே

இட்டு—ஸம்ஸர்க்கிப்பித்து,

பல—பலவகையாய்,

செய்—காயிகபர்யந்தமாக அதுவட்டி

தமான

வினை—கர்மங்களாகிற

வல் கயிற்றால்—ப்ரபல பாஸங்களாலே

திண்ணம்—த்ருடமாம்படி

அமுந்த—தூர்விவேசமாக

கட்டி—கட்டி

புண்ணை—ஆந்தராதோஷத்தை

மறையு—காணவொண்ணாதபடி

வாரிந்து—நிரந்தரமாகச் சூழ்ந்து

என்னை—(இக்கட்டு அவிழ்க்கைக்கு

அஸக்தனாய் அப்ராப்தனான)

என்னை

புறமே—உனக்குப்புறம்பான விஷய

ப்ரகர ஸம்ஸாரத்திலே

போர—போர

வைத்தாய்—இட்டுவைத்தாய்;

நீ நினைத்தால் விடுவிக்கலாமென்று

கருத்து. (௫)

ஆறு;—(கண்ணபிரானை.) ஸ்ரீ வைகுண்டநிலயமாய் * அயர்
வறுமமார்களதிபதியாயிருந்துவைத்து ஸர்வபோக்யமும்படிவந்து
வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணனான உன்னைக் கண்டுவைத்தும் உன்
திருவடிகளைப் ப்ராபிக்கப்பெறுகிறிலேன். ஏன்றானென்னில்; நடுவே
யோருடம்பிலிட்டிப் பலசெய்வினைவன்கயிற்றால் திண்ணமமுந்தக்
கட்டிப் புண்ணைமறையவாரிந்து என்னைப்போரவைத்தாய் புறமே,
அதினாலே யென்கிறார். (௫)

ஈநீ;—அவ;—ஆறும்பாட்டு. “போரவைத்தாய்புறமே” என்று-
இவர் நொந்தவாறே, “இவருடைய இழவை மறப்பித்து உளராக்கி
நடத்தவேணும்” என்றுபார்த்துத் தன்வடிவழகைக்காட்ட, அவ்
வடிவழகைக் கண்டவாறே தம் உடம்பை மறந்து ப்ரீதராய், கண்டு
கொண்டே நென்கிறார். இவரை மெய்ம்மறக்கப் பண்ணிற்று அவன்
வடிவு.

புறமறக்கட்டிக்கொண்டிரு வல்வினையார்குமைக்கும்*
முறைமுறையாக்கை புகலொழியக் கண்டுகொண்டொழிந்தேன்*
நிறமுடைநால்தடந்தோள் செய்யவாய்செய்யதாமரைக்கண்*
அறமுயலாழியங்கைக் கருமேனியம்மான் தன்னையே. (சு)

ப:—அந்தரம். இத்தோஷத்தோடே யிருக்கச்செய்தே அது நெஞ்சிற்
படாத்தடி அவன் ப்ரகாஸிப்பித்த விலகண்ணவிக்ரஹத்தை அநுபவிக்கப்
பெற்றே நென்கிறார்.

புறம்—புறம்புஒருதலை
அற—செரியாதபடி
கட்டிக்கொண்டு—பந்தித்துக்கொண்டு
இரு — (புண்யபாபரூபமான இருவ
கையையுடைய

வல்—ப்ரபலமான
வினையார்—கர்மத்தினர்
குமைக்கும்—பீடிகைக்குஸ்த்தலமாய்
முறைமுறை — தேவாதிக்கரமலிஸிவ்
டமான

ஆக்கை—ஸ்ரீரத்திலே
புகல்-பஹு-ப்ரகாரமான ப்ரவேஸத்தை

ிய—தவிரும்படியாக
நிறம்—தர்ஸனீயமான வேஷத்தை

உடை—உடைத்தாய்
நால்—நாலுவகையாய்

தடம்—சுற்றுடைத்தான
தோள்—தோள்களையும்
செய்ய—சிவந்த
வாய்—உ

செய்ய—சிவந்த
தாமரை—தாமரைப்போன்ற
கண்—கண்களையும்
அறம்—ராக்ஷணதர்மத்தில்
முயல்—உத்யுத்தமான
ஆழி — திருவாழியை யுடைத்தாகை
யாலே

அம்—பேரழகுடைய
கை—திருக்கையையு முடைத்தாய்
கரு—ஸ்யளமளமான
மேனி—வடிவையுடைய
அம்மான் தன்னை—ஸேஷியானவனை

கண்டுகொண்டொழிந்தேன் } என் இழுவெல்
ழிந்தேன் } லாம் திரும்படி

அபரோகித்து அநு
பவித்து விட்டேன்;

ஆந்தரமான விக்ரஹாநுபவ ப்ரீதி “இ
னிஸ்ரீஸம்பந்தம் நமக்கில்லை”
—என்கிற ப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பித்த
(சு)

ஆறு:—(புறமற.) தம்முடைய இந்த தேஹஸம்பந்த ப்ரதிபந்
தகம் போயிற்றதென்று தோற்றும்படி தமக்கு எம்பெருமான் தன்
னையுள்ளபடியே காட்டியருள, அப்படியேகண்டு ப்ரீதராய் அந்த
ப்ரீதியதிஸயத்தாலே தாம் கண்டபடியைப் பேசுகிறார். (சு)

12 திருவாய்மொழி, ஐ-ப, க தி, எ-பா, அம்மான் வ்யாக்யானம்.

ஈ:—ஏழாம்பாட்டு. அவன் க்ருபையாலே தாம் பெற்றபேற்
றைக்கண்டு விஸ்மிதராய், பகவத்க்ருபை நடையாடாநிற்க, சிலர்க்கு
“ நான் அயோக்யன்” என்று இழக்க வேண்டாகிடிகோளென்கிறார்.

அம்மானாழிப்பிரா நவனெவ்விடத்தான்யானார்*
எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங்கண்டர்*
கைம்மானுன்பொழித்தாயென்று கைதலைபூசலிட்டே*
மெய்ம்மாலாயொழிந்தேனைம்பிரானுமென்மேலானே. (எ

ப:—அந்தாம். தன்க்ருபாதிசயத்தாலே, எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்டர்க்கும்
ஸ்வவிஷயத்தில் ஆசையைப்பிறப்பித்துத் தானும் விரும்புமென்று,
ஸ்வலாபமுகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அழி—கையுந்ருவாழியுமாய்	கை—கை
பிரான்—ஆஸிரிதரை அதுபவிப்பிக்கும்	தலை—தலையிலேயாம்படி
மஹோபகாரகனான	பூசலிட்டே — ப்ரஸித்தமாகக் கூப்பி
அம்மான் — நிருபாதிச ஸ்வாமியான	ட்டே
அவன்—அவன்	மெய்ம்மால்—பாரமார்த்திக ப்ரேமத்
எவ்விடத்தான்—(அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாந	கையுடையேன்
ரான ஸூரிகளும் அள	ஆயொழிந்தேன்—ஆய்விட்டேன்;
விட்டு அதுபவிக்க	எம் — எந்தண்மைபாராதே இப்பம
வொண்ணாதபடி) எந்	திருத்தின
நிலத்திலே நிற்கிறான்?	பிரான்—உபகாரகனானவனும்
யன் — (இவ்விஷயத்திலே க்ருக்ரி	என்மேலான்—என்பக்கலிலே அபிநி
மோகத்தாதிசைப்பண்ணும்	விஷ்டனானான்:
நிக்ருஷ்டனான) நான்	(ஆக்லால்)
ஆர் — எவ்வளவாயிருப்பானொருவன்?	எ—எத்தனையேனும்
(இப்படியிருக்க)	மா பாவியர்க்கும்—மஹா பாபிகளாயி
கைம்மா—(உன்கிருவடிகளிலே ஆராத	ருப்பார்க்கும்
நத்திலே உத்யுக்தமான) ஆனை	விதி — தப்பவொண்ணாத பகவத்க்ரு
யினுடைய ஜ்ஞாத்யபகர்வதம்	பாருபவியானது
பாராதே	வாய்க்கின்ற—பலோந்முசுமாமளவில்
துன்பு—க்லேஸத்தை	வாய்க்குங்கண்டர் — பலத்தேவிடுங்
ஒழித்தாய்—போக்கினவனே!	கிடிகோள். (எ)
என்று—என்று	

ஆறு:—(அம்மான்.) ஸ்வப்ரகாரத்தாலும் அத்தந்தநிஹீநத்யம்
கைம்மானுன்பொழித்தாயென்று பொட்டிய தொழுது அலற்றுக்கை

திருவாய்மொழி ஈ-ப, க-தி, அ-பா, மேலாதம் வ்யாக்யாரம். 13

யாகிற ப்ராதிகூல்பயுக்தனுமாயிருந்த என்னை, ஸர்வப்ரகாரோணபிரிஸ்தஸமாப்பயதிகளையிருந்ததான் தன்னுடைய நிரவதிகாரணையத்தாலே ஸ்வவிஷய நிரதிஸயா க்ருத்ரிமபக்தியுக்தனாகித்தானும் நிரதிஸயாபிதிவேஸயுக்தனாக் கொண்டு என்னுள்ளேவந்து புகுந்தருளினு நென்கிறார். (எ)

ஈடி:—எட்டாம்பாட்டு. உபயவிபூதிநாதனானவன் என்பக்கிலிலே மேல்விழுந்து என்னைவிடாதே ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தான்; நானும் இனி நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யஸம்ஸாரத்தை விட்டு, அவனையே எல்லாவுறவுமுறையுமாகப் பற்றப் பார்த்தே நென்கிறார்.

மேலாத் தேவர்களும் நிலத்தேவரும்மேலித்தொழும் *

மாலார்வந்தினநாளடியேன்மனத்தேமன்னினார்*

சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும்நன்மக்களும்*

மேலாத் தாய்தந்தையுமவரோயினியாவாரோ. (அ)

ப:—அந்தாம், உபயவிபூதிநாதனான மேன்மையையுடையவன் என்ருஞ்சில் வந்துபுகுந்து தன் ஸர்வவிதபந்துத்வத்தையும் அநுபவிப்பியாரின் ருன் என்கிறார்.

மேலாம் — ஸர்வப்ரகாரோத்த்ருஷ்ட	அடியேன் — ஸர்வகாலமும் தம்க்கு
ரான	ஸேஷபூக்ஷண என்னுடைய
தேவர்களும்—ஸூரிகளும்	ஸம்பந்தமே பற்றாசாக
நிலம்—இவ்விபூதியில்	மனத்தே—ருஞ்சுக்குள்ளே
தேவரும் — பகவத்ய்ஞாநப்ரோமாதிக	மன்னினார்—ப்ரதிஷ்டிதரானார்;
ளாலே உஜ்ஜ்வலஸ்வபா	இனி—இனிமேற்பட்டு (ஒளபாதிக
வரான பாகவதரும்	பந்துக்கன்போலன்றியே)
மேலி—அநய்யப்ரயோஜ நத்வாதிகளா	சேலேய்கண்ணியரும்— விலகிணத்
லேஒருரோகப்பொருந்தி	ருஷ்டிகளான
தொழும்—அநுபவிக்கும்படியான	ஸத்ரீகளும்
மாலார் — ஸர்வாதிகரானவர் (தம்மு	பெரும்—அதிஸயிதமான
டையமேன்மைநிற்கச்செய்தே)	செல்வமும்—ஐஸ்வர்யமும்
இனநாள்—இப்போது	நல்—குணதிகாரான
வந்து — என்பக்கலிலே அபிமுதராய்	மக்களும்—புத்ரர்களும் பட்ட
வந்து	மேலாம் — ப்ரியவ்நிதங்களால் மேற்

14 திருவாய்மொழி, ௫-ப, க-தி, கூ-பா, ஆவாரார் வ்யாக்யாநம்.

தாய் தந்தையும்—மாதாபிதாக்களும்

அவரே—அவரே.

ஆவார்—ஆகிநிற்பர்;

இவ்வோவியைய ஸீத்திகளாற்பிறக்கும்
ப்ரீதி தம்மை அநுபவித்துப்பிற
க்கும்படி யாகாநின்ற ரொன்று
கருத்து (அ)

ஆறு;—(மேலாத்தேவர்களும்) நித்ய ஸீத்த புருஷர்களாலும், கர்மபூமியிலே வர்த்தமாநராய் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருந்து வைத்து ஸ்வாநுபவைகபோகான திவ்யபுருஷர்களாலும் அபிவந்த யமாநனை எம்பெருமான் இனநாள் அடியேன்மனத்தே மன்னினான் இனி ஸர்வகாலமும் எனக்கு, சேலேய்கண்ணியரும் பெரும் செல்வ மும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையும் மற்றுமெல்லாம் ஆவான் அவன் என்கிறார். (அ)

ஈடு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. பலசொல்லியென்? நான் ஸம்ஸாரத் தில் பட்ட க்லேஸமெல்லாந் தீரும்படி தன்க்ருபையாலே அப்ராக் ருதமான வடிவோடேவந்து கலந்தானென்கிறார்.

ஆவாரார்துணையென்றலைநீர்க்கடலுளமுந்தும்
நாவாய்போல்* பிறவிக்கடலுள் நின்றநான்துளங்க*
தேவார்கோலத்தொடும் திருச்சக்கரம்சங்கினெடும்*
ஆவாவென்றருள்செய்தடியேனெடுமாநனை. (க)

ப;—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வவித பந்துவானவன் தன் அஸாதாரணவிக் றஹத்தோடேகூட என்னோடே கலந்தா நென்கிறார்.

துணை—துணை

ஆவார்—ஆவார்

ஆர்—ஆர்

என்று—என்று சொல்லி

அலை—அலைகிற

நீர்—நீரையுடைத்தான

கடலுள்—கடலிலே

அமுந்தும்—அமுந்துகிற

நாவாய்போல்—நாவாய்போலே

பிறவிக்கடலுள்—ஸம்ஸாரஸமுத்ரமத் தியத்திலே

நின்று—நின்று [டாத்] நான்

நான்—(கரையேறிக்கொள்ள மாட்

துளங்க—நடுங்க (அவ்விழவிலே)

தேவு—திவ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே

ஆர்—பூர்ணமான

தோலத்தொடும்—வடிவோடும்

திருச்சக்கரம் சங்கினெடும்—அவ்வடி

வுக்கு ஸோபாவஹமான

திவ்யாயுதங்களோடுங்கூட

ஆஆ என்று—ஐயோ ஐயோ என்று

அருள்செய்து—க்ருபைபண்ணி

அடியேனெடும் - தன்னுடைமையான

வென்னுடனே

ஆனான்—கூடினான்.

கீழ் “விதி” என்று சொல்லிப்போந்

தத்தை இங்கே “அருள்” என்று

வெளியாக்கினராயிற்று.

தேவு—அழகு; திவ்யமாய் அப்ராக்ருத

மென்றபடி. (க)

திருவாய்மொழி, நு-ப, க-தி, க0-பா, ஆனன் வ்யாக்யாநம். 15

ஆறு;—(ஆவாரார்) ஆவாரார்துணையென்று அலைநீர்க்கட
லுளமுற்றும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள்ளே அதிதயநீயனாம்
படி நின்று நான்நடுங்க, எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிக
காருண்யத்தாலே யாவா வென்று அருள்செய்து தன்னுடைய ஸர்வ
லோகேஸ்வரத்வ ஸூசகமான நிரவதிகஸௌந்தர்யத்தோடும் திரு
வாழி திருச்சங்கு தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யாயுதங்களோடும் கூட
வந்து, அவர்களோடு கலந்தருளுமாபோலே அடியேனோடும் கலந்த
ருளினு நென்கிறார். (சு)

நடு; அவு;—பத்தாம்பாட்டு. அவன் தன் க்ருபையாலே ஸப்தா
திவிஷய ப்ராவண்யத்தை யறுத்துத் தன்பக்கவிலே ருசியைப்பிறப்
பித்த மஹோபகாரத்தையநுஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞதைபேபற்றாசாக
வந்து, என்னோடே நிரவதிகஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பண்ணினு நென்
கிறார்.

ஆனாளுடையானென்றஃதேகொண்டுகந்துவந்து*
தானேயின்னருள்செய்தென்னை முற்றவுந்தானான்*
மீளையாமைபுமாய் நரசிங்க முமாய்க்ருளாய்*
கானுரேனமுமாய்க் கற்கியாமின்னங்கார்வண்ணனே. (க0)

ப:—அந்தாம், இப்படி அஸாதாரணவிக்ரஹ விபரிஷ்டனானவன் தன்
னுடைய ஸர்வாவதாரங்களையும் அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு என்பக்கவிலே
கலந்தானென்கிறார்.

(ஐகதர்க்ஷணர்த்தமாக)
மீன் ஆய்—மதஸ்யமும்
ஆமையும் ஆய்—சூர்மமும்
நரசிங்கமும் ஆய்—நாஸிம்ஹமும்
குறளாய்—வாமனமும்
கானுரேனமும்—வரவராஹமும்
ஆய்—ஆய்
இன்னம்—இன்னமும்
கற்கி—கல்கியும்
ஆம்—ஆவதான
கார்—காளமேகம் போலே ஸ்யாமள

வண்ணன் — அஸாதாரண விக்ரஹத்
தை யுடையவன் (என்னை)
ஆள்—அடிமையாக
உடையான்—உடையன்
ஆனான்—ஆனான்;
என்று—என்கிற
அஃதே—அந்த உத்திமாத்தமே;
கொண்டு—பற்றாசாகக்கொண்டு
உகந்து—அதிபீதனாய்
வந்து—வந்து [தானே
தானே—அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத்
மான இன்—நிரதிஸ்யபோக்யையான

16 திருவாய்மொழி நு-ப, க-தி, கக-பா, கார்வண்ணன் வ்யாக்யாநம்.

அருள்—க்ருபைப

செய்து—பண்ணி

என்னை—என்னேப்பற்ற

தான்—தான்

முற்றவும் — ஸகலாவதார வ்யிரிஷ்ட

ஸய்க்கொண்டு

ஆனான்—ஸம்ஸ்லேஷித்தான்

அவ்வவதாரவைலக்ஷணயங்களை யநு

பவிப்பித்தானென்று கருத்து (க0)

ஆரு;—(ஆனானுடையானென்று.) தான் என்னோடேபண்ணின ஸம்ஸ்லேஷத்தை அநுஸந்தித்தவித்தனைபுமேகொண்டு உகந்துவந்து தானே இன்னருள்செய்து, இதுக்கு முன்பு என்னோடு ஒன்றும் ஸம்ஸ்லேஷியா தானய்க்கொண்டு என்னை வேறு படக்காணவொண்ணாத தொருபடி ஸம்ஸ்லேஷித்து, இதுக்குமுன்பு தான் பண்ணியருளின ஸர்வதிவ்யாவதாரங்களையும் எனக்குபோக்யமாகக் காட்டியருளினான்; ஆதலால், இதற்குமுன்பு தான் பண்ணியருளின இந்தத் திருவவதாரங்களெல்லாம் என்பக்கலுள்ள அபிநிவேஸத்தாலே; வேறுமெனக்காகப்பண்ண எண்ணினதுக்கும் முடிவுண்டோ வென்கிறார். (க0)

ஈ; அவ;—நிகமத்தில்-இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார், நிரவதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடையராய் அவன் திருவடிக்கீழே புகப் பெறுவ ரென்கிறார்.

கார்வண்ணன் கண்ணபிரான் கமலத்தடங்கண்ணன்தன்னை*
ஏர்வனவொண்கழனிக் குருகூர்ச்சட கோபன்சொன்ன*
சீர்வண்ணவொண் தமிழ்களியையாயிர த்துளிப்பத்தும்*
ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பாரடிக் கீழ்ப்புகுவார்பொலிந்தே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

ப:—அந்தாம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஆவிர்ப்பூசுவருபகுண ஸம்பத்வ்யிரிஷ்டராய்க்கொண்டு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைப் பராபிப்பர்களென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணன்-க்ருஷ்ணஸ்யவந்தவகரித்த கண்ணன்தன்னை—கண்களையுமுடையவனை
பிரான்—மஹோபகாரசஸ்ய (ஆஸ்ரித
ர்க்குஉபகரிக்கும் ஏர்—ஏர்களின்

கார்-காளமேகம் போலேஸ்ரமஹரமான வளம்—மிகுதியையுடைத்தாய்

வண்ணன்—வடிவையும் ஒண்—ஸ்லாக்யமான

கமலம்—தாமரைபோலே கழனி—கழனியை யுடைத்தான

தடம்—பெருத்த குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான

திருவாய்மொழி சூ-ப, க-தி, கக-பா, கார்வண்ணன்வ்யாக்யாநம். 17

சடகோபன்—ஆழ்வார்

சொன்ன—அருளிச்செய்த

சீர்—சீரும்

வண்ணம்—சந்தமுமுடைத்தாய்

ஒண்—அர்த்த ப்ரகாஸகமாகையாலே

நலல்

தமிழ்கள்—தாமிடருபமாயிருக்கிற

இவை—இவை

ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்திருவாய்மொழி

யிலும்

இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்

ஆர்வண்ணத்தால்—(க)“கவ ப்யாய

யனி- கவயோத

யந்தி” என்கிற

படியே) அம்ருத

பாநம் பண்ணுவா

ரைப்போலே

உரைப்பார்—சொல்ல வல்லவர்கள்

பொலிந்து—ஆவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூப

குணயிவ்ருத்தியை யுடைய

ராய்க்கொண்டு

அடிக்கீழ்—அந்த க்ருஷ்ணன் திருவடி

களை

புகுவார்—ப்ராபிப்பர்கள்.

ஆர்வண்ணத்தா லுரைப்பாரென்று—

ஸ்வச்சந்தத்தாலே உரைக்குமவர்

களார், அவர்கள் அடிக்கீழ்ப்புகு

வார்க ளென்றுமாம்.

இது—கலித்துறை.

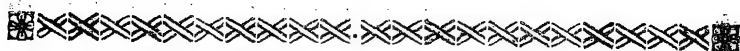
(கக)

ஆறு;—(கார்வண்ணன்.) *நீலமேகநிபனாய் புண்டரீகதளாமலா
யதேக்ஷணனாய் ஆஸ்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானைச் சொன்ன
இத்திருவாய்மொழியை ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பார் பகவச்சேஷ
தைகரதிகளாய்க் கொண்டு அவன் திருவடிகளின்கீழே புகப்பெறுவ
ரென்குறார்.

(கக)

அஞ்சாம்பத்து முதல் திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—பாலீகபோலிக ப்ரவேசம்.

ஆறு;—*ஒன்றுந்தேவில்தம்முடைய உபதேசத்தாலே வைஷ்ணவீக்ருதரான ஜநங்களைக் கண்டு நிரதிஸயஹர்ஷயுக்தராய், அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே அவர்களைத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார். *

ப:—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழே-பகவத்க்ருபாபரவஸ்யத்தை அநுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டரான ஆழ்வாருடைய ப்ரீதியை அநுபவிக்கைக்கு, பகவத்குணரூபவலித்தராய் ஸூரிஸமரான பாகவதர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் துரித மெல்லாம் நீங்கும்படி ப்ரோமபரவஸராய்த் திரண்டிவந்தபடியைக் கண்டு, “ஈஸ்வரன் இவர்களையிட்டு ஜகத்தைத் திருத்த நினைத்தானாகக்கூடும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அவனுடைய நிரதிஸயமாஹாத்மயத்தையும், மாஹாத்மயப்ரகாஸகமான ஸ்ரியப்பதித்வாதி சிஹந்தையும், ஆஸ்ரிதோபகாரகமான விக்ரஹா தியோகத்தையும், உபகாரார்த்தமான ஸமுத்ரஸாயித்வத்தையும், அதுக்குமடியான ஸ்ரீவைகுண்டவாஸத்தையும், ஆஸ்ரிதாஸிஷ்ணார்த்தமான ஆயுத்வத்தையையும், அவதாரதசையிலுண்டான அதிஸயிதாதிக்யத்தையும்; ஆதிசயலக்ஷணமான ஸ்ரீவத்ஸசிஹந்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அப்ரஸ்யுதஸ்வபாவத்தையும், அதிஸயிதஸீலவத்தையையு மதுஸந்தித்து, ‘இவ்வோ ஸ்வபாவங்களில் வித்தரான பாகவதர் இங்கே ஸந்திஹிதாகப்பெறுவதே!’ என்று ஹ்ருஷ்டராய் மங்களாஸாஸநம்பண்ண, இவர்களை யதுவர்த்தித்து ஸூத்தஸ்வபாவராய் இவர்களோடொக்க நீங்களும் பகவத்விஷயத்தை யநுபவிக்கப் பாராளுங்கோளென்று லௌகிகரைக்குறித்து உபதேஸித்தருளுகிறார். *

ஸ: அவ;—இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி—“ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைக் காண்கைக்காக நித்யஸூரிகள் இங்கேவர, அவர்களைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார்” என்று. * “நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலே-ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேஸத்தை யதுஸந்தித்து, அதுக்குப் பரிஹாரமாக, *ஒன்றுந்தேவிலே-பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்த, அத்தாலே திருந்தி ஸம்ஸார பரமபதவிபாகமற்று அங்குள்ளாரும் இங்கே வரலாம்படியிருக்கிற இருப்பைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்” என்று, இங்

குள்ளார் பக்கலிலே ப்ராதாந்யந்தோற்ற எம்பெருமானார் அருளிச் செய்யும்படி.

தாம் பகவத்பரத்வத்தை உபபாதிக்க, அத்தாலேதிருந்தின ஸாத்விகரடைய விஸ்த்ருதராயிருக்கிறபடியையும், ராஜஸராயும் தாமஸராயு முள்ளார் அநவதாரத்தாலும் அஜ்ஞாநத்தாலும் ஸங் குசிதராயிருக்கிறபடியையும், ஸாத்விகர் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே உத்தமதர்மமான வைஷ்ணவதர்மமே ப்ரஸித்தமாய்ப் போருகிற படியையும், அதுக்கு விருத்ததர்மங்கள் அபிபூதமாய்ப் போருகிற படியையும், தேசகாலங்கள் அதிகாரிகள் அங்கங்கள் என்கிற வற்றுக் குண்டான நன்மைகள், (க) “ஸவெ-ஷாஃ கியுயஜீ-டாணா ஜீ-தூஜோ வெவ்ஷவொவியிஃ- ஸர்வேஷாம் கிலதர்மாணா முத்தமோ வைஷ்ணவோ விதிஃ” என்கிறபடியே - பகவத்ஸ்பர்ஸத்தாலேயா யிருக்கிறபடியையும், அது இல்லையாகில் எல்லாநன்மைகளு முன் டானாலும் அவையடையத் தண்ணிகாயிருக்கிறபடியையும் சொல்லி, தம்மாலே திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே விழுந் தும், திருந்துகைக்கு யோக்யதையுடையாரைத் திருத்தியும், திருந் தாதாரை உபேக்ஷித்தும், இப்படி பாகவத ஸம்ருத்திக்கு மங்களா ஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

ஈடு; அவு;—முதற்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார்.

பொலிகபொலிகபொலிக போயிற்றுவல்லுயிர்ச்சாபம்*
நலியும்நரகமும்நைந்த நமனுக்கிங்கியாத்தொன்றுமில்லை*
கலியுங்கெடுங்கண்டுகொண்மின்கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல்*
மலியப்புசூந்திசைபாடி ஆடியுழி தரக்கண்டோம். (க)

முதற்பாட்டில், நிரவதிக மாஹாத்மயயுக்தனான ஸர்வேஸ்வரானலே லப்த ஸத்வாகரான பாகவதருடைய ஸம்ருத்தியைக் கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணு கிறார்.

கடல்—ரத்நாகரமாய் தர்ஸ்யமானகடல்	த்மயனான ஸர்வேஸ்
போலே	வரானலே
வண்ணன் — குணவைலக்ஷணயத்தா	
லும் ரூபவைலக்ஷணயத்	பூதங்கள் — (லப்தஸ்வரூபஸத்தாகரான)
தாலும் அபரிசிந்நமாஹா	பாகவதரானவர்கள்

மண்மேல் — (பகவத் குணங்களுக்கு
மேட்மெடையான) பூமியிலே

மலியம்—ஸம்ருத்தமம்படி

புகுந்து—வந்துபுகுந்து (பகவத்குணங்
களை)

இசை—இசையிலே

பாடி—பாடி

ஆடி—(ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்
ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணி

உழிதா—எங்கும்வ்யாபரிக்க

கண்டோம்—கண்டோம்; (ஆதலால்)

வல்லுயிர்ச்சாபம்—ஆத்மாவுக்கு வந்தே
றியாய் அநுபவவிநாஸ

யமாய் ப்ரபலமான

அவிய்யாதிருபமா

னசாபமானது

போயிற்று—ஸித்திப்போயிற்று;

(அவிய்யாகர்மாதிகள் போகையாலே)

நலியும்—தத்பலமாய் நலியும்

நாகமும்—நாகங்களும்

நைந்த—இதிலமயிற்றின; (ஆதலால்)

நமனுக்கு — தந்நிர்வாஹகளுன யம

னுக்கு

இங்கு—இந்தவிபூதியில்,

ஆறு;—(பொலிக.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வபாபங்களும்
போய், தத்பல பூமியான நாகங்களும் தத்பல யாதநாரஹிதங்க
ளாய், தத்பலாநுபவப்ரயோஜகளுன யமனும் ஸ்வகர்த்தவ்யரஹி
தனாய், இனிமேலும் ரௌரவாதிரகயாதநாஸ்பதமான அவைஷ்
ணவஜ்ஜனங்கள் உளவாகாதபடியாகவும், எம்பெருமானுடைய அபரி
மித கார்பிரியௌதார்யாதி கல்யாணகுணாநுபவ லப்தஸத்தாகாரான
பூர்வவைஷ்ணவர்கள் இந்தஜகத்தெல்லாம் நிறையும்படி வந்து புகு
ந்து, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபவ சேஷ்டிதங்களைப்
பாடி யாடி வர்த்திக்கக் காணப்பெற்றோம்; இந்த ஸம்ருத்தி நித்ய
ஸித்தையாகவேணுமென்கிறார்.

(க)

யாது — நிர்வாஹ்ய மாயிருப்பதேதே
னும்

ஒன்றும்—ஒரு அம்சமும்

இல்லை—இல்லை,

கலியும் — இதுக்கெல்லாம் அடியான
காலதோஷமும்

கெடும்—நசியாநிற்கும்

கண்டுகொண்மின்—இது(க) “கருள

சூதய—மஃகவஸு-

கலௌக்ருதயுகம்தஸ்ய”

என்கிறபடியே கார்த்த

யுகதர்மவ்ருத்திகளான

பாகவதஸந்நிதியாலே

வந்தது” என்னுமி

டம் ப்ரத்யக்ஷித்துக்

கொள்ளுங்கோள்

பொலிக பொலிகபொலிக—இது ஸம்

ருத்தமாகவேணும்.

ந்நிராவ்ருத்தி—(உ) “ஸாணிஸாணி

ஸாணி:ஸாந்தி ஸ்ஸாந்தி

ஸ்ஸாந்தி:” என்கிற ஸ்ருதிச்

சாயையாலே. பூதஸப்தம்

நபும்ஸகமாகையாலே அஃ

நிணை. (க)

ஈடு அவு;—இரண்டாம் பாட்டு. இவ்வைவண்ணவ ஸம்ருத்தியை அதுபவிக்கைக்கு அதுகூலரெல்லாரும் வாருங்கோ ளென்கிறார்.

கண்டோங்கண்டோங்கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்* தொண்டரெல்லீரும்வாரீர் தொழுதுதொழுதுநின்றூர்த்தும்* வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மா தவன் பூதங்கள்மண்மேல்* பண் தான்பாடிநின்றடிப் பரந்துதிரிகின்றனவே.

(௨)

ப:—அநந்தரம், பாத்வப்ரகாஸகமான ஸ்ரீய:பதித்வாதிகளையுடைய ஸர் வேஸ்வரன்குணங்களிலே வித்தரான பாகவதரைக் கண்டுகந்து, மங்களாஸாஸ நம்பண்ண வாருங்கோளென்று அதுகூலவர்க்கத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்.

வண்டு—வண்டுகளாலே

ஆர்—பூர்ணமாய்

தண் அம்—செவ்வியையுடைத்தான
துழாயான் — திருத்துழாய்மாலையையுடையனாய்

மா—அவ்வழகையதுபவிக்கிற லக்ஷ்மி

தவன் — வல்லபனுை ஸர்வேஸ்வர

பூதங்கள்—ஸேஷபூதரானவர்கள்
மண்மேல்—(இந்தபோக்யதைக்கு நில

வாரில்லாத) பூமியின்மேல்

(அதுபவபரவஸராய்க்கொண்டு)

பண்தான்—பண்மிகும்படி

நின்று—நின்று

பாடி—பாடி

ஆடி—(ப்ரேமபார வஸ்யத்தாலே) ஆடி

பாந்து—எங்கும்பாந்து

திரிகின்றன—வ்யாபரியாநின்றார்கள்;

கண்ணுக்கு—நம்கண்ணுக்கு

இனியன—போக்யமானஸம்ருத்திகளை
கண்டோம்—காணப்பெற்றோம்.

கண்டோம் } ஒருகால்கண்டு விடுகைய
கண்டோம் } ன்றியே, (க) “சுஹ
கண்டோம் } ஹாடி-அஹமந்நாத:”

என்று தீராவ்ருத்தி

போலே நிரந்தராநுப

வம் பண்ணப்பெற்றோம்.

தொழுதுதொழுது—இந்தப்ரீதிபரவஸ

ராய்க்கொண்டு நிரந்த

ராநுவ்ருத்திபண்ணி

நின்று—நின்று

ஆர்த்தம் — ஸஹர்ஷகோலாஹலம்

பண்ணுவோம்;

தொண்டர்—பகவத்பாகவத விஷயத்

தில் அதுகூலரானவர்களே!

(இப்போகத்தையிழவாதே)

எல்லீரும்—எல்லாரும்

வாரீர்—வாருங்கோள்.

(௨)

ஆறு;—(கண்டோம்.) கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம்,கண்ணுக்கினியன கண்டோம், தொண்டரெல்லீரும்வாரீர், தொழுது தொழுது நின்றூர்த்தும். அது என்? என்னில்:—வண்டார்தண்ணந்துழாயான் மா தவன்பூதங்கள் மண்மேல் பண்தான்பாடி நின்றடிப் பரந்து திரிகின்றனவென்கிறார்.

(௨)

22 திருவாய்மொழி ௫-ப, ௨-தி, ௩-பா, திரியும் வ்யாக்யாரம்.

ஈதே; அவ;—மூன்றும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் புகுந்து பரி
மாறலாம்படி ஸம்ஸாரமடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே யாயிற்றுள்ள
கூறர். (௩)

திரியுக்கலியுகம்நீங்கித் தேவர்கள் தாமம்புகுந்து*
பெரியகிதயுகம்பற்றிப் பேரின்பவெள்ளம் பெருக*
கரியமுகில்வண்ணனெம்மான் கடல்வண்ணன்பூதங்கள்மண்மேல் *
இரியப்புகுந்திசைபாடி எங்குமிடங்கொண்டனவே. (௩)

ப:—அந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமான வடிவையுடையான ஸர்வேஸ்வர
னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளில் வித்தரான பாகவதர், இந்தவிபூதி ஸூரிகளுக்
கும் நிலமாம்படி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் அவுஷ்டம்பித்தர்க ளென்கூறர்

திரியும்—சேதநருடைய ஸ்வபாவங்கள்	முகில் — மேகம்போலே அநுபாவ்ய
அதரோத்தரமாம்படியான	மான
கலியுகம்—கலியுகம்	வண்ணன்—வடிவை யுடையவாகக்
நீங்கி—கடக்கப்போய்	கொண்டு
தேவர்கள்— (அஸ்கலிதஜ்ஞாநௌஜ்ஜ்	எம்மான்—எனக்கு ஸ்வாமியாய்
வல்யத்தையுடைய) ஸூரி,	கடல்வண்ணன் -அநவநிகருண ஸாகர
களுந்	ன ஸர்வேஸ்வரனுடைய
தாமம்—ஸ்வயமேவ	பூதங்கள் — ஸ்வபாவங்களிலே வித்த
புகுந்து—ப்ரவேசித்து	ரான பாகவதர்
பெரிய — (யுகாந்தரவிச்சேதமில்லாத	மண்மேல்—இப்பூமியிலே
படி) ஏகாகாரமாய்வளர்ந்த	இரிய—ப்ரீதிசோலாஹலம் பிறக்கும்
கிடயுகம்—க்ருதயுகமானது	படி
பற்றி—கைக்கொண்டு	புகுந்து—ப்ரவேசித்து(ஹர்ஷத்தாலே)
பேரின்பவெள்ளம் - பகவதநுபவஹநித	இசை—கீதங்களை
மான அபரிச்சிந்தா	பாடி—பாடிக்கொண்டு
நந்த ஸாகரம்	எங்கும்—ஸர்வப்ரதேசங்களுந்
பெருக—மேன்மேலும் பெருகும்படி	இடம் கொண்டன—தங்களுக்கிடமாம்
யாக	படி கைக்கொண்
கரிய—ஸ்யாமளமான	டார்கள்.
	தொழுது தொழுது நின்றார்த்தம்—
	வாரீரென்று அர்வயம். (௩)

ஆறு:—(திரியும்.) வைஷ்ணவதர்ம விபர்யயதேஹதுவான கலியு
கம் நீங்கி, ஸர்வகாலமும் கலியுகாத்ய வ்யவஹிதமாய்க்கொண்டு
கேவல க்ருதயுகமேயாய்ச் செல்லும் படியாகவும், * அயர்வறுமமரர்
களுந் புகுந்து பேரின்பவெள்ளம் பெருகும்படியாகவும், கரியமுகில்

திருவாய்மொழி ரு-ப, உ-தி, ச-பா, இடங்கொள் வ்யாக்யாநம். 23

வண்ண னெம்மான் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல் இரியப் புகுந்து இசைபாடி எங்கும் இடங்கொண்டன; இவர்களைத் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தம் தொண்டரெல்லீரும் வாரீ ரென்கிறார்.

(ங)

ஈடு; ஆவ.—நாலாம் பாட்டு. அவிசால்பமான பாஹ்யஸமயங் களை வேரோடே அறுப்பாரைப்போலே எங்கும் வைஷ்ணவர்களே யாய், பகவத்குணதுபவஜிதிஹர்ஷத்தாலே களித்துத்திரியாகிந் துர்க ளென்கிறார்.

இடங்கொள் சமயத்தைதெய்ல்லாமெடுத்துக்களைவனபோலே*
தடங்கடற்பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்*
கிடந்துமிருந்துமெழுந்துங் கீதம்பலபலபாடி*

நடந்தும்பறந்துங்குனித்தும் நாடகஞ்செய்கின்றனவே.

(ச)

ப:—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதோபகாரகளுன அர்ணவஸாய்யினுடையகுணத் திலே வித்தரானவர்கள், பாஹ்யஸமயங்களை உத்பாடநம்பண்ணுவாரைப் போலே அநேகவிதமான ஹர்ஷசேஷ்டிதங்களைச் செய்யாகின்றார்கள் ளென் கிறார்,

இடங்கொள்—(வைதிகஸங்காசம்பிற ஆய்—லோகமெல்லாமாய் (அவ்வோப்
க்கும்படி) ஸர்வபர்த்த ரதேசங்களிலே)

சத்திலுமவஷ்டம் பிக் கிடந்தும்—கிடந்தும்

கக்கடவதான இருந்தும்—இருந்தும்

சமயத்தை—பெளத்தார்ஹ தாதிபாஹ்ய எழுந்தும் — நன்றும் (பகவத்குண
யஸமயங்களை சேஷ்டித ப்ரகாஸகங்களான)

எல்லாம்—எல்லாம் (ஸவாஸநமாக)

பலபல—பலபல

எடுத்து—உத்பாடனம்பண்ணி

கீதம்—கீதங்களை

களைவனபோலே — போகடுவாரைப்
போலே நடந்தும்—தர்ஸநீயமாய்படி ஸஞ்சரித்

தடம்—விஸ்தீர்ணமான

பறந்தும்—ஹர்ஷத்தாலே தரையிலே
கால்பாடபடி மேற்கிளம்பியும்

கடல்—கடலிலே

பள்ளி—(ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக்) கண்வ
ளார்த்தருளுகிற

குனித்தும் — ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்
ணியும் இப்படி

பெருமான் தன்னுடை—ஸர்வாதிகன்
குணங்களிலே ஈடுபட்ட

நாடகம்—நாடகங்கள்

பூதங்களே—பாகவதர்கள் தாங்களே

செய்கின்றன—செய்யாகின்றார்கள்.
இப்பாட்டும்—கீழோடே அந்விதம்.

24 திருவாய்மொழி ஈ-ப, உ-தி, ஈ-பா, செய்கின்ற து வ்யாக்யாநம்.

ஆறு;—(இடங்கொள்.) ஸர்வஜகத்தையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டிருக்கிற வேதபாஹ்ய ஸமயங்களையெல்லா மெடுத்துக்களை வனபோலே, ஜகத்தெல்லாம் தடங்கடல் பள்ளிப் பெருமான் தன்னு டைப் பூதங்களேயாய், பரமபுருஷநிரவதிக கல்யாணகுணம்ருத பாதத்தாலே மத்தராய்க் கிடந்துமிருந்துமெழுந்தும் கீதம்பலபல பாடி நடந்தும் பறந்தும் குனித்தும் இங்ஙனே தர்ஸநீயமான சேஷ டிதங்களைப் பண்ணுகின்றார். இவர்களைத் தொழுது நின்றார்த்தம், தொண்டரெல்லீரும் வாரீரென்கிறார்—

(ச)

ஈ;அவ—அஞ்சாம்பாட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஸுரராக்ஷ ஸரான உங்களையும் முடித்து யுகத்தையும் பேர்ப்பங்க ளென்கிறார் செய்கின்றதென்கண் ணுக்கொன்றே ஒக்கின்றதில்வலகத்து* வைகுந்தன்பூதங்களேயாய் மாயத்தினு லெங்கும்மன்னி* ஜயமொன்றில்லையர்க்க ரகசர்பிறந்திருள்ளீரேல்* உய்யும்வகையில்லைதொண்டருநிபெயர் த்திடுங்கொன்றே.

(இ)

ப;—அந்தாம், ப்ரதிகுலரான அஸுரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளைக்குறித்து ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதனுடைய குணநுஸந்தாந வித்தரான பாகவதர் உங்களேநிரஸி த்தும் பொகடுவர்கள்; உங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்கவிரகில்லை என்கிறார்.

செய்கின்றது — இவர்கள் செய்கிற அரக்கரசரார்—ராக்ஷஸியாயும் ஆஸுரி வ்யாபாரம் யாயுமுள்ள ப்ரக்ருதிக ளோடே

என்கண் ணுக்கு—என்கண் ணுக்கு

ஒன்றேயொக்கின்றது — அதிசயிதமா

யிருப்பதொன்று

போலேயிராநின்

றது; (ஏதென்

னில்)

இவ்வலகத்து—(ப்ரதிகுலப்ரகசமான)

இந்தலோகத்திலே

வைகுந்தன்—பரமபத நிலயனுடைய

பூதங்களே — குணநுபவவித்தரான

பாகவதர்தாங்களே

ஆய்—ஆய்

மாயத்தினால்—ஆஸ்சர்யவ்ருத்திகளாலே

எங்கும்—ஸர்வப்ரதேசத்திலும்

மன்னி—நிரந்தரவாஸம்பண்ணி

பிறந்தீர்—பிறந்தவர்கள்

உள்ளீரேல்—உண்டாகில்

தொண்டர்—இதரவிஷய சபலரானவர்

களே

கொன்று — உங்களேநிரஸித்து (கலி

க்ருத்யுகமாம்படி.)

ஊழி—காலத்தை

பெயர்த்திடும் — பேதிக்கும்படியாயிரா

நின்றது; (ஆதலால்உங்களுக்கு)

உய்யும்—உஜ்ஜீவிக்கும்

வகை—ப்ரகாரம்

இல்லை—இல்லை; (இதில்)

ஐயம்—ஸந்தேஹம்

ஒன்று—ஒன்றும்

இல்லை—இல்லை.

ஆரூ;—(செய்கின்றது) என்கண்ணுக்கொன்று செய்கிறுப் போலே யிரா நின்றது; என்?என்னில் - இந்த லோகத்திலெங்கும் ஆஸ்சர்யமாம்படி வைகுர்தன் பூதங்களேயாய், எங்கும் அவர்களே மன்னுகையாலே அவைஷ்ணவரான உங்களுக்கு உப்யும் வகையின் றியே, அதத்விஷயப்ரவணரான நீங்களெல்லாரும் உபஸம்ஹ்ருத ராய், ஸ்ருஷ்டிபேருமாபோலே யிருந்தது; இது நிஸ்ஸம்ஸப மென்கிறார். (டு)

ஈடு;அவ;—ஆறும்பாட்டு. ஸகல துக்கங்களையும் போக்குகைக் காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப். பரந்தார்கள்; அவர்களோடே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ என்கிறார்.

கொன்றுயிருண்ணும்விசாதி பகைபசிடீயனவெல்லாம்*
நின் றிவ்வுலகிற்கடிவான் நேமிப்பிரான் தம்போந்தார்*
நன்றிசைபாடியுந்துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந்தார்*
சென்றுதொழுதுயம்மின் தொண்டர் சிந்தையைச் செந்திறுத்தியே.

ப:—அநந்தம், ஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஸமுந் தீரும்படி ஆஸ்ரீதஸம்ரக்ஷ ணர்த்தமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடியாரானவர்கள் ஜகத்தெங்கும் பரந்தார்கள்; அவர்களை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோனென்று கீழ்ச் சொன்னவர்களை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

கொன்று—ஸ்ரீரத்தைமுடித்து
உயிர்—ப்ராணனை
உண்ணும்—க்ரஸிக்கக் கடவ
விசாதி—வ்யாதியும்
பகை—பகையும்
பசி—பசியும்முதலான
தீயன—க்ருரஸ்வபாவங்கள்
எல்லாம்—எல்லாவற்றையும்
இ—தீர்க்க
உலகில்—லோகத்திலே
நின்று—நின்று
கடிவான்—கடிகைக்காக
நேமி—சக்ராயுதனான
பிரான்—ஸர்வேஸ்வரனுடைய

தமர்—அடியாராய்க்கொண்டு
போந்தார்—போந்தவர்கள்
நன்று—விலக்ஷணமான
இசை—இசைகளை
பாடியும்—பாடியும்
துள்ளி—ஸஸம்ப்ரமமாகக் கிளர்ந்து
ஆடியும்—ஆடியும்
ஞாலம்—பூமியெங்கும்
பரந்தார்—பரந்தார்கள்;
தொண்டர் — (தேவதாந்தரங்களையும்
விஷயாந்தரங்களையும்
உத்தேஸ்யமாகவும்
போக்யமாகவும் நினை
த்து) சபலரானவர்கள்

26 திருவாய்மொழி ஓ-ப,உ-கி, எ-பா, நிறுத்தி ல்யாக்யாநம்.

சின்னையை — உங்கள் அந்யபரமான சென்று (அவர்கள் பரிஸரத்திலே)	சென்று
நெஞ்சை (ப்ராப்தமான சென்று	
பாகவதவிஷயத்திலே)	தொழுது — ஸேஷ த்வா நுருபவ்ருத்தி
செம்—செவ்விதாக	யைப்பண்ணி
நிறுத்தி—நிறுத்தி	உய்ம்மின் — பிழைக்கும்படி பாருங்
	கோள். (சு)

ஆறு:—(கொன்று.) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வபாதா பரி ஹாரார்த்தமாக ஸங்கசக்ரகதா ஸார்ங்காத் திவ்யாயுதோபேத பரம புருஷ கைங்கர்யைக ஸ்வரூபரான ஸ்ரீவைஷ்ணவஜநங்கள் இந்த லோகத்திலே போந்து, நன்றிசைபாடியும் துள்ளியாடியும் ஞாலம்பரந் தார். நீங்களும் இந்ததேவதைகளேவிட்டு அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிபுகோ ளென்கிறார்.

நடு:அவ, — ஏழாம்பாட்டு. நாங்கள் நெடுநாள் தேவதைகளுக் குப் பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயித்துப் போந்தோம்; அதின்முடிவுகண்டு பின்னை பகவத்ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணுகிறோமென்ன; நீங்கள் ஆஸ்ர யிக்கிற தேவதைகள் உங்களை மகிப்பதும் அவன்பக்கலிலே கொண்டு சென்று காட்டிக்கொடுத்தாயிற்று, ஆனபின்பு, அவனையே ஆஸ்ரயிக்கப் பெறில்அழகிது; அதுவும் மாட்டிகோளாகில், நீங்கள் அவர்களுக்கு இடுகிறவற்றை “இவர்கள் அவனுக்குத்ததுபூதர், இவர்கள் முகத்தாலே நாம் பகவத்ஸமாராதநம்பண்ணுகிறோம்” என்று புத்திபண்ணியாகிலும் இடப்பாருங்கோ ளென்கிறார்.

நிறுத்திதும்முள்ளத்துக்கொள்ளும்மெதய்வங்களும்மையுய்யக்கொள் மறுத்துமவனோடேகண்டவர் மார்க்கண்டேயனுங்கரியே*
கறுத்தமனமொன்றும்வேண்டா கண்ணனல்லால்மெதய்வமில்லை*
இறுப்பதெல்லாமவன்மூர்தியாயவர்க்கேயிறுமினே. (எ)

ப:—அந்தாம், தேவதாந்தரபரானுரைக்குறித்து; அவனையொழிப இவர்களுக்கு ரக்ஷணஸக்தியில்லை, ஸர்வஸுலபனை க்ருஷ்ணனே பரதே வதை; ஆனபின்பு, தேவதாந்தரவிஷயமான நியதையித்திகாதிதர்மங்களை, அவர்களுடைய பகவத்சர்வதவ புத்தியைப்பண்ணி அநுஷ்டிக்கும்படி பாருங் கோ ளென்கிறார்.

நும்—உங்கள்
உள்ளத்து—நெஞ்சக்குள்ளே

நிறுத்தி—ஸுபாஸ்ரயமல்லாமையாலே
வலியப்பிடித்து நிறுத்தி

திருவாய்மொழி து-ப, உ-தி, எ-பா, நிறுத்தினும் வ்யாக்யாநம். 27

கொள்ளும்—கொள்ளும்
தெய்வங்கள்—தெய்வங்கள்
உம்மை—உங்களை
உய்யக்கொளும் — உஜ்ஜீவிப் பித்துக்
கொள்வதும்
அவனோடே—தங்களுக்கும் பலபாதத்
வஸத்தி கொடுத்தவன் தன்
னோடே
மறுத்து—மீண்டு சென்று கிட்டிக்கி
டீர்; (இதுக்கு
மார்க்கண்டேயனும்— மார்க்கண்டேய
னும்
கரி—ஸாக்ஷியாக
கண்டீர்—கண்டிகோள் (ஆகையாலே)
கறுத்த — (இதரதேவதாபாத்வப்ரதி
பத்தி பண்ணும்படி) மலி
நமான
மனம்—நெஞ்சு
ஒன்றும்—ஒருபடியாலும்
வேண்டா—வேண்டுவதில்லை;
(க) ::யொயொயாயாயாந்தந-ஊ

ஹக்ஷே-யோயோயாம் யாம் தநம்
பக்த:” என்கிறபடியே)
கண்ணனல்லால் — (தேவதாத்ரங்க
ளுக்கு ஸாரீரியான)
க்ருஷ்ணனையொழிய
தெய்வம்—பரதேவதை
இல்லை—இல்லை (ஆனபின்பு)
இறுப்பது—ஸாஸ்திரீயமாய்க் கர்த்தவ்
யமான நித்யநைமித்திகங்
களை
எல்லாம்—எல்லாம்
அவன்—அந்தக்ருஷ்ணனுக்கு
மூர்த்தியாயவர்க்க—ஸாரீரங்களான
அந்ததேவதைகளை
விஷயீகரித்து
இறுமின்—* ஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தா
வான அந்த க்ருஷ்ணன்
பார்வத்தமாக ஸமர்ப்பியுங்
கோள்.
இதிலே — பாகவதோத்கர்ஷணேது
வான பார்வயம் சொல்
விற்குயிற்று (எ).

ஆறு;—(நிறுத்தி.) மற்று, நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற ப்ரஹ்மருத்
ராதிரதேவதைகள் எங்களுக்கு ரக்ஷகராகமாட்டாரோவென்னில்;-
உங்களாலே ஸமாஸ்ரீதைகளான தேவதைகள், உங்களை எம்பெரு
மான் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் புருஷகாரமாமத்தனை; இப்பெருளில்
மார்க்கண்டேயனும் ஸாக்ஷி; ஆகையால், நாராயணனே ஸர்வேஸ்
வரன், இதிலொன்றும் ஸம்ஸயிக்க வேண்டா. ஆதலால் அவனை
யாஸ்ரயியுங்கோள். அக்ரீந்த்ராதிரதேவதைகளையும் ஆராத்யதயா
ஸாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிநின்றனவிறே யென்னில்;- அப்படி
யன்று ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறது; எங்கனெயென்னில்;- அக்
ரீந்த்ராதிர ஸமஸ்ததேவதாத்ராயமிதயா ஸாரீரீபூதனை பரமபுரு
ஷனை ஸர்வகர்மஸமாராத்யனென்றது. ஆனபின்பு, நித்யநைமித்திக
காம்யருப ஸர்வகர்மங்களாலும் அக்ரீந்த்ராதிர ஸமஸ்ததேவதாத்ர
யாமியான பரமபுருஷனை யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார். (எ)

28 திருவாய்மொழி நு-ப. உ-தி. அ-பா. இறுக்கும் வ்யாக்யாநம்.

ஈடுஅவ;—எட்டாம் பாட்டு. ராஜஸராயும் தாமஸராயுமுள்ள
சேதநர் குணாகுணமாக ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி இதரதேவதைகளை
லோகமடங்கப் பரப்பிவைத்தான்; அவனுடைய அஸாதாரண
விக்ரஹத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் லோகமடங்கப்
பரந்தார்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிக்கப்
பாருங்கோள் என்கிறார்.

இறுக்குமிறையிறுத்துண்ண எவ்வுலகுக்குந்தன்மூர்த்தி*
நிறுத்தினுன் தெய்வங்களாக அத்தெய்வநாயகன் தானே*
மறுத்திருமார்வனவன் தன் பூதங்கள்கீதங்கள் பாடி*
வெறுப்பின்றிருலத்துமிக்கார் மேவித்தொழுதுயம்மினீரே. (அ)

ப:—அந்தரம், இப்படி ஸர்வதேவதானாயகனும் ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாவான
க்ருஷ்ணனுடைய ஸேஷபூதரானவர்கள் லோகத்திலே அதிகாரம்வர்த்தியானிள்
றார்கள், அவர்களை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

இறுக்கும்—கர்த்தவ்யமாய்
இறை—கடமையான நிய்யைநமித்தி
கங்களை

இறுத்து—ஸமர்ப்பித்து
உண்ண—உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
எவ்வுலகுக்கும்—நாநாருசிகளான ஸம
ஸ்தலோகத்துக்கும்

தன்—தன்னுடைய
மூர்த்தி—ஸரீரபேதங்களை
தெய்வங்களாக — தத்தத்தர்மாநாத்ய
தேவதைகளாக

நிறுத்தினுன்—நிறுத்தினவன்
அத்தெய்வநாயகன் தானே — ஸர்வதே
வதானாயகனான
(க்ருஷ்ணன் தா
னே; (ஆகையால்)

மறு—அந்த ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான
ஸ்ரீவத்ஸத்தை
திருமார்பன்—திருமார்பிலுடையனான
அவன் தன்—அவனுக்கு
பூதங்கள்—ஸேஷபூதரான பாகவதர்கள்
கீதங்கள்—நாகாகீதங்களை
பாடி—பாடி
ஞாலத்து—ஸாம்ஸாரிகதோஷத்தா
லுண்டான
வெறுப்பு இன்றி—விஷாதம் இல்லாத
படி
மிக்கார்—ஸர்வோத்தக்ருஷ்டராய் வர்த்
தியானின்றார்கள்;

நீர்—நீங்கள்
மேவி—அவர்களைக்கிட்டிடி
தொழுது—தொழுது
உயம்மின்—உஜ்ஜீவியுங்கோள். (அ)

ஆறு:—(இறுக்கும்) கேவலேந்த்ராதிகளைபே ஸ்வகர்மங்க
ளாலே ஸமாராதித்து ஸ்வாபிலஷிதபுத்ரபஸ்வாதிபலங்களை அவர்
கள் பக்கஸிலே பெற்றன்றோ எல்லாரும் புஜிக்கிறதென்னில்;—
ஜந்த்ராதிகளைஎல்லாரும் ஸ்வாதிகாராதுகுணகர்மங்களாலே யாரா

தித்து ஸ்வாபிலிஷிதங்களைப் பெற்று அநுபவிக்கும்படி அந்த ஸர்வேஸ்வரான பரமபுருஷன் தானே ஸ்வரூரீபூதரான அந்த இந்த்ராதிசுனை, ஸர்வகர்மஸமாராத்யராய் ஸமாராதகாபிலிஷித பலப்ரதாந ஸமர்த்தரம்படி பண்ணியருளினான் ; ஆதலால், அவனே ஸர்வேஸ்வரன். இப்படி ஸர்வேஸ்வரானுகையாலும், பகவதேகபோகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலே இந்தலோகம் பூர்ணமாகையாலும், நீங்களும் எம்பெருமானையே அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார் (அ)

ஈதி; அவ:—ஒன்பதாம்பாட்டு. பகவத்குணநிஷ்ட்டரும் கைங்கர்யநிஷ்ட்டருமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பூமியெங்கும் பரந்தார்கள், நீங்களும் அவர்களோடொக்க அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

மேவித்தொழுதுயம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை*
நாவிர்கொண்டச்சுதன்தன்னை ஞானவிதிபிழையாமே*
பூவிற்புகையும்விளக்குஞ் சாந்தமும்நீரும்மலிந்து*
மேவித்தொழுமடியாரும் பகவரும்மிக்கதுலகே (கூ)

ப:—அந்தரம், ஆஸ்ரீதரைக்கைவிடாத அப்ரச்யுதஸ்வபாவனுடைய கைங்கர்யநிஷ்ட்டராலும் குணநிஷ்ட்டராலும் லோகம் மிகுந்தது; அவர்களை யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார்.

வேதம்—வேதத்திவ்	பூவில்—புஷ்பத்தோடுகூடின
புனிதம்—ஸ்வரூபகுணதி ப்ரதிபாதக	புகையும்—தூபமும்
மாகையாலே பரமபாவநங்க	விளக்கும்—தீபமும்
ளான	சாந்தமும்—சாத்துப்படியும்
இருக்கை—ஸ்ரீபுருஷ ஸூகத்தநாராயண	நீரும்—திருமஞ்சனமும்
நுவாகாதி ருக் விஸேஷங்களை	மலிந்து — பூர்ணமாகவுடையராய்க்
நாவில்—நாவிலே	கொண்டு
கொண்டு—உச்சரித்துக்கொண்டு	அச்சுதன்தன்னை—அப்ரச்யுதஸ்வபாவ
ஞானவிதி — பக்திருபஜ்ஞாநம்பண்	ணை ஸர்வேஸ்வரனை
ணுகிற ஸாஸ்த்ரமர்யாதை	மேவி-அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு
பிழையாமே—தப்பாதபடி (ஆராதனோ	தொழுது - ஸேஷவ்ருத்திமுகத்தாலே
பகரணமான)	ஆஸ்ரயிக்கும்

30 திருவாய்மொழி ரு-ப,உ-தி, ௧0-பா, மிக்கவுலகு வ்யாக்யாநம்.

அடியாரும்—ஸேஷபூதகாரும்	உலகு—லோகம்; (ஆனபின்பு)
பகவரும்—அவனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்	மேவி—அவர்களைக்கிட்டி
யாதி குண நுஸந்தாநவித்த	தொழுது—தொழுது
ரான முரிகளையுமீ	நீர்—நீங்கள்
மிக்கது—மிகவுடைத்தாயிற்று	உய்ம்மின்கள்—உஜ்ஜீவியுங்கோள் (கூ)

ஆறு;—(மேவித்தொழுது.) பகவத்ஸ்வரூபகுணவிபூதி ப்ரதிபாதகமாய் பரிஸுத்தமான ருக்குக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு பக்திமார்க்கம் தப்பாமே புஷ்பதாப தீபாநுலேபந ஸலிலாத்புகாணங்களாலே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கிற பரிஜநங்களும், பரமபுருஷகுணசேஷத்தாநுபவைக போகரான திவ்யஜநங்களுமேயாயிற்று இந்தலோகம்; நீங்களும் அப்படியே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியுங்கோ ளென்கிறார். (கூ)

ஈ;அல;—பத்தாம்பாட்டு. நீங்கள் ஆஸ்ரயிக்கிற தேவதைகள் செய்கிற இத்தை நீங்களும் செய்திகொளாகில், யுகப்ரயுக்தமான தோஷங்களும் போமென்கிறார்.

மிக்கவுலகுகள்தோறும் மேவிக்கண்ணந்திருமுர்த்தி*

நக்கபிரானோடயனுமிந்திரானும் முதலாக*

தொக்கவமார்துமாங்களைங்கும்பரந்தனதொண்டர்*

ஒக்கத்தொழுகின்றிராகில் கலியுகமொன்றுமில்லையே (க0)

ப:—அநந்தம், இப்படி ஸர்வாதிகுண ஸர்வேஸ்வரானுக்கு ஸேஷபூதரான பாகவதருடைய ஆஸ்ரயணீயகையை ப்ரசுபாதித்து, இப்பாட்டில்-ப்ரயோஜநாந்தரார்த்தமாக சேவகாந்த்ரங்களை யாஸ்ரயிப்பாரைக்குறித்து; அவனை யாஸ்ரயித்து தேவதைகள் அபிலஷிப்பவர்கள் பெற்றவோபாதி நீங்களும் அவனை யாஸ்ரயிப்புகளாகில், உங்களுடைய புத்திபேதஹேதுவான காலதோஷமில்லை யென்கிறார்.

நக்கன் பிரானோடி—நகநுணைஸ்ஸ்வர	அமார்துமாங்கள் — தேவகாஸமுஹங்
னோடேகூட	களானவை
அயனும்—ப்ரஹ்மாவும்	கண்ணன் — ஸர்வாஸ்ரயபூதகுண
இந்திரானும்—இந்திரானும்	க்ருஷ்ணனுடைய
முதலாக—முதலாக	திரு—புரீமத்தான
தொக்க—திரண்ட	முர்த்தி—விஶ்ணுவை

மேவீ—ஆர்யயித்து	தொழ—அவனையே தொழ
மிக்க — போக்யபோ கோபகரணதிக	கிற்றிராகில்—வல்லிகோளாகில்
ளால் ஸம்ருத்தமான	கலியுகம்— (உங்களுக்குத் தேவதாந்த
உலகுள்தோறும் — லோகங்கள்தோ	ரப்ராவண்யரூபபுத்த்யபகர்ஷ
றும்	ஹேதுவான) கலியுகதோஷம்
எங்கும்—ஸ்ரவத்ர	ஒன்றும்—ஒன்றும்
பார்தன — விஸ்தீர்ணமான ஸம்பத்	இல்லை—இல்லை;
தையுடையரானார்கள்.	கலியுகத்தில் பகவதர்ச்சந விமுகராம்
தொண்டர் — இதரபுருஷார்த்த சபல	படிபாஷண்டோபஹதராயிறே
ரானவர்களே	ஐங்க எரிருப்பதென்றாகருத்து.
ஒக்க—நீங்களுமவர்களோடொக்க	

ஆறு;—(மிக்க.) சதுர்முகபரூபதிஸுதமகப்பர்ப்ருதி ஸமஸ்த தேவதிகரங்களும் பரமபுருஷஸமாஸ்யணத்தாலே லப்தலோகாதி பத்யரானார்கள்; ஆனபின்பு, நீங்களும் அவர்களைப்போலே எம் பெருமானையார்யயிக்க வல்லிகோளாகில் இக்கலியுகமொன்றுமில்லை யென்கிறார். (க௦)

ஈ:அல;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குத் தேவதாந்தரங்கள் பக்கலுண்டான பரத்வஸங்கையும், எம்பெரு மான்பக்கல் ப்ரயோஜநாத்ரபரதைபுமான மாநஸதோஷம் போ மென்கிறார்.

கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள்செய்யும்* மலியுஞ்சுட ரொளிமுர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணந்தனை* கலிவயல்தென்னன் குருகூர்க் காரிமாறன்சடகோபன்* ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்குமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவாய்மொழி களேசரணம்.

ப:—உந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, அப்பயஸித்தவர்கள் நெஞ்சில் ஸகல மாலிம்பமும் அறுக்குமென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தன்—தனக்கு	இன்றிக்கே—தட்டாத்தபடி (ஸ்வவிஷ
அடியார்க்கு—அஸா தாரணஸேஷபூக்	யஜ்ஞாநப்ரேமவ்ருத்திகளை)
ரானவர்களுக்கு	அருள்—தன்னருளாலே
கலியுகம்—கலியுகதோஷம்	செய்யும்—கொடுக்கையாலே
ஒன்றும்—ஒன்றும்	மலியும்—அபிவ்ருத்தமான

சுடர்—பரகாஸத்தை யுடைத்தான ஒளிமூர்த்தி—தேஜோமய சூர்யவிக்ர ஹத்தை யுடையனாய் மாயம் — ஆஸ்சர்ய குணசேஷத்தங் களை பிரான் — அவர்களை யநுபவிப்பிக்கு முபகாரகனை கண்ணன்கண்ணை — க்ருஷ்ணனைப் பற்ற கலி—ஸம்ருத்தமான வயல்—வயலையுடைத்தாய் தென்—தெற்குத்திக்குக்கு நன்—ஸ்ஸலாக்யமான குருகூர்—கிருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய் காரி—ஜநகவைலக்ஷணயத்தையும மாறன்—குலவைலக்ஷணயத்தையு மு டையாரான	சடகோபன்—ஆழ்வாருடையதாய் ஒலி—ஸுப்ரஸித்தமான புகழ்—பகவத்குணப்ரஸையையுடைத் தான ஆயிரத்து—ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்து—இப்பத்தம் உள்ளத்தை — அப்யஸித்தவர்கள் நெ ஞ்சை மாசு—(பாகவதஸாம்ய ப்ரதிபத்திரூப மாயும் அதுக்கடியான பகவதுத் கர்ஷாதி ஸங்காரூபமாயும் தேவ தாந்தரபரத்வ ப்ரதிபத்திரூபமா யும் ப்ரயோஜநாத்ர ப்ராவண்ய ரூபமாயுமுள்ள) மாசு அறுக்கும்—அறும்படிபண்ணும். இது அறுசீரிசிரியவிருத்தம் (கக)
--	---

ஆறு; —(கலியுகம்) ஸ்வாஸ்ரிதர் அபேக்ஷித்தால் கலியுகத்தையே
க்ருதயுகமாக்கி யருளும் ஸ்வபாவனுபிருந்த எம்பெருமானைச் சொ
ன்ன இத்திருவாய்மொழி, வைஷ்ணவத்வ விரோதி ஸகலவிரோ
தங்களை யும் போக்குமென்கிறார் (கக)

அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேதராமாநுஜாயநம:.

முன்றூந்திருவாய்மொழி, மாசறுசோதி ப்ரவேசம்.

ஆறு:—(மாசறுசோதி.) இப்படி ஆஸ்ரித வாத்தஸல்யாத்யந வதிக கல்யாண குணவிபூஷிதனயிருந்த எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்ர லேஷிக்க ஆசைப்பட்டுப் பெருதே சிரகாலம் அவஸந்நையாபிருந்தா ளொருபிராட்டி, தன்னுடைய வ்யஸநத்தைப் பொறுக்க மாட்டா மையாலே “மடலூர்ந்தாகிலும் அவசினோடே ஸம்ஸ்ரலேஷிக்கவே ணும்” என்று மனோரதித்து மடலூருகையிலே வ்யவஸிதையாயி ருந்த விடத்தில், இவளுடைய தோழியானவள் “நீ ஆசைப்படு கைக்கிடான ஸௌநந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்கள் அவனுக் குண் டோ? உண்டானால்தான் அவனை யுத்திர்ய மடலூருகை யுத்தமோ? இவ்வூரெல்லாம் உன்னைப்பழிசொல்லாதோ ?” என்ன;— *

ப:—முன்றூந்திருவாய்மொழியில் கீழ் அநுஸந்தித்தபாகவதோத்தர்வத ஹேதுவான பகவதுத்தர்வததையும், குணவிக்ரஹாதி வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய ஆலோகாலாபாதி முகத்ாலே ஸம்ஸ்ரலேஷித்து அநுபவிக்கைக்கு ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே, ஆஸாஜநகமான ஆபி ருப்யாதிஸ்யத்தையும், அவயவ விஸேஷவைக்ஷண்யத்தையும், ப்ரதிபந்தக நிவர்க்கமான பாலசேஷ்டிதத்தையும், அபிவிஸேவாத்தகத்வத்தையும், அநந யார்ஹநாபரக்ஷத்வத்தையும், ஆகர்ஷத்வ ஸ்வபாவ யோதத்தையும், ஆஸத்தி ஹேதுவான அர்ணவஸாயித்வாதிகளையும் அகிலவிரோதி நிவர்த்தநத்தில் அநா யாஸத்தையும், உத்துங்கதேஸ வாஸித்வத்தையும், அஸாதாரணசிஹ்நயோகத் தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம் விஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த அபிவிஸேஸாதியத்தாலே, “இரண்டு தலைக்கும் அநநுஸுப மாண ஸ்வப்ரவ்ருத்திவிஸேஷத்தாலேயாகிலும், ப்ராப்பிக்கக்கடவோம்” என் கிற த்வராதிஸ்யத்தால் தமக்குப் பிறந்த வ்யவஸயவிஸேஷத்தை அந்யாப தேஸ முகத்ாலே, நாயகனான ஈஸ்வரனோடு கலந்து பிரிந்தாளொருநாயகி தத்ப் ராப்த்யபிவிஸேஸ த்வரையாலே, கன்குடிப்பிறப்புக்கும் பெண்மைக்கும் அநநு ஸுபமாம்படி “அவனுடைய மெய்ப்பாட்டை யழித்து மடலூர்ந்தும் பெறக்கட வோம்” என்கிற அநுதிப்பாட்டைப் பாங்கிக்கு உரைத்த பாசுரத்தாலே அரு ளிச்செய்கிறார். *

ஈ:—“மலிபும்சுடரொளிமுர்த்தி மாயப்பிரான் சண்ணன் தன்னை” என்று-வடிவழகையும் குணங்களையும் ஸௌலப்பயத்தை யும் அநுஸந்தித்து; இப்படி ஸுலபனுமாய், ஆஸ்கர்யமான குண

சேஷ்டிதங்களை யுடையனுமாய், அவையிலையேயாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையு முடையனுன இவனை பாஹ்ய ஸம்ஸ்ரலேஷாபேகைபிறந்து அணைக்கக்கோலிக் கையைநீட்ட, அகப்படாதே கைகழிந்து நிற்க, அத்தாலே கலங்கி மடலெடுக்கையிலே உபக்ரமிக்கிறார். மடலெடுக்கையாவது - போர்சட்டுப் பொரிகொறிக்கையோபாதி, “அநீதிசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று பிறரைத்திருத்தினவர், “நீர்செய்யப்பார்க்கிற இது அநீதி, அதைத்தவிரும்” என்று பிறர்திருத்தவும் திருந்தாதபடியானார். பிறரை பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராக்துகைக்குத் திருத்துகிற இவரை, “பகவத்ப்ராவண்யமாகாது” என்று திருத்தப்பார்த்தால் திருந்தாரிறே.

அன்றிக்கே, * ஏறாளுமிறைபோனில் - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்று அலாபத்தாலே கூப்பிடும் தம்மோடொக்கக் கூப்பிடுகைக்குத் துணைதேடி லோகவ்ருத்தாந்தத்தை அதுஸந்தித்தவிடத்து, தாம் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்குமாபோலே அவர்கள் இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருக்கிற படியைக்கண்டு, அவர்கள் அநர்த்தத்துக்கு நொந்து அவர்களுக்கு பகவத்பரத்வத்தை உபபாதித்துத் திருத்தி, “இவர்களிலே ஒருவனாயிருக்கிற என்னை, இவர்களையும் திருத்தும்படியாக்ருவதே ஸர்வேஸ்வரன்” என்று அவன் தமக்குப்பண்ணின உபகாரத்தை ஸ்மரித்து, தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, இப்படி பரஹிதத்துக்கு வேண்டுவ தெல்லாம் செய்து கையொழிந்தபின்பு பழைய தம்மிழுவே தலையெடுத்து, “வழியல்லாவழியேயாகிலும் கிட்மெத்தனை” என்னும்படியான விடாய்பிறந்து மடலெடுக்கையிலே யொருப்பட்டுச் செல்லுகிறது - இந்தத்திருவாய்மொழி.

ஓரோ விஷயங்களிலே ஓரொருத்தார்க்கு ஸங்கமுண்டானால் அவ்விஷயங்கள் கிடையாவிடால் “அவை இப்போதே பெறவேணும்” என்னும்படியான த்வரைபிறந்தால், பின்னையவை யிருந்த விடங்களிலே புகைசூழ்ந்து புறப்படவேண்டும்படியாய் யிருப்பதொரு ஸாஹஸத்தைப் பண்ணிப் புறப்படவிடுவித்து முகத்திலே விழிப்பாரைப்போலே, “அத்தலைக்குப் பழியை விளைத்தாகிலும்

முகத்திலேவிழிக்குமத்தனை” என்று ஸாஹஸத்திலே யொருப் பட்டு, தமக்கு இவ்வளவாகப் பிறந்த தஸையை அந்யாபதேசத் தாலே பேசுகிறார்.

“அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதார் மட லெடுக்கக்கடவர்கள்” என்று ஒன்றுண்டு தமிழர் சொல்லிப்போரு வது. அதாவது - (க) “தௌஸீவயொவ்யுதூ - துல்யஸீல வபோவருந்தாம்” என்று ஸீலத்தாலும் வயஸ்ஸாலும் அபிஜநத் தாலும் வடிவழகாலும் ஸம்பத்தாலும் குறைவற்றிருப்பன இரண்டு விஷயமாய், அதுதன்னில் “அறிவு, நிறைவு, ஒர்ப்பு, கடைப்பிடி” என்றறப்போலே சொல்லுகிற நாயகலக்ஷணங்கள் நாயகனுக்கும் உண்டாய், “நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு” என்றறப்போலே சொல்லுகிற நாயகியுடையலக்ஷணங்கள் நாயகிக்கும் உண்டாய், இப்படி இரண்டுதலையும் குறைவற்று இவர்கள் தாங்கள் ப்ராப்த யௌவநருமாயிருக்க: இவர்களைப் புறம்புகூட்டு வாரின்றிக்கே யிருக்க, யாத்ருச்சிகமாக அவனும் “வேட்டைக்கு” என்று புறப் பட்டு, இவளும் “பூக்கொய்துவிலையாட” என்று உத்யாநத்திலே புறப்பட, அவ்விடத்திலே தைவயோகத்தாலே இருவர்க்கும் கண் கலவியுண்டாய், சிலரடியாகவந்த ஸம்ஸ்ரலேஷ மல்லாமையாலே பிரி வோடே வ்யாப்தமாகப் பிரிந்து, குணகிவிஷயமாகையாலே இரண்டுதலைக்கும் ஆற்றமைவிஞ்சி, ஒருதலையையொழிய ஒருதலைக் குச் செல்லாடையிறந்து, இரண்டு தலையையும்ழித்தாகிலும் பெறப் பார்க்கை.

மடலுருகையாவது - அபிமதவிஷயத்தைப் பிரிந்த ஆற்றமை யாலே அவ்விஷயத்தை ஒருபடத்திலே யெழுதி, வைத்தகண்வாங் காதே அத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, பனைமடலைக் குதிரையாகக் கொண்டு, பிரிந்த போதுதொடங்கி கண்டபோகோபகரணங்களால் லாம் அக்கி கல்பமாய்த் தோற்ற, ஊனுமுறக்கமு மின்றிக்கே, உடம்பில் துளிநீரேறிட்டுக் கொள்ளாதே, மயிரை விரித்துக்கொ ண்டுகிரியாதின்றால், இத்தர்மஹாநியைக் கண்ட ஸூத்ரியாதிகள் “கெட்டேன், இவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே இத்தனை பாவபந்த முண்டாகாதே” என்று, அவர்கள் அவ்விஷயத்திலே கூட்டுதல்.

இல்லையாகில், இதுவே ஹேதுவாக இரண்டுதலையிலுள்ள பந்துக் களும் கைவிட. அலக்குப்போர்போலே ஒருவர்க்கொருவர் புகலாய் அங்கனேகூடுதல், தோழிமார் கூட்டுதல், ஆற்றுமைகூட்டுதல், அந்த விஷயந்தான் குணதிகவிஷயமாயிருக்குமாகில் பழிக்கு அஞ்சிக்கூடுதல். இவையித்தனையுமில்லையாகில் முடிந்து பிழைத்தல்செய்கையாவதொரு ஸாஹஸப்ரவ்ருத்திவிசேஷமாயிற்று.

இதுதன்னை “கடலன்னகாமத்தராகிலும் மாதர் மடலூராய் மற்றையார்மேல்” என்று-ஆஸ்ரயத்தளவல்லாதபடி ஆற்றுமைகரை புரண்டாலும் ஸ்த்ரீகள் மடலூரக்கடவர்களன்று; நாயகன் தன்னாற்றுமையாலே மடலெடுத்து உலகின்மேல் வைத்துச் சொல்லுதல், (உலகின்மேல்வைத்துச் சொல்லுகையாவது - ஸ்வாபிப்ராத்யத்தை யறிவியாமல் “ஒருவன்மடலூரப்போகிறான்” என்று அந்யாபதேஸோடு சொல்லுகை.) “நான்வரைபாயப்புகா நின்றேன். மடலெடுக்கப்புகாநின்றேன்” என்று தோழிக்கு வந்து அறிவித்தால், அவள் கூட்டிற்றிலளாகில் பின்பு அவன் இதுசெய்யக்கடவன்; இத்தனை யல்லது “ஸ்த்ரீகள் மடலெடுக்கக் கடவரல்லர்கள்” என்று இங்ஙனே ஒருமாயாதை கட்டினார்கள் தமிழர்;

இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, பிராட்டிதான் மடலெடுத்ததாக இராகின்றது; தமிழர் “ஸ்த்ரீகள்மடலூரக்கடவரல்லர்” என்று சொன்ன இது பின்னைச்சேரும்படி என்? என்னில்; அவர்கள் ஒரு தலையிலேதான் அத்தை யிசைந்தார்களே; அப்படியிசைகைக்கு அடி ஆற்றுமையே; இது இரண்டுதலைக்கு மொத்தபின்பு ஒருதலையிலொதுக்குவாரார். வரம்பழியவாகிலும் முகங்காட்டிவைத்துக் கொண்டு தரிக்க வேண்டும்படியா யிருப்பதொரு விஷயம் டுறம் பில்லையே; இங்ஙனையிருப்பார் சிலரைக் கல்பித்துக் கொண்டார்களித்தனையிறே, இதுக்கு ஒருமாயாதை கட்டுகையாவது-ஆசைக்கு ஒரு வரம்பிட்டார்களாயித்தனையிறே; அப்போது பின்னை ராஜாஜ்ஞைக்கு நிற்கவேணும், இல்லையாகில் வேலியடைத்தால் நிற்கவேணும், ஆகையால் அவர்கள் ப்ரேமஸ்வபாவம் அறிந்திலர்களாயித்தனை.

இவர்தாம் * வளவேழலகிலே - நாம் அவனோடே கலக்கையாகிற இது அவனுக்கு அவத்யாவஹம், நம்பேற்றுக்காக அவ

னோடேகலந்து அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைப்பதிற்காட்டில் நாம் அகன்று முடிந்தாகிலும் அத்தலைக்கு அகியாயத்தைப்பண்ணவமையுமென்றிருக்குமத்தோடும் சேராது; இனி * ஏறாநயிறையோனிலே - அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் நசித்துப் போக வமையுமென்று "சொன்னவத்தோடும் சேராது; ஆக, வீதரப கராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, இவர்தம் ஸ்வரூபத்தோடும் சேராது; ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் செய்வதுமொன்றல்ல, ஆனால் இது இருந்தபடியென்? என்னில்; இவற்றுக்கெல்லாம் பரிஹாரம், பட்டர் திருமடல் அருளிச்செய்கிறபோது அருளிச்செய்தருளிநர்; இங்குத்தைக்கும் வேண்டுவது சொல்லவேணுமிதே.

ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஜநககுலத்தி லுள்ளார்க்கு மேவிலலை யிறே; அக்குடியிலே பிறந்த பிராட்டியானவள்(க) "யா நஸக்யா வ-ராத்ர-ஷ-ப-ஸ-யா நஸக்யா புராத்ரஷ்டம்" என்கிறபடியே, பெருமாள் காட்டுக்கு ஏழுந்தருளுகிறபோது (உ) "மன்னிராமன்பின் வைதேவியென்றுரைக்கும் அன்னநடைய வணங்கு நடந்திலளே" என்கிறபடியே - அவர்பின்னே பிராட்டி புறப்பட்டுப்போகையாலே ஸிஷ்டாசாரமுண்டாயிருந்தது; இனித்தான்* மயறர்வமதிநல மருளப்பெற்றஇவர் அதுஷ்ட்டிக்கையாலே இதுதானே ப்ரமாணமாகத் தட்டில்லையிறே; (௩) "யடிஷ்டா வரத்ஸுஷ்ட-யத்யதாசாதிஸ்ரேஷ்ட்ட: " என்றும், " ஸயஸுஷ்டிரணக்ஷர-ஸயத்ப்ரமாணம்குருதே" என்றும் ஸத்துக்களுடைய அதுஷ்ட்டாநத்தைப்ரமாணமாகக் கொள்ளக் கடவதிறே.

ஆனாலும் காமத்தை நிஷேத்யா நின்றதேயென்னில்; அப்ரப்த விஷயத்தில் காமத்தையிறே நிஷேதித்தது; அவை நிலையில் லாமையாலே; பகவத்விஷயத்தில் காமத்தை (ச) " நிஷியுஷ்லித வு-நிதித்யாஸிதவ்ய: " என்று விதியாநின்ற திறே. வேதாந்த விவரிதையான பத்தியையிறே - இங்கு, காமமென்கிறது.

* வளவேழலகில்-நாம்கிட்டுகை அவனுக்கு அவத்யமென்று அகன்ற இவர், அத்தலையையழித்து முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிற இது இவர் ஸ்வரூபத்தோடு சேருபோ என்னவும்

(க) ரா-அயோ-௩௩-அ.

(உ) பெரியதிருமடல்

(௩) கீதை ௩-௨௧.

(ச) ப்ருஹ்-௬-௫

38 திருவாய்மொழி, ௫-ப, ௩-தி, மாசறுசோதி ப்ரவேஸம்.

வேண்டா; அங்கு அகலநினைத்ததும் அத்தலைக்கு அவத்ய பரிஹாரத்துக்காகவிறே; தமக்கு ஆற்றாமை கரைபுரண்டிருந்தது, “தன்னை யாசைப்பட்டார் பெறுதேமுடிய, முகங்காட்டாதேயிருந்தான்” என்கிற அவத்யத்தை பரிஹரிக்கைக்குச் செங்கிராகையாலே இதுவும் இவர் ஸ்வரூபத்தோடே சேரும்; அங்கு அகன்றது ஜ்ஞாநகார்யம், இங்குமேல்விழுகிறது பக்திகார்யம். இத்தனை கலங்கப்பண்ணிற்றில்லையாகில் அத்தலையில் வைலக்ஷணயத்துக்கு நமஸ்காரம். இவர்தாம் இப்படி கலங்கிற்றிலராகில் இவருடைய ப்ரேமத்துக்கு நமஸ்காரம். அவன் அருளிற்றும் மதிநலமிறே, அதுபடுத்துகிற பாடிதே இதெல்லாம்; மதியின் கார்யம் அது, நலத்தின்கார்யம் இது.

இனித்தான் ஸித்தோபாயத்தை ஸ்வீகரித்து அது பலியாவிட்டால் ஸ்வரூபத்தை அந்யதாகரிக்குமித்தனையிறே; அவன் ஸ்வரூபம் அந்யதாகரித்தால் இத்தலைசொல்லவேண்டாவிறே. “இத்தலையில் கர்த்தவ்யமில்லையாகில் அவனுக்கு அஸக்தியில்லையாகில் நடுவுள்ளம்பத்துக்கு ஹேதுவென்?” என்று தோற்றுமிதே. ஆற்றாமையையும் ஆவிஷ்கரித்து அம்பும் தொடுக்கவேணும்படியான விஷயத்தை யன்றே இவர்பற்றிற்று. இவர் தமக்கு “மடலெடுக்கக் கடவேன்” என்று துணிந்த துணிவுக்கு மேற்பட அநுஷ்டிக்க வேண்வெதில்லையாயிற்று குணதிகவிஷயமாகையாலே; கடலைப்பெருமான் ஸரணம்புக்கவிடத்தில் தானாகவந்து முகமுங் காட்டாமையாலே நாலுமுன்று அம்பைவிட்டு உடம்பிலேபாதிவெந்தபின்பிறே வந்து முகங்காட்டிற்று; இங்கு அதெல்லாம் வேண்டாமையாலே (க) “வாவரீநய-சாபமாநய” என்கிறவோபாதி, “மடலுருவேன்” என்று அச்சமுறுத்தி முகங்காட்டுவித்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்.

தம்முடைய ஸ்வரூபத்தில் கலக்கம் அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும் அவனுடைய குணஜ்ஞாநத்தில் கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கிறதுகாணும் இவர்க்கு; * ஏறாளுமிறையோனில் — அவனுக்கு உறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டா என்று முடித்துக் கொள்ளப்பார்த்தவிடத்தில் அது தம்கையதன்றிக்கே, அவனுளை இது அழியாததாயிருந்தது; இனி “அத்தலையே பிடித்து அழிப்போம்” என்று, வேர்ப்பற்றோடே யழிக்கப்பார்க்கிறார்; உண்

டாம்போதம் அத்தலையாலேபுண்டாய், இல்லையாம்போதம் ஒன்றாக இல்லையாம்படியிறே வஸ்து ஸ்வரூபந்தானிருப்பது. “உயிரினற்கு ஹைலம்” என்றார் அங்கு, இங்கு-உயிர்க்கு உயிரினல்குஹைல மென்கிறார். ஏறாறுமிறையோனில் அவனுக்குறுப்பல்லாத நானும் என்னுடைமையும் வேண்டாவென்றார், இதில்-எனக்கு உறுப்பல்லாத அவனும் அவனுடைமையும் வேண்டா வென்கிறார். “ராவணன் மாயாஸரிஸ்ஸைக்காட்டினபோது இதரஸ்தீரீகள் அஹ்ருதயமாக அமுமாபோலே தன்னுற்றுமையாலே கூப்பிட்டு, இவ்வார்த்தை கேட்டபோதே முடியாதிருப்பானென்” என்று பட்டரைச் சிலர் கேட்க, “ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களன்று ஜீவநநிமித்தம், அத்தலையில் ஸத்தையாயிற்று; அதுக்கு அழிவில்லாமையாலே யிருந்தாள்” என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி அத்தலையை அழித்தாகிலும் முகங்காட்டுவித்துக் கொள்ள வேண்டும்படி தமக்குப் பிறந்த தஸாவிஸேஷத்தை; எம் பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி ஆற்றுமை மீ தூர்த்திருக்கச்செய்தே இவள் தரித்திருந்த இருப்பைக்கண்டு, தோழியானவள், “முன்புத்தையளவுகளன்றிக்கே இவள் தேறியிருந்தாள், அவன் வாராதிருக்க இவளுக்கித்தனை தேற்றம் உண்டாம்போது, ஸாஹஸங்களிலே துணிந்தாளாகவேணும்” என்று பார்த்து, நீசெய்யநீனைக்கிறவிது “உன்தலைமைக்கும் அவன்தலைமைக்கும் உன்மதிப்புக்கும் அவன்மதிப்புக்கும், உன்பிறப்புக்கும் உன்னுடையமர்யாதைகளுக்கும் போராதுகிடாய்” என்ன; “என்ஸ்வரூபத்தை அழித்தாகிலும் (அவன்ஸ்வரூபத்தையழித்தும்) மடலெடுக்கை தவிரேன்” என்று துணிந்த துணியைத் தோழிக்கு அறிவிக்க; இத்தைக்கேட்டு அஞ்சி, ஸர்வேஸ்வரன், இருந்தவிடத்தில் இருக்க மாட்டாமை வந்து முகங்காட்டிக் தானும் ஸத்தைபெற்று இவனையும் தரிப்பித்தானுப்த் தலைக்கட்டுகிறது.

இவர்மடலிலே துணிந்தால் கடுகவந்துமுகங்காட்டிப் பிழைக்கில் பிழைக்குமித்தனைபோக்கி, இல்லையாகில் ஸத்தைகிடக்க விரகில்லையிறே அவனுக்கு; ப்ரஹ்மாஸ்நரத்துக்குத் தப்பவொண்ணாதினே அவனுக்கு; இதுக்குமுன்பு, “அவனாலேபேறு” என்று போந்தாரேயாகிலும், ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வகாலீ

40 திருவாய்மொழி, னு-ப, னு-தி, க-பா, மாசறுசோதி வ்யாக்யாநம்.

நமா யிருப்பன பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளென்று சிலஉண் டிறே, அவைதவிரவொண்ணாதிதே. இனி, பக்திமானுக்கும் பக்தி யுண்டு; ப்ரபந்நனுக்கும் பக்தியுண்டு, ருசியையொழிய ப்ரபத்தி பண்ணக்கூடாதித; பக்திமானுடையபக்தி-வை,தமாய்வருமது; ப்ர பந்நனுடையபக்தி - ருசிகார்யமாயிருக்கும். பக்திமானுக்கு ஸாதந மாயிருக்கும், இவனுக்குகேஹபாத்ராஸோஷமாயிருக்கும். பக்திமா னுக்கு பலஸ்ரத்தையில்லாதபோது தவிரலாயிருக்கும்; ப்ரபந்ந னுக்கு ஸ்வரூபப்ரபுத்தமாய் வருமதாகையாலே ஒருகாலும் தவிரா தாயிருக்கும். *

நடு;அல;—முதற்பாட்டு. “ஹோந்தர்யத்தாலும் ஸீலத்தாலும் மதிப்பாலும் பழிப்பற்ற தொருவிஷயமாயிற்று அது; நீசெய்யப் புகுகிற இது அவ்விஷயத்துக்கு பழிப்பை விளைக்கப் புகுகிறாய்கி டாய்” என்று தோழி சொல்ல; நான் அவ்விஷயத்துக்குப் பழிப் புண்டாக்கப் புகுகிறேனல்லேன், பழிப்பு அறுக்கப் புகுகிறேன்கா ணென்கிறாள்.

மாசறுசோதி என்செய்யவாய்மணிக்குன்றத்தை*

ஆசறுசீலனை ஆகிமுர்த்தியைநாடியே*

பாசறவெய்தி அறிவிழந்தெனைநாளையம்*

செறுமுரவர்கவ்வை தோழியென்செய்யுமே? (க)

ப:—முதற்பாட்டில், இவளுடைய வ்யவஸாயம் அறிந்த தோழி விலக்க உத்தேயாகித்து, “ஹாரர் பழிசொல்வார்காண்” என்ன; அவனுடைய ஆபீஸுந் யாதிகளிலே யகப்பட்டுக் கலங்கின என்னை ஊர்ப்பழி என்னசெய்யு மென் கிறாள்.

மாசு—அழுக்கு

அறு—அற்ற

சோதி--சேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்

செய்ய--சிவந்த

வாய்--வாயையுடைத்தான

என்மணிக்கு } மாணிக்க மலைபோலே
ன்றத்தை } எனக்குபோக்யனா

னவனாய் (ப்ரண

யிதவத்தால் வந்த

தாழ்ச்சியாலே)

ஆசு—குற்றம்

அறு--அற்ற

சீலனை -- ஸீலத்தையுடையனாய்

ஆதி--தான்முற்பாட்டுவந்து அந்
பலிப்பித்த

முர்த்தியை--ஸ்வாமியானவனை

நாடியே--நிரந்தரமாகத்தேடி

டாசு--மேனியிற்பகமை

அறவெய்தி--அழிந்து

அறிவு--அறிவும்

திருவாய்மொழி டு-ப, ஈ-தி, க-பா; மாசறுசோதி வ்யாக்யாநம். 41

இழந்து—இழந்து
எனைநாளையம்—எத்தனைகாலத்தோம்;
தோழி—தோழி
ஏசு—ஏசுதலிலே
அறம்—அறுதிப்பட்ட
ஊரவர்—ஊரவரது
கவ்வை—ஆரவாரம்

என்—எத்தை
செய்யும்—செய்வது;
பாசறவு—நிறமழிவு; பாசென்று—ஸ்நே
ஹமாய் அத்தை மிகவெய்தி
யென்றுமாம்; ஏசுதல் - பழித்
தல்; கவ்வை - அலர். (க)

ஆறு —நிராகுப நிர்மலஜ்யோதிஸ்ஸௌந்தர்ய ஸௌரீல்யாத்
யஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணமஹோத்தியாபிருந்த பரமபுருஷனை
ஆசைப்பட்டுப் பெறாதே அறிவழிந்து எத்தனைகாலமுண்டு தோழி;
ஆனபின்பு, எனக்கு ஒருபுக்தாயுத்ததை யுண்டோ? என்னை ஏசுகை
யிலே தீர்த்திருக்கிற ஊரவர் கவ்வைதானிப்படி அறிவழிந்திருக்
கிற என்னை எத்தைச் செய்வதென்று தோழியைக் குறித்துச்
சொல்லுகிறார். (க)

ஈ;அவ; — இரண்டாம்பாட்டு. “கீழிற்றிருவாய்மொழியில்நின்று
இத்திருவாய்மொழிக்குப் புகுருகைக்கு வழியிரண்டாயிருக்
கும்; * சீலமில்லாச்சிறியனிலே-கூப்பிட்டார்; கூப்பிடச்செய்தேயும்
வந்துமுகங்காட்டாமையாலே, அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்
மீயங்கள் எனக்கு வேண்டாவென்றார்; இப்படி யொழியப் பேறிழவு
புறம்பேயாபிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படிபைக்கண்டு வெறுத்தார்; ‘ஈஸ்
வரனும் கைவாங்கின இவர்களைநாந்திருத்துவேன்’ என்று, பகவத்
பரத்வத்தை உபபாதித்துக்கிருத்தினார்; “இவர்களிலேயொருவனா
யிருக்கிற எனக்கு இவ்வாசியுண்டாவதே” என்று, பகவத்க்ருபை
யைக் கொண்டாடினார்; தாந்திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸம்ருத்திக்கு மங்களாபாஸநம் பண்ணினார்; தொடங்கினகார்யம்
தலைக்கட்டினவாறே பழைய இழவே தலையெடுத்து, தம் ஆற்றாமை
யாலே மடலூர்த்தாகிலும்பெறப்பார்க்கிற ரென்னுதல்; அன்றிக்கே,
கீழே, ‘மலியுஞ்சுடரொளிமுர்த்தி, என்று - வடிவழகை யறுஸந்
தித்து, அநந்தரம் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேகை பிறந்து அப்
போதே பெறாமையாலே, வழியல்லாவழியே மடலூர்த்தாகிலும்
பெறப்பார்க்கிறாரென்னுதல்.

42 திருவாய்மொழி நு-ப, ந-தி, உ-பா, என்செய்யும் வ்யாக்யானம்.

என்செய்யுமுரவர்கவ்வை தோழியினிநம்மை*

என்செய்யுதாமரைக்கண்ணன் என்னைநிறைகொண்டான்*

முன்செய்யமாமையிழந்து மேனிமெலிவெய்தி*

என்செய்யவாயுங்கருங்கண்ணனும் பயப்பூர்த்தவே.

(உ)

ப:—அநந்தரம், அவன்கண்ணமுகாலே என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்து என் வைலக்ஷண்யமடங்க அழிந்திருக்க, ஊரார் என் செய்வ தென்கிறான்.

செய்ய—சிவந்த

தாமரை—தாமரைபோன்ற

கண்ணன் — கண்ணமுதையுடைய

ஐயக்கொண்டு

என்—எனக்கு பவ்யஞானவன்

என்னை—என்னை

நிறைகொண்டான்—பூர்த்த்யபஹாரம்

பண்ணினான் ;

(ஸ்ரீரீத்வபூர்த்தி

போனபடியாலே)

முன்—முன்பு காற்றுகிற

செய்ய—விலக்ஷணமான

மாமை—மாமைநிறமும்

இழந்து—இழந்து

மேனி—(அதுக்காஸ்ரயமான) ஸரீர

மெலிவு எய்தி—மெலிவு எய்தி (அவன்

செய்யவாயும், செய்யதாம

ரைக்கண்ணும் குறியழியா

திருக்க)

என்—என்

செய்யவாயும்—செய்யவாயும்

கருங்கண்ணனும்—கருங்கண்ணனும்

பயப்பு—ஒருவெழுப்பாம்படியானவை

வரண்யம்

ஊரந்த—பார்த்தன;

தோழி—தோழி

இனி—இனி

நம்மை—நம்மை

ஊரவர்கவ்வை—ஊரவர்கவ்வை

என்செய்யும்—என்செய்யும்.

நம்மை யென்று — ஸமது; க்கையான

தோழியையும் கூட

டிக்கொள்ளுகிறான். (உ)

ஆறு:—(என்செய்யும்.) எம்பெருமான் தன்னுடைய அதிசீத ளமாய் ஸர்வஸ்வத்வமநோஹரமாய் அருணகமலஸத்ருஸமான அபூகிய திருக்கண்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்றித்துப் போனான்; அவனை ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறாமையாலே, தத்ஸம்ஸ்லேஷஜிதமான ஓளஜ்வல்யமுமிழந்து, மேனிமெலிவெய்து, தத்ஸம்ஸ்லேஷத்தால் புதுக்கணித்த என்செய்யவாயும் கருங்கண்ணனும் பயப்பூர்த்த; இனி நம்மை என்செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி யென்கிறான்.

(உ)

ஈடு;—மூன்றும்பாட்டு. “என்செய்யுமுரவர்கவ்வை” என்றான்; “எல்லாம்செய்தாலும் பழி பரிஹரிக்கவேண்டாவோ” என்றிருக்கு மிறே இவன்; “இதுபழி” என்று பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனெங்குத்தான்; “இதுபழி” என்று மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவண்யாயிருக்கிற நான் எவ் வளவிலே நிற்கிறேன், “இதுபழி” என்று சொல்லுவார்கள் தான் எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள், அவர்கள் சொல்லுகிறத்தைச் சொல்லு கிற தோழியான நீ தான் எவ்வளவிலே நிற்கிறு யென்கிறான்.

ஊர்ந்தசகடமுதைத்தபாதத்தன்*பேய்முலை
சார்ந்துசுவைத்த செவ்வாயன் என்னைநிறைகொண்டான்*
பேர்ந்தும் பெயர்ந்துமவனோடன்றியோர் சொல்லிலேன்*
தீர்ந்தவென்தோழி* என்செய்யுமுரவர்கவ்வையே. (ஈ)

ப:—அந்தரம், அவனுடைய விரோதிரிவர்த்தகமான அதிபாலசேஷ்டி. தத்திலே அகப்பட்ட என்னை ஊரார் அலர் என்செய்யு மென்கிறான்.

ஊர்ந்த—நலியநினைந்துஊர்ந்துவந்த	கொண்டான்—அபஹரித்தான் (ஆகை
சகடம்—சகடத்தை	யாலே)
உதைத்த — (ஸ்தந்யார்த்தியாயமுது	பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும்—மீண்மீண்
ரிமிர்ந்த அந்யபரவ்யாபா	டும்
ரத்தாலே முறிந்துவிழும்	அவனோடன்றி — அவனோடுசேர்ந்த
படி) உதைத்த	தன்றி
பாதத்தன் — திருவடிக்களையுடையவ	ஓர்—வேறொரு
னய் (அதுபகவதசையாம்	சொல்—வார்த்தையை
படி அதிஸைஸவாவஸ்த	இலேன்—உடையேனல்லேன்;
தையிலே	என்—என்னோடொருநெஞ்சாம்படி
பேய்முலை—பேய்முலையை	தீர்ந்த—அறுதியுடைய
சார்ந்து—(தாய்முலையோபாதி நெஞ்சு	தோழி—தோழி
பொருந்திச் செறிந்து	ஊரவர்—ஊரவருடைய
சுவைத்த — (ப்ராணஸஹித்மாகப்பசை	கவ்வை—அலர்
யற்) உண்ட	என்—எத்தை
செம்—சிவந்த	செய்யும்—செய்யும்;
வாயன் — திருப்பவளத்தையுடைய	அவன்கொண்ட நிறையை மீள அழை
வன் (இப்பருவம்நிரம்பாச்	க்குமோ; அவனையொழிய வேறே
செயலாலே)	சிலரை நான் பெற்றிறிதப்பண்
என்—என்	னுமோ வென்று கருத்து. (ஈ)
நிறையை—நிரப்பத்தை	

44 திருவாய்மொழி ஈ-ப. ஈ-தி. ச-பா. ஊரவர் வ்யாக்யானம்.

ஆறு:—(ஊர்ந்தசகடம்) “ஆகிலும் மடலுருகை நமக்குப் போராது” என்று தோழிசொல்ல, —தன்னுடைய அதிதைவாதி மாதுஷ திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் அழகாலும் என்னை நிறைக் கொண்டான்; ஆனபின்பு, பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் அவன் திறமல்லது மற்றேதேனும் சொல்லிலும் கேளேன். நான் ஏதேனு மொன்றைச் சொன்னால் அததைச் செய்கையிலே எனக்கு முற்படவே துணிந் திருக்கக்கடவ நீ என்னை ப்ரதிபந்திக்கலாமோ? நீ ப்ரதிபந்திக் கிறது “ஊரவர் நம்மைப்பழிசொல்லுவார்” என்றிறே, அது தத் குணபராஜிதரான நம்மைச்செய்வதென்? என்கிறாள். (ஈ)

ஈ:—நாலாம்பாட்டு. “என்செய்யுமுரவர்கவ்வை” என்றாள்; ஊரார்சொல்லும்பழியேயாய், அவன்தான் நமக்கு உடலாவோனா அவர்கள் சொல்லும்பழி பொருத்திருக்கைக்கு; ஆனபின்பு அவன் கடியன்காணென்றாள்; ஏதேனு மொன்றைச் சொல்லியாகிலும் மீட் கவேனுமே அவளுக்கு, “அவன் நிரக்கருணன்காண்” என்ன; “கெடு வாய் நீசொல்லும் வார்த்தையேயிது, அவன் நமக்கு என்னகுறை செய்தான்” என்ன, “ஊரவர்பழிசொல்லிலும் மீளாதபடியான ப்ரா வண்யமுண்டான விடத்திலும் இத்தஸையில்வந்து முகங்காட்டிற் றிலன் கண்டாயே” என்ன; அவன் இப்போது வந்து முகங்காட் டிற்றிலகினாலும், தான் முகங்காட்டாதபோதும் தன்னைப்பாழிய நமக்கு மற்றொன்றால் பொருந்தாதபடி பண்ணினானே! அவன் செட்தபடி பொல்லாதோவென்கிறார்.

ஊரவர்கவ்வையெருவிட்டன்னைசொல்நீர்படுத்து*

ஈரநெல்வித்திமுனைத்த நெஞ்சப்பெருஞ்செய்யுள்*

பேரமர்காதல் கடல்புரையவினைவித்த*

காரமர்மேனி நங்கண்ணன்தோழிகடியனே?

(ச)

ப — அந்தரம், தன்பக்கவிலே அபிநிவேஸத்தை வளரும்படி க்ருஷி பண்ணின உபகாரஸீலனை, அநுபகாரகரைப்போலே குறையச்சொல்லக்கட வையோவென்று; தன்னைமீட்கைக்காக அவனை யியற்பழித்ததோழியைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஆறு;—(ஊரவர்கவ்வை.) “இப்படி தன்னைப்பிரிந்து அத்தயந் தம் அவஸந்நையா யிருக்கச்செய்தே, தன்னுடைய லோபத்தாலே தன்னை உனக்குகாட்டித் தாராதேயிருக்கிற அவனை யாசைப்படு கிறதுதான் என்” என்று தோழிசொல்ல; ப்ரதிபந்தக ஸதஸஹ ஸ்ரங்க ஞ்ளவாயிருக்கச்செய்தே, அவற்றையே வர்த்தகமாகக் கொண்டு தன்திருவடிகளிலே நிரவதிகமான அபிவிேஸத்தை எனக்குவிளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணையே! தோழி லுப்த னென்று சொல்லுகிறதென்கிறாள். (ச)

நடு;—அஞ்சாம்பாட்டு. நீ “அவனுக்கு நீர்மையிலலை, நிரக்க் ருணன்” என்றாயகிலும்: அச்சொலவுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை காண், நீ அவனுக்கு குணஹாநி சொல்லுவது என்னை மட்டைக் காகவிதே, அதுவும் நான் அவனைப்பற்றுக்கைக்கு உறுப்பாகச்சொன் னுயானவித்தனை என்கிறாள்.

கடியன்கொடியன் நெடியமாலுலகங்கொண்ட
அடியன்*அறிவருமேனிமாயத்தன்*ஆகிலுங்
கொடியவென்னெஞ்சமவென்றேகிடக்குமெல்லே*
துழுகொளிடமடத்தோழி! அன்னையென்செய்யுமே? (ரு)

ஊரார்—ஊரார்
கவ்வை—அலராகிற
எரு—எருவை
இட்டு—இட்டு
அன்னை—தாயாருடைய
சொல்—நிரந்தரஹிதவசநமாகிற
நீர்—நீரை
படுத்தி—நிறுத்தி
நாரம்—ஆசையாகிற
நெல்—நெல்லே
வித்தி—விரைத்து
முளைத்த—அதுமுளைத்த
நெஞ்சம்—செஞ்சமாகிற
பெரும்—பெரிய
செய்யுள்—விளைநிலத்துக்குள்ளே
பேர்—மிகவும்பெருத்து

அமர்—ஊர்ப்பூசலையுடைத்தான
காதல்—அபிவேஸத்தை
கடல்புரைய—கடல்போலே ஸம்ருத்த
மாக
விளைவித்த—பலிக்கும்படிபண்ணின
கார் - வர்ஷு—கவலாஹகஸ்வபாவத்தை
அமர்—உடைத்தான
மேனி—திருமேனியையுடையனாய்
நம்—நமக்கு பவ்யனான
கண்ணன்—கருவண்ணன்
தோழி—(முன்பு அவன்குணத்தைச்
சொல்லியுட்டின) தோழி
கடியனே—(இன்று அவன் குறை
சொல்லியிர்ப்பழிக்கும்படி)
கடியனானோ?
பேரமர்—பெரியவமர்த்தியுமாம் (ச)

46 திருவாய்மொழி; று-ப, று-தி, று-பா, கடியன் வ்யாக்யாரம்.

19:—அநந்தரம், நீ இயல்பழித்தபடியே குணஹ்நனுகிலும், என் நெஞ்சு என்னை அநந்யார்ஹமாக்கின அவனையொழிய அறியாதென்கிறான்.

கடியன்—(ஸ்வகார்யத்தில் எதிர்த்தலை
பாராமல் ஸீகர்ப்ரவ்ருத்திபண்
ணும்) கடுமையையுடையனாய்
கொடியன்—(அக்காரியம் தலைக்கட்டி
ஒல் புரிந்துபாராமல்போம்)

கொடியவனாய்
நெடிய—(போகப்புக்கால் விலக்கவரி
தாம்படி) பெரிய

மால்—மேன்மையை யுடையனாய்
உலகம்—லோகமடங்க

கொண்ட—தன்னதேயாம்படி எதிர்த்
தலைக்கு ஒன்றும் ஒட்டா
மல் அநந்யார்ஹமாக்கி

அடியன்—காங்கடைக்கொள்ளும் வஞ்
சகனாய்
அறிவு—“ஸ்வச்சந்தன் ‘க்ருக்ரிமன்’
என்று விவேகிக்க

அரு—அரிதாம்படி

மேனி—அழகாலேமயக்கும்

மாயத்தனுகிலும் — ஆஸ்சர்யத்தையு
டையவனையாகிலும்

கொடிய — (லோகமர்யாதையன்றியே
குற்றஞ்சொல்லியீட்கவரி
தாம்படி) கொடிதான

என்—என்

நெஞ்சம்—செஞ்சமானது

அவனே—(கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவவி
ஸேஷங்கனையுடைய) அவனே
தஞ்சம்

என்று—என்று

கிடக்கும்—கிடவாரிற்கும்;

எல்லே — தான்முற்பாடனாய் மேல்
விழுக்கையாலும் புறம்பு

ஆறு—(கடியன்.) நீ சொன்னபடியே அவன் லுப்தன், நிரக்க
ருணன், துஷ்ப்ராபன், வஞ்சகன், தூரவகமஸ்வரூப ஸ்வபாவசேவ்

ள்ள உறவில் பற்றறுக்
கையாலும் அதிஸயித்
வ்யாமோஹத்தாலும் அந
ந்யார்ஹமாம்படி தன்கயற்
கீழே இட்டுக்கொள்ளு
கையாலும் நம்மளவிற்ப
ண்ணின உபகாரம்பரிச்
சேதிக்க வரிதான வடி
வையுடைய ஆஸ்சர்யபூ
தனாகையாலும், இக்கு
ணங்களை யுடையவனெ
ன்று நினைத்திராநின்
றது;)

எல்லே! இத்தொருநெஞ்சின் ஸ்வபாவ
மிருந்தபடியே!

துடி—துடியினழகை

கொள்—கொள்வதான

இடை—இடையையும்,

மடம்—மடப்பத்தைசயுமுடைய

தொழி—தொழி (நீ இந்த ப்ரணயதா
ரையில் வாசியறியும் ஆபிருப்
யாத்மகுணங்களை யுடைய
யாயிருக்கநிஷேதித்ததுதாயார்
நியமநத்துக்கு அஞ்சியிடு)

அன்னை—அவன்

என்—எத்தை

செய்யும்—செய்வது;

எல்லேயென்பது—என்னேயென்றாய்
ஆஸ்சர்யமாதல்.

தொழியை எல்லே

யென்று ஸம்போதித்

ததாதல்; மால்—பெரு

மையும் வ்யாமோஹமும் று)

திருவாய்மொழி, டு-ப, டு-தி, சு-பா, அன்னை வ்யாக்யாநம். 47

டிதன், மற்றும் ஸதஸஹஸ்ரதோஷங்களை யுடையவனாகிலும், கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றேகிடக்கும், என்னே! ஒரு நெஞ் சினுடைய அபிநிவேஸமேயிது என்று பிராட்டி அருளிச்செய்ய; தோழியானவள், “இப்படி அபிநிவேஸிக்கை ஈடோ, அன்னைமார் பொடியில் செய்வதென்” என்ன; விரஹாக்கியாலே தக்தராயிருக் கிற நம்மை எத்தைச்செய்வதென்கிறாள். (டு)

ஈடு அவு;—ஆறும்பாட்டு, கீழ், அன்னை என்செய்யுமென்று- நீசெய்கிறவித்தைப் பொறாங்கிடாயென்ன, அவள்பொறுதேசெய்வ தென் என்னுமளவிலே நின்றது, இதில் நீஇப்படிவ்யவஸிதையான படியறிந்தால் அவள்ஜீவியாங்கிடாயென்ன, அவள்ஜீவிக்கிலென்; முடியிலென் என்கிறாள்.

அன்னையென்செய்யிலெனூரென்சொல்லிலென் தோழியீர்*

என்னையினியுமக்காசையில்லே யகப்பட்டேன்*

முன்னையமரர்முதல்வன் வண்துவராபதி

மன்னன்*மணிவண்ணன் வாசுதேவன்வலையுளே. (சு)

பு:—அநந்தம், அவனுடைய ஆகர்வகமான வ்யபாவங்களிலே யகப்பட் டேன், என்னை நீங்கள் ஆசையரவமையுமென்று, திரளவந்த தோழிமாரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தோழியீர் — (ஸமாநஸுகது:கைக வாசுதேவன் — (அழகில்லையாகிலும் ளான) தோழியீர் விடவொண்ணாத அநுரு

முன்னை—ப்ரதமஜான பமான ஆய்ஜாத்யத்தை

அமரர்—நித்யஸூரிகளுக்கு யுடைய) வஸுதேவததய

முதல்வன் — ப்ரதாநனான மேன்மை னனவனுடைய

வண்—நிரதிஸயஸம்பத்தையுடைய வலையுளே—(இப்படி நாலுபரம்கண்

துவராபதி—புநம் கத்த்வாரகைக்கு னியான் ஆகர்வகசேவத்த

மன்னன்—நிர்வாஹகனான கீர்மையை ருபமான) வலைக்குள்ளே

யுடையனாய் (இரண்டிமில் தப்புவொண்ணாதபடி

லாதவன்றும் விடவொண் அதப்பட்டேன்—அகப்பட்டேன்;

ணைத்) இனி—ஆனபின்பு

மணி—நீலரத் நம்போலே தர்ஸயேமான என்னை—(மீட்கவரிய) என்னைப்பற்ற

வண்ணன்—ஆபிரூப்யத்தை யுடைய உமக்கு—(மீட்கநினைத்திருக்கிற) உந்

னாய் கருக்கு

48 திருவாய்மொழி, ரு ப, ந-தி, எ-பா, வளையுள் வ்யாக்யாநம்.

ஆசை — விதேயையாக ஆசைப்பட்ட	என் — ஏது
வேண்டுமது	சொல்லில் — சொல்லில்
இல்லை — இல்லை (ஆகையாலே;	என் — என்
அன்னை — தாயார்	அவள் செய்யும் ப்ரியத்தோடு அப்ரியத்
என் — ஏது	தோடு வாசியில்லை; அவர்கள் சொ
செய்யில் — செய்யில்	ல்லும் குணத்தோடு தோஷத்
என் — என்;	தோடு வாசியில்லை யென்றுகரு
ஊர் — ஊர்வார்	த்து (சு)

ஆறு:—(அன்னை.) ஸ்வபாவதவவ நிரஸ்த ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவராய் அஸ்கலிதஜ்ஞாநரான ஸேஷஸேஷாபந வைநதேயா த்யஸங்க்யேய பரமஸூரிகளாலே அநவரதபரிசரிதசரணயுகளானாயி ருந்துவைத்து, அதிசூக்தா மறுஷ்பஸஜாதீயதயா அவதீர்ணாய் வண்துவராபதித்திருநகரியிலே ஆஸ்ரிதபரமஸூலபனாப்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனுடைய கல்யாணகு ணங்களாகிற வலையுள்ளேயகப்பட்டேன்; இனி என்னை அன்னை யென்செய்யிலென், ஊரென்சொல்லிலென்; தோழிமீர், என்னை யினியுமக்காசையிலே யென்கிறாள்.

(சு)

சு: அவ. — ஏழாம்பாட்டு. அவன் குணஹாநி சொல்லுகிறஸ்த் ரீகள் வாயடங்கும்படி, நாம் அவனை வரக்கண்டு அந்த உபகாரத் துக்காகத்தலையாலே வணங்கவல்லோமே யென்கிறாள்.

வலையுளகப்படுத்தென்னை நன் நெஞ்சங்கூவிக்கொண்டு*

அலைகடற்பள்ளியம்மாளை ஆழிப்பிரான் தன்னை*

கலைகொளகல்குல்தேதாழி நங்கண்களாற்கண்டு*

தலையில்வணங்கவுமாங்கொலோ தையலார்முன்பே.

(எ)

ப:—அநந்தம், ஆஸ்ரயணர்த்தமான கூடீரார்ணவஸூநத்தையுடைய ஸர் வேஸ்வரனை நாட்டார்முன்பே நாம்கண்டு ஆகரிக்கக்கூடுமோவென்று அநந்தங் கையான தோழியைக்குறித்து உரைக்கிறாள்.

என்னை — என்னை

வலையுள் — தன்னுடைய ஆகர்ஷககுண

சேஷ்டிதங்களிலே

அகப்படுத்து — அகப்படுத்தி

நல் — (என்னிலும் தன்பக்கல்) நலத்

தையுடைய

நெஞ்சம் — நெஞ்சை

கூவிக்கொண்டு — அடியறுத்தழைத்

துக்கொண்டவனுய்	பிரான் தன்னை — மஹோபகாரகனை
(அந்தநெஞ்ச தன்பக்	வனை
கலிலே ப்ரவணமா	கலை—பரிவட்டவுடையழகை
கைக்கடியாக திரைக்	கொள்—உடைத்தாய்
குள்ளே கிடப்பாரைப்	அகல்—விஸ்தீர்ணமான
போலே	அல்குல்—அல்குலையுடைய
அலை—அலைகிற	தோழி—தோழி (இருவருமொக்க)
கடல்—கடலுக்குள்ளே	நம்—நம்
பள்ளி — ஏகாந்தமாகப் பள்ளிகொள்	கண்களால்—கண்களாலே
வானுய்	கண்டு—கண்டு
எம்மானை — அக்கிடையழகைக்காட்டி	தையலார்—பழிசொல்லுகிற தையலார்
என்னை அடிமைகொண்ட	முன்பே—முன்பே (அவன்வந்த உப
ஸ்வாமியாய்	காரந்தோன்ற)
ஆழி—(அவ்வழக்கைக் காத்தாட்டும்)	தலையில்—தலையாலே
திருவாழியையுடைய	வணங்கவும்—வணங்கவும்
	ஆங்கொலோ—ஆக்கூடுமோ? (எ)

ஆறு;—(வலையுள்.) இப்படி தன் நிலைமையை மெய்யாகச் சொன்னபின்பு, “இனி இவளால் ஒருசெயலில்லை” என்றுகொண்டு இவளுடைய அத்யவஸாயத்தைத் தோழியிசைந்தபின்பு, அவளைக்குறித்து; தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண சேஷ்டிதங்களாகிற வலையுள்ளே என்னை யகப்படுத்தி, என்னுடைய நெஞ்சைக் கூவிக் கொண்டு, ஆறும் செல்லவொண்ணாததொரு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆழிப்பிரான் தன்னை, கலைகொள கலல்குல் தோழி, அவனுக்குக் குண ஹாநி சொல்லுகிற இந்தத்தையலார்கண் ணெதிரேநங்கண்களால்கண்டுதலையில்வணங்கவுமாக் கொலோவென் கிறாள். (எ)

ஈடு;—எட்டாம்பாட்டு. மஹோபகாரகனை “குணஹீநன்” என்று சொல்லுகிற தாய்மார், “இவனையாகாதே நாம் குணஹீந னென்றது” என்று லஜ்ஜிக்கும்படி என்றோ நாம் அவனைக் காண்ப தென்கிறாள். அவன் தன்ஸத்தையையுண்டாக்கி, நம் ஸத்தையைத் தந்தான்; நாம் அவன்ஸத்தையாலுண்டானபலம் பெறுவதென்றோ வென்கிறாள்.

50. திருவாய்மொழி, ரு ப, ந-தி, அ-பா, பேய்முலை வ்யாக்யாநம்.

பேய்முலையுண்டுகடம்பாய்ந்துமருகிடை

போய்முகல்சாய்த்து* புள்வாய்பிளந்துகளிறட்ட*

தாமுறுவல்தொண்டைவாய்ப்பிராணை எந்நாள்கொலோ*

யாமுறுகின்றதுதோழி அன்னையர்நாணவே.

(அ)

ப — அநந்தரம், அநாயாஸேந அகிலவிரோதியையும் நிவர்த்திப்பிக்கு மவனை நான்கிட்டெவது என்றோ வென்கிறாள்.

பேய்—பேயின்

முலை—முலையை

உண்டு—உண்டு

சுகடம்—ஸகடத்தை

பாய்ந்து—பாய்ந்து

மருது—மருதின்

இடை—நடுவே

போய்—போய்

முதல்—வேர்பறித்து

சாய்த்து—வீழவிட்டு

புள்—பகாஸுரனாகிற பசுவின்

வாய்—வாயை

பிளந்து—பிளந்து

களிறு—குவலயாபீடத்தை

அட்ட—நிரஸித்தவனாய் (விரோதி

களிலுடைய பற்றாசறுதியாலே

ஸாஷ்ட்ருமாக ஸ்மிகம்பண்ணு

கையாலே)

தா—வெளுத்த

முறுவல்—முறுவலொளியையும்

தொண்டை—தொண்டைப்பழம் போ

லே சிவந்த

வாய்—அதாரோபையையும்

பிராணை — ஆஸ்ரிதைகளான கோபி

மாரை அநுபவித்த உபகாரகளை

தோழி—தோழி

அன்னையர் — (அவனைக் குற்றஞ்

சொன்ன) அன்னையர்

நாண—லஜைக்கும்படியாக

யாம்—நாம்

உறுகின்றது—கிட்டெவது

எந்நாள்கொலோ—என்றாயிருக்கிறதோ?

நாம் கிட்டினால் அவர்

கள் நானுமித் தனை

யென்றாகருத்து. (அ)

ஆறா—(பேய்முலை.) பூதநா ஸகட யமளார்ஜுந குவலயாபீட ப்ரப்ருத்தயாஸ்ரிதவிரோதி நிரஸைநக ஸ்வபாவனாயிருந்தவனை “குண ஹீநன்” என்றுசொல்லுகிற அன்னையர், “இவனையாகாதே ப்ரண யித்வ வாத்தஸ்யகாருண்யாகி குணரஹிதனைன்று சொல்லுவது” என்று லஜைத்துத் தலையெடுக்கமாட்டாதே யிருக்கும்படி, எந்நாள்கொலோ யாமுறுகின்றது தோழி யென்கிறாள்.

(அ)

ஈடு;அவ—ஒன்பதாம்பாட்டு. நெஞ்சு விம்மல்பொருமலாகாநிற்கவும், தன் ஸ்திரீத்வத்தாலே இதுக்குமுன்பு மறைத்துக்கொண்டு போந்தாள்; இனி “அவனையழிக்கப்புகுகிற நாம்ஆர்க்குமறைப்பது” என்று அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

(அ)

நாணும்நிறையங்கவர்ந்தென்னைநன்னெஞ்சங்கூவிக்கொண்டு*

சேணுயர்வானத்திருக்கும் தேவபிரான்தன்னை*

ஆணையென்தோழி! உலகுதோறலர்தூற்றி* ஆம்

கோணைகள்செய்து குதிரியாய்மடலூர்துமே. (கூ)

ப.--அநந்தரம், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி எட்டாமலிருக்கிற வனை. ஸர்வலோகமும் பழிக்கும்படி மடலூரக்கடவேனென்று தோழிக்குத் தன்னெஞ்சை வெளியிடுகிறாள்.

என்னை—என்னை

நாணும்—லஜ்ஜையையும்

நிறையும்—பூர்த்தியையும்

கவர்ந்து—அபஹரித்து

நல்—ஸநேஹோத்தரமான

நெஞ்சம்—நெஞ்சையும்

கூவிக்கொண்டு—அழைத்துக்கொண்டு

(க) “வியூதஃவ்யுஷ்டஷு வ

வ-தஃ வ்யுஷ்டஷு-

விஸ்வதஃப்ருஷ்ட்டஷு ஸர்

வதஃப்ருஷ்ட்டேஷு” என்கிற

படியே)

சேணுயர்—மிகவும் உயர்ந்த

வானத்து — பரமாகாஸஸப்தவாச்ய

மான) பரமபத்திலே

இருக்கும்—இருப்பானாய்

தேவர்—ஸுரிகளுக்கு

பிரான்தன்னை — (இங்குப்பண்ணின

பாவ்ருத்திகளை பரகா

ஆறு;—(நாணும்) நாணும்நிறையங்கவர்ந்து என்னை நன்னெஞ்

சங்கூவிக்கொண்டு, ஒருவர்க்கும் செல்லவொண்ணாத திருநாட்டிலே

எழுந்தருளியிருக்கிற தேவபிரான்தன்னை அயர்வறுமடமார்களுங்

கூடத் தேறாததொருபடி, தோழி, ஆணை, அவனையுலகுதோறலர்

தூற்றி, மற்றும் செய்யலாம் மறுக்குக்களெல்லாம்செய்து குதிரி

யாய் மடலூர்துமென்கிறாள். (கூ)

பிப்பிக்கும்) ஸர்வாதி

கணுவனை

என்—எனக்குவிதேயையான

தோழி—தோழி

ஆணை—உன்னையே

உலகுதோறு—ஸர்வலோகங்களிலும்

அலர்—பழி

தூற்றி—(ப்ராஸித்தமாம்படி) தூற்றி

ஆம்—என்னால் செய்யலாம்

கோணைகள்—மிறுக்குக்களடங்க

செய்து—செய்து

குதிரி—ஒருவர்க்கடங்காத நாணமற்ற

பெண்

ஆய்—ஆய்க்கொண்டு

மடல்—மடல்

ஊர்தும்—ஊரக்கடவேன்;

குதிரி—நாணப்பெண்

கோணை—மிறுக்கு.

(கூ)

52 திருவாய்மொழி, டி-ப, டு-தி, சு-பா, யாம்மடல் வ்யாக்யாநம்.

ஈடி;அவ;—பத்தாம்பாட்டு. ஜகத்க்ஷோபம்பிறக்கும்படி மடலூர்ந்தாகிலும், நிரதிஸாயபோக்யனானவனைக் காணக்கடவே நென்கிறார்.

யாமடலூர்ந்துமெம்மாழி யங்கைப்பிரானுடை*

தூமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்*

யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல்தையலார்*

நாமடங்காப்பழிதூற்றி நாடுமிரைக்கவே.

(க0)

ப.—அநந்தரம், நிரதிஸாயபோக்யமான அஸாதாரண சிஹநக்களையுடையவனை எங்கும்பழிதூற்றி ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்கும்படி மடலூர்ந்தேயாகிலும் அவன் மாலையைச்சூடுவோ மென்கிறார்.

(அத்யந்தாபிநிவேஸத்தாலே)

யா—வதேனுமொருபடியாலும் ஸ்த்ரீத்

வாநுரூபமான

மடல்—ஒடுக்கம்

இன்றி—இன்றியே (லோகத்தளவில்

பர்யவஸியாதே)

தெருவுதோறு—தெருவுதோறுமடக்கு

அயல்—அயலாரான

தையலார்—ஸ்த்ரீகளானவர்கள்

நா—நா

மடங்கா—ஓவாதேசெல்லும்

பழி—பழியை

தூற்றி—தூற்றி

நாடும்—ஸகலஜகதும்

இரைக்க — சுஷுபிதமாய்க் கூப்பிடும்

படி

யாம்—மடலூரத்தகாத ஸ்த்ரீ த்வத்தை

யுடைய நாம்

மடல்—(நமக்குடல்லாத) மடலை

ஊர்ந்தும்—ஊர்ந்தேயாகிலும்

ஆழியங்கை— கையுந்திருவாழியுமான

வழகைய நுபலிப்பித்து

எம்—நம்மை வஸீகரித்த

பிரானுடை—உபகாரகனுடைய

தூ—செவ்வியாலே தூய்தான

மடல்—இதழையுடைய

தண்—ஸ்ராமஹரமாய்

அம்—தர்ஸனியமான

தூழாய்—திருத்தூழாய்

மலர்—பூந்தாரை

கொண்டு—(க) “வதிஸுஜாநிதா

வீதா-பதிஸம்மாநிதாஸீதா” என்

கிற கணக்கிலே கையில்மடல்

வாங்குகைக்காக) அவன்தரவாங்கி

சூடுவோம் — நந்தலையிலே சூடக்கட

வோம்.

பன்மை — மடலூரத்துணர்ந்த கர்

வோக்கி; யாமடமென்றது-

வதேனுமொருமடப்பழமென்

றபடி (க0)

ஆறு;—(யாமடலூர்ந்தும்.) யாமடமின்றித் தெருவுதோறயல்தையலார்நாவும் கூடமடங்காத பழிகளைத்தூற்றி நாடுமிரைக்க யாம் மடலூர்ந்தாகிலும், எம்மாழியங்கைப் பிரானுடைத் தூமடல்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோமென்கிறார்.

(க0)

திருவாய்மொழி று-ப. ஈ-தி. கக-பா. இரைக்கும் வ்யாக்யாநம். 53

ஈடு; அவு;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல் லாரிருந்த தேசத்தே அவன்தானேவந்து நியஸம்ஸலேஷம் பண்ணு மென்கிறார்.

இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரான் தன்னை*
விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
நிரைக்கொளந்தாதி யோராயிரத்துளிப்பத்தும்*
உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம்முரெல்லாம். (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப.--அந்தாம், இத்திருவாய்மொழியை அதுஸந்திக்கவல்லவர்களிருந்த தேசமே பாம்பதமாமென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இரைக்கும்—அலையெறிந்திரைக்கிற	இனமும் இசையும் தாளமும் மற்
கருங்கடல்—கருங்கடல்போலே அபிவ்	றுமுள்ள ஸப்தாலங்காரமும்
ருத்தமான	கொள்—உடையதாய்
வண்ணன்—வடிவழகையுடையனாய்	அந்தாதி—அந்நாதியாய்
பிரான்—அவ்வுழகை ஆஸரிநர்க்குஅநு	ஷர்—அக்ஷீதீயமான
பலிப்பிக்கும் ஸ்வபாஷனான	ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்திருவாய்மொழியி
கண்ணன் தன்னை—கருஷ்ணனை	னுள்ளும்
விரைக்கொள்—பரிமளோத்தரமான	இப்பத்தும்—இவைபத்தையும்
பொழில்—பொழிலையுடைய	உரைக்கவல்லார்க்கு—ஸப்தமாத்ரோச்
குருகூர்வர்—திருநகரியிலுள்ளார்க்கு	சாரணம் பண்ணு
நிர்வாஹகரான	மவர்களுக்கு
சடகோபன்—ஆழ்வார்	தம்—தாந்தாங்களிருந்த
சொன்ன—அருளிச்செய்த	ஊரெல்லாம்—ஊரெல்லாம்
நிரை—எழுத்தும் அசையும்சீரும் தனை	வைகுந்தம்—பாம்பதமென்னலாம்படி,
யும் அடியும் சொடையும் பாவும்	ஆகும்—ஆந்தாவஹமாயிருக்கும்
	இது—கலித்துறை. (கக)

ஆறு;—(இரைக்கும்) ஒதங்கொருகிற கடல்போலேயிருந்த திருமேனியையுடைய கண்ணபிரான் தன்னை விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் நிரைக்கொளந்தாதியாயிரத்துள் இப் பத்தும் உரைக்கவல்லார்க்கு இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல, தாங்களிருந்ததேசமே தங்களுக்குத் திருநாடென்கிறார். (கக)

மூன்றற்குருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:.

நான்காந்திருவாய்மொழி ஊரெல்லாம் ப்ரவேஸும்.

ஆறு:—(ஊரெல்லாந்துஞ்சி.) இப்படி மடலூருகையிலே அத்
யவணித்திருந்த பிராட்டி மடலூரகூழையல்லாதபடி அத்யந்தம்
அவஸந்நையாய்;

ப:— நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்தம்முடைய அநுபவாபிநிவேஸத்
தாலே ஸத்வராய்க்கொண்டு ஸ்வரூபநுரூபமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாலேயாகி
லும் அவனைப்பெறுவதாக உத்தேசிக்கிற இவர், அநுபவயோக்யமானகாலம் ஸந்
நிஷிதமாயிருக்கச் செய்தேயும் அவன் அஸந்நிஷிதனாயிருக்கையாலே அத்யந்த
ஆர்த்ததராய் ஒருபாவ்ருத்திகூழல்லாதபடி மிகவும் அவஸந்நராய்: விளம்பகூ
ழல்லாமையாலே, இவ்வவஸ்தையிலே அவன் முகங்காட்டி ரகழிக்கைக்கு உட
லான; அகிலஜகதரகூழாந்தப்ரவ்ருத்தியையும், ஆபிராய்ப்பாகாஸகமான பவ்
யதையையும், அறிவ்ந்திராஸகத்வத்தையும், அபிவ்ந்தலாபத்தாலே புதுக்
கணித்த அவயவஸோபாதிபாலுண்டான அத்யந்தச் சத்ருத்தியையும் உபகாரகவித்ர
ஹயோகத்தையும், ஸத்திரபரிகரணகணவத்தையும், ஆகாங்கூலஜநகமான அஸா
தாரணசிறுத்தையும், ஆஸிரகார்த்தமாக ஆபுதமெடுத்துக் காரியங்கொள்ளுமா
காரத்தையும், அதிசயித ஐஸ்வர்யத்தையும், அநந்யாஹமாக்கும் அபதாநவிஸே
ஷத்தையும் அநுஸந்தித்த; “ஏவம்வித ஸ்வபாவனா ஸ்வரன் இவ்வவஸ்த
ையில்வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து ரகழிக்கிறவன் முடிக்கைக்கும் யோக்யதையில்
லாதபடி பராதீனமான இவ்வாத்மாவை ரகழிக்கும்விரகென்?” என்று, கால
விளம்பம்பொருமல் ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டப்ரகாரத்தை; அபிமதநாயகனா
ஸ்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே இரவு நெடுமைக்கிரங்கிக்கூப்பிட்ட நாயகி
பாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

*

ஈடு:அவ:—“நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்” என்று -
பெரியதொரு த்வராரஸமாயிறே கீழ்ச்சென்றது; மடலூரப்பெறு
கைதான் அவனைப் பெறுகையோபாதி தேட்டமாம்படி பலஹாநி
மிக்கது; இனித்தான், மடலூரும்போது அபிமதவிஷயத்தைப்படத்
திலே எழுதவேணுமே, அதுக்கு அவகாசமில்லாதபடி (க) “ஆழி
கொண்டன்றிரவி. ஹைப்ப” என்கிறபடியே ஆதித்யனை மறைத்தானா
தல், தைவயோகத்தால் அஸ்மித்ததாதல் செய்து ராத்ரியாய்,
அதுதான் ஸந்த்யாமாத்ரமன்றிக்கே சராசரங்களடங்கும்படி மத்ய
ராத்ரமாய்; பழிசொல்லுவாரோடு, அதுகூலராய் ஹிதஞ்சொல்லி

(க) பெரியாழ்-திரு-ச-க-அ.

விலக்குவாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க உறங்குகையாலே ஒருவு சாத்துணையுமின்றிக்கே, இவ்வளவிலே, ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே யுதவும் ஸ்வபாவனுமாய் ஸர்வரக்ஷகனான புருஷோத்தமனுடைய குணங்களை அநுஸந்திக்க, அவைதான் பிரிவிலே அநுஸந்திக்கையாலே மிகவும் ஆற்றாமைக்கு உறுப்பாய், * வேண்டித்தராத நாதிகளிலே யொருப்பட்டாரோபாதி முடிந்து பிழைக்கவேண்டுமளவாய், அதுதன்னைப் பெறுகை மடலூரப்பெறுகையோபாதி தேட்டமாய் விட்டது; (க) [விஷ்ணுஜாநா-விஷ்ணுதாதா] இத்தனை நற்சரக்குத்தரும் உதாரரை இவ்வூரில்கிடைக்குமோ? [செ-மே] உண்டா னுல்தான் எனக்கு இது ஸம்பவிக்குமோ? [ஸஷ்ணுவா-ஸஸ்த்ரஸ்யவா] விஷம்போலேசிறிதுபோதுநின்று கொல்லுமதன்றியே கடுக முடிக்கும் ஸஸ்த்ரத்தைத்தான் தருவாருண்டோ? [வெஸுநிராக்ஷஸஸ்ய-வேஸ்மநிராக்ஷஸஸ்ய] பிரித்துவைத்து உயிர்கொலைபாக நவிகிறவனுடையஊரிலே, நற்கொலைக்குப் பரிகரமானத்தைத்தான் தருவாருண்டோ? இப்படிமுடிகை தேட்டமாம்படியிருக்கிறவளவிலே, “நாம் ஸர்வரக்ஷகராகையாலே எல்லாருடையரக்ஷணத்துக்குமாகத் திருப்பாற்கடவிலேவந்து சாய்ந்தோம்: உம்முடையரக்ஷணத்திலே உத்புக்தராயிருந்தோம், க்ரமப்ராப்திபற்றாமைப் பதறுகிறவித்தனை” என்கிறவித்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அவன் ஸர்வரக்ஷகனாகில், நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உக்புக்தனாகில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகிறோமித்தனை; நம்மோபாதியாலுள்ளரக்ஷணம் நமக்குஸித்தியாதோவென்று அவன்குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தாராய்ச்செல்லுகிறது.

(கீழ் - தம்முடைய அநுபவா பிதிவேஸத்தாலே ஸத்வராய்க்கொண்டு ஸ்வருபாநநுருபமான ப்ரவ்ருத்தியிலேயாகிலும் அவனைப்பெறுவதாக உத்போகித்த இவர், அநுபவயோக்யமான காலம் ஸந்திஹிதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவன் அஸந்திஹிதனாகையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தராய் ஒரு ப்ரவ்ருத்திக்ஷமரல்லாதபடியிகவும் அவஸந்நராய், விளம்பாக்ஷமராகையாலே இவ்வவஸ்த்தையிலே அவன்வந்து ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான குணங்களை ஆர்த்த

36 திருவாய்மொழி இ-ப, ச-தி, க-பா, ஊரெல்லாம் வ்யாக்யாநம்.

ராய்க் கூப்பிட்ட ப்ரகார்த்தை. அபிமதநாயகனான ஈஸ்வரனைப் பிரிந்து ஆற்றாமையாலே இரவு நெடுமைக்கிரங்கிக் கூப்பிட்ட நாயகி பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.) *

ஈடு;அவ;—முதற்பாட்டு. ப்ரளயாபத்திலே வந்து உதவினவன் என்னை விரஹ ப்ரளயங்கோக்க வந்து உதவாதபின்பு. இனி நான் ஜீவிக்கை என்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்று தன்ஜீவநத்திலே நசையறுகிறான்.

ஊரெல்லாந்துஞ்சி உலகெல்லாந்நள்ளிருளாய்*

நீரெல்லாந்தேறி ஓர்நீளிரவாய்நீண்டதால்*

பாரெல்லாமுண்ட நம்பாம்பணையான்வாரானால்*

ஆரெல்லேவல்வினையேன் ஆவிகாப்பாரினியே.

(க)

ப:—முதற்பாட்டில், ஜகத்தெல்லாம் இருளாம்படி ஏகாத்திரியாய் நீண்டது; ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரன்வந்து ரக்ஷிக்கிறிலன், இனி இவ்வாத் மாவை ரக்ஷிப்பாரானென்கிறான்.

(பழிசொல்லும் அயலாரோடு ஹிதஞ்

சொல்லும் தாய்மாரோடு ஸமது:

க்கைகளாய் உசாத்துணையான

தோழிமாரோடு வாசியற ஒரு

முகத்தில்திரியாதபடி)

ஊர்—ஊராக

எல்லா—எல்லாரும்

துஞ்சி — உறங்கி (புறம்பே ஒருப

தார்த்தர்ஸநத்தாலே தரியாத

படி)

உலகெல்லாம்—லோகமடைய

நன்—செறிந்த

இருளாய்—இருளாய்

நீர்—நீரென்றுபேர்பெற்றவை

எல்லாம்—எல்லாம்

தேறி— (ஜலசரஸத்த்வங்களினுடைய

கோலாஹுலமில்லாடையாலே)

அலையடங்கித்தெளிந்து (ஒரு

ஸப்தர்ஸவணமில்லாதபடியாய்)

ஓர்—அதேஹாராத்ரவிபாகமற்று ஏகாக

ரமாய்

நீள்—வளர்ந்த

இரவாய்—ராத்திரியையாய்

நீண்டது — ஓரவதிகாணவொண்ணாத

படி நீண்டுவிட்டது; (இவ்வள

வில்)

பார்—ப்ரளயாபக்கதையான பூமியை

எல்லாம்—எல்லாம்

உண்ட—வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்த

வனாய்

பாம்பு—ஸேஷபூகனான திருவநந்தாழ்

வானை

அணையான்— படுக்கையாகக்கொண்டு

வடிவுகொடுத்தாரக்ஷிக்கை

யாலே

நம்—நமக்குத் தஞ்சுமானவன்

வாரான் — வந்துமுகங்காட்டி ரக்ஷிக்

கிறிலன்

திருவாய்மொழி, ஐ-ப, ச-தி, உ-பா, ஆவிகாப்பர் வ்யாக்யாநம். 57

எல்லே—என்னே

இனி—ரக்ஷகன் உதவாதின்பு
வல்—(அநுபவவிநாஸ்யமல்லாத) வலிய
வினையேன் — பாபத்தையுடைய
ஞன என்னுடைய

ஆவி—ஆத்மாவை

கரப்பார்—ரக்ஷிப்பார்

ஆர்—ஆர்;

உறங்குகிற ஊராராக்கவோ? ஓரிருள்
விழுங்கின லோகம்காக்கவோ? ஜுட
மானஜலத்தவம்காக்கவோ? பாதக
மான தீர்க்கராத்திரிகாக்கவோவென்று

கருத்து,

எல்லே—என்னையென்று விஷாத

ஸூசகம் (க)

ஆரூ—ஸர்வஜ்ஞர்க்குநாம் ப்ரஸுப்தமாய் ஸர்வலோகமும் அந்
தகாரபரிபூரிதமாம்படி ஒருநீளிரவுவந்து எங்கும்முடிசிறுதில்லை.
இந்ததசையில் அந்தப்பரமகாருணிகஞான பாம்பணையான் வாரா
தொழிந்தான், இனிநான் எங்கனே தரிக்கும்படியென்கிறான். (க)

ஈடு;அவ; இரண்டாம்பாட்டு. இத்தசையில் க்ருஷ்ணனும் வரு
கிறிலன்; என்னோட்டைஸம்பந்தத்தாலே அவனைப்போலே நெஞ்சே
நீயும் பாங்கன்றிக்கே யொழிந்தாயென்கிறான்.

ஆவிகாப்பாரினியா ராழ்கடல்மண்விண்மூடி*

மாவிகாரமாயோர் வல்லிரவாய்நீண்டதால்*

காவீசேர்வண்ணனென்கண்ணனும்வாரானால்*

பாவியேன்நெஞ்சமே! நீயும்பாங்கல்லையே.

(உ)

ப:—அந்தரம், தன்னுடைய வாபிரஸ்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்து ஆஸ்ரித
பவ்யஞான க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன்; 'நெஞ்சே; நீயும் விதேயமாயிருக்கிறிலே
இனி ப்ராணரக்ஷணம்பண்ணுவாரார் என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லு
கிறான்.

ஆழ்—ஆழ்ந்த

கடல்—கடலையும்

மண்—பூமியையும்

விண்—ஆகாசத்தையும்

மூடி — மூடி (அவ்வளவில்நில்லாதே
அகிலலோகத்தையும் விளாக்
கொலெகொள்ளும்படி)

மா—பெரிய

விகாரமாய்—விகாரத்தையுடைத்தாய்க்
கொண்டு

வல் — (அநேகம் ஆதித்யர்களாலும்
பேதிக்கவரிதான்) சித்தகனவை

யுடைத்தான்

ஓரிவாய்—தமோமயாத்ரியேயாய்

நீண்டது—மூடிவநவளர்ந்தது;

காவீ—நெய்தலோடு

சேர்—சேர்ந்த

வண்ணன்—நிறத்தையுடையனும்

என் — அந்நிறம் எனக்கு ஸ்வம்மாம்படி
பவ்யஞான

53 திருவாய்மொழி நூ-ப, ச-தி, ந-பா, நீயும் வ்யாக்யாநம்.

கண்ணனும்—கருஷ்ணனும்	பாங்கல்லை—அநுகூலித்திருக்கிறிலை;
வாரான்—இவ்வளவில்வருகிறிலன்;	இனி—ரக்ககனான அவனும்உதவாதே
பாவியேன்—(பவ்யனும் அபவ்யனும்	உசாத்துணையான நீயும் உதவாத
படியான) பாபத்தையுடை	பின்பு
யேனான என்னுடைய	ஆவி—ப்ராணனை
நெஞ்சமே — நெஞ்சமே (அவனைப்	காப்பார்—காப்பார்
போலே)	ஆர் — ஆர்? ஒருவருமில்லையென்று
நீயும்—நீயும்	கருத்து (உ)

ஆறு:—(ஆவிகாப்பார்) ஆழ்கடல்மண்ணின்மூடி மாவிகாரமாய்
ஒர் வல்விரவாய்நீண்டது; காவிகேர்வண்ணன் என்கண்ணனும் வரு
கிறிலன், பாவியேன்நெஞ்சமே நீயும் எனக்குச் துணையன்றியே
போனாய்; ஆவிகாப்பாரினியார் என்கிறார். (உ)

சுதே;அவ:—மூன்றும்பாட்டு ஸகலதுக்கங்கனையும் போக்கும்
ஸ்வபாவனான காகுதஸ்த்தனும் வருகிறிலன், பாதந்தரையாகை
யாலே முடியவும் விரகறிகிறிலே நென்கிறார்.

நீயும்பாங்கல்லைகாண் நெஞ்சமே நீளிரவும்*

ஒயும்பொழுதின் ஊழியாய்நீண்டதால்*

காயுங்கடுஞ்சிலை என்காகுத்தன்வாரானால்*

மாயும்வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்பிறந்தே. (ந)

ப:—அந்தரம், அரிஷ்டநிவர்த்தகரீலான சக்ரவர்த்திதிருமகன் வரு
கிறிலன்' பராதீநையாகையாலே முடியவிரகறிகிறிலேனென்று நெஞ்சப்
பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

நெஞ்சமே—நெஞ்சமே

நீயும்—ஸ்வகார்யத்துக்கும் ப்ரதாநகா

ணமான நீயும்

பாங்கல்லைகாண் — விதேயமாயிருக்கி

றிலை;

நீள்—பண்டேநீண்டிவருகிற

இரவும்—ராத்ரியும்

ஒயும்பொழுது—ஒயுங்காலம்

இன்றி—இன்றியே

ஊழியாய்—கல்பமாய்க்கொண்டு

நீண்டது—வளர்ந்துவிட்டது;

காயும்—ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைச் சுட்டுப்

பொகடுவதான

கடு—கடிய

சிலை—ஸ்ரீஸார்க்கத்தைபுடையனான

என்காகுத்தன்—பரோபகாரரீலமான

குடியிலேபிறந்த சக்

ரவர்த்திதிருமகன்

வாரான்—ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு

உதவியுட்போலேவந்து உதவு

கிறிலன்;

திருவாய்மொழி, நு-ப, ச-தி, ச-பா, பெண்பிறந்தவ்யாக்யானம் 59

வல்வினையேன்—(அவன் உதவாமை மில்லாத) பெண்ணாய்
 க்கடியான்) ப்ரபல பிறந்து—பிரந்து
 பாபத்தையுடையான் மாயும்வகை—முடியும்பாகாரம்
 பெண்—‘முடியும்போது ஸ்வாதந்தர்ய அறியேன்—அறிகிறிலேன். (ங)

ஆறு;—(நீயும்) மடசெஞ்சமே! நீயும் துணையன்றியேபோனாய்;
 நீளிரவும்ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய்நீளாநின்றது, ப்ரதிகூலத
 ஹந ஸ்வபாவமான ஸ்ரீஸார்ங்கத்திருவில்லையுடைய என்காருத்
 தன்வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால்தான் முடியலாமிறே; ‘முடி
 வன்’ என்றால் முடியவொண்ணாதபடி பாபத்தினால் பராதீநையாய்ப்
 பிறந்தேனென்கிறாள். (ங)

ஈடு;அவ;—நாலாம்பாட்டு, கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்
 ணாதபடி வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, வரையாதேரகூறிக்கும் ஸ்ரீவாமந
 னும் வருகிறிலன், என்சிந்தாவ்யஸநத்தைப் போக்குவாரா? என்
 கிறாள்.

பெண்பிறந்தாரெய்தும் பெருந்துயர்காண்கிலேனென்று*
 ஒண்கடரோன் வாராதொளித்தான்* இமமண்ணளந்த
 கண்பெரியசெவ்வாயெங்காரேறுவாரானால்*
 எண்பெரியசுந்தைநோய் தீர்ப்பாராரென்னையே? (ச)

ப;—அந்தாம். அபேகூறித்தபூமியை யளந்துகொண்ட ப்ரீதியாலே
 புதுக்கணித்த அவயவாதிஸோபையாலே செருக்கனான த்ரிவீக்ரமன் வருகிறி
 லன்; அபரிச்சிந்நமான என்னுடைய சிந்தாரோகத்தைத்தீர்ப்பார் ஆர்? என்
 கிறாள்.

(பாதந்த்ரைகளாய் ம்ருதுஸ்வபாவைக டரோன்—தேஜஸ்ஸையுடைய ஆதி
 ளான) த்யன்

பெண்—பெண்ணாய்

பிரந்தார்—பிரந்தார்

எய்தும்—ப்ராபிக்கிற

பெருந்துயர்- துஸ்ஸஹமானஹாது:

க்கல்லை

காண்கிலேன்—காணமாட்டுகிறிலேன்

என்று—என்று

ஒண்—உதயகாலத்திலேதர்ஸ்யமான

(க) “ ஹ்ரெஷா ஹெ தீஸ-ந்ய-பு-
 பீஷோதேதி ஸூர்ய: ” என்று

ஈஸ்வரானுவதிதாம் பண்ணிவரும்

காலத்திலும்

வாராது—வாராதே

ஒளித்தான் — (ஆராய்ந்தாலும் அறிய

வொண்ணாதபடி) ஒளித்

துப்போனான்

60 திருவாய்மொழி, ரு-ப, ச-தி, ரு-பா, ஆரென்னை வ்யாக்யானம்.

இ—இந்த

மண்—பூமியை

அளந்த — தனக்கேயாம்படி அளந்து
கொண்டபரீதியாலே

பெரிய—பாந்த

கண்—திருக்கண்களையும்

செம்—சிவந்த

வாய்—திருவதார்த்தையுமுடையனாய்

எம்—(அந்தபூமியைப்போலே இவ்வ
உயவஸோபையாலே) எம்போல்

வாரையும் அநந்யார்ஹமாக்கி (அத்
தரீலே) ஆர்—ஆர்?

கார் — காள்முகம்போலே ஸ்யாமள

மான வடிவையுடையவனாய்

ஏறு—(நினைத்ததுமுடித்தபரீதியாலே
ருஷபம்போலேசெருக்கனாயிருக்

கிற த்ரிவிக்ரமன்

வாரான்—வருகிறிலன்;

எண்—நினைவக்கு

பெரிய—(அவ்வருகேவிஞ்சி அவாங்க
நஸகோசமான) பெரிய

சின்னத்தோய்—மனோதவ்யாதியை

என்னை—என்னை

தீர்ப்பார்—தவிர்ப்பார்

ஆர்—ஆர்?

(ச)

ஆறு;—(பெண்பிறந்தார்.) நான் படுகிற இந்தமஹாதுக்கத்தைக்
காண்கையில் முடிகைபே நன்மென்றுபார்த்து ஆகித்யன்வாராதே,
தன்னைக்கொண்டு முடிந்தான்; இந்ததசையில் தன்னுடைய காரு
ண்ய ஸௌரீல்யஸௌந்தர்யாதி குணங்களாலே என்னைத்தோற்
பித்து எனக்குப் பரமபோக்யனாயிருந்தவன் வருகிறிலன், வாரா
தொழிந்தால் அளவிறந்தசின்னத்தோய்தீர்ப்பார் ஆர் என்னை பென்
கிறான்.

(ச)

ஈ;அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆபத்தில் உதவும் அன்னைபரும்
தோழியரும் ஆராய்கிறிலர்கள், அவர்கள் உதவாதபோது உதவும்
க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், நான் ஸப்தாவ ஸேஷையானேனென்
கிறான்.

ஆரென்னையாராய்வா ரன்னையருந்தோழியரும்*

நீரென்னையென்னாதே நீளிரவுந்துஞ்சுவரால்*

காரன்னமேனி நக்கண்ணனும்வாரானால்*

பேரென்னைமாயாதால் வல்வினையேன்பின்னின்மே.

(ரு)

ப;—அநந்தரம், உபகாஸரீல பான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணனும்வருகிற
லன், நான் நாமாவஸேஷையானேன், என்னையாராய்வார் ஆர் என்கிறான்.

அன்னையரும்—(பரிவராய்வந்து ஆரா நீர்—இவளீர்மை

யும்) தாய்மாரும்

தோழியரும் — (ஸௌஹார்த்தத்தாலே என்னே—ஏதாயிருக்கிறது

என்னாதே—என்றுநிரூபியாதே,
ஆராயும்) தோழிமாரும் நீள்—தீர்க்கையான

இரவும்—ராத்திரிமுழுக்க	பின்—பின்பு
துஞ்சுவர்—உறங்காரின் றூர்கள் (அவர்	நின்று—நின்று
கள் ஆராயாதவனவிலும்	பேர்—நாமமாத்ரம்
ஆராயக்கடவனாய்)	என்னை—என்னை
காரன்ன — (அதிலுயிதோபகாரஸீல	மாயாது — முடியவொட்டுகிறதில்லை;
மான) காளமேகம்போலே	(ஆனபின்பு)
யிருக்கிற	என்னை — என்னை
மேனி—திருமேனியையுடையனாய்	ஆராய்வார்—ஆராய்வார்
நம்—நமக்குபவ்யனான	ஆர்—ஆர்; ஒருவருமில்லையென்றபடி.
கண்ணனும்—கருஷ்ணனும்	அத்யந்தா வஸாதம் பிந்தவனவிலும்
வாரான்—வந்து ஆராய்கிறிலன்;	‘இன்னாங்கிடந்தான்’ என்கிற நாம
வல்லினையேன்—(ப்ராப்தராய் ஆராய்	மாத்ரமே ஸத்பாவஸூசகமென்று
வாரும் ஆராயாமைக்	கருத்து [உவ்வினையேன்பின்னி
கிடான்]ப்ரபலபாபத்	ன்று-ஆரென்னையாராய்வார்] என்று
தையுடையேனான	அந்வயிக்கவுமாம்; கீர் என்செய்தீ
எனக்கு	ரென்னுதேயென்றமாம். (நு)

ஆறு;—(ஆரென்னை.) அன்னையருந்தோழியரும் நீரென்னே யென்னுதே நீளிரவுந்துஞ்சினார், ஆரென்னையாராய்வார்; ஸர்வா வஸத்தையிலும் எனக்குத் துணையாயிருக்கக்கடவ காரன்னமேனி நங்கண்ணனும் வருகிறிலன், வாராதொழிந்தால் இவ்வயஸநத்துக்கு ஆஸ்ரயமான என்பேர் முடியப்பெறலாமியே, நான்முடிந்தபின்பும் என்னுடைய பேரானது முடிக்கிறதில்லையென்கிறான். (நு)

சுடே;அவ;—ஆரூர்பாட்டு, விரஹவ்யஸநமும் செல்லாநிற்க, ராத்திரியுமாய் ரக்ஷகனுனவனும் வாராதொழிந்தால் முடியப்பெறாத ப்ராணனை ரக்ஷிப்பாராரென்கிறான்.

பின்னின்றகாதல்நோய் நெஞ்சம்பெரிதடுமால்*

முன்னின்றிராஜாழி கண்புதையமுடிற்றால்*

மன்னின்றசக்கரத்தேதம்மாயவனும் வாரானால்*

இந்நின்றநீளாவி காப்பாராரிவ்விடத்தே.

(சு)

ப;—அநந்தரம், அபிநிவேஸமும் ராத்திரியும் நலியாநிற்க, ஸத்திரபான ரக்ஷ ணோபகரணத்தையுடையவன் வருகிறிலன், என்னுடைய ஆத்மாவை ரக்ஷிப் பாராரென்கிறான்.

62 திருவாய்மொழி நு-ப, ச-தி, ஏ-பா, காப்பாரார் வ்யாக்யாநம்.

பின்—பின்பொடர்ந்து
நின்ற—விடாமல்நடக்கிற
காதல்—அபிரிவிவெஸமாகிற
நோய்—நோயானது
நெஞ்சம் — (தனக்குப்பிறப்பிடமான)
நெஞ்சை

பெரிது—மிகவும்
அடம்—அழியாநின்றது;
முன்—முன்னே
நின்று—நின்று
இரா—ராத்திரியாகிற
காழி—கல்பமானது
கண்—கண்ணானது
புதைய—புதையுட்படி
மூடிற்று—மறைத்தது;
(இப்படிபின்னும் முன்னும் விரோது
யானவளவிலு)
மன்னின்ற—(ஆஸ்ரிதருடைய வினை
யைக்கடிவைக்கு) நித்யஸந்
நிஹிதமான

சக்கரம்—திருவாழியையுடையனும்
எம்மாயவனும் — ஆஸ்ரயஞ்ஞசேஷ்
டிதங்களாலே தன்னை
என்போல்வார்த்து ஸ்வம்
மாக்கின க்ருஷ்ணனும்
வாரான்—வருகிறிலன்;

நின்ற — நிரந்தரது:காநுபவம் பண்ணு
நின்றாலும் அதுக்கிளையாதி
ருக்கிற

என்—என்னுடைய
நீள்—நித்யமான
இ—இந்த
ஆவி—ஆத்மவஸ்துவை
இவ்விடத்து—இவ்வவஸ்துவையில்
காப்பார்—ரகஷிப்பார்
ஆர்—ஆர்.

இந்நின்றவென்று பாடமாய்-இந்தநித்
யமான ஆத்மவஸ்துவை யென்று
மாம்; நித்யதவமும் து:காநுபவத்
துக்குறுப் பாயிற்றென்று
கருத்து(சு)

ஆறு;—(பின்னின்ற.) முடிந்தபின்பும் செல்லுகிற விஸ்வேஷ
வ்யஸநமொன்றும் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை, இந்த ராத்திரியான
யுகமானது அவன்வரிலும் அவனைக் காணவொண்ணாதபடி என்
கண்ணைமறைத்துக்கொண்டு நில்லாநின்றது, இவ்வந்தகாரமெல்லாம்
போம்படி நிராசரயதீப்திபுக்தமான திருவாழியை ஏந்திக்கொண்டு
அவன்வருகிறிலன், இந்தததசையில் இந்நின்றநீளாவி காப்பாரார்
ரென்கிறார்.

(சு)

சு; அவ;—ஏழாம்பாட்டு. ராத்திரியாகிறபுகம் செல்லாநிற்க
அவன் வந்து தோற்றமுமையாலே, அகிமிஷராகையாலே உறங்காத
தைவங்களைக்குறித்து, நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

காப்பாராரிவ்விடத்துக் கங்கிருளின்னுண்ணுளியாய்*

சேட்பாலாதுழியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்*

தூப்பாலவெண்சங்கு சக்கரத்தன்தோன்றானால்*

தீப்பாலாவல்வினையென் தெய்வங்காளென்செய்கேனோ. (எ)

திருவாய்மொழி டு-ப, ச-தி, அ-பா, தெய்வங்கள் வ்யாக்யானம். 63

ப:—அந்தரம் தர்ஸநாகாங்குஜநகமான அஸாதாரண சிஹந்தை யுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வந்துதோன்றுகிறிலன், இந்தமஹாந்தகாரமான ராத்ரியில் என்செய்கேனென்று. உறங்காததைவங்களைநோக்கிக் கூப்பிடுகிறான்.

இவ்விடத்து—(ரக்ஷகனுதவாத) இந்த தோன்றான் — ‘பன்னெடுஞ்சூழ்சுடர் அவஸ்தையில்

காப்பார்—ரக்ஷிப்பார்

ஆர்—ஆர்;

கங்கு—எல்லேநிலமாச் செறிந்த

இருள்—இருளையும்

நுண்—துண்ணிதான்

துளி—பனித்துளியையும்

ஆய்—உடைத்தாய்

சேண்—அதிதூரமான

பாலது—ஸ்வபாவத்தையுடைய

ஊழியாய்—கல்பமாய்க்கொண்டு

செல்கின்ற—செல்லாநிற்கிற

கங்குல்வாய்—ராட்ரியிடத்து

தூ—அழுக்கற்ற

பால—ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாய்

வெண்—வெளுத்த

சங்கு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்

சக்கரத்தன்—திருவாழியையு முடைய னுணவன்

நாயிற்றோடுபான்மதியே

ந்தி ” என்கிறபடியே

சந்த்ராதியங்களைக் கொ

ண்டுவருமாபோலேவந்து

தோன்றுகிறிலன்;

தி—அக்கிபோலே

பால—சாஹகஸ்வபாவமாய்

வல்—ப்ரபலமான

வினையேன்—பாபத்தை யுடையேனான்

தெய்வங்கள் — (என்று:க்கங்கண்டு

இமைகொட்டாமல் பார்த்

திருக்கிற) தேவதைகள்

என்—எத்தை

செய்கேன்—செய்வேன்.

ரக்ஷிமான என்னால் ரக்ஷித்துக்கொள்

ளவொண்ணதென்று கருத்து.

கங்கு—எல்லேநிலம்; தூய்மை- அ

ழுக்கறுதி; பாலென்று = ஸ்வபா

வம். (எ)

ஆறு:—(காப்பாரார்.) மஹாந்தகார வர்ஷோபேதையாய் முடிவில்லாததொருபுகமாய்க்கொண்டு செல்லாகின்ற ராத்ரியில், தூப்பாலவெண்சங்குசக்கரத்தன் தோன்றுதொழிந்தான், காப்பாராரிவ்விடத்து. தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்கள் என்செய்கேனென்று தன்னுடைய நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே கூப்பிடுகிறான். (எ)

ஈ:—எட்டாம்பாட்டு. ஏகராத்ரி அநேகபுகமாய் மிகவும் நலியாநின்றது, எம்பெருமானும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாகின்ற தென்கிறான்.

தெய்வங்களென்செய்கேனோரிரவேழமூழியாய்*

மெய்வந்துகின்றென தாவிமெலிவிக்கும்*

கைவந்தசக்கரத்தென்கண்ணனும் வாரானால்*

தைவந்ததன்மென்றல் வெஞ்சுடரில்தானடுமே.

(அ)

ப; — அந்தரம், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிவர்த்தநத்தில் ஆயுதமெடுத்துக் காரியங் கொள்ளும் க்ருஷ்ணனும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியா நின்றது, என்செய்வேனென்று அந்ததைவங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

தெய்வங்காள் — (உணர்த்தியோடேயி
ருக்கிற) தைவங்காள்
(ஒருபாவ்ருத் திகழ்மையில்லாத நான்
என்னுடைய ரக்ஷணத்தில்)

என் — எத்தை

செய்கேன் — செய்வது

ஒர் — ஒரு

இரவு — ராத்ரி

ஏழு — ஏழு

ஊழியாய் — கல்பமாய்க்கொண்டு

மெய் — புத்தியூர்வகமாக

வந்து — முன்னே வந்து

நின்று — நின்று (விரஹக்லிஷ்டமான)

எனது — என்னுடைய

ஆவி — ப்ராணனை

மெலிவிக்கும் — க்ருஸமாக்காநிற்கும்;

கைவந்த — (பகலே 'இரவையழைக்க')

என்னிலும் நினைவறிந்து

காரியஞ்செஞ்ஞயும்படி) வி
தேயமான)

சக்கரம் — திருவாழியையுடைய

என் —

கண்ணனும் — க்ருஷ்ணன்

வாரான் — (அத்தைக்கொண்டு இந்த
ராத்ரிபோம்படி) வருகிறிலன்

(அவன்வாராதது அறிந்து)

தைவந்த — (நலியவருவாரைப் போலே)
தடவுகிற

தண் — குளிர்ந்த

தென் றல் — தென் றலானது

வெம் — வெவ்விய

சுடரில் — அக்நியிற் காட்டிலும்

அடும் — சுடாநின்றது.

அக்நிபோல என்முமாம்; கைவருகை-

நினைத்தபடி காரியங்கொள்ளலாகை;

தைவருதல் — தடவுதல் (அ)

ஆறு; — (தெய்வங்காள்.) ஒரிரவு ஏழுழியாய் வந்து எனதா வியை மெலிவிக்கும், க்ருதுமிடம்பொருது கைந்நின்றசக்கரத்து என்கண்ணனும் வருகிறிலன், ஹேமந்தகாலத்தில் அதுபீதமான தென்றல் வெஞ்சுடரில்தானடும், தெய்வங்காள் என்செய்கேனென் னிறான். (அ)

ஈ; அவ; — ஒன்பதாம்பாட்டு. ராத்ரியும் நலியாநின்றது, ஸூர் யோதயமும் “நமக்கு” என்றவாறே ப்ரார்த்தயமாய்விட்டது, ரக்ஷக னாவனும் தோற்றுநிலன், என்மனோது; கத்தை இனிப்போக்கு வார் ஆரென்கிறான்.

வெஞ்சுடரில் தானமுமால் வீங்கிருளினுண்துளியாய்*

அஞ்சுடரவெய்ப்போனணி நெடுந்தேர்தோன்றாநால்*

செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண் செல்வனும்வாரானால்*

நெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரினியார் நின்றுருகுசின்றேனே.

(க)

திருவாய்மொழி, நு-ப, ச-தி, க0-பா; நின்று வ்யாக்யாநம். 6:

ப;—அநந்தரம், அதிசயிதாந்தகாரமான ராத்திரியானது நவியாநின்றது ஆகிய்யாதம் தோன்றுகிறதில்லை, இவ்வளவில் அத்தயபங்குரைஸ்வர்யவஸிஷ்ட னான புண்டரீகாக்ஷன் வருகிறிலன், ஸித்திலையாகிற என்னுடைய மனோது: கத்தைப்போக்குவாராரென்கிறான்.

வீங்கு—வீங்கிச்சதைத்த

இருன்—இருளையுடைத்தாய்

நுண்—நுண்ணியதான

துளி - பனித்துளியை

ஆய்—உடைத்தாய்க்கொண்டு (ப்ரக்ருத
மானராத்திரிதான்)

வெம்—வெவ்விய

சுடரில்—நெருப்பிற்காட்டில்

அடம்—சுடரின்மீது;

(இவ்வளவில் தன் தோற்றாவாலே இரு
ளைப்போக்கும்)

அம்—அழகிய

சுடர—சுடரையுடைய

வெய்யோன்—(உஷ்ணபாநுவான) ஆதி
த்யனுடையதான்

அணி—அழகிய

நெடு—உத்துங்கமான

தேர்—தோனது

தோன்றது—தோன்றுகிறதில்லை, (இவ்
வளவில்)

செம் — (அதிசயிதாந்தகாரமான ராத்திரி
மாய்ச் சிவந்த

சுடர்—ஒளியையுடைய

தாமரை—தாமரைபோலேயிருக்கிற

கண்—கண்களையுடையனான

செல்வனும்—நீமானும்

வாரான்—வருகிறிலன்; (ஆகையாலே)

நின்று—ஒருபடிப்படநின்று

உருகுகின்றேன்—உருகாநின்றேன்;

இனி—இனி

நெஞ்சிடர்—என்மனோதுக்கத்தை

தீர்ப்பார்—தீர்ப்பார்

ஆர்—ஆர்.

வீங்குதல் — தடித்தலாய். செறிதலைச்
சொல்லுகிறது.

நுண்ணியாய்—நுண்ணியதுளியாய்,

தான்—வெஞ்சுடரில்—அடாநிற்குமென்று

மாம் (க)

ஆறு;—(வெஞ்சுடரில்) வெஞ்சுடரில் தானடாநின்றது வீங்கிரு
ளின் நுண்ணியாய்; அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிநெடுந்தேர் தோன்
றுகிறதில்லை, செஞ்சுடர்த்தாமரைக்கண்செல்வனும் வருகிறிலன்,
இனிநெஞ்சிடர்தீர்ப்பாரார், முடியப்பெறுதே காலதத்வமெல்லாம்
நின்று உருகாநின்றே நென்கிறான். (க)

ஈ;அவ;—பத்தாம்பாட்டு. இந்தராத்திரியில் என்னுடைய வ்ய
ஸந்தைதக்கண்டுவைத்து அவன்திறமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே
லோகமாகவுறங்குவதே! என்கிறான்.

நின்றுருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம்*

சென்றுருகிநுண்ணியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய்*

அன்றொருகாலவையமளந்தபிரான்வாரானென்று*

ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோவுறங்குமே.

(க0)

66 திருவாய்மொழி ஓ-ப, ச-தி, கக-பா, உறங்குவான்வ்யாக்யாரம்.

ப;—அந்தரம், ராத்ரியிலே நான் ஈடுபடாநிற்க; பூமியை அந்ந்யாஹ்
மாக்கின மஹோபகாரகன் விஷயமாக ஒருவார்த்தைசொல்லாதே லோகம் உறங்
சாநின்றதென்று கூப்பிடுகிறான்.

நின்று—(ஒருகாலொழியாமே) நின்று	ஒருகால்—ஒருகாலத்திலே
உருகுகின்றேனேபோல— உருகாநிற்	வையம்—பூமியை
கிற எண்ணப்போலே	அளந்த—அளந்த
நெடு—மஹாவகாஸமான	பிரான்—லோகோபகாரகன்
வானம்—ஆகாசம்	வாரான்—இன்றுவருகிறானே
சென்று—கூய்த்துச்சென்று	என்று—என்றாகிலும்
உருகும்—உருகுகிற	ஒன்று—ஒருவார்த்தையை
நுண்—நுண்ணிய	ஒருகால்—ஒருகால்
துளி—துளிகளை	சொல்லாது—சொல்லாதே
ஆய்—உடைத்தாய்க்கொண்டு	உலகு—லோகம்
செல்கின்ற—(இடைவிடாமல்) செல்	உறங்கும்—உறங்காநிற்கும்.
லுகிற	ஒ—இதுவென்னதட்டுத்தான் என்று,
கங்குல்வாய்—இரவிடத்து	வெறுத்துரைத்தபடி.
அன்று — (மஹாபலியபஹரித்த)	வாராதொழிவதே என்று வெறுத்து
வன்று	ரைத்ததாகவுமாம், (க0)

ஆறு;—(நின்று.) நின்று உருகுகின்றேனேபோல நெடுவானம்
சென்றுருகிநுண் துளியாய்ச் செல்கின்றகங்குல்வாய், அன்றொரு
கால் வையம் அளந்தபிரான் வாரானென்றாகிலும் அவந்திறமாக
ஒன்றொருகாற்சொல்லாது உலகோஉறங்குமேயென்கிறான். (க0)

ஈடு;—நிகமத்தில், இவர் பாசுரங்கேட்டார், இவர்தஸையை
யதுஸந்தித்தார் பிழையார்களுன்கிறார். (பரமபதவித்திசொல்லி
ந்து) முடிந்தார் புகலிடம் அதுவாகையாலே சொன்னவித்தனை.

உறங்குவான்போல் யோகுசெய்தபெருமானை*

சிறந்தபொழிற்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்*

நிறங்கிளர்ந்தவந்தாதி ஆயிரத்துளிப்பத்தால்*

இறந்துபோய்வைகுந்தம் சேராவாறெங்கனையோ. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப;—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகப் பரமபதப்ரப்தியை
அருளிச்செய்கிறார்.

உறங்குவான்போல்— (படுக்கைவாய்ப்	நிறம்—பண்
புப்பெற்று) உறங்கு	கிளர்ந்த—மிஞ்சின
கிறவன்போலே	அந்தாதி—அந்தாதியான
(ஏகாந்தஸ்த்தலமான	ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்
கூரார்ணவத்திலே)	இப்பத்தால்—இப்பத்தால்
யோகு—ஐகத்ரக்ஷணசிந்தாயோகத்தை	இறந்து—ஸரீரவீரஸ்ஸேஷம்பிறந்து
செய்த—பண்ணிக்கிடக்கிற	போய்—அர்ச்சிராதியாலேபோய்
பெருமானை—ஸ்ரவேஸ்வரனைப்பற்ற	வைகுந்தம்--பரமபதத்தில்
சிறந்த—ஸம்ருத்தமான	சேராவாறு—புகாடொழிவது
பொழில்—பொழிலாலே	எங்ஙனே—எங்ஙனே; அத்தேசத்திலே
சூழ்—சூழப்பட்ட	புதுகையறுதியென்றுகருத்து.
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	நிறம்—பண்; சந்தமாகவுமாம்.
சடகோபன்—அழ்வார்	இது-கலிவிருத்தம்;நாலடித்தாழிசைய
சொல்—அருளிச்செய்த	கவுமாம் (கக)

ஆறு;—(உறங்குவான்) ஸ்வாத்மாநுபவஜ்ஜித நிரவதிகாநந்த மஹிமப்ரஸக்தஸ்தைமித்யத்தாலே நிஸ்தரங்கமஹாரணவ ஸத் ரூபான என்பெருமானைச்சொல்லி அலற்றின இத்திருவாய்மொழி யில்சொன்ன ஆர்த்தியை அநுஸந்தித்தார் எங்ஙனே தரிக்கும்படியென்கிறார். (கக)

அஞ்சாம்பத்து நாலாந் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—எங்ஙனையோ ப்ரவேஸம்.

சூரு;—அதுபூதபரமபுருஷகுண ஸ்மரணத்துக்குங்கூட கூழ் மையல்லாதபடி ராத்ரியில் மதியெல்லாமுன்கலங்கி அத்தயந்தம் அவஸந்நையாய், விடிந்தவாறே லப்தஸம்ஜனஞயாய், பண்டுகண்டு அநுபவித்தநம்பியுடைய திருநகரியினுடைய அழகையும், நம்பிதம் மூடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவ நாத்யவதிகாதிஸயாடஸக்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும், திவ்ய பூஷணதீவ்யயுத்தஜிதமான அழகையும் ஸ்மரித்து, அந்த ஸ்மரண ஜிதமான ப்ரீதியாலும், தத்ஸம்ஸ்லேஷாலாபரிபந்தநமான அப்ரீதியாலும் விஸிஷ்டையாய் தத்ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக இருந்து நோவு படுகிற பிராட்டி, “பரமப்ரணயியான எம்பெருமான்பக்கல் நீ உன்னுடைய அபிசிவேஸந்தோற்ற இருத்தல், அந்தவிஸ்லேஷஜிதமான அவஸாதந்தோற்ற இருத்தல், அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்குறுங்குடியிலே போக உத்தயோகித்தல்செய்யல்; “தன்னையுத்திய்ய இவள் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே வாராதொழிவதே, ஒருவனுடைய கொடுமையிருந்தபடியென்?” என்றுகொண்டு இந்தலோகம் அவன் பக்கலிலே நைர்க்க்ருண்யாதிதோஷத்தையாங்கிக்கும், இது வல்லது நங்குடிக்குப்படியில்லை; ஆனபின்பு அவன்தானே ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்கண்டு இருக்குமத்தனையல்லது இப்படிபடுகை ஈடல்ல” என்று தன்னைப் பொடிந்து தனக்கு முகங்காட்டாதேயிருந்த தன்னுடைய அன்னைமாரைக்குறித்து; நம்பியுடைய, ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயும் அந்யோந்ய ஸம்ஸர்க்கலித்தமாயும் ஸதாதுபூயமாநமாயிருக்கச் செய்தே அபூர்வவத்விஸ்மயமாததாநமுமாயிருந்த நிரவதிக திவ்ய ஸௌந்தர்யமும், திவ்யாவயவ திவ்யபூஷண திவ்யயுத்தங்களுமெல்லாம் என்நெஞ்சுள்ளும்புகுந்து நிறைந்திருக்கிற இருப்பும், அவற்றில் என்நெஞ்சுவிழுந்து அவையல்லது அறியாதே இருக்கிற இருப்பும் உங்களுக்குத்தெரியாமையிறே நீங்கள் என்னைப் பொடிகிற தென்று சொல்லுகிறாள்.

*

ப;—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் “உறங்குவான்போல் யோகு செய்தபெருமான்” என்று அவனுடைய ஆஸ்ரிதஸமாநுஷணசிந்தாயோகத்தை

அநுஸந்தித்து ஆஸ்வஸ்தராய் பூர்வாநுபூதமான, “நல்கியென்னைவிடான்” என்கிறபடியே-தம்மை ஒருகாலும் கைவிடாத நம்பியுடைய வடிவழகு ஸம்ருதிவிஷயமாய் ஆந்தர ப்ரீதியை ஜபிப்பிக்க, பாஹ்யஸம்ஸுலேஷாலாபத்தாலுண்டான ஆர்த்தியுமொக்க நடக்கச்செய்தே; நம்பியுடைய அஸாதாரண சிற்றாவயவ வைலக்ஷணயத்தையும், அலங்கார ஸோபையையும், ஆஸ்மிதரைக்காத்தாட்டும் ஆயுதபூர்த்தியையும், பரத்வப்ரகாஸகமான பரிஷ்காராபகாரத்தையும், அதிஸயிதபோக்யமான முகாவயவஸோபையையும், முகாவயத்தோடுசேர்ந்த ரூபயஜுவைலக்ஷணயத்தையும், தேஜோமயமாய் உத்துங்கமான திவ்யவிக்ரஹயோகத்தையும், ஸர்வாவயவ ஸௌந்தர்யத்தையும், அஸங்க்யையாபரண ஸோபாவிஸிஷ்டமான அதிஸயிதபோக்யத்தையும், அநந்யகோசரமாய்படி ஆந்தரமாகப்ரகாசிக்கிற அதிஸயிததேஜோ விஸிஷ்டமான ப்ராப்யவேஷத்தையும் அநுஸந்தித்து, இந்த ஆந்தராநுபவப்ரீதியோடே அலாபிப்பிந்தநமான அப்ரீதியும் ஒக்கநடக்கையாலே இவரை ஆஸ்வஸிப்பிப்பதாகஉத்தயோகித்த ஸுஹருத்துக்களையும் பரிவரையுங்குறித்து, ஸ்வதஸையை ஆவிஷ்கரித்த ப்ரகாரத்தை; நாயகனைப்பிரிந்த காமிரியான்வன் தத்ஸௌந்தர்யாதி ஸ்மரணத்தாலும் ததலாயார்த்தியாலும் ப்ரீத்யப்ரீதிகள் ஸம்மாய்நடக்க, இவன் ஆர்த்தியை மீட்கைக்காக நியமித்த தோழிமாரையும் தாய்மாரையுங்குறித்து, தான் இவ்விஷயத்தில் அகப்பட்ட படியைச் சொல்லி அவர்களுக்கு மறுத்துரைக்கபடியாயிருக்கையாலே “கழற்றெதிர்மறை” என்கிற துறையாலே யருளிச்செய்கிறார்

ஈடு;—* மாசறுசோதியிலே “நாடுமிரைக்கலே-யாமடலூர்ந்தும்” என்று-மடலூரப் பாரித்தான்; பாரித்தபடியே தலைக்கட்டப் பெறுமையாலே “*ஊரெல்லாம் துஞ்சி உலகெல்லாங்கள்ளிருளாய் முதலிலே மடலூருகைக்கு விஷயந்தான் இல்லாதபடி பழிசொல்லு வாருங்குட உறங்கிற்று” என்று வெறுத்தான்; “அஞ்சுடரவெய்யோன் அணிரெடுந்தோதோன்றாதல்” என்று-ஆதித்யோதயத்துக்கு ஸூசகமுங்குட இல்லையாயிற்றென்று வெறுத்தான்; “சீயும் பாங்கல்லைகாண்நெஞ்சமே” என்று ஒன்றைஸ்மரித்து தரிக்கைக்கு விரகற்றென்றும் வெறுத்தான். மாசறுசோதியில்-ப்ராப்யத்வரையாலே உபாயாத்யவஸாயம் கலங்கினபடி, *ஊரெல்லாம் துஞ்சியில்-அத்த்வரையுங்குடக் கலங்கினபடி; இதில் - “ரக்ஷகன் அவன்” என்னும் தெளிவும் செல்லாநிற்க, ப்ராப்யருசிக்ஷிதபடி.

இக்குறைகளெல்லாம் தீரும்படி போதும் விடியப்பெற்று, “அன்னையருந்தோழியரும்” என்கிற இழவுதீர், உகப்பாரும் பொடிவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவாரும்கப் பெற்றது. அருந்தாம் பந்துவர்க்

கமடைய உணர்ந்து “தீர்தவென்தோழி” என்று இவளுடைய துணிவுகண்டு உகப்பாரும், “தோழியீரென்னையினியுமக்காசையிலை” என்னவேண்டும்படி ஹிதஞ்சொல்லி யலைப்பாருமாகப்பெற்றது; அவ்வழியாலே அவர்கள் தாங்கள் இவ்விஷயத்துக்கு ஸ்மாரக ராவார்களிறே. ஆகித்யனும் உதித்து, பதார்த்ததர்ஸநம் பண்ணப் பெறுகையாலே வ்யஸநமும் பாஸ்பாயப்பெற்றது. இவ்வளவு ஆஸ் வாஸமுண்டானவாறே, நெஞ்சு ஸ்மரித்துதரிக்கைக்கு ஸஹகாரியா யிற்று.

இப்படி ராத்ரி வ்யஸநம்போம்படி போதுவிடியப் பெறுகையாலே ஒருதரிப்புமுண்டாய், அவனை அதுபவிக்கப்பெறுமையாலே ஆற்றமைக்கு முடலாய் நோவுபட்டுச்செல்லாநிற்க, உணர்ந்த பந்துக்களடைய, “நீ இப்படி இவ்விஷயத்திலே அதிமாத்ரப்ரவணையாகிற இது உனக்குக்குடிப்பழி, உன்னுடைய ஸ்த்ரீ த்வத்துக்குப் போராது, அவன் தலைமைக்கும் போராது” என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, “இவர்கள் உகந்தருளினநிலங்களில் வாசியறியார்கள்” என்றிருந்தானிவள், “நீங்கள் சிலர் காட்டக் தண்டிக்கோளல் லாமையாலே இவ்விஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்திவிடுங்கள்; நான் அங்ஙனன்றிக்கே, அவன் தானே மயர்வறமதிரலமருளித் தன்னைக் காட்டக் காண்கையாலே உள்ளபடி கண்டேன்; ஆகையாலே, நம்பியுடைய வடிவழிகிலும் ஒப்பணையழிகிலும் ஆபரணச்சேர்த்தியிலும், வேண்டப்பாட்டிலும். நான் உங்கள் ஹிதவசனத்துக்கு மீளாதபடி அகப்பட்டேன்” என்று இங்ஙனே தன்படிகளைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, “ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கு அறியவொண்ணாதபடியாகப் பெற்றேயிறே, இவ்வஸ்துதான் உண்டாகப்பெற்றால் நாம் பெற்றபோது பெறுகிறோம், பிறாறியாதொழியப்பெற்றேயிறே” என்னும் ப்ரீதிபோடே தலைக்கட்டுகிறது.

ஆக, போதும்விடிந்து ஹிதஞ்சொல்லியலைப்பாரும் உண்டாகப்பெறுகையாலே ஒருதரிப்பும், அதுதான் நினைத்தவிடிவாகப் பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; அவனை ஸ்மரிக்கப்பெறுகையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அதுபவமாகப் பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியும்; ஆகித்யனாகித்துப் பதார்த்ததர்ஸநம் பண்ணப்பெறுகையாலே ஒருப்ரீதியும், அதுதான் அவனைக்காணப்பெறுமையாலே ஒரு அப்ரீதியுமாய்; ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது.

* ஏழையராவியும்-உருவெளிப்பாடாயிருக்கச்செய்தே, அதில் இதுக்கு வாசி-அதில், “இணைக்கற்றங்கொலோ” என்றும், ‘உய் விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் எவ்விடம்’ என்றும்-பாதகத்வம் உறைத்திருக்கும்; இதில் கீழ்ப்பிறந்ததுகசிவ்ருத்தியுண்டாம்படி ஸ்மரித்து தரிக்கவும்பெற்று அதுதான் அதுபவமாகப்பெருமையாலே வந்த அப்ரீதியுமாய், இப்படி ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச்செல்லுகிறது.

ஜாபாலிகவானும் வார்த்தைசொல்லி, “ஸ்ரீவஸிஷ்ட்டபகவானும் இக்குடியில்போந்தபடி கீளையுமெல்லாம்சொல்லி, “இனிமீண்டு திருவபிஷேகம்பண்ணவமையும்” என்ன, பெருமான் “அங்ஙன்செய்வதில்லை” என்று முடிய நின்றபடியைக் கண்டவாறே, பெளரஜநங்களெல்லாம் உகப்பதுஞ்செய்தார்கள்; வெறுப்பதும்செய்தார்கள்; “ரக்ஷகனாவன் தொடங்கினகார்பத்திலே இப்படிமுடிய நின்றவிடம் நம்முடைய ரக்ஷணத்துக்குமுண்டிறே” என்று உகப்பதுஞ்செய்தார்கள், “அத்தாலே நாம்பெற்றதென், இப்போது பதினாலாண்டு இழந்திருக்கவேண்டா நின்றதே” என்று வெறுப்பதுஞ்செய்தார்களிறே.

திருவடி பிராட்டியைத் திருவடிதொழுதபோது, “நமக்குப் பராக்கரமிக்கைக்குக் கைம்முகலுண்டாகப் பெற்றோமிறே” என்று உகப்பதுஞ்செய்தான், “இவள் அவரைப்பிரிந்து, இவ்விருப்பிருப்பதே” என்று வெறுப்பதுஞ்செய்தான். பிராட்டிதான் திருவடிவார்த்தையைக் கேட்டபோது (க) “கூர் க்ஷிஷ்ஷஸம்ஸூஷ்டி க்ஷயாவாநரஹாவித்ய-அம்ருதம் விஷஸம்ஸ்ருஷ்டம் த்வயாவாநரபாவிதம்” என்று பெருமான் எண்ணப்பிரிந்தவிடத்தில் என்னையல்லது அறியார் என்றுசொன்னது எனக்கு இனிதாயிருந்தது, அவர் பிரிவிலே தளராதின்றாரென்று சொன்னபடியாலே வெறுப்பாயிருந்ததென்றானிறே; அப்படியே இவர்க்கும் ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாய்ச் செல்லுகிறது

ஸுஅவ;—முதற்பாட்டு. திருக்கையிலாழ்வார்களோடே சேர்ந்தநம்பிதிருமுகத்தி லழகிலே, என் அந்தஃகரணம் மிகவும் ப்ரவணமாகாநின்றதென்கிறாள்.

எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காளென்னைமுனிவதுநீர்*

நங்கன்கோலத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*

சங்கினேதும்நேமியோடும் தாமரைக்கண்களோடும்*

செங்கனிவாயொன்றினேதும் செல்கின்றதென்னெஞ்சமே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், நம்பியுடைய அஸாதாணசிறுநமான ஆழ்வார்களிலும் ப்ரதாநமான அவயவஸோபையிலும் என்னெஞ்ச ஸத்தமாய் நடவாநின்ற தென்கிறுள்.

அன்னைமீர்காள்—அன்னைமீர்காள்

நீர்—(பெற்ற நீங்கள்

ஒ—பரியஞ்செய்யாதே

என்னை—(நல்லதுகண்டமேல் ிழுங்க)

என்னை

ஒ—உக்கப்பராப்சமாயிருக்க

முனிவது—முனிவிறபடி

எங்ஙனே—எங்ஙனே;

நங்கன்—நங்குடிக்கு அஸாதாணபூத

ராய்

கோலம்—தர்ஸநீயவேஷரான

திருக்குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியில்

நம்பியை — கல்யாணகுணபரி பூர்ண

ரானநம்பியை

நான்—நான்

கண்டபின்—அநுபவித்தபின்பு (அவ

ருடைய ப்ராப்யபாவத்துக்கி

அஸாதாணசிறுநமான)

சங்கினேதும்-ஹீபாஞ்சஜந்யத்தோடும்

நேமியோடும்—திருவாழியோடும்

தாமரை — தாமரைபோலே தர்ஸநீய

மான

கண்களோடும்—திருக்கண்களோடும்

செம்—சிவந்த

கனி—கனிபோலே

ஒன்று—அத்விதியமாயிருக்கிற

வாயினேதும்—திருவதாத்நோடும்

என்—என்

நெஞ்சம்—நெஞ்ச

செல்கின்றது—ஸத்தமாய் நடவாநின்

றது.

கோலம்—ஊருக்கு விவேஷணமுமாம்.

ஆரூ;—(எங்ஙனேயோ) என்னுடையப்ரக்ருதியறிந்திருக்கிற தாய்மாரான நீங்கள், என்னுடைய அவஸாதத்துக்கடியான நம்பியுடைய அழகை இன்னதாகாதே என்னைப்பொடிகிறபடி எங்ஙனே? நமக்காக நிரதிஸய ஸௌந்தர்யத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியை நான்கண்டபின், சங்குசக்கரங்களோடும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்மலர்களோடும் சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளமொன்றோடும் மிகவும் பூணுகின்றது என்னுடைய அந்தஃகரணமென்கிறுள். (க)

ஈ;அவ;—இரண்டாம்பாட்டு, நம்பியுடைய தோளழகும் ஆபரண ஹீயும் ஸர்வதோமுகமாக நின்று நலியாநின்றதென்கிறுள்.

திருவாய்மொழி, ஐ-ப, ஐ-தி, உ-பா, என்னெஞ்சினால் வ்யாக்யாநம். 73

என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீரென்னை முனியாதே*

தென்னன்சோலைத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்டபின்
மின்னுதா லுங்குண்டலமும் மார்பில் திருமறுவும்*

மன்னுபூணுநான்கு தேளும் வந்தெங்கும் நின்றிடுமே. (உ)

ப;—அநந்தம், நம்பியுடைய ஒப்பனையமும் தேளும் ஸர்வதேசத்திலும் வந்துநின்று அநுபவவிய்யமாகா நின்றது என்கிறார்.

என்னை—என்னை

முனியாதே—நியமித்துவர்த்தைதென்கொல்
லாதே

என்னெஞ்சினால்—(அநுபவித்தாலும்
குறியழியாத உங்கள்
நெஞ்சப்போலன்றியே
பாவயுக்தமான) என்
நெஞ்சாலே

நோக்கி—அநுபவித்து

காணீர்—பாரிகோள்;

தென்—தெற்குத்திக்கிலே

நன்—நன்றான

சோலை—சோலையையுடைத்தான

திருக்குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியில்
நம்பியை - நம்பியை (அவனருளடியாக)

நான்—நான்

கண்டபின்—கண்டபின்பு

மின்னும்—(வடிவுக்குப்பரபாகமாய்
ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ) ப்ரகாஸ
கமான

தாலும்—திருயஜ்ஞோபவீதமும்
குண்டலமும்—(இருபாடுமில்லங்குறி)
திருமகரகுண்டலங்களும்
மார்பில்—(விலகிணமான) திருமார்பில்

திரு—கழற்றாத ஆபரணமான

மறுவும்—ஸ்ரீவத்ஸமும்

மன்னு—எப்போதும் கழற்றாத

பூணும்—ஆபரணவர்க்கமும்

(சதுர்வர்க்கப்ரதமான)

நான் து—நாலு

தேளும்—திருத்தோள்களும்

எங்கும்—நான் போனவிடமெங்கும்

வந்து—வந்து

நின்றிடும்—நல்லாநின்றன. (உ)

ஆறு;—(என்னெஞ்சினால்.) “நம்பி திருவழகை நாங்கள் அநுபவித்தோ மல்லோமோ, நாங்கள் பேசாதிருக்க நீ இவ்வனை படுகிற தென்?” என்று அவர்கள் பொடிய; என்னை நீங்கள் பொடியாதே, உங்களுக்குக் காணவேணுமாகில் என்னைப்போலே ஸ்நேஹயுக்தமான நெஞ்சையுடையீராய்க்கொண்டு அநுஸந்தித்தறியும்கேள். தென்னாட்டுச் சோலைசூழ்ந்த திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்டபின், மின்னாகின்றன திருயஜ்ஞோபவீதமும் திருக்குண்டலங்களும் திருமார்வில் திருமறுவும் திருவுடம்போடுபொருந்தின திருவணிகலன்களும் திருத்தோளழகும் சுற்றும்வந்து என்னை நெருக்காநின்றன வென்கிறார். (உ)

74 திருவாய்மொழி, ஐ-ப, ஐ சி, நின்றிடம் வ்யாக்யாநம்.

ஈ;அவ;—மூன்றும்பாட்டு. நம்பியுடைய திவ்யாயுதவர்க்கம் உள்ளும் புறம்புமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்றதென்கிறார்.

நின்றிடுந்திசைக்கும்நையுமென்றன்னையரும்முனிதீர்*;

குன்றமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*

வென்றிவில்லும்தண்டும்வாளுநம் சக்கரமும்சங்கமும்*

நின்றிதோன்றிக்கண் ணுள்நீங்கா நெஞ்சுள் னும்நீங்காவே.(ஈ)

ப;—அந்தரம் இவ்வழகைக்காத்தாட்டிம் ஆயுதவர்க்கம் பஹிரந்த:ப்ரகா ஸித்தம் போகி ததில்லையென்கிறார்.

நின்றிடம் — (ஒருவ்யாபாஷிமையன்
றியே: ஸ்தப்தையாய் நில்லா

றிற்கும்

திசைக்கும் — சொல்லி ந்றியாதபடி

அறிவுறியாநிற்கும்

நையும் — (ஆந்தராதஸந்தாந்தாலே)

ஸிதிலையாகாநிற்கும்

என்று—என்றுகொண்டு

அன்னையரும் — பெற்றதாய்மராய்

அடியிலே இப்பரியத்

திலே ப்ரவர்த்திப்பித்த

நீங்களும்

முனிதீர்—அப்ரியவசநங்களைப் பண்

ணவின்றிகோள்;

குன்றம்—மலைபோலையிருக்கிற

மாடம்—மாடங்களையுடைத்தான

திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்

குடிநம்பியை நீங்கா—நீங்குகிறனவில்லை.

நான்—(க) “ தஞ்ஜவடா - தம்த்ரு
ஷ்ட்வா” என்கிறபடியே வீரவே

ஷதங்கண்டிகக்கும்நான்

கண்டபின்—அநுபவித்தபின்

வென்றி — வென்றியையுடையவான

வில்லும்—வில்லும்

தண்டும்—கதையும்

வாளுநம்—வாளுநம்

சக்கரமும்—சக்கரமும்

சங்கமும்—ஸங்கமும்

நின்று—ஒருபடிப்படநின்று

கண் ணுள்—என்கண் ணுக்குள்ளே

தோன்றி—தோன்றி

நீங்கா—போகிறனவில்லை

(இப்படிபுறவாயளவன்றியே)

நெஞ்சுள்ளும்—நெஞ்சுக்குள்ளே

நீங்கா—நீங்குகிறனவில்லை. (ஈ)

ஆறு;—(நின்றிடம்.) நம்பியுடைய ஸௌர்யாசிகுளிலே அகப் பட்டமையறிந்த தாய்மாரான நீங்களும் 'ஸ்தப்தையாகாநின்றார். அறிவுகொடாநின்றார்; ஸிதிலையாகா நின்றாளென்று பொடியாநின்றி கோள். குன்றம்போலே நெடுமாடங்களையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், வெற்றியைக்கொடுக்கும் வில்லுமுதலான திவ்யாயுதவர்க்கம் புறம்புள்ளுமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றுகின்ற தன வென்கிறார்.

(ஈ)

திருவாரம்பொழி ௫-ப. ௫-தி. ௪-பா. நீங்கவில்லா வ்யாக்யாநம். 75

எனே;—நாலாம்பாட்டு; ரதஷணத்துக்குக் கவித்தமுடியும், தனி
மாலையும், பரிவட்டப்பண்பும் முதலானவை பார்ஸ்வத்திலே நின்று
என்னைநலியாநின்றனவென்கிறார்.

நீங்கதில்லாகண்ணநீர்களென்றன்னையரும்முனிதிர்*

தேன்கொள்சோலைத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*

பூந்தண்மலைத்தண்மொழியும் பொன்முடியும்வடிவும்*

பாங்குதோன்றும்பட்டும்நாணும் பாயியேன்பக்கத்தவே. (ச)

ப;—அநந்தாம், பரவ்வர்காஸகமான நம்பியுடைய வேஷவைலகண்ணய
மானது. என். பார்ஸ்வஷத்தமாகாநின்றதென்கிறார்.

கண்ணநீர்கள் — (இவள்) கண்ணநீர் தண்மொழியும் - செவ்வத்திருத்துழாயும்

நீங்க—போ கள் பொன்—ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் ஸ்ப்ரு

நில்லா—நிற்கி நனவிலை; ஹணியமான

என்று—என்று முடியும்—முடியும்

அன்னையரும்—மூட்டினீங்களும் வடிவும் — (அம்மலைக்கும் முடிக்கும்

முனிதிர்—முனியாநின்றிகோள்; தகுதியான) வடிவும்

தேன்—தேனை பாங்கு—(திருவரைக்குப்) பாங்காய்

கொள்—உடைத்தான தோன்றும்—தோன்றுகிற

சோலை—சோலைகளையுடைத்தான பட்டு—பட்டுப்பரிவட்டமும்

திருக்குறுங்குடிநம்பியை—திருக்குறுங் நாணும் — (மேலாபாணமான) விடுநா

நான்—(அவர்மேன்மைகண்டுஉகக்கும்) னும்

கண்டபின்—அநுபவித்தபின்பு பாயியேன்—(உள்ளே ப்ரகாஸியாநிற்க

பூ—அநுபாவ்யுமாய் கிட்டியநுபவிக்கப்பெறாத)

தண்—ஸ்ரமஹரமான பாபத்தையுடையேனான

மலை—மாலாருபமாயுள்ள என்னுடைய

பக்கத்த - பார்ஸ்வஸ்தத்தக்ளாகாநின்ற

ன; 'தேங்கோள்சோலை' என்று

பாடமாகவுமாம். (ச)

ஆறு;—(நீங்கதில்லா) “நம்பியைப்பிழிந்தால் தரிக்கமாட்டான்”

என்று, அநிந்ததாய்மாரானநீங்களும், கண்ணநீர்மாறுகிறதில்லை

யென்று பொடியாநின்றிகோள்; தேன்களைச்சொரியாநின்ற திருச்

சோலையையுடைய திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், தர்ஸ

நியமாய்க் குளிர்ந்திருந்த திருத்தோள்மாலையும் நிரதியஸதித்தியுக்

தமான திருவபிஷேகமும் திருவுடம்பும் திருவரைக்குத்தகுதி

யாய்த்தோற்றுகிற பட்டும் விடுநாணும், கண்டுவைத்து அநுபவிக்க

76 திருவாய்மொழி ஐ-ப, ஐ-தி, ஐ-பா, பக்கம் வ்யாக்யானம்.

கப்பெறாத பார்த்தைப்பண்ணின என்னுடைய பார்வத்திலே நின்ற என்னை நலியாநின்றனவென்கிறார். (ச)

ஈடி—அஞ்சாம்பாட்டு. ஒன்றுக்கொன்று தகுதியான நம்பியுடைய திருமுகத்திலழகுநம்பியை என் உயிர்நிலையிலே நலியாநின்றனவென்கிறார்.

பக்கம்நோக்கிநிற்கும்படியென்றனையரும் முனிதீர்* தக்ககீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்* நோக்கசோதித்தொண்டைவாயும் நீண்டபுருவங்களுந்* கக்கதாமரைக்கண்ணும் பாவிபேனாவியின்மேலனவே. (ரு)

ப;—அநந்தம்; நம்பியுடைய முகாவயவஸோபையானது என் ஆக்கமதமாய்த் கோற்றாநின்றனென்கிறார்.

பக்கம் — (அவன்வருகைக்கு ஸர்பா	கண்டபின் - அநுபவித்தபின்பு.
வனையுள்ள) பார்வத்தை	தொக்க - திரண்ட.
நோக்கி—நோக்கி	சோதி—ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தான
நிற்கும்—நிற்கும்;	தொண்டை — தொண்டைப் பழம்
நையும்—(வரக்காணுமையாலே) ஸிதி	போலேயிருக்கிற
லையாகாநிற்கும்;	வாயும்—திருவகரமும்
என்று—என்று இப்படி	நீண்ட—நீண்ட
அன்னையரும்—(ஸ்நேஹத்தைப்பிறப்	புருவங்களுந்—திருப்புருவங்களுந்
பித்த) நீங்களுந்	சக்க — (அப்புருவத்துக்குத்) தகுதி
முனிதீர்—(ஸ்நேஹம்கவிரகைக்காக)	யான நீட்சியையுடைத்தாய்
முனிந்து வார்த்தைசொல்லா	தாமரை — தாமரைபோலே தர்ஸனிய
நின்றிதோள்	மான
தக்க—(பூர்த்திக்குத்) தகுதியான	கண்ணும்—திருக்கண்களுந்
கீர்த்தி—கீர்த்தியையுடைய	பாவியேன்— நினைத்தபடி அநுபவித்
திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்	கப்பெறாத பார்த்தையுடை
குடிநம்பியை	யேனான் என்னுடைய
நான் — (அவருடைய கீர்த்தியிலேயு	ஆவியின்மேலன்—ஆக்கமதமாகாநின்
ப்பட்ட) நான்	றது. (ரு)

ஆறு—(பக்கம்நோக்கி) தந்தையை அநுஸந்தித்து, “ஸர்வதா அருகேவரக்கூடும்” என்று வரஸம்பாவநையுள்ள பார்வத்தையுடைத்தபார்த்து நில்லா நின்றார், பின்னை இங்ஙனே நிற்கமாட்டாதே ஸிதிலையாகாநின்றார் என்று, என்னோடு பழகியிருக்கிற தாய்மா

ரானரீங்கனும் பொடியாநின்றிகோள். திருக்குறுங்குடிக்குக் கிர்த்தி தகுதியானப்போலே ஒன்றுக்கொன்று தகுதியாய் திரண்டசோதியையுடைத்தாய், தொண்டைபோலே சிவந்திருக்கிற வாயும் புருவத்துக்குத் தகுதியாய்த் தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களும், அவனழகை நினைத்தால் நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை உயிர்திலையிலே நலியாநின்றனவென்கறாள். (ரு)

ரு;அவு;—ஆறும்பாட்டு. நம்பியுடைய திவ்யாவயவஸோபைகள் என்னெஞ்சுநிறைபப்புகுந்து நலியாநின்றனவென்கறாள்.

மேலும்வன்பழிநங்குடிக்கிவளென்றன்னைகாணகொடாள்*
சோலைசூழ்தண் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
கோலநீன்கொடிமூக்கும் தாமரைக்கண் ணும்கணிவாயும்*
நீலமேனியும்நான்குதோளுமென்னெஞ்சம்நிறைந்தனவே. (சு)

ப;—அந்தாம், முகசோபையோடேகூடின ரூபபுஜவைவலக்ஷணம் என்னெஞ்சிலே பூர்ணமாயிற் றென்கறாள்.

நங்குடிக்கு — (அவன்வாக்காணவீருக் கீள்—நீண்ட

கும்) நங்குடிக்கு கொடி — கற்பகக்கொடிபோலேயிருக்கிற

இவள் — (தான்காணத்தவரிக்கிற) இவள் மூக்கும்—திருமூக்கும்

மேலும் — (இன்றையளவன்றியே) தாமரை — (அதனுடையபூவென்ன

உள்ளகூனையும் லாம்படியாய்த்) தாமரைபோலே

வன்—(கழிக்கவரிய) சிக்கென்ற யிருக்கிற

பழி — பழிதா நெருவடிவாயிருக்கிற கண்ணும்—திருக்கண்களும்

வளையிருக்கும் கனி — (அதின்கனியென்னும்படி)

என்று—என்று பழுத்த

அன்னை—தாயாரானவள் வாயும்—திருவகாரமும்

காண—நம்பியைக்காண நீலம்—(அத்க்குப்பரபாகமான) நீல

கொடாள்—இடந் தருகிறிலன்; திருக்கையுடைய

சோலை—சோலை மேனியும்—திருமேனியும் (பச்சிலை

சூழ்—சூழ்ந்து மரம்மீனைத்தாற்போலேயி

தண்—ஸாடலுரமான ருக்கிற)

திருக்குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியில் நான்கு—நாலு

நம்பியை—நம்பியை தோளும்—திருத்தோள்களும்

நான்—(பழிபுகழும்படியானப்ராவண் என்—என்

யத்தையுடைய) நான் நெஞ்சம்—நெஞ்சிலே

கண்டபின்—கண்டபின்பு நிறைந்தன—நிறைந்தன. (சு)

கோலம்—அபிரூபமாய்

78 திருவாய்மொழி, ரு-ப, ரு-தி, எ-பா, நிறைந்த வ்யாக்யாநம்.

ஆறு;—(மேலும்வன்பழி.) இப்போதன்றிக்கே மேலும் நங் குடிக்கு நிலைநிற்கும் பழியை விளைக்குமிவளென்று, தாயார் நம்பி யைக்காண இடங்கொடாதே நோக்காரின்றாள். சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், கோலம் கொழுந்துவிட்டகொரு கொடிபோலேயிருக்கிற திருமுக்குமுத லான திவ்யாவயவங்களினுடைய அழகுகள் என்னெஞ்சம்நிறையப் புகுந்து நலியாநின்றனவென்கிறாள். (சு)

சுடு;அவ்;—ஏழாம் பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனியி லழகு வெள்ளம் என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்த தென்கிறாள்.

நிறைந்தவன்பழிநங்குடிக்கிவளென்றன்னைகாணகொடாள்*
சிறந்தகீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
நிறைந்தசோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியொடும்*
நிறைந்தென்னுள்ளோநின்றொழிந்தான் நேமியங்கையுளதே. (எ)

ப;—அநந்தரம், நிரதிரய தேஜோவிஸிஷ்டமாய் உத்துங்கமான ஸ்ப்ரு ஹணீய விக்ரஹத்தோடே நம்பி என் நெஞ்சக்குள்ளே கையுந்திருவாழியுமாய் நின்றாரென்கிறாள்.

நம்—நம்முடைய
குடிக்கு—குடிக்கு
இவன்—இவன்
நிறைந்த—பூர்ணமாய்

வன்—ப்ரபலமான

பழி—பழி

என்று—என்று

அன்னை—தாயார்

காண—காண

கொடாள்—இடங்கொடுக்கிறிலள்;

சிறந்த—சிறப்பையுடைத்தான

கீர்த்தி—கீர்த்தியையுடைய

திருக்குறுங்குடிநம்பியை—திருக்குறுங்

குடிநம்பியை

நான் — (அக்கீர்த்த்யதிரயத்துக்ககப்

பட்ட) நான்

கண்டபின்—அநுபவித்தபின்பு

நிறைந்த—பூர்ணமான

சோதிவெள்ளம்—தேஜோராஸியாலே

சூழ்ந்த—சூழ்ப்பட்டு

நீண்ட—உத்துங்கமாய்

பொன்—ஸ்ப்ருஹணீயமான

மேனியொடும்—வடிவோடேகூட

என்னுள்ளே—என் நெஞ்சக்குள்ளே

நிறைந்து—நிறைந்து

நின்றொழிந்தான்—நின்றுவிட்டான்?

நேமி—(அஸாதாரணசிஹ்நமான) திரு

வாழியும்

அம்—அழகிய

கை—திருக்கையிலே

உளது—உண்டாயிருந்தது. (எ)

ஆறு;—(நிறைந்த.) ஒருவராலும் போக்கவொண்ணாத வன் பழியை நங்குடிக்கு விளைக்குமிவள் என்று அன்னை காணகொடாள்.

சிறந்தகீர்த்தித் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின், நிறைந்த சோதிவெள்ளம்கூழ்ந்த போக்யதை மிக்கு விலக்ஷணமான திருமேனியழகும், அல்லாதவழகிற்காட்டில் கையுள்திருவாழியுமான அழகும் என்நெஞ்சிலே வேர்விழுந்ததென்கிறாள். (எ)

ஈடு; அவ;—எட்டாம்பாட்டு. ஸார்வதரிகமான அங்கஸோபை என்முன்னேநின்று நலியாநின்றதென்கிறாள்.

கையுள்நன்முகம்வைக்கும்நையுமென்றனையரும்முனிதீர்* மைகொள்மாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்* செய்யதாமரைக்கண்ணணுமல்குலும் சிற்றிடையுள்வடிவும்* மொய்யநீர்குழல் தாழ்ந்ததோள்களும் பாவி யேன்முன்னிற்குமே.

ப;—அநந்தாம், நம்பியுடைய ஸர்வாவயவஸோபைகளும் என்முன்னே நில்லாநின்றனவென்கிறாள்.

ஆற்றமையாலே)

கையுள்—கையுள்ளே

நல்—அழகிய

முகம்—முகத்தை

வைக்கும்—வையாநிற்கும்

நையுள்—(அதற்குமேலே) ஸிதிலையாகா நிற்கும்

என்று—என்று

அன்னையரும்—இஸ்ஸையதில்யத்துக்கு க்ருஷிபண்ணின நீங்களும்

முனிதீர்—முனியாநின்றிகோள் (நம் பியுடைய நிழலீட்டாலே)

மை—கருகினறிந்ததை

கொள்—உடைத்தாய்

மாடம்—மாடங்கையுடைத்தான

திருக்குறுங்குடிநம்பியை—திருக்குறுங் குடிநம்பியை

நான்—(நைவேபர்க்குரியான) நான்

கண்டபின்—கண்டபின்

செய்ய—சிவந்த

தாமரை—தாமரைபோலேயிருக்கிற

கண்ணும்—திருக்கண்களும்

அல்குலும்—(அநுபாவமான) கடிப் பா தேஸமும்

சிறு—(முஷ்டிக்ராஹ்யமாம்படி) சிறு கின

இடையும்—இடையும்

வடிவும்—(இவ்வவயவஸோபைக்கு ஆஸ்யமான) வடிவும்

மொய்—செறிவை

கொள்—உடைத்தாய்

நீள்—நீண்ட

குழல்—குழல்கள்

தாழ்ந்த—தாழ்ந்த

தோள்களும்—புஜஸிக்ரங்களும்

பாவியேன்—(அபிர்வேஸாநுரூபமாக அநுபவிக்கப்பெறாத) பர்பத்

தையுடையேனான என்னுடைய

முன்—முன்னே

நிற்கும்—நில்லாநின்றன. (அ)

80 திருவாய்மொழி, ௫-ப, ௫-தி, கூ-பா, முன்னின்றாய் வ்யாக்யாநம்.

ஆறு:—(கையுள்.) கைதொடப்பொருத ஸுகுமாரமான முகத்
தை, விஷணுணையாய்க் கையிலேவைக்கும், மிகவும் அவஸந்நையா
மென்று அந்யரைப்போலே தாய்மாரானரீங்களுந் பொடியாநின்றி
கோள். நம்பியுடைய திருமேனியில் நீலவர்ணமான தேஜஸ்ஸாலே
மைகொள்மாடமான திருக்குறுங் குடிநம்பியை நான்கண்டபின்,
செய்யதாமரைகண்ணும் அகன்ற நிகம்பமும் சிறுத்த இடையும்
நிருபமமான வடிவும் அழகிய குழல்தாழ்ந்த தோள்களும், இவற்
றையதுபவித்துப் பிரிகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னு
டையமுன்னே நின்று நலியாதின்றனவென்கிறார். (அ)

ஈடு;அவ;—ஒன்புதாம்பாட்டு. நம்பி, போக்யதைகளெல்லாவற்
றேடும்கூட என் நெஞ்சிலே புகுந்து விடுகிறிலனென்கிறார்.

முன்னின்றாயென்றுதோழிமார்களுமன்னையரும் முனிதிர்*
மன்னுமாடத்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்*
சென்னிரீண்முடியாதியாய் உலப்பிலணிகலத்தன்*
கன்னல்பாலமுதாகிவந்தென்னெஞ்சங்கழியானே. (கூ)

ப;—அநந்தரம், நம்பி அஸங்க்யேயாபரண ஸோபாவியரிஷ்டத்வத்தாலே
அதிரயிதபோக்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சவிட்டுப் போகிறிலனென்கிறார்.

(அஸூர்யம்பர்யையாய்க்கொண்டுவள ரந்த ரீ மநுவதயர்காண)	கண்டபின்—கண்டபின்பு சென்னி—உத்தமாங்கத்திலு
முன்—முன்னே	ரீள்—(ஆதிராஜ்யஸூசகமாய்) ஓங்கிய
நின்றாய்—நின்றாய்	முடி—திருவபிஷேகம்
என்று—என்று	ஆதியாய்—முதலாய்
தோழிமார்களும் — (ஸமாநது:கைக ளான) தோழிமாரும்	உலப்பில்—அஸங்க்யேயமாய்
அன்னையரும் — (ஹிதபரைகளான) தாய்மாரும்	அணி--அணியப்பட்ட கலத்தன் = ஆபரணங்களையுடையவன்
முனிதிர்—முனியாநின்றிகோள்;	கன்னல்--கன்னலும்
மன்னும்—ஸூஸ்த்திரமான	பால்--பாலும்
மாடம்—மாடங்களையுடைய	அமுது—அமுதமும்போலே
திருக்குறுங்குடிநம்பியை — திருக்கு றுங்குடிநம்பியை	ஆகி—நிரதிரயபோக்யனாய்க்கொண்டு
நான்—(ஸ்த்ரீத்வம்பேணுமல் புறம்பு புறப்படுமபடியான) நான்	வந்து--வந்து என்--என் நெஞ்சம்--நெஞ்சை கழியான்--விட்டுப்போகிறிலன், (கூ)

ஆறு;—(முன்னின்றயென்று.) ஒருவராலும் காணவொண் ணைதபடிவர்த்திக்கும் ஸ்திரீத்வத்தை யுடையவளான நீ, கண்காண நிற்பதே! என்று தோழிமாரும் தாய்மாரும் திரள்கின்று நலியா நின்றீர்கள். நித்யமாய்ச் செல்லுகிற மாடங்கனையுடைய திருக்குறுங் குடிநம்பியை நான் கண்டபின், சென்னிநீண்முடியாதியாய் முடிவில் லாத திவ்யபூஷணபூஷ்யங்களுடைய சேர்த்தியாலே, கண்டசர்க் கரையும்பாலும் கலந்தாப்போலே நிரதிஸயபோக்யனாய் என் நெஞ் சில் புகுந்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஒருசஷணமும் என் ற்றருதயத்தைவிட்டுப் போகிறிலென்ன்கிறாள். (க)

ஈடுஅவ;—பத்தாம்பாட்டு. நம்பியுடைய திருமேனி என் நெஞ் சிலே ப்ரகாஸிக்கிறபடி ஒருவர்க்கும் கோசரமன்றென்கிறாள். கழியமிக்கதோர்கா தலளிவளென்றன்னைகாணகொடாள்* வழுவில்கீர்த்தித்திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான்கண்டபின்* குழுமித்தேவர்குழாங்கள் கைதொழச்சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே* எடிவதோருருவென்னெஞ்சுள்ளொழுமார்க்குமறிவிரிதே. (க0)

ப;—அநந்தரம் நித்யனாரிபோக்யமாய் அப்யுஜ்வலமான ப்ராப்ய விக் ரஹமானது அநந்யகோசரமாம்படி என் அகவாயிலே ப்ரகாஸியாநின்றதென் கிறாள்.

இவள்—இவள்

கழிய—கைகழிய

மிக்கத்தார்—விஞ்சின

காதலன்—காசலையுடையவளானான்;

என்று—என்று

அன்னை—அன்னையானவள்

காண—(கம்பியைச்) காண

கொடாள்—இடந்தருகிறிலன்; (ஆஸிரி

தரை அநந்யார்ஹராக்கும்)

வழுவில்—அவிகலமான

கீர்த்தி—கீர்த்தியையுடைய

திருக்குறுங்குடிநம்பியை - திருக்குறுங்

குடிநம்பியை

நான் — (அபிநிவேஸாதியைத்தையு

டைய) நான்

கண்டபின்—கண்டபின்

தேவர்குழாங்கள்—ஸூரிஸங்கங்களா

னவை

குழுமி - பரஸ்பரம் ஸங்கீபவித்து

கைதொழ—ஸேவகவருத்திபண்ணி

அதுபவிக்கும்படி

சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே—சேஜோ

ராபி மத்யத்திலே

எழுவது—உச்சரிதமாய்த் தோற்றுகிற

ஒர்—அத்வீதீபமான

உரு — ப்ராப்யவிக்ரஹமானது (அப்

படியே)

என்—என்

நெஞ்சுள்—நெஞ்சுக்குள்ளே

எழும்—தோன்றுகின்றது (இது)

ஆர்க்கும் - எத்தனையேனும் அறிவுடை

யார்க்கும்

அறிவு—ஸ்வயந்நத்தால் அறிய

அறிது—அறிது.

(ச0)

82 திருவாய்மொழி இ-ப, இ-தி, கக-பா, அறிவரிய வ்யாக்யாநம்.

ஆறு;—(கழிய.) லோகத்தில் தங்களுக்கு அபிமதரைப் பிரிந் தால் நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஸ்நேஹம் குறையக்கடவதாயிருக்க, இவளுக்கு வர்த்தியாசின்றதென்று தாயாரானவர் நம்பியை அது ஸந்திக்க வெட்டுகிறிலள். பூர்ணையான கீர்த்தியையுடைய திருக்கு றுங்குடி. நம்பியை நான்கண்டபின் * அயர்வறு மமார்களுடைய ஸமு ஹங்கள் திரண்டதுபவிக்க, அழகு வெள்ளத்தின் நடுவே உஜ்ஜ்வல மாய்த்தோற்றுவிட விலகணமா ந நம்பியுடைய திருநேனி என் றெஞ்சிலேப்ரகாஸிக்கிறபடி ஒருவார்க்கும் கோசமன்மென்கருள். ()

ஈ;அவ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தே வைஷ்ணவர்களைன்கருள்.

அறிவரியபிராணையாழியங்கையணையேயலற்றி*
நறியநன்மலர்நாடி நன்னருகூர்ச்சட கோபன்சொன்ன*
குறிகொளாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் திருக்குறுங்குடியதன்மேல்*
அறியக்கற்றுவல்லார்வைட்டணவராழ்கடல் ஞாலத்துள்ளே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தாம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்கு பகவத் சேஷத்தவமாகிற ஸ்வரூபலாபம் பலமாகவருளிச்செய்கிறார்.

(ஸ்வஸாமர்த்த்யத்தால் அறிய நினைத்தி ருப்பார்க்கு)	நாடி—ஆராய்ந்து கண்—அதுபவயோக்யமான ஜ்ஞாநாதி வைலக்ஷண்யத்தை யுடையாராய்
அறிவு—அறிய	குருகூர்—திருநகரிக்கு நிரவாஹகரான
அறிய—ஒண்ணுதபடியான	சடகோபன்—ஆழ்வார்
பிராண—ஸ்வாமியாய்	சொன்ன—அருளிச்செய்த
ஆழி—(அதுக்குஸூசகமான) திருவாழியை	ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்
அம்—அழகிய	குறி—ஆயுதாவயவாபரணரூப சிஹ்நக் களை
கையண—திருக்கையிலேயுடையவனை	கொள்—உடைய
அலற்றி—(ப்ரேமபாரவஸ்யந் தோற்று ம்படி) அலற்றி	திருக்குறுங்குடியதன்மேல்—
நறிய—பரிமளோத்தரமாய்	இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்
நல்—ஸ்லாக்யமான	அறிய—ஜ்ஞாநப்ரகாஸப்பிறக்கும்படி
மலர்—புஷ்பங்களைப்போலே	கற்று—அப்யஸித்து

வல்லார்—அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ண

வல்லவர்கள்

ஆழ்—அகாதமான

கடல்—கடல்கூழ்ந்த

ஞாலத்துள்ளே—பூமிக்குள்ளே

வைட்டணவர்—பகவதஸாதாரணஸம்

பந்தாதுபவ தத்பராயக்

கொண்டு வர்த்திப்பார்கள்,

நன்குருகுகொன்று — ஊழகாவுமாம்.

இது-அமுசோசிரிய

விருத்தம் (கக)

ஆறு; - (அறிவரிய.) கையும் திருவாழியுமாயிருக்கிற தன்னுடைய திருவழகு ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற மஹோபாரகனை அவ்வுபகார ஜகித ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பரவஸராய் அலற்றி, மிகவும் பரிமளத்தையுடைய செவ்விப்பூவைக் கொண்டு, நம்பியுடைய திருவழகை முட்டக்காண்கைக்கிடான ப்ரபாவத்தையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பகவத்திவ்யலாஞ்சநவிஷயமான ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும், ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீல்யாதிகளால் திருநாட்டிலும் அவதாராதிகளிற்காட்டிலும் பரதவமுள்ளது நம்பிபக்கலிலே யென்று உபபாதித்த இத்திருவாய்மொழியை வ்யக்தமாக அப்யஸித்தவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து வைத்தே வைஷ்ணவர்களென்கிறார். (கக)

ஐந்தாம்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நஜாயநம்:.

ஆறந்திருவாய்மொழி—கடல்நூலம் ப்ரவேஸம்.

—: 0 :—

ஆறு;—(கடல்நூலம்.) இப்படி எம்பெருமானைப்பிரிந் தவ்யஸந
மேமிக்கு அந்த வ்யஸநாதிஸயத்தாலே ஆத்மதாரணக்ஷமையன்
றிக்கேயிருந்த பிராட்டி, ஆத்மதாரணர்த்தமாக “ஸ்ரீகோபிகளைப்
போலே வண்துவரைப்பெருமாளுடைய திவ்யசேஷ்டி தங்கனையும்,
மற்றும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும் அதுசரித்துதரிப்
போம்” என்று அதிலேயொருப்பட, இவள்படியைக்கண்ட திருத்
தாயார், “இவள் சொல்லுகிற பாசரங்கள் ஆஸ்சர்யபாயிராநின்னன,
இவள்பக்கல் எம்பெருமான் ஆவேஸித்தானாகாதே, இவளுடைய
அதிலோகமான ப்ரவ்ருத்திகள் ‘இன்னபடி’ என்று அத்யவஸிக்க
முடிகுறதில்லை” என்று, வினவவந்தவர்களைநோக்கிச் சொல்லு
கிறாள்.

ப;—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-ஆந்தராநுவப்ரீதி நடக்கச்செய்தே
பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாலாபத்தாலே அப்ரீதியும்கலந்து நடந்தவிது, பாவநாப்ரகர்
ஷத்தாலே அலாபநிபந்தகமான ஆர்த்தியே விஞ்சும்படி அதிஸயிதாபிநிலே
ஸம்பீரந்து, பகவத்தாதாத்ய ப்ரதிபத்தி பிறக்கும்படி பாவநைமுதிர; ஸர்வ
நிர்வாஹுகளுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும், தத்
ப்ரதிபாதகமான வித்யாஸத்தலங்களும், ஜகத்தத்துக்கு ப்ரதானகாரணபூகமான
மஹாபூதங்களும், ஸகலக்ரியைகளும். ஜகத்விஷயாக்ஷண வ்யாபாரங்களும்,
அவதாரசேஷ்டி தங்களும் ஜகத்திலுண்டான ஸமஸ்த பந்துவர்க்கமும், ப்ரஹ்
மாதிசுளான தேவர்ஷிவர்க்கமும், புண்யபாபரூபகர்மங்களும், ஸ்வர்க்கநாகாதி
ரூபபலங்களும் நானிட்டவழக்கென்று, அநுகாரரூபோத்தியைப் பண்ணுப்படி
இவர்க்கு அநந்யபாவநைந்ரந்தபடி கண்ட பரிவரானவர்கள், ஜிஜ்ஞாஸுக்க
ளான பாஸ்வஸத்தர்க்கு இவர்படியை அறிவித்தப்ரகாரத்தை; பிரிவாற்றுமை
யால்வந்த பாவநையாலே க்ருஷ்ணாநுகாரம்பண்ணின கோபிமாரைப்போலே,
நாயகளுன ஸர்வரனுடைய ப்ரகாரங்களை அநுகரிக்கிற நாயகியுடைய ப்ரவ்ருத்
திவ்யசேஷ்டி தங்களை நற்றயானவள் வினவினார்க்குரைத்த பாசரத்தாலே அருளிச்
செய்கிறாள்.

*

ஈ;—கீழில்திருவாய்மொழியில் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமாயிதே
சென்றது; இரண்மொய்க்கலந்து சென்றால் ப்ரீதியே தலையெடுக்கவு

மாமிடே; பாக்யஹாநியாலே அப்ரீந்யம்ஸாமே தலையெடுத்தது; கீழ் உருவெளிப்பாட்டாலே அவனை ஸ்மரித்துதறித்த அம்ஸமும்போய், அலாபத்தால்வரும் துவட்சியெயாபிற்று; இப்படி துவண்ட இவள் பிரிவாற்றாமையாலே அவனை யதுகரித்து தரிக்கப்பார்க்கிறாள். ஒரோ அர்த்தோபந்யாஸங்கள் பண்ணவிருப்பாரைப்போலே ஜ்ஞாநமுத்ரையுந்தானுமாய் கீதோபநிஷதாசார்யனைப்போலே யிருந்தாளா; இத்தைக்கண்ட திருத்தாயார், “இது ஏதேனும் மணிமந்த்ரௌஷதாதிகளாலேவந்த விகாரமோ?” என்று ஸங்கித்து, அங்கவொரு புடைகள் காணுமையாலே “அதல்” என்று அறிந்தாள்; இனி, “அவனைப்பிரிகையாலேவந்த ஆற்றாமையாலே அதுகரித்து தரிக்கிறாள்” என்று தெளியமாட்டிற்றிலவா தன்கலக்கத்தாலே;

இவ்வளவுலேபுகுந்து “இதுதான் ஏன்?” என்று வினவப்படு
ந்த பந்துக்களைப்பார்த்து திருத்தாயார்; அவனைட்டை வசநயங்கதி
ஸாதர்ம்யத்தாலும் ஜ்ஞாநமுத்ராநீக்ஷணாகளிநுத்தபடியாலும்,
ஸ்ரவேஸ்வரான இவள் பக்கிலே ஆவேஸித்தானகவேனுமென்று
சொல்லுகிறாள், அதுகரித்து தரிக்கிறாள்” என்று அறிபமாட்டா
மையாலே. பிரிவாற்றாமையுண்டானால் அதுகரித்து தரிக்கக்கடவ
திறே; க்ருஷ்ணனை அதுகரித்தார்கள்றே திருவாய்ப்பாடியில் பெண்
கள் (க) “ஶ்ரூஷாஹுவெஷ்டவிதௌஜ்ஞாவோக்ஷுதாம்மதி: -
க்ருஷ்ணேஹமேஷலலிதம்வராஜாப்யாலோக்யதாமிகதி:” நான் க்ருஷ்
ணன், இவ்வணை நடக்கப்படுகாநின்றேன் ; நடைச்ச்கரவத்துப்பிடிக்க
வேண்டும்படியாக; கண்படைத்தாரடையாக கண்டிகொள்ளளுங்கோள்
என்றாளிறே. (உ) “உ-ஷ்டகா஽பிதீஷாந் - னுஷ்டகாரீயதிஷ்
ட்மாத்மா” ஒருத்தி காளியனாப்ங்கிடக்க, ஒருத்தி க்ருஷ்ணனாப் ஏறி
ஆடினாளிறே. “ப்ரதிகூலனா காளியனனால்:காதோ க்ருஷ்ணனாகத்
தண்ணை அதுகரிக்கிற பெண்ணின்கால்பொடி படப்பெறில்” என்றி
ருந்தாள்; க்ருஷ்ணனானவள்தாலும் இவளை “காளியன்” என்றே
நினைத்துக் கண்ணற்றுத் துறைத்தாளிறே அதுகாரத்தில் மெய்ப்
பாட்டாலே.

அவர்கள் ஓரவதாரத்திலே அநுபவிகையாலே அங்குள்ள
சேஷ்டதங்களை அநுகரித்தார்கள். இவன் டயர்வறபதிலே மருளப்

திருவாய்மொழி, நு-ப, சு-தி, க-பா; கடல்ஞாலம் வ்யாப்யாநம். 87

றது” என்று, திருத்தாயார் வினவவந்தவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாள்.

ஈ; அவ;—முதற்பாட்டு. என் மகள், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்னுடின்றாள்; எம் பெருமான் தன்பக்கவிலே ஆவேசரித்துச் சொல்லுகிறாள் போலே இரானின்றதென்கிறாள்.

கடல்ஞாலஞ்செய்தேனும்யானேயென்னும்

கடல்ஞாலமாவேனும்யானேயென்னும் *

கடல்ஞாலங்கொண்டேனும்யானேயென்னும்

கடல்ஞாலங்கீண்டேனும்யானேயென்னும் *

கடல்ஞாலமுண்டேனும்யானேயென்னும்

கடல்ஞாலத்தீசன்வந்தேறக்கொலோ? *

கடல்ஞாலத்தீர்க்கவைவென்சொல்லுகேன்?

கடல்ஞாலத்தெதன்மகள்கற்கின்றவே,

(க)

ப;—முதற்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளெல்லாம் நானே செய்தேனென்று ஸர்வேஸ்வராவின்டையானுப்போலே சொல்லாநின்றா னென்கிறாள்.

கடல்—கடல்குழந்த

நிக்க அர்த்தியாய் இரந்து)

ஞாலம்—ஜகத்தை (ஸஹாயாந் ராநா

அளந்துகொண்டேனும்

பேசுகி டாக)

யானே—நானே

செய்தேனும்—ஸ்ருஷ்டித்தேனும்

என்னும்—என்னும்;

யானே—நானே

(அவாந்தர ப்ரளயத்திலே வராஹ

என்னும்—என்னுந் திருக்கும்;

வேஷத்தைக்கொண்டு)

கடல்ஞாலமாவேனும்—(இத்தை ஸ்ரு

கடல்ஞாலம் - இத்தை

ஷ்ட்யாநந்தாம் அநுப்ரவேரித்

கீண்டேனும் - கீண்டெடுத்தேனும்

து(க), ஸ்ரஹு து) ஹா ஹவஸ-

யானேயென்னும்—யானேயென்னும்;

ஸச்சயச்சாபவத்” என்கிற

(மஹாப்ரளயத்திலே (உ) : ஸுதா

படியே) தத்தச் சப்தவாச்யத

வராவரமு ஹாணா -

யா ததாத்தமகரூய் நிற்பேனும்

அத்தாசராசாரஹணத்”

யானே—நானே

என்கிறபடியே)

என்னும்—என்னும்;

கடல்ஞாலம்—இத்தை

கடல்ஞாலம்—இத்தை

உண்டேனும்—உபஸம்ஹரித்தேனும்

கொண்டேனும்—(மஹாபலி அபிமா

யானே—நானே

(க) தை ஆந-உ.

(உ) ப்ரஹ்மஸூ-க-உ-உ.

என்னும்—என்னும் ;

கடல்ஞாலத்தீசன்—ஸகலஜகந்நியந்தா

வான ஸர்வேஸ்வரன்

வந்து—வந்து

ஏற—இவளை ஆவேசிச்சு

கொலோ—கூடுமோ ?

கடல்ஞாலத்தீர்க்கு—அவிஸேஷஜ்ஞ

ராய் ஸம்ஸாரவர்த்திகளான

உங்களுக்கு

கடல்ஞாலத்து—இத்தேஸத்திலே

யிருந்துவைத்து

என்மகள்—(அப்ராஹ்மதஸ்வபாவை

யான) என்மகள்

கற்கின்ற—அப்யஸிக்கிறனவாயுள்ள

இவை—இந்த அதிசயிதாசாரங்களை

என்—என்றாக

சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்

உண்டேனென்று—வடதளையாயி

வ்யாபாரமாகவுமாம். (க)

ஆறு ;—கடலோடே கூடின ஜகத்தைத் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்ருஷ்டித்தேனும் நானென்னும். இஜ்ஜகத்து மதாத்தமகம், ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமில்லையென்னும். இத்தை மஹாபலியபஹரிக்க, நான் அளந்துகொண்டேனென்னும், ப்ரளயார்ணவத்திலே அழுந்தின இத்தை ஸஹாயநிரபேக்ஷமாக எடுத்தேனும் நானென்னும். பூமிதான் “ப்ரளயம் வாராநின்றது” என்று அறியாதிருக்க, நானே அறிந்து வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தேனென்னும். இவன்பக்கல் கடல்ஞாலத்தீசன் வந்து ஆவேசித்தானே? இந்தபூமியிலே இருந்துவைத்து என்மகள் மேன்மேலனச் சொல்லுகிற இவற்றை லௌகிகரான உங்களுக்குச்சொல்ல உபாயமுண்டோ வென்கிறாள். (க)

ஈடு ;அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. ஸகலவித்யாவேதநமும் அவ் வித்யாப்ரவர்த்தகத்தவாதிகளும் நானிட்டவழக்கென்கிறாள்.

கற்குங்கல்விக்கெல்லையிலனையென்னும்

கற்குங்கல்வியாவேனும்பானேயென்னும் *

கற்குங்கல்விசெய்வேனும்பானேயென்னும்

கற்குங்கல்விதீர்ப்பேனும்பானேயென்னும் *

கற்குங்கல்விச்சாரமும்பானேயென்னும்

கற்குங்கல்விநாதன்வந்தேதற்க்கொலோ ? *

கற்குங்கல்வியீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன் ?

கற்குங்கல்வியென்மகள் காண்கின்றவே.

(உ.)

ப ;—அந்தரம், ஸகலவேதவித்யைகளும் தத்ப்ரவர்த்தநாதிகளும் நானிட்ட வழக்கென்றின்று வென்கிறாள்.

கற்கும்—(புஸ்தகநிரீக்ஷணதிகளாலன்
றியே ஆசார்யமுகத்தாலே)
கற்கப்படும்

கல்விக்கு—வேதரூபவிய்த்யைகளுக்கு
(க) “சுந ஜோவெவெவஜாஃ-
அநந்தாவைவேதா:”
என்கிறபடியே)

எல்லே—எல்லையை
இலன்—உடையேனல்லேன்
என்னும்—என்னும்;

கற்குங்கல்வியாவேனும்—அந்தவித்
யைகள் எனக்கு ப்ரகாரமாம்
படி ஸப்தப்ரஹ்மாத்மகளுய்
நிற்பேனும்

யானே—நானே
என்னும்—என்னும்;
கற்குங்கல்வி—அவற்றை
செய்வேனும்—(ஸுப்தப்பாபுத்த ந்யாய
த்தாலே ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே
யதாபூர்வம்) உண்டாக்குவே
னும்

யானே—நானே
என்னும்—என்னும்;
கற்குங்கல்வி தீர்ப்பேனும்—ஸம்ஹரு
திஸமயத்திலே உபஸம்ஹரித்

து என்னெஞ்சிலே இட்டுவை
ப்பேனும்

யானே—நானே
என்னும்—என்னும்;
கற்குங்கல்விச்சாரமும்—அந்த வித்யா
ஸாரமான மூலமந்த்ராதிகளும்
யானே—நானிட்டவழக்கு
என்னும்—என்னும்;
கற்குங்கல்வி—ஸகலவே, உப்ரதிபாத்ய

னான
நாதன்—ஸர்வேஸ்வரன்
வந்தேற—இவனை ஆவேசித்தானாக
கொலோ—கூடுமோ?
கற்குங்கல்வியீர்க்கு—இன்று என்பக்
கலிலே இதுகற்கும்படியான

உங்களுக்கு
கற்குங்கல்வி—இன்று வார்த்தைதற்
கும் பருவமான
என்மகன்—என்பெண்பிள்ளை
காண்கின்ற--நான்கண்டுசொல்லுகிற
இவை—இவற்றை
என்—என்னென்று

சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்?
“கற்குங்கல்வியென்று—ஸகலவித்யா
ஸத்தாநம்” என்றும் சொல்லு
வாருமுளர், (உ)

ஆரூப;—(கற்குங்கல்வி). நான்கற்ற வித்யைகளுக்கு ஒருமுடி
வில்லையென்னும். எல்லாரும் விரும்பிக் கற்கிற வித்யைகள் நான்
இட்டவழக்கென்னும். அவற்றை உண்டாக்கினேன் நானேயென்
னும். அவற்றினுடைய தாத்தாய்கொணாயம் என்னாலேயென்னும்.
வித்யா பலம் நானேயென்னும். அப்பஸிக்கப்படும் ஸகலவித்யாவே
த்யான ஸர்வேஸ்வரன்வந்தேறினானே? அறிவில்லாத உங்களுக்கு
அறியத்தொடங்கும் பருவத்தவையுடைய இவள் அநுஸந்திக்கிறவற்
றைச் சொல்ல விராகுண்டோவென்கிறான். (உ)

90 திருவாய்மொழி, ஐ-ப, கூ-தி, ஈ-பா, காண்கின்ற வ்யாக்யாநம்.

ஈ ; அவ ;—மூன்றும்பாட்டு காரணமான ப்ருகிவ்யாதி பூத பஞ்சகங்களுந் நானிட்ட வழக்கென்னுதின்ற ளென்கிறான்.

காண்கின்றகிலமெல்லாம்யானேயென்னும்

காண்கின்றவிசம்பெல்லாம்யானேயென்னும் *

காண்கின்றவெந்தீயெல்லாம்யானேயென்னும்

காண்கின்றவிக்காற்றெல்லாம்யானேயென்னும் *

காண்கின்றகடலெல்லாம்யானேயென்னும்

காண்கின்றகடல்வண்ணனேறக்கொலோ ? *

காண்கின்றவிலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன் ?

காண்கின்றவென்காரிகைசெய்கின்றவே.

(ஈ)

ப ;—அநந்தரம், ப்ரமாணவித்தமான ஜகத்துக்கு ப்ரதநகாரணமான மஹாபூதங்கள் நானிட்ட வழக்கென்னுமென்கிறான்.

காண்கின்ற—(ப்ரமாணத்தாலே)

காணப்படுவதான

கிலமெல்லாம்—(சாமூத்தமான) ப்ருதி

வியெல்லாம்

யானே—நானே

என்னும்—என்னுநிற்கும் ;

காண்கின்ற—அப்படிப்பட்ட

விசம்பு—(ப்ரதமபூதமான) ஆகாஸமும்

எல்லாம்—

யானே—நானே

என்னும்—என்னுநிற்கும் ;

காண்கின்ற—தேஜோபந்நங்களில் ப்ர

தானாய்

வெம்—உஷ்ணஸ்பர்ஸமான

தீ—அக்தியும்

எல்லாம்—

யானே—நானே

என்னும்—என்னுநிற்கும் ;

காண்கின்ற—தத்பூர்வபாலயாய்

இ—தாரகத்வாதிகளாலே ஸந்திஹித

மான

காற்றெல்லாம்—வாயுக்களும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னுநிற்கும் ;

காண்கின்ற—ததந்நதரபாலியான

கடல்—ஜலதத்வம்

எல்லாம்—எல்லாம்

யானே—நானே

என்னும்—என்னுநிற்கும் ;

காண்கின்ற—தர்ஸநீயமாய்

கடல்—(அபரிச்சிந்நமான) கடல்

போன்ற

வண்ணன்—வடிவையுடைய ஸர்

வேப்ரவான்

ஏறக்கொலோ—ஆவேரீத்தானே ?

காண்கின்ற—காண்கிற

உலகத்தீர்க்கு—லோகமொழிய அறி

யாத உங்களுக்கு

காண்கின்ற—ஒருவரும் காணவொண்

னாகவற்றையுங் காணும்

படியாய் அபிபுரையான

என்—என்

காரிகை—மகள்

செய்கின்ற—செய்கிறவற்றை

என்—என்னென்பதாக

சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன். (ஈ)

ஆறு ;—(காண்கின்ற.) அபரிச்சேத்யமான ப்ருதவ்யாதிபூத பஞ்சகமும் நானிட்டவழக்கு என்னுகின்றான். கடல்போலே எப் போதும் தர்ஸநீயமான திருநிறத்தையுடையவன் வந்தேறினானே? நமக்குத்தெரியாத நிலத்திலேபுக்கு அவகாவித்து என்மகள் பண் னுகிற சேஷ்டிதங்கள் நீங்கள் காண்கிறபடிக்கு மேற்பட என்னால் சொல்லலாவதில்லை யென்கிறான்.

(ஈ)

ஈடு ; அலு ;—நாலாம்பாட்டு. காலதரயத்திலுமுண்டான க்ரியா ஜாதமெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுகின்றான்.

செய்கின்றகிதியெல்லாம்பானேயென்னும்

செய்வானின்றனகளும்பானேயென்னும் *

செய்துமுன்னிறத்தவும்பானேயென்னும்

செய்கைப்பயனுண்பேனும்தானேயென்னும் *

செய்வார்களைச்செய்வேனும்தானேயென்னும்

செய்யகமலக்கண்ணனேறக்கொலோ? *

செய்யவுலகத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்?

செய்யகனிவாயினமான் திறத்தே.

(ச)

ப ;—அந்தரம், ஸர்வக்ரியையகளும் நானிட்டவழக்கென்னுமென்கிறான்.

செய்கின்ற—செய்யப்பாடாநிற்கிற

கிதி—(வர்த்தமான) க்ரியையும்

எல்லாம்—,

யானேயென்னும்—,

செய்வான்—மேற்செய்வதாக

நின்றனகளும்—நிற்கிற (பவீஷ்டயத்)

க்ரியையும்

யானேயென்னும்—,

முன்—முன்பு

செய்து—செய்து

இறந்தவும்—கழிந்த (பூத) க்ரியையும்

யானே—நானிட்டவழக்கு

என்னும்—என்னும் ;

செய்கை—இந்த க்ரியையினுடைய

பயன்—பலத்துக்கு

உண்பேனும்—போக்தாவும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும் ;

செய்வார்களை—இக்க்ரியைக்கு அநுஷ்ட

ட்டாதாக்களை

செய்வேனும்—உண்டாக்குவேனும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும் ; (இது)

செய்ய—செய்வத

கமலம்—தாமரைபோலேயிருக்கிற

கண்ணன்—கண்ணையுடைய ஸர்வே

ஸ்வரன்

ஏறக்கொலோ—ஆவேசிக்கப்படுமோ?

செய்ய—செய்வையொழிய அறியாத

உலகத்தீர்க்கு—லோகத்தீர்க்கு

செய்ய—செய்வத

கனி—கனியோலேயிருக்கிற

வாய்—அந்தரதையுடையவாய்

இளம்—முத்தமான

மான்—மான்போலே பேசையான

இவன்

திறத்து—இடையாட்டத்து

இவை—இவை

என்—என்றாக

சொல்லுகேன்—சொல்லுகேன். (ஈ)

92 திருவாய்மொழி, டி-ப, சு-தி, டு-பா, திறம்பாமல் வ்யாக்யாநம்.

ஆறு;—(செய்கின்ற) வர்த்தமான க்ரியைகளும், மேல்வருவ தான க்ரியைகளும், பண்டுசெய்த க்ரியைகளும், க்ரியாபலம் புஜிப் பேனும், க்ரியாகர்த்தாக்களை அவற்றில் ப்ரவர்த்திப்பிப்பேனும் நா நென்னும். இவள்கண்ணினமுகாலும் அவன் ஆவேஸரித்தாற்போ லே இராசின்றது. சிவந்த கணி போலேயிருக்கிற வாயையுடையவ ளாயிருக்கிற சிறுபெண்பிள்ளை யிடையாட்டத்தில் ஆழங்காணமாட் டாதே படுபாடான உங்களுக்கு எத்தைச் சொல்லுவேனென் கிறார். (ச)

ஈதி; அவ்;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜகத்ரக்ஷணப்ரமுதமான சே ஷ்டிதங்களு மெல்லாம் பண்ணினேன் நானென்னு சின்ற ளென் கிறார்.

திறம்பாமல்மண்காக்கின்றேன்யானேயென்னும்
திறம்பாமல்மலையெடுத்தேனேயென்னும் *
திறம்பாமல்சுரரைக்கொன்றேனேயென்னும்
திறங்காட்டி அன்றைவரைக்காத் தேனேயென்னும் *
திறம்பாமல்கடல்கடைந்தேனேயென்னும்
திறம்பாதகடல்வண்ணனேறக்கொலோ? *
திறம்பாதவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்?
திறம்பாடுதன்கிருமகளய்தினவே. (ரு)

ப;—அந்தரம், ஜகத்ரக்ஷணதி வ்யாபாரமெல்லாம் செய்கிறேன் நானே யென்னு மென்கிறார்.

திறம்பாமல்—ஆஜைஞயை அகிலங்கி	என்னும்—என்னும்;
யாதபடி	திறம்பாமல்—தப்பாதபடி
மண்—ஜகத்தை	அசுரரை—(அரிஷ்டதே நுகம்பர்நுகி
காக்கின்றேன்—ரக்ஷிக்கிறேன்	களான) அஸுரர்களை
யானே—நானே	கொன்றேனே—கொன்றேனே)
என்னும்—என்னும்; (கோரக்ஷணர்த்	என்னும்—என்னும்;
தமாக)	
திறம்பாமல்—சலியாதபடி	திறம்—(விய்யயேஹதுவான உபாய)
மலை—மலையை	ப்ரகாரங்களை
எடுத்தேனே—எடுத்தேனே	காட்டி—காட்டிக்கொடுத்து

அன்று—(தூர்யோதநாதிகள் எதிரிட்
ட) அன்று
ஐவரை—பாண்டவர்கள் ஐவரையும்
காத்தேனே—ரக்ஷித்தேனே
என்னும்—என்னும் ;
திறம்பாமல்—நினைவு தப்பாதபடி
கடல்—கடலை
கடைந்தேனே—கடைந்தேனே
என்னும்—என்னும் ;
திறம்பாத—(ஆஸிரிகரக்ஷணத்தில்)
திறம்புதவில்லாத
கடல்வண்ணன்—கடல்வண்ண
ஞனவன்

ஏறக்கொலோ—இவளை ஆவேசித்த
படியோ (இது)
திறம்பாத—“ அறியவேணும் ” என்
கிற நினைவு தப்பாதிருக்கிற
உலகத்திற்கு—லோகத்திற்கு
என்—என்னுடைய
திரு—லக்ஷ்மீஸுமாமையான
மகள்—பெண்பிள்ளை
திறம்பாது—தப்பாதபடி
எய்தின—பிராபித்த வ்யபாவங்களை
என்—ஏதாக
சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்
திறம்பாதகடலென்று—கரைகடவாத
கடலென்றமாம். (ரு)

ஆறு;—(திறம்பாமல்) ஒருவர்க்கும் தப்பச்செய்யவொண்ணா
தபடி இத்தாவை யெல்லாம் ஒருதுணையின்றிக்கே காக்கின்றேன்.
சலியாதபடி கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணினேன். தப்பாதபடி
கோலி அஸுரரை முடித்தேன். ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாத
என்படியை லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்து தாபுத்தாதிகள் ஐவரை
யுங் காத்தேன். நினைத்தபடி தப்பாமல் கடலைக்கடைந்தேனன்
னும். ஒருவர்க்கும் தன் ஸாஸநத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடியான
ஸர்வேஸ்வரன் ஆவேசரித்தானோ? லக்ஷ்மீஸுமையான என்மகள்
பகவத்குணங்களிலே தப்பாமே அகப்பட்டபடிய்களை, “கேட்டல்லது
போகோம்” என்று நிர்ப்பந்திக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்
லுகே நென்கிறாள். (ரு)

சுதி; அவ்;—ஆறும்பாட்டு. கோவர்த்தநோத்தரணம் முத
லான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான் என்று
நின்றா நென்கிறாள்.

இனவேய்மலையேந்தினேன்யானேயென்னும்

இனவேறுகள்செற்றேனும்யானேயென்னும் *

இனவான்கன்றுமேய்த்தேனும்யானேயென்னும்

இனவாசிரைகாத்தேனும்யானேயென்னும் *

இனவாயர் தலைவனும் யானேயென்னும்

இனத்தேவர்தலைவன்வந்தேறக்கொலோ *

இனவேற்கண்ணல்லீர்க்கிவையென் சொல்லுகேன்

இனவேற்கண்ணியென்மகளுற்றனவே.

(சு)

ப ;—அநந்தரம், க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களைச் செய்தேனும் நானேயென் னுமென்கிறான்.

இனம்—திரளான

வேய்—மூங்கிலையுடைய

மலை—கோவர்த்தநத்தை

வந்தினென்—எடுத்தேன்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும் ;

இனம்—திரளவந்த

வறுகள்—ஏழு ஏருத்தையும்

செந்தேறனும்—கொன்றேனும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும் ;

இனம்—ஒரின் த்தில்

ஆன்கன்று—கன்றுகளை

மேய்த்தேனும்—மேய்த்தேனும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும் ;

இனம்—திரள்திரளான

ஆகிரை—பசுக்களை

காத்தேனும்—ரகத்தேனும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும் ;

இனம்—ஒருதரத்தில

ஆயர்—இடைப்பிள்ளைகளுக்கு

தலைவனும்—நாயகனாயிருப்பேனும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும் ;

இனம்—ஸங்கமான

தேவர்—ஸூரிகளுக்கு

தலைவன்—நிர்வாஹகளுன ஸர்வேஸ்

வான்

வந்தேறக்கொலோ—ஆவேசித்த

படியோ ?

இனம்—தன்னில்தான்செறிந்து

வேல்—வேல்போலேயிருக்கிற

கண்—கண்ணழகையுடைய

நல்லீர்க்கு—உங்களுக்கு

வேல்—வேலோடு

இனம்—ஒத்திருக்கிற

கண்ணி—கண்ணையுடைய

என்—என்னுடைய

மகள்—பெண்பிள்ளை

உற்றன்—லபித்த

இவை—இந்த ஸ்வபாவங்களை

என்—எதென்று

சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன்

இனத்தேவரென்று—ஸாம்யம்பெற்ற

வரென்றுமாம். (சு)

ஆறு ;—(இனவேய்மலை.) திரள்திரளானமூங்கிலையுடையதான கோவர்த்தநகிர்தாரணம் முதலான க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் நானே பண்ணுகின்றேன் என்னுகின்றான். (இனத்தேவர்) - தனித் தனி அநுபவிக்கமுடியாமையாலே திரண்டிருக்கிற அயர்வறுமமார் களதிபதியானவன் ஆவேசரித்தானோ? வேல்போலேயிருக்கிற கண் ணையுடையிராய் அவ்வுறிதராயிருக்கிற உங்களுக்கு, தான்படுகிற

திருவாய்மொழி, ௫-ப, சு தி, எ-பா, உற்றார்கள் வ்யாக்யானம். 95

பாட்டைப் பிறரைப்படுத்தவல்ல கண்ணழகையுடைய இவளுற்ற விவற்றை என்சொல்லுகேனென்கிறாள். (சு)

சு;—எழாம் பாட்டு. எம்பெருமான் ஆஸ்ரித விஷயத்தில் இருக்கிற இருப்பைத் தன்படியாகப் பேசாதின்றொன்கிறாள்.

உற்றார்களெனக்கில்லையா நடுமென்னும்

உற்றார்களெனக்கில்கெல்லாநடுமென்னும்*

உற்றார்களைச் செய்வேனும்யானேயென்னும்

உற்றார்களை யழிப்பேனும்யானேயென்னும்*

உற்றார்களுக்குற்றேனும்யானேயென்னும்

உற்றாரிலிமாயன்வந்தேறக்கொலோ?*

உற்றீர்கட்டுகென்சொல்லிச்சொல்லுகேன்யான்?

உற்றென் னுடைப்பேதையுரைக்கின்றவே

(எ)

ப;—அநந்தாம், ஜகத்தில் பந்துக்களாவில் அவன்படியெல்லாம் தன் படியாகச் சொல்லாதின்றொன்கிறாள்.

உற்றார்கள்—(ஒருபாதியாலேகிட்டிதல்) என்னும்—என்னும்;

என்னையுள்ளபடி யறிந்து உற்றார்களை—பரையோஜநாந்தாத்துக்

கிட்டிதல் செய்திருக்கும்) காகக் கிட்டினவர்களை

பந்துக்கள் அழிப்பேனும்—அவற்றைக் கொடுத்த) உறவறுத்த விடுவேனும்

எனக்கு--எனக்கு

யாரும்--ஒருவரும்

இல்லை--இல்லை

என்னும்--என்னும்;

இங்கு--இஜ்ஜகத்தில் (நிருபாதிகஸம்

பந்தத்தைப்பார்த்தால் அவர்கள் உற்றேனும்--எல்லாவுறவுமுறையும்

தாரதம்யம்பாராதே)

எல்லாரும்--எல்லாரும்

எனக்கு--எனக்கு

உற்றார்கள்--பந்துக்களாயிருக்கும்

என்னும்--என்னும்;

உற்றார்களை--அவர்களை எனக்கு

உற்றாரப்படி

செய்வேனும்--பண்ணுவேனும்

யானே--நானே

அழிப்பேனும்--அவற்றைக் கொடுத்த

த) உறவறுத்த விடுவேனும்

யானே--நானே

என்னும்--என்னும்;

உற்றார்களுக்கு--அநந்தம்யப்பரையோஜநாய்

க்கிட்டி னாக்கு

உற்றேனும்--எல்லாவுறவுமுறையும்

யானே--நானே

என்னும்--என்னும்;

உற்றார்--எத்தனையேனும் அளவுடை

யதாகிலும் தன்னையுட்க

கண்டு கிட்டி னார்

இலி--இல்லாத

மாயன்--ஆஸ்ரீயபூதன்

வந்தேறக்கொலோ--ஆவேசித்தபடி

யோ?

96 திருவாய்மொழி, ௫-ப, சு-தி, ௫-பா, உரைக்கின்ற வ்யாக்யாநம்.

உற்றீர்கட்கு--பந்துக்களான உங்க	உரைக்கின்ற--சொல்லுகிற வார்த்
	ளுக்கு
என்னுடைப்பேதை--அதிபாலையான	என்--என்னபாகரம்
என்னுடைய பெண்பிள்ளை	சொல்லி--சொல்லி
உற்று--உள்ளுறக்கண்டு	சொல்லுகேன்--சொல்லுவேன்? (எ)

ஆறு ;—(உற்றார்கள்.) இஜ்ஜகத்தில் என்படியை யறிந்து எனக்கு பந்துக்களாயிருப்பார் ஒருவருமில்லை. அவர்கள் அப்படியிருந்தமை யறிந்துவைத்தே, எனக்கு உறவாக நினைத்திராதார் ஒருவருமில்லை. சிலர் என்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி பண்ணுவேன். அநாஸ்ரயிக்குமவர்களில் ப்ரயோஜநாந்தரபார்க்கு அவர்கள் வேண்டினவற்றைக்கொடுத்து அகற்றுவேன் நான். அந்ரயப்ரயோஜநரானவர்களுக்கு எல்லா பந்துக்குந்த்யமும் பண்ணுவேன் நான் என்னும். எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் முட்டக்காணவொண்ணாத அத்தயாஸ்சர்யபூதனைவன் ஆவேசித்தானே? ஈடுபட்டு, அத்யந்த பாலை யான என்மகள் சொல்லுகிறவற்றை, உறவுமுறையாரான உங்களுக்கு என்னாபாகரத்தாலே சொல்லுவேன் நான் என்கிறாள். (எ)

ஈடு; அவ;—எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் நானிட்ட வழக்கென்னொன்று கொள்கிறாள்.

உரைக்கின்றமுக்கட்பிரான்யானேயென்னும்

உரைக்கின்றதிசைமுகன்யானேயென்னும் *

உரைக்கின்றவமரநும்யானேயென்னும்

உரைக்கின்றவமரர்கோன்யானேயென்னும் *

உரைக்கின்றமுனிவரும்யானேயென்னும்

உரைக்கின்றமுகில்வண்ணனேறக்கொலோ?*

உரைக்கின்றவுலகத்தீர்க்கென்சொல்லுகேன்?

உரைக்கின்றவென்கோமளவொண்கொடிக்கே. (அ)

ப;—அநந்தம், ஜகத்ப்ரதாநராய் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளான தேவர்களும் ருஷிகளும் நானிட்ட வழக்கென்னு கொள்கிறாள்.

உரைக்கின்ற--(க) ("ஸரீவஃ - முக்கண்--தரினேத்ராலம்

ஸரீவஃ" என்று பகவத்ப்ர பீரான்--ஈஸ்வரனாக ப்ரஸித்தனான

காரமாகச்) சொல்லப்படுகிற

ருத்ரன்

(க) தை-நாரா-

திருவாய்மொழி நூல், சு-தி, அ-பா, உரைக்கின்ற வ்யாக்யானம். 97

யானே--எனக்கு ப்ரகாரபூதன்
என்னும்--என்னுந் தம் ;
உரைக்கின்ற--“வஸுஹா - ஸப்ரா
ஹ்மா” என்று சொல்லப்படுகிற

திசைமுகன்--சுதூர்முகன்
யானே--எனக்கு ப்ரகாரபூதன்
என்னும்--என்னும் ; (அப்படியே)
உரைக்கின்ற--(பகவத்விபூகிதயா (க)
“உக்ஷாடி.யு-தக்ஷாதய:”

என்று சொல்லப்படுகிற
அமரரும்--த்யுபாஜபதிகளானகேவர்
களும்

யானே--எனக்கு விபூதிபூதர்
என்னும்--என்னும் ;
உரைக்கின்ற--“வெஸுஹ-ஸேந்த்
ர:” என்று சொல்லப்பட்ட
அமரர்கோன்--(த்யயஸ்தீர்மஸுத்தோம
தேவதாதிபதியான)
இக்ரணும்

யானே--எனக்கு ப்ரகாரபூதன்
என்னும்--என்னும் ;
உரைக்கின்ற--(உ) “உவவஹீ-
ணாஹநாரஹி” இத்தயாதி

களிலே) சொல்லுகிற

ஆறு ;--(உரைக்கின்ற) ஜகத்ப்ரதாராக ஸாஸ்த்ரங்களிற்
சொல்லப்படுகிற சுதூர்முகப்ரமுகரும் நானிட்ட வழக்கென்னுநின்
றாள். காலத்தத்வமுள்ளதனையும் பேசினாலும் பேசிமுடிக்கவொ
ண்ணாத அழகையுடையவன் ஆவேசித்தானே? அகிலோகமான
பேச்சைப் பேசுவதும்செய்து, துக்கஸஹையுமன்றிக்கே யிருக்கிற
இவ்விஸக்ஷணையான பெண்பிள்ளைக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தை
“சொல்லு, சொல்லு” என்று நிரந்தரமாகக் சொல்லுகிற லௌக
கரான உங்களுக்கு ஏதென்று சொல்லுவேன் நானென்கிறாள். (அ)

முனிவரும்--ருஷிகளும்
யானே--நானிட்டவழக்கு
என்னும்--என்னும் ;
உரைக்கின்ற--(ங) (“நீலதொய

உஜ்யஸூர-நீலதோயதமத்த்
யஸ்தா” என்று வேதாந்தங்களி
லே) சொல்லுகிற

முகில்--காளமேகநிபஸ்யாமமான
வண்ணன்--வடிவையுடையவன்
ஏறக்கொலோ--ஆவேசித்தபடியோ?
உரைக்கின்ற--“சொல்லு சொல்லு”
என்று உரைக்கின்ற

உலகத்திற்கு--லோகத்தாரான
உங்களுக்கு

உரைக்கின்ற--லோகம்பாதையல்
லாத பேச்சையுடையளாய்

என்--
கோமளம்--ஸூருபாரமாய்
ஒண்--தர்ஸகீமான்

கொடிக்கு--கொடிபோலே ஆஸ்ய
வ்யதிரேகத்தில் தறைப்படும்
படியான இவளுக்குண்டான
இவை--இவ்ஸ்வபாவங்களை

என்- ஏதாக
சொல்லுகேன்--சொல்லுவேன். (அ)

98 திருவாய்மொழி, நு-ப, சு-தி, கூ-பா, கொடியவியை வ்யாக்யாநம்.

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. அகர்மவஸ்யத்வ ப்ரமுகமான பகவதுத்திகளைத் தன்னினவாகப் பேசாநின்ற ளென்கிறார்.

கொடியவியையாதுமில்னையென்னும்

கொடியவியையாவேனும்யானையென்னும்*

கொடியவியைசெய்வேனும்யானையென்னும்

கொடியவியைதீர்ப்பேனும்யானையென்னும்*

கொடியானிலங்கைசெற்றேனையென்னும்

கொடியபுள்ளுடையவனேறக்கொலோ*

கொடியவிலகத்தீர்க்கிவையென்சொல்லுகேன்?

கொடியேன்கொடியென்மகள்கோலங்களே..

(க)

ப;—அநந்தம், க்ரூரமான கர்மபாகாரங்களெல்லாம் நானிட்ட வழக்கென்னுமென்கிறார்.

கொடிய—(கர்மமவஸ்யரானபத்தசேதந

ரைக் கண்ணற்றுநலியும்)

கொடுமையை யுடைத்தான

வியை—கர்மம்

யாது—ஒன்றும்

இலன்—(க) “நரோக்ஷி-நானிலி”

இதி - நமாம்கர்மானிலிம்பந்தி”

என்கிறபடியே எனக்கில்லை

என்னும்—என்னுமிற்கும்;

(அந்தக்ரூரகர்மமானது என்

நிக்ரஹமாகையாலே)

கொடியவியை—அது

ஆவேனும்—ஆகிறேனும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும்; (உ) “தாந

ஹம்ஸிஷு. கம் - தாநஹம்த்வி

ஷத:” என்கிற ப்ரதிகூல

ராளுரை)

கொடியவியை—அந்தக்கர்மங்களிலே

மூட்டி

செய்வேனும்—செய்விப்பேனும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும்;

கொடியவியை—அந்தக் கர்மத்தை

தீர்ப்பேனும்—(ங) “ரோக்ஷயிஷு.)”

இ - மோக்ஷயிஷ்யாமி”

என்று ஆஸ்ரிதர்க்குப்

போக்குவேனும்

யானே—நானே

என்னும்—என்னும்;

கொடியான்—க்ரூரகர்மாவான ராவண

னுடைய

இவங்கை—லங்கையை

செற்றேன்—அழித்தேன்

என்னும்—என்னும்;

கொடிய—(ஆஸ்ரிதவிரோதிகளுக்கு)

ம்ருத்யுஸமனான

புள்—பெரிய திருவடியை

உடையவன்—வாஹநமாகவுடையவன்

ஏறக்கொலோ—ஆவேரித்தபடியோ?

(க) கீ - ஈ - கச.

(ங) கீ - கஅ - கச.

(உ) கீ - கக - கச.

திருவாய்மொழி டு-ப, சு-தி, சு-பா, கொடியவின் வ்யாக்யாநம். 99

கொடிய—(“நமக்கு இது நிலமன்று” என்றிராதே அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிற) கொடுமையை	மகள்—பெண்பிள்ளையினுடைய கோலங்கள்—தர்ஸீய சேஷத்திற் களான
யுடைய	இவை—இவற்றை
உலகத்திற்கு—லோகத்திற்கு	என்—என்னென்று
கொடியேன்—(இவளை இப்படி விக் ருதையாகக் காணவைத்த பாபத்தின்) கொடுமையை	சொல்லுகேன்—சொல்லுவேன். கொடியபுள்ளென்று—கொடியிலே யான புள்ளென்றுமாம்.
யுடையேனான	கோலங்கொண்டு—ஒருப்பாடாக
என்—என்னுடைய	வுமாம். (க)
கொடி—கொடிபோலேமெல்லியளான	

ஆறு;—(கொடியவின்.) கர்மவர்யரை நவியுமாபோலே நவியக்கடவதாய், கொடிதானகர்மங்கள் எனக்கொன்றுமில்லை பென்னும். அவை நானிட்டவழக்கென்னும். ப்ரதிகூலர்க்குக் கொடிதான பாபத்தை விளைப்பேன் நான் என்னும். அநுகூலர்க்குக் கொடிதான வினையைத் திர்ப்பேனும் நான் என்னும்; கொடியானிலங்கையை ஒருபடி யழித்தேனென்னும். ப்ரதிகூலத்துக்குக் கொடியான பெரியதிருவடியை வாஹநமாக யுடையவன் வந்தேறினானோ? இப்படி படுகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய மகளுடைய ஒருப்பாடுகளை “சொல்லு, சொல்லு” என்று மிகவும் அலைக்கிற உங்களுக்கு என்னென்று சொல்லுவே என்கிறார். (க)

ஈடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு. ஸ்வர்க்கப்ரமுகமான பதார்த்தங்களெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்னுகின்ற என்கிறார்.

கோலங்கொள்கவர்க்கமும்யானேயென்னும்

கோலமிலநாகமும்யானேயென்னும்*

கோலந்திகழ்மோக்கமும்யானேயென்னும்

கோலங்கொளுயிர்களும்களேயென்னும்*

கோலங்கொள் தனிமுதல்யானேயென்னும்

கோலங்கொள் முகில்வண்ணேறக்கொலோ?*

கோலங்கொளுலகத்திர்க்கென்சொல்லுகேன்?

கோலந்திகழ்கோதையென்கூந்தலுக்கே.

(க0)

ப;—அநந்தம், ஸ்வர்க்கநாதிகளான ஸகலபலங்களும் நானிட்டவழக்கென்னு மென்கிறார்.

கோலம்—(தர்ஸநீய) போக்யதையை
கொள்—உடைத்தான
சுவர்க்கமும்--ஸ்வர்க்கமும்
யானேயென்னும்--,
கோலம்--ஒருவைலக்ஷணயமும்
இல்—இன்றியே
நாகமும்--(து:க்கோத்தாமான) நாகமும்
யானேயென்னும்--,
கோலம்--(நிரதிஸ்யாநந்த) ஸூபவைலக்ஷ
ணயத்தாலே
திகழ்--விளங்குவதான
மோக்கமும்--மோக்ஷமும்
யானேயென்னும்--,
கோலம்--இவ்வோபலங்களை
கொள்--பற்றக்கோலும் ஒருப்பாட்
டையுடைய
உயிர்களும்--ப்ராணிகளும்
யானே--நானே
என்னும்--என்னும் ;
கோலம்--இவற்றையையக் தன்
நினைவிலே நிர்வஹிக்கும்
ஒருப்பாட்டை
கொள்--உடைத்தாய்
தனி--ஸஹாயாந் ர நிரபேக்ஷமான

முதல்--பரமகாரணவஸ்து
யானே--நானே
என்னும்--என்றறிந்தும் ;
கோலம்--பசுத்தவடிவும் ஸ்புரிக்கிற
மின்னும் நானாவர்ணமான
இந்தாத நுஸ்ஸுமான கோ
லத்தை
கொள்--உடைத்தான
முகில்--மேகம்போலேயிருக்கிற
வண்ணன்--வடிவையுடையவன்
ஏறக்கொலோ--ஆவேசபித்தபடியோ ;
கோலங்கொள்--'கேட்டல்லது போ
கோம்' என்று
ஒருப்படுகிற
உலத்திர்க்கு--உங்களுக்கு
கோலம்--அழகு
திகழ்--விளங்குகிற
கோதை--மாலையையுடைய
என்கூந்தலுக்கு--மயிர்முடியை
யுடையளான என்
பெண்பிள்ளைக்கு
என்--என்னப்ரகாரமாயிருந்தது என்று
சொல்லுகேன்--சொல்லுகேனோ ?.

ஆறு ;--(கோலங்கொள்) கலப்பற்ற ஸுகஸூபமானஸ்வர்க்க
மும், ஸுகந்தமின்றிக்கே து:கமேயானநாகமும், அபரிச்சிந்த ஸுக
ஸூபமானமோக்ஷமும், கர்மாநுகுணமாக தேவாதிஸரீரப்ரவேசம்
பண்ணக்கடவ ஆத்மாக்களும், விசித்ரகார்யஜந ஸக்தியுக்கையான
ப்ரக்ருதியும் நானிட்டவழக்கு என்றுசொல்லாநின்றான், ஸைஸ்தகல்
யாணகுணத்தகனும், வில்விட்டுமின்னி தர்ஸநீயமானமேகம்போலே
யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவன் வந்து ஏறினானே ? அழகிய
மாலையையும் மயிர்முடியையுமுடைய என்மகளுக்குப்பிறந்த அவஸ்
த்தைகளை, கேட்கையிலே ஒருப்படாநின்றான் உலகத்திர்க்கு என்
சொல்லுவே நென்கிறான்.

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்பவிக்கவல்
லவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவர்க ளென்
கிறார்.

கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும்மண்மடந்நைதக்கும்
குலவாயர்கொழுந்துக்குங்கேள்வன் தன்னை*

வாய்ந்தவழுதிவளநாடன்மன்னு
குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்செய்து*

ஆய்ந்த தமிழ்மாலையாயிரத்துள்

இவையுமொருபத்தும்வல்லார்* உலகில்

ஏந்துபெருஞ்செல்வத்தராய்த்திருமா

லடியார்களைப்பூசிக்கநோற்றார்களே.

(கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அந்தாம், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஸர்வலோக ஸம்பாவரீயராய்ச்
கொண்டு பாகவதகிஞ்சித்தாரம்பண்ண இட்டுப்பிந்தார்கள்என்று பலத்தை
யருளிச்செய்கிறார்.

கூந்தல்—(“வாசஞ்செய்யுங்குழலாள்”

என்கிறபடியே விலகிண

மான) மயிர்முடியை யுடை
யளாய்

மலர்—தாமரைப்பூவல்லிற் ப்பாலே நிர

திருய போக்யபூதையாய்

மங்கைக்கும்—(நித்யமெளவநஸ்வபா

வையான) லக்ஷ்மிக்கும்

மண்மடந்தைக்கும்—(இவளோடொத்த

ருபவைலக்ஷணயத்தை

யுடைய) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்

டிக்கும்

குலம்—அபிஜாதரான

ஆயர்—கோபாலர்க்கு

கொழுந்துக்கும்—(ஸ்ரீரோபூதையான)

நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும்

கேள்வன் தன்னை—அபிமதனு ஸர்

வேஸ்வரனை யுத்தேசித்து

வாய்ந்த—பாவநாபாகர்வத்தாலே தத்

பாவத்தைக் கிட்டியிருப்பாராய்

வழுதிவளநாடன்—வழுதிவளநாட்டுக்கு
நர்வாஹகராய்

மன்னு—ஸுஸத்திரையான

குருகூர்—திருநகரிக்கு நர்வாஹகரான

சடகோபன்—ஆழ்வார்

குற்றேவல்—அந்தரங்கவருத்தியாக

செய்து—அதுவடித்து

ஆய்ந்த—ஆராய்ந்துசொன்ன

தமிழ்மலை—தமிழ்த்தொடையான

ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்

இவையுமொருபத்தும்—“இவையு
மொருபத்தே!” என்னும்படி

விலகிணமான இவை

பத்தையும்

வல்லார்—(பாவவருத்தியோடே) அப்ப

விக்கவல்லவர்கள்

102 திருவாய்மொழி, ரு-ப, கூ-தி, கக-பா, கூந்தல் வ்யாக்யாநம்.

உலகில்--லோகத்திலே	அடியார்களை--ஸேஷபூதரான பாகவ
வந்து--பிரஸாவஹிக்கும்படியான	தர்களை
பெருஞ்செல்வத்தாய்--பூர்வைஷ்ண	பூசிக்க--ஆராதிக்கைக்கு
வ ஸம்பத்தை யுடையாய்க்	நோற்றார்கள்--பாக்யம் பண்ணினவர்
கொண்டு	களாவர்கள்.
திருமால்--ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்	ஏயந்தவென்று } பொருந்தினவென்
வானுக்கு	பாடமாய் } றுமாம்.
	இது--எண்ணிராசிரியவிருத்தம். (கக)

ஆறு;--(கூந்தல்.) கூந்தல்மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்
கும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வன்தன்னை அதுகாரத்தாலே
கிட்டின மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன் வாசிககைங்கர்யமாய் ஆராய்ந்
துசொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்தும் வல்லவர்கள் லோகத்தில் எல்
லாரும் கொண்டாடும்படியான பெருஞ்செல்வத்தை யுடையாய்,
பூர்வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரியமானவருத்தி பண்ணப்பெறுவரென்
கிறார். (கக)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பத்து ஆறந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு ப்ரவேஸம்.

ஆறு ;—(நோற்றநோன்பு.) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸ்வ ரூபரூபசேஷ்டித ஸர்வைஸ்வர்போக்திகளை அநுகரித்தத்தினாலும் ஓர் ஆலம்ப மலபமானான ஆழ்வார், “தன்னை விஸ்வலேஷித்து நான் இப்பாடுபடாதிற்றகச்செய்தே என்னை எம்பெருமான் உபேகித்திருக்கிறது, ஸ்வஸம்ஸ்வலேஷோபாயரூப கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தி யோகங்களில்லாமைபாகாதே ” என்று பார்த்து ;

ப;—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழில்திருவாய்மொழியில் அநுகாரம் ப்ரா ப்தியோடு தலைக்கட்டமாட்டாமையாலே ஆர்த்தியே அதியுய்த்து, பாவநையால் வந்த அநுகாரத்தாலே அல்பம் ஆஸ்வஸ்தராய் ப்ரபோதம்பிரந்து. துவ்வளவில்; தன்னை லபிக்கைக்குத் தானே உபாயமான இவன் முகங்காட்டாடொழிந்தது நம்முடைய அநுகாரார்த்தமான பாவநையை உபாஸநமாக நினைத்து, “அதினு டைய சாமகஸையிலே வருகிறோம்” என்று விளம்பித்தானாக அதியுந்கை பண்ணி, “நம் ஆகிஞ்சுநயத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு அபேகித்த அவன் ஆபிமுத்யம்பண்ணும்” என்று அறதியிட்டி; அகிஞ்சுநரும் ஆசைப்படுமபடி யான அவனுடைய ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்வலேஷ ஸ்வபாவத்தையும், அநிவ்ந்தநிவ்ந்த கத்வத்தையும், அகியுயித்பரத்வப்ரகாஸகங்கனான அஸாதாரணாகாரங்களையும், ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை அந்தர்ப்பேதம் பண் ணும் ஆகாரத்தையும்; ஆஸ்ரிதோபகாரத்தால்வந்த ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அகி லஸத்தானேதுத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதவிரோதி அவனிட்டவழக்கென்னுமத்தையும், விரோதிநிவ்ந்தகத்வத்தால்வரும் விஸேஷெளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், விரோ திநிவ்ந்தகமான உபாயப்ரகாஸகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்த, ‘வெவ்விருவ் வுனநீ, உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு ஹேதுவான உபாயாதாரங்களில் அகிஞ்சுந ராய் ஆர்த்தனை எனக்கு உன் திருவடிகளே உபாயமாக உபகரித்த இத்தற்கு என்னப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவேன்” என்று அலமரும்படி தமக்குப்பிரந்த ஆஸ்வாஸவிஸேஷத்தையே, சீரீவாமகசையிலே ஆஸநம்மாக எழுச்சுருளியிருக்கிற வானமாமலைடோக்கி விண்ணப்பம்செய்கிறார்.

ஸூ;—கீழில்திருவாய்மொழியில் - அநுகரித்து தரிக்கப்பார்த்த தார், “அநுகரித்து தரிக்கவேண்டும்படியான கலக்கம் பிறந்தவிடத் திலும் வந்து முகங்காட்டிற்றிலன், இதுக்கு அடியென்? தன்பக்கல் ஆஸாலேஸமுடையார்க்குத் தானேவந்து முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கல்

கடவ ஸர்வேஸ்வரன் நம்பக்கல் ஆறியிருக்கைக்கு நிபந்தநமென் ?” என்று பார்த்தார் ; “ இனி இங்ஙனையாமித்தனை ; நம்பர்கருதி ஸ்வபாவத்தாலே, தன்னுல்லது செல்லாதபடியாயிருப்பதோர் ஆற்றுமையுண்டாயிருந்தது ; நமக்கு அத்தை ‘ ஸ்வரூபம் ’ என்று அறியாதே ‘ உபாயம் ’ என்று இருந்தாகுவேணும் ” என்று பார்த்து, தங்கையில் ஒன்று மில்லாமையை யறிவித்து அவன் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார்

கடற்கரையில் வெளியிலே, மஹாராஜருள்ளிட்ட முதலிகளோடும், (க) “ மஹாஸகலாநந்த - லக்ஷ்மணம்புண்ய லக்ஷ்ணம் ” என்கிற தம்பியோடுங்கூட எழுந்தருளியிருக்க, ஸ்ரீவிபிஷ்ணுமுவான் (உ) “ ராவணோநாஸிஷு - வபுதீ - ராவணோநாம தூர்வருத்த ” என்று ஸ்வபிகர்ஷத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டுவந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந்தாற்போலே, இவரும், அவன் கடற்கரையிலே தனியிருந்த இழவுதீர, பிராட்டிமாரோடும் நித்ய பரிசுரத்தோடுங்கூட சிரீவரமங்கலநகரிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்றமரம் போலே புகலற்றுவிழுந்து ஸரணம் புகுகிறார். இவர்தாம் என் கொண்டு அவனை வடிம்பிடப்பார்க்கிற தென்னில் ;—அவன் ரக்ஷ்ய விஷயாபேக்ஷியாயிருந்தான், நமக்கு ரக்ஷகாபேகை யுண்டாயிருந்தது, ஆனபின்பு இதுக்குமேற்பட ஸம்பந்தமுண்டோ ?

ஈடு ; அவ ;—முதற்பாட்டு. எனக்குப் பேற்றுக்கு உடலாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லை ; இல்லாமையாலே ரக்ஷகாபேகை யுண்டு. பரிபூர்ணரான தேவர் ரக்ஷ்யவிஷயார்த்தியாயிருந்தீர். ஆகையாலே தேவரே என்னபேகை செய்தருளவேணுமென்கிறார். நோற்றநோன்பிலேன்னுண்ணறிவிலேன்* ஆகிலுமினியுண்ணிவிட் ஆற்றுகிற்கின்றிலேன் அரவினணையம்மானே * [டொன்றும் சேற்றுத்தாமரைசெந்நெலுமெலர் சிரீவரமங்கலநகர் * வீற்றிருந்தவெந்தாயுனக்குமிகையல்லேனங்கே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், உன்னை லபிக்கைக்கு ஸாஸ்க்ரோக்தங்களான உபாயங்கள் எனக்கின்றியிருக்கச்செய்தே, உன்னையொழியச் செல்லாதபடி அபிவிஷ்டனான நான், ஆஸிரிதஸம்ஸ்லேஷத்தாலே உபகாரஞய் அவஸர்ப்பரீக்ஷனை உனக்குப் புறம்போவென்கிறார்,

நோற்ற--பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்ட
ட்டித்தமான

நோன்பு--கர்மயோகம்

இலேன்--உடையேனல்லேன் ;

(ஆகையாலே)

நுண்--ஸூக்ஷ்மரூபமான

அறிவு ஜீவபரவிஷயஜ்ஞாகயோகத்தை

இலேன்--உடையேனல்லேன் ;

(ஆகையாலே)

ஆகிலும்--உபயஸாத்யமான பக்தியின்

றிக்கே யிருக்கச்செய்சேயும்

இனி--உன்னுடைய குணதுஸந்தாரம்

பிரந்தபின்பு

உன்னை--(ரக்ஷணைகரீலான)

உன்னை

விட்டு--ஒழிய

ஒன்றும்--ஒருகூணமும்

ஆற்ற--ஆற்ற

கிற்கின்றிலேன்--மாட்டுகிறிலேன் ;

அரவு--ஆஸ்ரிதனான ஸேஷனை

அணை--அணையாகக்கொண்டு அவனு

க்குத் திருமேனியை உபகரித்த

அம்மானே--அஸாதாரணஸ்வாமியாய்

சேறு--சேற்றுநிலத்து

தாமரை--தாமரையானது

செந்நெலூடு--செந்நெலோடேகலந்து

மலர்--மலரும்படி தர்ஸயீயமான

சிரீவரமங்கலநகர்--சிரீவரமங்கல

நகரிலே

வீற்று--ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்தில்

அவஸர்பாதீகைத் தோன்றும்

படி வ்யாவ்ருத்தமான

இருந்த--இருப்பாலே

எந்தாய்--எனக்கு உபகாரகனானவனே

அங்கு--அங்கு நீ இருக்கிற இருப்பில்

உனக்கு--ரக்ஷணரீலான உனக்கு

மிகை--ரக்ஷியபஹிப்பூதன்

அல்லேன்--அல்லேன். (க)

ஆறு ;--எனக்கு இவையொன்றும் இல்லையேயாகிலும், நிரவ
திகபோக்யபூதனாயிருந்த உன்னைவிட்டு ஒருபடியாலும் நான் தரிக்க
மாட்டாமையாலும், அடியேனை விஷயிகரிக்கக்காக்க நீ சிரீவரமங்க
லநகரிலேவந்து புகுந்தருளுகையாலும், உனக்கு அடிமையான தீவ்
வாத்மாவை நீ போகிடில் இழவு உன்னதாகையாலும் அடியேனைப்
பொகட்டருளவொண்ணாது; ஆதலால் அடியேனை விஷயிகரித்தருள
வேணு மென்கிறார். (க)

ஈடு ;--இரண்டாம்பாட்டு. “ஆற்றேன்” என்றால் பெற்ற
தென், ப்ரதிபந்தகங்கள் இன்னமுண்டே ? என்ன ;--பிராட்டிக்கு
வந்த ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கிடுப்போலே அடியேனுடைய
விரோதியையும் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

அங்குற்றேனல்லேனிகுற்றேனல்லேன் உன்னைக்காணுமவாவில்
எங்குற்றேனுமல்லேன் இலங்கைசெற்றவம்மானே* [விழ்ந்து*நான்
திங்கள்சேர்மணிமாடநீடு சிரீவரமங்கலநகருறை *

சங்குசக்கரத்தாய் தமியேனுக்கருளாயே.

(உ)

106. திருவாய்மொழி, நு-ப, எ-தி, உ-பா, அங்குற்றேன்வ்யாக்யாரம்.

ப ;--அந்தரம், என்னை அங்கீகரிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமான அநிஷ்ட முண்டானாலும், அதுக்கு நிவர்த்தகன் நீயாகையாலே, எனக்குக் க்ருபைபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்

அங்குற்றேன்-- நிஷ்டபந்நோபாயனாய்க் கொண்டு நீ யிருக்கிற ப்ராப்ய ஸ்தலத்தில் புசுந்தவன் அல்லேன்--அல்லேன் ; (" உபாய ஸூர்யர் ஆறியிருக்கையன்றோ வுள்ளது " என்று நிரபேக்ச னாய்) இங்குற்றேன்-- இருந்தவிடத்திலிருக் கிறேன் அல்லேன்--அல்லேன் ; உன்னை--(நிரதிஸ்யபோக்யனான) உன்னை காணும்-- அநுபலிக்கவேணுமென்கிற அவாவில்--அபிதிவேஸத்திலே வீழ்ந்து--அகப்பட்டு நான்--'ஆற்றமையையுடைய) நான் எங்குற்றேனும்--அந்யபாரான லெள கிகர் நிலையிலொன்றிலும் அல்லேன்--அல்லேன் ; இலங்கை--(ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில்ப்ரதி பந்தகமான, லங்கையை	செற்ற--அழியச்செய்து ப்ராபித்துக் கொண்ட அம்மானே--அஸாதாரணஸ்வாமியாய் (பிற்பட்டார்க்கு உதவுகக்காக) திங்கள்--சந்த்ரோஸூரி சேர்--சேரும்படி மணி--மாணிக்க்யமயமான மாடம்--மாடங்கள் நீடு--வளர்கிற சிரீவரமங்கலநகர்--சிரீவரமங்கல நகரிலே உறை--சித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய் சங்குசக்கரத்தாய்--ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநகரமாயும் போக்யமாயு முள்ள ஆயுதவிஸேஷங்களை யுடையவனே தமியேனுக்கு--உன்னையொழியக் துணையில்லாத எனக்கு அருளாய்--(உன் உபகாரஸீலமான) க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும் (உ)
--	--

ஆறு ;--(அங்குற்றேனல்லேன்.) உன்திருவடிமலர்களைப்பெற்றேனல்லேன், பெறுகைக்கிடான உபாயம் உடையேனல்லேன், உன்னைக்காணுமவாவில் வீழ்ந்து நான் இனிமேல் ஒருபாயம் அநுஷ்டிக்கக் கூடமனல்லேன். ஆகிலும் அஸோகவநிகையில் பிராட்டியுடைய ப்ரதிபந்தகத்தை அன்றுபோக்கிவைப்போலே, அடியேனுடைய ப்ரதிபந்தகத்தையும் நீயே நிர்ஹேதுகமாகப்போக்கி, தமியேனுக்கு அருளாயென்கிறார்.

(உ)

திருவாய்மொழி, ஐ-ப, எ-தி, ஈ-பா, கருளப்புள்வ்யாக்யாநம். 107

ஈடு;—மூன்றும்பாட்டு. “அருளாய்” என்றிர், அருளக்கட
வோம், அதில் ஒருகட்டில்லை; ஆனாலும், (க) “ஸாஸுவமஹி
யொதுநி - ஸாஸ்தரபலம்பரயோக்தரி” (உ) “கத-ஸாஸாஸா
ய-ஸுவதாஸ - கர்த்தாஸாஸ்தார்த்தவத்த்வாத்” அன்றோ, அருள்
பெறுவார் பக்கவிலேயும் சிறிது உண்டாகவேணுங்காணுமென்ன;
இது மேலுற்றைக்கிட்ட மரியாதையோ! கீழுற்றைக்கும் ஏதேனு
முண்டோ; ஆனபின்பு, இத்தலையில் கிஞ்சித்காரத்தைவிட்டு உன்
க்ருபையாலே செய்தருளாயென்கிறார். இவ்வளவும்வர இதுக்கு
முன்பு நீ கிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரித்தபின்பு, மேலும் நீ செய்தரு
ளவேணுமென்கிறார்.

கருளப்புட்கொடிசுக்கரப்படை வானநாடவென்கார்முகில்வண்ணா*
பொருளல்லாதவெண்ணைப்பொருளாக்க யடிமைகொண்டாய்*
தெருள்கொள்ளாநன்மறைவல்லவர்பலர்வாழ் சீரீவரமங்கலநகர்க்கு*
அருள்செய்தங்கிருந்தாய்! அறிவேனெருகைம்மாறே. (ங)

ப;—அந்தாம், அதியுயிதபரத்வஸூசகமான ஆகாரங்களை யுடைய
யாய்க்கொண்டு என்னையங்கீகரித்து அடிமைகொண்ட உபகாரத்துக்கு நான்
ஒருபாத்தியுபகாரம் செய்தேனாக அறிகிறிலேனென்கிறார்.

கருளன்--கருடனாகிற
புள்--பசுநியை

கொடி--கொடியாகவும்

சுக்கரம்--திருவாழியை

படை--ஆயுதமாகவும்

வானம்--பரமபத்தை

நாட--நாடாகவுமுடையையாய் (இப்ப

டி பரமபரப்பருண வுண்ணை)

கார்முகில்--(எதிர்த்தலையில் தரம்பாரா

தே யுபகரிக்கும்) காளமேகம்

போலே

என்--எனக்காக்கின

வண்ணா--வடிவையுடையையாய்

(அவ்வடிவழகாலே)

பொருள்--ஒருவஸ்துவென்று

(க) ப்ரஹ்மஸூ

அல்லாத--புத்திபண்ணவொண்ணாத
படி அஸந்தேவவான

எண்ணை--எண்ணை

பொருள்--லப்தர்வருபனம்படி

ஆக்கி--அங்கீகரித்து(அதுக்குமேலே)

அடிமை--வாசிகமானகைக்கர்யத்

தையும்

கொண்டாய்--கொண்டவரும் (அது

முழுக்கநடத்துகைக்காக)

தெருள்--ஆளுநாதியுயத்தை

கொள்--உடையராய்க்கொண்டு

நால்--நாலுவகைப்பட்ட

மறை--வேதங்களையும்

வல்லவர்--தாங்கள் நினைத்தபடி)

நிர்வஹிக்கவல்லவர்கள்

(உ) ப்ரஹ்மஸூ

108 திருவாய்மொழி இ-ப, எ-தி, ச-பா, மாறுசேர் வ்யாக்யாநம்.

பலர்--பலரும்

வாழ்--(பகவத்புருஷத்தாலே ஸம்பந்த
ராய்) வர்த்திக்கிற

சிரீவரமங்கலநகர்க்கு--சிரீவரமங்கல
நகருக்கு

அருள்--நிரவதிக்ருபையை

செய்து--பண்ணி

அங்கு--அங்கே

இருந்காய்--இருக்கிறவனே (இப்படி

இதக்குமுன்பு நீபண்ணின

உபகாரத்துக்கு நான்)

ஒரு--ஒரு

கைம்மாறு--பாத்துபகாரம்

அறியேன்--பண்ணினேனாகவறி

கிறிலேன்.

ஆனபின்பு மேலும் நீயேயருளவேணுமென்று வாக்யஸேஷமாய், “தமியேனுக்கருளாய்” என்று கீழோடே யந்வயிக்கிறது. கருளப்படுமென்று - “கறையணிமூக்கு” என்னுமாபோலே (க) “சூகசொஹா திகெதாஸு-ஆகேஸாந்தாஸ்விதேகாம்” என்கிறபடியே கறுத்திருமுகமுடையவென்னவுமாம்; தெருள்கொள் நான்மறையென்று - வேதவ்யஸேஷணமாகவுமாம். (ங)

ஆறு;--(கருளப்படுள்.) இப்படி நிர்ஹேதுகமாக உம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தால் ப்ரயோஜநமென்? என்னில்;--ஸ்வபரிசரணபோக ஸேஷஸேஷாஸந கருடப்ரமுக நானாவிதநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரிதசரணயுகளாய், ஸ்வாநுபாசிந்த்யஸுத்தி ஸங்கசக்கரதாஸிஸார்ங்காத்ய ஸங்க்யேய திவ்யாயுதோபேதனாய், நித்தயிரவத்யிரதீஸய கல்யாணபரம வ்யோமதிலயனாபிருந்த நீ, த்வத்விஷயஜ்ஞாநரஹிததயா அவஸ்தூதனான என்னை, த்வத்விஷயஜ்ஞாநவத்தயா வஸ்துவாய் த்வத்கைங்கரபைகாதிபுமா யிருக்கும்படி பண்ணியருளிற்று என்பக்கல்என்னப்ரயோஜநங்கொள்ளுகைக்காக; ஒருப்ரயோஜநாபேகைஷ்யால்செய்தருளினாபல்லையிறே, உன்னுடைய நிரதீஸயௌதார்ய காருண்யாதிகளாலே செய்தருளினாயத்தனை யிறே, இன்னம் குறையும் அப்படியே செய்தருளாயென்கிறார். (ங)

ஈடு; அவ;--நாலாம் பாட்டு. “வெறும் உன்க்ருபையாலே ரக்ஷிக்கவேணும்” என்னாசின்றீர், நாம் இதுக்குமுன்பு அங்குன் செய்தவிடமுண்டோ? |என்ன,--ஒன்றிரண்டு உதாஹரணத்தை எடுத்துக்காட்டி, இங்குனே செய்ததில்லையோ, எனக்கும் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

மாறுசேர்படைநூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காயன்றுமாயப்போர்பண்நீறுசெய்தவெந்தாய் நிலங்கிண்டவம்மானே! * [ணி *
தேறுஞானத்தர்வேதவேள்வியுள் சிரீவரமங்கலநகர் *
ஏறிவீற்றிருந்தாயுன்னை யெங்கெய்தக்கூவுவனே? (ச)

ப ;—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணைக ஸ்வபாவஞான வுன்னை என் அபேகைக் ஸாதநமாகப்பெறுவதெங்கே யென்கிறார்.

மாறு—ஸத்ருக்களாய்க்கொண்டு
சேர்—சேர்ந்த
படை—ஸேனையையுடைய
நூற்றுவர்—தூர்யோதநாதிகள் நூற்று
வரும்
மங்க—நயிக்கும்படி
ஓர்—தனியரான
ஐவர்க்கு—பாண்டவர்களைவர்க்கும்
ஆய்—ஸஹாயபூதனாய்க்கொண்டு
அன்று—‘தூர்யோதநாதிகளாலே பீடி
தரான’ அன்று
மாயம்—(பகலை இரவாக்கினது முத
லான) ஆஸ்சர்ய சேஷ்டி
தங்களை யுடைய
போர்—யுத்தத்தை
பண்ணி—பண்ணி (“ எல்லாச்சேனை
யும் ” என்கிறபடியே ஸம
ஸ்த பரிகரத்தையும்)
சீறு—தூளியேடுவதாமப்படி
செய்த—பண்ணின
எந்தாய்—மஹோபகாரகனாய்
நிலம்—(அவர்களோபாதி வ்யாபாரக்ஷ
மையுமல்லாத) பூமியை
கிண்ட—ப்ரளயாபத்திலே இடந்
தெடுத்த

அம்மானே—ஸ்வாமியாய் (அவ்வவஸ்
த்தைகளுக்குப் பிற்பட்ட
என்போல்வார்க்காக)
தேறு—(ப்ராப்யப்ராபகவிஷயமாகத்)
தெளிந்த
ஞானத்தர்—ஜ்ஞாநத்தையுடையரான
வர்களுடைய
வேதம்—வைதிகமான
வேள்வி—பகவத்ஸமாராதநம்
அரு—இடைவிடாமல் கடக்கக்
கடவதான
சிரீவரமங்கலநகர்—சிரீவரமங்கல
நகரத்திலே
ஏறி—(அவர்களோடொக்க) ஏறி
வீற்று—(அவர்களுக்கு ஆராத்யனாகக்
கொண்டு) வ்யாவ்ருத்தி
தோன்ற
இருத்தாய்—இருந்தவனே !
உன்னை—(இப்படி அபேக்ஷாநிரபே
க்ஷமாக ஸ்வயமேவ ரக்ஷணத்
திலே ப்ரவ்ருத்தனாய் அநந்ய
ஸாத்யனான) உன்னை
எங்கு—எங்கே
எய்த--ப்ராபிப்பதாக
கூவுவன்—நான் கூவுவேன் ?

சீ கூவுகல் வருகல் செய்வையன்றோ அநுருபமென்று கருத்து. (ச)

ஆறு ;—(மாறுபேர்படை.) இப்படி ஸ்வப்ரபோஜந நிரபேக்ஷ
மாகவன்றோ ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணியருளிற்று, ஆனபின்பு
அடியேனுடைய அபேக்ஷிதத்தையும் அப்படியே செய்தருளாயென்
கிறார். (ச)

110. திருவாய்மொழி நு-ப, எ-தி, நு-பா, எய்த வ்யாக்யாநம்.

ஈடு; அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்தையும் சிரீவரமங்கலநகரிலிருப்பையும் உமக்குக் காட்டினோமே, “எங்கெய்தக்கூவுவன்” என்று - ஒன்றும் பெறுதாரைப்போலே கூப்பிடாநின்றீரேயென்ன;—செய்த அம்ஸமறிந்தேன், அத்தாலே பர்யாப்தனாகிறிலே நென்கிறார்.

எய்தக்கூவுதலாவதேயெனக் கெவ்வதெவ்வத்துளாயுமாய்நின்று *
கைதவங்கள்செய்யுங் கருமேனியம்மானே *
செய்தவேள்விபர்வையத்தேவரறாச் சிரீவரமங்கலநகர் *
கைதொழ்விருந்தாயது நானுங்கண்டேனே. (நு)

ப;—அந்நகரம், ஆஸ்ரிதவிரோதிகளான அஸுரப்ரக்ருதிகளை அந்தர்ப்பேதம் பண்ணியழிக்கும் ஸ்வபாவனான கீ ஆஸ்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யஸ்ய வந்திருக்கக்கண்டேன், இப்படியிருக்கிற உண்ணைப் பெறுகைக்கு நான் பர்வர்த்திகை அநுரூபமோவென்கிறார்

எனக்கு—அநந்யாக்ஷியமான ஸ்வரூபத்தையுடையேனான் எனக்கு
எய்க—(புருஷார்த்தப்ராப்திக்கு)

ஸாதநமாக

கூவுதல்—அபேக்ஷிக்கை

ஆவதே—அநுரூபமோ? (அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஆஸ்ரிதவிரோதிகளான)

எவ்வ—எவ்வகைப்பட்ட

தெவ்வத்துள்—ஸத்ருக்களாகிற அஸுரவர்க்கத்துக்குள்ளே

ஆயுமாய்—புத்தாதிவிக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணிக்கலந்து

நின்று—நின்று

கைதவங்கள்—(வைதிகருசியைக் குலைத்து பாஹ்யருசியைப் பிறப்பிக்கையாகிற) க்ருத்ரிமங்களை

செய்யும்—செய்யும்

கருமேனி—(அவர்கள் நெஞ்சைக் கல

க்கும்) ஸ்யாமளவிக்ரஹத்

தையுடைய

அம்மானே—ஸ்வாமியானவனே!

(ப்ரதிபக்ஷிப்ரஸங்கமில்

லாமையாலே)

செய்தவேள்வியர்—க்ருகக்ருத்யராய்

வையம்—பூமியிலே

தேவர்—ஜ்ஞாநாத்யைஸ்வர்யத்தாலே

ஸுமரிஸமாநானவர்கள்

அரு—கைவிடாதேவர்த்திக்கிற

சிரீவரமங்கலநகர்—சிரீவரமங்கலநகரி

ருந்ததேகுடியாக

கைதொழ—ஸேஷவ்ருத்திபண்

ணும்படி

இருந்தாய்—ஸேஷவியரயிருந்தாய்;

நானும்—(அவர்களோடொத்த ஸேஷ

த்வஜ்ஞாநத்தையுடைய) நானும்

அது—அந்தவியருப்பை

கண்டேன்—கண்டேன்.

ஆனபின்பு என்வீரோதியையும் பேதித்து அதுபலிப்பிக்கையும் உனக்கே கர்த்தவ்யமென்று கருத்து. (கூ)

ஆறு;—(எய்த.) ப்ரதிகூலர்க்கன்றோ அவர்கள்நடுவே புருந் துவைத்தே உண்ணக்காட்டிக் கொடாத்தொழிவது, உன்னை யாசைப் பட்டார்க்கும் அரியையோ, ஆனபின்பு அடியேனுடைய அபேஷித த்தைச் செய்தருளாய். உம்முடைய அபேஷிதம் பெறுகைக்கு உடலானவுபாயத்தை நீர்செய்யலாகாதோ? என்னில்,—உன்திருவடி களைக்கிட்டு கைக்கிடாயிருப்பதோர் உபாயம் என்னுற் செய்யமுடி யாது. இனித்தான் செய்யவேண்டுவ தொன்றுண்டோ, மதேக போகராயிருப்பாரெல்லார்க்கும் கண்ணிலேகண்டு அதுபவிக்கலாம் படி சிரீவரமங்கலநகரிலே புருந்திருந்தோமிதேயென்ன; அது நானு ம்கண்டேன், எனக்கு அது அமையாதென்கிறார்— (கூ)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. அந்தவாக்யஸேஷத்தாற் சொ ன்ன கைங்கர்யத்தை யபேஷிக்கிறார்.

ஏனமாய்நிலங்கிண்டவென்னப்பனேகண்ணு! என்றுமென்னையாளு வானநாயகனே! மணிமாணிக்கச்சுடரே! * [டை * தேனமாம்பொழிவ்தன்சிரீவரமங்கலத்தவர் கைத்தொழுவதை * வானமாமலையே! அடியேன்தொழுவந்தருளே. (கூ)

ப;—அந்தாம், ஆஸ்ரிதோபகாரகத்தவத்தாலே அதுபுஜ்யவலஸ்வபாவ னான நீ, உன்னை நான் அதுபவித்து ஸேஷவ்ருத்தியைப் பண்ணும்படி வந்த ருளவேனுமென்கிறார்.

ஏனமாய்—(ப்ரளயார்ணவத்துக்கு நில	என்றும்—என்றுமொக்க
வளும்படி) வராஹவேஷத்	என்னை—என்ஸத்தையழியாமல்
தையுடையருய்க்கொண்டு	ஆளுடை—அடிமைகொண்டு
நிலம்—பூமியை	வானம்—பரமபதபோகம்போலே வாசி
கிண்ட—கிண்டெடுத்த அபதாநத்தால்	கைங்கர்யங்கொண்ட
என்—எனக்கு	நாயகனே—நாயகனாய்
அப்பனே—உபகாரகனாய்	மணி—விலகூணமான
கண்ணு—(இப்படி ஏகவிஷயமன்றி	மாணிக்கம்—மாணிக்கம்போலே
யே ஸர்வவிஷயோபகாரகன	சுடரே—அதுபுஜ்யவலமான தேஜஸ்
ன) க்ருஷ்ணனாய் இஸ்ஸௌ	ஸையுடையவனாய்
லப்பாதிருண ப்ரகாஸத்தாலே)	தேன—தேனையுடைத்தான

மாம்மொழில்—மாம்மொழிலே	வானம்—பாமவ்யோமவாஸிகளுக்கு
யுடைத்தாய்	அநுபாவ்யமாய்
தண்—ஸ்ராமஹரமான	மா—அபரிச்சேத்யமான
சிரீவரமங்கலத்தவர்—சிரீவரமங்கலத்தி	மலையே—மலைபோலே ஸுஸ்திர
லுள்ளார்	மானவடிவை யுடையவனே !
கைதொழ—ஸேஷவ்ருத்திபண்ணும்	அடியேன்—ஸேஷபூகளுன நான்
படியாக	தொழ—ஸேஷவ்ருத்திபண்ணும்
உறை—சித்தவாஸம்பண்ணிற் பாராய்	படியாக
	வந்து—அவ்விருப்புக்குலந்துவந்து
	அருள்—அருளவேணும்.

வானமாமலையென்று - ஆகாசத்தில் கிடும்படி யோங்கின அஞ்ஜக கிரி போலே யென்றுமாம். (சு)

ஆறு ;—(ஏனமாய்நிலங்கீண்ட.) மற்று உமக்குச்செய்யவேண் ணெது என்? என்னில்,—அடியேன் தொழுவந்தருளவேணும். அது நிர்ஹேதுகமாகச் செய்யக்கடவதோ? என்னில்,—நிர்ஹேதுகமாக வன்றோ ரஸாதலஸ்த்தமான ஜகத்தை எடுத்தருளிற்றும், இதுக்கு முன்பு அடியேன்திறத்தில் செய்தருளினசெயலும், இன்னம் குறை யும் இப்படியே எனக்குச் செய்தருளாயென்கிறார். (சு)

சுடு;—ஏழாம்பாட்டு. “அடியேன் தொழுவந்தருளே” என் கிறசொல்லோடே வரக்காணுமையாலே, “உபேக்ஷித்தானே” என் று அஞ்சி, என்னையகற்றுகொழியவேணு மென்கிறார்.

“வந்தருளி” இத்யாதிக்ருபட்டர், ஸ்ரீபுஷ்பயாக மணித்தா னவாதே நஞ்சியரைப்பலகாலும் இயல்கேட்டருள்வர்; ஒருகோடை யிலேதிருவிதியிலே நீரைவிட்டு எழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை “இயல்சொல்லும்” என்று ஜீயரை யருளிச்செய்த தாம் இத்தை யறுஸந்தித்திருந்து அநந்தரத்தே தாமும் இப்பாட்டை இயல்சொ ல்லி “யமநியமாதிக்ரமத்தாலே த்யேயவஸ்துவை மநநம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக்கையறுத்து அறுஸந்திக்கப்படுக்காலும் சுக்கான் பரல்போலே இருக்கக்கடவ நெஞ்சுகள் பதம்செய்யும்படி தார்மிகரா யிருப்பார். இவை சில ஈரச்சொற்களைப் பொகட்டுப் போவதே” என்றருளிச்செய்தார். நஞ்சியர் இவ்வார்த்தை உருத்தோறும் அரு ளிச்செய்வ ரென்றருளிச்செய்வார்.

திருவாய்மொழி, நி-ப, எ-தி, ஏ-பா, வந்தருளி வ்யாக்யாநம். 113

வந்தருளியென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர்கொழுந்தே ! * உலகுக்
முந்தைத் தாய்தந்தையே ! முழுவேழுலகுமுண்டாய் * [கோர்
செந்தொழிலவர்கேதவேள்வியறாச் சீர்வரமங்கலநகர் *
அந்தமில்புகழா யடியேனைபகற்றேலே. (எ)

ப ; — அந்தாம், ஸ்கலஸத்தாஹேதுவான நீ என்னை வில்லேவழிப்பித்து
ஸத்தையழியாதொழியவேணு மென்கிறார்.

வந்தருளி — (பரமபுகழாரத்திலே
வீட்டு) வந்தருளி

என் — (உன்பக்கல் அபேகையற்று
விழுநாயுடையோர்) என்

நெஞ்சு — நெஞ்சை
இடம் — வாஸஸ்த்தாநமாக

கொண்ட — கொண்டி என்ஸத்தையை
நோக்கி

வானவர் — பரமபதவாளிகள்ஸத்தைய
யும்

கொழுந்தே — அபிவர்த்திப்பிக்கு
மவனும்

உலகுக்கு — இவ்வுலகத்துக்கு
ஓர் — (ஸத்தாஹேதுவாய்க்கொண்டு)

அத்வதீயனும்
முந்தை — ப்ரகமபாவியான

தாய் — மாதர்வும்
தந்தையே — பிதாவமாய் (ப்ரளயார்ண

வத்திலமுந்தாதபடி)
முழுவேழுலகும் — ஸ்கலலோகத்தையும்

உண்டாய் — அமுதுசெய்து வயிற்றி
லேவைத்து ஸத்தையை

நோக்கினவனும்

செம் — அந்யப்ரயோஜகமாய் கைங்
கர்யாநுபமாகையாகிற

ஆர்ஜயத்தையுடைய
தொழிலவர் — வருத்திவிடேவந்ததை

யுடையவானவர்களுடைய
வேதம் — வைதிகமான

வேள்வி — பகவதாராதம்
அற — மாறாமல்நடக்கிற

சீர்வரமங்கலநகர் — சீர்வரமங்கல
நகரிலே

அந்தம் — முடிவு
இல் — அற்ற

புகழாய் — குணபாயையுடையன
யிருக்கிறவனே !

அடியேனை — (அகற்றினாலும் அகற்
றப்போகாதபடி அந்யார்ஹ

மான ஸ்வரூபத்தையுடைய
னன்) என்னை

அகற்றேல் — அகற்றுகொழிய
வேணும். (எ)

ஆறு ; — (வந்தருளி) வானவர்கொழுந்தாய் வைத்து வந்த
ருளி என்னெஞ்சிடங் கொண்டருளினவனே, உலகுக்கோர் முந்தைத்
தாய்தந்தையே, ஸ்வலோகத்தையும் உன் திருவயிற்றிலேவைத்து
ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனே, கைங்கர்யைகரதித்வ நிருபணிய
ஸ்வரூபமான ஜநங்காலே அநவரதபரிசரிதசரணபுகளனுபக் கொ
ண்டு சீர்வரமங்கலநகரிலே யெழுந்தருளியிருந்த அஸங்க்யேய கல்யா
னாகுணங்களை யுடையவனே அடியேனையகற்றேலென்கிறார். (எ)

ஈடு ; அவ ;— எட்டாம்பாட்டு. உம்மை யகற்ற ப்ராஸங்கமென், இங்குவந்து ஸந்திஹதராய் நின்றது உமக்காகவன்றோ ? என்ன,— அடிமைக்கு கிரோதியான ஸப்தாதிகள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத் திலே வைத்தபோதே என்னை யகற்றிறுயல்லையோ வென்கிறார்.

அகற்றநீவைத்தமாயவல்லைம்புலன்களாமவை நன்கறிந்தனன் *
அகற்றியென்னையும்நீ அருஞ்சேற்றில்வீழ்த்திகண்டாய் *
பகர்க்கதிர்மணிமாடநீடு சிரீவரமங்கைவாணனே * என்றும்
புகற்கரியவெந்தாய் புள்ளின்வாய்பிளந்தானே ! (அ)

ப ; — அந்தாம், அகலுகைக்கு ஹேவான இந்தரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரம் உனக்கு விதேயமாயிருக்க, அதிலே வைத்து அகற்ற நினைத்தன் றோ வென்கிறார்.

அகற்ற—(உன்பக்கல்விமுகரை)
அகற்றுக்கைக்காக
நீ வைத்த—நீ உண்டாக்கிவைத்த
வையாய்
மாயம்—‘ஒன்றோடொன்று சேராது’
ஆஸ்சர்ய ஸ்வபாவங்களாய்
வல்—(ஒருவராலும்) வெல்லஅரிதான
ஐம்புலன்களாமவை— அஞ்சிந்தரியங்க
ளாமவற்றை
நன்கு—(உள்ளபடியே) நன்றாக
அறிந்தனன்—அறிந்தேன் ;
என்னையும்—(இப்படி யறிவுபிரந்து
அஞ்சியிருக்கிற) என்னையும்
அகற்றி—(உன்பக்கலினின்றும்)
நீ—,
அரு—(கால்வாங்கிக் கரையேற)
அரிதான
சேற்றில்—(விஷயங்களாகிற)
சேற்றிலே
வீழ்த்திகண்டாய் — தள்ளுவதிபென்
டஞ்சாநின்றேன் ;

பகர்—விளங்குகிற
கதிர்—ஒளியையுடைத்தான
மணி—மாணிக்கங்களை யுடைய
மாடம்—மாடங்கள்
நீடு—ஓங்கியிருக்கிற
சிரீவரமங்கை—சிரீவரமங்கைக்கு
வாணனே—நிர்வாஹகருய்
(நீ நினையாதார்க்கு)
என்றும்—ஒருநாளும்
புகற்கு—ப்ரவேசிக்கு
அரிய—அரிய
எந்தாய்—என் ஸ்வாமியாய்
புள்ளின்—(நீ நினைத்த கோபிமாருக்கு
உன்னைக்கிட்டிகைக்கு விரோ
தியான) பகாஸூரன்
வாய்—வாயை
பிளந்தானே—பிளந்தவனே ! இப்படி
ஸக்தனாயிருக்க விரோதியைப்
போக்காதிருந்தது அகற்ற
நினைத்தென்று கருத்து.

பகரென்று = விளங்குதல். புகற்கரியவென்று - புகலுதற்கரிய வென்
றுமாம். (அ)

ஆறு ;—(அகற்ற.) உம்மை யகற்றினோமோ ? என்ன,—தவத்
ப்ராப்தி விரோததயா பரிஹரிக்கக்கடவதான ஸந்தாதிவிஷயங்கள்
கையிலே என்னைவிட்டு வைத்தபோதே யகற்றினாய்லையோ, இப்
படி நீ அரியையாவது ப்ரதிகூலர்க்கன்றோ, அதுகூலர்க்கும் அரியை
போவென்கிறார். (அ)

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. “ அருஞ்சேற்றில் வீழ்த்தி
கண்டாய் ” என்று அஞ்சுகிற உமக்கு நான்செய்யவேண்டுவதென் ?
என்ன,—ஸக்தனாய் ஸந்திஹிதனாயிருக்கிற நீ என்விரோதையைப்
போக்கி, உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தைத் தந்தருளவேணுமென்
கிறார்.

புள்ளின்வாய்பிளந்தாய் ! மருதிடைபோயினாய் ! எருதேழடர்த்த *
கள்ளடாயவனே ! கருமாணிக்கச்சடரே ! * [என்
தெள்ளியார்திருநான்மறைகள்வல்லார் மவிதண்கிரீவரமங்கை *
உள்ளிருந்தவெந்தா யருளாயுப்புமாமெனக்கே, (க)

ப ; —அநந்தாம், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸந்தாலே அய்யுஜ்ஜ்வலஸ்வபாவ
னாயிருக்கிற நீ, நான் உஜ்ஜீவீக்தும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்
கிறார்.

புள்ளின்வாய்பிளந்தாய்—(ஆஸ்ரிதரு என்—எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த
டைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை மாயவனே—ஆஸ்ரிதபூதனாய் (இந்த
யழிக்கைக்கு ஸூசகமாக) விரோதியை நிரஸித்த
பகாஸூரனை நிரஸிப்பானாய் ப்ரீதியாலே)
மருதிடைபோயினாய்—(வந்தவதுக கரு—கறுத்த
த்தைப் போக்குகைக்கு ஸூச மாணிக்கம்—மாணிக்கத்தின்
கமாக) யமளார்ஜுந நிரஸநர் சடரே—சடர்போலேயிருக்கிற வடி
பண்ணுவனாய் (அவஸ்தா வழகையுடையனாய்
ஸப்தகங்களை யழிக்கைக்கு தெள்ளியார்—(அநந்தரகீத்யமாய்ப்படி
ஸூசகமாக) தந்தாமுடைய ஸ்வரூபத்தில்)
வெழுநது—ஸப்தருஷபங்களையும் தெளிவையுடையாய் (தெளி
அடர்த்த—மர்த்திப்பானாய் வுக்கு ஊற்றும்படி)
கள்ளம்—(இப்படியொருவர்க்கும் அறி திரு—பகவத் ஸ்வரூபதி ப்ரதிபாதந
யவொண்ணாதபடி) கூடமான மாகிற ஸூக்யயுடைத்தான
ஸ்வபாவங்களை நால்—நாலு

116 திருவாய்மொழி ரு-ப, எ-தி,க0-பா, ஆறெனக்கு வ்யாக்யாநம்.

மறைகள்—வேதங்களினுடைய தாத்	இருந்த—என்னையநுபவிப்பிக்கைக்காக
பாயங்களும்த	எழுந்தருளியிருந்த
வல்லார்—தாங்களிட்டவழக்காம்படி	எந்தாய்—உபகாரகனே !
யானவர்கள்	எனக்கு—அந்நயத்திமான எனக்கு
மலி—நெருங்கிவர்த்திக்கையாலே	உய்யும்—உன்திருவடியடிமையைப்
தண்—ஸாம்ஸாரிக தாப்பரஸங்கமில்லா	பெற்று உஜ்ஜீவிக்கும்
தபடி ஸ்ரமஹாமான	ஆறு—பாகாரம்
சிரீவரமங்கை—சிரீவரமங்கையின்	அருளாய்—க்ருபைபண்ணியருள
உள்—உள்ளே	வேணும் (க)

ஆறு;—(புள்ளின்வாய்) உன்னுடைய அதிமனோஹர திவ்ய சேஷத்தங்களாலும், நிரவதிகஸௌந்தர்யத்தாலும் என்னைத்தோற் பித்து உனக்கடிமையாக்கி யருளினவனே, ஸரங்கஸகலவேத விதக்ரே ரஸராய் த்வச்சரணாவிந்தயுகளே கோபாயராயிருந்த திவ்யஜநங்க ளாலே ஸம்ருத்தமான சிரீவரமங்கையுள்ளிருந்த வெந்தாய், அரு ளாய் உய்யுமாறெனக்கென்கிறார். (க)

ந; அ;—பத்தாம்பாட்டு. “அருளாய்ப்பு வறெனக்கு” அப்போதே வந்தருளக்கண்டிலர். ஏதேனும் தஸையிலும், உன் திருவடிகளே சரணமென்றிருக்கும்படி என்னைப்பண்ணி யருளின மனோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லைபென்கிறார்.

ஆறெனக்குநின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்*உனக்கோர்கைம் மாறுநானொன்றிலே நெனதாவிடிமுனதே *

சேறுகொள்கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலும் மலிதண்சிரீவரமங்கை * நானுபூந்தண்டுழாய்முடியாய் ! தெய்வநாயகனே !. (க)

ப;—அந்தாம், “நம்மைப் பெறுகைக்கு நம் சரணங்களேகாணும் உபாயம்” என்று ப்ரகாஸிப்பிக்க, இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

எனக்கு—எனக்கு
ஆறு—ப்ராப்திக்குவழி
நின்பாதமே—உன்திருவடிகளே
சரணாக—புகலிடமான உபாயமாக
தந்தொழிந்தாய்—தந்துவிட்டாய்;

உனக்கு—(இப்படி யுபகாரகனே)
உனக்கு
ஓர்—ஒருபடியாலும்
கைமாறு—ப்ரத்யுபகாரமாவது
நான்—(அகிஞ்சநனான) நான்

ஒன்று - ஒன்று

இலேன்—இன்றியிலேயிராநின்றேன்

எனது—என்னுடைய

ஆவியும்—ஆத்மாவும்

உனது—(பண்டே) உன்னதாயிரா

நின்றது ;

சேறு—சேற்றுநிலத்திலே

கொள்—இடங்கொள்ளுகிற

கரும்பும்—கரும்பும்

பெரு—(அதிலும்) பெருக்கவளருகிற

செந்நெலும்—செந்நெலும்

மலி—நெருங்கி

தண்—ஸ்ரமஹரமான

சிரீவர மங்கை—சிரீவரமங்கையிலே

யிருப்பானாய்

நாறு—பரிமளோத்தரமாய்

பூ—செவ்வியையுடைத்தாய்

தண்—ஸ்ரமஹரமான

தழாய்—திருத்தழாயாலே யலந்

க்ருதமான

முடியாய்—திருமுடியையுடையனாய்

தெய்வம்—நீத்யஸூரிகளுக்கு

நாயகனே—நிர்வாஹகனாவனே !

உன்னுடைய போக்யதையா

லும் ஸேஷிதவத்தாலும்விபூ

திபூர்த்தியாலும் பரத்யுபகார

த்தக்க யோக்யதை யில்லை

யென்று கருத்து. (க0)

சூரு;—(ஆறெனக்கு.) ப்ராப்ய ப்ராபகங்கனிராண்டும் உன் திருவடிமலர்க்கோ யென்றிருக்கும் இவ்வத்யவஸாயத்தை எனக்கு எவ பாவமாம்படி தந்தருளினாய், இதுவே யமைபாதோ ; இம்மஹோபகாரத்துக்கு உனக்கொரு கைம்மாறு செய்ப்பெறுகிறிலேன். இவ்வாத்மாவைக் கைம்மாறுகத் தந்தாலாகாதோ ? என்னில்,—எனதா வியுமுனதே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பரிபூரணான உனக்கு என் னாற்செய்யலாவ தொன்றுண்டோ வென்கிறார். (க0)

சூரு;—கிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாபிப்ராயமாகக் கற்குமவர்கள், நீத்யஸூரிகளுக்கு என்றும் போக்யராவரென்கிறார். தெய்வநாயகன்நாரணன் கிரிவிக்காமனடியிணைமிசைக் * கொய்கொன்பும்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் * செய்தவாயிரத்துள்ளிவை தண்சிரீவரமங்கையேயபத்துடன் * வைகல்பாடவல்லார் வாணோர்க்காராவமுதே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளோ சரணம்.

ப ;—அநந்தம், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடவல்லவர்கள் நீத்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹபோக்யராவர்களுக்கு பலத்தையருளிக்கேய்கிறார்

தெய்வம்—நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வா	சடகோபன்—ஆழ்வார்
ஹகஞ்ஞை	செய்த—அருளிச்செய்த
நாயகன்—ஸர்வேஸ்வரனாய்	ஆயிரத்துள்—ஆயிரந்திருவாய் மொழி
நாரணன்—நிருபாதிசுஸம்பந்தயுக்த	யினுள்ளே
மான வாத்ஸல்யத்தை	தண்—ஸ்ரமஹரான
யுடையனாய்	சிரீவரமங்கை—சிரீவரமங்கையை
திரிவிக்கிரமன்—ஸ்வரோஷவஸ்து	மேய—மேவிய
வுக்கு அந்யாபிமாநம்வாராதபடி	இவை—இவை
அளந்துகொள்ளுமவன்	பத்து—பத்தையும்
அடியிணைமிசை—திருவடிகளிலே	உடன்—அர்த்தத்தோடே உடன்பட்டு
கொய்கொள்—கொய்துகொள்ளும்	பாடவல்லார்—பாடவல்லவர்கள்
படி ஸம்ருத்தமான	வானோர்க்கு—படிபதவாஸிகளுக்கு
பூ—பூக்களையுடைய	வைகல்—எப்போதும்
பொழில்—பொழில்களாலே	ஆரா—ஆராத
சூழ்—சூழப்பட்ட	அமுது—அம்ருதம்போலே நித்ய
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	போக்யமாவர்கள்.

இது - முதலடியும் மூன்றாமடியும் எழுசீராய், அயலடியும் சுற்றடியும் நாச்சீரான ஆசிரியத்துறை. (கக)

ஆறு ;—(தெய்வநாயகன்.) த்ரிவிக்கிரமணுவகத ஸர்வேஸ்வரேஸ்வரத்வத்தை யுடையனாயிருந்த நாராயணனுடைய திருவடிகளிலே, கொய்கொள்ளும்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன் செய்த ஆயிரத்துள்ளிவை, தண்சிரீவரமங்கைமேய பத்துடன் வைகல்பாடவல்லார் வானோர்க்கு, காலதத்தவமெல்லாம் புஜித்தாலும் ஆராத போக்யரென்குறர்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி

மு ந் நி ந் து.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே ப்ரவேஸம்.

—: 0 :—

ஆறு;—(ஆராவமுதே.) இப்படி சிரீவரமங்கலநகரிலே அலப்த மனோரதராய் அத்யந்தமவஸந்ரான ஆழ்வார், “ தமக்கு ப்ராப்ய மும் ப்ராபகமும் எம்பெருமான் திருவடிமலர்களே” என்றுள்ள திவ்யஜ்ஞாந்தைப்பெற்ற இந்தலாபத்தை யநுஸந்தித்து அதனாலே விஸ்ரந்தராய்த் திருக்குடந்தையிலே போய்ப்புக்கு. அங்கும் எம்பெருமானோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறுமையாலே கிடந்து அலற்று கிறார். *

ப ;—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - வானமாமலை திருவடிகளிலே அநுபவத்தை யபேகித்து, அவர் தந்திருவடிகளில் உபாயபாவத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய், பின்பும் அநுபவம் வித்திக்கக்காணாமையாலே அவஸந்ரான இவர்க்கு ஆராவமுதாழ்வார் தம்வடிவழகை ப்ரகாஸிப்பிக்க, “ அங்கே தம்மபிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளலாம் ” என்று நினைத்து ; ஆராவமுதாழ்வாருடைய நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும், ஸம்பந்தகார்யமான அவதாரௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அவரையொழியத் தம்மை அந்யநிரபேக்ஷராக்கினபடியையும், அவருடைய அபரிச்சிந்ந மஹாத்ம்யத்தையும், மஹாத்ம்யப்ரகாஸகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், நித்யஸூரிஸேவ்யமான நிரத்யயபோக்யதை யையும்; போக்யதாப்ரகாஸகமான வீக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும், விபரீதமே பவிக்கிலும் விடாதபடியான தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை ப்ரகாஸிப்பித்த படியையும், அநுமதியையும்பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கும் ஆகாரத்தையும், ஆந் தராநுபவவிஷயமான அதிசயிதஸாஸ்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, “ ஏவம்ப்ரகாரவ்ஸிஷ்டரானவர் ஆலோகாலாபாதிகளாலே நம்மை யநுபவிப்பித்திலரே ” என்று புத்திவிசுத்தகார ஸந்திவிதரான அவர்தம்மையேநோக்கி அத்யந்தம் ஆர்த்தராய்கூப்பிட்டு, எல்லாவவஸத்தையிலும் முன்பு ப்ரகாஸிப்பித்த திருவடிகளையல்லது உபாயமில்லையென்று ப்ரதிபத்திபண்ணித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு ;—சிரீவரமங்கலநகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற வானமாமலை திருவடிகளிலே, வேரற்றமரம்போலேவிழுந்து அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு ஸரணம்புக்கார் ; இவர் அப்படி பெரியவார்த்தியோடே ஸரணம்புகச்செய்தேயும் வந்துமுகங்காட்டாதிருக்க ; கடலிலமிழ்ந்துவார் அங்கே ஒரு மிதப்புப்பெற்று தரிக்குமாபோலே, “இவ்வளவிலும் ‘ வேறென்றாலேபேறு ’ என்றிருத்தல், மற்றொருவர் வாசலிலேசென்று கூப்பிடுதல் செய்யும் ப்ரமத்தைத் தவிர்த்தானிதே ”

என்றுகொண்டு தரித்த இதுதான் திருக்குடந்தையளவும் கால் நடைதந்துபோகைக்கு உடலாயிற்று.

என்றான், இங்குத் தம்மபேக்ஷிதம் கிட்டாதொழியவும் அங் கேறம்போகவேண்டுவானென்? என்னில்,—“ஒருகால் ப்ரபத்திபண்ணினோம், அதுபலித்ததில்லை”என்னா நாஸ்திக்யத்தாலே விஸ்வாஸம் குலைந்து நுகியும் நெகிழ்மவரன்றே “ஆஸ்ரிதார்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்கிறவன் நங்காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டாமையில்லை, ‘இன்ன விடங்களிலே செய்யக்கடவோம்’ என்று வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்குமிதே, ஆனபின்பு, இங்குச்செய்யப்பார்த்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலே செய்கிறான்; இனித்தான், ஸ்ரீபரதாழ்வான் ‘பெருமானே மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணவேணும்’ என்று பாரித்துக்கொண்டு செல்ல, ‘பதினாலாண்டும் சுழித்தல்லது மீளோம்’ என்னும் ஸ்வதந்த்ரானிதே; ஆகையாலே நமக்கு நாலுநான் தாழ்த்த தேயாகிலும் நங்காரியம் செய்யாமையில்லை” என்று பார்த்து, “திருக்குடந்தையிலே சென்றுபுகவே நம்மபேக்ஷிதங்களெல்லாம் கிட்டும், நமக்கு ஒருகுறைகளுமில்லை” என்றுபுக;

ஸ்ரீபரதாழ்வான் “ராஜ்யத்துக்கு நிமித்தபூதனானேன்” என்றத்தாலே ஒருபுண்பாடும், “‘தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கிப் பெருமானைக் காடேறப்போகவிட்டான்’ என்று நாட்டாப் பாறென் றிருப்பார்கள்” என்றத்தாலே வந்ததொரு பயத்தைபு முடையனுபுக்கொண்டு; நான் திருவடிகளிலே சென்றுகிட்டினால், ப்ரரதாவல்லேனோ! ஸிஷ்யனல்லேனோ! தாஸனல்லேனோ! என்பக்கல் ப்ரஸந்நராய் க்ருபைபண்ணி யருளாதொழிவரோ! என்று பார்த்து; அம்பெய்வார் படைதிரட்டிக்கொண்டு போமாபோலே திருவயோத்யையி லுள்ளாரில் வருகூங்களாகப்பட ஆர்த்தியிலே தன்னில் குறைந்தாரில்லையிதே, நம்மார்த்திகண்டு மீண்டிலராகிலும் ஆர்த்தர்பலரையுங் கண்டால் மீளாமையில்லை யென்றுபார்த்து (க) “வளகிஸூஸவிரெவஃ - ஏபிஸ்சஸசுவஃ” என்கிறபடியே இவன் செல்ல; பெருமானும், “ராஜ்யதந்த்ரங்களிற் குறைப்படாமல் நடத்தாதின்றாபே? காரியங்கள் செய்யுமிடத்தில் மந்த்ரிகளோடேகூடிச் செய்யாதின்றாபே?” என்றுப்போலே இவனுக்கிடமறவார்த்தை

திருவாய்மொழி, ௩-ப,அ-தி,க-பா, ஆராவமுதே வ்யாக்யாநம். 121

கேட்டாப்போலே ; இவர்புகுக்கவிடத்தில் திருக்கண்களை அலரவிழித்
துக் குளிரநோக்கியருளுதல், திருப்பவளத்தைத்திறந்து ஒருவார்த்
தையருளிச்செய்தல், அணைத்தல்செய்யக்கண்டிலர் ; (க) “சோரிசு-௩
ரொகிவகூறுதி - மாமக்ருரேதிவகூழ்பதி” என்றாப்போலே ப்ரதி
கூலர் சோறுண்டுவளர்த்தவன் மனோரதம்பெற்றாணிறே ; அப்படியே
தம்மையும் கிட்டவந்து அணைக்கப்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்
நராய், போக்யதையாலும் ஈடுபட்டு லௌந்தர்யாதிகளாலும் போர
நொந்து,ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாய்பக்கவிலேகிட்டமுகம்பெறுவிட்டால்
அலமர்ந்துநோவுபடுமாபோலே அவன்ஸந்திதியிலே தளர்ந்துகிடந்து
கூப்பிட்டு, இன்னமெத்தனைத்திருவாசல் தட்டித்திரிபக்கடவேன்
என்னுமார்த்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். *

ஈடு ;—முதற்பாட்டு. உன்னழகாலே என்னையுருக்குகிற உன்
னைக் கண்வளர்த்தருளக்கண்டேன் ; குளிரநோக்குதல், அணைத்தரு
ளுதல் செய்யக்காண்கிறிலேனென்கிறார்-

ஆராவமுதே ! அடியேனுடலம்சீன்பாலன்பாயே *

நீராயலைந்துகரைய உருக்குகின்றநெடுமாலே ! *

சீரார்செந்நெற்கவரிவிசும் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை *

ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே !. (க)

ப ;--முதற்பாட்டில், உன்னுடைய நிருபாதிக ஸம்பந்தமடியாக உன்னு
காலே எனக்கு நிரதிரயபோக்யபூதனாய் என்னை ஸிதிலனும்படி பண்ணுகின்
றுகொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளரக்கண்டேனென்கிறார்.

எம்மானே--எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமி

நின்பால்--உன்பக்கல்

யானவனாய் (அந்த

அன்பாயே--அன்பு தான் தனக்கு

ஸம்பந்தமடியாக)

வேஷமாய் (அதடியாக)

ஆர--(நிரந்தரா நுபவம்பண்ணுகின்

நீராய்--ஜலமயமாம்படி கட்டுக்குலைந்து

றாலும்) த்ருத்திபிறவாத

அலைந்து--(ஒருநிலையில்லாதே)

அமுதே--நித்யபோக்யபூதனாய்க்

வ்யாகுலமாய்

கொண்டு

கரைய--(ஆஸ்ரயமும் தெரியாதபடி)

அடியேன்--(இப்போக்யதைக்குத்

கரையும்படியாக

தோற்று அடிமைபுகுந்த

உருக்குகின்ற-உருப்பண்ணுகின்ற

என்னுடைய

நெடுமாலே--அபரிச்சிந்த போக்யதா

உடலம்--ஸ்ரீமானது

மாஹாத்மயத்தை யுடையவனே

(க) வி - பு - ௩ - கௌ - கஉ.

122 திருவாய்மொழி இ-ப, அ-தி, உ-பா, எம்மானே வ்யாக்யாரம்.

சீர்--கனத்தாலே

ஆர்--விஞ்சின

செந்நெல்--செந்நெற்கதிர்கள்

கவரிவீசம்--கவரிவீசிளுற்போலே

யிருப்பதாய் (அதுக்கடியாக)

செழு--ஸம்ருத்தமான

நீர்--ஜலத்தையுடைத்தான

திருக்குடந்தை--திருக்குடந்தையிலே

ஏர்--அழகு

ஆர்--விஞ்சின

கோலம்--ஒப்பனையானது

திசுழ--விளங்கும்படியாக

கிடந்தாய்--கண்வளர்ந்தருளினாய் ;

கண்டேன்--என்கண்ணிலேகண்டு

அதுபவிக்கப்பெற்றேன்.

நீனைத்தபடி பரிமாற்பெற்றிலேனென்று கருத்து ; சீரென்று அழகாகவுமாம்.

(க)

ஆறு ;--உன்னோடு பிறரோடு வாசியின்றியே எல்லார்க்கு மொக்க ஸர்வகாலமும் அதுபவித்தாலும் ஆராதபோக்யமே, உன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணங்களாலே, அடியேனுடைய அசேதநமான இந்ததேஹமுங்கூட, உன்பக்கவள்ள நிரதியாயாநுராகத்தாலே நீராயிருக்கும்படி பண்ணிவைத்து எனக்கு அரியையாயிருக்கிறவனே ; சீரார்செந்நெல் கவரிவீசம் செழுநீர்த் திருக்குடந்தை ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய், கண்டேன். என்னை உன் திருக்கண்களாலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யருளிச் செய்தருளுதல் காண்கிறிலேனென்கிறார்.

(க)

ஈடு ; அவ ;--இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் ப்ரதிவசநம் பண்ணாமையாலே, “ உம்முடைய கார்யம் நீரேசெய்யுமித்தனையன்றோ ” என்றிருந்தானாகக் கொண்டு, முன்புபண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

எம்மானேயென்வெள்ளைமூர்த்தி ! என்னையாள்வானே ! *

எம்மாவருவும்வேண்டுமொற்று லாவாயெழிலேறே ! *

செம்மாகமலஞ்செழுநீர்மிசைக்கண்மலரும் திருக்குடந்தை *

அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே ! என்னுன்செய்கேனே ? (உ)

ப ;--அந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின நீ, உன்கண்ணிலே புரட்டிப்பார்க்கிறிலே ; நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

எம்மானே--(என்காரியம்மீயிட்--வழக்

காம்படி) எனக்குஸ்வாமியாய்

என்--எனக்கு ஸத்த்வோத்ரேகம்பிறக்

வெள்ளை--பரிசு--த்தமான

மூர்த்தி--வடிவையுடையையாய்

(அவ்வடிவழகைக்காட்டி)

கூம்படி என்னை--என்ஸத்தை யழியாமல்

ஆள்வானே—அநுபவிப்பித்துக்கொ
ண்டுபோருமவனாய்
எ—இப்படி ஆஸ்ரிதார்த்தமாக தே
வாதிகளான எல்லாவகை
களையுமுடைத்தாய்

மா—ஸ்லாக்யமான
உருவம்—அவதாரவிக்ரஹங்களை
வேண்டுமாற்றால்—இச்சாப்ரகாரத்
தாலே

ஆவாய்—அங்கீகரித்து நிற்குமவனாய்
எழில்—அவ்வோலிக்ரஹங்களிலழகா
லே புன்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தா
பஹாரததைப் பண்ணி
ஏறே—செருக்கனாயிருக்குமவனாய்
வைத்து

செம்—சிவந்து

மா—பெருத்த

கமலம்—தாமரைகள்

செழு—ஸத்ருத்தமான

நீர்மிசை—ஜலத்தின்மேலே

கண்—எங்குமொக்க

மலரும்—மலருகிற

திருக்குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே

அ—அந்த

மா—விலகாணமான

மலர்—தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற

கண்—திருக்கண்கள்

வளர்கின்றனே—வளரும்படி

சுடக்கிறவனே !

நான்—நான் (இதற்கு)

என்—என்

செய்கேன்—செய்வேன் ?

எல்லாத்தாமரையம் மலர்ச்செய்தே

இவையிரண்டுதாமரை என்னை

நோக்கி மலருகிறதில்லைபென்

று கருத்து.

“அம்மாமலரென்றது = அழகியபெரியமலர்” என்றும் சொல்லுவர். (உ)

ஆறு;—(எம்மானே.) எம்பிரானே, அஸோஷதோஷ ப்ரத்ய
நீககல்யாணைகதாந திவ்யரூபனே, அந்த திவ்யரூபகத ஸௌந்தர்
யத்தாலே என்னைத்தோற்பித்து உனக்கடிமையாக்கினவனே, ஆஸ்ர
ரிதபரித்ராணார்த்தமாக இச்சாநுகுண திவ்யரூப விஸ்ரிஷ்டனாய்க்
கொண்டு பிறந்தருளுமவனே, நிரதிரயதிப்தியுத்தனவனே, திரு
க்குடந்தையில் தாமரைகளெல்லாம் மலராநிதிகச்செய்தே உன்னு
டைய திருக்கண்களாகிற தாமரைகள் அலருகின்றனவில்லை ; நான்
என்செய்கேனென்கிறார். (உ)

ஈடு;—முன்றும்பாட்டு. இப்படி நசையற்றரூப்போலே துடித்
துக்கிடந்து கூப்பிட்டவிடத்திலும், குளிரநோக்குதல் வினவுதல்
செய்யாமையாலே, பேறு தம்மதானால் பெறுவார்க்கும் சிலசெய்ய
வேணுமென்று இருந்தானாகக்கொண்டு ; நான் என்காரியம் செய்கை

யென்று ஒன்றுண்டோ, நீசெய்து தலைக்கட்டித் தரவேணுமென்
கிரார்.

என்னுன்செய்கேன்யாரோகளைக ணென்னை யென்செய்கின்றாய்*
உன்னுல்லல்லாயாவராலு மொன்றும்குறைவேண்டேன்*
கண்ணாமிதிர்சூழ் குடந்நைதக்கிடந்தா யடிபேனருவாணுள்*
சென்னுளெந்நாளந்நாளுநதான் பிடித்தேசெலக்காரோண. (ஈ)

ப;—அந்நகரம், அகிஞ்சந்நுந நான் உன்னையொழிய வேறொருவராலும்
அபேகையையுடையேனல்லேன்; இப்படியாக்கின நீயே, யாவதாத்தம்பாவி
உன்திருவடிகளிலே யடிமைகொண்டருளப் பார்க்கவேணுமென்கிரார்.

நான்—(கர்த்தருத்வம்ஸ்வாதீநமல்லாத)	குறையும்—குறையும் (நிரம்புவதாக)
நான் (ஸ்வரக்ஷணர்த்தமாக)	வேண்டேன்—வேண்டியிரேன்;
என்—என்னப்ரவ்ருத்தியை	கண்—சிக்கெனவு
செய்கேன்—பண்ணுவேன்; (வேறு,	ஆர்—விஞ்சியிருக்கிற
தந்தாங்காரியம் தாந்தாமறி	மதிள்—மதிள்
யாக சேதநிலி)	சூழ்—சூழ்ந் த
களைகண்—ரக்ஷகராவார்	குடந்நை—திருக்குடந்தையிலே
யார்—ஆர்;	கிடந்தாய்—கண் வளர்ந்தருளினவனே
என்னை—(அஸக்தானு) என்னை	அடியேன்—உனக்கடியேனான என்
என்செய்கின்றாய்—'துஸஸகோபா	அரு—ஆத்மவஸ்து
யங்களிலே மூட்டநினைத்	வாழ்—உஜ்ஜீவிக்கும்
திருக்கிருயோ. உனக்கே	நாள்—காலம்
பரமாக ஏறிட்டுக்கொள்ள	செல்—அநுவர்த்திக்கும்
நினைத்திருக்கிருயோ) என்	நாள்—நாள்
செய்யவருக்கிறாய்?	எ—எத்தனை
உன்னுல்லல்ல—(ஸ்வரக்ஷணாய்	நாள்—நாள்;
ப்ராப்தனய ஸக்தனை)	அந்நாள்—அந்நாளெல்லாம்
உன்னையொழிய	உன்—உன்
யாவராலும்—(அரக்ஷகராய் அப்ராப்த	தான்—திருவடிகளை
ராய் அஸக்தரானவர்கள்)	பிடித்தே—அவலம்பித்துக்கொண்டே
ஆரோனுமொருவராலும்	செல்—நடக்கும்படி
ஒன்று—ஒரு	காண்—பார்த்தருளவேணும்.

கண்ணென்று - தொழிலுமாம். அருவென்று - அணுருபமான ஸ்வ
ரூபம். (ஈ)

திருவாய்மொழி, டு-ப, அ-தி, ச-பா, செலக்காண் வ்யாக்யாநம். 125

ஆறு ;—(என்னுன்செய்கேன்) என்னுலொருசெயலில்லை; நீயல்லது எனக்கு மற்றொருசெயலில்லை, என்னுடைய யத்நத்தாலே உன் திருவடிகளைப் பெறக்கடவனாகவோ ! பார்த்தருளுகிறது, உன்னுடைய க்ருபையாலே உன் திருவடிகளைப் பெறுகையொழிய வேறேருபாயத்தால் பெறிலும்வேண்டா ; ஆனபின்பு, இனி இவ்வாத்தமா உள்ளகாலமும் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதேயிருக்கும்படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார். (ங)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதர்க்காகத் திருக்குடந்தையிலே ஸந்திஹிதனாயிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நோவுபடா நின்றேனென்கிறார்.

செலக்காண்கிறபார்காணுமளவும் செல்லுங்கீர்த்தியாய் !*
உலப்பிலானே ! எல்லாவுலகுமுடைய வொருமூர்த்தி !*
நலத்தால்மிக்கார்குடந்தைக்கிடந்தா யுன்னைக்காண்பான்நான்
அலப்பாய் * ஆகாசத்தைநோக்கி யழுவன்தொழுவனே. (ச)

ப ;—அநந்தம், அபரிசிந்த மாஹாத்மயத்தை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனான உன்னை இந்த அர்ச்சாவதாரதஸையிலே நினைத்தபடி கண்டு அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு அலமந்து க்லேஸியானின்றே நென்கிறார்.

செல—மேலேபோக

காண்கிறபார்—காணவல்ல ஸக்தியை

யுடையவர்கள்

காணுமளவும்—காணவல்லவளவுக்கும்

செல்லும்—அவ்வருகேபோம்படியான

வைபவத்தையுடைய

கீர்த்தியாய்—குணவியூதி ப்ரதையை

யுடையவனாய் (அந்தகுணவியூதி

திகளினுடைய கணரைக்கு)

உலப்பு—முடிவு

இலானே—இன்றியேயிருக்குமவனாய்

எல்லாவுலகும்—ஸர்வலோகத்தையும்

உடைய—அடிமையாகவுடைத்தாய்

ஒரு—அத்வதீயமான

மூர்த்தி—ப்ராப்யவீக்ரஹத்தை யுடைய

ரூபவைத்து

நலத்தால்மிக்கார்—உன்பக் ல் ப்ராவண்

யம் விஞ்சியிருப்பாருடைய

குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே

கிடந்தாய்—(அவர்களுக்கநுபாவ்யனாய்

க்கொண்டு) கண்வளர்ந்

தருளினவனே !

உன்னை—இப்படி ஸர்வாதிகனாய் ஸர்

வஸுலபனான உன்னை

நான்—(அத்யந்தாபிதிவீஷ்டனான)

நான்

காண்பான்—நினைத்தபடி கண்டநுப

விக்கைக்காக

அலப்பாய்—அலமந்து

ஆகாசத்தை—(நீவாஸம்பாவனையுள்ள)

ஆகாசத்தை

நோக்கி—நோக்கி

அழுவன்—பக்திபாவஸுரைப்போலே | தொழுவன்—ப்ரபத்திபாரைப்போ
யழுது | லே தொழுவதாகா
நின்றேன்.

பாலரைப்போலே யழுவது, பக்வரைப்போலே தொழுவதாகாரின்றே
னென்றுமாம் (ச)

ஆறு;—(செலக்காண்கிற்பார்) அநவதிகாதிஸயாஸங்க்க்யேய
கல்யாணகுண மஹோததியே, ஸர்வாத்மாக்களையும் உன்னழகாலே
தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொள்ளவல்ல திருவுடம்பை யுடைய
வனே, நலத்தால்மிக்கார் குடந்தைக்கிடந்தாய், உன்னைக்காண்பான்
நான் அலமந்து “ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றியருளி
ரைப்போலே வந்து தோற்றாய்” என்றுகொண்டு ஆகாசத்தைநோக்கி
அழுவன்தொழுவனென்கிறார். (ச)

ஈடு; அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. “உன்னைக் காணவேணும்”
என்னும் சாபலத்தாலே தயநீயப்ரவ்ருத்திகள் பலவும் பண்ணின
விடத்திலும் காணப்பெற்றிலேன், உன் திருவடிகளை நான் பெரும்
படி பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

அழுவன்தொழுவனாடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன் *
தழுவல்வினையால்பச்சுமநோக்கி நாணிக்கவிழ்ந்திருப்பன் *
செழுவொண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய் செந்தாமரைக்கண்ணை *
தொழுவனேனையுன்தாள் சேரும்வகையேகுழுகண்டாய். (ஐ)

ப;—அநந்தரம். உன் கண்ணழகாலே ஈடுபட்டு நாநாவிக்கயநீய வ்ருத்தி
களைப் பண்ணுகிற நான் உன்திருவடிகளைச் சேரும்படி பார்த்தருளவேணு
மென்கிறார்.

அழுவன்—(கலக்கத்தாலே) அழுவது	தழு—என்னைத்தழவி (விடாகே
தொழுவன்—(செளிவாலே) தொழுவது	நிற்கிற)
ஆடி—(ப்ரமத்தாலே) ஆடி	வல்வினையால்—காதலாகிற ப்ரபல
காண்பன்—பார்ப்பது	பாபத்தாலே
பாடி—(குணபாவஸ்யத்தாலே)	பக்கம்—(அவன் வாஸம்பாவனையுடை
பாடுவது	ய) பக்கங்களை
அலற்றுவன்—(ஆர்த்தியாலே) ப்ரலா	நோக்கி—பார்த்து (அங்குக்காணமை
பித்து அலற்றுவது; (“இவ்	யாலே)
வவஸ்தையில் வாராதொழிய	நாணி—(‘ஸ்வரூபமும் பெற்றிலோம்
க்கூடாது” என்று நினைத்து)	அபிமதமும்பெற்றிலோம்”
	என்று) லஜ்த்து

கவிழ்ந்திருப்பன்—கவிழ்ந்திருப்பன் ;	தாமரை—தாமரைபோலே யிருக்கிற
செழு—ஸம்ருத் கமாய்	கண்ணா—திருக்கண்களையுடையவனே!
ஒண்—தர்ஸநீயமான	சொழுவனேனை—(அந்நயகதித்வத்தா
பழனம்—நீர் நிலங்களையுடைய	லே) அந்நயத் திருபண்ணனை
குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே	என்னை
கிடந்தாய்—(ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக்) கண்	உன்—(ப்ராப்தனா) உன்னுடைய
வளர்ந்தருளும்வளம் (அவர்க	தான்—(போக்யமான) திருவடிகளை
ஞக்கு ரகங்கமும்	சேரும்வகை—சேரும்படி (நீயே)
போக்யமுமாய்)	சூழ்கண்டாய்—ஒருநல்விரகு பார்க்க
செம்—சிவந்த	வேணும்.

தொழுவன் - தண்ணியன் ; சூழ்ச்சி - விரகு. (டு)

ஆறு ;—(அழுவன்) அழுதுகாண்பன், கொழுதுகாண்பன், ஆடிக்காண்பன், பாடிக்காண்பன், அலற்றிக்காண்பன், பின்னையும் நீ வாக்கானேன். காணுதொழிந்தவாமே, “இந்தலோகத்தார் உன் பக்கலிலே குணஹாதியைச் சொல்லாதிக்கறாரே !” என்று லஜ்ஜித் துத் தலையெடுக்கமாட்டாதே, “என்னுடையபாபம்” என்றிருப்பன். செழுவொண்பழனக் குடைந்தைக்கிடந்தாய், செந்தாமரைக் கண்ணா, உன்திருவடிகளைச் சேர்வதொரு விரகு பார்த்தருளாயென்கிறார். (டு)

ஈடு ; அவ ; —ஆறும்பாட்டு. உன்போக்யதையிலே யந்நயித்த எனக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி த்வத்ப்ராப்திப் ப்ராதிபந்தகங்களை யும்போக்கி, உன்னைப் பெறுவதொரு விரகுபார்த்தருள வேணுமென்கிறார்.

சூழ்கண்டாயென்தொல்லவினையையறுத்து உன்னடிசேரும்
ஊழ்கண்டிருந்தே* தூராக்குழிதூர்த்துஎனைநாளகன்றிருப்பன்*
வாழ்தொல்புகழார் குடந்தைக்கிடந்தாய் வாணோர்கோமானே !*
யாழினிசையேயமுதே அறிவன்பயனேயரிபேமே. (சு)

ப ; —அநந்தம், நித்யஸூரிஸேவ்யனாய் நித்யஸயபோக்யனான நீ என் விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டருள வேணுமென்கிறார்.

வாழ்—(பகவதநுபவமாகிற்) வாழ்ச்சி
யாலே

தொல்—ஸ்வாபாவிதமான

புகழார்—புகழையுடையவர்கள்தான்

குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே

கிடந்தாய்—(அவர்களுக்கு அநுபாவ்ய
ரூய்க்) கண்வளர்ந்தருளினவ
ரூய் (அப்படியே)

வாறோர்—கித்யஸூரிகளுக்கும்

கோமானே—(போக்யரூய்க்கொண்டு)
கிர்வாஹகரூய்

யாழின்—(மிடறுபோலே போதுசெய்

யாழ்) யாழின்

இசையே—இசைபோலே (ஸ்ரவண
போக்யரூய்)

அமுதே—நித்யபோக்யமான அம்ருதம்

போலே ஸ்துத்யாதி முகத்தா

லே நாக்குக்கு இனியரூய்

அறிவீன்பயனே—ஜ்ஞாநபலமாகை

யாலே மகஸ்ஸுக்கு போக்ய

ரூய் (இப்படியொன்றையாய்ந்தர

ஸூப ஸர்வேந்தரியங்களாலும்

அநுபவியாநின்றாலும்)

அரியேறே—ஸிம்ஹ ஸ்ரேஷ்டம்போ

லே வளாய்க் கொள்ளவொண்

ணைபடி மேறணிக் திருக்கு

மவனே (நான்)

உன்—உன்

அடி—திருவடிகளை

சேரும்—சேர்ந்து அந்நயார்ஹு

யிருக்கும்

ஊழ்—பழமையை

கண்டிருந்தே—கண்டிருந்தே

தூரா—துஷ்பூரமான

குழி—தூரையாகிற குழியை

தூர்த்து—(தூர்விஷயங்களாலே)

தூர்த்து

எனை—எத்தனை

நான்—நான்

அகன்று—அகன்று

இருப்பன்—இருக்கக்கடவேன் ;

(இதுக்கடியான)

என்—என்னுடைய

தொல்லவியையை—அநாதிபாபத்தை

அறுத்து—அறுத்து

உன்னடிசேரும்—ஸ்வரூபப்பாபத்

மான உன்திருவடிகளைச்

சேரும்படி

சூழ்கண்டாய்—சூழ்ந்தருளவேணும்.

ஆறா;—(சூழ்கண்டாய்.) என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப்போ
க்கி உன்திருவடிகளைச் சேர்வதோருபாயத்தைச்செய்தருளவேணும்;
செய்தருளுமிடத்தில், நீசெய்தருளுகிற உபாயத்தையறிந்து அதில்
அகப்படாதே தப்பிலும், நான் அறியாததொருபடி செய்தருளவே
ணுமென்று; அபேக்ஷித்தபடியே செய்தருளக்காணாமையாலே, ஆஸ்
ரிதவாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யஸௌலப்ய போக்யதாத்ய பரிமித கல்
யாண குணகணனாயிருந்த உன்திருவடிகளோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷமா
கிற மஹாஸத்தை யறிந்துவைத்தே, துஷ்பூரமான இர்த்ரியங்க
ளாலே இர்த்ப்ராக்குந விஷயங்களையே புலித்து இன்னமெத்தனை
காலம் உன்திருவடிகளை அகன்றிருக்கக்கடவே நென்கிறார். (க)

திருவாய்மொழி, நு-ப, அ-தி, எ-பா, அரியேதே வ்யாக்யாநம். 129

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. உன்க்ருபையாலே உன்வைலக்ஷ
ண்யத்தைக்காட்டி அடிமையாலல்லது செல்லாதபடியாக்கினபின்பு,
உன் திருவடிகளைத் தந்து பின்னைஸம்ஸாரத்தை யறுக்கவேணு
மென்கிறார்.

அரியேதேயென்னம்பொற்சுடரே செங்கட்கருமுகிலே *
எரியேபவளக்குன்றே நால்தோளெந்தாயுனதருளே *
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய் குடந்தைத்திருமாலே *
தரியேயினியுன்சரணந்தந்து என்சன்மங்களையாபே. (எ)

ப ;—அந்தாம், உன்னுடைய விஶ்ணுவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி,
என்னை யடிமைகொண்டபின்பு, உன் திருவடிகளைத் தந்து, வீரோதியைப்
போக்கவேணுமென்கிறார்.

அரியேதே—நிரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்யத்
தாலே மேனாணித்திருப்பா
ளாய் (கேவல ஸ்வாதந்தர்ய
மேயன்றியே)

அம்—ஸ்ப்ருஹணீயமான
பொன்—பொன்போலேயிருக்கிற
சுடர்—வடிவ லொளியை
என்—எனக்கு அநுபவிப்பிப்பானாய்
(ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் வாத்
ஸல்யாம்ருதவர்ஷியான)

செம்—சிவந்த
கண்—திருக்கண்களையுடைத்தாய்
கருமுகிலே—முன்புசொன்ன பொன்
றொளிக்கு ஆஸ்ரயமான நீல
தோயக்நிப விஶ்ணுத்தை யு
டையனாய்
எரியே—'ஆஸ்ரிதவிஷ்ணுவிஷயத்தில்
(க) “சுலிதஃபாவகொவரீழ-
அபிதபாவகோபமம்” என்னும்
படி அக்கிபேரலே சிவந்த

பவளக்குன்றே—பவளக்குன்றென்ன
லாம்படி உத்துங்கமாய் ஸ்த்திர
மான வடிவையுடையனாய்
நால்தோள்—அந்த வடிவோடுசேர்ந்த
நாலுதோள்களையுங் காட்டி
எந்தாய்—என்னை எழுதிக்கொண்ட
ஸ்வாமியாய்
உனது—உன்னுடைய
அருள்—க்ருபையை
பிரியா—ஒருகாலும்பிரியாதபடி
(நிரந்தரமாக)

அடிமை—வாசிகாதி கைங்கர்யங்களை
(என்னை)
கொண்டாய்—கொண்டவனாய் அடி
மைக்கு பாதிஸம்ப்ந்தியாக
குடந்தை—திருக்குடந்தையிலே
திருமாலே—லக்ஷ்மீஸுதரிதனாய்க்
கொண்டு ஸங்க்ஷிதஞானவனே !
இனி—(இப்படி உபகாசஞான நீ
பிராட்டியோடுகூட ஸங்க்
ஷிதஞான) பின்பு

தரியேன்--ஆறியிருக்கமாட்டேன் ;	என்--என்னுடைய
(எனக்கு ப்ராப்யமான)	சன்மம்--ஸ்ரீரஸம்பந்தத்தை
உன்--உன்	களைவாய்--ஸவாஸநமாகப் போக்க
சரணம்--திருவடிகளை	வேணும்.
தந்த--தந்து	எரியேயென்று--ஸம்புத்தியாகவுமாம்

ஆறு ;—(அரியேமே.) உன்னுடைய க்ருபையாலே உன்னழகைக்காட்டி. என்னை ஆத்மாந்ததாஸ்யைக ரதியாகப்பண்ணி யருளி னாய் ; இனி உன்திருவடிகளைப் பிரிந்து ஒருக்கணமாத்ரமும் தரிக்க மாட்டேன் ; ஆனபின்பு, முந்தற உன்திருவடிகளைத் தந்தது, பின்னை என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. “ தரியேன் ” என்றபின்பும் முகங்கிடையாமையாலே கலங்கி ; அநுபவம் பெற்றிலேனே யாகி லும், “ உன் திருவடிகளே தஞ்சம் ” என்றுபிறந்த விஸ்வாஸம் “ குலைகிறதோ ” என்று அஞ்சாநின்றேன் ; அது குலையாபடி பார்த் தருளவேணு மென்கிறார்.

களைவாய்துன்பக்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன் *

வளைவாய்நேமிப்படையாய் குடந்தைக்கிடந்தமாமாயா *

தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது *

இளையாதுனதாளொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே. (அ)

ப ;--அநந்தரம், விபரீதமே பலிக்கிலும் வேறொரு ரக்ஷகரையுடையே னல்லேன் ; இப்படி அநந்யகதியான நான் உன்திருவடிகளை விடாதபடி அநு மதிபண்ண வேணுமென்கிறார்.

துன்பம்--(உன்னை யநுபவிக்கப்பெ

றுத) து:கத்தை

களைவாய்--போக்குவாய்

களைபாதொழிவாய்--போக்காதொழி

வாய்செய்

களைகண்--துக்கநிவர்த்தகவஸ்துவை

மற்று--வேறு

இலேன்--உடையேனல்லேன் ;

(துக்கநிவ்ருத்திக்குப் பரிகரமாய்)

வளை--சூழ்ந்த

வாய்--வாயையுடைத்தான

நேமி--திருவாழியை

படையாய்--ஆயுக்மாக வுடையையாய்

(ஆஸ்ரிதார்த்தமாக)

குடந்தை--திருக்குடந்தையிலே

கிடந்த--கண்வளர்த்தருளுகிற

மாமாயா--அத்யாஸ்ரீயஸௌந்தர்ய

யுத்தனே! (உன்னை அநுபவித்

கப்பெறாத ஆர்த்தியாலே)

உடலம்--ஸ்ரீரம்

தளரா--தளர்ந்து

எனது--என்னுடைய

திருவாய்மொழி, நு-ப, அ-தி, கூ-பா, இசைவித்துவ்யாக்யாநம். 131

ஆவி—ப்ராணனுனது

சரிந்து--நிலகுலைந்து

போம்போது--ஸரீரத்தைவிட்டுப்

போம்படியான போகாயிற்று

(இவ்வளவில்)

இளையாது--சித்ததெளர்பல்யம்

பிரவாதே

உன--உன்

தான்--திருவடிகளையே

ஒருங்க--(உபாயமுட் உபேயமுடாக)

ஒருபடிப்பட

பிடித்து--பிடித்து

போத--போதும்படி

நீயே--நீயே

இசை--அநுமதி பண்ணவேணும்(அ)

ஆறு ; - (களைவாய்துன்பம்.) களைவாய்துன்பம், களையாதொழிவாய், திருவுள்ளமானபடி செய்தருளாய் ; எனக்கு நியல்லது மற்றொரு கதையிலே. அடியேனுடைய துக்கங்களைப் போக்குகைக்காகவன்றோ திருவாழியை ஏந்திகொண்டிருந்தருளுகிறது, திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளிற்றும். ஆனபின்பு, உடலந்தளர்ந்து என்னாவி சரிந்துபோகா நின்றது; இவ்வாத்மா முடிவதற்குமுன்னே ஈண்ட உன்திருவடிகளிலே வாங்கி யருளவேணுமென்கிறார். (அ)

ஈடு ; - ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனுபவைத்து ஸர்வஸமாஸ்ரயணியனாகக்கூட இங்கே ஸந்திவிதனுப் எனக்கு அடிமையல்லவது செல்லாதபடி பண்ணின நீ, கண்ணிலே காணலாப்படி வரவேணுமென்கிறார்.

இசைவித்தென்னையுன்தாளினைக்கிழிந்துத்ருமம்மானே *

அசைவில்மரத்தலைவர்தலைவா ஆதிப்பெருமூர்த்தி ! *

திசைவில் வீசும்செழுமா மணிகள்சேருந்திருக்குடந்தை *

அசைவிலுலகம்பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே. (கூ)

ப ; - அநந்தரம், என்னை யநுமதியைப் பிறப்பித்து உன் திருவடிகளே ப்ராய்யமாக அநுபவித்த நீ கிடையழகைக்காட்டினவோபாதி நடையழகு காணவரவேணுமென்கிறார்.

என்னை-- அநாதிகாலம் விழுகளுன) உன்--உன்

என்னை தாளினைக்கீழ்--திருவடிகள் வீடுதய

இசைவித்து--சேஷத்தவமாகிற ஸ்வ

மான ப்ராய்ய ப்ராபக

ருபத்திலே "ஓம்" என்று

புத்தியோடே

இசையும்படிபண்ணி இருத்தும்--அநந்தபரனுயிருக்கும்படி

(அகக்கீடாக)

பண்ணின

அம்மானே—ஸ்வாமியாய் (இப்படி ஸ்வ
ரூபஜ்ஞாநம் பிறப்பித்தார்க்
கு ப்ராப்யஞாலைக்காக பகவ
த நுபவத்துக்கொருகாலும்)

அசைவு—அசைவு

இல்—இல்லாத

அமரர்—ஸூரிகளுக்கு

தலைவர்—தலைவரான அநந்தகருட

விஷ்வக்ஸேநர்க்கு

தலைவா—தலைவனாய்

ஆதி—ஸமஸ்தகாரணபூதமாய்

பெரு—ஸ்ர்வாதிகமான

மூர்த்தி—விக்காஹத்தை யுடையனாய்

(ஆஸ்ரிதர்க்கு அநுபவார்த்தமாக)

திசை—திக்குக்கள்தோறும்

வில்—ஒளியை

வீசும்—பரப்புகிற

செழு—சூர்ஸரீயமாய்

மா—பெருவிலையான

மணிகள்—ரத்தங்கள்

சேரும்—சேருகிற

திருக்குடந்தை—திருக்குடந்தையில்

அசைவு—தொல்லப்பயஸங்கையாலே

வந்த அலைச்சல்

இல்—தீர்ந்து

உலகம்—லோகம்

பாவ—ஸ்துதிக்கும்படி

கிடந்தாய்—கண்வளர்ந்தளினவனே !

(லோகத்துக்குக் கிடையழகு

காட்டினவோபாதி)

காண—(நான்நடையழகு) காணும்படி

வாராய்—வாவேணும்.

துக்கஸாகரத்திலே யசைகிறலோகம் அழகிலே யகப்பட்டுப் பரவுப்படி யென்றுமாம். அசைவில்லாத பாம்பதமாகவுமாம். இடம்வலங்கொள்ளுகிற திருமேனியசைவிலே லோகம் பரவுமென்றுமாம். (க)

ஆறு :—(இசைவித்து) “ இவ்வாத்தமா உனக்கே யடிமை ” என்னுமிடத்தை என்னை ஸம்வதிப்பித்து, என்னை த்வச்சரணா விந்தியுள்ள ஸம்ஸ்ரலேஷவிபோகைக ஸுகதுக்கனாக்கினவனே, ஸேஷஸேஷாபாநகருட்பரமுகநாநாவிதா ஸங்க்யேயதிவ்யபரிஜநபரிசரித சரணயுகளனாய் ஸர்வேஸ்வரனா யிருந்துவைத்து, ஸர்வஸமாப்ரய ணீயத்வார்த்தமாகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வனே, காணவாராயென்கிறார். (கூ)

ஈடு; அவ :—பத்தாம்பாட்டு. “ திருக்குடந்தையிலேபுக, நம் மனோரதமெல்லாம் ஸித்திக்கும் ” என்றுசொல்ல, மனோரதித்தபடி தாம் பெறுமையாலே; இன்னமும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

வாராவருவாய்வருமென்மாயா மாயாமூர்த்தியாய் *

ஆராவமுதாய் அடியேனானியகமேதித்திப்பாய் *

தீராவிணைகள் தீரவென்னையாண்டாய் திருக்குடந்தை

ஊரா* உனக்காட்பட்டு மடியேனின்னமுழல்வேனே. (கௌ)

ப ;—அந்நரம், கண்டு அநுபவிக்கவொண்ணாதடி அகவாயிலேநன்று
நிரதிரய ஸாரஸ்யத்தை விளைக்கிற உன்னை, அர்ச்சாவதார ஸுலபனாகப்
பெற்று அடிமை புருந்துவைத்து எத்தனைகாலம் அலமர்க்கடவேனென்கிறார்.

வாரா—கண்ணிட்டுக்கண்டு அநுபவிக்
கலாம்படி வடிவழகோடே
நடந்துவாராதே

அருவாய்—அருபியாய்க்கொண்டு
வரும்—என்னகவாயிலேவந்துதோன்றி
என்மாயா—உன் ஆஸ்ச்யகுணங்களை
எனக்கு ப்ரகாஸிப்பிக்கிறவனாய்
(அந்த அந்தராச்சமவத்தள

வன்றியே)
மாயா—அபகூயவிநாஸாதிரஹிதமான
மூர்த்தியாய்—நித்யமங்களை விக்கரஹயுக்
தனாய்க்கொண்டு

ஆர—அநுபவிக் த்ராப்திபிவாத
அமுதாய்—அம்ருதம்போலே போக்ய
பூசனாய்

அடியேன்—உனக்கு ஸேஷமான
என்னுடைய

ஆவி—ப்ராணஸ்ரயமான
அகம்—நெஞ்சக்குள்ளே

கித்திப்பாய்—நிரதிரய ஸாரஸ்யத்தை
விளைப்பானாய் (இந்த ஆந்தரா
நுபவத்துக்கு அநாதி ப்ரதிபந்
தகமாய்)

தீர—ஒருகாலும் தீராத

வினைகள்—பாபங்கள்

தீர—நசிக்கும்படியாக

என்னை—என்னை

ஆண்டாய்—வாசிக கைங்கர்யங்கொண்
டு போந்தவனாய் (அவ்வளவில்
நில்லாதே கண்டு அநுபவிக்
லாம்படி)

திருக்குடந்தை—திருக்குடந்தையை

ஊராய்—அஸாதாரணதேசமாகவுடை

யையாய்க்கொண்டு

ஸந்திஹித்தனாவனே

உனக்கு—இப்படி ஸௌஸ்ப்ய ஸௌ
ந்தர்ய விரோஹினி) உனக்கு

ஆட்பட்டிம்—அடிமைப்பட்டிருக்கச்
செய்தேயும்

அடியேன்—அகர்யாஹனாய் அகர்ய
கதியான நான்

இன்னம்—இன்னம் மேலுண்டான

காலத்திலும்

உழல்வேனோ—நனைத்தபடி பரிமாறப்

பெறாமல் அலமர்க்கடவேனோ?

இன்னம் எத்தனை உகந்தருளின நிலத்திலே முகங்காட்டி, ஆசைப்பட்ட
படி யநுபவிக்கப்பெறுதே க்லேஸிக்கக்கடவேனென்று கருத்து. வாராவரு
வாயென்று நித்யமான ஆத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாயென்றுமாம். (௧௦)

ஆறு ;—(வாராவருவாய்.) கண்கள் உகக்கும்படிவாராதே என்
னெஞ்சுக்குத் தோற்றும்படி வருமவனே, உன்னுடைய நிரவதிக
ஸௌந்தர்யநிதிபான வடிவைக்காட்டி. எனக்கு நிரதிரயபோக்யமா
னவனே, த்வகேகபோகத்வ விரோதியாய் ஒருவராலும் திர்க்கவொ
ண்ணாத விரோதிகளைத் திர்த்தருளினவனே, இப்படி அடியேனை

134 திருவாய்மொழி, ஐ-ப, அ-தி, கக-பா, உழலை வ்யாக்யாரம்.

விஷயிகரித்தருளுகைக் கீடாகத் திருக்குடந்தையிலே புகுந்தருளி
னவனே, உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்ன முழல்வேனோ வென்
கிறார். (க0)

ஈ0; அவ;—நிகமத்தில் - இப்பத்தைப் பழுதறக்கற்க வல்
லார், காமிதிகளுக்குக் காமுகரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
போக்யராவரென்கிறார்.

உழலையென்பில்பேய்ச்சிமுலையூ டவனையுயிருண்டான் *
கழல்களவையேசரணுகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன் *
குழலின்மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் *
மழலைதீரவல்லார் காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை மெளகத்தயந்தீர்ந்து அப்யஸிக்க
வல்லவர்கள் பகவதீயர்க்குக் கமீயராவரென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

உழலை—உழலைகோத்தாற்போலே
யிருக்கிற

என்பு—எலும்புகளையுடைய
பேய்ச்சி--பேய்ச்சி

முலையூடு--முலையினகவாயாலே
அவனே—அவனே

உயிருண்டான்--ப்ராணபஹாரம்பண்
ணின் விரோதி நிரஸநஸ்வபா

வனான க்ருஷ்ணனுடைய
வையாய்

அவை--தமக்கு உபாயமாக முன்பு
ப்ரகாஸிப்பித்த

கழல்களே--திருவடிகளையே
சரணக--அபிமதஸித்திக்கு உபாயமாக

கொண்ட--புத்தி பண்ணிக்கொண்ட
குருகூர்--திருநகரிக்கு நிரஹஹகரான

சடகோபன்--ஆழ்வாரானவர்
குழலில்--ஸப்ததஸ்வரத்துக்கும் உத்

பாத்தகமான வங்கியத்திலும்

மலிய--மிக்கவினிமையை யுடத்
தாம்படி

சொன்ன--அருளிச்செய்த
ஓர்--அக்விதீயமான

ஆயிரத்துள்--ஆயிரர் திருவாய்மொழி
யினுள்

இப்பத்தும்--இப்பத்தையும்
மழலை--தங்கள்மெளகத்தயம்

தீர்--தீர்ந்து
வல்லார்--வ்யாவ்ருத்தியோடே

சொல்லவல்லவர்கள்
மானேய்--மான்போலேயிருக்கிற

நோக்கியர்க்கு--நோக்கையுடைய மதி
முகமட.ந்தையான திவ்யாப்

ஸரஸ்ஸுக்களுக்கு
காமர்--ப்ரஹ்மாலங்காரமுகத்தாலே

கமீயராரம்படி யாதரிக்கப்படு
வர்கள்.

திருவாய்மொழி, ஐ-ப, அ-தி, கக-பா, உழலை வ்யாக்யாநம். 135

மானேய் நோக்கியர்க்குக் காழகரைப்போலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆதரணியரென்று த்ருஷ்டாந்தாயிப்பாயமாகவும் சொல்லுவர். குழல் - வங்கியம், இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம். (கக)

ஆறு ;—(உழலை.) ஆஸ்ரிதவிரோதி கிரஸநைகபோகனயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிமலர்களையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன், வண்டுவரைப் பெருமானுடைய திருக்குழலோசையிற்காட்டிலும் இனியவாகச்சொன்ன ஆயிரத்துளிப்பத்தும் மழலைதீரவல்லார், மானேய்நோக்கியர்க்கு ப்ரியதமர் போக்யராமபோலே, எம்பெருமானுக்கு போக்யராவ ரென்கிறார். (கக)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து எட்டாந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—மானேய்நோக்கு ப்ரவேஸம்.

—: 0 :—

ஆற;—(மானேய்நோக்கு.) திருக்குடந்தையிலே புக்கவிடத் திலும் தம்முடைய அபேக்ஷிதம் கிடையாமையாலே, திருவல்லவாழிலே செல்லத் தம்முடைய மனோரதங்கள் பூரிக்குமென்று அங்கே போகப்பூக்கு, பலஹாநியாலே முட்டப்போகமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், எம்பெருமானோடே விஸ்வ்ஷித்த ஒரு பிராட்டி தசையையுடையராய்த் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார்.

எம்பெருமனோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, திருவல்லவாழுக்கு அணித்தாகவிருந்தவூரில், திருச்சோலையும். அங்குத்தைப் பரிமளத்தைக்கொண்டு புறப்படுகிறதென்றலும், அங்குத்தைச்சோலைகளிலே மதுபாநமத்தாமானவண்டுகளுடைய இனிதான மிடற்றோசைகளும், வைதிகக்ரியாகோலாஹலங்களும், ஹோமதூபங்களும், மற்றுமுண்டான ஸம்பரமங்களு மெல்லாம் உள்ளூப்புக்கப்பெறுதேயிருக்கிற தன்னைமிகவும்நலிய, அவற்றாலும் நோவுபட்டு, திருவல்லவாழிலேபுக்குப் பரிமாறவாசைப்பட்ட அவனைக்கண்டு “நீநனைக்கிற விது ஈடல்ல” என்று கோழிமார் நிரோதியாநிந்த, தன்ஆர்த்தியை அவர்களுக்கு ஆவிஷ்கரித்து அவர்களை அநுநயியாநின்றனாகொண்டு, திருவல்லவாழிலேபுக்கு நீனைத்தபடி பரிமாறவல்லேனே யென்று அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார். *

ப;—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - திருக்குடந்தையிலே ஆராவமுதாழ்வாரை அநுபவிக்கக்கேடிக் காமநினைத்தபடி பரிமாறப்பெறாமையாலே “இன்னமுழல்வேறே” என்று ஆர்த்திரானவளவிலும் அவனையொழிய ரக்ஷகரில்லாமையாலும், உகந்தருளின திவ்யதேசமொழிய ப்ராப்யமில்லாமையாலும், நிரதிரஸயபோக்யமாய் ஸம்ருத்தமான திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே முகங்காட்ட, அன்னுடைய ஸ்வபாவவிஸேஷங்களிலே வித்தராய், நிருபாதிக்கேஸேஷித்வத்தையும், தத்ஸித்தமான உபகாரகத்வத்தையும், அந்த உபகாரகத்வத்தினுடைய நைந்தர்யத்தையும், உபகாரருபமான நித்யாஸ்ஸரித் ஸம்ஸ்லேஷத்தையும், நித்யநிரதிரஸயபோக்யமையையும், ஆஸ்ஸரிக்கோபகாரகமான ஆர்த்தித்வத்தையும், ஆபத்ஸுத்வத்தையும், வரையாமல் அங்கீகரிக்கும் சீலநிரதிரஸத்தையும், ஆதித்யஸூகக

மான ஆயுதவந்தையும், அஸாதாரணஸம்பந்தத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம் வீரீஷ்டஞான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அநுபவத்திலே அத்யந்தம் அபிரிவிஷ்டராய், அவ்வநுபவஸீத்திக்கு அவன்திருவடியே உபாயமென்கிற வீஸ்வாஸத்தையுடையராய்க்கொண்டு ; அவன் எழந்தருளியிருக்கிற, நிரதிரய ஸர்வப்ரகாரபோக்யகையை யுடைத்தான திருவல்லவாழிலே சென்று அநுபவிக்கக் கூடுமோவென்று ஸுஹ்ருத்துக்களைக்குறித்து அருளிச்செய்த பாசுரத்தை ; அந்த நாயகனோடு கலந்து பிரிந்தாளொருநாயகி “ அவன்வந்திக்குற தேசத்திலே புகப்பெறுவோமோ ” என்று தோழிமாணைக்குறித்துத் தன்னுற்றமை கூறின பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். *

ஈடு ;—திருக்குடந்தையிலே போய்ப் புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே திருவல்லவாமேறப்போக வொருப்பட்டு, தம்மபிமதம் ஸித்தியாதவோபாதி அங்குமுட்டப்போகவுங் கூட அரிதாம்படி தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை அந்யபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். மாசறுசோதியிலே - இவர்தாம் மடலெடுக்கப்புகு, “ அவனுக்கு அவத்யம் ” என்று தவிர்த்தார் ; இங்கு-ஆற்றமைதோற்ற, கண்டதிருப்பதிகள் தோறும் புக்கு நுழைந்து திரியாகின்றார் ; இதுக்கடியேதும் தெரிகிறதில்லை. அங்கு - அவன் ஸ்வரூபம் பரிஹரித்தார், இங்கு - தம்முடைய ஸ்வரூபம் நோக்கப்பார்க்கிறார் ; அங்கு - வடிவிலே யணையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டார் ; பின்பு இவ்வளவும்வர அவ்வடிவிலே அவகாஹித்தபடியாலே ஆற்றமைமுறுகி, (க) ‘ கொம்மை முலைகரிடர்திரக் கோவிர்த்தற்கோர்குற்றேவல் ’ என்கிறபடியே அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறார். துணி இவர் தமக்குத்தான் ஸம்ஸ்லேஷமாவது - மாநஸாநுபவமென்றிறே ப்ரவேஸத்திலே அடியிலே சொல்லிற்று ; இவ்வனையிருக்க, திருவல்லவாமேறப் புறப்பட்டுப் போகையாவதென் ? பந்துவார்க்கம் நிகேஷிக்கையாவதென் ? என்னில்,—அந்த மாநஸாநுபவந்தனக்கு ஒருகலக்கவ்வவமையுமிதே.

எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றமை நோவுபடுகிறொருபிராட்டி, தன்னுடைய ஆபிஜாத்யாதிகளையும் பாராதே திருவல்லவாமேறப் புறப்பட்டுப்போகப்புக, இத்தையறியும் தோழிமார் வந்து ‘ இதுகார்யமல்ல, நந்தலைமைக்குப் போராதுகான் ’ என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, “ இனி நீங்கள் சொல்லுகிற

138 திருவாய்மொழி, ஐ-ப, சு-தி, மானேய்நோக்கு ப்ரவேஸம்.

வற்றால் நான் பெற்றதென் ; அவ்வூரில் திருச்சோலையும், அங்குன் டான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு புறப்படுகிற தென்றலும், அங்கே மதுபாநம்பண்ணிக் களித்துப் பாடாநின்றுள்ள வண்டுகளி னுடைய இனிதானமிடற்றோசையும், ஊரிலுண்டான வைதிகக்கிரியா கோலாஹலங்களும், நகரஸம்ப்ரமங்களும், இவையெல்லாம் நீங்கள் என்னைமீட்க நினைக்கிறவோபாதி ‘அங்கே போருபோரு’ என்று அழையாநின்றது ; ஆனபின்பு நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் பெற்ற தென்” என்று தன்னாத்தியை அவர்களுக்கு ஆணிஷ்கரித்து அவர் களை அநநயியாநின்றுகொண்டு; திருவல்லவாழிலே நான் நினைத்த படியே போப்புக்குப் பரிமாறவல்லேனே யென்று அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாராயிருக்கிறது.

“இதுதான் நான் அதுபவித்தேன்” என்று ஜீபர் அருளிச் செய்வர்; பட்டர்திருவடிகளை யாஸ்ரயித்துப் பின்பொருகால் மேல் நாட்டுக்கெழுந்தருளி மீண்டு பெரியத்வரையோடே ‘திருநாளுக்கு உதவவேணும்’ என்றுவர, திருக்கரம்பன் துறையளவிலே வந்தவா றே அசிரித்தமாக ஆறு பெருகிக்கிடக்க ; இராத்திருநா ளெழுந்த ருளி இங்குண்டான ஸம்ப்ரமங்களெல்லாம் செவிப்படுவது, வந்து புருர்ப்பெறாதொழிவதாய்க் கொண்டு “போரநோவுபட்டோம்” என்று அருளிச்செய்வர். ஏகதத்விதத்திரிதர்கள் ஸ்வேதத்வீபத் தைச்சென்று கிட்டி, உள்ளுப்பு குகைக்கு யோக்யதை யில்லாமை யாலே புறம்பேநின்று ; அங்குள்ளார் எம்பெருமானைக்கண்டு படுகிற ஸம்ப்ரமத்தைச் செவியாலே கேட்டுநிற்பது, சுண்ணல் காணப்போ காத்தொழிவதாய்க் கிடந்து பட்டாப்போலே கிடந்து கூப்பிடுகிற ராயிற்று இவரும்.

ஈடு ; அவ ; —முதற்பாட்டு. தோழிமாரைக் குறித்து, திரு வல்லவாழிலே நின்றருளின ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டப் பெறுவதென்றே வென்கிறான்.

மானேய்நோக்குநல்லீர் ! வைகலும்வினையேன்மெலிய *

வானூர்வண்கமுகும் மதுமல்லிகைகமமும் *

தேனாச்சோலைகள்குழ் திருவல்லவாழமுறையுந்

கோனரை * அடியேனடிகூடுவதென்றுகொலோ ?.

(க)

ப ;—முதற்பாட்டில், நிரதிஸ்யபோக்யமான சோலையை யுடைய திரு வல்லவாழிலே யெழுந்தருளிரிந்திருநிபாதிசுவாமி திருவடிகளாக் கிட்டுவ தென்றோ வென்று தோழிமாறாக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

மான்—மானின்னோக்கோடு

ஏய்—சேர்ந்த

நோக்கு—நோக்கையுடையீர்களாய்

நல்லீர்—என்பக்கல் நலமே நிரூபகமா

யிருக்கிறவர்களே !

வினையேன்—(நினைத்தபடி அவனைக்

கிட்டிப் பரிமாறவொண்ணாது)

பாபத்தையுடையேனான நான்

வைகலும்—எப்பொழுதும்

மெலிய—மெலியும்படியாக

வான்—ஆகாசமெல்லாம்

ஆர்—நிறையுப்படியாய்

வண்—(தன்னோடு சேர்ந்த மல்லிகைக்

கொடிக்குத் தன்னுடம்பைக்

கொடுத்தும்) வண்மையை

யுடைய

கமுகும்—கமுகும்

மது—(அத்தோட்டைச்சேர்த்தியாலே)

மதுஸ்யந்தியான

மல்லிகை—மல்லிகையும்

கமமும்—பரிமளித்ததாய்

தேன்—மதுபரிமளாக்ருஷ்டங்களான

வண்டுகளாலே

ஆர்—நிறைந்த

சோலைகள்—சோலைகள்

சூழ்—சூழ்ந்

திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே

உறையும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

கோனரை—நிருபாதிசு ஸேஷிபான

வரை

அடியேன்—அவருடைய மேன்மைக்

குத் தோற்ற) அடியேனான

நான்

அடி—திருவடிகளிலே

கூடுவது—சேர்வது

என்று கொலோ=என்றாயிருக்கிறதோ?

வினையேன்மெலிய என்றவிடம் - வண்கமுகோடே கூட்டவுமாம், திரு வல்லவாழையு மென்றவிடத்தேகூட்டவுமாம். (க)

ஆறு ;—அழகிய நோக்கையுடையீர், தன்னைப்பெறுதே துக் கப்படும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணின நான் நாடோறும் வ்யஸந பரம்பரைகளாலே மிகவும் அஸந்நையாக, வாணர்வண்கமுகும் மது மல்லிகைகளும் தேனாச்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழி லே நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடியேன்போய்ப் புகுவதென்றோ வென்கிறாள். (க)

ஈடு ;—அவ; இரண்டாம்பாட்டு. நிரேஷதிக்கிற தோழிமார்கள் தங்களையே, அவன்பாதரேணுவை நான் சூடுவதென்றென்கிறாள்.

140 திருவாய்மொழி, (நி-ப, கூ-தி, உ-பா, என்றுகொல் வ்யாக்யாநம்.

என்றுகொல்தோழிமீர்கான் ! எம்மைநீர்நலிந்தென் செய்திரோ ? *
பொன்திகழ்புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமீதணவி *
தென்றல்மணங்கமழும் திருவல்லவாழ்நகருள்
நின்றிரான் * அடிநீறடி யோங்கொண்டுசூடுவதே. (உ)

ப ; — அநந்தரம், நிவேததமுகத்தாலே தன்னை நலிகிறவர்கள் தங்களையே பார்த்து, புஷ்பவ்ருகநிஸம்ஸலேஷத்தாலே தென்றல் பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்குற திருவல்லவாழிலே நிற்கிற உபகாரகனுடைய பாதாளரியை ஸிரஸாவஹிப்பதென் றென்கிறாள்.

தோழிமீர்கான் — (ஸமாநஸுகதா:கைக
ளான) தோழிமீர்கான் !
எம்மை — 'என்' அபிமதத்துக்கு உங்க
ளைத் துணையாக நினைத்திருக்
கிற) எம்மை
நலிந்து — நிவேததித்து நலிந்து (உங்
கள் பேற்றுக்கும் இழவாம்படி ;
நீர் — நீங்கள்
என் — என்னகாரியம்
செய்தீர் — செய்கிறீர்களா ;
பொன் — பொன்போலே
திகழ் — விளங்கினதாதுகூற யுடைத்
தாயிருக்கிற

புன்னை — புன்னை
மகிழ் — மகிழ்
புது — அபிநவமான
மாதவி — குருக்கத்தி

மீது — இவற்றின்மேலிழ்ந்தோடே
அணவி — அணைந்து
தென்றல் — தென்றலானது
மணம் — பரிமளத்தை
கமழும் — பரப்பாநிற்கிற
திருவல்லவாழ் — திருவல்லவாழ்கிற
நகருள் — நகரத்துக்குள்ளே
நின்ற — நின்ற
பிரான் — உபகாரகனுடைய
அடிநீறு — அடிப்பொடியை
அடியோம் — அவன்ஸந்நிஹிசனான
உபகாரத்துக்கு அடியோ
மான நாம்
கொண்டு — ஸேஷத்வாநு ரூபமாக
ஸ்வீகரித்து
சூடுவது — ஸிரஸாவஹிப்பது
என்றுகொல் — என்றோ ?

எம்மையென்று - ஆத்மநிபஹுவசநம், அடியோமென்று - தோழிமா
ரையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாள். (உ)

ஆறு ; — (என்றுகொல்.) என்பரக்ருதியை யறிந்திருக்கிற நீங்
கள் என்னை யாஸ்வஸிப்பியாதே நலிந்து என்ன ப்ரவ்ருத்தி பண்ணு
கிறீர்கள். பொன்திகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதவிமேலே யணைந்து
தென்றல் மணங்கமழும் திருவல்லவாழிலே நின்றருளின மஹோப
காரகனுடைய பாதரேணுவைச் சூடுவதென்றோ வென்கிறாள். (உ)

ஈடு ;—முன்றும்பாட்டு. தோழிமாரைப்பார்த்து, நான் அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்று ? என்கிறாள்.

சூடுமலர்க்குழலீர் ! துயராட்டியேனைமெலிய *

பாடுநல்வேதவொலி பாவைத்திரைபோல்முழங்க *

மாயுர்ந்தோமப்புக்கைமழும் தண்திருவல்லவாழ் *

நீடுறைகின்றபிராண்கழல் காண்டுங்கொல்நிச்சலுமே ? (க)

ப ;—அநந்தரம், வேதகோஷமும் வைதிக க்ரியாதாமமும் மாறாத திருவல்லவாழிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நிரந்தரோபகாரத்தைப் பண்ணுமவன் திருவடிகளை நித்யாநுபவம் பண்ணக்கூடுமோ வென்கிறாள்.

சூடு—சூடப்பட்ட

மலர்—மலரையுடைத்தான

குழலீர்—மயிர்முடியை யுடையிரான
வர்களே !

துயராட்டியேனை — விஸ்வேஷ துகி
தையானவென்னை

மெலிய—மெலியும்படியாக

பாடு—பாடப்படுவதாய்

நல் — (க) “ ஸாஸிவெஷாஸி —

ஸாமவேதோஸ்மி ” என்று

அங்குவர்த்திக்கிறஸர்வேஸ்

வரனுக்குத் திருமேனியோ

பாதித்யாம்படி) நன்மையை

யுடைய

வேதவொலி—ஸாமவேதத்வநியானது

பாவை—ஸமுத்ரத்தினுடைய

திரைபோல்--திரைக்கிளப்பம்போலே

முழங்க—முழங்காநிற்க

மாடு—பரிஸரங்களிலே

உயர்ந்து—யாகங்களிலே கிளப்பி

ஓம்புகை—ஹோமதூமமானது

கமழும்—ஹவிர்க்கந்தத்தைப்பரப்

புவதாய்

தண்—ஸ்ராமஹரமான

திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே

நீடுறைகின்ற—நிரந்தரவாஸம்பண்

ணுகிற

பிரான்—மஹோபகாரகன்

கழல்—திருவடிகளை

நிச்சலுங்காண் } நித்யாநுபவம் பண்

டுங்கொல் } ணக்கூடுமோ ? (ங)

ஆறு ;—(சூடுமலர்.) “ நாங்கள் நோவுபடில் இவன் மிகவும் நோவுபடும் ” என்று தரிப்புத்தோற்ற ஒப்பித்திருக்கிற உங்கள் ஸந்தியும் என்னை நலிபாடினதது. பண்டே துக்கப்படுகிற நான் மெலியும்படி பாடாசின்னுள்ள ஸாமவேதத்வநி கடலில் திரைபோலே முழங்க, பார்ஸ்வங்களில் யாகங்களிலே உயரவெழாநின்னுள்ள ஹோமதூமம் நாறுவதும் செய்ய நிரதிஸயபோக்யமான திருவல்லவாழிலே, எத்தனையேனும் பிற்பட்டார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி நித்யமாக வர்த்திக்கிற மஹோபகாரகனுடைய திருவடிகளையென்று காணவல்லோமென்கிறாள். (ங)

ப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலே கறுத்தெழு
கிற ஹோம தூமங்கள் ஆகாஸாவகாஸமெல்லாம் மறைக்கும்படியான
திருவல்லவாழிலே யிருந்து கிரத்யஸ்போக்யனுமாய் என்னை ஸர்வ
ஸ்வஹரணம்பண்ணின அழகையுமுடையவனை என்னுடைய கண்
கள் விடாய்தீரக் காணப்பெறுவதென்றோ வென்கிறார். (நி)

சுடு ; சிவ ;—ஆறும்பாட்டு. திருவல்லவாழிலே நின்றருளின
ஸ்ரீவாமநனுடைய போக்யமான திருவடிகளை நான்காண்பதென்றோ
வென்கிறார்.

காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ ? வினையேன்கனிவாய்மடவீர் ! *
பாண்குரல்வண்டினெடு பசுந்தென்றலுமாகியெங்கும் *
சேன்கிணையோங்குமரச் செழுங்கானல் திருவல்லவாழ் *
மாண்குறள்கோலப்பிரான் மலர்த்தாமரைப்பாதங்களே. (சு)

ப ;—அந்தரம், பாடுகிறவண்டும் புதுத்தென்றலுமான கடற்கரைச்சோ
லையையுடைய திருவல்லவாழிலேநிற்கிற, ஆஸரிதார்த்தமாக வர்த்தியான ஸ்ரீ
வாமநனுடைய போக்யமான திருவடிகளைக் காண்பதென்றோ வென்கிறார்.

பாண்—காந்ருபமான
குரல்—மிடற்றோசையையுடைய
வண்டினெடு—வண்டிகளோடே
பசுந்தென்றலும்—புதுத்தென்றலும்
ஆகி—ஆய்
எங்கும்—ஸ்ர்வப்ரதேசத்திலும்
சேன்—உயர்ந்த
கிணை—பணைகளையுடைத்தாய்க்
கொண்டு
ஒங்கு—வளருகிற
மரம்—மரங்களையுடைய
செழு—தர்ஸநீயமான
கானல்—கடற்கரைச்சோலையை
யுடைத்தான
திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே
நிற்கிற
மாண்—(அர்த்தித்வ ப்ரகாஸகமான)
ப்ராஹ்மசர்யத்தையும்
குறள்—வாமநத்வத்தையுமுடைத்தான

கோலம்—தர்ஸநீயவிக்ரஹத்தை
யுடையவனு
பிரான்—மஹோபகாரகனுடைய
மலர்—மலர்த்தியையுடைய
தாமரை—தாமரைபோலே போக்ய
மான
பாதங்கள்—திருவடிகளை
கனி—கனிபோலேபழுத்த
வாய்—அதர்ஸோபையையுடையாரம்
படி முகமலர்ந்து
மடவீர்—எனக்கு விதேயைகளாய்ப்
போந்தவர்களே !
வினையேன்—(என்னினைவுக்கீடாகப்
பரிமாறப்பெறாத) பாபத்தை
யுடையேனு
நான்
காண்பது—காண்பது
எஞ்ஞான்றுகொலோ—எந்நாளாயிருக்
கிறதோ ?, (சு)

திருவாய்மொழி, ௫-ப, கூ-தி, ஏ-பா, பாதங்கள் வ்யாக்யாநம். 145

ஆறு ;—(காண்பது) [வினையேன் கனிவாய்மடவீர்] - இப் போது நான் நோவுபடாதிருக்க, நீங்கள் உறுவுதல்தீர்ந்து பண்டுபோலையிருப்பதே. மதுபாநமத்தமாகையாலே நல்லமிடற்றோசையை யுடைய வண்டுகளோடுகூட எங்கும் இளந்தென்றலுண்டாய், அத்தாலே அறவுயர்ந்த பணைகளை யுடைத்தாய்க்கொண்டு வளரானின் றுள்ள அழகிய சோலையையுடைய திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமநனுடைய மிகவும் ஸ்ப்ருஹணியமான திருவடிகளை நான் காண்பதென்றோவென்கிறார். (க)

நடு ; அவ ;—ஏழாப்பாட்டு. அவன் திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழுவல்லோமே யென்கிறார்.

பாதங்கள்மேலணி பூந்தொழக்கூடுங்கொல் பாவைநல்லீர் *

ஒதநெடுந்தடத்து ஞாயந்தாமரைசெங்கழுநீர் *

மாதர்கள்வாண்முகமும் கண்ணுமேந்துந்திருவல்லவாழ் *

நாதணிஞ்ஞாலமுண்ட நம்பிரான் தன்னைநாடொறுமே. (எ)

ப ;—அந்தரம், தர்ஸனிய தடாகங்கையுடைய திருவல்லவாழுக்கு நிர்வாஹகளுன ஆபத்ஸகன் திவடிகளிலணிந்த பூவையாகிலும் தொழக்கூடுமோ வென்கிறார்.

ஒதம்—ஸமுத்ரம்போலே

நெடு—பெருத்த

தடத்துள்—தடாகங்களுக்குள்ளே

உயர்—உயர்ந்த

தாமரை—தாமரையும்

செங்கழுநீர்—செங்கழுநீரும்

மாதர்கள்—மாதருடைய

வாள்—ஒளியையுடைத்தான

முகமும்—முகத்தழகையும்

கண்ணும்—கண்ணழகையும்

ஏந்தும்—பரிக்கும்படியான

திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழுக்கு

நாதன்—ஸ்வாமியாய்

இ—இந்த

ஞாலம்—ஐக்கை

உண்ட—ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி வயி

ற்றிலேவைத்து நோக்கின

அபதாந்திலே

நம்—நமக்கு

பிரான் தன்னை—உபகாரகனென்று

தோன் நவீருக்கிறவனை

நாடொறும்—நித்யமாக

பாவை—பாவைபோலே

நல்லீர்—அவையவர்களினுடைய வகுப்

பழகையுடைய விலகூண

ஸ்வபாவைகளே !

பாதங்கள்—திருவடிகளின்

மேல்—மேலே

அணி—அணிந்த

பூ—பூவையாகிலும்

தொழ—தொழ

கூடுங்கொல்—கூடுமோ.

(எ)

ஆறு;—(பாதங்கள்.) தன்மநோரதத்தை நிஷேத்யாமையா லே தோழிமாரை யுகந்து ஸம்போதிக்கிறாள். கடல்போலே பெருத் திருந்துள்ள பொய்கைகளிலே வளர்ந்த தாமரைப்பூவும் செங்கழு நீர்ப்பூவும், ஸ்த்ரீகளுடைய அழகியமுகங்களோடும் கண்களோடும் ஒக்கும்படியான திருவல்லவாழுக்கு நாயகனாய், ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் தன்வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளி, அவ்வளவு மன்றிக்கே ஆஸ்ரிதர்க்கு மிகவும் உபகாரகனுனவனுடைய திருவடி களிலே நித்யமாகப் பூவையணிந்து தொழவல்லோமோவென்கிறாள்.

நீ ; அ ; —எட்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸூலபணுவன் திருவடி களிலே ஸர்வகாலமும் இடைவிடாதே அடிமைசெய்யக்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

நாடொறும்வீழின்றியே தொழக்கூடுங்கொல் நன்னுதலீர் *

ஆடுறுதிக்கரும்பும் விளைசெந்நெலுமா'கியெங்கும் *

மாடுறுபூந்தடஞ்சேர் வயல்கூழ்தண் திருவல்லவாழ் *

நீடுறைகின்றபிரான் நிலந்தாவியநீள்கழலே.

(அ)

ப ; —அநந்தம். அழகியவிளை நிலங்களாலே சூழப்பட்ட திருவல்லவாழி லே நித்யவ ஸம் பண்ணுகிறவனுடைய, ஸகலஸம்ஸ்ரேஷ்ட ஸ்வபாவமான திருவடிகளை நிரந்தராநுபவம் பண்ணக்கூடுமோவென்கிறாள்.

எங்கும்—ஸர்வப்ரதேஸத்திலும்

ஆடு—ஆடுதலை

உறு—உறும்படி

தி—இனிய

கரும்பும்—கரும்பும்

விளை—முதிரவிளைந்த

செந்நெலும்—செந்நெலும்

ஆகி—ஆய்

மாடு—பரிஸரத்தை

உறு—அணுகின

பூந்தடம்—பூத்தட்டாகங்களை

சேர்—சேர்ந்த

வயல்—வயலாலே

சூழ்—சூழப்பட்ட

தண்—குளிர்ந்த

திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே

நீடுறைகின்ற—நிரந்தரவாஸம்

பண்ணுகிற

பிரான்—மஹோபகாரகனுடைய

நிலம்—பூமியை

தாவிய—அளந்துகொண்டு

நீள்—எல்லாந்தலையிலும் சென்று

பொருந்தும்படி வளர்த்தியை

யுடைத்தான

கழல்—திருவடிகளை

நல்—தத்ப்ரணமத்தாலே தர்ஸநீயமாம்

படியான

நுதலீர்—நுசலையுடையவர்களே !

நாடொறும்—நாடோறும்

வீழ்—கூணவிச்சேதம்

இன்றியே—இன்றியே

தொழக்கூடுங்கொல்—தொழக்

கூடுமோ (அ)

திருவாய்மொழி, ஸுப, கூ-தி, கூ-பா, கழல்வளை வ்யாக்யாநம். 147

ஆறு;—(நாடொறும்.) [நன்னுதலீர்] - ப்ராணம் பாம்ஸுல பரார்த்தயலலாடைகளாக உங்களைக் காண்பதென்றே. எப்போதும் பக்வபலமாய் அருகேயிருக்கிற பூத்தொபாய்கைகளோடு சேர்ந்த வயல்கூழ்ந்து ஸ்ரமஹரமான திருவல்லவாழிலே அதுகூறாஹஸீல னாட்க்கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே எல்லாரையும் அங்கீகரிக்கக்கடவதாய், ஆஸ் ரிதரிருந்தவிடத்திலே செல்லும் திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் இடை விடாதே தொழக்கூடவற்றோவென்கிறாள். (அ)

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்முடைய கழலுகிறவளை கள் பூரிக்க அவனைக்கண்டு தொழுப்படி அவனருள் கூடவற்றே யென்கிறாள்.

கழல்வளை பூரிப்பயாங்கண்டு கைதொழக்கூடுங்கொலோ *
குழலென்னயாழுமென்னக் குளிர்சோலையுள் தேனருந்தி *
மழலைவரிவண்டுகளிசைபாடும் திருவல்லவாழ் *
சுழலி ந்மலிசக்கரப்பெருமானது தொல்லருளே. (சு)

ப;—அநந்தம், மதுபாநமத்தமான வண்டுகளோடும் திருவல்லவாழில் கையுந் திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ருபையானது, நாம் அவனை யநுபவிக்கும்படி லப்யையாகவற்றோவென்கிறாள்.

குளிர்—குளிர்த்
சோலையுள்--சோலையிலே
தேன்—மதுவை
அருந்தி--பாநம்பண்ணி
மழலை--முகத்தங்களாய்
வரி--வரியையுடைத்தான
வண்டிகள்--வண்டிகளானவை
குழலென்ன--குழலென்று சொல்லும்
படியாகவும்
யாமென்னவும்--யாமென்று சொல்
லும்படியாகவும்
இசை--இசை
பாடும்--பாடாநிந்தி
திருவல்லவாழ்--திருவல்லவாழிலே
நிற்பானாய்
சுழலில்--ஸ்வதேஜோப்ரமணத்தாலே

மலி--மிகைத்திருக்கிற
சக்கரம்--திருவாழியையுடையருள
பெருமானது--ஸ்ர்வேஸ்வரனுடைய
தொல்--ஸ்வாபாவிமரான
அருள்--க்ருபையானது
கழல்--கழலுகிற
வளை--வளைகள்
பூரிப்ப--பூரிக்கும்படி
யாம்--நாம்
கண்டு--அவனைக்கண்டு
கைதொழ--கைதொழும்படியாக
கூடுங்கொலோ--கிட்டவற்றோ?
அருளென்று--உதவியாய் அவனுடை
ய உபகாரத்தைக்கண்டு நாம்
கைதொழக்கூடுமோ
வென்றுமாம். (க)

ஆறு ;—(சுழல்வளை.) குளிர்ந்தசோலைகளிலேபுக்கு மதுபாநத்
தைப்பண்ணி, குழலோசையென்னவும் யாமோசை யென்னவு யாம்
படி, முக்தமாய்க் கண்ணுக்கு அழகியவான வண்டுகள் ப்ரீத்யதி
ஸயத்தாலே இசைபாடாசின்னுள்ள திருவல்லவாழிலே, ப்ரதிகூல
நிரஸநத்வரையாலே மிகவும் சுழன்றுவாராநின்னுள்ள திருவாழி
யை தரித்துக்கொண்டுநின்ற ஸர்வேஸ்வரனை, நம்முடைய கழலு
கிறவளைகள் பூர்ணமாகக்கண்டு தொழலாம்படி அவனருள் கூடவற்
றேவென்கிறாள். (கூ)

ஈடு ; அவ ;— பத்தாம்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ரு
பையாலே அவனைக் காணப்பெற்று, ப்ரீதியாலே இனிதாய்க்கொ
ண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக்கூடவற்றே யென்கிறாள்.

தொல்லருள்நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல் தோழிமீர்காள் *

தொல்லருள்மண்ணும்விண்ணும் தொழநின்றதிருநகரம் *

நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தந்திருவல்லவாழ் *

நல்லருள்நம்பெருமான் நாராயணன்நாமங்களே. (கய)

ப ;—அநந்தரம், விலகூண புருஷவாஸஸ்த்தாநமான திருவல்லவாழில்
நிருபாதிசுஸம்பந்த விபரிஷ்டனான நாராயணன் திருநாமங்களை, அவன் க்ருபை
யாலே நாம்சொல்லக்கூடமோவென்கிறாள்.

தொல்—ஸ்வர்பாவிகமான

அருள்—அவனுடைய உபகாரகத்வத்தை

மண்ணும்—ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரோடு

விண்ணும்—பரமபதத்திலுள்ளாரோடு

வாசியற

தொழ—அருபவித்துத்தொழும்படி

நின்ற—அவன்வந்துநின்ற

திரு—ஸ்ரீமத்தான

நகரம்—நகரமாய்

நல்—ஆஸிரிதவிஷயத்தில் அவனிலும்

விஞ்சின

அருள்—அருளையுடையான

ஆயிரவர்—ஆயிரம்புருஷர்கள்

நலன்—பகவத்க்ருப ப்ரேமாத்ருப

மான நன்மையை

எந்தும்—தரிக்கும்படியான

திருவல்லவாழ்—திருவல்லவாழிலே

நல்—நன்றான

அருள்—அருளையுடையவனுய்க்

கொண்டு

நம்—நம்மை யருபவிப்பிக்கும்

பெருமான்—ஸ்வாமியாய்

நாராயணன்—ஸம்ஸதகுண விபூதி

யுத்தனான நாராயணனுடைய

நாமங்கள்—தத்தக்குணவிபூதிவாசக

மான திருநாமங்களை

தோழிமீர்காள்—(திருநாமோச்சாரண

த்துக்கு உகந்திருக்கும்)

தோழிமீர்காள் !

(அவனுடைய)

தொல்—ஸ்வாபாவிகமான

அருள்—அருளாகிற

நல்வினையால்—ஸுக்ருதவிஸே

ஷத்தாலே

சொலக்கூடுங்கொல்—நாம்சொல்லக்

கூடுமோ ?

அருளென்று - உபகாரமாய், அத்தியான அவனுடைய நல்லசெயல்களாலே சொல்லி ஏத்தக்கூடுமோவென்றுமாம். (க௦)

ஆரு ;—(தொல்லருள்.) தோழிமீர்காள், தன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை ஸம்ஸாரமும் திருநாடுமொக்க அநுபவிக்க லாம்படியான திருநகரியாய் எம்பெருமான் தன்னிற்காட்டில் அநுக்ரஹஸீலரான ஆபிரவர்தன்னுடைய கல்யாணகுணத்தைக் கொண்டாடும்படியான திருவல்லவாழிலே நின்றருளி, நல்லநுளையுடைய னாய்க்கொண்டு நமக்கு ஸ்வாமிபான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை, அவனுடைய ஸ்வாபாவிகக்ருபையாலே நாம் பரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லக்கூடவற்றோ வென்கிறார். (கய)

ஈ ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை யப்பயஸிக்கவல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்தே பகவத்குணாநுபவத்தாலே எல்லாரிலும் சிறந்தவர்களென்கிறார்.

நாமங்களாயிரமுடைய நம்பெருமானடிமேல் *

சேமங்கொள்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்தேரிந்துரைத்த *

நாமங்களாயிரத்து எரிவைபத்துத்திருவல்லவாழ் *

சேமங்கொள்தென்னகர்மேல் செப்புவார்கிறந்தார்பிறந்தே (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லவல்லவர்கள் பகவதநுபவயோக்ய ஜ்ஞமத்தையுடையவர்களென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாமங்களாயிரமுடைய—(“ பேராயிரங்

கொண்டதோர்பீடுடையன் -

நாராயணன் ” என்கிறபடி

யே ப்ரதாநநாமமான நாராய

ண ஸபத்தினுடைய அம்

ஸமான) நாமஸஹஸ்ரத்தை

முடையனாய்

நம்பெருமான்—(அவற்றை யநுபவித்

து) “ நம்ஸ்வாமி ” என்று

ஸர்வரும் பற்றும்படியான

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

அடிமேல்—திருவடிகளின்மேலே

(நினைத்தபடி யநுபவிக்கப்

பெறாத அபிநிவேஸம் நட

க்கச்செய்தேயும்)

சேமம்—கேடிகரத்து புத்திருப வ்யவ

ஸாயத்தை

கொள்—உடையராய்

தென்—கட்டளைப்பட்ட	பத்தும்—பத்தையும்
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	திருவல்லவாழ்--திருவல்லவாழாகிற
சடகோபன்—ஆழ்வார்	சேமங்கொள்—ரக்ஷாயுத்தமான
தெரிந்து—(“இத்திருவடிகளே ரக்ஷ	தென்—அழகிய
கம்” என்று) ஆராய்ந்து	நகர்மேல்—திருநகரிலிஷயமாக
விய்வஸித்து	செப்புவார்--செப்பவல்லவர்கள்
உரைத்த—அருளிச்செய்த	பிறந்து—ஸரீரஸம்பந்தத்தோடே
நாமங்கள்—அவனுக்குத் திருநாமங்கள்	யிருந்துவைத்து
போலே வாசகமான	சிறந்தார்—பகவதருபவமாகிற சிறப்
ஆயிரத்தன்—ஆயிரத்தன்	பையுடையாராவர்கள்.
இவை—இவை	இது...கலித்துறை. (கக)

ஆறு ;—(நாமங்கள்.) நாமங்களாயிரத்தையு முடையனாய் ஸர் வேஸ்வரத்வேந ப்ரஸித்தனாவன் திருவடிகளிலே, தமக்கு ரக்ஷை பார்த்துக்கொண்ட ஆழ்வார் ஆராய்ந்தருளிச்செய்த ஆயிரந்திருநாமங்கள்போலே குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியைத் திருவல்லவாழாகிற சேமமுடைத்தான தென்னகரிலே கூட்டிச்சொல்லவல்லவர், ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்தே எல்லாரிலும் சிறந்தாரென்குறார் (கக)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று

ஸ்ரீமதேதராநாநுஜாயகம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி--பிறந்தவாறு ப்ரவேஸம்.

—: 0 :—

ஆறு;—(பிறந்தவாறும்.) இப்படி சிரீவரமங்கலநகர் திருக்கு டந்தைத் திருவல்லவாழ்சனில் எம்பெருமானோடு யதாமநோரதம் ஸமஸ்ஸேஷிக்கப்பெறுமையாலே அவஸந்தரான ஆழ்வார்; எம்பெ ருமான் ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து வஸுதேவர் திருமகனுப்ப பிறந்தரு ளினபடியையும், ஸகலமதுஜநய விஷயதாங்கதனுப்க்கொண்டு வளர் ந்தருளினபடியையும், அஸேஷஜந மநோநயநஹரியாய் அதிதை வாதிமாநுஷமான திவ்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணினபடியையும், மற்றும் மத்ஸ்யகூர்மாதிருபேண அவதீர்ணனுப்ச் செய்தருளின திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் காணப்பெற்றிலேன்; இனி “அவற்றை யநுஸந்திக்கவேணும்” என்றுபுக்கு மிகவும் ஸ்ரிகிலகாகாசின்றேன்; அந்தஸாநிலயத்தைப் போக்கி, அநுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண் ணியருளவேணுமென்று எம்பெருமானே ஸரணமாகப் பற்றிமுடிக் கிறார்.

ப;—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி திருவல்லவாழிலே யநுப லிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமைடாலே ஆர்த்தராய், (க) “நினைந்திருந்தே கிரமந்தீர்த்தேன்” என்கிறபடியே அவனுடைய ஸர்வாவதாரஸித்தமான குண சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்தித்து, தரிக்கப்பார்த்து; க்ருஷ்ணனுடைய அவதா ராதி வ்ருத்தாந்தத்தையும், அபிமதவிஷய வ்யாபாரத்தையும், பாலசேஷ்டிதங் களையும், த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க்கத்தினுடைய அந்தர்ப்பேதத்தையும் அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களையும், ஸ்த்தித்த்யாஸந ஸயநாதி வ்யாபாரத்தையும், ஆந்தாமகவும் பாஹ்யமாகவும் ப்ரகாஸாப்ரக-ஸகரத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமான ஸ்ருஷ்டி வ்யாபாரங்களையும், அர்த்தியாயும் தன்னபேக்ஷிதம் தலைக் கட்டிக்கொள்ளு மாகாரத்தையும், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அருந்தொழில்செய்து உபகரிக்கும்படியையு மநுஸந்தித்து, அவைதானே அப்ராப்திதசையில் ஸை நிலையாவஹமாகையாலே ஆர்த்தராய், “உன்னுடைய சேஷ்டிதாதிகளை நான் நிலைநின்று அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்” என்று அபேக்ஷித்து, அவன் திருவமகளிந்நீரந்த உபாயவிஸ்வாஸம் யாவத்ப்ராப்தி யநுவர்த்தித்த படியை யருளிச்செய்து, இப்படி உபாயபூதனுடைய ஸ்வரூபயாதாத்தயத்தை நிரூபித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு ; --“ திருவல்லவாழிலே போய்ப்புக்கு அங்கு நிற்கிறவ னோடே பரிமாறவேணும்” என்று மனோரதித்துக்கொண்டுபோக, கால்நடைதாராமல் நடுவழியிலே விழுந்துகிடந்து கூப்பிட்டார் ; இனி “ இவ்வளவில் குணநுபவம்பண்ணி யாகிலும் தரிப்போம் ” என்று பார்க்க, அதுதானும் பேற்றோபாதிபரிதாம்படி ஸைதில்யத் தை விளைப்பிக்க ; ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் - உண்ணப்பிரிந்து நின் றாலும் தரித்துகின்று குணநுபவம்பண்ண வல்லேனும்படி பண்ணி யருளவேணுமென்று அவன் திருவடிகளிலே ஸரணம்புகுகுறர்.

ருஷிகளுக்குண்டான ஸம்ஸார பயத்தோபாதியும் போருமாயிற்று ஆழ்வார்களுக்கு பகவத்விரஹத்தால்வரும் க்லேசம் ; அவர்கள் தந்தாம்பேற்றுக்குத் தாந்தாம் சிலயதநம் பண்ணுநிற்பார்கள், இவர்கள் அத்தலையாலே பேரமுளவும் அஸோகவநிகையில் பிராட்டியைப்போலே துடியாநிற்பார்கள் ; அவர்களுக்குத் தங்கன்தலையிலே யும் சிலகிடக்கையாலே விளம்பம் ரொறுக்கலாம், இவர்களுக்கு அங்கன் சொல்லலாவதொன்றில்லை யாகையாலே கிடந்து அலமாப்பார்கள் :

“ அவனடியாலேநம்பேறு ” என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒருகண்ணழிவில்லையே சொல்லலாவது. (க) “ நவவீதாசுவயாஹீநாநவாஹ்விபிராவவ - நசஸீதாத்வயாஹீநாநசாஹம்பிராகவ ” என்கிறபடியே, லாபாலபங்களில் பிராட்டியையும் தம்மையும் ஏகப்ரக்ருதியாகச் சொன்னாரே ; (உ) “ ஹாவொநாநுரு மஹதி - பாவோநாந்பத்ரகச்சதி ” என்று, திருவடி ராமாவதாரமொன்றிலும் ஸக்தனாயிருக்குமாபோலே, இவர் எல்லாவதாரங்களிலும் எல்லாசேஷத்தங்களிலும் அகப்பட்டிருப்பா ரொருவர். அர்ச்சாவதாரத்திலே தம்பேஷிதம்பெற வாசைப்பட்டவர் அதுகிடையாமையாலே அவதாரங்களிலே போகிறார் ; “ விபவமுள்ளவிடத்தே சென்றால் சிறிது அபேஷிதம் கிடைக்கும் ” என்றிருப்போ.

விபவங்களிலே இழந்தார்க்கும் இழவுதீர்க்கிற விடமாயிருக்க, இத்தைவிட்டு “ பெறலாம் ” என்று, விபவமுள்ளவிடந் தேடிப்போகையாவதென் ? என்னில், — அர்ச்சாவதாரத்தில், அதீந்தரியனான தன்னை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகையும் ஸர்வாபேஷி

தங்களையும் கொடுக்கையுமொழிய, குளிரநோக்குதல் வினவுதல் அனைத்தல் செய்பக்கடவதன்றாக ஸங்கல்பித் திருக்கையாலே, “ஸத்யஸங்கல்பனுடைய ஸங்கல்பம் குலையும்படி அதிதிர்ப்பந்தம் பண்ணக்கடவோமல்லோம்” என்று, (க) “ஸம்ஹ்யஸ்யாக்ருஷ்யசப்ரீத் யாஸுகாடம்பரிஷஸ்வஜே” என்னும் க்ருஷ்ணவதாரத்திலே போந்தார் ப்ரத்யாஸத்தியாலே.

“இவ்வாழ்வார்களெல்லாரும் க்ருஷ்ணாவதார மென்றவாதே போரமண்டியிருப்பார்கள், இதுக்குஹே துவென்?” என்று பட்டரைக்கேட்க, “ஒருவனுக்கு துக்கம் சிலநாள் கழிந்தால் பொறுக்கலாம், அணித்தானால் ஆறியிருக்கப்போகாதினே; அப்படியே; அல்லாத அவதாரங்களைப் போலன்றிக்கே, ஸ மகாலமாகையாலே, ‘ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றிலோம், பாஷியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே,’ என்னுமிழவாலே வயிறெரித்தலேயா யிருக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

இனித்தான் ராமாவதாரத்தில், தம்பபன் சம்பப்ரார்த்தகனுப் ஏகவீரனாயிருப்பானெருவன் ; பிள்ளைகள் தாங்கள் ஆண்டிலிகள், குடிதானே வன்னியமறுத்திருப்ப தொருகுடி ; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத் தாக்கிக் கொண்டிருப்பார்கள், ஆகையால் எதிரிகள் என்கிற சப்தமு மில்லை ; இங்கு உங்களுன்னிச்சே, தம்பபன் ஒருஸாதுவ்ருத்தன் ; பிறந்தது கம்ஸன் சிதைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவனகத்தரு கே ; ஸ்ரீபுருந்தாவந்திலே, எழும்பூண்டுளாகப்பட அஸுரமயமாயிருக்கும், ரக்ஷசரானவர்கள் ஓரடிதாழிற்சில் பாம்பின்வாபிலே விழும்படியாயிற்று இவன்தன்படிகளிருப்பது, அப்படியானால் வயி மெரியாதே செய்வதென் ? இவர்கள் ; அக்காலத்திலே உணர்ந்து நோக்கப் பெற்றிலர்கள், அவ்விழவுக்கு இன்றிருந்து நோவுபடுக றார்கள்.

அவர்களிலே பொருவரானவிவர் சொல்லுகிறபடியிறேயிது -
(க) [தெரிந்துணர்வு இத்தயாதி] - மாயாமட்டுகத்தின் பின்னேபோய்
இளைத்து மீண்டெழுந்தருளினபோது அழகூட்டுப் பொறுக்கமாட்

டாபையாலே “தழைகளை முறித்துப்பொகட்டு அவற்றிலே நின்ற ஆறியெழுந்தருளினார்” என்று கேட்டு, பாவிபேன் ! “அன்று உதவி அத்திருவடிகளிலே என் தலையை மடுக்கப்பெற்றிலேன், வயர்த்தமே போய்ற்றிறே அநாதிகாலமெல்லாம்” என்று நொந்தாரிறே. இப்படியேயிறே போனதுக்கு இவர்கள் வயிறெறியும்படி. “திருநீலமணியார்மேனியோடு என்மனம் சூழுவருவாரே” என்றும் வயிறுபிடித்தாரிறே இவர்.

“இவர் அவனுடைப அவதாரங்களையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையும், (௧) “தாய்மகிழ வொன்றார் தளரத் தளர்நடை நடந்த” என்கிறபடியே, ஆஸ்ரிதரைவாழ்விக்கவும் அநாஸ்ரிதரையழிச்செய்யவும் அடிபிட்டு அர்ப்படி வளர்த்தருளின க்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் அதுஸந்தித்து மிகவும் ஸிதிலரானவீவர்; தரித்து நின்று உன்னை யதுஸந்திக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனை ஸாரணம்புகுகிறார்” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். அன்றிபே, “விஸ்ஸேஷஸமயத்திலே உன்குணங்கள் புத்திஸ்த்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய, அத்தாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகைதவிர்த்து, உன்திருவடிகளிலே வந்துசேர்ந்து உன்னைக்கிட்டி யது பவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அவனைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்” என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி.

அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸர்வேஸ்வரன் க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணித் திருவாப்பாடியிலே வளர்த்தருளாநின்றான்” என்றுகேட்டு, ‘அங்கே யதா மநோரதம் நமக்குக் கலந்து பரிபாறலாம்’ என்று தெற்குத்திருவாசலாலே சென்றுபுக, “இப்போது இங்ஙனே வடக்கற்றிருவாசலாலே புறப்பட்டு தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளினான்” என்றுகேட்டு விழுந்துகிடந்து கூப்பிடுகிறார் என்று பிள்ளான்பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார்.

ஈடு; அவ;—முதற் பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு, உன்னுடைய அவதாராதிகள் என்னை மர்மத்திலே தொட்டு ஸிதிலமாக்காநின்றன. இஸ்ஸையதில்யம் நீங்கி உன்னை தரித்துநின்று நான் அதுஸந்திப்பது எப்போதென்கிறார்.

பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதங்கைசெய்து* ஐவர்க்குத் திறங்கள் காட்டியிட்டுச் செய்துபோனமாயங்கனும்* நிறந்தனாடுபுக்கெனதாவினைய நின்றிறின்றுருக்கியுண்கின்ற* இச் சிறந்தவான்சுடரே உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே. (௧)

ப ;—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய அவதாராதி சேஷ்டதங்களை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

பிறந்த—(௧) “சுஜாமயோநம் -

அஜாமயாநம்”, (௨) “நாராய

ணாக் - நாராயணத்”, (௩)

“சுஜோவிஸநு - அஜோபி

ஸம்” என்கிறபடியே அகர்மவஸ்ய

யனுவைத்து அஐஹத்ஸவபர்வ

னாய் ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக

இதர ஸஜாதீயனாப்) பிறந்த

ஆறும்—பரகாரமும்

வளர்ந்த—கைக்கீழே காட்கீழே விரோ

திகளழியும்படியாகவும் ஆஸ்ரி

தர்பிராபித்த தர்வ்யமே தாரக

மாம்படியாகவும்) வளர்ந்த

ஆறும்—பரகாரமும்

பெரியபாரதம்—மஹாபாரதத்திலே

கைசெய்து—படைையைக்கைவருத்து

ஐவர்க்கு—பரண்டவர்களைவர்க்கும்

திறங்கள்—விஜயோபாயபரகாரத்தை

காட்டியிட்டு—பரதர்ஸிப்பித்து

செய்து—(ஆஸ்ரிதர்க்கு உபகரித்தும்,

அநாஸ்ரிதரை யழியச்செய்தும்)

அவதாரகார்யம் சமைந்து

போன—தன்னுடைச்சோதியேறப்

போன

மாயங்களும்—ஆஸ்சர்யபரகாரங்களும்

நிறந்தன்—மர்மமான ஹ்ருதயப்ரதே

ஸத்துக்கு

ஊடு—உள்ளே

புக்கு—பரவெஸித்தி

எனது—என்

ஆவியை—ஆச்மாவை

நின்று—கூஷணந்தோறும் நின்று

நின்று

உருக்கி—தர்வத்ரவ்யமாக்கி

உண்கின்ற—க்ரஸியாநின்றன ;

இ—எனக்கு நிய்யஸந்நிஹிதமாய்

சிறந்த—அநுருபமாய்

வான்—அபரிச்சேத்யமான

சுடரே—தேஜஸ்ஸை யுடையவனே !

(இந்த ஸ்வபாவங்களை ஸிதில

னாகாமல் நின்று அநுபவிக்க

லாம்படி)

உன்னை—உன்னை

என்றுகொல்—என்றோ

சேர்வது—சேர்வது.

(௧)

ஆறு ;—அகர்மவஸ்யனா யிருந்துவைத்து ஆஸ்ரித ஸம்ஸலே ஷார்த்தமாக அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸத்தாரத்தோடேகூட வந்து அவதரித்ததும் ; பூதநாதிப்ரதிபக்ஷங்கள் மாயும்படியாகவும், நவரீத செளர்யாதி திவ்யசேஷ்டதங்களாலே அநுகூலர் வாழும்படியாகவும்,

156 திருவாய்மொழி, ரு-ப, க0-தி, உ-பா, வதுவை வ்யாக்யாநம்.

வளர்ந்தபடியும்; பாண்டவர்களுக்காக அபரிச்சேத்யமான பாரத ஸேனையை யணிவகுத்தும், “ஆயுதமேடேன்” என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும், தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியும், இப்படிச்செய்த சீர்மையறியாத தூர்த்தேசத்திலேயிராதே யெழுந்தருளின ஆஸ்சர்யங்களும்; விரஹவ்யஸந்தாலேயற வவஸந்நமான என்னுடைய ஆத்மாவை மர்மத்திலே புக்கு விடாதேநின்று சரிதில மாக்கி முடியாநின்றது; அபரிச்சேத்யமான அழகையுடைய உண்ணைக்கட்டுவதென்றோவென்று எம்பெருமானைக் குறித்துக் கூப்பிடுகிறார்.

(க)

ஈ0;—இரண்டாம் பாட்டு. ஏறடர்க்கை தொடக்கமான உன்சேஷ்டிதங்கள் என்னை சரிதிலமாக்காநின்றன. நான் தரித்துநின்று அதுபவிக்கும்படி பண்ணவேணுமென்கிறார். இனி, அல்லாத வவதாரங்களையும் ஆராய்ந்தால் இத்தன்மையவா யிருக்குமிதே, ஆகையாலே அவ்வருகு போகமாட்டார், அடியில் இழியமாட்டார், இனிவளர்ந்தவாறேறப் போமித்தனையிதே; (க) “சீராத்நிபந்த” இத்தயாதி. பிரந்தவாறு அவனேசெய்கையாலே இவர்க்கு அங்குச் செய்யலாவதில்லை, இனி அதுகூலர்க்குக்கண்டு பரிகைக்கு விஷயமுள்ளது வளர்ந்தவாற்றிலேயிதே, அவ்வளர்ந்தவாறுதான் இருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்.

வதுவைவார்த்தையுளேறுபாய்ந்ததும்மாயமாவினைவாய்பிளந்ததும்*
மதுவைவார்குழலார் குரவைபிணைந்தகுழுகும்*
அதுவிதுவுதுவென்னலாவனவல்ல என்னையுன்செய்கைநைவிக்கும்*
முதுவையமுதல்வா! உன்னையென்றுதலைப்பெய்வனே.

(உ)

ப;—அநந்தம், அபிமதவிஷயத்தில் உன்னுடைய வ்யாபாரங்கள் என்னை சரிதிலனாக்காநின்றதென்கிறார்.

வதுவை வார்த்தையுள்—வதுவை கல்	மாவினை—கேசரியாகிறகுதிரையை
யாணவார்த்தை பிறந்தவளவிலே	(கேகாபிமார் அஞ்சாதபடி)
ஏறு—ஏறுகளை	வாய்—வாயை
பாய்ந்ததும்—மேல்விழுந்துகொன்றதுவும்	பிளந்ததும்—பிளந்ததுவும்
	மதுவை - மதுவை
	வார்—வாரவிடுகிற
மாயம்—அஸுராவிஷ்டமாய் க்ருக்ரிம	குழலார்—குழலையுடையரான பெண்
மான	களுடனே

(க) பெரியதிருவ - கசு.

திருவாய்மொழி; டு-ப, ௧0-தி, ஈ-பா, பெய்யும் வ்யாக்யாநம். 157

சூவை—சூவை

பிணைந்த —கோத்து

குழகும்—இனியவ்யாபாரங்களைப்

பண்ணினதுவும்

அது—அது

இது—இது

உது—உது

என்னலாவன—என்று விசேஷித்துச்

சொல்லலாவன

அல்ல—அல்ல;

என்னை—(உன்னளவில் அதிபாவனை
ஞான) என்னை (நிரதிஸய
போக்யமான)

உன்—உன்

செய்கை—செயலானவை

நைவிக்கும்—ஸிதிலஞக்காநிற்கும்;

வையம்—ஐகத்துக்கு

முதுமுதல்வா—ப்ரதாநகாரணபூத
ஞானவனை!

உன்னை—உன்னை

என்று—என்று

தலைப்பெய்வன்—கிட்டேவேன்?

அழிந்த ஐகத்தையுண்டாக்கின நீ ஸிதிலஞகிற வென்னை ஸ்த்திரஞக்
குவதென்றென்று கருத்து வதுவை - விவாஹம் (உ)

ஆறு;—(வதுவை.) விவாஹப்ரஸங்கத்திலே ஏறுகளிலே பாய்
ந்தபடியும், வஞ்சகமாய்வந்த குதிரையை வாய்பிளந்தபடியும், மது
ஸ்யந்தியான குழலையுடையவர்களோடே திருக்குரவையிலே கலந்த
கலப்பும்; உன்செயலாகையாலே, எல்லா சேஷ்டிதங்களும், உன்
குணப்ரஸங்கத்திலே நையும் ப்ரக்ருதியான என்னை மிகவும் ஸிதில
மாக்காதின்றன, ப்ரளயத்தி லழந்தின ஐகத்தை யுண்டாக்கினாப்
போலே என்னை தரிப்பித்து, உன்னை யதுபவிக்கவல்லேனும்படி பண்
னியருளவேணுமென்கிறார். (உ)

ஈடு;—முன்றும்பாட்டு. உன்பாலசேஷ்டிதங்கள் என்னை நலி
யாதின்றதென்கிறார்.

பெய்யும்பூங்குமுற்பேய்முலையுண்டயின்னைத்தேற்றமும்* பேர்ந்தோர்
செய்யபாதமொன்றால் செய்ததின்சிறுச்சேவகமும்* [சாடிற்ச
நெய்யுண்வார்த்தையுள்ளன்கொல்கொள்ள நியுன் தாமரைக்கண்கள்
பையவேதிலையும்வந்து என்னெஞ்சையுருக்குங்களை. (ஈ) [நீர்மல்க

ப;—அநந்தம், உன்னுடைய பாலசேஷ்டிதங்களானவை என்னெஞ்
சை உருகப்பண்ணுகின்றன வென்கிறார்.

158 திருவாய்மொழி, இ-ப, சு-தி, ந-பா, பெய்யும் வ்யாக்யாநம்.

(யசோதைவடிவுகொண்டு ஒப்பித்து
வருகையாலே)

பெய்யும்—வைத்த

பூ—பூவையுடைத்தான

குழல்—மயிர்முடியையுடைய

பேய்—பேயின்

முலை--முலையை

உண்ட--உண்ட

பிள்ளை--பிள்ளைத்தனத்திலே

தேற்றமும்--வேற்றுமுலையையறிந்

ததெளிவும்

ஓர்--அஸுராவிஷ்டமாய்நவியவந்த

தொரு

சாடு--சுகடம்

போந்து--போந்துபோய்

இற--முடியும்படியாக

செய்ய--சிவந்த

பாதம்--திருவடி

ஒன்றால்--ஒன்றாலே

செய்த--செய்தருளின

நின்--உன்னுடைய

சிறுச்சேவகமும்--பாலபராக்ரமமும் ;

நெய்--நெய்

உண்--அமுதுசெய்த

வார்த்தையுள்--வார்த்தைபிறந்த

வளவிலே

அன்னை--தாயானயசோதை

(பரிவாலே கையிலே)

கோல்--கோலை

கொள்ள--கொள்ள

நீ--(எல்லாரையும் உன்கோற்கீழே

நடத்தும்படி ஸர்வஸக்தியான) நீ

உன்--உனக்கு அநுரூபமாய்

தாமரை--தாமரைபோலேயிருக்கிற

கண்கள்--கண்களானவை

நீர்--நீர்

மல்க--மல்கும்படி

பைய--பீதனும்க்கொண்டு ஒடுங்கி

நிற்கும்

நிலையும்--நிலையும்

வந்து--(முற்காலத்திலே செய்துபோ

னவை இன்று என்னளவும்)

வந்து

என்--என்னுடைய

நெஞ்சை--சபலமானநெஞ்சை

உருக்குங்கள்--உருக்காநின்றன. (ந.)

ஆறு;--(பெய்யும்பூங்குழல்.) பூப்பெய்தகுழலையுடைய பூத்
றையுடைய முலையுண்ட பிள்ளைத்தனத்திலே யுண்டாயிருக்கிற ரஸ
ஜ்ஞாநமும்; அதுக்குமேலே அஸுராவேஸத்தாலே ஊருகிறதொரு
ஸகடத்தைச் சிவந்த திருவடியொன்றாலே உதைத்த சிறுமையிலுண்
டான ஆண்பிள்ளைத்தனமும்; நெய்யைக் களவுகண்டான் என்னும்
வார்த்தாப்ரஸ்தாவத்திலே ஸ்நேஹிகியான தாயார் கையிலே யொரு
துரும்பைக்கொள்ள, அத்யந்தஸுந்தரான நீ, உனக்குத் தகுதி
யாய்த் தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற கண்கள் அச்சத்தினாலே நீர்
மல்கும்படி, “அடிபடுகிறது” என்றுபேசுணித்து நின்றநிலையும்
வந்து என்னஞ்சை நீராக்காநின்றனவென்குறார். (ந.)

திருவாய்மொழி, இ-ப, ௧௦-தி, ச-பா, கள்ளம் வ்யாக்யாநம். 159

ஈடு ; அவ ; — நாலாம்பாட்டு பெளத்தாவதார வருத்தாந்தம்
மிசவும் என்னை நலியாநின்றதென்கிறார். அநுகூலவிஷயத்தில் கள
வுசொல்லிற்று - கீழிற்பாட்டில், ப்ரதிகூலவிஷயத்தில் களவுகண்ட
படி சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

கள்ளவேடத்தை தக்கொண்டுபோய்ப் புரம்புக்கவாறும்* கலந்தகரரை
உள்ளம்பேதஞ்செய்திட்டு உயிருண்டவுபாயங்களும் *
வெள்ளநீர்ச்சடையானும் நின்னிடைவேறலாமைவிளங்குகின்றதும்*
உள்ளமுன்குடைந்து என்னுயிரையுருக்கியுண்ணுமே. (ச)

ப ; — அநந்தரம். த்ரிபுரவாஸிகளான அஸுரவர்க்கத்தை அந்தர்பேதாதி
கள் பண்ணிமுடித்தப்ரகாரம் என்னுத்தமாவை ஸிதிலமாக்காரின்ற தென்கிறார்.

வேதைகவேத்யரூய்வைத்து)

கள்ளவேடத்தை—(வேதபாஹ்ய புத்த

ரூபமான) க்ருத்ரிமவேஷத்தை

கொண்டு—கொண்டு

போய்—(அழகாலும் பக்வதையாலும்

ஆப்சபுத்திபிறக்கும்படி) போய்

புரம்—த்ரிபுரத்திலே

புக்க—புக்க

ஆறும்—ப்ரகாரமும் ;

அசுரரை—அங்குதல் க்யஸுரரை

சலந்து—உட்புக்குச்செறிந்து

உள்ளம்பேதம்—சித்தபேதத்தை

செய்திட்டு - பண்ணி (அவர்களுக்கு

உபாஸ்யனானுராதன்னுவே)

உயிர்—அவர்கள்ப்ராணனே

உண்ட—அபஹ்ரிக்க

உபாயங்களும்—விரகுகளும்

வெள்ளம்—ஸம்ருத்தமான

நீர்—கங்காஜலத்தை

சடையானும்—ஜடையிலேயுடைய

ருத்ரனும்

நின்னிடை—உன்பக்கல்

வேறலாமை—(க) “விஷ்ணுராஜா

லவவதொலவஸ்யு-விஷ்ணு

மாத்தாபகவதோபவஸ்ய” என்று

ஸரீரஸரீரிபாவத்தாலே அப்ருத

க்ஷித்தப்ரகாரமானபடி.

விளங்க—ப்ரமாணப்ரஸித்தமாக

நின்றதம்—நின்றதம்

உள்ளம்—என்னெஞ்சுக்குள்ளே

உள்—ஜ்ஞாநவ்ருத்திகள்கோறும்

குடைந்து—அவகாஷித்து

என்—என்

உயிரை—ஆத்மாவை

உருக்கி—நீராகவருக்கி

உண்ணும்—க்ரஸித்துவிடாநின்றன.

ஆறு ; —(கள்ளவேடத்தை.) கண்டாருடைய நெஞ்சை அப
ஹரிக்கும்படியான அழகிய வேஷத்தைக் கொண்டு த்ரிபுரத்திலே
புக்கபடியும். அஸுரரோடேசேர்ந்து வைதிகஸ்ரத்தைகளைப்போக்கி
அவர்களுக்குப் ப்ராணஹாதி பண்ணினவிரகுகளும், கங்கையை தரி
த்த ருத்ரன் தவதநீகனென்றுப் ப்ரஸித்தமாம்படி நின்றதுவும். அச்சு

(க) பாரசு - கர்ண.

சலனுவேன்?

160 திருவாய்மொழி ௫-ப, ௧0-தி. ௫-பா, உண்ண வ்யாக்யாநம்.

தஃகரணத்தை யுள்ளேபுக்குக் குடைந்து என் ஆத்மாவை நீராக்கி முடியாநின்றனவென்கிறார். (ச)

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதவிஷயமாகவும் ஸர்வ விஷயமாகவும் பண்ணின சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்திக்குந்தோறும் என்மநஸ்ஸு மிகவும் அழியாநின்றதென்கிறார்.

உண்ணவானவர்கோனுக் காயரொருப்படுத்தவடிசிலுண்டதும் * வண்ணமால்வரையெடுத்த மழைகாத்ததும் * மண்ணைமுன்படைத்துண்டுமீழ்ந்து கடந்திடந்துமணந்தமாயங்கள் * எண்ணுந்தோறுமென்னெஞ் செரிவாய்மெழுகொக்கும்விறே. (௫)

ப ;—அநந்தம், அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்குந்தோறும் என்னெஞ்சு, அக்நிஸகாஸத்தல் மெழுகுபோலே யாகாநின்றதென்கிறார்.

வானவர்கோனுக்கு—ஸபரிகரணை

இந்த்ரனுக்கு

உண்ண—புஜிக்கைக்காக

ஆயர்—(பஸுரகூணத்தப்பரான)

இடையர்

ஒருப்படுத்த—ஸோத்தோகராய்ச்

செய்த

அடிகில்—அடிகிலை

உண்டதும்—(கோவர்த்தநரூபியாய்க்

கொண்டு) அமுதுசெய்ததும்

வண்ணம்—தாதுக்களாலே நாநாவர்

ணமாய்

மால்—பெருத்திருக்கிற

வரையை—மலையை

எடுத்து—எடுத்து

மழை—(ஆராதநபங்கத்தாலே க்ருத்த

ணை இந்த்ரன் ப்ரவர்த்திப்

பித்த) மழையை

காத்ததும்—தடுத்ததும் (இப்படி வி

ஸேஷவிஷயமன்றியே)

மண்ணை—(பூய்யுபலநதிம்மான)

ஜகத்தை

முன்—ப்ரதமத்திலே

படைத்து—ஸருஷ்டித்து

உண்டு—ப்ரளயம்வந்தவாறே வயிற்றி

லேவைத்துநோக்கி

உமிழ்ந்து—(அநந்தரத்திலே) உமிழ்ந்து

கடந்து—(அந்யாபிமாநம் தீரும்படி)

அளந்து

இடந்து—(அவாந்தரப்ரளயத்திலே வ

ராஹுரூபியாய்) இடந்து

மணந்த—ப்ரளயோத்த்ருணயான

பூமியோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த

மாயங்கள்—ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்

களுமானவ்வை

எண்ணுந்தோறும்—இத்தையநுஸந்

திக்கும் காலந்தோறும்

என்—என்

நெஞ்சு—நெஞ்சானது

நின்று—ஒருபடிப்பட்ட

எரிவாய்—அக்கியிடத்திலே

மெழுகொக்கும்—மெழுகுபோலே த்ர

வ்யாநின்றது. (௫)

ஆறு;—(உண்ண.) உண்ணவானவர்கோனுக்கு ஆயரொருப் படுத்தவடிசிலுண்டதும் இந்தான் க்ருத்தனாய்வாஷிக்க, நாநாவர்ண மானபெரியமலையை யெடுத்து மழைகாத்ததும்; ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி களைப்பண்ணினதுவும்; இப்படி செய்தருளின ஆஸ்சர்யங்களை யறு ஸந்திக்குந்தோறும் என்னுடைய மநஸ்ஸு, நெருப்பிலேபுக்க மெழு குபோலே ஒருகாலேமுடிபாதே நின்று உருகாநின்றதென்கிறார் (ரு)

ஈடு; அவ;—ஆறும் பாட்டு. உன் ஸகல சேஷத்தங்களையும் காண, விடாய்ப்பட்ட நான் நினைக்கவும் கூதமனாகிறிலேன்; ப்ரளயா பத்தில் ஜகத்தை ரக்ஷித்தாப்போலே, அதுஸந்திக்க வல்லேனும்படி பண்ணி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

நின்றவாறுமிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும் நினைப்பரியன *
ஒன்றலாவுருவாயருவாய நின்மாயங்கள் *
நின்றுநின்றுநினைகின்றே னுன்னையெங்ஙனம் நினைகிற்பன் * பாவி
ஒன்றுநன்குரையா யுலகமுண்டவொண்சுடரே. (சு) [யேற்கு

ப;—அந்தாம், ஸ்த்தித்யாஸநயநாதி வ்யாபாரங்கள் ஒருபடிப்பட்ட நினைக்கலாயிருக்கிறதில்லே, நான் நினைக்கவல்லனும் ப்ரகாரம் அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

(திருவூரகம், திருப்பாடகம்	அருவாய—எனக்கு அநுபவீக்கைக்கு
திருவெஃகா இவற்றிலே)	உருத்தெரியாத
நின்றவாறும்—நின்றபடியும்	நின்—உன்னுடைய
இருந்தவாறும்—இருந்தபடியும்	மாயங்கள்—ஆஸ்சர்யசேஷத்தங்களா
கிடந்தவாறும்—கிடந்தபடியும் (அப்படி	னவற்றை
ஆஸ்சரிதஹ்ருதயங்களில் 'திஷ்டந்'	நின்றுநின்று—ஸிதிலமான நெஞ்சை
என்றும் 'ஆஸ்தே' என்றும் 'ஸே	ஸைதில்யந்தோறும் நின்று
தே' என்றும் ப்ரமானஸித்தமாம்	நின்று வருத்தி
படி வர்த்தித்தபடியாகவும்)	நினைகின்றேன்—முட்டநினைக்கப்பாரா
நினைப்பு—நினைக்கைக்கு	நின்றேன்;
அரியன—அரியவாயிராநின்றன;	உன்னை—(ஸைதில்யாவஹசேஷத்த
(இப்படி	ஞன்) உன்னை
ஒன்று—ஒருபடி	எங்ஙனம்—எங்ஙனே
அலா—அல்லாத	நினைகிற்பன்—ஒருபடிப்பட்ட நினைக்க
உருவாய்—ஆகாரத்தை யுடையவனாய்	வல்லேனாவேன்?

பாவியேற்கு—(ஸ்த்திராசிரந்தை பண் ணமாட்டாத்) பாபத்தை யுடை யேனான எனக்கு	ஒண்சுடரே—அத்யஜ்ஜ்வலனானவனே! (ஸைதில்யார்ணவத்தில் அமுந் தாத்படி (க) “வ்ரிதொஷி - ஸ்திதோஸ்மி” என்னும்படியாக)
உலகம்—ப்ரளயாபத்திலே யழிகிற ஜகத்தை	ஒன்று—அவ்விதீயமாயிருப்பதொரு நன்கு—விலகாதேனாயம்
உண்ட—அமுதுசெய்துளோக்கி	உரையாய்—அருளிச்செய்யவேணும்

நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறுமென்று - க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே
தொட்டிலுக்குள்ளே நின்று இருந்து கிடந்தபடியையுஞ் சொல்லுவார். (சு)

ஆறு;—(நின்றவாறும்.) ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் நின்ற
ருளுகை தொடக்கமாயுண்டான சேஷ்டிதங்கனையும், மற்றும் நினைக்
கவரியவாய் அநேகப்ரகாரமாய் எனக்குத் தோற்றாதிருக்கிற உன்னு
டைய ஆப்சர்யமான சேஷ்டிதங்கனையும், நினைக்கும்படி நின்று
நின்று ஆராயாகின்றேன் ; உன்னை எங்ஙனேநினைப்பன். ப்ரளயத்
தில் ஜகத்துக்குவந்த ஆபத்தைநீக்கி உஜ்வலனான நீ, உன்னுடைய
குணப்ரஸங்கத்திலே ஸிதிலனாகக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின
என்னுடைய ஸைதில்யம்போய் நான்தரிப்பதொரு நல்விரகு
சொல்லவேணுமென்கிறார். (சு)

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. மாநஸாநுஸந்தாநமேயாய் ஸிதில
னாய்ப்போகாமே, கண்ணுலேகண்டு அநுபவிக்கவல்லேனும்படி பண்
ணியருளவேணுமென்கிறார்.

ஒண்சுடரோடிருளுமாய் நின்றவாறுமுண்மையோடிண்மையாய்வந்து*
கண்கொளாவகை நீகரந்தென்னைச்செய்கின்றன * [என்
எண்கொள்சிரந்தையுந்நைகின்றே நென்கரியமாணிக்கமே* என்கண்
தின்கொள்ளவொருநா ளருளாயுந்திருவுருவே. (எ) [கூட்டுத்

ப ;—அநந்தம். பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணி நினைத்தபடி அநுபவித்
கப்பெறாதே மாநஸாநுபவமேயாய் க்லேஸியாதபடி, என்கண்கள் ஸ்த்திராநு
பவம் பண்ணும்படி உன்வடிவைக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

உண்மையோடு—என்னகவாயிலே ப்ர காஸீத்து உளனாகிற ஆகாரத்தோ டே	இன்மையாய்—புறவாயில் ப்ரகாஸத்தி னுடையவல்லாமையை யுடைய னாய்க்கொண்டு
--	--

வந்து—வந்து

ஒண்—ஒள்ளிய

சுடரோடு—தேஜஸ்ஸோடே ஸஹாவ
ஸ்த்திதமான

இருளுமாய்—இருளென்னலாம்படி

நின்ற—நின்ற

ஆறும்—பாகாரமும், (அப்பாகாரத்தி
லே)

என்—என்

கண்—கண்

கொளாவகை—உண்ணைய நுபவியாத

படி

கார்து—உள்ளே மறைந்து நின்ற
தீ—

என்னை—என்னை

செய்கின்றன—செய்கிறவிறற்றை

எண்—எண்ணவேணுமென்று

கொள்—கொள்ளுகிற

சிறந்தயுள்—நெஞ்சோடே

நைகின்றேன்—ஸிதிலனாகாநின்றே

ன் ;

என்—என்னுடைய, இந்தஸூதில்யத்
துக்கு ஹேதுவாய்

கரியமாணிக்கமே—நீலரத்நம்போலே

யிருக்கிற வடிவையுடையவனே

உன்—உன்னுடைய

திரு—பராப்தமாய் போக்யமான

உரு—ரூபத்தை, (காணவாசைப்பட்ட)

என்—என்

கண்கட்கு—கண்களுக்கு

திண்—திண்மையையுடைத்தாக

கொள்ள—காணும்படி

ஒருநாள்—ஒருகால்

அருளாய்—அருளவேணும்.

கலந்தென்றுபாடமாய்—கலசியென்று

மாம் (எ)

ஆறு ;—(ஒண்சுடர்.) ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யனாய்த்தோற்றியும்,
அநாஸ்ரிதர்க்குப் பொய்யனாய்க் கைவாராதே யிருக்கிறபடியையும்,
ஹ்ருதயத்திலே ஸந்திஹிதனாய்வைத்தே என்கண்ணுக்குக் காண
வொண்ணாகபடி மறைந்து என்னை நலிகிறநலிவுகளையும் மனோரதிக்
கிற மனோரதத்திலே ஸிதிலனாகாநின்றேன். உன்வடிவழகை என
க்கு புஜிக்கத்தந்தருளின நீ, நான் த்ருடமாகக் காணலாம்படி என்
னுடைய கண்களுக்கு உன்னுடைய திருவுருவை ஒருநாள் அருள
வேணுமென்கிறார். (எ)

ஈடு ;—எட்டாம்பாட்டு. உன்குணசேஷ்டிதாதிசுளைக் கேட்ட
கேட்டபோதுதோறும் ஸிதிலனாகாநின்றேன், என்செய்கேடுனென்
கிறார்.

திருவுருவுகிடந்தவாறும் கொப்பூழ்ச்செந்தாமரைமேல்* திசைமுகன்
கருவுள்வீற்றிருந்து படைத்திட்டகருமங்களும் *

பொருவி லுன்றனிநாயகமவைகேட்குந்தோறுமென்னெஞ்சம்நின்று
அருவிசோருங்கண்ணீர் என்செய்கேடுனடியேனே. (அ) [நெக்கு

164 திருவாய்மொழி, டி-ப, க-தி, அ-பா, திருவுருவு வ்யாக்யாநம்.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களைக் கேட்குந்தோறெல்லாம் என்னெஞ்சுநெகிழ்ந்து கண்ணீர் சோராரின்றது, நான் என்செய்வேனென்கிறார்.

(காரணமான ஏகார்ணவஜ்ஜலத்திலே),

திரு—அழகிய

உருவு—திருமேனி

கிடந்தவாறும்—கண்வளர்ந்தபடியும்

கொப்பூழ்—அந்தவடிவிற்கொப்பூழில்

செம்—சிவந்த

தாமரைமேல்—தாமரையின்மேலே

யுண்டான

திசைமுகன்—சதுர்முகனாகிற

கருவுள்—கருவுக்குள்ளே

வீற்று—அந்தராத்மாவானவேறுபாடு

தோன்றும்படி

இருந்து—இருந்து

படைத்திட்ட—(‘அவன்ஸ்ருஷ்டி

பண்ணினான்’ என்னும்படி நீ

ஜகத்தை) ஸ்ருஷ்டித்த

கருமங்களு—வ்யாபாரங்களுமாகிற

பொரு—எதிர்

இல்—இல்லாத

உன்—உன்னுடைய

தனிநாயகம்—அத்வீதீயநாயகத்வப்ர

காஸகமான

அவை—அவற்றை

கேட்குந்தோறும்—(ப்ரமாணமுகத்தா

லே) கேட்குந்தோறும்

என்—என்

நெஞ்சம்—நெஞ்சு

நின்று—ஒரு படிப்பட நின்று

நெக்கு—கட்டுக்குலைந்து நெகிழ்ந்து

கண்ணீர்—கண்ணீரானது

அருவி—அருவிபோலே

சோரும்—விழாரின்றது ;

அடியேன்—(நீயிட்ட வழக்காம்படி பர

தந்த்ரானை) நான்

என்—எத்தை

செய்கேன்—செய்வேன்

ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே விடமாட்டு

கிறிலேன், ஸைதில்யம்பிறவாத்

படியத்திக்கமாட்டுகிறிலேன்.(அ)

ஆறு ;—(திருவுருவு.) அழகியவடிவோடே ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியும், திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனாகிற அகிஷ்டாநத்தினுள்ளே வீற்றிருந்து ஸ்ருஷ்டித்த க்ரமங்களும், ஒப்பின்றிக்கே விஸஜாதீயமான உன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக் கேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம் நெகிழ்ந்து நிற்பதும்செய்து, கண்ணீர் அருவிபோலே சோராரின்ற தென்கிறார். (அ)

ஈடு ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தை யநுஸந்தித்து அத்தாலே ஸிதிலனாகிற நான் உன்னைதரித்து நின்றநுபவிப்பதென் மென்கிறார்.

அடியைமூன்றையிரந்தவாறும் அங்கேநின்றழங்கடலுமண்ணுமவிண்
மூடிய* ஈரடியால் முடித்துக்கொண்டமுக்கியமும்* [ணும்
நொடியுமாறவைகேட்குந்தோறும் என்னெஞ்சம்நின்றனக்கேகரைந்
கொடியவல்லிணையேன் உன்னையென்றுகொல்குவதே. (கூ) [துகும்

ப — அநந்தம், அர்த்தியாயிருந்து மபேகிதம் தலைக்கட்டிக்கொண்ட
வன்னுடைய வபதாநங்களைக் கேட்குந்தோறெல்லாமென்னெஞ்சு உருகாநின்
றது, ஸ்த்திரசித்தஞம்படி உன்னைக்கூடுவதென் றென்கிறார்.

(தாரலோக்யத்தைய மபேகியாதே.)

மூன்று—மூன்று

அடியை—அடியை

இரந்த—“தாவேணும்” என்று அவன்
மறாதபடி அபேகித்த

ஆறும்—பாகாரமும்

அங்கு—அவனிசைந்து உதகம்பண்
ணின யஜ்ஞவாடந்தன்னிலே

நின்றே—நின்றே

ஆழ்—அகாதமான

கடலும்—ஸமுத்திரங்களையும்

மண்ணும்—ஸப்தத்வீபையான பூமி
யையும்

விண்ணும்—பரஹ்மலோகபர்யந்தமா
ன ஆகாசத்தையும்

ஈரடியால்—இரண்டடியாலே

முடிய—முடியும்படியாக

முடித்துக்கொண்ட—தன்னினைவு
தலைக்கட்டிக்கொண்ட

முக்கியமும்—பிரதாந்யமுமாகி

அவை—அவற்றை

நொடியும்—சொல்லும்

ஆறு—பாஃரம்

கேட்குந்தோறும்—கேட்குந்தோறும்

என்—என்

நெஞ்சம்—நெஞ்சானது

நின் தனக்கே—அவாப்தஸமஸ்தகாம

ரையவைத்து ஆஸ்மிதார்த்தமாக

அர்த்தியான உன்னுடைய ஸீல

ஸ்வரூபத்திலே

கரைந்து—கரைந்து ;

உகும்—ஒழுகிப்போகாரின் றது ;

வல்—ஒரு ப்ராயஸ்சித்தஸாத்யமன்றி
யே

கொடிய—அநுபவித்துக்கழிக்கவொ
ண்ணாதே

வினையேன்—அநிஷ்டாவஹமான,

ப்ரேமரூபமாயிருக்கிற பாபத்தை

யுடையேனானான், (உடை கு

லைப்படாதபடி) நிலைநின்றநுப

விக்கும்படியாக

உன்னை—உன்னை

என்றுகொல்—என்றோ ?

கூடுவது—கூடுவது. (நொடிதல்—சொ
ல்லுதல்.) கூ)

ஆறு ;—(அடியை) மஹாபலி பக்கவிலே மூன்றடியை யிரந்த
படியும், அந்நிலையிலே நின்றே யிரண்டடியாலே தாரலோக்யத்
தை யகப்படுத்திக்கொண்டு நீ நினைத்தத்தை முடித்துக்கொண்ட
வேண்டப்படும், அவற்றைச்சொல்லக் கேட்குந்தோறு மென்னு
டைய வந்தீகரணம் உன்னுடைய ப்ரஸ்தாவமாத்ரத்திலே கரைந்

166 திருவாய்மொழி, ஐ-ப, க௦-தி, க௦-பா, கூடிநீரை வ்யாக்யாநம்.

துகும். உன்னை யறுஸந்தித்தால் ஸிதிலனாகக்கிடான மஹாபாபத்
தைப்பண்ணின் நான் உன்னையென்று தரித்தநுபவிப்பதென்கிறார்.

ஈடு; —பத்தாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதந வைசிதர்யத்தை யறு
ஸந்தித்து ஸிதிலனாகாரின்றேன், உன்னை தரித்தனாகின் மறுஸந்திக்க
வல்லேனும்படி விரகுசொல்லவேணுமென்கிறார்,

கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும் அமுதந்தேவருண்ண * அசுரரை
வீடும்வண்ணங்களேசெய்து போனவித்தகமும் *
ஊடுபுக்கெனதாவியை யுருக்கியுண்டிடுகின்ற * நின்தன்னை
நாடும்வண்ணஞ்சொல்லாய் நச்சுநாகணையானே. (அய)

ப. — அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமாகவருந்தொழில்செய்துஉபகரித்த அம்ருத
மதநவருத்தார்த்தங்களானவை என்னை சிதிலமாக்காரின்றது, உன்னை நிலை
நின்றநுபவிக்கும்படி யருளிச்செய்யவேணு மென்கிறார்.

கூடி — தேவாசுரர்களிருவரோடுங்கூட	ஊடு — உள்ளே
டிநின்று	புக்கு — புக்கு
நீரை — சுநீரார்ணவஜலத்தை மத்தும்	எனது — என்
கயிறுமாதாரமும்முதலான ஸம்வி	ஆவியை — ஆத்மாவை
தாநங்களைப்பண்ணி	உருக்கி — நீர்ப்பண்டமாகவருக்கி
கடைந்த — கடைந்த	உண்டிடுகின்ற — க்ரஸித்துவிடாரின்
ஆறும் — ப்ரகாரமும்	ரன் ;
அமுதம் — அங்குத்தேவாநின வ்ருத	நஞ்சு — அநுபவவிரோதிகளை, (அழி
மானது	யச்செய்யும் விஷத்தை, யுடைய
தேவர் — தேவர்கள்	(ஊன)
உண்ண — உண்ணும்படி	நாகம் — திருவநந்தாவாழ்வானோடே
அசுரரை — அசுரர்களை	அணையானே — நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டன
வீடும் — விடுவிக்கும்	னவனை
வண்ணங்கள் — ப்ரகாரங்களையுடைய	நின் ரன்னை — உன்னை
ஸத்தீவேஷபரிக்ரஹாதிகளை	நாடும் — நித்யாநுபவம்பண்ணும்
செய்துபோன — பண்ணிப்போன	வண்ணம் — ப்ரகாரம்
வித்தகமும் — விஸ்மயநீயாகாரமும்	சொல்லாய் — அருளிச்செய்யவேணும்.

ஆறு; — (கூடிநீரை) அசுரர்களோடே கூடிநின்று கடலைக்கடை
ந்தருளிபடியும்; அதின்பலமான அம்ருதத்தை தேவர்கள்புஜிக்க,
அசுரர்கள்தைவிடும்படியாக ஒருவடிவைக்கொண்டுபோன விஸ்மய

திருவாய்மொழி, ஐ-ப, ௧௦-தி, ௧௧-பா, நாகணை வ்யாக்யாநம். 167

மு முள்ளேபுக்கு என்னுத்மைவை யுருக்கி முடிக்கின்றன. திருவ நந்தாழ்வானுன்னோடு நித்யஸம்ஸ்ஷேம் பண்ணுமாபோலே நானுன் னைப் பூர்ணமாக தரித்து நின்றதுபவிக்கும் விரகுசொல்லவேணு மென்கிறார். (௧௧)

ஈடு ; அவ ; —நிகமத்தில், இப்பத்தும்கற்றார் பரமபதத்திலே போய் நித்யாதுபவம்பண்ணப்பெறுவ ரென்கிறார்.

நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணேசாண்மக்கென்று* நாடொறு மேகசிந்தையனாய்க் குருகூர்ச்சடகோபன்மாரன் *

ஆகநூற்றவந்தாதியாயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத்தும்வல்லார்* மாகவைகுந்தத்து மகிழ்வெய்துவர்வைகலுமே. (௧௧)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப — அநந்தம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பரமபதத்தி லாநந்த ப்ராப்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

நாகணைமிசை — திருவநந்தாழ்வான்மே லே கண்வளர்ந்தருளின

நம்—நம்முடைய

பிரான்—ஸ்வாமியானவன்

சரணே—திருவடிகளே

சரண்—உபாயம்

நமக்கு—நமக்கு

என்று—என்று

நாடொறும்--என்றுமொக்க

ஏகசிந்தையனாய் — மனோரதத்தை

யுடையராய்க்கொண்டு

குருகூர்ச்சடகோபன்மாரன்—ஆழ்வார்

ஆக—தாமுளராகைக்கு

நூற்ற—அருளிச்செய்த

அந்தாதி--அந்தாதியான

ஆயிரத்துள்--ஆயிரத்துள்

ஓர்—அத்விதீயமான

இவை—இவை

பத்தும்—பத்தையும்

வல்லார்—அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்

மாகம்—பரமாகாசமான

வைகுந்தத்து—பூவைகுண்டத்திலே

வைகலும்--யாவதாதம்பாவி யான கால

மெல்லாம்

மகிழ்வெய்துவர்--ஆநந்தநிர்ப்பரர

யிருக்கப்பெறுவர்கள்.

நூற்றை--பண்ணுகை. இது--ஆசி

ரியத்துறை. (௧௧)

ஆறு ; —(நாகணைமிசை) சரணம்புக்காரை எம்பெருமானுபே ஸ்திக்கநினைக்கிலு முழி. ஸ்திக்கவொட்டாதே விஷயீகரிக்கப்பண்ணும்

168 திருவாய்மொழி கக-பா, சு0-தி. து-பா, நாகணை வ்யாக்யாரம்.

ஸ்வபாவன திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்து ஆஸ்ரிதவிஷயத்தி லுபகாரகனாயிருந்துள்ள வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்குச்சரணமென்று நாஸ்தோஸு மிதொருமநோரதமே யுடைய ரான ஆழ்வார், தாமுளராகைக்காக பகவத்குண ப்ரேரிதராய்க் கொண்டுசொன்ன ஆயிரத்திலுமிப்பத்தும் கற்றார், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோ யெம்பெருமானை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவ ரென்கிறார்.

(கக)

திருவாய்மொழி ஐந்தாம்பத்து பத்தாந்திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாரங்கள் முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:-
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவாய் மொழி.

ஆ ரு ம் ப த் து

இதற்கு

* தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்

அருளிச்செய்த ஆரூயிரப்படியும்,

* அன்போடழகிய மணவாளச்சீயரருளிச் செய்த

பன்னீராயிரப்படி உரையும்

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை

வள்ளல் வடக்குத்திருவிதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த

ஈடு ப்ரதி திருவாய்மொழியின்

ப்ரவேசங்களும்

ப்ரதி பாசுரங்களின் அவதாரிகைகளும்

ஸ்பாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான், புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கீரந்த முத்ராபக சபையாரால்

சென்னை.

ஸ்ரீ நிகேதன முத்ராபக சாலையில்

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

பிரபலவரு

1927

ஸ்ரீமதேதராமாநுஜாயநமः.

திருவாய்மொழி.

ஆறாம் பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—வைகல் : ப்ரவேஸம்.

ஆறு ;—(வைகல்பூங்கழிவாய்) எம்பெருமானோடே கலந்து
பிரிந்தாளொரு பிராட்டி.

ப — ஆறம்பத்தில், கீழ் பத்திலே - ஈஸ்வரனுடைய வுபாயபாவத்தை
ஸ்ப்ரகாரமாக நிரூபித்து, அநந்தரம், இவ்வுபாயஸ்வரூபத்தினுடைய ஸ்வீகார
ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்வதாக ; உபாயஸ்வீகாரம் கடகரான ஆசார்யர்கள் முக
மாக ஸீத்திக்கும் ப்ரகாரத்தையும், ஸ்வீகர்த்தாவான அதிகாரியினுடைய பகவ
தாபிமூக்யம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேகிதமென்னுமிடத்தையும், அகடிதகடநாஸ
மத்தினுன ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பலப்ரக்த்வரூபத்தில் ஸம்ஸ்யமில்லா யென்னு
மிடத்தையும், ஆகர்ஷகசேஷ்டிக்ஞகையாலே ஆஸ்ரயணம் ஸுகரமென்னு
மிடத்தையும், தநாஸத்தியை யாசைப்பட்டார்க்கு அந்யபர்ப்பக்கல் வவராக்யம்
அபேகிதமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மாஃமீயபதாத்தமெல்லாம் அவனிட்ட
வழக்காம்படியான ஸவஸ்வாதந்த்ரிய நிவ்ருத்தியையும், தாரகாதிகளெல்லாம்
தானேயான ப்ராப்யவிஷயத்தில் த்வராயோகத்தையும், த்வரிதனுடைய பரா
ஸக்தியில் கடகராணர்விஷயத்தில் அத்யந்தாக்ரத்தையும், பரிபூர்ணமான ப்ரா
ப்ய ப்ராவண்யம் அதிகாரிக்கு விஸேஷணமென்னுமிடத்தையும், ஸர்வரக்ஷ
ஞன ஸரண்யன்பக்கல் ஸ்ப்ரகார ஸரணுகதிகையு அருளிச்செய்து, ஸ்வ + ஸ
ஷி + மான வுபாயவிஷயத்தில் ஸ்வீகாரத்தை ஸ்வாநுஷ்ட்டாந பர்யந்தமாக
வாழ்நிச்செய்கிறார்.

இதில் முதல்திருவாய்மொழியில், ஆஸ்ரயணம் ஆசார்யோபஜ்ஞமாகை
யாலே; ஆஸ்ரயணீயஞனவன் கையந்திருவாழியுமான வடிவழகைக் காட்டி
யடிமைகளென்றும் திருபாதிக் ஸேஷித்வஸம்பந்தத்தையும், அந்த ஸம்பந்தமடி
யான ஆபத்ஸக்தவந்தையும், ரக்ஷகத்வபோக்யத்வவிஸிஷ்டமான ஆதிசயவிஸே
ஷத்தையும், அநுபாவ்யாகாரயுக்தமான ஆஸ்ரிதபவ்யதையினுடைய அதிஸயத்
தையும், போக்யத்வஸேஷித்வத்தால் உந்த பூர்த்தி விஸேஷத்தையும், தத்
கார்யமான ஸூரீநிர்வாஹகத்வத்தையும், அநுபாவ்ய அஸாதாரணமான லக்ஷ
ணங்களையும், விலக்ஷண லக்ஷணங்களாலே ப்ரகாஸிதமான விஸேஷாதிக்யத்

தையும், ஆஸ்ரிதபவ்யதைக்கடியான அச்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமே ஹகார்யமான விரோதிநிரஸந ஸாமர்த்யத்தையும் நுஸந்தித்து, ஏவம்பரகாரவ் பரிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆஸ்ரயணம் கடகத்வாரமாகவேணுமென்றறதியீட்டு, கடகத்வாநுரூபமான ஸ்வபாவவிஸேஷங்கனையுடைய வ்யக்த விஸேஷமுகத்தாலே ஸ்வதசையை யறிவித்தபரகாரத்தை, விஸ்ஸிஷ்டநாயக் நாயகனைநோக்கித் தூதுவிகுறி பாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ;—கீழ் * நோற்றநோன்புதொடங்கி நாலுப்ரயோகம் ஸாணம்புக்க விடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் பெற்றிலர். பலத்தோடு அவ்யபிசாரியாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமான வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கச் செய்தேபும் அபேக்ஷிதங்கிட்டாதொழிவானன்? என்னில் ;—ஆழ்வாருடைய ஹிதத்தோபாதி ஜகத்தினுடைய ஹிதத்துக்கும் கடவனுகையாலே ஈஸ்வரபுத்த்யா தலைக்கட்டிற்றில்லை.

உகந்தருளின சிலங்கன்தோறும் புக்குத் தட்டித்திரிந்தார் ; அங்குத் தாம் நினைத்தபடி பரிமாறப்பெற்றிலர் ; நினைத்தபடி பரிமாறலான அவதாரத்தேறப்போனார் ; அது காலாந்தரமாகையாலே கிட்டப்பெற்றிலர் ; அதுநானே தளர்த்திக்கு உடலாயிற்று. இனி நித்யஸந்தியுமுண்டாய், முகப்பழக்கத்தாலும் குறையற்று, ஸக்தி வைகல்யமுமின்றிக்கேயிருக்கிற இவ்விடமே யமைபுமென்று மீண்டார் ; அவ்வதுஸந்தாநந்தான் கால்நடை தந்து போகாதபடி ஈடு படுத்திற்று, கால்நடைதருவார் காலிலே விழுந்து தூது விகுறார்.

தாம் கீழ் அநுஸந்தித்தவவதாரம் தூதர்க்குச் சென்று அறிவிக்க வொண்ணாதபடியாய் யிருந்தது ; “இனி அறிவிக்கலாம்படி கிட்டநின்றானாகில் திருவண்வண்ணரிலே யறிவிப்போம்” என்று அங்கே ஆள் விகுறார். இவர்க்குப்பிறந்தது ஜ்ஞாநகர்மாநுக்ரு ஹீதபக்தியன்றே ; ஒருவன் ப்ரஸாதமடி யாக வந்ததிதே. தந்தலை யிலேயும் ஒன்றுண்டாய் “அது கிறம்பிப்பெறவேணும்” என்னு இருக்கிலிறே விளம்பம் பொறுக்கலாவது ; அங்கனம் சொல்லலாவ தொன்றின்கே யிருந்தது இவர்தாம் பரிக்கரணித்த ஸாதநந்தான் விளம்ப ஸஹமுமன்றே ; உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் கால்வாசியேற்றமுண்டே ; இங்கனே யடிப்பட்டவுபாயத்தை ஸ்வீகரித்தவர் ஆறியிருக்க மாட்டாரிறே ; ஆகையாலே ஆற்றமை கரைபுரண்டு ஆளிட்டு அறிவிக்கிறார்.

“ஸ்ரணம்புக்கோமாகில் அத்தலையாலே பேரமுளவும் ஆறியிருப்போம்” என்று தரித்திருக்கவல்ல பரக்குதியன்றே. பரஹ்மாஸ்தரம் வாய்மடியச்செய்தேயும் இவர் தூதுவிடுகிறவிது ஜ்ஞாநகார்யமோ சாபலகார்யமோ தெரிகிறதில்லை; ஸ்ருதிகளுங்கூட (க) “யதொவாவொநிவத-ஹே - யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” என்று - பேச்சுக்கு நிலமன்று என்று மீண்ட விஷயத்தை மறுபாடுருவப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவல்ல இவர்க்கு “அறிவில்லை” என்னவொண்ணாது; பஹுகளின் காலிலேவிழுகிற இவர்க்கு “அறிவுண்டு” என்னவுமொண்ணாது. ஆனால் என்னாவது? என்னில்;—ஜ்ஞாநகார்யமான சாபலமிறே இவரது.

இதரவிஷயங்களில் விரக்தியிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகச்சொல்லுகிறது; அந்த ஜ்ஞாநபலமாயிறே இவ்விஷயத்தில் சாபல மிருப்பது. (உ) * ஜ்ஞாநவொராஸ்யாஸ்யெ - ஜ்ஞாநவைராக்யராஸ்யேயிறே; இனித் தூதுவிடப்பார்த்தால் ஒரு ஐந்தாவ்யாகாணபண்டிதனைத் தூதுவிடுகிறதுமன்றே. இத்தால் சொல்லுகிறது - பிராட்டியிலுண்டான ஏற்றமோ? என்னில்:—அதுவுமுண்டிறே,—அவரொருவரையும் அதுபவிக்கையால் வந்ததிறே அவளுக்குள்ளது; இருவரையுங்கூட வதுபவிக்கக் கோலுகிற ஏற்றமுண்டிறே இவளுக்கு - விஷயாநுகுணமாயிறே கலக்கமிருப்பது. இனித்தான் அத்தலையில்சின்றும் வந்தார்க்கே வார்த்தை சொல்லிவிடவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையே இவளுக்கு, ராவணஸங்கையில்லாமையாலே; ஆகையாலே கண்ணாற்கண்டாரை யடங்கலும் போகவிடுகிறார்.

பிரிந்தார் இரங்குவது நெப்தல் சிலத்திலேயிறே; திருவல்லவாழ், திருவண்வண்டு ரென்கிறவையெல்லாம் அந்சிலங்களிறே. தூதுவிடுவார், நாயகன்பக்கவிலே சிலகுணங்கள் கண்டிறேநிடுவது; அவையாவன:—இத்தலையில் ஆர்த்தியறியுந்தனை அறிவையுமுடையனப், அறிந்தால் வருகைக்கிடான நீர்மையுடையனப், வருகைக்கிடான ஸக்தியுமுடையனயிருக்கையிறே; அவையெல்லாம் இவள் தூதுவிடுகிற விஷயத்திற் குறையில்லை, அறிவில்வந்தால் (ங) “ஜ்ஞாநஸம்பஹே - ஜ்ஞாநஸம்பந்த:” என்கிறபடியே - அறிவு

(க) தை - ஆநந்த

(உ) ஸ்தோத்ராதந்த.

(ங) ரா - பா - க - கங

கொடுத்த வஸிஷ்ட்டாதித்யருக்கு முபகரிக்கவல்லனும்படி யிருப்பா
 நெருவன் ; நீர்மையில்வந்தால் (க) “ரிஷ-குணாபிவிவக்ஷு -
 ரிபூணாபிவத்ஸஸ:” என்றால் (உ) “ஸஞ்ஜா தவா ஷ்ட - ஸஞ்ஜா -
 பாஷ்ப:” என்னும்படியிறே அதிருப்பது ; ஸக்தியில் வந்தால் (ங)
 “ரஞ்ஜதீயஸ்யுல்கு ரெஜ: - ரஞ்ஜநீயஸ்யவிக்ரமை:” என்று-எதி
 ரிகள்பக்கலிலே கேட்குமத்தனை

இனித்தான், நாயகனவான் அறிவு நிறைவு ஓர்ப்பு கடைப்பிடி
 யுடையவனிறே. இப்படிப்பட்ட குணங்களை யுடையவனா யிருக்
 கிறவன் வாராதொழிகைக்குடேறது-அவ்விடங்களிலே ஆர்த்தர் பல
 ண்டாகையாலே அவர்கள் ரக்ஷணத்திலே யொருப்பட்டு இத்தலை
 ய மறந்தானித்தனை ; ரக்ஷணத்திலே யந்வயித்தால் (ச) “சக்ஷ
 தா ந்யூலாவ - அஸ்தமிதாந்யபாவம்” என்னும் படியிறே யிரு
 ப்பது ; ஆனபின்பு “ஆர்த்தியை அறிவிக்கவரும்” என்று பார்த்
 தான். இனி அறிவித்தால் ஆர்த்திக்கு இத்தலையில் மேற்பட்டா
 ரின்றிக்கே யிருக்குமிறே. அறிவிக்குமிடத்தில் தான் கால்நடை
 தந்துபோகமாட்டான், தன் பந்துவாக்கம் தனக்குமுன்னே நோவு
 பாடிறே ; இனி கால்நடை தந்துபோகவல்லார் வேணுமே ; தன்
 பரிஸரத்தில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளை “ஏகநேசு வாலித்வத்தால்
 வந்த ஸம்பந்தமே நங்கார்யம்செப்து தலைக்கட்டுகைக் குறுப்பு”
 என்று பார்த்து, அவற்றின் காலிலேவிழுந்து போகவிடுகிறார்.

உறுத்தோறும், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப் பூக்க
 வாறே ஜீயர் அருளிச்செய்யும்வார்த்தை - ‘பாண்டவர்கள் கார்யத்
 துக்காகத் தன்னையொக்கி அவர்கள் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு
 கூடத் திரியச்செய்யேயும் அவர்கள்பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் படுகி
 றார்காணு மிவரும் ; அவர்கள்தான் ஒரு தர்மாபாஸமுண்டு என்
 றிருக்கையாலே வ்யஸநப்படுகிறார்கள் ; இவர்க்கு அதுவுமின்றிக்கே
 யிருக்க என்செய்யப்படுகிறார்’ என்று அருளிச்செய்வார்.

(ரு) ‘ஸாஹங்கேஸும, ஹம்ப்ராப்தா த்யயிஜீவக்ஷுவிபூவொ -
 ஸாஹம்கேஸுப்ரஹம்ப்ராப்தா - த்வயிஜீவத்யபிப்ராபோ’ என்றவன்
 நிலையிறே இவனது. (சு) [உஹத்யா பஹிஸம்ப்ராப்தஸுத-

(க) ரா - அயோ - உக - சு

(உ) ரா - கிஷ்டி - உச - உச.

(ங) ரா - யுத்த - கஞ - சு.

(ச) ம்லதீமாதவ

(ரு) பாரத - உத்யோ - அங

(சு) பார - உத்யோக.

திருவாய்மொழி, சு-ப, க-தி, க-பா, வைகல் வ்யாக்யாநம். 5

வெஹமவாநஹரிஃ - மஹத்யாபதிஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந்ஹரிஃ] ஆபாஸரக்ஷகரான பர்த்தாக்களாலும் தன்னு லும் நோக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதபடி அவ்வருகுபட்ட வாபத் திதே. [ஹமவாந - பகவாந்] - பூர்ணரன்றோ அபூர்ணர் கார் யம் செய்யவல்லாரென்றுகாணும் அவன் நினைவு. [ஹரிஃ - ஹரிஃ] - ஆஸ்ரிதருடைய விநோதி நிரஸநமே ஸ்வபாவமாகவுடைய வனைப் பற்றினான். ஜ்ஞாநாதிசூனங்களால் சொன்ன பூர்த்தியிலே ஸக்தியுமுண்டாயி நக்கச் செய்தே “ஹரி:” என்று விஸேஷிக்க வேண்டிற்று - அல்லா தார்க்கும் இக்குணங்கள் ஓரொருகால் உண் டாகையாலே ; இவனுக்கு அங்ஙனன்று, இது ஸ்வபாவம் என்கைக் காக வெடுத்தது.

ஈடு ; அவ ; — முதற்பாட்டு. சில குருகுகளை நோக்க, திருவண் வண்ணரிலே சென்று எம்பெருமானுக் கென்தரையை யறிவிப்புகோ ளென்கிறான்.

வைகல்பூங்கழிவாய் வந்துமேயும்குருகினங்காள் *

செய்கொள்செந்நெலுயர் திருவண்வண்ணேருறையும் *

கைகொள்சக்கரத் தென்கனிவாய்ப்பெருடாணைக்கண்டு *

கைகொள்குப்பிச்சொல்லீர் வினைபாட்டி யென்றாதன்மையே. (க)

ப — முதற்பாட்டில், “நம்மைத் தன்னழகைக்காட்டி அந்நயர்ஹமாக்கிக்கொண்ட ஸேஷியானவன் திருவண்வண்ணரில் ஸம்ருத்தியலே அந்யபாறையிருக்கிறாளுக்கடும்” என்று நினைத்து, ஸந்த்ஹிதமான சிலகுருகுகளைத் தூதாகப்போகவிரும்புகிறான்.

வைகல் — என்றுமொக்க

பூ — அழகிய

கழிவாய் — கழியிலே

வந்து — என்னை முகப்பேவந்து

மேயும் — மேய்கிற

குருகினங்காள் — குருகினங்காள் !

செய் — செய்யை

கொள் — விளக்கொலகொள்ளுகிற

செந்நெல் — செந்நெலானது

உயர் — மிகவும்வருகிற

திருவண்வண்ணீர் — திருவண்வண்ணீர்

லே

உறையும் — நித்யவாஸப்பண்ணிந் பா

றாய்

(ஆஸ்ரிதர்க்குபாவ்யமாம்படி)

கை — கையிலே

கொள் — இடங்கொண்ட

சக்கரம் — சருவாழியையுடையனாய்

என் — அவ்வழகாலே என்னை வசிகரி

த்து எனக்கு போக்யமாக்கித்

தந்த

6 திருவாய்மொழி, சு-ப, க-தி, உ-பா, காதல் வ்யாக்யாநம்.

கனி—கனிபோன்ற

வாய்—அதரஸோபையையுடையனாய்

பெருமானை—(இப்படி என்னை அந்
யாஹு மாக்கிக்கொண்ட) பரம

சேஷதியானவனை

கண்டு—கண்டு

கைகள் கூப்பி—அவனுடைய சேஷித்
வத்துக்குத் தகுதியாற்படி சேஷ
த்வாநுபவ்ருத்திபைப்பண்ணி

வினையாட்டியேன்—விய்லேஷஹே

துவான பாபத்தையுடையேனான

வென்னுடைய

காதன்மை—அபிநிவேஸாதிசயத்தை

சொல்லீர்—சொல்லுங்கோள்.

குருகுக்கூப்புதல்—அநுவ்ருத்திருப

மான சிறகசைத்தல், இத்தால்-

கடகருடைய ஸமானதேசவர்த்தி

த்வத்தால்வந்த ஸந்தியும், உத்

தேர்யவிஷயாநுவ்ருத்தியும் தோ

ற்றுகிறது. (க)

ஆறு;—தன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தாலே என்னு
டைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரித்துப்போய், திருவண்வண்ணோ
லுள்ள நிரவதிகைஸ்வர்யத்தாலே என்னை மறந்திருக்கிற எம்பெரு
மானைக்கண்டு எனக்காக அவனைக் கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர் வினை
யாட்டியேன் காதன்மையென்று சிலகுருகுக்கோநோக்கி யருளிச்
செய்கிறார்.

ஈடு;—இரண்டாம்பாட்டு. ஆர்த்தராஷ்ணத்திலே தீக்ஷிதனை
வனுக்கு என்னொற்றுமையை அறிவியென்று ஒரு நாரையை யிரக்கி
றார். [காதலித்தாயி] - “முன்புபோகவிட்டவர்கள் கொண்டுவரு
கிறார்கள்” என்று கொண்டாறியிருக்கலாம் விஷயமன்றே; அங்
கனையாமன்று முன்புபண்ணின ப்ரபத்தியே யமையுமே.

காதல்மென்பெடையோ டுடன்பேயுங்கருநாராய் *

வேதவேள்வியொலிமுழங்கும் தன்திருவண்வண்ணீர் *

நாதன்ஞாலமெல்லாமுண்ட நம்பெருமானைக்கண்டு *

பாதம்கைதொழுதுபணியீர் அடியேன்திறமே. (உ)

ப.—அநந்தம், ஆபத்ஸகனான அந்தசேஷியைக்குறித்து, பேடையோ
டேமேய்கிற நாரையைப் போகவிடுகிறார்

காதல்—ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே

உடன்—கூட

மென்—பிரிவுபொறுக்கமாட்டாத மெ

மேயும்—மேயாநிற்கிற

ன்மையையுடைய

கரு—ஸ்யாமளமான நிறத்தையுடைய

பெடையோடு—பேடையோடு

நாராய்—நாராய்

வேதவொலி—வேதிகாஷ்டமும்	நம்—நமக்குப் பாகாசிப்பித்த
வேன்வியொலி—வைதிகக்கரியாகோலா	பெருமானை—பெரியவனை
ஹலமும்	கண்டு—நான் காண்கைக்குறுப்பாக மு
முழங்கு—முழங்கும்படியாய்	ன்னே கண்டு
தண்—ஸம்ஸாரிகதாபம் தட்டாத கு	பாதம்—அவன் திருவடிகளைக்குறித்து
ளிர்த்தியையுடைய	கைதொழுது—அஞ்ஜலிபண்ணி
திருவண்வண்டு—திருவண்வண்டுரு	அடியேன்—அவனுக்கு சேஷபூதை
க்சு	யான என்
நாதன்—ஸ்வாமியாய்	திறம்—இடையாட்டமாக
ஞாலமெல்லார்—ஸகலஜகத்தையும்	பணியீர்—வார்த்தை சொல்லுவீராக
உண்ட—பாளையக் கொள்ளாமல் வயிற்	வேணும்
றிலவைத்துநோக்கிள ஆபத்ஸ	
கத்வத்தை	

பண்மை - பெடையோடேகூட்டிச் சொல்லுகிறது ; பணியீரென்று - கௌரவந்தோற்றுகிறது. 'அடியேனென்று - கடவுடையமாகவுமாம். இத் தால் - கடகருடைய அபிமதஸாஹசர்யமும், ஆயிரப்பயமு முத்தேய்யமென்று கருத்து. (உ)

ஆறு ;—(காதல்) பரமகாருணிகளைய ஆஸ்ரித வக்ஸஸனாயிருந்த திருவண்வண்டு நா தனைக்கண்டு, பாதம் கைதொழுது பணியீரடியேன் திறமென்கிறார். (உ)

ஈதி ; அவ ;—முன்றும்பாட்டு. திறந்திறமாக ஸஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக்கண்டு, என்வயஸந்தை யறிவியுங்கோளென்கிறார்.

திறங்களாகியெங்கும் செய்களுநிழல்புள்ளினங்காள் *
சிறந்தசெல்வம்மல்கு திருவண்வண்டுருதையும் *
கறங்குசக்கரக்கைக்கனி வாய்ப்பெருமானைக்கண்டு *
இறங்குநீர்தொழுதுபணியீர் அடியேனிடரே. (ந)

ப — அநந்தரம், ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங்களாலே ஸர்வாதிகளுனவனைக்குறித்து, ஸங்கமாக வர்த்திக்கிற சிலபக்திகளைப் போகவிடுகிறார்.

திறங்களாகி—திறந்திறமாக	சிறந்த—தன்னுடையபெருமைக்குத்
எங்கும்—ஸர்வதேசத்திலும்	தகுதியான
செய்களுநி—ஈளை நிலங்களுக்குள்ளே	செல்வம்—ஐஸ்வர்யம்
உழல்—ஸஞ்சரிக்கிற	மல்கு—விஞ்சியிருக்கிற
புள்ளினங்காள்—பக்திஸங்கங்காள் !	திருவண்வண்டு—திருவண்வண்டு
	லே

8 திருவாய்மொழி, சு-ப, க-தி, ச-பா, இடரில்போகம் வ்யாக்யாநம்.

உறையும்—நித்யவாஸம்பண்ணுதலு	கண்டு—கண்டு (அம்மேன்மைக்கீடாக)
கறங்கு—(பகவதநுபவாநந்தச்சாலும்)	இறங்கி—தாழ்ந்து
ஆஸ்ரிதவிரோதநிர்ஸநோத்யோ	சொழுது—தொழுது
சக்தாலும்) சுமன்றுவருகிற	அடியேன்—'என்காரியம் நீங்களிட்ட
சக்தாம்—திருவாழியையுடைய	வழக்கார்படி) பாதந்த்ரையான
கை—திருக்கையையுடையதாய்	வென்னுடைய
கனி—நிரதியுபோக்யமான	இடர்—விஸ்வேஷக்வேஸத்தை
வாய்—அதாசோபையையுடையதாய்	பணியர்—சொல்லவேணும்.
பெருமானை—(இந்த ரக்ஷிதத்தவபோக்ய	இச்சால்—கடகருடைய ஸமவாயம் உத்
தவங்களால் வந்த) மேன்மையை	சேர்யமென்று தோற்றுகிறது.
யுடையனானவனை	

ஆறு ;—(திருங்களாகி) ஆஸ்ரித விரோதி நிரஸநார்த்தமான த்வரையாலே சுழலாநின்ற திருவாழியைத் திருவணிகலனாகவுடைய தாய், ஈஷதுந்மிஷதரவிந்தஸத்ருஸ திவ்யவதநனான வெம்பெரு மானைக்கண்டு இறங்குநீர் தொழுதுபணி யிரடியேனிடரென்கருள்.

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக் குறித்து, ஸரீரம் சுட்டிழிந்து ஸித்திலயாகா நின்றாளென்று சொல்லுவங்கோ ளென்கருள்.

இடரில்போகம்முழ்கி இணைந்தாடும்படவன்னங்காள் *
விடலில்வேதவொலி முழங்கும் தண்திருவண்வண்டு *
கடல்மேணிப்பிரான் கண்ணனைநெடுமலைக்கண்டு *
உடலம்நைந்தொருத்தி உருகுமென்றுணர்த்துமினே. (ச)

ப — அகத்தார், அபிருபதய ஆஸ்ரிதபவ்யனானவனைக்குறித்துச் சில வன்னங்களைப் போகவிடுகருள்.

இடர்—விஸ்வேஷப்ரஸங்கம்
இல்—இல்லாதபடியான
போகம்—போகத்திலே
மூழ்கி—அவகாழித்து
இணைந்து—பிரியாதே
ஆடும்—நடையாடுவதாய்
மடம்—பாஸ்பரபவ்யங்களான

அன்னங்காள்—அன்னங்காள் !
விடல்—விச்சேகம்
இல்—இல்லாத
வேதவொலி—வேதகோஷமானது
முழங்கும்—முழங்கும்படியாய்
சண்—ஸ்ராமஹரமான
திருவண்வண்டு—திருவண்வண்டுரி
லே வர்த்திப்பானாய்

திருவாய்மொழி, சு-ப, க-தி, ரு-பா, உணர்த்தலுடல்வ்யாக்யாரம். 9

கடல்—கடல்போலே தர்ஸநீயமான
மேனி—வடிவை
பிரான்—எனக்குபகரிப்பானாய்
கண்ணனை—நாணிட்ட வழக்காம்படி
எனக்கு பவ்யனாய்
நெடு—அந்தபவ்யதைக்கெல்லே காண
வொண்ணாதபடி
மாலை—மிகவும் பெரியனுவனை
கண்டு—கண்டு
ஒருத்தி—ஒருத்தி
உடலம்—தன்ஸரீரம்

ரைந்து—பரிதிலமாய்.
உருகும்—உருகாநின்றான்
என்று—என்று
உணர்த்துமின்—அறிவியுங்கோள்.
இத்தால்—கடகருடைய (சு) “த
ஷ்டிவிவாஜிவி துவ்யந்தி
சாமந்திசு” என்கிற பரஸ்பர பக
வதநுபவ ஸௌக்யமும், அந்
யோந்யபவ்யதையு முத்தேய்ய
மென்று கருத்து (சு)

சூறு ;—(இடரில்) ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்ய வாத்ஸல்ய கல்
யாணகுணகணிதிபாண அவனைக்கண்டு, ஐயோ! ஒருத்திபடும்
பாடே இதுவென்று சொல்லுங்கோளென்று சிலவன்னங்களைக்குறி
த்துச் சொல்லுகிறாள். (சு)

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. திரியவும் சில அன்னங்களைக்
குறித்து ; அத்தேசம் புக்காரைமறப்பிக்கும், நீங்கள் புக்கா லென்
னையும் நினையுங்கோ ளென்கிறாள்.

உணர்த்தலுடலுணர்ந்து உடன்மேயும்மடவன்னங்காள் *
திணர்த்தவண்டல்கள்மேல் சங்குசேருந்திருவண்வண்டு *
புணர்த்தபூந்தண் துழாய்முடி நம்பெருமானைக்கண்டு *
புணர்த்தகையினரா யடியேனுக்கும்போற்றுமினே. (ரு)

ப — அந்தரம், போக்யத்வ ஸேஷித்வபூர்ணனான ஸர்வாதிகளைக்குறித்
துப் பின்னும் சில வன்னங்களைப் போகவிடுகிறாள்.

உணர்த்தல்—உணர்த்தலிலருமைய
யும்
ஊடல்—ஊடலில் க்லேஸத்தையும்
உணர்ந்து—உணர்ந்து
உடன்—பிரியாதேகூட
மேயும்—மேய்வனவாய்
மடம்—ஒன்றுக்கொன்று துவட்சியை
யுடையவாயிருக்கிற

அன்னங்காள்—அன்னங்காள் !
திணர்த்த—கதிப்பையுடைத்தான
வண்டல்கள்மேல்—வண்டல் மணல்
களின்மேலே
சங்கு—சங்குகளானவை
சேரும்—சேருகிற
திருவண்வண்டு—திருவண்வண்டுரி
லே

10 திருவாய்மொழி, சு-ப, க-தி, சு-பா, போற்றியான் வ்யாக்யாநம்.

புணர்த்த--தொடுக்கப்பட்ட

பூ--அழகிய

தன்னுழாய்--செவ்வித்திருத்தூழையுடைய

முடி--திருமுடியையுடையன

நம்--நம்முடைய

பெருமானை--ஸ்வாமியை

கண்டு--கண்டு

புணர்த்த--அஞ்ஜலிபந்தம்பண்ணின

கையினராய்--கையை யுடையீராய்

அடியேனுக்கும்--உங்களுக்கு ஸேஷ

பூனையான வனக்காகவும்

போற்றுமின்--ஸ்தோத்ரரூபமாட்படி

கௌலித்து வார்த்தை சொல்ல

வேணும்.

இத்தால்--கட்கருடைய பரஸ்பரவிஸ்

லேஷீருத்தவழும் உத்தேஸ்யமெ

ன்று கருத்து. (நி

ஆறு--(உணர்த்தல்) நாங்களும் உன்திறமாகச் சொல்லும் வார்த்தையை அவன் கேட்டருளா தொழியிற் செய்வதென்னென்னில்; உங்களுடைய சேவல்கள் உங்கனோடுள்ள ஆடலாலே தொழுது உங்களை யூடல்தீர்த்தாற்போலே நீங்களும் எனக்காக அவனைத் தொழுது என்றோடுள்ள ஊடல் தீர்த்துப் பின்னை என் திறம் சொல்லுவது. உங்களுக்குத்தா னித்தனைவருத்தம் வேண்டுவதில்லை, அவன்தான் இத்தனைபோது இங்கெழுத்தருளுகைக்காக வொப்பித்தருளாநிற்கும், சொல்லும் இத்தனையே வேண்டுவதென்கிறார்.

ஈ; அவ;--ஆறும்பாட்டு. சிலசூயில்களைக் குறித்து அவனுக்கென்தஸையை யறிவித்து அங்குதின்றுமொரு மறுமாரற்றங்கொண்டுவந் தருளிச்செய்யவேணு மென்கிறார்.

போற்றியானிரந்தேன் புன்னைமேலுறையுங்குயில்காள் *

சேற்றில்வானை துள்ளும் திருவண்வண்டுருறையும் *

ஆற்றலாழியங்கை யமர்ப்பெருமானைக்கண்டு *

மாற்றங்கொண்டருளீர் மையல்தீர்வதொருவண்ணமே. (சு)

ப--உநந்தம், போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸாரிஸேவ்யனாவனைக் குறித்தச் சில சூயில்களைப் போகவிடுகிறார்.

புன்னைமேல்--பசுத்திறத்தையும் பா

பாகமாய் நானாவ்ணமான புஷ்ப

த்தையுமுடைய புன்னையின்மே

லே

உறை--ஸூபாஸ்ரயமானவிஷயத்தை

ப்பற்றி யிருப்பாரைப்போலே நி

ரந்தராஸ்ரயணம்பண்ணி

பூ--அத்தாலே யுஜ்ஜ்வலவேஷங்களா

ன

சூயில்காள்--சூயில்காள்

போற்றி--(உங்கள் * நிவாஸவ்ருக்ஷா

ஸ்ரயணத்துக்கும் தர்ஸீயதைக்

கும்) மங்களாஸ்ரஸநம்பண்ணி

யான்—உங்கள்வாயது வாணாளாயிருக் கிற நான்	கை—திருக்கையைபுடையனாய், (அவ் வழகாலே)
இரந்தேன்—அந்நயகதியானார்பண் ணும் பார்த்தகையைப் பண்ணி னேன் ;	அமரர்—நித்யஸூரிகளை நிர்வஹிக்கிற பெருமானே--ஸ்ரீவாதிகளை கண்டு--கண்டு
சேற்றில்--தன்னிலத்திலே வர்த்திக் கையாலே களித்து	மையல்--என்னுடைய ப்ரமம் தீர்வது--தீருப்படியானது
வலை--வலை	ஒருவண்ணம்--ஒருப்ரகாரத்தாலே
தள்ளும்--துள்ளாநிற்கிற	மாற்றம்--மறுமாற்றம்
திருவண்வண்ணே--திருவண்வண்ணே லே	கொண்டு--கொண்டுவந்து அருளீர்--எனக்கு உபகரிக்கவேணும் அற்றல்--அமைதியாய், மதிப்பையு டையவனென்றுமாம். இத்தால் - கட்கருடைய வுத்தி மாதாயமும் அர்த்தநியதியுந் தோற்றுகிறது.
உறையு--வர்த்திப்பாளாய்	
ஆற்றல்--பெருமிடுக்களுள்	
ஆழி--திருவாழியாலே	
அம்--அலங்கருதமான	

ஆறு ;--(போற்றியான்) ஆஸ்ரிதர்க்காத்மதாநம் பண்ணினா லு
மொன்றும் செய்யாதானாயிருக்கும் ஸ்வபாவனாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி
நிரஸநார்த்தமாக அந்வரத முத்த்யதாயுதனாய், ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லே
ஷைக போகனாயிருந்த எம்பெருமானைக்கண்டு, மாற்றங்கொண்டரு
ளீர் மையல்தீர்வ தொருவண்ண மென்கிறான். (சு)

நீ ; அவ ; --ஏழாம்பாட்டு. சில களிகளைக்குறித்து, அவ
னடையாளங்களைச்சொல்லி, இவ்வடைய ளப்படியேகண்டு எனக்
காக வொருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்கிறான்.

ஒருவண்ணஞ்சென்றுபுகக் கெனக்கொன்றுரையொண்களியே *
செருவொண்பூம்பொழில்சூழ் செக்கர்வேலைத்திருவண்வண்ணே *
கருவண்ணஞ்செய்யவாய் செய்யகண்செய்யகைசெய்யகால் *
செருவொண்சக்கரஞ்சங்கு அடையாளந்திருந்தக்கண்டே. (எ)

ப--அந்தம், அஸாதாரண தர்ஸனீய லக்ஷணானவனைக்குறித்து ஒரு
களியைப் போகவிடுகிறான்.

ஒண்--வடிவழகாலே யவனையொப்புச் களியே--களியே
சொல்லாம்படியான வைலக்ஷ்ணே--பாஸ்பர ஸ்பர்த்தாளுக்களைப்
ண்யத்தையுடைய போலே யிசுவியசலி

12 திருவாய்மொழி, சு-ப, க-தி, எ-பா, ஒருவண்ணம் வ்யாக்யாநம்.

ஒண்—அழிய

பூ—பூக்களையுண்டாக்கும்

பொழில்—பொழில்

சூழ்—சூழ்ந்து

(அந்தப் புஷ்பபராகத்தாலே)

செக்கர்—செக்கர்

வேலை—காலத்தையுடைத்தான

திருவண்வண்டீர்—திருவண்வண்டீர்

(பொழிலின் போக்யதையிலகப்படா
லே தே)

ஒருவண்ணம்—ஒருபடி

சென்று—சென்று

புக்கு—புக்கு

(அந்த அமரர்பெருமானுடைய)

கரு—ஸ்யாம்ளமான

வண்ணம்—வடிவும்

செய்ய—சிவந்த

வாய்—வாயும்

செய்ய—செய்ய

கண்—கண்ணும்

செய்ய—செய்ய

கை—கையும்

செய்ய—செய்ய

கால்—காலும்

செரு—இவ்வழகுக்கு போக்தாக்களா
ஒருடையவிரோதிநிரஸத்திலே
யுய்த்துமாய்

ஒண்—போக்யமான வேஷத்தையு
டைத்தான

சக்கரம்—திருவாழியும்

சங்கு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்முமுகிற

அடையாளம்—அடையாளங்களை

திருந்த—அபரோகித்து

கண்டு—கண்டு

எனக்கு—அப்படி காண வாசைப்பட்டி

ருக்கிற வெனக்கு, (இனிதாக)

ஒன்று—ஒருவார்த்தை

உரை—சொல்லவேணும்.

கண்டபடிவந்தெனக் கொருவார்த்தை

சொல்லவேணுமென்றுமாம். இத்

தால்-கடகருடைய பகவதஸ்வராநா

காரதை தோற்றுகிறது. (எ)

ஆறு ;—(ஒருவண்ணம்) திருவண்வண்டீரில் சோலைகளுடைய
வும், தாமரைத்தடாகங்களினுடையவும் அதிமனோஹரமான வழகு
களிலே அகப்படாதே யொருவண்ணம் சென்றுபுக்கு, என்னோ
டுள்ள கலவியாலே புதுக்கணித்த திருநிறத்தையும் திருப்பவளத்
தையும் திருக்கண்களையும் திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும் திரு
வாழியையும் திருச்சங்கையும் தனக்கு திவ்யசிஹ்நமாகவுடையனா
யிருந்தவனைத் திருந்தக்கண்டு எனக்கொன்றுரை யொண்களியே !
என்கிறார்.

(எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. சில பூவைகளைக் குறித்து ;
மீண்டுவந்தெனக்குச் சொல்லலாம்படி வ்யக்தமாகக்கண்டு, ஒருமறு
மாற்றம் கேட்டுவந்து சொல்லவேணுமென்கிறார். காணவொண்

திருவாய்மொழி, சு-ப, க-தி, அ-பா, திருந்தக்கண்டு வ்யாக்யாநம். 13

ணமைக்கு வேண்டும் ஹேதுக்களைச் சொல்லிவைத்துத் திரியவும் திருந்தக்காணுங்கோ ளென்கிறுளிறே.

திருந்தக்கண்டெனக்கொன்றுமையா யொண்சிறுபுவாய் *
செருந்திருமுழல்மகிழ் புன்னைசூழ்தண் திருவண்வண்டீர் *
பெருந்தண் தாமரைக்கண் பெருநீண்முடிநாற்றடந்தோள் *
கருந்திண்மாழுகில்போற் றிருமேனியடிகளையே. (அ)

ப.—அந்தரம், ஆதிக்கயஸூசகலக்ஷணங்களை யுடையவனைக் குறித்து ஒரு பூவையைப் போகவிடுகிறாள்.

ஒண்—தர்ஸநீயமாய்
சிறு—“புலன்கொள்மாண்” என் றவடி
வுபோலே சிறுமபித் தநுபவிக்க
லாம்படி சிறுகினவடிவையுடைய
பூவாய்—பூவாய்
செருந்திருமுழல்மகிழ்புன்னை - செருந்
திதொடக்கமான நாநாவித் புஷ்ப
வருஷங்களாலே

சூழ்—சூழப்பட்டு
தண்—ஸ்ராமஹரமான
திருவண்வண்டீர்—திருவண்வண்
ரில்

பெரு—அதிவிஸ்ராலமாய்
தண்—குளிர்த்
தாமரை—தாமரைபோலேயிருக்கிற
கண்—திருக்கண்களையும்
(ல்ஸ்வாதிராஜ்ய ஸூசகமாய்)
பெரு—பெரிய
நீள்—வளர்த்தியையுடைய
முடி—திருவபிஷேகத்தையும்
தடம்—சுற்றுடைத்தாய்ப்பண்ணைத்
நால்—நாலு

தோள்—திருத்தோள்களையும்
கரு—ஸ்யாபளமான நிறத்தை யுடைத்
தாய்
திண்—காலாந்தரத்தே வேற்று நிறமா
கை யன்றியே ஸத்திரமான
மாழுகில்போல்—மஹா மேகம்போலே
யிருக்கும்
திருமேனி—திருமேனியையுமுடைய
அடிகளை—ஸர்வவஸாயியானவரை,
(அவருடையநினைவை)

திருந்த—திருந்த
கண்டு—கண்டு
எனக்கு—அவரபிப்ராயம் அறியவாசை
ப்பட்டிருக்கிற வெனக்கு
ஒன்று—ஒருவார்த்தை
உரையாய்—சொல்லவேணும்.
ருமுழல்—பச்சைநிறமாயிருப்பதொரு
லதாவீசேஷம் இத்தால் கடகரு
டையவடிவில்ஸூக்ரஹத்வமும்,
யதாந்ருஷ்டார்த்த வாதித்வமும்
உத்தேஸ்யமென்று கருத்து. (அ)

ஆறு ;—(திருந்த) ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ ஜகிதமான வழகு தானிரு
க்கும்படியைச் சொல்லுகிறாள். (அ)

14 திருவாய்மொழி, கூ-ப, க-தி, கூ-பா, அடிகள் வ்யாக்யாநம்.

ஈடு; அவ :—ஒன்பதாம்பாட்டு. சிலவன்னங்களைக்குறித்து ; ஏகாந்தத்திலே (க) “நகஸ்ரிஹாவராபுதி - நகஸ்சிந்நாபராத யதி” என்பார் முன்பாக என்னிடையாட்டத்தை யறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்.

அடிகள் கைதொழுது அலர்மேலசையுமன்னங்காள் *
விடிவசங்கொலிக்குந் திருவண்வண்டுருறையும் *
கடியமாயன் தன்னைக் கண்ணனைநெடுமலைக்கண்டு *
கொடியவல்வினையேன் திறங்கூறுமின்வேறுகொண்டே. (கூ)

ப.—அநந்தாம், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தி லத்யந்த வ்யாமுச் சஞ்ஞனவனைக் . றி த்து விலகூணங்களான சில வன்னங்களைப் போகவிடுகிறாள்.

தறையில் பாவாதபடியான செருக்கா	நெடுமலை—அதுக்கடியான வதிசுயித
லே	வ்யாமோஹத்தை யுடையஞ்ஞனவ
அலர்மேல்—பூவின்மேலேயிருந்து	னை
அசையும்—தூங்குமெத்தையிலிருப்பா	கண்டு—உங்கள் பெருமையாலே மே
ரைப்போலேகாற்று வளத்திலே	லெழ நினைத்திராதே யுள்ளறக்
அசைகிற	கண்டு
அன்னங்காள்—அன்னங்காள் !	அடிகள்—அவன் திருவடிகளையுத்தே
விடிவை—விடிவுக்குப் பாகாசகமான	சித்து
சங்கு—சங்கு	கைதொழுது—அநுவருத்திகளைப்ப
ஒலிக்கும்—முழங்குகிற	ண்ணி
திருவண்வண்டு—திருவண்வண்டுரி	கொடிய—அத்யந்தபரிதாப ஹேது
லே	வாய்
உறையும்—வர்த்திப்பாளாய்	வல்—அதிப்பாபலமான
கடிய—தான்நினைத்த காரியத்திலே	வினையேன்—ப்ராவண்யரூபமான பா
எதிர்த்தலையிலும் முற்பாடஞ்ஞ	பத்தையுடையேஞ்ஞன என்
கடுமையையுடையஞ்ஞ	திமம்—இடையாட்டமாக
மாயன் தன்னை—எதிர்த்தலை யகப்படும்	வேறுகொண்டு—ஏகாந்தத்திலேயிடங்
படியான ஆஸ்சர்யசேஷத்தங்க	கொண்டு
ளே யுடையஞ்ஞ	கூறுமின்—வார்த்தை சொல்லுங்கோ
கண்ணனை—அவ்வளவி லத்யந்த நியா	ள்.
ம்பஞ்ஞன பவ்யதையையுடைய	இத்தால்—கடகருடைய ஜன்மோத்தர்
ஞய்	ஷமும், விலகூண ஸுமநஸ்ஸ
	ம்ஸ்ஸேஷத்தால் வந்த செருக்கும்
	தோற்றுகிறது, (கூ)

ஆறு ;—(அடிகள்) சென்றால் எங்களுக்குக் காலமாயிருக்குமோ வென்ன ; நீங்கள் செல்லுமளவிலே திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளும் காலமாம், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளின வாறே, ஆஸ்ரிதருடைய ஸைஸ்த துக்கங்களை யு மொருக்கூணத்திலே போக்கியருளும் ஸ்வபாவனுப் ஆஸ்ரிதஸுலபனுயிருந்தவவனைக்கண்டு, கொடியவல்வினையேன் திறம் கூறுமின் வேறுகொண்டென்கிறாள். (சு)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. “ சில வண்டுகளைக் குறித்து, அவர் இத்தலையில் ஸத்தையுமில்லை யென்றிருப்பார், அவளுமுள னென்று சொல்லுங்கோ னென்கிறாள்” என்று ஆளவந்தாராருளிச் செய்வார் “ இத்தலை யில்லையாகி லத்தலை யுண்டாகக் கூடாது ; ‘ பெண்பிறந்தார் காரியமெல்லாம் செய்தோம்’ என்று க்ருத க்ருத யரா யிருக்கிறவர்க்கு, ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுண்டென்று சொல்லுங்கோ னென்கிறாள்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்வார்.

வேறுகொண்டும்மையானிரந்தேன் வெறிவண்டினங்காள் *
தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத்திருவண்வண்டீர் *
மாறில்போரரக்கன் மதிர்நீரெழச் செற்றுக் கந்த *
ஏறுசேவகனூர்க்கென்னையு முளனென்மின்களே. (கௌ)

ப — அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹகார்யமான விரோதிரஸந ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனைக் குறித்துச் சில வண்டுகளைப் போகவிடுகிறாள்.

வெறி (க) “ ஐஹமாஸுபூவிஸகி - ப்ரஹ்மகந்தஃப்ரவிஸகி”
என்று முக்தனுக்கு * அமார்
சென்னிப்பூவான ப்ரஹ்மகந்த
ப்ராப்திபோலே, உங்கள் போ
கவிஷயமான பூவில் பரிமளம்
ஸங்க்ரமிக்கும்படியான வடி
வையுடைய

வண்டினங்காள்—வண்டினங்காள் !
உம்மை—உங்களை

வேறுகொண்டு—இதர ஸஜாதீயபுத்தி
பண்ணாதே அத்தந்த வ்யாவ்ருத்த
புத்திபண்ணி
யான்—உங்கள் வ்யாவ்ருத்தியே தஞ்ச
மென்றிருக்கிற நான்
இரந்தேன் — உத்தேஸ்யானுன வவன்
பக்கல்பண்ணும் ப்ராப்தினை, யை,
அவனைச் சேர்த்துத்தரும் உங்கள்
பக்கலிலே பண்ணினேன்
(விரஜைக்கக்கரையான தேஸம் போ
லே)

16 திருவாய்மொழி, சு-ப, க-தி, கக-பா, மின்கொள்சேர் வ்யாக்யாநம்.

தேறு—தெளிந்த

நீர்—நீரையுடைய

பம்பை—பம்பைக்கு

வடபாலே—வடகரையான

திருவண்வண்டீர்—திருவண்வண்டீரி

ல்

மாறு—எதிர்

இல்—இல்லாத

போர்—யுத்தத்தையுடையனாய்

அரக்கன்—யுத்தக்கொளர்யுத்தவான்

ராக்ஷஸஜந்மத்தை யுடைய ராவ

ணன்

மதிள்—அரண்கலிட்ட மதிளை

நீறெழ—பொடிபொடியாம்படி

செற்று—அழித்து

உகந்த—அத்தாலே “க்ருத்தக்ருத்யர்”

என்னும்படி யுகந்திருப்பாராய்

ஏறு—அநுகூல ப்ரதிகூலவிபாகமற

வெல்லார்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நமா

ன ஸம்ருத்தியையுடைத்தான

சேவகளுக்கு—பராக்ரமதிஸயத்தை

யுடையவர்க்கு

உள்ள—தாம் சேவகஞ்செய்து விரோ

தி நிரஸநம்பண்ணிப் பெற்றவ

ளொழிய இவருமொருத்தியுள்

ளென்று

என்னையும்—என்னையும்

என்மின்கள்—சொல்லுங்கோள்

அவளை யொழிய வென்னையு மிதுக்கு

முன்பு ஸத்தையோடே யிருந்தா

ளென்னுங்கோள் என்றுமாம் இ

த்தால்—“யபொலி-ஸ-ர

லி-யஸோபி: ஸுரபி:” என்

கிறபடியே, கடகருடைய பகவ

தநுபவ ப்ரதையால்வந்த ஸௌ

ரப்யந்தோற்றுக்கிறது வெறியெ

ன்று-தேஜஸ்ஸாய் ஒளஜ்ஜ்வல்ய

மாகவுமாம். (க0)

ஆறு ; —(வேறுகொண்டு) தன்னுடைய புஜபலத்தாலே ஸகல ஜந்துஜாதமும் ஸுபரித்ராதமாய்ச்செல்லாநிற்கச்செய்தே, திருவண்வண்டீரிலுள்ள தன்னுடைய நிரவதிகஸம்ருத்தியாலே என்னை மறந்த அவனுக்கு, தனக்கு ரக்ஷணீயையாயிருப்பாள் நானுமொருத்தியுள்ளென்று சொல்ல வேண்டுமென்று சில வண்டுகளை யபேக்ஷிக்கிறாள். (க0)

ஈடு; அவ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள், காமிநிகளுக்கு காமுகர் போக்யமாமாபோலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸப்ருஹாவிஷயமாவரென்கிறார்.

மின்கொள்சேர்புரி நூல்குறளா யகல்ஞாலம்கொண்ட *

வன்கள்வனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *

பண்கொளாயிர த்துள்ளிவைபத்தும் திருவண்வண்டீர்க்கு *

இன்கொள்பாடல்வல்லார் மதனர்மின்னிடைபவர்க்கே. (கக)

திருவாய்மொழி, சு-ப, க-தி, கக-பா, மின்கொள்சேர், வ்யாக்யாநம். 17

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்பயஸித்தவர்கள் ஸ்புரத்ஸ்வ பாவரான பாகவதவிஷயத்துக்கு உசப்புக்குறுப்பாவரென்று பலத்தையருளிச் செய்கிறார்.

மின்—ஒளியை

கொள்—உடைத்தாய்

சேர்—திருமேனிக் கும் ப்ரஹ்மவர்ச்ச ஸத்துக் கும்சேர்ந்த

புரிதூல்—திருயஜ்ஞோபவீத்தத்யு டைய

குறளாய்—வாமநனாய்

அகல்—விஸ்தீர்ணமான

ஞாலம்—பூமியை

கொண்ட—அநந்யார்ஹ மாக்கிக்கொ ண்டவனாய்

வன்—கொடுக்கிறவனோடு நாட்டாரோ

வொசியற இசையும்படி ப்ரபல

மான

கன்வன்—வஞ்சனத்தையுடையவன்

அடிமேல்—திருவடிகள் விஷயமாக

குருகூர்ச்சடகோபன்—ஆழ்வார்

சொன்ன—அருளிச்செய்ததாய்

பண்—பண்ணுனது

கொள்—இயலைத்தனக்குள்ளேயாக்

கிக்கொள்ளும்படியான

ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்ளே

திருவண்வண்ணோர்க்கு—திருவண்வண் றோர்க்கேயாய்

இன்—இனிமையை

கொள்—உடைய

பாடல்—பாடலான்

இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்

வல்லார்—அப்பயஸிக்கவல்லவர்கள்

மின்—மின்போலே ஸ்ப்புரிக்கிற

இடையவர்க்கு—மத்யாவயவத்தையுடை

யவர்களுக்கு

மதனர்—மதநேறேதுவாவர்.

இத்தால்—ப்ரமாணஸாரத்தில் மத்ய

மாவயவஸ்த்தமான அநந்யஸாரண

த்வ ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைய

பாகவதர்க்கு ஹர்ஷநேறேதுவாவ

ரென்று கருத்து. இது, கலித்

துறை. (கக)

ஆரு ;—(மின்கொள்.) இப்பிராட்டி, ஒருபடியாலும் விரஹவ்ய ஸநமாற்றவும் முடியாததொரு தைஸ வரச்செய்தேயும் எம்பெருமா நெழுந்தருளா தொழிந்தவாறே, தன்னழகாலே மஹாபலியைத் தோற்பித்து அவன் அகல்ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வனடி மேற் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், மின்னிடையவர்க்கு மத னர்போக்பமாமாபோலே எம்பெருமானுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கும் போக்யமாவரென்கிறார்.

(கக)

முதல்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயகம்;

ஆறாம் பத்து.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார் ப்ரவேஸம்.

—: 0 :—

ஆறு;—(மின்னிடைமடவார்கள்.) “இப்படி தன்னை நான் நெடுங்காலம் விஸ்வலேஷித்திருக்கச்செய்தேயும் தூதப்ரேஷணம் பண்ணச் செய்தேயும் எம்பெருமான் எழுந்தருளாதொழிகிறது என்னுடைய நிகர்ஷாநுஸந்தாரத்தாலே யென்னை யுபேக்ஷித்து, அவர்கள்பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிரயத்தாலே அவர்களை விஸ்வலேஷிக் கில் தரிக்கமாட்டாமையாலே” என்று நிப்சபித்து அத்யந்த மவ ஸந்நையாய் ப்ரணயகோப யுக்தையுமாய், அந்த ப்ரணயகோபத்தா லே தோழிமாநோடும் கிளிகள் பூவைகளென்றுள்ள தன்னுடைய லீலோபகரணங்களோடுங்கூட, ‘இனி நாம் அவன் வந்தாலும் அவ னைக் கடாஷிக்கவுங் கடவோமல்லோம்’ என்று ஸமயமிட்டுக்கொ ண்டு, அவனெழுந்தருளினாலும் வந்தணுகவொண்ணாதொருபடி அநபிபவநீயையாபிருக்க; எம்பெருமானும் இவளைப் பிரிந்த நிர வகிக வ்யஸந்தாலே அத்யந்த மவஸந்நைப்பவந்து, இவளுடைய தோழிமார் அநபிபவநீயைகளாயிருக்கையாலே அவர்களைச் சென்ற னாகி அவர்களைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு இவளுடைய திருவடி களிலே விழுந்து ஸ்வாபராதத்தைக் கூடிப்பிதித்து ஸம்ஸ்வலேஷித்து தாரணம்பண்ணுகல், தன் திருநாமங்களைக்கற்பித்து வளர்த்த இவளுடைய கிளிகள் பூவைகளென்றுள்ள லீலோபகரணங்களி னுடைய வநபிபவநீயைத்தயாலே அவற்றைச் சென்றெடுத்துத் தன் திருநாமங்களைச்சொல்லுவித்து அவைசொல்லக்கேட் டாஸ்வனித் தல், இப்பிராட்டி தன்னுடைய அநபிபவநீயைத்தயாலே இவளை வந் தணுகி இவளோடே ஸம்ஸ்வலேஷித்து தாரணம்பண்ணுதல் செய் யப்பெருமையாலே ஆத்மதாரணக்ஷமனன்றியே, ஆத்மதாரணர்த்த மாக, ஸ்வஸம்ஸ்பர்ஸவிஸம்வாநாக்ஷமமான இவளுடையபந்து கழ ல்களென்ற அசேதநமான லீலோபகரணங்களையெடுத்து அவற்றை ஸர்வகாத்ரங்களாலும் ஸ்பர்ஸித்தும் ப்ரேக்ஷணம்பண்ணியு மாஸ் வனித்து லப்தாத்மதாரணனாயிருந்த விவனை அபாங்கவீக்ஷணத் தாலேபார்த்து;

ப;—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், “இப்படி கடகோபஜ்ஞமாகவாஸ்ரயிக்க வுச்சோகித்தவர், அநாதிகாலம் பகவத்தவேஷத்தாலே விமுகரான தம்மை ஈஸ்வரன் ஸ்வயத்தந்தாலே யபிமுகராக்கிக்கொண்டபடியை யாராய்ந்து; இந்த அபிமுகேகரணத்துக்கடியான வவனுடைய விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், ஆகர்ஷகமான அவயவஸோபையையும், அகேஷாப்யகேஷாபகத்வத்தையும், அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தையும், ஆஸ்ரிதகார்யார்த்தமான பரிகரவத்தையையும், ஸர்வலோக நிர்வாஹகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதஸம்ரகக்ஷணத்தி லத்யந்தாயி நிவேஸத்தையும், அதிஸயிதஜ்ஞாநத்தையும், அபிமததமமான முகஸோபையையும் அகிலப்ரகாராகக்ஷணத்தையு மநுஸந்தித்து; இந்த ஸ்வபாவவிஸேஷங்களாலே ஸ்வரூபந்விதமன்றியே தமக்குவந்தேறியான வைமுக்யத்தைக் கழித்து அபிமுகேகரித்துக்கொண்ட ஆகாரத்தை, ப்ரணயரோஷத்தாலே விமுகையாய் “அவன்வந்தாலும் முகங்கொடேன்” என்று தோழிமாரோடே கூட லீலாப்ரஸங்கத்தாலே அந்யபரதாபாவனைபண்ணியிருக்கிற கோபிகையை யநுநயித்து ஊடல்தீர்த்து ஆபிமுக்யம்பண்ணுவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸ்லேஷித்த ஆகாரமாகிற அந்யபதேசத்தலே யருளிச்செய்கிறார்.

நடு;—இவ்வாழ்வாராகிறார், ஸம்ஸார பயத்தாலும் பகவத் ப்ராவண்யத்தாலும் கைங்கர்யருசியாலும் வ்யக்திரோகத்தில் தரியாமையாலும் பகவத்விஷயத்தில் கைவைத்தா ரெல்லாருடைய படியு முடையராயிருப்பர். (க) “பொய்ந் தின்றனாநமும் பொல்லாவொழுக்கு முழுக்குடம்பும்” என்கையாலே பத்தர்படியுன் டென்னவுமாயிருந்தது; “இந் தின்றநீர்மையினியாமுறுமை” என்றுகொண்டு-அது! பொருந்தாதபடியிருக்கையாலே முழுக்ஷூக்கன்படியுமாயிருந்தது; “வழுவிவாஷடிமைசெப்ப வேண்டுநாம்” என்று கைங்கர்யத்தாலல்லது தேஹயாத்ரை செல்லாமையாலே, முக்தர்படியுன் டென்னலாயிருந்தது; “நின்னலாவிலேன்காண்” என்று-அதுதான் ஸத்தாப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலே நித்பரோடொக்கச் சொல்லாயிருந்தது; ப்ரணயரோஷத்தாலே யூநிகையாலே பிராட்டிமாரோடொக்கச் சொல்லாயிருந்தது. (உ) “விஷ்ணுநாஸத்யுஸொவ் ரொ) லொலவ தியடிஸ ௩ந: - விஷ்ணுநாஸத்ருஸோவிய்யேஸோ மவத்ப்ரியதர்ஸந:” என்று பெருமானுடைய, ஓரோ ஸ்வபாவங்க

ளுக்கு ஸகலபத ர்த்தங்களை யு மொப்பாகக் கொல் லுமாபோலே, அல் லாதார்படியடங்க லும் இவருடைய ஒரோ அவஸ்தைக் கொப்பா மத்தனை; இதுதான் பால்யாத் ப்ரப்ருதியிறையிவர்க்கு; “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து” என்றும், (க) ‘முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில - பெருமான்மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்றவாசகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிறே இவர் பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னும் இருக்கிறபடி.

இனி * ஏறாளுமிறையோனிலே அவன் வேண்டாத நானுமென்னுடைமையும் வேண்டா என்றார்; * மாசறுசோதியிலே எனக்குறுப்பல்லாத அவனும் அவன் விபூதியுடவேண்டா என்று அழிக் கப்பார்த்தார்; * பிறந்தவாற்றிலே-தரித்துநின்று குணாநுஸந்தாநம் பண்ணவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணு மென்று ஸரணம்புக்கார்; அப்பெரியவார்த்தையோடேகூடத் தூதுவிட்டார்; விட்ட ஆள் சென்று அத்தலைப்பட்டு அவனுக்கறிவிக்க, அவனும் இழவா ளனாய் ஆணைக்கருள்செய்யவந்து தோற்றினாற்போலே பதறிநடந்து வாராநிற்க, அவ்வளவு பற்றாமே கிடந்து துடித்தலமர்ந்து, “இனி இவ்வளவில் நாம் செய்ய அடுப்பதென்?” என்று பார்த்து, “முடிந்து பிழைக்கைக்குமேற்பட்ட பரிஹாரமில்லை” என்று பார்த்து அறுதியிட்டு முடியப்பார்க்கிறான்.

அது இவன் ஸங்கல்பித்த போதாக முடியலாயிராதிறே; அங் றன் செய்யலாமன்று, இவன் * ஏறாளுமிறையோனில் ‘வேண்டா’ என்றபோதே போமிதே. இனி போகத்துக்கு அவன்வரவு வேண்டினவோபாதி முடிவுக்கும் அவன்வரவு வேண்டியிருந்தது. பிரிவில் குணாநுஸந்தாநம்பண்ணி தரிக்கலாம்: அவன் ஸந்திதியில் அவனை யொழிய அரைக்கூணம் முகம்மறியிருக்குமதுக்கு மேற்பட முடிவு உண்டோ? அவன்போதின்று இத்தலையைப்பண்ணின மிறுக்கடங் கலும், அவன் ஸந்திதியிலே தான்முடிந்து அவனையே நோவுபடுத் தப் பார்க்கிறான். அவன்வரவிலே அல்பம் தாழ்க்க, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து, “இனிபிருந்து ஜீவிக்கும் ஜீவநம்வேண்டா” என்று முடியப் பார்க்கிறாளிறே பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமை. * (௨) ‘வ்ரண யாஜூவிராநாஜுவரிவிந்ஷவராவவஸு - ப்ரணயாச்சாபிமாநாச்

சபரிசிஷேபராகவம்” என்கிறபடியே. அவரோடுண்டான சிரபரிசு யத்தாலும் கலவியாலும், “என்னுடையவரன்றோ” என்கிறவேண்டப்பட்டாலும், பெருமானேமேலிட்டு வார்த்தைசொன்னான்: என் சொன்னாளென்னில்:—(க) “கிண்காலைநடுகவெவெஹ்விதா ரெலியிலாயிவஃ ! ராஜாஜாதரஃபாவு லியஃவஃபாவு விஃபாவு - கிம்தவாமந்யதவைதேஹ: பிதாமேமிதிலாதிப: ! ராம ஜாமாதரம்ப்ரப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்” என்று வாரீர், ஒரு வனுக்கு ஆற்றுவொருத்தி உண்டோ? என்னையொருத்தியையும் நோக்கமாட்டாமையே வைத்துப்போகப்புகுகிறது ! இது தன்னை எங்களையர் கேட்கில் போர வெறுப்பர்; ஒரு பெண்பெண்டாட்டி ஆணுடையுடுத்து என்மகளைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு போனவித் தனையாகாதே என்றிராமே கடுக்கொண்டுபோகப்பாரும். (உ) [ராம ஷுபாரொஷாஸஹிஷ்யத்ய - ஈர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ரு த்ய] பிறருயர்த்திகண்டால் பொறுக்கவேண்டாவோ? நான் “உம் மோடேகூடப்போர” என்று புறப்பட்டு நாலடி இட்டால், எனக்கு அத்தால்வரும் ஏற்றங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமையா லுண்டான கோபாஸூயைகளைப் பொகடும். [லஃகூஸௌஷிவொடிக்ஷ-புக்த ஸேஷ்மிவோதகம்] இதுவும் அப்படியாகாதே தான். ப்ரணயிகள் கோஷ்ட்டியிலிங்னகாணும் பரிமாற்றம் - ப்ரணயிநிகளுக்கு உண்டான தன்னேற்றம் தன்னதாயிருக்கவேண்டாவோ? [நயபிர் வீர - நயாம்வீர] என்னை அறியாதாப்போலே உம்மையும் அறிந் திலீராகில், நான் சொல்லக்கேளும். உமக்கொருகுறைகளு மில்லை காணும்; என்னைக்கொடுபோகப் பாரும். [விஸுஸ்ட: - விஸ்ரப த:] தந்தாமை யறியாவிட்டால் ஆப்தர்வாயிலே கேட்டறியவே ணுங்காணும். [வாவஃயிநவிடிதே - பாபம்மயிநவித்யதே] பொகடும்; இங்ஙனன்றாகில், நீரென்னை யிங்கே நிறுத்திப்போனால், நீர் மீண்டுவருந்தனையும் தரித்திருக்கைக்குவேண்டும் ஹேது எனக் கில்லைகாணும். இப்படியிறே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்தாலிருக் கும்படி.

22 திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, மின்னிடைமடவார் ப்ரவேஸம்.

இன்ன மிவ்வளவேயோ? இவர்தாம் இலக்காகச் சொன்னவையிறையிவை. இவர் வரவிட்ட ஆனின் முன்பேயும் * (க) “க-ஸ லீயடிகாகு-ஹ் தஃ கி-ந-ஸா-மர-ரெவதா-ஹ் | உ-ஹீ-ஹ-தி-கொ-வெ-ந-ய-மா-ஹா-ந்-நிரி-வொ-தி-தஃ - கு-ஸ-லீ-ய-தி-கா-கு-த-ஸ்-த-தஃ கி-ம் து-ஸ-க-ர-மே-க-லாம் | ம-ஹீ-ம்-த-ஹ-தி-கோ-பே-ந-ய-கா-ந்-தா-க்-கிரி-வோ-த்தி-தஃ” என்னுமவனிறே [கா-க-ஹ் - கா-கு-த-ஸ்-த-தஃ] - ப-ர-ப-ரி-ப-வ-ம் பொ-ரு-த-கு-யி-லே-ய-ன்-றே தாம் பிறத்தது; “பிறர்க்குவந்தவை பரிஹரிக்கும்த்தனையல்லது, தமக்குவந்தது பரிஹரிக்கலாகாது” என்றிருக்கிறாரோ? [கி-ந-ஸா-மர-ரெவதா-ஹ் உ-ஹீ-ஹ-தி-கி-ம் து-ஸ-க-ர-மே-க-லாம் ம-ஹீ-ம்-த-ஹ-தி] “தரவதரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் கடிந்தரவ்யத்துக்கு ஓரம்பும் வேணும்” என்றிருக்கிறாரோ? கடலில் நீரே நெய்யாக எரிக்கவல்ல அம்புடையவரன்றோ. ஒக்கக் கைப் பிடித்தவர்களாகிலும் பரிவட்டம்பேணியிருக்கும்படிவைத்தாரிறே; ராஜாக்களுக்கு பூமியும் ஸ்த்ரீபோலேயிறே; ஈஸ்வரர்கள் ஸ்ருஷ்டித்தபடி கிடப்பது இவர் கண்சிவக்குமளவுமாகாதேயென்றும், (உ) “ய-ஜ்-ட-வ-ப-ஷ-ஸ-த-ஜ-த-ஸு-ரா-ஜ-ஹ்-ஹீ-வ-வ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ந-ய-தஃ வ-ஷ-தி-ஹ் - த-ர்-மா-ப-தே-ஸ-ர-த-த-ய-ஜ-த-ஸ்-ச-ரா-ஜ-ப-ம் மா-ஞ்-ச-ா-ப-ய-ர-ண்-ய-ம் ந-ய-த-ப-த-ா-தி-ம்” என்கிறபடியே பித்ருவசநபரிபாலநம் பண்ணப் போந்தாரோ? என்னை நலிகைக்காகப் போந்தாரத்தனையிறே என்றும் - இப்புடைகளிலே சொன்னவை அநேகமிறே.

இவளும் * மாசறுசோதிதொடங்கிப்போர நோவுபட்டு, அது தன்னை * வைகல்புங்கழிவாயளவும் வரப் பாடாற்றி, அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே தூதுவிட்டு, தூதவாக்யமத்தலைப்பட்டு மீளுவதற்குமுன்னே பற்றுதபடி பதறி, “இனி அவன்றான்வந்தாலும் ஸம்ஸ்லேஷமாய் அதுவிஸ்லேஷாந்தமாபல்லது இராது; ஆனபின்பு, அவன்வந்து கலந்துபிரிந்தகோள்வாய் பொறுக்க அரிதாயிருக்கும்; அநந்தரம் பிரிவாகிற புதுக்கோமுற்றவன்வந்து முதன்மை கொண்டாடும்தில், முகம்பழகின வ்யதையே யமையும்” என்று ஆற்றுமை தோற்றவிருந்தாள்.

எங்கனே யிருந்தாளோவென்னில் ? (க) [ஹிஹிஹித நஹிநீவ நஷுஸொஹா - ஹிமஹதநநிநீவநஷுடஸோபா] பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக் கலந்துபோந்த விவளுக்கு வந்தேறியானபிரிவிதே : அத்தாலே அழகழிந்திருந்தான். [வ்ருஸ நவாஜியா - வ்யஸநபரம்பரயா] பிரிவோபாதி கலவியும் வந்துகழியப பெற்றதில்லை. [கூதிவீயூஜாநா-அதிபீட்யமாநா] ஆஸ்ரயத்தின ளவில்லாதபடியாயிருக்கை. [வஸஹவாரஹிதெவவகூவாகீ-வஸஹ சரஹிதேவசக்ரவாகீ] வருமளவும் உணர்ந்து பொறுத்திருக்கமாட்டாதிருக்கை அவற்றின்படி யங்கனேயிதே. [ஜநகஸு - தா-ஜநகஸுதா] “இவைவரும்” என்று வளரப்பெற்றதில்லை. [கூவணாஃ உஸாஃபூவஹா - க்ருபணம்தஸாம்ப்ரபந்நா] கீழ்ச்சொன்னவிவை பொன்றும் ஒப்பாகமாட்டாது, சிலசொல்லிற்றமித்தனை, இவளும் அப்படியே, “முகம் பழகினவாற்றாமையோடே யிருந்து முடிய வமையும் ; இனி, அவன் வரவு நமக்குவேண்டா” என்றிருக்கிறான்.

இவள் தானிப்படி பாரிக்கைக்கு அவன்றன் வாராநின்றானேவென்னில் ? - அவன் வரவுக்கு ஸூசகமான நன்னிமித்தங்கள் அநேக முளவாயிருந்தன. (௨) [வக்ஷீவ - பக்ஷீச] பக்ஷியானது சிறகை விரித்தது. † (பக்ஷத்தையுடைத்தென்கிற விஸேஷணத்துக்கிது வேயிதேகருத்து.) [ஸாவாநிஹய - ஸாகாநிலய:] உலர்ந்தகொம்பிலன்றிக்கே, பசுமையையுடைத்தான பனையிலேயிருந்தது. வருக்ஷத்தை வலமாகவந்து, தழைத்தபனையிலே நற்றரிக்க இருந்தது. [பூஹுஷ்டி - ப்ரஹ்ருஷ்டி] அங்குள்ள பலாதினை புலிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படி இருந்தது. [வ - நஃ] வ - நஃபுரோதிலிஸாநவாஜி - புநஃபுநஸ்சோத்தம ஸார்த்தவவாஜி] மேன்மேலென நல்வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கிற்று. அதுக்கு மேலே, [வஸஸாமதாஃவாஜி - புநயாநஃ - ஸுஸ்வாகதாம் வாசமுதீரயாநஃ] இவ்வளவல்லகிடாய் அத்தலைபட்டது என்று சொல்லுமாபோலேயிருந்தது. [வ - நஃவ - நஃபுரோதிலிஸாநவாஜி - புநஸ்சோதயஜீவ] வரவு நிர்சிதமான பின்பு, குளித்தலொப்பித்தல் செய்யாதிருக்கிறது என்னென்று சொல்லுமாபோலே யிருந்தது.

[ஹுஷ்டஃ - ஹ்ருஷ்டஃ] வந்தால் பிறக்கும் வேறுபாடுதோற்ற உடம்புமயிர் எறிந்திருந்தது. (க) [தயோ ம தாஸு-ததாதகாம்] (உ) “ர ஹ ஸு ஹி ப்ரகாஸ ஹி - ர ஹ ஸ்யஞ்சப்ரகாஸஞ்ச” என்றுகொண்டு ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே யுள்படியெல்லாம் தோற்றக்கடவதாகப் பெற்றுடையனான ருஷிக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி யிருக்கிறபடி. [தாஸு - தாம்] தர்மிக்குமேற்பட அவ்வருகொன்றின்றிக்கேயிருக்கை. [வ்யுபிதாஸு - வ்யதிதாம்] கீழ்ச்சொன்னவை ப்ரக்ருதியாய், வ்யஸதமுள்ளது மேலேயென்று தோற்றம்படியாய் இருந்தாள்; (ங) “ஸஜாஜ்ஜாடிஸு த்ரூஹஸு- ஸமாத்வாதஸாதத்ராஹம்” என்று பன்னிரண்டாண்டு கலந்துபிரிந்த இவளுக்கு அநொன்றுந்தோற்றத்தே துக்கத்தையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியா யிருந்தாள். [சுநிதிதாஸு - அநிந்திதாம்] அத்தலையைப் பிரிந்தா விருக்கக்கடவடியே யிருந்தாள். இப்படி யிராதவன்று நிந்திதையேயாகாதே. [வ்யுவதஹஸு-தாஸு - வ்யபேதஹர்ஷாம்] “ஹர்ஷம் குடிபுகுந்தபோயிற்று” என்று தெரியாதா யிருக்கை. [வ்ரிஜீ நபாநஸாஸு - பரிஜீநமாநஸாம்] ஹர்ஷம்வந்தாலும் ஆஸ்ரயமுமின்றிக்கேயிருக்கை, [ஸா - ஹாஸு - ஸாபாம்] மன்னின்றுவந்த நகடுபோலன்றிறே குணதிகவிஷயத்தைப் பிரிந்தால் இருக்கும்படி; கடலேறிவடிந்தாற்போலே யிருக்கிற அவ்விருப்புதனக்கே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கை. [நிதிதூநிஸா - ஹாநிவஜிரொ-சிமித்தாசிஸாபாநிபேஜிரே] நிமித்தங்களானவை இத்தலைக்கு நன்மைசொல்லித் தந்தாம் ஸ்வரூபம் பெற்றன. [நாஸி யாஜு-ஷ்டிவொவஜீவிநஃ - நரம்ஸிரியாஜுஷ்டமிவொபஜீவிநஃ] ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மிக்குச் கிஞ்சித்தகித்து ஸ்வரூபம்பெற்றன; என்போலவென்னில்?—அர்த்திகளாயிருப்பார் உதாரர் பக்கவிலே சென்று தந்தாம் ப்ரயோஜனம் பெற்று ஹ்ருஷ்டராமாபோலே. இப்படியாயிருந்தன நிமித்தங்களின் அளவு.

இனி, அவனளவு பார்த்தால் (ச) [சுரொவாயதிவாடிவாடிஷ்டஃ ஆர்த்தோவாயதிவாத்ருப்தஃ] ஆர்த்தனய் ஸரணம்புகவுமாம்; அன்றிக்கே, நாம் திருநாமங்களைச் சொன்னால் சேவகர் நம்மை ஆசேஷ

(க) ரா - ஸு - உக - க.

(உ) ரா - பா - உ - நங்.

(ங) ரா-ஸு-நங்-கள.

(ச) ரா-பு-கஅ-உஅ

பித்துச் சொல்லுமாபோலே செருக்காலே சொல்லுமாம். இங்ஙன விகல்பிப்பானென்? ஆர்த்தனுக்கன்றோ பலப்ராப்கியுள்ளது? மற் றையவனுக்கு உண்டாகச் சொல்லுகிறவிடம் ப்ரஸித்தமன்றிறே யென்னில்?—இஸ்ஸலோகத்தால், ஸரணாதலக்ஷணம் சொல்லு கிறதல்ல: ஸரண்பலக்ஷணம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய ஆர்த்தி தானு முபாயத்தில் அவ்யயிபாதிதே; ஆனபின்பு அவனோடுவ னோடு வாசியில்லை. “தந்தசையறிந்து, ‘நமக்கொருகைம்முத லில்லையாயிருத்தது’ என்று தன்குறையை அறிவிக்கவும் மாட்டாத படியாயிருந்தான்; ஆனபின்பு, இவனுக்கு காமே யாகாதேயுளோம்” என்று திருவுள்ளம் இவன்பக்கலுன்றியிருக்கும். [வரெஷாஹார ணாம தஃ சுரி: - பரேஷாம்ஸரணாதத: அரி] - ஸத்ருக்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸரணாததனு ஸத்ருவாயிற்றிவன். அதென் என்னில்;—“ஸரணம்” என்கிற உக்கியைச் சொல்லுகையாலே ஸரணாததன் என்னவுமாய், அகவாயில் இல்லாமையாலே ஸத்ருவெ ன்னவுமாயிருக்கை. அன்றிக்கே, பூர்வவருத்தத்துக்கு அநுதாப மில்லாமையாலும், இப்போது ‘ஸரணம்’ என்கிற ஸப்தத்தைச் சொல்லுகையாலும், இரண்டும் சொல்லலா யிருக்கை. (க) “கொன் றேன் - அன்றே வந்தடைந்தேன்” என்றுமாபோலே, [வாணா ளுவரி த்ருஜி - ப்ராணாஹித்யஜ்ய] - ப்ராணங்களை யொருதலை யாகவிட்டு, “வாணா நவி” என்னவேண்டாவோவென்னில்?— அவன்சொன்ன சொலவுக்கு இதொன்றும் போராமையாலே அநு வேண்டாவாயிற்று. [ரக்ஷிதவ்யுக்ஷ தா த்நா - ரக்ஷிதவ்ய: க்ரு தாத்மநா] ஸரிக்ஷிதமநாவா யிருக்கும்வனால் இத்தனையும் செய்யப் படும், அறிவுடையார்க்கித்தனையும் செய்தல்லது நிற்கவொண் ணது. இதிறே அவன்படி.

“இப்படி, களித்து ‘ஸரணம்’ என்றாலும் பொறுக்கமாட் டாதவன், *மாசறுசோதியேதொடங்கிப்போரமிறுக்குப்பட்டு நாலு ப்ரபோகம் அடுத்து ஸரணம்புக்கு, அவ்வளவிலும் முகங்காட்டா தொழியச் செய்தேயும் தூதுவிட்டு, ‘இப்படி இம்மிறுக்குக்களெல் லாம்பட்டது நம்மையுத்தேசித்திறே’ என்றிருக்கும்” என்றிருக்கை யாலும், இவ்வளவுமவ இவந்தான் முடியாதே கிடக்கையாலும்;

அவன் ஸ்வபாவத்தை விஸ்வஸித்திருக்கையினாலும், அவன்வரவுக்கு த்யோதகமான ஸந்திமித்தங்கள் அநேகங்களுண்டாகையினாலும், இதெல்லாங்கிடக்க “நம்முடைய பாக்யஹாரிதான் அவனை நம்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தும்” என்றிருக்கையினாலும், “பிரிவு அசிஷ்டமான தஸையிலே போகவல்ல தீர்வஜ்ஜன்; வரவு அசிஷ்டமான தஸையிலே முன்னேவந்து நிற்கவும்வல்லன்” என்றிருக்கையினாலும், “இன்னமுமொருகால் கலந்துபிரிந்து நம்மைமுடிக்க வேணும்” என்றிருக்கையினாலும், “வரவுதப்பாது” என்று அவன் வரவை நிர்ஸயித்து - தோழிமாருந்தானுமாக “இனி அவன் வந்தாலு மவனுக்கு முகங்கொடுத்தல் வார்த்தைசொல்லுதல் செய்யக்கடவோமல்லோம்” என்று ஸங்கல்பித்து, “அவனறியாததோரிடத்தே போயிருக்கவேணும்” என்று பார்த்து; காயாம்பொழிலாய் அதிலே விளையாடுகூழலாய் அதின் நடுவே அதி மனோஹரமாய் இருப்பதொரு மண்டபமாய், அதிலே இவர்களெல்லாருங்கூடிக்கழகமாகவிருந்து, வந்தாலு மவனுக்கு இட்டெடுகொள்ளுகைக்குப் பற்றாசில்லாதபடி பூவை கிளிதொடக்கமான அசேதநமாயும் சேதநமாயுமுள்ள லீலோபகரணங்களை ஊரழிபூசலில் அரணுள்ள கோட்டைகளிலே சரக்குவாங்குவாரைப்போலே ஒரிடத்தே திரளவாங்கி, இனி இவர்கள் மறந்தவை ஏதேனுமுண்டாகில் அதுபெற்று அவனுக்கு ஸத்தையுண்டாகவேண்டும்படியாய், இப்படி யிவர்கள் சமயமிட்டு, வந்தாலும் அவனுக்குப் புருரவொண்ணாதபடி அநாதரமாகி நகன்மதினே உரக்கவிட்டு, அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வங்கொண்டு காரியங்கொள்ளுகைக்கு ஒருவழியில்லாதபடியும் ஸர்வபுக்தித்வங்கொண்டு வ்யாபரிக்கவொண்ணாதபடியாகவும் இவர்கள் வ்யவஸ்தை பண்ணியிருந்து - க்ருஷ்ண வருத்தார்தம் சொல்லுவார் (க) “கஹிஸுக்ஷுஸு - கச்சித்ஸுக்ஷுஸு - கச்சித்ஸுக்ஷுஸு” - என்று இப்பிதற்றுத்தானென் என்று, (உ) “சுயவாகிஷ்டாபாபெவெ - அநவாகிஷ்டதாலாபை” என்பாராய், ஆஸுரப்ரகிருதிகளான உகவாத ஹிரண்யாதிகள் கோஷ்ட்டிகளில் திருநாமம் சொல்லுகை அஸஹ்யமாமோபாதி, இவர்கள் கோஷ்ட்டியிலும் உகவை தலைமண்டையிட்டு, திருநாமஞ்சொல்லில் நெஞ்சு சிவிட்கென்னும்படியாய்க் கொண்டிருந்தார்கள் இவர்கள். இது இத்தலையிருந்தபடி.

இனி, அத்தலை இருந்தபடியென்னென்றால்; “வேறுகொண்டு உம்மையானிரந்தேன்” என்கிற ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டது. (க) “ஸ-ஸிஸ-ஸாஃ-ஸ-ஸிஸ்வா” நல்லது செவிப்படும்வனிறே. இவ்வளவில் ஆறியிருக்குமவனன்றே; (உ) “வாபாவபாவஹஃ-பரமபதமாபந்” - என்றுகொண்டு ஸ்ரீகஜேந்த்ராம்வானுடைய ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டபோது (ங) “கஸ்குதவ;ணீதகீணி வாஹகுகிபி திவாகுஹாஹ்வஹபு” - சுவாஹநவாரிஷியபு - அஸ்வீக்ருதப்ரணீதமணிபாதுகம் கிமிதிகசாகுலாந்ஃபுரம், அவாஹந பரிஷ்க்ரியம்” என்கிறபடியே திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளப்பற் றுமை வெறுந் தறையிலே பத்தெட்டடி இட்டும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி களிலும் நினைவுக்குமேற்பட ஒன்றும் காணாமையாலே, இப்பதற்றமி ருந்தபடியால் “இது இவ்வளவுகளிலன்று; இதுக்கடியென்?” என்று திவ்யாநந்தஃபுரம் கைநெருக்கும்படியாய், பாவஜ்ஞான பெ ரிய திருவடியைப் பண்செய்தேறப்பெறுதே வெறுப்புறத்தேமேற் கொண்டு “ஹவதவ்ஸுராபெயநஜஃ - பகவதஸ்த்வராயநமஃ” - என்று அறிவுடையார் ஈடுபடும்படிவந்து தோற்றினற்போலவும்;

த்ரௌபதியை துஸ்ஸாஸநன் நலிகிறபோது ரக்ஷகராக ப்ரஸி த்தரான பர்த்தாக்கள் ஐவரிருக்க, (ச) “மொவிநெ தியடாகுநுசு-கோவிந்தேதியதாக்கரந்த” என்று நம்மை ரக்ஷகராக நினைத்துக் கூப்பிட, “பாஹ-ஹவாலிநபு-மாம் தூரவாலிநம்” என்று ‘நான் ஸந்திஹிதனாய் உதவப்பெற்றிலேன் அவளாபத்துக்கு’ என்றுநொ ந்து, “அவள் தனக்கு அடுக்குப்படி செய்தாள். நான் அவதரித்தே அவதாரப்ரபோஜநமொன்றும் பெற்றிலேன்” என்று இழவாளாய், தரம்புத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து இவள் குழலையும் முடிப்பித்து விரோதிவர்க்கம் கிழங் கெடுத்துப் பொகட்டு * தன்னுடைச் சோதியேற எழுந்தருளுகிறபோதும் (ரு) “நாதிஸ ஸபிநாஃ-நாதிஸ்வஸ்தமநா:” என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டாற் போலவும்; (சு) “ஸாதஸு மதொஹிஷு ஸாபுநிவஹ-தாஸநஃ பாஹ்யா திவஹ-ஹவ்யாஸு, ஸதொபிததததததத - ஸாதஸ்ப

(க) ஸஹஸ்ரநாம

(உ) விஷ்ணுதர்-சுக்-சௌ.

(ங) ஈ-ஸ்த-உ.

(ச) பாரத-உத்தியோ-ருஅ-உஉ.

(ரு) பாரத.

(சு) பாரத-ஸாந்தி-சக்-சக்.

28 திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, மின்னிடைமடவார் ப்ரவேஸம்.

கதோபிஷ்மஸு ஸாம்யந்திவ ஹுதாஸநு-மாம்த்யாதிபுருஷவ்யாக்
 ரஸ்ததோ மேதத்கதம்ந:” என்றுகொண்டு ஸரதல்பகதரான்
 ஸுநீபிஷ்மார்க்கு முற்பாடராய் உதவ வேண்டியிருக்கப் பிற்பாட்
 ரானோம் என்று நோவுபட்டாற்போலவும்; (க) “தெநதெநத
 நுபுதாஃ - தேநதேதமநுவ்ரதா:” என்று என் முற்பாடு கண்டு
 அநுவர்த்திக்கக்கடவர்கள் முற்பாடராம்படி நாம் பிற்படுவதே
 என்றிருக்குமவனிதே ; இப்படிகளாலே திருவுள்ளம் போர
 விரங்கி(உ) “வ ஸீடிஹைவஹொபெ ஹீ ரெஷாஹிபீராத
 ஹாயீஹிபெஸாஹம் விஹெஸாஹவஹெஸாஹெயாஹவஹித:
 ப்ரஸீதந்து பவந்தோமே ஹீரேஷா ஹிமமாதலா, யதீந்ருஸா
 ஹம்விபரை ருபஸ்த்தேயைருபஸ்த்தித:” என்று தண்டகாரண்ய
 பரிஸரவர்த்திகளான ருஷிகளுடைய ஆர்த்திக்கு முற்பாடராய்
 உதவப்பெற்றிலோமென்னும் இழவாலே லஜ்ஜித்து, அவர்களைக்
 காலேக்கட்டிப் பொறுப்பித்துக் கொள்ளுமவனிதே ;

இனி (ங) “வ்யஸுதெஷுபீநுஷுணாபு - வ்யஸுநேஷு
 மதுஷ்பாணம்” என்று ஸாமான்யத்திலே இருக்கும்படிகண்டால்,
 ப்ரணயிபி ஒருதலையானால் சொல்லவேண்டாவிதே “நாம்கிட்டி
 நின்று கையைக் காலேப்பிடிக்க வேண்டும் விஷயம் ஒரு திரியக்கின்
 காலிலே விழும்படி நாம் பிற்படுவதே ! நமக்கினியொரு பும்ஸ்த்வ
 மாவதென் ? நாம் அங்கு இனிப்போய்ச் செய்வதென் ? இங்கிருந்து
 செய்வதென் ? என்றுகொண்டு தடுமாறி, இத்தலையோடே
 கலந்தல்லது தரிக்க மாட்டாதானாய், இவர்களிருந்தவிடத்துக்கு
 அதுரளிபாக்குஷ்ட மாகவந்து. ப்ரணயகோபத்தாலே அணுக
 வெண்ணாத படியிருக்கிற இருப்பைக்கண்டு, “இத்தலையில்
 அபிஸந்தியைக் குலைத்து நாம் கூடினோமாம் படியென் ?”
 என்று சிந்தித்து, “அழகு கொண்டு வெல்லுவோம்” என்று
 பார்க்கில், ஸௌந்தர்யம் கொண்டு தண்ணீர் வார்ப்பாரில்லை
 யிக்கோஷ்டடியில் ; (ச) “சூஹிதெக்ஷணா - அஸிதேக்ஷண”
 என்கிற தன்னேற்றம் உண்டிதே இத்தலைக்கு; இனி, “மேன்
 மைகொண்டு வெல்லுவோம்” என்று பார்க்கில், அந்த :

(க) ரா-அயோ-கௌ-கடு

(உ) ரா-ஆ-கர-க

(ங) ரா அயோ-உ-சு-0.

(ச) ரா-ஸு-கக-

புரத்தை ஆணைக்காலிட்டுத் துகைப்பித்து புஜிக்கவொண்ணாதே ; இனி இவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்குத் தாழ்ச்சியேயிறே பரிகரம் அது இத்தலையின் கடாசூழ்ம் பெறுதிருக்க ப்ரவர்த்திக்குமன்று : நிஷ்ப்ரயோஜம்மிறே ; இனி இத்தனையும் செய்தால், ஆசையற்றுப் போகைக்குத் திருவடிகள் பேராதே ; இசைவின்றிக்கே இருக்க, மேல்விழமாட்டானே ; இனி வீழக்காடுபாராதே மேல்விழமன்று, ம்ருதுப்ரக்ருதியாகையாலே இழக்கவரிலும் வருமே ; இனி, சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்திஹிதமாயிருக்க, பெருவிடாய னானவன் அழிஞ்சுக்காடேறப் போசுமாட்டானே ; அதாவது “இவன் அல்பம்தாழ்த்தான்” என்று வெறுத்து, “புகுருவானல்லன் நம் கோஷ்டியில்” என்றிருக்கிற இவர்களைவிட்டு நாட்டாரோடே உறவுபண்ணப் போவானன்றே ; இனி “ஒருபடிபொருந்தினோமாம் விரகென்?” என்று கடல்கடந்த திருவடி பட்டதெல்லாம் பட்டு (க) “ராஜாடிஸ்ரயொநாஜி-ராஜாதஸாதோநாம” என்னும் அளவன்றே ; இனிச் செய்யவடுப்பதென்? என்று (உ) “வஸவஸவஹு-வியாண்டினாடி-வஸம் பஹுவிதாட்சிந்தாம்” என்று மனோரதித்து, “நந்தலையும் அவர்கள் காலுங்கிடந்ததாசில் காலைக்கட்டிப் பொருத் திக்கொள்ளுகிறோம்” என்று அறுதியிட்டான் ; தலையான உபாயம் இடதிற்காட்டிலில்லையே : இதுதான் அடியிலே கண்டதொன்றிறே

ஆக, இப்படி அறுதியிட்டு, தன்னிறத்தோடு ஒக்க விகல்பிக் கலாவதொரு சோலையுள்ளிட்டு அவளுக்குக் தோழிமார்க்கும் தெரியாதபடி கிட்டச்சென்று, அவர்களைக் காணப்பெறுதே விடா ய்த்தவன் கண்களாரளவும் நின்று விளை நீரடைத்துக்கொண்டு க்ருதார்த்தனாப் நின்றுன். ஆலோகாநந்தரம் ஆலாபாதிகளிலே ஸ்ரத்தை வர்த்திக்குமிறே, அதுவும்பெற்றிலன் ; அவ்வளவிலும் தனக்கு ப்ராணதாரகமான இவர்களுடைய பூவை கிளிதொடக் கமானவற்றினுடைய இனிபபேச்சைக் கேட்கப்பெறுமையாலும் மிகவும் தளர்ந்து ; “தானும் அவளுடானால் அவளிற் காட்டிலும் தன் பக்கல் ப்ரேமமிரட்டித்திறே தோழிமாரிருப்பது ; பிரிவிலும் அப் படியே” என்றிருந்தான் ; அவர்கள் அங்ஙனன்றிக்கே அவளிற் காட்டிலும் கோபமதிபயித்திருந்தார்கள்.

30 திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, மின்னிடைமடவார் பரவேசம்.

(க) “ஸஹ்யாத-புரணா மாவஸு - ஸ்ப்ராதூப்சரணௌகா
டம்” என்று புருஷகாரம் முன்னாகத் தன்பக்கல் புகுந்தார்க்குத்
தன் திருவுள்ளம் இரங்கும் படிதான் அறியுமே; இங்கு அப்படியே
அவர்கள் புருஷகாரமாகவும் பெற்றதில்லை; இனி இத்தலையினைச்
வுண்டானலும் அவர்களிசையாதவன்று அழைக்கவும் போகாதே
(உ) “உ-தூஸ்யாஹயம்பா-தக்கமஸ்யாபயம்மயா” என்றாலும் (ங)
“வய்யு-காபு-வத்யதாம்” என்றவர்தம்மையிட்டே (உ) “சூநய-
ஆநய” என்ன வேண்டிற்றிறே; அவ்வழிகளாலும் ஒருமுகம் பெற்
றிலன். (ச) “நஜீவெயங்குணவி-நஜீவேயம்சுணமபி” என்றும்
(ரு) “சுணெவிதெயலி-ஹொதி-ஹொஹி - சுணேபிதேயத்
விரஹோதிதுஸ்ஸஹு” என்றும் சுணமாத்தாவிஸ்ஸேஷமும் பொறு
க்கமாட்டாதவன். அவர்கள் ஸந்திதியிலே முகம்பெறாமே நின்று
பிழைக்கமாட்டானே;

இனி இவன்தன் அணுகுதலாலே இவர்களிருந்த விடம்
அடங்கலும் (க) “ஸொஹயநுடிணகாரணபு - ஸோபயந்தண்ட
காரண்யம்” என்கிற படியே மயிற்கழுத்துச்சாயலாய் இவனுடைய
நிரந்தரகடாசூபாதத்தாலே புளகிதகாத்ரைகளாய், இவனுடைய
கடாசூபாதத்தா லுண்டான ஸைத்யம் இவர்களுடையப்ரணயரோ
ஷத்தால் வந்த கோபாக்கியும் விரஹாக்கியுமன்றாகில் பொறுக்க
வரிதாம்படியாய்; கோபந்தான் அவன் ஸந்திதியிலே மிகைத்து
வாரா நிற்குமிதே, இவ்வோலசுணங்களைக்கொண்டு இவன் வந்த
மையை நிச்சயித்துத் தங்கனிலே ஒருமித்து முகம் மாறியிருக்க;
இவனும் அவ்விருப்பைக்கண்டு எதிரிகளிட்ட மகிளாகிலிதே முறித்
துப் புகலாவது; கிட்டப் பெருமையாலும் ஸந்திதியாலும் ஆற்
ருமை கரைபுரண்டு கால்தறையில் பாவாதபடியாய்க்கொண்டு தடு
மாறிவருகிற ஸமயத்திலே, இவனுடைய ஜீவாத்ருஷ்டத்தாலே
இவர்கள் மறந்துபோன பந்தும் கழலும் இவன்காலிலேதாக்க;
அப்போது, இருட்டறைகளிலே தடவிக்கொண்டு வாராநின்றால்
உறியும் வெண்ணையும் கையிலே தாக்கினால் ஹ்ருஷ்டமாபோலே
பெரிய ஹர்ஷத்தோடே விழுந்து இவற்றை எடுத்துக்கொண்டு

(க) ரா-அயோ-நக-உ.

(ங) ரா-யு-கன-உஎ.

(ரு) ஸ்தோ-ர.

(உ) ரா-யு-கஅ-நக.

(ச) ரா-ஸ-கக-கல.

(சு) ரா-ஆ-நஅ-கச,

அத்தலையில் பண்ணின் வ்யாமோஹம் அடங்கலும் இதிலேதோற்
றும்படி கண்களிலே ஒற்றிக்கொள்வது தலையிலே வைத்துக்கொள்
வதாய். பிராட்டி திருவாழி மோதிரங் கண்டு பட்ட தெல்லாம்
பட்டான்.

(க) [ஹ்ரீக்ஷா வக்ஷாணாலா - க்ருஷீத்வாப்ரேக்ஷமா
ணஸா] “ராவணன்மாயையாலேவந்ததோ?” என்னும் பயத்தாலே
முற்படக் கண்களைக்கமாட்டாதே யிருந்தாள்: “அத்தலையாலே
வந்தது” என்று தெளிந்தபின்புகண்மாறவைக்கை அரிதாம்படியா
யிருந்தாள். [லா வெ,க்ஷாணா - ஸா - ப்ரேக்ஷமாண]
(உ) பஸ்யுஷேவி - பஸ்யதேவி” என்கொண்டு முன்பு பார்
வைக்கு க்ருஷிபண்ண வேண்டும் படியிருந்தவள்தானே கண் மாற
வைக்கைக்குக்ருஷி பண்ணவேண்டும் படியாயிருந்தாள். [ஹ-ஹ்
க்ரவிஹ்ருஷணஸு - பர்த்துக்ரவிபூஷணம்] முதல்கைப்பிடிக்கிற
போது உறுத்தினபடியை நினைத்தாள். [க்ரவிஹ்ருஷணஸு - க்ரவி
பூஷணம்] * அணிமிகுகாமரைக்கையிறே ; ஆபரணத்துக்கு ஆபர
ணங்காணும். [ஹ்ராராவீவ - பர்த்தாரமீவ] இவன் இத்தைத்
திருக்கையிலேகொடுத்தவாறே. இக்கோடே சேர்ந்த விரலையும்
தோளையும் நினைத்தாள்; அந்தினைவுதான், தான் இக்கரையில் ஆளா
கவும் அவர் அக்கரையிலாளாகவும், கடல் இடையிலேகிடக்கிற
தாகவும் அறிந்திலள் ; ஒரு படுக்கையிலே கூடவிருந்ததாக நினைத்
தாள் ; ஒரு சூது சதுரங்கங்களிலே தோற்றுத்தன் கையிலிருந்த
தாக நினைத்தாள். “இவ” என்கறான் ருஷி ; ஜநநீஸமாதியாலே.
இவளுணர்ந்தாலென்படக்கடவென்று [ஜாநிகீ - ஜாநகி] ஸோ
கஹர்ஷங்களுக்கு இளையாதகுடியிலே பிறந்தவள். [பி-பிகாஹ
வஸ - முகிதாபவத்] ஹ்ருஷ்டைபானாள். அப்படியேயாயிற்று
இவனும் இவைபெற்றபின்பு.

ஸம்ஸாரி, முக்தனானால் அவனுடைய லீலோபகரணமும்
போகோபகரணமும் ஸம்மாயத் தோற்றக்கடவது ; ஆகாரந்தர
மான ஸ்ம்ருதியில்லையே: ததீயத்வாகாரத்தாலே நித்யவிபூகியோ
டொக்கத் தோற்றுமித்தனை ; அப்படியே இவளுடைய லீலோப
கரணமும் போகோபகரணமாய்த் தோற்றக்கடவது. அவற்றிலே

அவன்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைக் கண்டார்கள். “ நம்மைப் பிரிந்தபின்பு ஸத்தையோடே குறியழியாமே யிருக்கக்கடவ இவன் இவையெல்லாம் நம்மை யுத்தேசித்துச் செய்கிறானுக்கடாது; இங்ஙனே யாகவேணும் : “ நம்மைப்பிரிந்தபின்பு போய்ச்சில ரோடே கலந்தான் ; அவர்களையும் பிரிந்தான் ; அவ்வாற்றுமை யோடே இங்குவந்தான் ; இவற்றை ‘அவர்களுடைய லீலோபகரண மாயிருக்கும்’ என்று ப்ரமித்தானித்தனை. இது நம்பக்கல் வ்யாமோ ஹமுடையனாய்ச் செய்கிற வல்லன்” என்றுகொண்டு, இவர்களிரு க்க, அவனும் தன்னழகாலும் குணங்களாலும் தன் செல்லாமைகளா லும் தாழ்ச்சிகளாலும் இத்தலையில் ஊடலைத்தீர்த்து ஸப்ஸ்லே ஷித்தபடி சொல்லுகிறது - இத்திருவாய்மொழி.

இனி, இத்திருவாய்மொழிதன்னை, பூர்வாசார்யர்கள், “பகவத் விஷயத்தில் ஸாபத்யந்தோற்ற வார்த்தைசொல்லுகை ஸேஷத்வ லக்ஷணமன்று, * வளவேழலகிற் படியாலே அயோக்யதாநுஸந் தாநம் பண்ணுகிறார்” என்று நிர்வஹிப்பார்கள். இத்தைப் பட்டர் கேட்டு, “ என்சொன்னாரானார்கள் ! இவர்க்கு பகவத்விஷயத்தி லுண்டான ருசிக்கு ப்ரகாசகம் இத்திருவாய்மொழியாயிருக்கும் : இதுக்கு வேறே யொருவழியிடுவதே ! ஆனபின்பு இதுவே பொருளாமித்தனை” என்றருளிச்செய்தார் (க) “ஹநிஷ்டாபிஸ வாஸவஸு - ஹநிஷ்டாமிஸபாந்தவம்” என்று மஹாராஜரோடே பெருமானுக்குக்கிலாய்க்கைக்கும் உறவுண்டாயிற்றிறே.

ஈடு ; அவ ;—முதற்பாட்டு. இப்படி வரவுதாழ்த்ததும் இத் தலையை யொழியச்செல்லுவதாயன்றிறே ; கநக வந்துகொண்டு நின் றான், பந்தையும் கழலையும் எடுத்துக்கொண்டான், அலப்பலாப மென்று தோற்றும்படி நின்றான், இத்தலையில் பண்ணக்கடவ வ்யா மோஹம் அடங்கலும் இவற்றின்பக்கலிலே பண்ணினான். அவன் பகிகற அலமாப்பைக் கண்டு, “ இவையெல்லாம் நம்மைக்குறித்துச் செய்கிறான்ல்லன், தான் கலந்து பிரிந்தவர்களுடைய உபகரணங் களாகக் கொண்டு செய்கிறுனித்தனை ; இவனுடன் வார்த்தை சொல்லாகே இருக்கிறதென்” என்று, “ வாராய் ! நீ நினைக்கிறவர் களது அன்றுகாண் இவை; உனக்கு உபேக்ஷாவிஷயமான எங்களது

திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, சு-பா, மின்னிடை வ்யாக்யானம். 35

காண் இவை, இவற்றைத்தந்து அவர்கள் பக்கவிலேறப்போ' என்ன. ஓம், அது செய்கிறேன். காரைச்சுமந்ததொருமின் நின்றதியென்ன, (மின்னிடை மடவார்கள்) என்கிறார்கள்.

மின்னிடைமடவார்கள் தின்னருள்ருடுவர் முன்புநானதஞ்சவன் *
மன்னுடையிலங்கை அரண்காயந்தமரயவனே *
உன்னுடையசுண்டாயம் நானறிவணியினதுகொண்டுசெய்வதென் *
என்னுடையபந்தும் கழலும் தந்துபோகுநம்பி. (க)

ப — முதற்பாட்டில், இவன். தன் விலோபகரணங்களையும் மறைய வைத்துத் தோழிமாரையும் விமுகைகளரம்படிபண்ணி யிருக்கிறவளவில், தன் பாக்ய விஸேஷத்தாலே இவன் விஸ்மரித்து, அசேதமாகையாலே தான் போகமாட்டாத பந்தையும் கழலையும் எடுத்துக்கொண்டு அவற்றிலே அஞ்சாதா த்தைப்பண்ணி, “நாமமுன்பு பெண்பிறந்தார்க்கு உதவி விரோதிரஸநம் பண்ணின ஆகாரத்தை ஆவிஷ்கரித்து, அபிமுசியாக்கக்கடவோம்” என்று நினைத்திருக்க, “அவை எங்கள்து: நீ நினைக்கவர்களது அன்று காண்; தந்து போ” என்று அவனோடு உறவற வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

(உன்னைத் தந்தாம்பக்கவிலே அபிநி | அது—நீ இங்குப்பண்ணும் அதிகர
வேசிக்குப்படி பண்ணுகிற), | மங்கள் அவர்களறிந்து நீ ரிதிவ
மின்—மின்போலே நுடங்கும் | ரும்படி. உனக்குமுகபரநாகம்
இடை—இடையை யுடையாராகைய | பண்ணுதே வெறப்பரென்கிற
லே மூப சோபையில் குறை | லுத்தைப்பற்ற
வற்று அஞ்சவன்—அஞ்சாநிற்பன் ;

மடவார்கள்—மடப்பம்முதலான ஆத்ம | மன்னுடையிலங்கை அரண்காயந்த—
குணங்களையும் உடையவர்களாய் | நமக்கு உன்னையொழிய வேறு
க்கொண்டு | சிலருண்டோ: நாமமுன்பு ஏதா
(இவ்விரண்டும் உண்டாயிருக்கச் செய் | ரவாதாய் அவர்களுக்கு வந்த
தே என்னைப் போலன்றியே) | இடைபூறு கழித்துக்கொடுத்த
நின்—உன் | மைகேட்டு அறியாயோவென்னை
அருள்—அருளே | மாயவனே—“பெண்பிறந்தார்க்கு உத
குடுவார்—தலைக்கொண்மருக்கும் அவர் | வடிவன்” என்று இவனெஞ்சாய்
களின் | அகப்படுகைக்குச் செய்த கருதரி
முன்பு—ஸந்தியிலே | மசேக்தமசுத்தையுடையவனே !

நான்—அவர்கள் அளவில் நீ பண்ணி | (அது)
னவ்யபாரம் அறிந்திருக்கிற | உன்னுடைய—உன்னுடைய
நான் | சுண்டாயம்—ஸ்வார்த்தபாதை
பென்று

34 திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, சு-பா, மின்னிலை வ்யாக்யாநம்.

நான்—புறம்புள்ளாரைப் போலன்
நியே உன் நினைவுறியும் நான்

அறிவன்—அறிவன்;

இளி—இனி

(ஒருபேதைக்குப் பொய்குறிக்குமா
போலே, என்பக்கல்)

அது—அது

கொண்டு—கொண்டு

செய்வது—செய்யலாவது

என்—உண்டோ?

நம்பீ—நானொருத்தியுமே அல்லாதபடி

(க) “பதினாறாமாயிரவர் தேவி

மார்” என்று ப்ரஸித்தமான பூர்

த்தியை உடையவனல்லையோ?

அவர்கள் வெறுதபடிபோகப்

ராப்தம்: போமிடத்தில்)

என்னுடைய—என்னுடைய மமதாந்

தர்ப்பூதமான

பந்தம்—பந்தையும்

கழலும்—சுழலையும்

தந்து—தந்து

போகு—போ.

“விழுமருடைய மமதாவிஷயம் த்யாஜ்யமாக நினைத்திருக்கும்” என்றிருந்தான் இவன்; “இவன்வைமுக்யம் ப்ரணயக்ரும்காகையாலே இவனோடு ஸம்பந்தித்தவஸ்து உத்தேஸ்யம்” என்றிருந்தான் அவன்; செந்துலுச் சுருதுலும் வெண்ணுலுமிட்டுச் சமைத்த பந்தையும் ஐந்துகழலையும் அவனாகரித்தது—இவருடைய குணச்சாயாத்தக ஸரீரமும் இந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் தன் விஷயமாக்க நினைத்து: இவன் அது தாச்சொன்னது—உன்னைக் கிடையாவிட்டால் பழைய ஸரீரேந்த்ரியங்கள் அமையுமென்று நினைத்து. சுண்டாயம் ருவார்த்தபரத்வம்.

(க)

ஆ—“நிரவதிக ஸௌந்தர்ய குணயுக்தைகளாய் உன்னருள்சூடப் பிறந்தவர்களுடைய பந்தும் கழலுமல்லகாண்இவை: “என்னுடைய பந்துங்கழலும்” என்ன; “ஆலென்?” என்ன, “என்னுடைய பந்துங்கழலும் எடுத்து விளையாடுகிற இத்தை அவர்கள் காணில் செய்வதென்” என்ன; “அஸந்திஹிதைகளாயிருக்கிற அவர்கள் காண்கைக்குபாயமென்?” என்ன, “நான் அஸந்திஹிதையாயிருக்கச் செய்தே, நீ அவர்களோடே கலந்து பரிமாறிற்று எல்லாம் எங்கனேகண்டபடி; அப்படியே அவர்களும் காணுவர்களிறே” என்ன; “கண்டால்தான் வருவதென்?” என்ன, “கங்கள் கடாஸ்த்தாராகனாயிருந்த உன்னை உபேசஜிப்பாரென்று பார்த்து நான் அஞ்சாநின்றேன்” என்ன; “உனக்கென்றோடு உறவில்லையாகில் வருகிறதென்?” என்ன, “என்னுடைய க்ருபையாலே உனக்கு அறிஷ்டம்வருகிறது; என்றஞ்சுகிறேன் அத்தனை; உறவினாலல்ல” என்றிவன் சொல்ல, “இப்படி அஸம்பாவிதங்களை ஆசங்கிக்கிற

(ச) பெரியாழ்வார்—திரு-சு-க-ச.

திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, சு-பா, மின்னிடை வ்யாக்யாநம். 3!

தென்? அந்யோத்தேஸோந வருகைக்கு ப்ரஸங்கமுண்டோ? உன் பக்கலுள்ள ப்ரோமாதியுயத்தாலே உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டா மையாலே வந்தேன் அத்தனை” என்று அருளிச்செய்ய, “என்பக் கலுனக்கு ஸ்நேஹமானது பொய்யிறே” என்ன; “நானாரேனும் ஒருவரோடே பரிமாறினால் அவர்கள் பக்கல் பொய்யான ஸ்நேஹத் தைப் பண்ணுவனோ?” என்றருளிச்செய்ய, “உனக்காரேனும் ஒருவர்திறத்திலே மெய்யான ஸ்நேஹமுண்டாகில் அவர்களை ‘இன்னார்’ என்று சொல்லிக்காண்” என்ன; “அஸோகவாதிகையிலே யிருந்த ஸ்ரீஜநகராஜர் தநயைதிறத்து நான் பண்ணினஸ்நேஹம் மெய்யன்றே” என்றருளிச்செய்ய, “அதுவும் பொய்யே” என்றிவள் சொல்ல; “அவள் பக்கலுள்ள ஸ்நேஹம் பொய்யாகில் அவளுக்காக லங்கையை அழிக்கக்கூடுமோ?” என்றருளிச் செய்ய, “அது என்னை அகப்படுத்துகைக்குச் செய்த வஞ்சனையென்னுமிடம் அறியேனோ? ஆதலால், என்னுடைய பந்துங்கழலும் தந்து, அங்கேபோகு நம்பி!”; என்று சொல்லுகிறாள். (க)

நடு; அவ:—இரண்டாம்பாட்டு. நோக்குப் பெற்றதவன் முகம் பார்க்கப் பெற்றான்; வார்த்தை கேட்கப் பெற்றதவன் ‘போ’ என் னவும் பெற்றான்; இனி இதுக்கு மேற்படக்ருதார்த்தனாகை இல்லையிறே. ‘போ’ என்றால் அவ்வார்த்தையே யன்றிறே இவன் புத்தி பண்ணுவது; அதில் அகவாயில் ஒடுகிறதும் அறியு மவனிறே.

(சு) “இன்னம் என் கையகத்திற்கு ஒருநாள் வருகியேல் என் சினம் தீர்வன்நானே” என்று இத்தை உயர்ந்தபிள்ளை பாடாநிற்கச செய்கே காலாலே உதைப்பது கையாலே தன்ருவதாய் அபிஷித் துக்காட்டினார்; இத்தை எம்பார் கேட்டருளி, “அங்ஙனன்று: அது பின்னைப் பெற்றானாகில் அவன் நெடுநாள் ப்ரார்த்தித்துக் கிடந்த தன்றே; ஆனபின்பு, அதன்று பொருள்” என்று முகத்தைத் திரிய வைத்துக் காட்டினார். “நீயகலகின்று பண்ணினவை எல்லாம் உன் ஸந்தியிலே உன்னைப் பண்ணுவேன் என்கிறாள்” என்று அருளிச் செய்தார். எம்பார் தாம் பாஹ்யவிஷயங்களில் ருசி இல்லாமை

(க) பெருமன்னிருள்-சு-ப

36 திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, உ-பா, போகு வ்யாக்யாரம்.

யாலே பதார்த்தஜ்ஞாநம் இன்றிக்கே இருப்பர்: இப்படி இருக்கையாலே “ஸ்தீர்களுக்கு அஸாதாமனமான சிற்றங்களெங்கனையிருக்கும்படி?” என்றுசெய்கப்பிராணைக் கேட்டருளினார்” என்று ப்ரஸித்த மாயிருக்கும்; இப்படி இருக்கிறவர்தாம் * மின்னிடையடவார் அருளிச்செய்யப்பட்டால், “இந்த ஸந்யாஸி பிரட்டுப்பாடத்தொடங்கினார்” என்பாராம் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர்; இவருடைய பகவத்கவியத்தில் அவகாஹம் இருக்கும்படி. ஒரு கூடாந்ரவிஷயத்திலேநாலுநாள் வாஸனை பண்ணினார்கள் போரவிதக்தராய் இரானின்றார்கள், அவ்வளவு அல்லவிறே ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகனோடே நெடுநாள் வாஸனை பண்ணினார்க்கு இருக்கும்படி. எம்பார் “ஸஸ்வரன் முன்னேவந்துகின்றாலும் ‘வா’ என்பாரையும் கிடையாத ஸம்ஸாரத்திலே, அவனல்பம் தாழ்த்தானென்னு ‘போ’ என்பாரைப் பெறுவதே.” என்பர்.

போகும்பி உன் தாமரைபுரைகண்ணினையும் செவ்வாய்முறுவலும் *
ஆகுலங்கள்செய்ய அழித்தற்கேநோற்றேமேயாம் *
தோகைமாமயிலார்கள் நின்னருள்கூடுவார்செவியோசையைத்தெழ *
ஆகல்போகவிட்டுக் குழலுதுபோயிருந்தே. (உ)

ப — அந்தரம், இவன். போகச் சொன்னவீடத்திலும் போகாதே இவளைப்பார்த்து மந்தஸமிதம் பண்ணின அதிலே ஸித்தலித்தையாய்; எங்களை நலியாதே. உன்னபிமதைகள் இருந்த பரிஸரத்திலேபோய் அவர்கள்வருகைக்கு ஈடாக இருந்து குழலே ஐதென்கிறாள்,

கம்பீ — எங்களைப்பொழியக் குறை
வாளன் அன்றியே பூர்ணானை
போகு — “போ” என்றுசொல்லப்
போகாதிருக்கிறதென்? எங்கள்
அருகினின்றும்) போ :

உன் — இங்கேகின்று எங்களைப் பார்ப்பது முறுவலிப்பது ஆகிற

உன்னுடைய

தாமரைபுரை — தாமரைபோலே

தர்ஸயமான

கண்ணினையும் — கண்களும்

செம் — சிவந்த

வாய்-வாயிலே பாக்கிற

முறுவலும் — முறுவலும் (கண்டு உகக்கும்படி பாக்கியம்பண்ணின

வர்கள் அன்றியே)

யாம் — நாங்கள் (கின்றநிலையைக் குலைத்து)

ஆகுலங்கள் — அலமப்புக்களே

செய்ய — பண்ண

அழித்தற்கு — அழிந்துவிடுகைக்கு

நோற்றேமே — நோற்றே வைத்த

வர்கள் அல்லோமோ

திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, உ-பா, போகு வ்யாக்யாநம். 37

உங்களை அழிக்கக்கொ ? நான்

வந்தது, உங்கள் மயிர்முடிசுண்டு

உகந்தேனத் தீனையன்றே

வென்னில்;—அவர்கள் நாங்கள்

அல்லோங்காண்;

தோகை—தோகைவிரித் த

மா—நல்ல

மயிலார்கள்-மயில்போலே அலைந்த

குழலையுடையவர்கள்

நான்—உன்னுடைய

அருள்—அருளை

சூடுவார்—சூடுமவர்களல்லவோ;

(அவர்கள் அஸந்திஹிதைநளன்றே

வென்னில்;—அவர்கள்)

ஆசை—தீவன்

செவ்வைத்து—கேட்டு

எழு—எழுந்திருந்துவரும்படியாக

(‘அவர்களைக்குறித்துணுகிறான்’)

என்று நாட்டுக்குத்தெரியாதபடி)

ஆகள்—பசுக்களை

போகவிட்டு—தூரத்திலேபோகவிட்டு

(அழைப்பாரைப்போலே)

போய்—அங்கேபோய்

இருந்து—இருந்து

குழல்—குழலை

ஊது—ஊது

‘அதவுமிகேயாகாதோ’ என்றிரா

தேகொள்ளன்று கருத்து,

ஆ.—(போகுநம்பி)—இப்படி எம்பெருமானை உத்தியோக தான் சொன்ன வார்த்தைகளாகிற அம்ருதவர்ஷத்தாலே அவன் உஜ்ஜீவித்து நீரதிராயப் பிடித்தனுமாய், புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப் பவனத்தையு முடையனுமாயிருந்தவிடத்தில், இதுவெல்லாம் அவர்களாகக் கருதி இவனுக்கு வந்ததாகக்கொண்டு! ‘இவ்வழகை ஆசைப்பட்டுப்பெறுதே அவஸந்நைகளாய் மாயப்பிறந்தவர்கள்காண் நாங்கள்; இவ்வழகைக்கண்டு வாழப்பிறந்தவர்கள் அல்லோம்; தோகை மாமயிலார்கள் நின்னருள் சூடுவார்; நீயும் அங்கே போய் அவர்களோடேகலந்து பரிமாறு’ என்று இவள்சொல்ல, பின்னையும் அவனெழுந்தருளாதே நின்றவாறே, போனால், அவர்களைச் சந்திக்கைக்கு உபாயம் அறியாமே நிற்கிறாயோ? ஆகில், நல்லதோர் உபாயமுண்டு; அது என்னென்னில்? பசுக்களைக் கழியப்போகவிட்டு அவற்றை அழைக்கிறாயா? * ஆய்ச்சியர்க்கேஊதும் அத்தீங்குமுலைப் போயிருந்து ஊது’ என்றுசொல்லுகிறான்.

நடு; அவ.—முன்றும்பாட்டு. “ ‘குழலுது போயிருந்து’ என்றிறே என்னைச் சொல்லுகிறது; உத்தமானது தன்னை அதுஷ்டிக்கும் அத்தனையிறே. இனித்தான் ‘உனக்குப் பெண்கள்படும் நீர்வாய்ப்புள்ள இடங்களிலே போயிருந்து ஊது’ என்றிறே நீங்கள்

38 திருவாய்மொழி, சு-ப,உ-தி, ஈ-பா, போயிருந்து வ்யாக்யாரம்.

சொல்லிற்று; அழகிது, இத்தனையிறே. நீர்வாய்ப்புள்ளவிடந்தான்
எது? அதைச் சொல்லலாகாதோ?" என்று இரண்டடி உட்புகுர
விட்டு நற்றரிக்க இருந்து, குழலில் இனியபேச்சிலே கைவைத்தான்.
குழலோசைபோலன்றிறே பேச்சில் இனிமை இருக்கும்படி! "நான்
செய்தபடி செய்கிறேன், 'செவியோசை வைத்தெழு-குழலுது
போயிருந்து' என்றுநீங்கள் சொன்ன இதுக்குக்கருத்து எனக்குப்
போச்சுதில்லை; இதெனக்கு ஜாத்யுசிதவருத்தி யன்றோ?" என்றான்.
போயிருந்துகின்புள்ளுவமறியாதவர்க்குஉரைநம்பி * நின்செய்ய
வாயிருங்கனியுங்கண்களும் விபரீதமிந்நான் *
வேயிருந்தடந்தோளினுரித்திருவருள்பெறுவார்யவர்கொல் *
மாயிருங்கடலைக்கடைந்த பெருமானுலே

(ங)

ப. — அந்தரம், 'போயிருந்து-குழலுது' என்றவாறே புகுரவிருந்து
சில உபச்சந்தவாய்க்களைச் சொல்லி, போகச்சொல்லுகிறபோதை ஹஸ்த
சேஷ்டையைக்கொண்டாட; அகேஷாப்யமாண கடலையும் கூடாபிதமாம்படி
பண்ணின உன்னை இப்படி பாமிக்கும்படி தக்கன்தோள்களாலே கலக்கிறார்
ஆரோ? என்கிறான்.

(வேதேசிலரும் உண்டாய் அங்கேபோ

(எங்களளவில்)

யிருக்கவும் சொல்லுகிறதென்?

நின்—உன்னுடைய

உங்கனையொழிய ஆருண்டு என

செய்ய—சிவந்த

க்கு? இருப்பிடமும் உங்கள் ஸத்

வாய்—அதரமாகிற

ரிதியல்லவோ? என்ன; ஆஸந்த

இரு—ஸ்ஸலாக்யமான

மாகப் புகுந்திருக்கிற இவ்விருப்

களியும்—களியும்

பைத் தவிர்ந்து)

கண்களும்—(பிறையழிக்கையே

நம்பி—(க)'கன்வம்பொதியறை'என்

ஸ்வபாவமாயிருக்கும்) கண்

னுப்படி களவால் பூர்ணஞான நீ

களும் (முன்புபோலே ஹருத்

போய்—(எங்கள் பரிஸரத்தில்

யமாயிருக்கையன்றியே)

நின்றும்) போய்

இந்நான்—இப்போது

இருந்து—(உன்னபிமதைகள்

விபரீதம்—பாதகமாயிரரின்மன;

பரிஸரத்திலே) இருந்து

இவ்வளவில் உன்னுடைய நிஷேதார்

நின்—உன்னுடைய

த்தமான எங்களுடைய ஹஸ்த

புள்ளுவம்—களவு

சேஷ்டையைக்கொண்டாடே

அறியாதவர்க்கு—அறியாதார்க்கு

நீ கொண்டாடும் தோளழகை

உரை—(இந்தக் கன்னவார்த்தை

உடையவர்களல்லோம் நாங்கள்;

களைச்) சொல்லு;

மா—அகாதமாய்

திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, ஈ-பா. போயிருந்து வ்யாக்யாநம். 39

இரு—விஸ்தீர்ணமான

கடலை—கடலை

கடைந்த—கடைந்த

பெருமானுலே — அதிஸயிதஸத்தியான

இவந்தன் னுலே

இத் திருவருள்—நெஞ்சு கலங்கி வாய்

விட்டுக்கொண்டாடும்

படியான அருளை

பெறுவார்—பெற்றிருப்பாராய்,

(அதுக்கடியான)

வேய்—வேய்போலே

இரு—சுற்றுடைத்தாய்

தட—நெடிதான

தோளிநர்—தோளையுடையவர்கள்

யவர்கொல்—ஆர்?—

அவர்களைக்கண்டேனில், உன்னோ

பாதிநானும் கொண்டாடலாயிற்

தேயென்று ப்ரணயபோஷத்

தாலே வினவினுள்ளன்று

கருத்து (ஈ.)

ஆ. — (போயிருந்து.) — இப்படி இவன், மேன்மேலான இவ்ருடைய அம்ருதோபமமான வார்த்தைகளைக் கேட்டதினாலே வந்த நிரவதிகப்ரீதியாலே அத்யத்புதநிரவதிக ஸௌந்தர்யமயமான திருப்பவளத்தையும் திருக்கண்களையுமுடையனாகக் கொண்டு விரீதனாய் அருளிச்செய்ய;

இவற்றையெல்லாம் உன்னுடைய க்ருஞ்சரி மம் அறியாதார்க்குப் போயிருந்து சொல்லென்று அவனை உபாலம்பித்துவைத்து; உன்னுடைய திருக்கண்களினுடையவும் திருப்பவளத்தினுடையவும் அழகு இருந்தபடியென்? கண்டுக்கேட்டும் அறியாததொருபடியான இவ்வழகு, திருப்பாற்கடலிலே அம்ருத மதந ஸமபத்திலே அவதீர்ணயாய் அம்ருத ஸீகராலங்க்ருதையாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரி மிதோதார குணபரிபூர்ணையாய் ஸர்வ திவ்யபூஷண பூஷிதையாய் ஸர்வேஸ்வரேஸ்வரியான பெரியபிராட்டியோடு அனுகலந்த கலவியாலும் பிறந்ததில்லை; இப்படி பெரிய பிராட்டியிற்காட்டிலும் உனக்கபிம தைகளாய் உன்னை புஜிக்கப்பிறந்தவர்க ளாரோ? என்கிறான்.

ஈடு; அவ. — நாலாம்பாட்டு. “நான் சொன்னவையெல்லாம் இவர்கள் அந்யதாவாக புத்திபண்ணுகிறது, நம்மையொழியச் செல்லாமை பிறந்து நாம்அரைக்கணம் தாழ்த்தது பொறுக்கமாட்டாமையிறே” என்றுபார்த்து, “நீங்க என்னை இங்ஙனே சொல்லலாமோ? நான் பித்ராதிகளுக்குப் பரதந்த்ரனன்றோ? அவர்கள் என் கையிலே கேரலைத்தந்து ‘நீ போய்ப் பசுமேய்த்துவா’ என்றால், என்னால்

42 திருவாய்மொழி, அ-ப, உ-தி, டி-பா, கழறேல்நம்பீ வ்யாக்யாநம்.

நம்பீ—((க) 'பொய்நம்பி' என்னும்
படிபொய்யாலே) நிறைந்த
வஞான நீ

கழறேல்—('என்னைப் பொய்செய்
தேன் என்கையாவதென்?')
என்று) மேலிட்டிவார்த்தை
சொல்லாக்கொள்;

திண்—(பகலை இரவாக்கின பொய்க்
குப் பெருநிலை நிற்கும்) திண்
மையையுடைய

சக்கரம்—திருவாழியாகிற

நிழறு—தேஜைப் பரஸாரியான

தொல் படையாய்—அஸாதாரண
யுத்தை யுடையவனே!

உன்—உன்னுடைய

கைதவம்—(குந்திரிமசேஷ்டி கங்களை
மண்ணும்—(அந்ந் மஹா பாரத ஸம
ரத்திலே) பூமியில் திரண்ட
ராஜலோகங்களோடு

விண்ணும்—ஊர்க்கலோக வாஸி
களான தேவர்களோடு வாசியற

நன்கு—நன்றாக

அறியும்—அறியும்; (ஆனபின்பு)

உனக்கு—உனக்கு

கான்—நான்

ஒன்று—ஒன்று

உணர்த்துவன்—அறிவிக்கக்கேள்;
எங்கள்வார்த்தை இனிமை கொண்டா
டாதே; நாங்கள் அவர்களால்
லோம்);

நின்—உன்னுடைய

அருள்—அருள்

குடிவார்—குடிகைக்கு இட்டுப்பிறந்
தவர்களாய்

மழறு—அபிநவமான

தேன்—தேன்போலே யிருக்கிற

மொழியார்கள்—மொழியையுடைய
வர்கள்

மனம்—நெஞ்சானது

வாடி—செவ்வியழிந்து விஷண்ண
மாம்படி

நிற்க—நிற்க

எம்—(அவர்களதன்றியே) எங்கள்
தாயிருப்பதாய்

குழறு—(அவர்களைப்போலே உனக்
குத் செளரிய வார்த்தைசொல்ல
மாட்டாதே,) அநக்ஷா ஸாஸ
மான குழறுதலையுடைத்தான

பூவையொடும்—பூவையொடும்

கிளியொடும்—கிளியொடும்

குழகேல்—லீலாஸம் கொண்டாடா
க்கொள்.

இங்கு, பூவையும் கிளியுமென்றது—
ஆஸ்ரிதர்க்கு உசாத்துனையாகக்கூ

யோக்யமான வ்யவஹாரத்தை

யுடைத்தாய் ததேகரக்ஷ்யமான

ஸிஷ்யவர்க்கத்தை ஸூசிப்பிக்

கிறது. (ரு)

ஆ—(கழறேல்) - இப்படி தன்னை உத்திரிய மேன்மேல்
இவள் சொன்ன வார்த்தைகளையே தனக்குப் பற்றுசாகக் கொண்டு,
இவளுடைய கிளிகளையும் பூவைகளையும் எடுத்து அவற்றைக்

திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, சு-பா, குழகிஎங்கள் வ்யாக்யாநம். 43

கொண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லுவித்து ஆஸ்வஸியா நின்று கொண்டு, “என்பக்கல் பொய்யுண்டோ?” என்று தானருளிச் செய்ய, “உன்னுடைய பொய்யை அறியாதாருண்டோ? பகலை இரவாக்கவல்ல னல்லையோ? அது நிற்க, ஒருஹிதம் சொல்லக்கேள்! அதேதென்னில்; - உன்திருநாமங்களைக் கேட்க விருந்தாயாகில், நின்னருள்கூடுவார் மனம்வாடி நிற்க இங்கேகின்று எங்களுடைய பூவைகளையும் கிளிகளையும் உன்திருநாமங்களைச் சொல்லுவித்துக் கொண்டு கேளாதே: உன்னுடைய மழறுதேன் மொழியார்களைச் சொல்லுவித்துக்கொண்டு கேளென்கிறாள். (ரு)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. தங்களகவாயிலோடுகிறது தெரியாமல் மறைத்துக்கொண்டு அந் பிபவரீயைகளா யிருக்கிற இப்பிராட்டியையும் தோழிமாரையுங்கண்டு, அவன் தன்முதமுத்கைகளாலும், பாவகர்ப்பமான உக்திகளாலும், அத்தை அதுவதித்தாற் போலேயிருக்கிற விலாஸசேஷ்டிதங்களாலுமாக இவர்களாசேஸ்த்தியைக்குலேத்து, இனி இவர்கள் நான் சொன்னவையெல்லாம் “வேண்டா” என்னமாட்டாதவர்க ளென்னும்படி வாய்மாளப் பண்ணி, அவ்வளவிலேசென்று இவளுடைய லீலோபகரணமான குழமணனை எடுத்துக்கொண்டான்.

குழகிஎங்கள் குழமணன்கொண்டு கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை * பழகியமிருப்போம் பரயேயித்திருவருள்கள் *

அழகியாரிவ்வுலகுமுன்றுக்கும் தேவிமை தருவார் பலருளர் * கழகமேறேல் நம்பி! உனக்குமினேகேகன்மமே. (சு)

ப.—அநந்தரம், மேனாணித்துக் குழமணனையெடுத்த வவனைக்குறித்து, “உன்னுடைய ஈஸ்வரத்வம் எங்களோடேகாட்டாதே; அதுக்குத்தருவாரோடே காட்டு” என்கிறாள்.

குழகி எங்கள் குழமணன் கொண்டு —	கன்மம்—காரியம்
விலாபாட்டிலே எங்கள் குழ	இல்லை—இல்லை; (உம்முடைய ஸா
மணனையெடுத்துக்கொண்டு	ஸங்களும் மேன்மையும்)
கோயின்மைசெய்து—கைப்பட்ட பரி	யாம்—நாங்கள்
யத்தாலே மேன்மைபாவித்தால்	பழகி—பண்டேபழகி
ஒன்று—ஒரு	இருப்போம்—இருப்புதோம்;

44 திருவாய்மொழி, சு.ப, உ-தி, சு.பர், குழகிஎங்கள் வ்யாக்யாநம்.

இ—இந்த

திரு—அதிகாரிதமான

அருள்—அருள்களானவை

பாமே—நாங்கள் பொறுக்கவல்லவை
யல்ல;

அழகியார்—(அதுக்கநுருபமான)

அழகையுடையாய்

இ—(உம்முடைய ஸர்வேஸ்வரத்துத்

துக்கு விஷயமான) இந்த

உலகுமூன்றுக்கும்—லோக த்ரயத்

துக்கும்

தேவிமை—உம்மோடொக்கமுடிசூடு

கைக்கு

தருவார்—தருதியாயிருப்பார்

பலர்—(சு) லெஷ்யஸஹஸ்ய டு-தேவ்

யஸ் ஸஹஸ்ரம்”என்னும்படி அநேகம்
பேர்

உளர்—உளர்;

நம்பி—பரிபூர்ணமானமேன்மையை
யுடைய உனக்கு அவர்கள்
திரளல்லவோதருவது!

கழகம்—எங்கள் திரளில்வந்து

வறேல்—ஏறாதேகொள்;

உனக்கும்—(பிறர்க்குத் தீமைசெய்
கையே ப்ரக்ருதியான) உனக்கும்

கன்மம்—இந்தச்செயல்

இளைது—பால்யஸூசகம்.

கழகம்—திரள்; குழமணனென்று.

ஆஸ்ரிதருடைய லீலாபரிகாரமும்

அவனுக்கபிமதமென்று ஸூசிப்
பிக்கிறது. (சு)

ஆறு ;—(குழகி.)-முற்பட இவளையனுக்கக்கூசியிருந்த எம்பெ
ருமான், இப்படி இவள் தன்னைக்குறித்துச் சிலவார்த்தைகளைச்
சொன்னவாறே, அதுவேபற்றாசாக நிர்ப்பயனாய்ச் சென்றனாகி,
இவள்பாடேயிருந்த குழமணனை எடுத்தருள; “குழகியெங்கள்
குழமணன்கொண்டு அடிக்கழிவு செய்தால் உனக்கென்ன ப்ரயோ
ஜநமுண்டு?” என்று இவள்சொல்ல, “என்னுடைய ஆத்மதாரணர்
த்தமாக எடுத்தேன்” என்று அவனருளிச்செய்ய, “நாங்கள்
இப்பொய்களுக்குப் பழையோமல்லோமோ! உன்னுடைய இந்த
நிரவதிகமான அபிதிவ்ஸத்துக்கு நாங்கள் விஷயமாகப்போதுவோ
மோ?” என்று இவள் சொல்ல, “நீ யல்லது மற்றெனக்கு ஸ்ப்ருஹ
ணீயவிஷயமுண்டோ?” என்று அவனருளிச்செய்ய, “த்ரையோக்
யத்திலுள்ளாரிலும் அழகியார் உனக்கே தேவிமைக்குறுப்பாயிருப்
பார் எத்தனைபேருளர்! அதுநிற்க; நீ முந்தாற எங்களபரிஷத்திலே
வந்தேருதே கொள் : இது உனக்கும் இளையதான கன்மம்”
என்கிறார்.

(சு)

நின்மலா—அதுதானே ப்ரயோஜகமா
ம்படியான ஒளஜ்ஜ்வல்யஸ்த
யுடையையாய்!
நெடியாய்—“இன்னமும்செய்தது
போராது” என்று அவற்றை
வெளிநாடுகாட்டாக்ஷிக்கும் பெ
ருபாயையுடையவன்!
உனக்கும்—இப்படிப்பட்டஉனக்கும்
பிழை—இப்படி அபலைகளா யிருப்
பாரைத் தீண்டிப்பறித்தா
யென்கிற; பிழை
பிழையே—அவத்யமாயேவீடும்;
நீ—இப்படிபெரியையாயிருக்கிற நீ
வன்மம்—(நானுங்களைஸ்பர்ப்பிக்கலா
மோ? அன்று ஆரைநனைத்தருந்
திகோள்’ என்று பூர்வஸுபாஸிலே
வசஸ்மாணத்தைப் பண்ணு
வித்து எங்களுக்குநினைக்கவும்
சொல்லவுமொண்ணாக)
மர்மங்களை
எம்மை—எங்களை நோக்கி

சொல்லி—சொல்லி
வீளையாடுதி—லீலகொண்டாடா
நின்றாய்;
என்னைமார்—எங்களுடைய ஆணு
டணிநந்தார்
அதுகேட்கில்—அதுகேட்பார்கள
தன்மபாவம்—தர்மமும் பாடமுமென்று
எனனார்—நிருபியாகள்;
ஒருநான்று—ஒருநாள் வரையிலே
வந்து
தடி—தடியையெடுத்து
பிணக்குஆம்—பிணங்கும்படியாம்.
என்னைமார்—ஆணுடன் பிறந்தார்.
என்னைமார் என்கிறது - ஸஹ
ஜமான துர்மாதம்பமதாதிகள்
பகவதவிரோத்களென்று ஸூசி
ப்பிக்கிறது. ‘பாவை’ என்கிறது
ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் பரதந்தர்
மான அசத்வஸ்துவம் ஈஸ்வர
னுக்கு உத்தேஸ்ய மென்று
ஸூசிப்பிக்கிறது- (எ)

ஆரீ;—(கன்மமன்று.) - இப்படி அவன் நிவார்யமாணனாயிரு
க்கச்செய்தேயும் இவளுடைய பரிஷத்திலேயேறி இவளுடைய
கையிற்பாவையைப் பறித்தருள, “எங்கள் கையிற்பாவை பறிப்பது
உனக்கவத்யாவஹமாம்; அந்நய ப்ரயோஜகனாய்க்கொண்டு ஸர்வாத்
மாக்களையும் வயிற்றிலேவைத்தது மஹாகுணத்தை விளைத்தார்
போலே, இத்தீபையும் உனக்கு மஹாவத்யத்தைவிளக்கும்”
என்று இவள்சொல்ல, அதன்மேலே பணிமொழிகளை இவன்
அருளிச்செய்ய, “இங்ஙனே அதிதுஸ்ஸஹமான வார்த்தைகளையே
சொல்லி எம்மைவீளையாடுதி; அதுகேட்கில் என்னைமார் இது
கூடும்கூடாது என்று பாராதே உன்னையுபேக்ஷித்து ஒருநாளும்
கடாக்ஷிப்பதும் செய்யார்” என்கிறான். (எ)

ஈடு; அவ;—எட்டாம்பாட்டு. கிட்டிசின்று இவர்களைச் சிலமிறுக்குக்களைப் பண்ணப்புக்கான்; “இங்கே யிருக்கிலன்றோ இதைல்லாம் வேண்டுவது” என்றுபார்த்து, ஒருவரொருவராகப் போகப்புக்கார்கள்; “இதுவோ பார்த்தபடி!” என்று வழியைப்பற்றி இருவிலங் காகக்கிடந்தான். உத்பாநமாகையாலே வழி ஓரடிப்பா டாயிருக்குமிறே. இப்பாட்டை ஜீபர் அருளிச் செய்யாநிற்கச் செய்தே ஆப்பாநிருந்தவர் “இவர்களிவனைக் கடந்தபோனார்களா கிற்செய்வதென்?” என்றுசேட்சு, “அது ஆர்காரிபம்? பிண்ணை இரண்டத்தொன்று ஸித்திக்கும் என்றன்றோ அவன்தான்கிடந் தது!” என்றருளிச்செய்தார். †(பின்னார்களாகில் நினைத்தது பெற்றா னாகறான்; கடந்துபோனார்களாகில் ஸம்ஸலேஷார்த்தமான க்ருஷி தலைக்கட்டிற்றுகிறது.

பிணக்கியாவையும்யாவரும் பிழையாமல்போதித்தும்பேதிபாததோர்* கணக்கில்கீர்த்திவெள்ளக் கதிர்ஞானமூர்த்தியினாய் * இணக்கிஎம்மைஎட்டுமோழிமார் விளையாடப்போதுமினென்னப்போந்தோமை உணக்கிரிவளைத்தால் என்சொல்லாருகவாதவரே! (அ)

ப;—அநந்தம், “இவன் ஸந்தியிலிருக்கிலன்றோ மர்மம் சொல்லு வது?” என்றபோக்த்தேட, இவர்கள் போகிறவழியைக் கட்டித்தகைந்த அவனைநோக்கி; (க) “எல்லாம் அறிவீர் ஈதையறியீர்” என்று ஸ்வஜ்ஞான ி எங்களைத் தகைந்தால்உகவாதார் என் சொல்லாரென்கிறார்.

யாவரும் யாவையும்—ஸகல சேதநா	ஓர்—அத்வீதீயமாய்
சேதநங்கனையும்	கணக்குஇல—அபரிச்சிந்நமான
பிணக்கி—(ஸஹ்ருத்யவன்த்தை	கீர்த்திவெள்ளம்—கீர்த்திஸூழகரத்தை
யிலே நாமரூப விபாகாஹித	யுடைத்தாயிருக்கிற
மாம்படி) கலகி, (ஸ்ருஷ்டியில்	கதிர்—ப்ரபாஸுபமான
வந்தவாதே)	ஞானம்—ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞானத்தை
பிழையாமல்—(அவ்வோ சேதநரு	மூர்த்தியினாய்—வடிவாகவுடைய
டைய கர்மங்களுக்கு ஸாங்கர்யம்)	வனே!
பிறவாதபடி	எம்—ஸஜாதீயைகளாய் ஸமானத்தை
பேதித்தும்—தேவதீர்யகாதிபேதத்	களான
தைப் பண்ணினவிடத்தும்	தோழிமார்—தோழிமார்
பேதியாதது—(தத் கத்தொஷத்தால்	எம்மைஇணக்கி—நாங்+ள் இசையும்
ஸ்வரூபத்துக்கு பேதமவாராத	படி வார், தைத்சொல்லி
படி	விளையாட—விளையாட

போதுமின்—போங்கோன்

என்ன—என்றுலீயையை வ்யாஜமாகச்

சொன்னபடியாலே

போந்தோமை—(நீ இங்கு நிற்பதறி

யாதே லீலாபரைகளாய்) வந்த

எங்களை

உணக்கி—உண்ணவமொட்டாதே

உணக்கும்படிபண்ணி

நீ—நீ

வளைத்தால்—தகைந்தால், (இச்செய்

திகண்டு)

உகவாதவர்—உகக்கமாட்டாத

நாட்டார்

என்—என்ன

சொல்லார்—சொல்லார் ?

உகவாதவர்—உன்னுடைய மின்னி

டை மடவாரென்றுமாம். இங்கு,

இணக்கி எம்தோழிமாரென்றது

ஸாஜாத்யத்தாலே கலந்து லீலா

ரஸ வ்யபதேஸுத்தாலே பகவத்

விஷயத்திலே மூட்டும் பாகவத

விஷயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

(அ)

ஆறு ;—(பிணக்கி) “இப்படி இவன் க்ருத்திரிமம்செய்து நம்மை இங்கிருந்து விளையாடவொட்டானாகல், நாமிக்ருநின்றும் போவோம்” என்று பார்த்துத் தன் தோழிமாரோடே கூடப் போகப்புக “நான்போகவொட்டேன்” என்று இவன் தங்களை வளைத்தருள, “அறிபாதே விளையாடப்போந்த எங்களை உன்னுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தாலே இழுவித்துக்கொண்டு, ஸர்வேஸ்வரானுந நீ வளைத்தால், உன்னை உகவாதவர் உனக்கென்ன பழிசொல்லார்? உனக்கெங்குளோடே ஸபஸ்ஸேஷம் வருத்தமென்றும் சொல்லு வாரீரே! ஆனபின்பு இதுஈடல்ல” என்று அவனை உபாலம் பிக்கிறான்.

(அ)

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. “இவன் ‘போகவொட்டேன்’ என்று வளைத்துக்கிடந்ததுக்ரு ப்ரயோஜனமுள்ளது இவனுக்கு நினைத்தபடி பரிமாறப் பெற்றாலன்றோ? ஒரு தேசவிசேஷத்திலே முக்தர் ஸஃஸாரிகளோடு உறவற்றிருக்குமாபோலே இவன்முகம் பாராதேயிருக்கிறோம்” என்றத்பவஸித்துப் பேசாதே யிருந்த வாறே, “தன்னை நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம் என்றிருக்கும் இவன்” என்று “அந்நபரதைதோற்றச் சிற்றிலிழைப்போம்” என்று இழைக்கப்புக, “என்னைப்பாராதே இருப்பதுமன்றிக்கே சிறிது அந்யாஸதை பண்ணுவதே” என்று சிற்றிலையும் சிறுசோற் றையும் தன்கிருவடிகளாலே அழிக்க, அத்தாலே அவர்களுக்குச் சீற்றம்பிறந்து, தங்கள் ஸங்கல்பத்தை மறந்து அவன்முகத்தைப்

பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். அவனுடைய அபிமதனித்திக்கும் ஸாதநம் திருவடிகள் காணும். அடியுடையார்க்கெல்லாம் ஸாதித்துக் கொள்ளலாமே.

உகவையால் நெஞ்சமுள்ளுருகின் தாமரைத் தடங்கண்விழிகளின் *
அகவலைப்படுப்பான் அழித்தாயுன் திருவடியால் *
தகவுசெய்திலைஎங்கள் சிற்றிலும் யாமடுகி றுசோறுங்கண்டு * நின்
முகவொளி திகழ முறுவல் செய்து நின்றிலேயே. (க)

ப;—அந்தாம். இவன் தகைந்தவாறே கடக்கப்போய்ச் சிற்றிலிழைக்க, “நம்மை அதுவர்த்தித்துப்போகாதே அநாதரித்தார்கள்” என்கிற சிற்றத்தாலே சிற்றிலிழைக்க, நாங்கள் உன் முகமுடையையைப் பார்த்திருந்து சிற்றிலிழையாதபடி இத்தையழித்தாயே! என்னின் னுதாக்கினான்.

உகவையால்—அகவாயிலுதப்பாலே

நெஞ்சம்—நெஞ்சானது

உள்ளுருகி—உள்ளுருகி

உன்—உன்

தாமரை—தாமரைபோலேயிருக்கிற

தட—பெரிய

கண்—கண்ணினுடைய

விழிகள்—பார்வைகளாகிற

வலை—வலைக்குள்ளே

அகப்படுப்பான்—அகப்படுத்து

கைக்காக

எங்கள்—எங்கள்

சிற்றிலும்—சிற்றிலையும்

யாம்—நாங்கள்

அடு—அடுகிற

சிறுசோறும்—சிறுசோற்றையும்

கண்டு—கண்டு

நின்—உன்னுடைய

முகம்—திருமுகத்தில்

ஒளிகழ—ஒளிகழும்படி

முறுவல்—முறுவல்

செய்து—செய்து

நின்றிலை—பார்த்துக்கொண்டு

நில்லாதே

உன்—உன்

திருவடியால்—திருவடிகளாலே

அழித்தாய்—அழித்தாய்;

தகவுசெய்திலை—இதிலோர் இரக்க

மரச்செய்தாய்,

இத்தால்—ஆஸரித்தருடைய லீலா

விபூதியிற் பாரிப்பை அழிக்கு

மென்னுமிடம் தோற்று

கிறது. (க)

ஆறு;—(உகவையால்) தன்னை எம்பெருமான் இப்படி வலைக் கச்செய்தேயும் அவனைக் கடாஷியாதே யிருந்து தன் தோழிமா ரோடேகூடச் சிற்றிலிழைத்துச் சிறுசோறிட்டு விளையாடாநிற்க, இவளுடைய கடாஷமல்லது தனக்கு ஆத்மதாரணம் இல்லாமை யாலே, “ஏதேனுமொருபடியால் இவள் நம்மைக் கடாஷிக்க அமையும்” என்று பார்த்து, இவள் தன்னைப் பார்த்தருளும்படியாக இவளுடைய சிற்றிலைத் தன்னுடைய திருவடிகளாலேயழித்தருள, இவளும் அவனுடைய திருமுகத்தைப்பார்த்து அவனுடைய திருக்

50 திருவாய்மொழி, சு-ப, உ-தி, க0-பா, நின்னிலங்கு வ்யாக்யாநம்.

கண்களினழகாலே வஸீக்ருதையாய், “உன்பக்கலுள்ள ப்ரீத்யதிரயத்தாலே நெஞ்சருகிக் கொண்டு உன்தாமரைத் தடங்கண் விழுகளாகிற வலையிலே நாங்கள் அகப்படுகைக்காக, எங்கள் சிற்றிலுடையாமடுகிறுசோறும் உன்திருவடியா லழித்தருளினாய்; நாங்கள் விளையாடுகிறபடியைக் கண்டு உகந்துகொண்டு நிற்கமாட்டிற்றில்லை ஒன்றும் க்ருபையில்லையாகாதே?” என்றுகொண்டு, தன்னுடைய அப்யவஸாயத்தை, எம்பெருமான் தன்னழகாலே அழித்ததாட அவணியின்னதாகிறான். (க0)

ஈ0; அவ;—பத்தாம்பாட்டு. “நின்முகவொளிகிழமுற வல்செய்துநின்றிலையே” என்று விழுக்காடறியாதே வாய்தப்பச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றார்கள்; காலால் அழித்தது சிற்றிலையன்றே; இவர்கள் நெஞ்சில் மறத்தையேயிறே; அந்த மறம் போனவாறே, மேல் நோக்கிப் பாதாதிசேஸார்தமாகப் பார்த்தார்கள்; தங்களை ஜபிக்கையாலுண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படி நின்றான்; அவ்வடிவில் பிறந்தவேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறார்கள்.

நின்னிலங்குமுடியினாயிருபத்தோர்காலரசுகளைகட்ட *
வென்றிரீண்மழுவா! வியன்ஞாலம் முன்படைத்தாய் *
இன்றில்வாயர்குலத்தை வீடுப்யத்தோன்றியகருமாணிக்கச்சுடர்
நின்னன்னுல்நலிவேபடுவோமென்றுமாய்ச்சியோமே. (க0)

ப;—அந்ந்ரம். “முகவொளிகிழமுறவல் செய்து நின்றிலையே” என்று முகம்பார்த்து வார்த்தை சொன்னவளவிலே தங்களகவாயில் மறந்திர்த்த, தங்களை பஹு முகப்ரவ்ருத்தியாலே அவனாபிமுக்கயம் பண்ணுவிக்தபடியை நினைத்து, ஸர்வப்ரகார ரக்ஷைனை உன்னாலே நாங்கள் இப்படிநலிவுபடுவதே! என்று ஸமாவிறதையாய் வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

(ஸ்மஸ்த ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் ஒரு	அரசு—ராஜாக்களை
நாளும் தாழ்வில்லாமையாலே)	களைகட்ட—உந்மூலநம்பண்ணின
நின்று—நிலைநிற்க	வென்றி—வென்றியையுடைத்தான
இலங்கு—விளங்குகிற	கீள்—பெரிய
முடியினாய்—திருவபிஷேகத்தை	மழுவா—மழுவையுடையையாய்
யுடையையாய்	வியல்—விஸ்தீர்ணமான
இருபத்தோர்கால்—இருபத்தொரு	ஞாலம்—ஜகத்தை
படிகால்	முன்—ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே

படைத்தாய்—உத்பாதித்தவனாய்

இன்று—இக்காலத்திலும்

இ—இந்த

ஆயர்குலம்—இடைக்குலமானது

வீடு—தங்கள் குடியோடே

உய்ய—உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக

தோன்றிய—அவதீர்ணனான

கருமாணிக்கச்சுடர்—நீலரத்தப் பரபோ

ஜ்ஜுவலமான வடிவையுடையவ

னே!

நின்தன்னால்—(இப்படி ஸர்வபாகா

ராகூக ரூகையினாலே எங்களுக்கு

நாயகனுமாய் எங்கள்மறத்தையும்

அழித்து அழிந்தஸத்தைகையுமு

ண்டாக்கிஎங்கனோடுரவும்முடை

யையாய் அதுபாவ்யமான வடி

வையுமுடைய) உன்னாலே

ஆய்ச்சியோம்—அறிவில்லாத இடைக்

குலத்திலே பிறந்த நாங்கள்

என்றும்—என்றும்

நவிவு—நவிவு

படுவோமே—படும்படியாவதே

யென்று ஸமாஹிதையானபின்பு

முன்புபட்ட நவிவை நினைத்துச்

சொன்னோளாகிறது.

“நானதஞ்சுவன்” என்று முதற்பாட்டிலேவந்த ஒருமைக்குப்பின்பு வந்த பன்மையெல்லாம் - ஆத்மரீபஹுவசந மாதல், தோழிமார்களையுங்கூட்டி அவர்களுக்காகச் சமைந்துசொன்ன தாதல். (க0)

ஆறு;—(நின்றிலங்கு) இப்படி - எம்பெருமானுடைய அழகாலும் ஸ்வவிஸ்லேஷஜரித நிரவதிகாவஸாதத்தாலுமாகத் தன்னுடைய ஊடலெல்லாந்தீர்ந்து, தன்னைபகப்படுத்தின அவனுடைய அழகையும் ஸௌர்யகாருண்ய வாத்ஸல்யாதிசுணங்களையும் பேசி, இப்படியே குணவானு யிருந்துவைத்து, விஸ்லேஷ பரம்பரைகளாலே எங்களை யென்றும் இங்கனே நவிவேசெய்து போனாய்; ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்து நாங்கள் உன்னாற்பட்டது உன்னைப்பிரிந்தார்படும் வ்யஸநம் அறியாத நீ யறியாய்காண் என்கிறாள். (க0)

நா; அவ;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை ஸாதரமாகச் சொல்ல வல்லாக்கு பகவத்தாரிதர்ய மில்லை யென்கிறார்.

ஆய்ச்சியாகியவன்னை யாலன்றுவெண்ணெய்வார்த்தையுள் * கூத்தவப்பன்தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன் * [சீற்றமுண்டமு எத்தியதமிழ்மலை ஆயிரத்துளிலையுமோர்பத்திசையொடும் * நாத்தன்னால்நவிலவுரைப்பார்க்கிலலைநல்குரவே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

52 திருவாய்மொழி, சு-ப, ௨-தி, கக-பா, ஆய்ச்சியாகிய வ்யாக்யாநம்.

ப. — அநந்தரம். இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லுமவர்களுக்கு பகவத லாபருபமான தாரித்யமில்லையென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆய்ச்சியாகிய ப. — இடைக்குலத்திலே
பிறந்த

அன்னையால் — யசோதையாகிற

தாயாராலே

அன்று —

வெண்ணெய்வார்த்தையுள் — வெண்

னெய்க்களவு வார்த்தை

பிறந்தவளவிலே

சீற்றமுண்டு — சீறப்பட்டி

அழு — அழுதுதோப்புக்கண்டமிட்ட

கூத்தன் — கூத்தையுடையவனு

அப்பன் தன்னை — லோகோபகாரசனை

குருகூர்ச்சடகோபன் — ஆழ்வார்

ஏத்திய — ஸ்தோத்ராருபமாகவருளிச்

செய்த

தமிழ்மலை — த்ராவிட ஸந்தர்ப்ப

ரூபமான

ஆயிரத்தானும் — ஆயிரத்தானும்

இவை — (விமுகரை அபிமுகராக்கிக்

கொண்ட அத்திதியமான)

இவை

ஒர்பத்தும் — பத்தையும்

இசையோடும் — இசையோடேகூட

நாத்தன்னால் — நாவுக்கு ப்ரயோஜனமாக

நவில் — செறிய.

உரைப்பார்க்கு — உரைப்பார்க்கு

நல்குரவு — பகவதலாபமாகிற

தாரித்யம்

இல்லை — இல்லை.

இது — ஆசிரியத்துறை.

(கக)

ஆறு ; — (ஆய்ச்சியாகிய) - அதிஸ்நேஹி சியான யசோதைப் பிராட்டி, “வெண்ணெய்களவுகண்டாய்” என்று பொடிந்தபோது போலே, ஆழ்வார் தாம் ப்ரணயகோபத்தாலே “எம்பெருமானோடு கலப்பேனல்லேன்” என்று அகல, அது பொறுக்கமாட்டாமே தளர்ந்த தளர்த்தியை அதுஸந்தித்து இனியராய் அவ்வெம்பெருமானை ஏத்தின இத்திருவாய்மொழியை, பப்பாவவ்ருத்தியின் மிக்கே சொன்னார்க்கும், எம்பெருமான் ஸந்திஹிதனாயிருக்கச் செய்தே பிறங்கித் தாம்பட்டதுக்கம் படவேண்டா வென்கிறார்.

ஆறும்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:

முன்றந்திருவாய்மொழி—நல்துரவும்: ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு ;—(நல்குரவும்.) இப்படி “ எம்பெருமான் திறத்துப் படுவோமல்லோம்” என்று இருந்த ஆழ்வார், தம்மோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காகத் திருவிண்ணகரிலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய நிரவதிகஸௌந்தர்யத்தாலும் ஸ்வஸம்ஸ்லேஷாலாபஜநிதமான அவஸாதத்தாலும் நிவ்ருத்த ப்ரணயகோபராய் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, தத்ஸம்ஸ்லேஷஜித நிரவதிகப்ரீதியாலே, கீழ்ப் ப்ரஸ்துதமானஜகைதஸ்வர்பத்தையும் அஸோஷதோஷ ப்ரத்யநீகத்வஸௌந்தர்யாத்பஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும் பேசுகிறார்.

ப —முன்றந்திருவாய்மொழியில், இப்படி விமுகரான தம்மை அபிமுகராம் படிபண்ணிக்கொண்ட வருந்தாகாஃப்ரஸங்கத்தாலே, பாஸ்பரவிருத்தமான பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாக கடிப்பித்துக்கொண்டு நிற்கவல்ல ஈஸ்வரனுடைய அகடித்த டநாஸக்தியை யப்ரோக்ஷித்து, அதுக்கடியான ஸர்வவ்யாபகத்வத்தையும், இதரவிஸஜா தீயதையையும், உஜ்ஜுவல கீர்த்தித்வத்தையும், அதிஸயித க்ருபாயோகத்தையும், லீலா விபூதிநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதாநுபாவ்யமான ஒளஜ்ஜுவல்யத்தையும், ஸர்வலோகஸுரண்யத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதபவ்யதையையும், நிருபமோபகாரகத்வத்தையும், அஸாதாரண ரக்ஷகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவ்வோவாகாரங்களாலே அக்ஷதங்களை கடிப்பிக் கவல்லவன் நித்யஸம்ஸாரிகளான நம்மையும் நித்யஸூரிகளோடே சேர்க்கவல்லவனென்று அவனுடைய பலப்ரத்தவஸக்தியையும் நுஸந்தித்து, தாம் கண்ட படியே உபதேசித்தருள்கிறார்.

ஸு ;—“ ‘இப்படி தாமுநின்றவன் ஸர்வேஸ்வரனென்கிறார்’ என்று பிள்ளான் பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார். அதாகிறது—“யாவையும்பாவரும்பிழையாமல் - பிணக்கி” என்று கீழே ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் என்று. “இதிலே ஒருவாசிதோற்ற பட்டாருளிச்செய்வார்” என்று ஜீயாருளிச்செய்வார். அதாவது - “சேரோம்” என்ற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தம்மைச் சேரவிட்டுக்கொண்ட ஆஸ்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறாரென்று. சேரவிட்டுக் கொண்டபடி தான் அநேகமிதே. முதல்தன்னிலே தம்மையு. அறியாதே அவனையும் அறியாதே யிருக்க, தன்படிகளையறிவித்துக் கூடவிட்டுக்கொண்டான் ; உள்ளே புகுர நின்றுஸ்வநிகர்ஷத்தையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தை

54 திருவாய்மொழி, சு-ப, ந-தி, நல்குரவும் ப்ரவேஸங்கள்.

யும் அதுஸந்தித்து ‘நாம் அங்குத்தைக்கு அயோக்யர்’ என்று அகல, தன்செல்லாமையைக்காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்டான்; †(வளவேழுலகிலே). இனி, அவைபோலன்றிறே இது; ஒன்றால் பரிஹரிக்கலாமதன்றே. அகலில் குற்றம், அனுகில் குற்றமாயிருப்பதொன்றிறே! ஜாதிசண்டாளனைநோக்கினால் ப்ராயஸித்தமுண்டு; ப்ரணயாபராதசண்டாளர்க்கு அதுவுமில்லை.

ஆக, இப்படிக்களாலே தன செல்லாமையைக்காட்டி அவன் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டபடியைக்கண்டு விஸ்மிதராகிற விவர்க்கு, “இவ்வளவல்லகாணும் நம்முடைய ஆஸ்சர்யங்களிருக்கும்படி; லோகத்தில் தன்னில்தான் சேராத விருத்தபதார்த்தங்களுமெல்லாம் நம்மோடே சேர்ந்திருக்கிறபடி பாரீர்; ஆனபின்பு, நம்மோடுசேராதாரில்லைகாணும்!” என்று தன்னுடைய விருத்தவிபூதிகத்வத்தைக்காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, “இது இருந்தபடி என்?” ‡ கொடுத்தசைதர்யத்தைக்கொண்டு அகலுகைக்கு உடலாயிருக்கிற இவற்றையெல்லாம் கூடவிட்டுக்கொடு நிற்கிற படியுளும்,—இனிநிமித்தமானது உபாதாநமாகமாட்டாது; உபாதாநமானது நிமித்தமாகமாட்டாது; இவ்வனையிருக்க—இவையெல்லாம் தானாயிருக்கிறபடியையும், இவற்றோடுகூடியிருக்கச்செய்தேயும் இவற்றில்தோஷங்கள் தனக்கு ஸ்பர்ஸியாமலிருக்கிறபடியையும், தோஷந்தட்டாமல்கடக்கவிருக்கையன்றிக்கே நியந்தாவாயிருக்கிறபடியையும்,—இனிநாட்டில் ப்ராப்யமானது ப்ராபகமாகமாட்டாது! ப்ராபகமானது ப்ராப்யமாகமாட்டாது; இவ்வனையிருக்க ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இரண்டும் தர்னையாயிருக்கிறபடியையும், மற்றும் இவனுடைய ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளையும் அதுஸந்தித்து, இப்படி உபகாரஸீலனை ஸர்வேஸ்வரன் திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்திஹிதனான். இவனல்லது தமக்குப்பரமபந்துக்களில்லை’ என்று அறுதியிட்டு, ‘இவன் திருவடிகளல்லது பற்றில்லை’ என்று பேசுகிறாராயிருக்கிறது.

முதல் திருவாய்மொழியிலே பரத்வாநுபவம்பண்ணி, மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே ஸௌலப்யத்தை யதுஸந்தித்து “எத்திறம்” என்கிடந்தார். இங்கு, “போகுநம்பி” என்று தள்ளச் செய்தேயும் கால்வாங்கமாட்டாதே நின்ற நீர்மையை அதுஸந்தித்து அதுக்குளிர்த்தட்டான பரத்வத்தை அதுஸந்திக்கிறார்; *மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவரிதே; மேன்மையை அதுஸந்திப்பது நீர்மையை அதுஸந்திப்பதாமத்தனையிதே.

ஈடு ; அவ ;—விருத்த விபூதிகளுன ஸர்வேஸ்வரனைத் திருவிண்ணகரிலே காணப் பெற்றேனென்கிறார்.

நல்குரவும்கெல்வம் நரகம்சுவர்க்கமுமாய் *

வெல்பகையும்நட்பும்விடமுமுதமுமாய் *

பல்வகையும்பரந்த பெருமானெண்ணையாள்வானை *

செல்வம்மல்குகுடித் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், பரீத்யப்பரீதிஹேதுவான விருத்தார்த்தங்களை விபூதியாகவுடைய ஸாவஹ்யபகனைத் திருவிண்ணகரிலே கண்டேனென்கிறார்.

நல்குரவும்—பதார்த்தஸங்கோசரூபதா

ரித்ர்யமும்

செல்வம்—தத்விகாஸரூபமான

ஸம்பத்தும்

நரகம்—துஃகஸீத்தாநமானநரகமும்

சுவர்க்கமும்—ஸுகஸீத்தாநமான

ஸ்வர்க்கமும்

ஆய்—ஆய்

வெல்—எதிர்த்தலையைச்சாய்க்கும்

பகையும்—ஸாத்ரவமும்

நட்பும்—அதுக்கெதிர்த்தட்டான

மைத்ரமும்

விடமும்—முடிக்கும்விஷமும்

அமுதமும்—உஜ்ஜீபிப்பிக்கும்

அம்ருதமும்

ஆய்—ஆய். (இப்படி)

பல்வகையும்—பலவகையாலும்

பரந்த—வ்யாப்தான

பெருமான்—ஸர்வாதிகளாய்

என்னை—இவ்வாகாரத்தைமெனக்கு

பாகாசிபித்தது

ஆள்வானை—(அடிமைகொண்ட)

ஸ்வாமியானவனை

செல்வம்—பகவதரூபவைஸ்வரியம்

மல்கு—மிகாரித்திற

குடி—ஸஜ்ஜநஸமவாயத்தையுடைய

திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே

கண்டேன்—அபரோஷிக்கப்பெற்

றேன். ஆயென்கிறது பாகி

பதம் சேர்த்துக்கொள்வது. (க)

ஆறு ;—தாரித்ர்ய ஸம்பந் நரக ஸவர்க்காஸநேஹ ஸநேஹ விஷாம்பருத ப்ரப்ருதி விவிதபதார்த்தார்த்தாரத்தமபூதனாய், ஸர்வேஸ்வரனா யிருந்துவைத்து என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த வெம்பெருமானை, தத்தைங்கர்ய ரதித்வஸம்பத் ஸம்ருத்த திவ்யஜந பரிபூர்ணமான திருவிண்ணகரிலே கண்டேனென்கிறார்.

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. ஸ்வயந்தந்தாலே ஒருவர்க்கும் காணவொண்ணாத பெருமையையுடையவனாய்வைத்து என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவன் ஊரான திருவிண்ணகர் ஸர்வவிலகூணாமென்கிறார்.

56 திருவாய்மொழி, சு-ப, ந-தி, உ-பா, கண்டவிற்பம் வ்யாக்யாநம்.

கண்டவிற்பம்துன்பம் கலக்கங்களும்தேற்றமுமாய் *
தண்டமும் தண்மையும் தழுவும் நிழலுமாய் *
கண்டுகோடற்கரிய பெருமானெண்ணையாள்வானூர் *
தென்திரைப்புனல்சூழ் திருவிண்ணகர்நன்னகரே.

(உ)

ப — அநந்தரம். அந் பரீத்யப்ரீதிரூப ஸுகது:கங்களை அநுஸந்தித்து வரும் பார்த்தங்களை விபூதியாசவுடையனாய், தத்ஸஜாதீயதயா த்ரவ்டு மஸக்யனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அஸாதாரணதேஸம் திருவிண்ணகரென்கிறார்.

கண்ட—லோகத்ருஷ்டமான

இன்பம்துன்பம்—ஸுகது:கங்களையும்

கலக்கங்களும்து:கமடியாகவரும்

சிந்தாவ்யாகுலதைகளும்

தேற்றமும் ஆய்—ஸுகமடியாகவரும்

தெளிவுகளுமாய்

தண்டமும்—(அக்கலக்கமடியாகவரும்)

கோபமும்

தண்மையும்—(தேற்றமடியாக வரும்)

ப்ரஸாதமும்

தழுவும்—(கோபஸமமன ஓளவுண்

யத்தையுடைய) அக்ரியும்

நிழலும்—(ப்ரஸாதஸமமான ஸைத்

யத்தையுடைய) நிழலும்

ஆய்—ஆய்

கண்டுகோடற்கு—ஸ்ஜாதீயதயா

காண

அரிய—அரியனாயிருக்கிற

பெருமான்—ஸர்வேஸ்வரனாய்

என்னை—என்னை

ஆள்வான்—அடிமைகொண்டவன்

ஊர்—ஊர்

தெண்—தெளிந்தும்

திரை—திரைக்கிளப்பத்தையுமுடைய

புனல்—ஜலத்தாலே

சூழ்—சூழப்பட்ட

திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகராகிற

நல்கர்—தர்ஸனீய நகரம்.

ஆறு ;—(கண்டஇன்பம்.) உபலப்பமான ஸுகது:க்க காலுவஷ்ய ப்ரஸாத நிக்ரஹாநுக்ரஹ ஸீதோஷ்ணாத்யந்யோந்ய விருத்த வஸத் வந்தராத்ம பூதனாய், ஸுதூர்த்தர்ஸனாயிருந்த ஸர்வேஸ்வரனை நான் கண்ணலேகண்டு அடிமை செய்யும்படி புருந்தருளின திருநகரி திருவிண்ணகரென்று திருநகரியை அநுபவிக்கிறார்.

(உ)

ஈடு ; அவ ;—மூன்றும்பாட்டு. திருவிண்ணகரப் பனுடைய கல்யாண குணங்களை யொழிய வேறு ஒருவர்க்கும் உத்தராகமில்லை யென்கிறார்.

நகரமும்நாடுகளும் ஞானமும்மூடமுமாய் *

நிகரில்சூழ்சுடராயிருளாய் நிலைபிசுப்பாய்ச் *

சிகரமாடங்கள்சூழ் திருவிண்ணகர்சேர்தகபிரான் *

புகர்கொள்கீர்த்தியல்லாவில்லை யாவர்க்கும்புண்ணியமே.

(ந)

ப.--அந்தாம், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநா நுபந்தி பதார்த்தங்களைவிபூதியாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய உஜ்ஜ்வலமான குணப்ரதையையொழிய வேறு ஒருவர்ஃ
கும் உத்தாரகமில்லையென்கிறார்.

நகரமும்--விசேஷஜ்ஞாநாசுரமான

நகரமும்

நாடுகளும்--அவிசேஷஜ்ஞாநா சுரமான

நாடு, (தத்தாநாரேஹேதுவான)

ஞானமும்--ஜ்ஞாநமும்

மூடமும்--மௌக்யமும்

ஆய்--ஆய் (அந்த ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந

ஸாம்யத்தையுடைத்தாய்)

நிகர்--ஒப்பு

இல்--இன்றியே

சூழ--பரந்த

சுடர்--பரகாஸமும்

ஆய்--

இருள்--(ததாவிதமான) இருளும்

ஆய்--ஆய்

நிலன்--(இருளுக்கு ஸ்த்தாநமான)

பூமியும்

ஆய்--

விசம்பு--(பரகாஸஸ்த்தாநமான)

ஆகாஸமும்

ஆய்--ஆய்

சிகரம்--சிகரங்களை யுடைத்தான

மாடங்கள்--மாடங்கள்

சூழ--சூழந்த

திருவிண்ணகர்--திருவிண்ணகரிலே

சேர்ந்த--பொருந்திவர்த்திக்கிற

பிரான்--ஸர்வேஸ்வரனுடைய

புகர்--ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை

கொள்--உடைத்தான

கோத்தி--குணப்ரதையை

அல்லால்--ஒழிய

யாவர்க்கும்--ஸர்வர்க்கும்

புண்ணியம்--உஜ்ஜீவநேஹேதுவான

ஸுக்ருதம்

இல்லை--இல்லை

(ஈ)

ஆறு ;--(நகரமும்).-நகரஜநபதஜ்ஞாநாஜ்ஞாந தமஃபரகாஸ
அவநிககந ஸர்வத்யந்தாவாயிருந்த, சிகரமாடங்கள்சூழ திருவிண்
ணகர்ச் சேர்ந்தபிரானுடைய நிரவதிக காருண்யமல்லது மற்று
உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்று, தமக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமானகாரு
ண்யகுணத்தை அநுபவிக்கிறார். (ஈ)

ஈ; அவ ;--நாலாம்பாட்டு. புண்யபாபாதியாய் எம்பெருமா
மானுக்குவிசேஷணத்வேந தோற்றுகிற விபூதியெல்லாம் அவன்
க்ருபையாலே உண்டாயிற்று என்கிறார்.

புண்ணியம்பாவம் புணர்ச்சிபிரிவென் றிவையாய் *
எண்ணமாய்மறப்பாயுண்மையாயின்மையாயல்லனாய் *
திண்ணமாடங்கள்சூழ திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான்*
கண்ணனின்னருளேகண்டுகொண்மின்கள் கைதவமே. (ச)

58 திருவாய்மொழி, சு ப, ந-தி, நு-பா, கைதவம் வ்யாக்யாநம்.

ப — அநந்தம், கீழ்ச்சொன்ன புகர்கொள் கீர்த்தியாவது - புண்யபா பாநுபந்தி பதார்த்தவிபூதிகளுன க்ருஷ்ணனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையென் கிறார்.

புண்ணியம்பாவம்—இவ்விதநிஷ்ட

ஹேதுவான புண்யபாபங்கள்
புணர்ச்சிபிரிவு—தத்க்ருதமான தத்தத்

ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்ஸ்லேஷங்கள்
என்று—என்று

இவைஆய்—இவையாய்
எண்ணம்—ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்ஸ்லேஷ

கணவையும்
ஆய்—

மறப்புஆய்—விஸ்மரணமுமாய்
உண்மைஆய்இன்மை ஆய்—தத்த

தநுரூப வஸ்துக்களுடைய
ஸத்பாவாஸத்பாவங்கள்

ஆய்வைத்து
அல்லன்ஆய்—தததத்க்ருமவஸ்யனன்

றியே இருப்பானாய்

திண்ணம்—ஸத்திரமான

மாடங்கள்—மாடங்கள்

சூழ்—சூழற்க

திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே

சேர்ந்த—சேர்ந்த

பிரான்—ஸர்வாதிகளுன

கண்ணன்—க்ருஷ்ணனுடைய

இன்—அதிஸயித போக்யமாம்படி

அநந்யப்யோஜநமான

அருளே—க்ருபையையே

கண்டுகொண்மின்கள்—கீழ்ச்

சொன்ன உத்தாரக கீர்த்தியாகக்

கண்டுகொள்ளுங்கொள்

கைதவமே—இது கைதவமோ ?

பரமார்த்தமென்று கருத்து. (சு)

ஆரூ ;—(புண்ணியம்.)-புண்யபாப தத்பலபூத அபிமதவிஷய ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்ஸ்லேஷ ஸ்மரணவிஸ்மரண பாவாபாவாதி ஸகல பதார்த்தார்த்தாயமிதயா வ்யாப்தனாயிருந்துவைத்தே தத்தததோ வை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருந்த, திண்ணமாடங்கள்சூழ் திருவிண் ணகர்ச் சேர்ந்தபிரானுடைய க்ருபையாலேஸகலபுருஷார்த்தஸாதந பூத கரணகளேபரப்ப்ருதி ஸர்வாதார்த்தங்களும் ஸ்ருஷ்டமான இவ்வர்த்தம் திருவிண்ணகரிலே ப்ரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறார். (சு)

நடு; அவ்—அஞ்சாம்பாட்டு. சிறியார் பெரியா ரென்னதே ஸர்வர்க்கும் ரக்ஷகன் திருவிண்ணகர்ச் சேர்ந்த பிரா னென்கிறார்.

கைதவம்செம்மை கருமைவெளுமையுமாய் *

மெய்ப்பொய்யினமைமுதுமை புதுமைபழமையுமாய் *

செய்ததிண்மதிள்கூழ் திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் *

பெய்தகாவுகண்டிர் பெருந்தேவுடைமூவுலகே.

(ரு)

திருவாய்மொழி, சு-ப,ந-தி, சு-பா, முவுலகம் வ்யாக்யாநம். 59

ப.—அநந்தரம், உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ரூப ஸமஸ்தவஸ் துப்ரகாரகனு ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸகலஜகத்தும் லீலோத்யாநமென்கிறார்.

கைதவம்—(அபக்ருஷ்டமான)	திண்—சிக்கெனவையுடைத்தான
கௌடில்யமும்	மதிள்—மதிளாலே
செம்மை—(உத்க்ருஷ்டமான) ஆர்ஜவ	சூழ்—சூழப்பட்ட
மும். (கத்தத்ஸத்ருஸமான)	திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
கருமை வெளுமையும் ஆய்—கருமை	சேர்ந்த—சேர்ந்த
வெளுமையும் ஆய்	பிரான்—ஸர்வேஸ்வரன்
மெய்பொய்—அப்படி உத்க்ருஷ்டாபக்	பெய்த—வைத்த
ருஷ்டரூப ஸத்யாஸத்யங்கள்	காவுகண்டிர்—லீலோத்யாநங்கிடி
இளமைமுதுமை—யௌவநவார்த்தக	கோள்
ங்கள்	பெருந்தேவு—ப்ரஹ்மாத்யுத்க்ருஷ்ட
புதுமைபழமையும் ஆய்—அபிநவத்வ	தேவதைகளை
ஜீர்ணதைகளும் ஆய்	உடை—உடைத்தான
செய்த—தொழிற் படைச்செய்யப்பட்டி	முவுலகு—தரைலோக்யமும், (டு)

ஆறு ;—(கைதவம்.) - ஆர்ஜவாநார்ஜவ லித்ரீல ஸத்யாஸத்ய யௌவநவார்த்தக நவத்வாநவத்வா திருபனு ஸம்பெருமான் ப்ரஹ் மாதிரி ஸ்தம்பபர்பந்த நிகிலஜந்து பரிபூர்ணமான ஸர்வலோகங்க ளுக்கும் ரக்ஷக நென்கிறார். (டு)

௩௫; அவ;—ஆறும்பாட்டு. “நானல்லேன்” என்னச்செய்தே தன்குணசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி மறக்கவொண்ணாதபடி கலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனையிருக்கிறவன் திருவிண்ணகரிலே நின்றரு ளின ஸர்வேஸ்வரன்கிட ரென்கிறார்.

முவுலகக்களுமாயல்லனா யுகப்பாய்முனிவாய் *
பூவில்வாழ்மகளாய்த் தவ்வையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய் *
தேவர்மேவித்தொழும் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரான் *
பாணியேன்மனத்தே உறைகின்றபரஞ்சுடரே. (சு)

ப —அநந்தரம், விலக்ஷணவிலக்ஷண பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் ஆஸிரிதபவ்யதையால் வந்த ஓளஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையவ னென்கிறார்.

60 திருவாய்மொழி, கூ-ப, ஈ-தி, கூ-அ, பாஞ்சுடர் வ்யாக்யாநம்.

மூவுலகங்களும் ஆய்—(ஸ்ருஜ்யத்வ	தாலே வந்த கீர்மையை யநுட
கர்மவஸ்யத்வ குணக்யாத்மகத்	விக்கைக்காக
வாதிகளாலே அவிலக்ஷணமான)	தேவர்—ஸூரிகன்
தர்மலோக்யமும் ஆய்	மேவி—பொருந்தி
அல்லன் ஆய்—தக்ப்ரதிபதித்ய	கொழும்—தொழாநிற்கிற
விபூதியுத்தனும் ஆய்	திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
உகப்பு ஆய்முனிவு ஆய்—அப்படி	சேர்ந்த—சேர்ந்த
விலக்ஷணவிலக்ஷணத்தமகராகத்	பிரான்—ஸர்வோஸ்வரன்
வேஷங்கனாயும்	பாவியேன்—தான் மேல்விழுந்து
பூவில்வாழ்மகளாய்—ப்ரீதிஹேது	வரிலும் வைமுக்யம்பண்ணும்
வான லக்ஷ்மியையும்	பாபக்தையுடையேனான என்
தவ்வை ஆய்—அப்ரீதிஹேதுவான	மனத்தே—நெஞ்சிலே
ஜ்யேஷ்டட்டையையும்	உறையின்—நித்யவாஸம் பண்ணு
(தத் தத்கர்யமான)	நின்றகொண்டு
புகழ் ஆய்—புகழையும்	பாஞ்சுடர்—அத்தாலே நிரதிஸய
பழி ஆய்—பழியையும் ப்ரகாரமாகவு	ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய
டையனாய், (இந் கவிபூகியோகத்	யனான (க)

ஆறு ;—(மூவுலகங்களுமாய்) - நிகிலலோக ததந்தர்வர்த்தி
ப்ரீத்யப்ரீதி லக்ஷம்யலக்ஷம் கீர்த்யகீர்த்தி ப்ரப்ருதி கல்யாண
ஹேய ஸகலபதார்த்தார்தராத்தமபூதனாய், கல்யாணபதார்த்தார்தர்
வர்த்திதையாலே யாதொருபடி தோஷந்தட்டாதே யிருக்கும்,
அப்படியே ஹேயபதார்த்தார்தர்வர்த்திதையாலும் நிர்த்தோஷனா
யிருக்கும், அதெங்கனே யறிந்தபடி என்னில்? - ஸமஸ்தஹேயாஸ்
பதமான என்னுடைய நெஞ்சிலேபுகுந்து வைத்து ஒருகோஷமுந்
தட்டாதே நிரதிஸய தீப்தியுத்தையிருக்கையாலே என்கிறார். (சு)

ஈடு; அவ்;—ஏழாம்பாட்டு எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்
கும் வலியபுகல் அவனல்லதில்லை யென்கிறார்.

பாஞ்சுடருடம்பா யமூக்குப்பதித்த வுடம்பாய் *
கரந்தும் தோன்றியும் நின்றும் கைதவங்கள் செய்தும் *
விண்ணோர் சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் *
வரங்கொள்பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும்வன்சரணே. (எ)

ப — அந்தரம், ஆஸரிதாநாஸரிதவீஷயமான ஆகாரபேதத்தையுடைய
ஸர்வோஸ்வரன் திருவடிகளே ஸர்வர்க்கும்ப்ரபலாஸ்ரயமென்கிறார்.

பாஞ்சுடருடம்புஆய் — ஆஸ்ரிதாநுபா	விண்ணோர்—ப்ரஹ்மருத்ராதிகள்,
வ்யமான அப்ராக்குருதவிக்காஹத்	(ஸ்வாபிமத வித்த்யர்த்தமாக)
தையும், (அநாஸ்ரிதர்க்கு	சிரங்களால்—தந்தாந்தலைகளாலே
அநுபாவ்யமான)	வணங்கும்—வணங்கும்படி
அழுக்கு—ஹேயதையால்	திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே
பதித்த—பூர்ணமான	சேர்ந்த—சேர்ந்த
உடம்புஆய்—ஜகதாசாரத்தையும்	பிரான்—ஸ்ரீவஸ்வானுடைய
உடையனாய்	வரம்—ஸமாப்யதிகதரித்ரமான ஸ்ரீ
காந்தம்—(அநாஸ்ரிதவிஷயத்தில்)	ஷ்ட்யத்தை
ப்ரகாசியாதேயும்	கொள்—உடைய
தோன்றியும்—(ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில்)	பாதம்—திருவடிகள்
ப்ரகாசித்தும்	அல்லால்—ஒழிய
ரின்றும்—(ப்ரகாசிக்கும் விஷயத்தில்)	யாவர்க்கும்—ஸ்ரீவசேதநர்க்கும்
ஸத்திரனாயும்	வன்—அபயஸ்த்தலமாம்படி ப்ரபல
கைதவங்கள் செய்தும்—(இதர	பான
விஷயத்தில்) அஸத்திரனாயும்	சரண்—புகலிடம்
ஆய்—இருப்பானாய்	இல்லை—வேறில்லை (எ)

ஆறு ; — (பாஞ்சுடர்) - நிரவதிக தேஜோமய திவ்யரூபனாய், ஸமஸ்தஹேயாஸ்பத ஸர்வஜகச்சரீரனாய், ஸமஸ்தஹேயாஹிதனாய், தூர்விஜ்ஞேபனாய் ஆஸ்தார்த்தமாகப் பிறந்தருளியும் அவர்களோடு ஸம்ஸ்ரலேஷித்தும் ப்ரதிசுலர்க்குக் கைதவம்செய்தும், விண்ணோர் சிரங்களால் வணங்கும் திருவிண்ணகர்சேர்ந்த பிரானுடைய திரு வடிகளல்லது ஒருவர்க்கும் ஆத்மரக்ஷகமில்லையென்கிறார். (எ)

ஈ; அ; — எட்டாம்பாட்டு. எனக்குப் புகலான மாத்ர மன் றிக்கே மற்றுமெல்லாம் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தபிரா னென்கிறார். (எல்லார்க்கும் புகலென்றமாத்ரமன்றிக்கே, எனக்கு விசேஷித்துப் புகலென்கிற ராகவுமாம்.)

வன்சரண்காரர்க்காயசுரர்க்குவெங்குற்றமுமாய் *
தன்சரண் நிழற்கீழலகம் வைத்தும் வையாதும் *
தென்சரண்திசைக்குத் திருவிண்ணகர் சேர்ந்தபிரான் *
என்சரணென்கண்ணென்னையாளுடையென்னப்பனே. (அ)

62 திருவாய்மொழி, கூ-ப, நடதி, கூ பா, என்னப்பன் வ்யாக்யானம்.

ப.—அநந்தரம். அநுகூல ப்ரதிகூல விஷயங்களான ஸ்வபாவங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனாய் ஆஸ்ரிதபவ்யனான் க்ருஷ்ணன் எனக்கு அஸாதாரணமான புகலிடமென்கிறார்,

சுரர்க்கு—அநுகூலரான தேவர்களுக்கு

வன்—அப்ரதிஹதமான

சரண்—புகலிடம்

ஆய்—ஆய்

அசுரர்க்கு—ப்ரதிகூலரான அசுரர்களுக்க்கு

வெம்—க்ருரமான

கூற்றமும்—ம்ருத்யுவும்

ஆய்—ஆய்

உலகம்—தாத்ருஸ விபாகத்தையுடைய

லௌகிகரை

தன்—தன்

சரண்நிழல்கீழ்—பாதச்சாயையிலே

வைத்தும்—ஒதுக்கியும்

வையாதும்—ஒதுக்காதும்

ஆய்—இருப்பாலும்

தென்திசைக்கு—தெற்குத் திக்குக்கு

சரண்—புகலிடமான

திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே

சேர்ந்த—சேர்ந்த

பிரான்—ஸர்வேஸ்வரனாய்

என்—என்னை யங்கீகரிக்கைக்காக

கண்ணன்—க்ருஷ்ணனாய்

என்னை ஆளுடை—என்னை யடிமை

கொண்ட

என்னப்படன்—ஸ்வாமியானவன்,

(ஸ்ரவ்ரகாரத்தாலும்)

என்—எனக்கு

சரண்—அஸாதாரணமான புகலிடம்.

ஆறு;—(வன்சரண்.) - தன் திருவடிகளைப் ப்ராபிக்கைக்கு விரோதியான ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்கி ஆஸ்ரிதரைத் தன் திருவடிகளின் நிழலிலே வைத்தருளும் ஸ்வபாவனாய் ஆஸ்ரிதவி ரோதிகளைத் தன் திருவடிகளிற் சேராதே அவர்களுக்கு அபிபயங்கரம் ம்ருத்யுபூதனாயிருந்த எம்பெருமான், தென்திசைக்குப் புகலிடமாகத் திருவிண்ணகரிலே புகுந்தருளியிருந்து எனக்குப் ப்ராப்யமாய், எனக்குத் த்ருஷ்டியாய் என்னைக்கொண்டு ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியுங் கொண்டருளி எனக்கு ஸ்வாமியானான் என்கிறார். (அ)

ஈடு; அவு;—ஒன்பதாம்பாட்டு. எனக்குஸாரணமான மாத்தரமல்ல, மற்றுமெல்லாம் அவனையென்கிறார். எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபகாரகனாய், தன் பாதச்சாயையை, “அல்லேன்” என்ன, வலிய எனக்குத் தந்தானென்கிறார்.

என்னப்பனெனக்காயிருளாயென்னைப்பெற்றவனாய் *

பொன்னப்பன்மணியப்பன் முத்தப்பனென்னப்பனுமாய் *

மின்னப்பொன்மதிஞ்சுழ் திருவிண்ணகர்சேர்ந்தவப்பன் *

தன்மொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன் தனதான் நிழலே.

(க)

திருவாய்மொழி, கூப, ௩-தி, கூபா, என்னப்பன் வ்யாக்யானம். 63

ப.—அநந்தம், பரஸ்பரவிருத்தாகாரமானபந்துவிக்கமும் ஸ்ப்ருஹணீய வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனான தன்னுடைய உபகாரகத்வத் துக்கு ஒப்பில்லாத ஸர்வஸ்வரன், தன்னுடைய பாதத்சாயையை எனக்குத் தந்தருளினுனென்கிறார்.

எனக்கு—எனக்கு அஸாதாரணனாய்
என்—ஸத்தாஹேதுவாயிருந்துள்ள
அப்பன்—பிதா

ஆய்—ஆய்

இருள்—அந்தபுன்ஸ்த்வத்துக்கு

விருத்தமான ஸ்திரீத்வத்தையு

டைய செவிலித்தாயானவன்

ஆய்—ஆய்

என்னைப் பெற்றவன் ஆய்—அவனைப்

போலேவளர்த்து விடுகையன்

றிக்கே பெற்றவளான வேறு

பாட்டையுடைய நற்றாயாய்

பொன் அப்பன்—பொன்போலே

தன்னுடையஸ்ப்ருஹணீய

தையை ப்ரகாசிப்பித்தும்

மணி அப்பன்—(அதிற்காட்டில்

ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலும் மஹார்ஹ

தையாலும் வேறுபட்ட) ரத்நம்

போலே தன்னுடைய கேஜஸ்

விதையை ப்ரகாசிப்பித்தும்

முத்து அப்பன்—(அதிற்காட்டில்

நீர்மையாலும் குளிர்த்தயாலும்

வ்யாவ்ருத்தமான) முத்துப்போ

லே தன் ஸீதளமான நீர்மையை

ப்ரகாசிப்பித்தும்

என் அப்பன் உம்—(இப்படி பஹு

முகமாக) எனக்குபகாரகனும்

ஆய்—ஆய்

மின்ன—ஒளிவிடும்படி

பொன்—பொன்னான

மதிள்—மதிளாலே

சூழ்—சூழப்பட்ட

திருவிண்ணகர்—திருவிண்ணகரிலே

சேர்ந்த—வர்த்திக்கிற

அப்பன்—ஸர்வஸ்வாமியாய், (இப்படி

ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்துக்கு)

தன்—தனக்கு

ஒப்பாரில்—ஒப்பில்லாத

அப்பன்—மஹோபகாரகனானவன்

தன்—தன்

தான்—திருவடிகளின்

நிழல்—நிழல்

தந்தனை—எனக்குத்தந்தருளினான் (க)

ஆறு ;—(என்னப்பன்.) - *சுட்டுரைத்த நன்பொன்னொளியை யும் அத்திஜ்ஜ்வலமான ரத்தந்தினொளியையு முடைத்தான திருவு டம்பை புடையனாய், அழகியனாய்த் தன்னொப்பாரின்றியே யிருந்த திருவிண்ணகர் சேர்ந்த அப்பன், தன்னழகாலே எனக்கு ஸ்வாமி யாய், தன்னுடைய ஸௌரீல்யத்தாலே பெற்றதாயும் வளர்த்த தாயும் பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி, ஸ்வஹிஸ் லக்ஷஜிதிமான என்னுடைய திருவடிக ஸந்தாபமெல்லாம்

64 திருவாய்மொழி, சு-ப, ந-தி, ௧௦-பா, நிழல்வெய்யில்வ்யாக்யாரம்.

போம்படி அதிசீதளமாய் ம்ருதஸஞ்ஜீவநமான தன் திருவடிகளின்
நிழலை எனக்குத் தந்தருளினானென்குரார். (க௯)

ஈடு; அவு;—பத்தாம்பாட்டு; அவன்திருவடிகளல்லது மற்று
ரக்ஷகமில்லை யென்னுமிடத்தை புத்திபண்ணுங்கோ ளென்குரார்.

நிழல்வெய்யில்சிறுமைபெருமைகுறுமைநெடுமையுமாய் *

சுழல்வனநிற்பனமற்றுமாயவையல்லனுமாய் *

மழலைவாய்வண்டுவாழ்திருவிண்ணகர்மன்னுபிரான் *

சுழல்களன்றிமற்றோர்களைகணிலங்காண்மின்களே. (௧௦)

ப — அநந்தரம், இப்படி பாஸ்பரவிருத்தாகாரமான ஸகலசராசரங்களை
யும் விபூதியாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளல்லது வேறுரக்ஷக
முடையோ மல்லோம்; இத்தை நிரூபித்துக்கொள்ளுங்கோ ளென்று உபதே
சித்து முடிக்கிறார்.

நிழல்—தாபஸாந்திகரமானசாயையும்

வெய்யில்—தாபகரமானவாதபமும்

சிறுமை—சிறுமைக்கெல்லையரன்

அணுத்வமும்

பெருமை—பெருமைக்கெல்லையான

மஹத்த்வமும், (மத்யமபரி

மாணங்களிலுண்டான)

குறுமை—ஹ்ரஸ்வத்வமும்

நெடுமையும்—தீர்க்கத்வமும்

ஆய்—

சுழல்வனநிற்பன—சராசராத்மகமான

மற்றும்—மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்

களும்

ஆய்—ஆய், (இப்படி ஸர்வஸாரீரியாகா

நிற்கச்செய்தே)

அவை—அவற்றினுடைய

ஸ்வபாவத்தை

அல்லனும்—உடையவனல்லாதவனும்

ஆய்—

மழலை—முத்தமான

வாய்—வாக்வ்யவஹாரத்தையுடைய

வண்டு—வண்டுகள்

வாழ்—ஸ்வபோக்யலாபத்தாலே வாழும்

படியான

திருவிண்ணசர்—திருவிண்ணகரிலே

மன்னு—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

பிரான்—ஸர்வேஸ்வரனுடைய

சுழல்கள்—திருவடிகளை

அன்றி—ஒழிய

மற்று—வேறு

ஒர்—ஒரு

களைகண்—ரக்ஷகவஸ்துவை

இலம்—உடையோமல்லோம்;

காண்மின்கள்—(இது) நிரூபித்துக்

கொள்ளுங்கோள்.

(௧௦)

ஆறு;—(நிழல்.)-சாயாதபஅல்பமஹத்வ தீர்க்கஹ்ரஸ்வ ச்ரர
சரங்களைப் பரகாரமாகவுடையனாய், மதுரமாகப்பாடுகிற வண்டுகள்
வாழுகிற திருவிண்ணகர் என்னோடு ஸர்வஸேஷிக்கப்பெற்ற தேச

திருவாய்மொழி, சு-ப, ௩ - தி, ௧௧-பா, காண்மின்கள் வ்யாக்யாநம். 65

மாகையாலே “இனி ஆத்மாந்தமாக இவ்விடத்தைவிடேன்” என்று எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது நமக்கு மற்றொருகதியில்லை, அவனுடையகடாக்ஷம் பெறுவதற்கு முன்பு என்னுடைய ஸத்தையிலலாமையாலும். அவன்கடாக்ஷித்தருளினவாறே நானுளனாகையாலும், நமக்கு அவனல்லது கதியில்லை என்னுமிடம் எல்லார்க்கும் பாத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார். (௧௦)

௩௫;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரி கருக்கு நான் தோறும் கௌரவ்யராவரென்கிறார்.

காண்மின்களுலகிரென்று கண்முகப்பேநிமிர்ந்த *
தாளிணையன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
ஆணையாயிரத்துத் திருவிண்ணகர்ப்பத்தும்வல்லார் *
கோணையின் நிவிண்ணோர்க்கென்றுமாவர்குரவர்களே. (௧௧)

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்பஸிச்சுவல்லவர்கள் ஸூரி கருக்கு நித்யகௌரவ்யராவர்களென்றுபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்

உலகீர்—லோகத்தீர்!

காண்மின்கள்—இத்தைக்காணுங்

கோள்

என்று--என்று

கண்முகப்பே--பாஸ்பர விருத்தரான

வர்கள் கண்ணென்திரே

நிமிர்ந்த--வளர்ந்த

தாளிணையன் தன்னை--திருவடிகளை

யுடைய த்ரிவிக்ரமாபதாந்திற்

போலே பாஸ்பரவிருத்த பகார்த்

தங்களிலே பலவகையும் பரந்த

ஸர்வேஸ்வரனை

குருகூர்--திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான

சடகோபன்--ஆழ்வார்

சொன்ன--அருளிச்செய்ததாய்

ஆணை--பகவதாஜ்ஞாருபமாயிருக்கிற

ஆயிரத்து--ஆயிரத்தில்

திருவிண்ணகர்--திருவிண்ணகர்

விஷயமான

பத்தும்--பத்தையும்

வல்லார்--வல்லவர்கள்

கோணை--ஒருமிறுக்கு

இன்றி--அற

விண்ணோர்க்கு--நித்யஸூரிகளுக்கு

என்றும்--என்றும்

குரவர்கள்--கௌரவ்யர்

ஆவர்--ஆவர்கள்

இது--கலிவிருத்தம்

(௧௧)

ஆறு;—(காண்மின்கள்.) - ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிபாக மின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுங்கண்டு வாழுவ்கொளென்று அவர்கள் கண்முகப்

66 திருவாய்மொழி, சு-ப, ட-தி, கக-பா, காண்மின்கள் வ்யாக்யாநம்.

பே நிமிர்ந்த தாளிணையன்தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன
ஆயிரத்துள் எம்பெருமானுடைய ஸர்வவியந்த்ருத்வத்தைச் சொ
ன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் * அயர்வறுமமரர்களுக்கு
நிஸ்ஸம்ஸயமாக ப்ரதமபூஜ்யராவரென்கிறார். (கக)

திருவாய்மொழி ஆரூம்பத்து மூன்றாந்திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநங்கள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம்;

நான்காந்திருவாய்மொழி—தூவைப் ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(தூவை.) இப்படி திருவிண்ணகரில் எம்பெருமானைக் கண்டு, அவனுடைய ஸர்வநியந்த்ருத்வ ஸௌரீல்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்களை அநுபவித்து நிரதிஸய ப்ரீதிபுக்தராய் ஸம் ப்ரார்த்தரான ஆழ்வாரைக்கண்டு எம்பெருமான் ப்ரீதனாய் *பிறந்தவாற்றில் இவருடைய இழுவெல்லார் தீரும்படி, தன்னுடைய திவ்யாவதாரந் தொடங்கித் திருநாட்டில் எழுந்தருளுகை பர்யந்தமாக நடுவுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்க்ளையுங் காட்டியருளக் கண்டநுபவித்து, ததநுபவஜித நிரவதிகிரிவ்ருதியாலே, பரிபூர்ண மநோரதனுனே நென்கிறார். *

ப.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்-விருவித்தபூதியோகத்தாலே தன் அகடித்தகடநாஸக்தியைக்காட்டி “ பலப்தாநஸமர்த்தன் ” என்கிற ப்ரதிபத்தியைப்பிறப்பித்த ஸர்வஸ்மாத்தபானுடைய ஸுகமத்வஸூசரார்த்தமாக அவனுடைய அநந்தஸாயித்வத்தையும், ஆஸ்சர்யாகாரவத்தையையும், அதிஸயிதௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அப்ராக்ருத்விக்ரஹவத்தையையும், அர்த்திகளுக்கபேக்ஷிதகத்வத்தையும், அந்யாபிமான நிவர்த்தகத்வத்தையும், அதிஸயிதபோக்யாகாரத்தையும், அர்த்தியாயும் அபேக்ஷிதந்தலைக்கட்டிக் கொள்ளும்படியையும், அஸாதாரணசிஹ்நயோகத்தையும், பாஞ்ஜ்யோதிஸ் ஸ்வருபவத்தையையும் அநுஸந்தித்து, ‘ஏவம்ப்ரகாரண க்ருஷ்ணனுடைய மனோஹாரியான அகிலசேஷ்டிதங்க்ளையும் இங்கேயிருந்து அநவாதாநுபவம் பண்ணப்பெற்ற எனக்கு ஆர் இனி நிகராவா?’ என்று ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு, அவனுடைய ஸுபஸுதத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தருள்கிறார். *

ஈடு ;—இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஸ்ரீவால்மீகிபகவானோடொப்பர். அவனும் ராமாவதாரமல்லது போக்கியறியான் ; அவனுடைபப்ரபந்தமும் அப்படியே ; இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரமல்லதறியார் ; இத்திருவாய்மொழி - க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தமொழிய லோரென்றைச் சொல்லாது. (க) “ லாவொநாநுஞ்ஞமஹதி - பாவோநாந்யத்ரகச்சதி ” என்கொண்டு “ பரதஸாயிங் கூட வேண்டேன் ” என்ற திருவடியைப் போலேயாயிற்று இவரும் க்ருஷ்ணாவதாரமொழிய வேறொன்று அறிபாதபடி.

68 திருவாய்மொழி, சு-ப, ச-தி, குரவை வ்யாக்யாநம்.

‘சேணுயர் வானத்திருக்கும் தேவபிரான்’ என்கிறபடியே கிட்டிநின்று அநுபவிக்கப் பெற்றிலோமென்கிற இழவுதீர, பூயிலேயாகப் பெற்றது; ‘தொல்லருள்நல்வினையால் சொலக்கூடுந் கொல்?’ என்றிறே இவர் ஆசைப்பட்டது; அதாவது - நா நீர்வந்த திருநாமம்சொல்லுகையாகிறது ஸுக்ருதபலமிதே. *பிறந்தவாற்றில் இவர்க்கு உண்டான இழுவெல்லாம் தீருமபடி ஸ்ரீப்ருந்தாவ நவ்ருத்தாந்தத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு, அது பூதகாலமாய்த் தோற்றுக்கையன்றிக்கே ஸமகாலம்போலே கிட்டிநின்றதுபவிக்கிறார்.

*மின்னிடைமடவாரிலே-‘அல்லோம்’ என்று அகன்று முடிந்து போகப்புக்க தம்மை ‘ஆவோம்’ என்னப்பண்ணிச் சேரவிட்டுக்கொண்டபடியை யதுஸந்தித்து, இப்படி வல்லார் இவனல்ல தில்லைகிடரென்று தலைக்கட்டுகிறாரா யிருக்கிறது. *சன்மம்பலபல விலும் இப்படி யிருப்பதொரு ஹர்ஷமுண்டே; அதில்இதுக்கு வாசியென்? என்னில் - அவ்ரு - இகர வ்யாருத்தி மாத்தரத்தால் உண்டான ஜ்ஞாநலாபத்தால் வந்த ஹர்ஷம்; இவ்ரு - அவன் தன் குணங்களை நேரே இவரை நெருக்கியதுபயிப்பிக்க, ஸ்வவஸரல் லாதபடி அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய் வாய்விடுகிறார் *

சுதி; சிவ;—முதற்பாட்டு, அஹோராத்ரம் க்ருஷ்ணகுணங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி ஒரு குறைபில்லை என்கிறார்.

குரவையாய்ச்சியரோடுகோத்ததும் குன்றமொன்றேத்தியதும் *

உரவுநீர்ப்பொய்கை நாகக்காய்ந்ததுமுன்பட மற்றும்பல *

அரவில் பள்ளிப்பிரான்தன் மாயவினைகளைபேயலற்றி *

இரவுமநன்பகலுந் தவிர்கிலமென்னகுறைவெனக்கே (க)

ப.முதற்பாட்டில், ‘அவகாசந்தமான அநந்தஸாயித்வத்தை யுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய ஆஸ்சர்யசேஷத்தங்களை ப்ரீதிப்ரோதராய்க் கொண்டு சொல்லி அவிச்சிந்தமாக நடக்கப்பெற்றோம்; நமக்கென்னகுறை உண்டு?’ என்கிறார்.

ஆய்ச்சியரோடு—ஆய்ச்சியரோடே

சுட

குரவை—திருக்குரவையிலே,
கோத்ததும்—(எல்லாப்பெண்களும்
தன்கைகோத்தாராம்படி வகை
மாலையோலே இடையிடையே
தண்ணைக்கலந்து) கோத்ததும்
இந்தப்பெண்களோட்டை எடுத்துக்கு
விலக்காக வந்த மழையைத் தடுக்
கைக்காக)

ஒன்று—ஒரு

குன்றம்—மலையை

வந்தியதும்—எடுத்துவருநாள் அநாயா
ஸேநதரித்துக்கொண்டு
வின்றதும்

உரவு—முதிர்ந்த

நீர்—ஜலங்கையுடைத்தான

பொய்கை—பொய்கையில்

நாகம்—காளியனை

காய்த்ததும்—முனிந்து நியமித்தபா
காரமும்

உள்பட—முதலாக

மற்றும்—மற்றும்

பல—பலவாய் (க) “நாமவய-ஃஜ

ஃஜ-ஃஜ) நாகபர்யங்கமுதஸ்ரு

ஜ்ய” என்கிறபடியே அவதா
ரார்த்தமாக)

அரவில்பள் ளி—கண்வளர்ந்தருளின
நாகபர்யங்கத்தை

பிரான் தன்—விட்டுவந்த உபகார

கருணை க்ருஷ்ணனுடைய

மாயம்—ஆஸ்சர்யங்களான

வினைகளையே—சேஷத்தங்களையே

அலற்றி—ப்ரீதிபரவசனாய்க்கொண்டு
சொல்லி

நன்—குணகந்தத்துக்கு உறுப்பான

நன்மையையுடைய

இரவும்—இரவும்

பகலும்—பகலும்

தவர்கிலம்—ஒங்கிறிலோம் ;

நமக்கு—நமக்கு

என்ன—என்ன

குறை—குறைவு

உண்டு—;

அநுபாவ்யஸங்கோசத்தால் வரும்

குறையுண்டோ? அநுபவவிச்

சேதத்தால் வரும் குறையுண்

டோ வென்று கருத்து. “தவி

ர்கிலனென்னகுறைவெனக்கு”

என்றும் பாட்டுசொல்லுவர்.

“ஆறு ; --நாகபர்யங்கஸாயியான பரமபுருஷன் ஸ்ரீவஸுதேவர்

திருமகனாய்வந்து பிறந்தருளி, ப்ரணயிஜநஸம்ஸ்ரலேஷைகபோகளு
கையாலே திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகளோடே திருக்குர
வைகோத்து ஸம்ஸ்ரலேஷித்தருளினபடிபையும், ப்ரணயிஜந பரித்
ராணார்த்தமாகையாலே தத்ஸம்ஸ்ரலேஷத்திற்காட்டிலும் தனக்கு
போக்யமான கோவர்த்தநமஹாகிரி ஸமுத்தரணமும், விஷ்ணுநலஜ்
வாலாநபிவநீய மஹாஹ்ரத நிவாஸி காளிய நிரஸநப்ரப்ருத்யாஸ்
சர்ய ஸர்வகிவ்ய சேஷத்தங்களையும் அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜ
கிதப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிக்கதனப் அவதமையேயலற்றி இரவு

நன்பகலும் நான்தவிற்கிலன் ; எனக்கு இனி என்னகுறை யுண்டு என்கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு, “ தொல்லருள் நல்வினை யால் சொலக்கூடுங்கொல்” என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே பெறுகையாலே திருநாட்டிலேதான் என்னோடொப்பாருண்டோ ? என்கிறார். கேயத்தீங்குழவாதிற்றுமநிரைமேய்த்ததும்கெண்டையொண்கண் * வாசப்பூங்குழல்பின்னைதோள்கள்மணந்ததும் மற்றும்பல * மாயக்கோலப்பிரான் தன் செய்கைநினைந்துமனம்குழைந்து * நேயத்தோடுசுழிந்தபோதெனக்கெவ்வுலகம்நிகரே ? (உ)

ப —அநந்தரம் ஆஸ்சர்யமான ஆகாரத்தையுடையான க்ருஷ்ணனுடைய நினைத்தாரநெஞ்சை நெகிழ்ப்பண்ணும் சேஷ்டமகங்களை எஸ்நேஹாநு ஸந்தாநம்பண்ணிக் காலமெலலாம்போகாநின்றது ; நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற விலக்ஷணதேஸம் எனக்குஸந்த்ருஸமோ ? என்கிறார்.

(பெண்கள்நெஞ்சு வரீக்ருதமா

கைக்காக)

கேயம்—(தூழ்ச்சிதோற்றின) கேயந்

களைவைத்து

தீம்—இனிதாம்படி

குழல்—குழல்

ஊதிற்றும்—ஊதினதும். (அக்குழல்

வழியே பெண்கள்வருமோபாதி

பசுக்களும்வரும்படி

யக்குழலேபூதி)

நிரை—நிரை

மேய்த்ததும்—மேய்க்கதும்

கெண்டை—கெண்டைபோலே

ஒண்—மூத்தமான

கண்—கண்ணையுடையளாய்

வாசம்—பரிமளப்ரசரமான

பூ—பூவையுடைத்தான

குழல்—திருக்குழல்களையுடைய

பின்னைதோள்கள்—நப்பின்னைப்

பிராட்டி திருத்தோளோடே

மணந்ததும்—ஸம்ஸ்லேவதித்த இதுவும்

மற்றும்—பின்னையும்

பல—ஹ்ருத்யமாய்க்கொண்டு

பலவாயிருப்பனவான

மாயம்கோலம்—ஆஸ்சர்யரூபத்தை

யுடையவானு

பிரான் தன்—க்ருஷ்ணனுடைய

செய்கை—நித்யாநுபாவ்யசேஷ்டி

தங்களை

நினைந்து—நினைத்து

மனம்—நெஞ்சு

குழைந்து—நெகிழ்ந்து

நேயத்தோடு—எஸ்நேஹத்தோடே

போது—போதுகள்

கழிந்த—போகாநின்றன ;

எனக்கு—எனக்கு

எ—எந்த

உலகம்—லோகந்தான்

நிகர்—ஒப்பு ஆவது?

பரமபதந்தான்ஒப்போ ? என்று

கருத்து (உ)

ஆறு ;—(கேயத்திங்குழல்).—சேதநாசேதநஸமஸ்தவஸ்துக்களும் நீராயுருகும்படி குழலாதிக்கொண்டு, * திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உகந்து நிரைமேய்த்தருளினபடியையும், பசுமேய்க்க எழுந்தருளின ஆபாஸத்தால் வந்த ஸ்ராமமும் நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பிரிகையால்வந்த ஸந்தாபமும் திருகைக்கு ஸிஸிரோபசாரமாக அவளுடைய நிரதிஸய ப்ரேமகர்ப்பாதிஸீதள திவ்யாவலோகநாம்ருத வர்ஷாபிஷித்தனாய் ததீய புண்யகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்தராள கபரீபரிமளாநுபவநிரதனுபுக்கொண்டு அவளுடைய நிரதிஸய ஸுகஸ்பர்ஸமான திருத்தோள்களோடே புணர்ந்ததும் உள்பட மற்றுமுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்டிதங்களையும் நினைந்து மனங்குழைந்து இப்படி ஸ்நேஹத்தோடே காலத்தைப்போக்கப்பெற்ற எனக்குத் திருநாட்டிலேதான் ஸத்ருஸுருளரோ? என்கிறார். (உ)

ஈடு; உவ;—முன்றும் பாட்டு. க்ருஷ்ணசேஷ்டிதங்களையே அநுபவித்துக்கொண்டு காலம் போக்கப்பெற்ற எனக்கு “இன்னது பெற்றிலேன்” என்று நோவவேண்டுமெனில்லை யென்கிறார்.

நிகரில்மல்லரைச்செற்றதும் நிரைமேய்த்ததும், நீணெடுங்கை * சிகரமாகளிறட்டதுமிவைபோல்வனவும்பிறவும் * புகர்கொள்சோதிப்பிரான்தன் செய்கைநினைந்துபுலம்பினன்றும் * நுகரவைகல்வைகப்பெற்றேனெனக்கென்னினிநோவதுவே. (ங)

ப.—அந்தரம், நிரதிஸயௌஜ்ஜ்வல்யவிஸிஷ்டனான க்ருஷ்ணனுடைய நித்யாநுபாவ்யசேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாகக் காலம் நெடுகப் பெற்றேன்; எனக்குஎதுக்கு நோவுபடவேணுமென்கிறார்.

(மிடுக்குக்கு)	நீள்--உத்துங்கமாயிருப்பதாய்
நிகர்--ஒப்பு	நெடு--நெடிய
இல்--இல்லாத	கை--கையையுமுடைத்தாய்
மல்லரை--மல்லரை	சிகரம்--பாவதசிகரம்போலே
செற்றதும்--கொன்றதாவும்	ப்ரபலமாய்
விரோதிகள் தன்னை “எளியன்”	மா--(ஆகாத்திற்பிறப்பாலே)
என்று நினைத்திருக்கும்படி)	ஸ்லாக்யமான
நிரை--பசுவின் பின்னே	களிறு--யானையை
மேய்த்ததும்--கோல்கொண்டுபோய்	அட்டதும்--அழித்ததாவும்
மேய்த்ததாவும், (அந்தகோபால	இவைபோல்வனவும்--இவைபோலே
தசையிலே)	யநுபாவ்யமுமாய்

72 திருவாய்மொழி, சு-ப, ச-தி, -ச-பா, நோவவாய்ச்சி வ்யாக்யாநம்.

பிறவும்—மற்றும் பலவாயிருப்பனவு
மாய்
புகர்கொள் சோதி--அத்யஜ்ஜ்வலதே
ஜோருபணை
பிரான் தன்—க்ருஷ்ணனுடையதான
செய்கை—சேஷ்டி ஷங்கலோ
நினைந்து--அ நுஸந்தித்து
புலம்பி—வாய்விட்டலற்றி
என்றும்—நாடோறும்
நுகர—புஜிக்கும்படியாக

வைகல்--காலம்
வைக--மிகவும் நெடுக
பெற்றேன்—;
இனி—இனி
எனக்கு--எனக்கு
என்--எதுக்கு
நோவது--நோவவேணும்?
அ நுபவகாலமில்லாமல்நோகிறேனோ?
அ நுபவம் ஸாஸமல்லாமல்நோகி
றேனோ? என்று கருத்து. (ங)

ஆறு ; -(நிகரில்.) - பசு மேய்த்தருளி விளையாடினாற் போலே
அநாயாஸே செய்தருளின அதிபலபராக்ரம மல்ல கிரிவாஸத்ருப
நிரவதிகபல சுவலயாபிட ப்ரபருதி ப்ரதிகூலநிராஸ ஸ்வரூப
ஸர்வதிவ்ய சேஷ்டி தங்களையும் அநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாந
ப்ரீதியாலே அப்ரக்ருகிக்கதனாப்கொண்டு அலற்றி அநுபவிக்கப்
பெற்ற வெனக்கு இனி ஒருநோவுமில்லை யென்கிறார். (ச)

ஈடு ; அவ ; - நான்காம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதபவ்யனான இருப்பிலே
ப்ரதிகூலரை மாய்த்த க்ருஷ்ணனையநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு
அவாப்தவ்யமுண்டோ? என்கிறார்.

நோவவாய்ச்சியுரலோடார்க்கவிரங்கிறும் வஞ்சப்பெண்ணை *
சாவப்பாலுண்டதுழர்ச்சுடபிறச்சாடியதும் *
தேவக்கோலப்பிரான் தன் செய்கைநினைந்து மனங்குழைந்து *
மேவக்காலங்கள்கூடினெனனக்கென்னினி வேண்டுவதே? (ச)

ப — அந்தரம், அப்ரக்ருகவிக்ரஹனான க்ருஷ்ணனுடைய பாலசேஷ
டிதங்களை அநுபவிக்கைக்குக் காலங்கூடப்பெற்றேன் ; எனக்கு இனி அபே
கதிதமுண்டோ? என்கிறார்.

நோவ—நோம்படியாக
ஆய்ச்சி—ஆய்ச்சியானவர்,
உரலோடு—உரலோடு
ஆர்க்க—இறுக்கக்கட்ட
இரங்கிற்றும்—அதுக்கு ஈடுபட்டிருந்

வஞ்சம்—(தாய்வடிவுகொண்டு) வஞ்ச
கையாய்வந்த
பெண்ணை—பேய்ச்சியை
சாவ—சாமபடியாக
பால்—மூலைப்பால்

ததுவும் உண்டதும்—அமுதுசெய்ததுவும்

ஊர்—அஸுராவேஸுத்தாலே ஊர்ந்து	குழைந்து—கெழிந்து
வருகிற	மேவ—பொருந்தும்படியாக
சகடம்—சகடமானது	காலங்கள்—காலங்கள்
இற—முறியும்படி	கூடினேன்—ஸித்திக்கப்பெற்றேன்;
சாடியதும்—திருவடிகளாலே	எனக்கு—எனக்கு
பாய்த்ததுவாயுள்ள	என்—எது
தேவக்கோலம்—அப்ராத்த	இனி—இனி
விசுவநாயுத்தனான	வேண்டுவது—அபேகிதமாக
பிரான் தன்—கருஷ்ணனுடைய	உண்டு? நித்யாநுபவமே
செய்கை—சேஷ்டிதங்களை	புருஷார்த்தம் என்று
நினைந்து—அநுஸந்தித்து	கருத்து. (ச)
மனம்—கெஞ்சு	

ஆறு;—(நோவவாய்ச்சி.) - உரலோடே கட்டிவைக்கலாம்படி ஆஸ்ரிதர்க்குப் பரமஸுலபனான படியும், தத்விரோதி பூதநாஸகட நிரஸநம் பண்ணினபடியையும், அது தொடக்கமாகவுள்ள திவ்ய சேஷ்டிதங்களை ஸ்நேஹத்தோடே அநுபவிக்கப்பெற்ற வெனக்கு இனி வேண்டுவது உண்டோ? என்கிறார். (ச)

ஈடு; அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. அவதரித்து கம்ஸனையறியாத படி வளர்ந்து கம்ஸனை மாய்த்தபடியை இன்று இருந்தநுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு ஒரேதிரில்லை யென்கிறார்.

வேண்டித்தேவரிசக்கவந்துபிறந்ததும் வீங்கிருள்வாய்ப்பூண்டு * அன்றன்னைபுலம்பப்போயங்கோராய்க்குலம்புக்கதும் * காண்டலின் றிவளர்ந்து சுஞ்சனைத்துஞ்சவஞ்சஞ்செய்ததும் * ஈண்டுநானலறற்பெற்றேனெனக்கென்னவிதலுளதே? (ஈ)

ப.—அநந்தரம், அர்த்திதார்த்தகாரண கருஷ்ணனுடைய அவதாரப் ராமகம்ஸவத்பரியச்ச சேஷ்டிதக்களை இங்கே அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு என்ன விரோதம் உண்டென்கிறார்.

தேவர்—தேவர்கள்	அன்னை—பெற்றதாயாரான
இரக்க—இரக்க	தேவகியானவன்
வேண்டி—கன்னிச்சையாலே	பூண்டு—(கம்ஸ பயத்தாலே)
வந்து—(கூராரணவத்தில் நின்றும்)	எடுத்தனைத்து
வந்து	புலம்ப—கூட்பட்ட
பிறந்ததும்—அவதரித்ததாவும்	வீங்கு—செறிந்த
அன்று—அப்போதே	இருள்வாய்—இருளிடத்திலே

74 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, இகல்கொள் வ்யாக்யாநம்.

போய்—

அங்கு—கம்ஸவிஷயமானதேஸந்

தன் னிலே

ஓர்—(அவனுக்கு அஞ்சாமல்

மறைத்து வைத்துநோக்கும்

படி) அத்விதீயமான

ஆய்க்குலம்—இடைக்குலத்திலே

புக்கதும்—ப்ரவேசித்ததுவும்

காண்டல்—அந்தக்கம்ஸனுடைய

காட்சி

இன்றி—இல்லாதபடி

வளர்ந்து—

கஞ்சன்—கம்ஸன்

துஞ்சு—முடியும்படியாக

வஞ்சம்—வஞ்சனை

செய்ததும்—செய்ததுவும்

ஈண்டு—இங்கேயிருந்து

நான்—நான்

அலற்ற—வாய்விட்டுச்சொல்ல

பெற்றேன்—பெற்றேன்;

எனக்கு—எனக்கு

என்ன—என்ன

இகல்—விரோதம்

உளது—உண்டு? உண்டாகில்

கம்ஸன்பட்டது படு மென்று

கருத்து. (டு)

ஆறு;—(வேண்டி) - டூபராசிர்ஹாணர்த்தமாக பூமியிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணி யருளவேணுமென்று தேவர்கள் அர்த்திக்கத் தான் ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீவஸுதேவர் திரு மாலிகையிலேவந்து பிறந்தருளினபடியையும், “ஹாத்மாவான கம்ஸன் காணிற்செய்வதென்?” என்று ஸ்ரீவஸுதேவரும் தேவ கிப்பிராட்டியும் பயப்பட்டு அலற்ற அவர்களுடைய பயம்போம் படியாக அதிபஹுளதம்: பூர்ணமான மத்யராத்தரத்திலே தன்னு டைய சதூர்ப்புஜ சிவ்யரூப திரஸ்காரபூர்வகமாகத் திருவாய்ப்பாடி யிலே யெழுந்தருளினபடியும், அங்கே கம்ஸப்ரருதி ப்ரதிகூலர் அறியாதபடி வளர்ந்தருளிக் கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சஞ்செய்ததும், இவையெல்லாவற்றையும் இக்கேயலற்றப்பெற்றேன்; எனக்கு இனி ஒரு துக்கமுண்டோ வென்கிறார். (டு)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூல நிர ஸந பரம்பரையை அதுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு மனோதுக்க மில்லை யென்கிறார்.

இகல்கொள்புள்ளைப்பினர்த்தபூமியிலேறுகள்செற்றதுவும் * உயர்கொள்சோலைக்குருந்தொசித்ததுமுட்படமற்றுமபல * அகல்கொள்வையமளந்தமாயென்னப்பன் தன்மாயங்களே * பகவிராப்பரவப்பெற்றேனெனக்கென்னமனப்பரிப்பே? (ஈ)

திருவாய்மொழி, சு-ப, ச-தி, சு-பா, இகல்கொள் வ்யாக்யாநம். 75

ப — அநந்தரம், பூர்வாவதாரத்திலே அந்யாபிமாந நிவர்த்தகமான த்ரைவிக்
ரமத்தைப் பண்ணின க்ருஷ்ணனுடைய வ்ரோதிரிஸந வ்யாபாரங்களை
அஹோராத்திர விபாகமற அதுபவிக்கப்பெற்றேன் ; எனக்கு என்ன மனோது
க்கமுண்டென்கிறார்.

இகல்—யுத்தத்திலே
கொள்—ஒருப்பட்டுவந்த
புள்ளை—பகாஸுரனை
பிளந்ததும்—வாயைக்கிழித்ததுவும்
இமில்—(செருக்குக்கடியான)
பிசிலையுடைய

ஏறுகள்—ஏறுகளை
செற்றதுவும்—செறுத்துக்
கொன்றதுவும்

உயர்—உயர்த்தியை
கொள்—உடைத்தாய்
சோலை—தழைத்த
குருந்து—குருந்தை
ஒசித்ததும்—முறித்ததுவும்
உட்பட—முதலாக
மற்றும்—பின்னும்
பல—வ்ரோதிரிஸநருபமாய்க்

கொண்டு பலவாயுள்ளனவாய்

அகல்—விஸ்தாரத்தை
கொள்—உடைய
வையம்—பூமியை

அளந்த—அளந்து மஹாபலியபிமா
நத்தை யழித்துக்கொடுத்த
மாயன்—ஆஸ்சர்யபூதனை
த்ரிவிக்காமனாய்
என்—அவ்வவதாரத்தோண்டான
ஐக்யத்தை யெனக்கு
ப்ராஸிப்பித்த

அப்பன்தன்—மஹோபகாரகனை
க்ருஷ்ணனுடைய
மாயங்கள்—ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை ;
பகல்இரா—பகலோடிர்வோடு
வாசியற

பாவ—ஸ்துதிக்க
பெற்றேன்—பெற்றேன் ;
எனக்கு—எனக்கு
என்ன—என்ன
மனப்பரிப்பு—மனோதுக்கம் உண்டு?
பகவதநுபவகாலம் பழுதுபோ
கிவிதே மனோதுக்கமுள்ள
தென்று கருத்து. (சு)

ஆறு ;—(இகல்கொள்.) - கம்ஸப்ரேரித ப்ரதிகூல விஹங்க
விஸேஷ தூர்த்தமவ்ருஷ குந்தரூபாஸுரநிஸந ப்ரப்ருகி பரம
புருஷ திவ்யசேஷ்டிதங்களை ஸர்வகாலமும் ஏத்தப்பெற்ற நான்
அவரப்தஸமஸ்தமநேராதனானென்கிறார். (சு)

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரதிகூலர் ஆஸ்ரிதரை நலியுமது
பொறுக்கமாட்டாமை அவதரித்து அவர்களை யழியச்செய்யும் சேஷ்
டிதங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய எனக்கு பூமியில் நிகரில்லை
யென்கிறார்.

மனப்பரிப்போடமுக்குமானிடசாதியில்தான்பிறந்து *
தனக்குவேண்டுருக்கொண்டு தான்தனசீற்றத்தினைமுடிக்கும் *
புனத்துழாய்முடிமலைமார்பனென்னப்பன் தன்மாயங்களு *
நினைக்கும்நெஞ்சுடையெனைக்கினியார்நிகர்நீள்நிலத்தே ? (எ)

ப — அநந்தரம், அதிசயித போக்யாகாரான க்ருஷ்ணனுடைய ஆஸ்
ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமான அவதாரவை லக்ஷணயத்தை அநுஸந்திக்கும்
நெஞ்சையுடைய வெனக்கு பூமியில் ஸத்ருஸ்ருண்டேர வென்கிறார்.

(க) ஊஸ்ருஹ திஷு-ஃ விதஃ -

ப்ருஸம்பவதிதுக்கிதஃ” என்கிற
படியே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற
துஃக்கத்தைக்கண்டு பாதுகாஸ
விஷ்ணுத்வருபமான
மனப்பரிப்போடு--நெஞ்சில்

துஃக்கத்தோடே
அழுக்கு--ஹேயமான
மானிடசாதியில்--மதுஷ்யஜாதியிலே
தான்--(ஹேயப்ரத்யயீகளு) தான்
பிறந்து--தத்ஸஜாதியுய்யப்

பிரந்தவிடத்திலும்
தனக்கு வேண்டு--தன் இச்சாநு
ருபமான

உரு--அபிமதவிக்கரஹங்களை
கொண்டு--பரிக்கரஹித்து
தான்--(ஆஸ்ரித்வாத்ஸல்யத்தை

யுடைய தான்
(ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தாலே)
தன்--தன்
சீற்றத்தினை--சீற்றம்
முடிக்கும்--முடிப்பானாயிருப்பானாய்
புனர்--தன்னிலத்தில் நின்றாற்

போலே செவ்வீபெற்ற

துழாய்--திருத்துழாய் மாலையை
யுடைத்தான

முடி--திருமுடியையுய்ம்

மலை--அந்நத்திருமாலையையுடைத்
தான்

மார்பன்--திருமார்பையுமுடையுய்யம்
என்--அவ்வழகையெனக்கு

ப்ரகாசிப்பித்த

அப்பன் தன்--உபகாரகளுவை

னுடைய

மாயங்கள்--ஆஸ்ரத்யசேஷத்திங்களை

நினைக்கும்--நினைக்கும்படி

விதேயமான

நெஞ்சு--நெஞ்சை

உடையேன்--அஸாதாரணமாக

வுடையேனான

எனக்கு--எனக்கு

இனி--இனி

நீள்நிலத்து--இந்தமஹாப்ருதிவியில்

நிகர்--ஒப்பார்

யார்--ஆர்?

(எ)

ஆறு ;--(மனப்பரிப்போடு) - ப்ரணதஜஸம்ஹித நிர்வர்த்த
நவிஷ்ய மநேரதனாபக்கொண்டு, அஸேஷதேதாஷாஸ்பத மதுஷ்ய
ஜாதியிலே ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபத்தோடே வந்துபிறந்தருளி,

திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, அ-பா, நீணிலத்தொடு வ்யாக்யாநம். 77

ஸ்வாபிமத த்விபுஜ சதுர்ப்புஜாதிருபங்களை யாஸ்த்தாநம்பண்ணிக்
கொண்டு விரோதிசிரஸநம்பண்ணி பரிபூர்ண மனோர தனுகையாலே,
அதிபரிமள துலஸீமாலாலங்கருதனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய
ஆஸ்ரய திவ்யசேஷ்டதங்களுையே நினைக்கும் நெஞ்சாகிற மஹா
நிதியையுடையனான என்னோடொக்க இந்த லோகத்தில் தந்ய
னுண்டோ? என்கிறார் (எ)

நடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. பாணவிஜயப்ரமுகமான க்ருஷ்
ணசேஷ்டதங்களுையே அதுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய எனக்கு
ஒரு கலக்கமில்லை யென்கிறார்.

நீணிலத்தொடுவான்வியப்ப நிறைபெரும்போர்கள்செய்து *
வாணனாயிரந்தோள் துணித்ததுமுட்படமற்றும்பல *
மாணியாய்திலங்கொண்டமாயென்னப்பன்தன்மாயங்களை *
காணும்நெஞ்சடையெனெனக்கினியென்னகலக்கமுண்டே? (அ)

ப --அநந்தரம்; அர்த்தியாயும் அபேக்ஷித்தநிலக்கட்டிக்கொள்ளுமவனு
டைய பாணயுத்தப்ரமுகசேஷ்டதங்களை அதுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய
எனக்கு ஒரு கலக்கமுண்டோ? என்கிறார்.

நீள்--பெரிய	உட்பட--முதலாக
நிலத்தொடு--பூமியோடே	மற்றும்--
வான்--ஆகாசமும்	பல--பலவாயுள்ளவையாய்
வியப்ப--விஸ்மயப்படுதற்குரியதாக	மாணியாய்--(அர்த்தியான)
நிறை--(வாணனொருவனுமே யெதி	ப்ரஹ்மசாரியாய்
ராயிருக்கப் படைத்துணைக்கு	நிலம்--பூமியை
வந்த தனித்தனியே ப்ரதாநரான	கொண்ட--பரக்ரஹித்த
ருத்ராஸுப்ரஹ்மண்யாதி களோ	மாயன்--க்ருத்ரிமனாய்
டேகூட) பஹுபரிகர பூர்ண	என்--அந்தக்ருத்ரி மத்தை யெனக்கு
மான	ப்ரகாசிப்பித்த
பெரும்போர்கள்--மஹாயுத்தங்களை	அப்பன்தன்--உபகாரகனான
செய்து--பண்ணி	க்ருஷ்ணனுடையதான
வாணன்--பாணனுடைய	மாயங்கள்--ஆஸ்ரயசேஷ்டதங்களை
ஆயிரந்தோள்--(யுத்தகண்டுதிபாசுர	காணும்--அபரோக்ஷித்ததுபவிக்கும்
மான) ஆயிரந்தோள்களையும்	நெஞ்சு--நெஞ்சை
துணித்ததும்--துணித்ததுவும்	உடையேன்--

78 திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, கூ-பா, கலக்கவேழம் வ்யாக்யாரம்.

இனி--
எனக்கு--
என்ன--
கலக்கம்--
உண்டு--உண்டு?

அவிதேயசித்தர்க்கிதே ஸ்வா
கூடினே ஸ்வாவ்ய அந்யாக்ஷயத்
வாதிகளாலுள்ள கலக்க
முள்ளது
(அ)

ஆறு ;—(நீள்நிலத்தொடு.) - பாணவிஜய ப்ரமுகமான க்ருஷ்ணசேஷ்டதங்களுடைய, மற்றும் ஸ்ரீவாமநனுடைய ஆஸ்சர்யசேஷ்டதங்களுடைய யதுஸந்திக்கும் நெஞ்சடையேனான எனக்கு இனி கலக்கமுண்டோ? என்கிறார்.

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ராநயநம்முதலான அபதாநங்களுடைய ஸர்வேஸ்வரனை மலக்கும் நாவீறுடைய என்னோடு ஒப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

கலக்கவேழ்கட லேழ்மலையுலகேழுங் கழியக்கடாய் *
உலக்கத்தேர்கொடு சென்றமாயமு முட்படமற்றும்பல *
வலக்கையாழி இடக்கைச்சங்க மிவையுடைமால்வண்ணனை *
மலக்குநாவுடையேற்கு மாறுளதோவிம்மண்ணின்மிசையே? (கூ)

ப — அநந்தம், பரத்வாஸாதாணசிஹ்ந யுத்தனான க்ருக்ஷணனுடைய வைதிகபுத்ராநயந ப்ரமுகமான அதிமாநுஷ்சேஷ்டதங்களை ஸ்துதிக்கும் நாவையுடைய எனக்கு இப்பூமியில் எதிராவாரார்? என்கிறார்.

ஏழ்—ஏழு

கடல்—கடலையும்

ஏழ்—ஏழு

மலை—மலையையும்

ஏழ்—ஏழு

உலகும்—லோகத்தையும்

கலக்க—(ஜலஸ்த்தலவீபாகம் தெரி

யாதபட) பொருந்தும்படியாக

கழிய—அண்டகபாலத்துக்கவ்வுருகே

போம்படியாக

கடாய்—நடத்தி. (காரணமான

அவ்யக்தபர்யந்தமாக)

தேர்—கார்யைகதேசமான தேரை

கொடு—கொண்டு

உலக்க—முடிய

சென்ற—சென்ற

மாயமும்—ஆஸ்சர்யமும்

உட்பட—முதலாக

மற்றும்—மற்றும்

பல—(வைதிகபுத்ரர்களுடைய

ஸஸ்ரீநாயநாவீளம்பாகமந

ரூபமான) பல சேஷ்டி

தங்களுடைய

(பரத்வசிஹ்நமான)

வலக்கை யாழி இடக்கை சங்கம்	நா—நாவீறு
இவை-வலக்கையில் திருவாழி	உடையேற்கு—உடைய எனக்கு
யும் இடக்கையில் திருச்சங்க	இ—இந்த
முமாகிற இவ்வஸாதாரண	மண்ணின்—பூமியின்
சிறுநங்களையும்	மிசை—மேலே
உடை—உடைய	மாறு—எதிர்
மால்வண்ணனை ஸ்யாமளவிக்ரஹ	உளதோ—உண்டோ?
யுத்தனை	ஈஸ்வரனுக்கு மனோஹாரியானவாக்
மலக்கும்—ஹர்ஷபாகர்ஷத்தாலே	கையுடையார் வேறுபூமியிலில்லை
யலமாக்கும்படிபண்ணும்	யென்று கருத்து. (அ)

ஆறு ;—(கலக்க) - வைதிகபுத்ராநயநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிற படியைக் கண்டு ப்ரீத்யதிஸ்யுத்தாலே சேதநாசேதந ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் சுஷூபிதமாம்படி, ஸர்வலோகங்களையும் கழிய அநாயாஸேந திருத்தேரைத் திருநாட்டிலே செல்லக்கடாவிருளின ஆஸ்சர்யமுட்பட மற்றுமுள்ள ஸர்வதிவ்யசேஷ்யதங்களையும், ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யைக ஸ்வபாவனுகையாலே தத்விரோகி நிரஸநார்த்தமாக சங்க சக்ராதி ஸர்வதிவ்யபுத்தங்களையும் ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற அழகையும், எம்பெருமானையுட்கூட ஈடழிக்கும் படி செவிக்கினிய செஞ்சொல்லால் ஏத்தப்பெற்ற என்னோடு ஒப்பாருளரோ இந்த லோகத்தில்? என்கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. அபாயபஹுளமான ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்து, நிசபாயமாகப் பரமபதத்திலேபோய்ப் புக்க படியை யநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு வேறே சிலர் தீர்வாஹுகர் வேண்டும்படி குறையுடையவனோனென்கிறார்.

மண்மிசைப்பெரும்பாரம்நீங்கவோர்பாரதமாபெரும்போர்பண்ணி *
மாயங்கள்செய்து சேனையைப்பாழ்படநூற்றிட்டுப்போய் *
விண்மிசைத்தனதாமமேபுக மேவியசோதிதன்தான் *
நண்ணினான்வணங்கப்பெற்றேனெனக்கார்பிறர்நாயகரே? (க0)

ப. — அநந்தரம், பூபாரிர்ஹரணர்த்தமாக பாரதஸமாத்தைப் பண்ணிப் போய் ஸ்வாஸாதாரணசாமத்தை ப்ரவேசித்த பாஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸவருபனை க்ருஷ்ணன் திருவடியைக்கிட : யநுபவிக்கப்பெற்றேன் ; எனக்கு வேறு நியாமகருண்டோ? என்கிறார்.

80 திருவாய்மொழி, கூ-ப, ச-தி, க0-பா, மண்மிசை வ்யாக்யானம்.

மண்—பூமியின்

மீசை—மேலே

பெரு—(விஸ்வம்பரையானவருக்கும்

பொறுக்க அரிதாம்படி)

பெரிதான

பாரம்—பாரம்

நீங்க—நீங்கும்படியாக

ஓர்—அத்விதீயமான

பாரதம்—பாரதம்

ஆ—ஆகிற

பெரு—பெரிய

போர்—யுத்தத்தை

பண்ணி—உண்டாக்கி

மாயங்கள்—(ஸங்கல்பம்கூலந்து ஆயுத

மெடுக்கை பகலையிரவாக்குகை

தொடக்கமான) ஆஸ்சர்யசேஷடி

தங்களை

செய்து—செய்து

சேனையை—எல்லாச்சேனையும்

பாழ்பட—பாழ்படும்படக்கீடாக

தாற்றிட்டு—சூழ்ந்து முடித்து

போய்—வந்தகாரியம் சமைந்தவாறே

யெழுந்தருள்

வீண்மிசை—பரமாகாசத்திலே

தன்—தனக்கஸாதாரணமான

தாமமே—வாஸஸ்த்தாநத்திலே

புக மேவிய [மேவீ—புக்க] சென்று

ப்ரவேசித்த

சோதிதன்—ஜ்யோதிஸ்ஸவருபளு

க்ருஷ்ணனுடைய

தான்—திருவமகளை

நண்ணி—கிட்டி

நான்—

வணங்க—ஸேஷவ்ருத்திபண்ண

பெற்றேன்—பெற்றேன்;

எனக்கு—(இப்படி கைங்கர்ய ஸாம்

ராஜ்யத்தைப்பெற்று * ஸ்வராட்

டான) எனக்கு

பிறர்—வேறு

நாயகர்—நியாமகர்

ஆர்—ஆர்?

நான் * அந்யாதிபதியன்றோவென்று

கருத்து.

(க0)

ஆறு;—(மண்மிசை.)—பூபாராவதாரணர்த்தமாக ஸுதர்ஸநே நபாஸ்கராச்சாதநாதிகளைப் பண்ணியருளி மஹாபாரதயுத்தத்தைப் பண்ணுவித்து ஸர்வஸேனையையும் நசிப்பித்து ப்ரதிகூலவிஜய ஜி திரிதிரோப தேஜ்பரிவ்ருதனயக்கொண்டு ஸ்வேய திவ்யபரம வ்யோ மத்திலே எழுந்தருளின எம்பெருமானுடைய ஸர்வதிவ்யாவதாரங் களையும் ஸர்வ திவ்யசேஷடிதங்களையும் ஸர்வதிவ்யகல்யாணகுணங் களையும் ஸர்வகாலமும் அநுபவிக்கப்பெற்ற என்னில் மேற்பட்டா ருண்டோ? என்கிறார்.

(க0)

ஈடு; அவ;—திகமத்தில் - க்ருஷ்ண சேஷடிதங்களைப் பேசின இப்பத்துங் கற்றார், தம்மைப்போலே க்ருஷ்ணபக்தராவரென் கிறார்.

நாயகன் முழுவேழுலகுக்குமாய் முழுவேழுலகும் *
தன்வாயகப் புகவைத்துமிழந்தவையாயவையல்லனுமாம் *
கேசவன் டியிணைமிசைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன *
தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர்துவளின்றியே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப - அந்தாம், இத்திருவாய்மொழியின் ஸம்பந்தத்தாலே பகவதந்ய பக்தியுக்கராவரென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

முழுவேழுலகுக்கும்--ஸமஸ்த

லோகங்களுக்கும்

நாயகன்--நிர்வாஹகன்

ஆய்--ஆய்

முழுவேழுலகும்--நிர்வாஹ்யமான

லோகத்தை, (ப்ரளயங்கொள்

ளாதபடி)

தன்--தன்

வாயகம்--வாய்க்குள்ளே

புக--புக

வைத்து--வைத்து

உமிழ்ந்து--உமிழ்ந்து (அவற்றுக்கந்த

ராத்மாவாய்க்கொண்டு)

அவையாய்--ந்தாத்மகனாய்

அவையல்லனும்--தத்தததோஷர

ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனும்

ஆர்--ஆன்

கேசவன்--கேசரிஹந்தாவாயுள்ள

க்ருஷ்ணன்

அடியிணைமிசை--திருவடிகள்

விஷயமாக

குருகூர்ச்சடகோபன்--ஆழ்வார்

சொன்ன--அருளிச்செய்த

தூய--நிரவத்யமான

ஆயிரத்து--ஆயிரத்து

இப்பத்தால்--(அவதாரசரித ப்ரகாஸக

மான) இப்பத்தால்

துவளின்றிப்பத்தராவர்--(க்ருஷ்

ணன்விஷயத்தில்) அந்ந்யப்ர

யோஜந பக்தியுத்தராவர்

துவளின்றி--குற்றமின்றி. இது--

அமரோசிரியவிருத்தம். (கக)

ஆறு ;--(நாயகன்.)--கீழ்இரண்டு திருவாய்மொழியாலும் சொன்ன அர்த்தத்தை நிகழிக்கிறது.

நிகிலபுவநகிகரணோத்திரணநியந்த்ருத்வ நிர்ந்தோஷத்வாதிகளாலே அவகதஸர்வேஸ்வரத்வத்தையுடையனாய், ப்ரணதபோக்யபூதாஸங்க்யேயதிவ்யாவதாரதிவ்யசேஷ்டிதவிரிஷ்டனாஸம்பெருமானைச்சொன்ன ஆயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்களை, இத்திருவாய்மொழிதானே நிகிலப்ரதிபந்தகநிரஸநூர்வகமாகப் பரமபுருஷ சரணரவிந்தவிஷயந்யப்ரயோஜநநித்த்யஸித்தநிரவதிகபக்தியுத்தராக்கு மென்கிறார். (கக)

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—துவளில் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு ;—(துவளில்.) - இப்படி எம்பெருமான் திருவிண்ணகர் தொடக்கமாகவுள்ள திருநகரிகளிலே எழுந்தருளியிருந்த விருப்பையும், அவனுடைய திவ்யாவதாரங்களையும், திவ்யசேஷத்தங்களையும், ஸௌந்தர்யாதி ஸர்வகல்பாணகுணங்களையும் அநுஸந்தித்தபீதியையும், அவனோடு பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்பெறுமையாலே வந்தநிரவதிக வ்யஸந்தத்தையும் அந்யபாதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஒருபெண்பிள்ளை “திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தில் எம்பெருமானைக்காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே அத்தயந்தம் அவஸந்தையாய், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களையும் திவ்யசிஹ்நங்களையும் திவ்யசேஷத்தங்களையும் திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்தையும் சொல்லி அலற்றுக்கிறபடியைக்கண்டு இவளுடைய திருத்தாயாரும் பந்துக்களும் “இவளையிழக்கிறோம்” என்னும் பயத்தாலே “இவளுக்கு அவன்பக்கலுள்ளவபிரிவினோட்தை நிவர்த்திப்பிக்கவேணும்” என்று இவளுடையதோழியை அபேக்ஷிக்க, இவளும் அவர்களை நோக்கி.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழே-இப்படி க்ருஷ்ணசேஷத்தங்களிலே அவகாஹித்து அத்தயந்தம் ஹ்ருஷ்டான இவ்வாழ்வாருடைய மாநஸாநுபவம் முதிர்ந்து பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபிரிவேஸத்தைப் பிரப்பிக்க, அபிரிவேஸாநுபவாநுபவாலாபத்தாலே அவஸந்தராய், பூர்வாநுபுகமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அஸாதாரண சிஹ்நயோகத்தையும், கிலக்ஷணாநுபாவ்யத்வத்தையும், ரக்ஷணர்த்தப்ரவ்ருத்திகளையும் தர்ஸநீயவிக்ரஹயோகத்தையும், ஆபரணௌஜ்ஜ்வல்யாதிகளையும், ஸுக்ரஹஸௌந்தர்யத்தையும், உதாரஸ்வபாவத்தையும், ஆதிசயஸூசகமான அரவீந்தாக்ஷத்வத்தையும், விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், வ்யாமோஹாதீசயத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதஸ்வபாவானவன்விஷயத்திலே அத்தயந்தப்ரவணான இவருடையநினைவை, பூர்வாநுபவப்ரவர்த்தகரான பரிவர்த்தாகளே அவஸாத பரிஹாரார்த்தமாக நிவேதிக்கத்தேட, இவருடைய ப்ரக்ருதியறிந்த ஸுஹ்ருத்பூகரணவர்கள் “அடியில் ப்ரவர்த்தகரான கீங்குள்ள நிவர்த்தகரானால் இவர்க்கு அஹ்ருத்யகராவதே பலம்” என்றுசொல்லி, அதுக்கடியான இவருடைய பகவத்ப்ரவண்யாதீஸயவிகாரங்களை பதிவித்த ப்ரகாரத்தை, திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே தேவபிரானை

அதுபலித்து ஈடுபட்டாளொருநாயகியினுடைய ஈடுபாட்டைக்கண்டு, அடியிற் கூடக்கொண்டுபோய்த் திருவடிதொழுவித்த நாய்பார் இவளீடுபாடு ஸமிக்கைக் காக இவளரினையை நிவேதிக்கத்தேட, இவள் நெஞ்சறிந்த தோழியானவள், "அடியிலே இவளைமூட்டினபோதே ஆசையற்று மூட்டினிகோள்ளன்றோ ? இனி இவள்பக்கல் ஸங்கத்தை விடுங்கோன்" என்றுசொல்லி இவளுடைய ப்ராவண்யவிகாரப்காரங்களை யறிவித்த பாசுத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு;—இத்திருவாய்மொழிக்குக் கீழும்மேலுமெல்லாம் எம் பெருமானைக் கவிபாடினார் ; இத்திருவாய்மொழியில் தம்படி சொல்லுகிறார். ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே * பெயர்ந்தின்றஞானந் தொடங்கி இவளவும்வர தமக்கு பகவத்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதியாயத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். இத்திருவாய்மொழி - ஆழ்வார் ப்ரக்ருதिसொல்லுகிறது" என்று நம்முதலிக ளெல்லாரும் போர விரும்பி யிருப்பார்கள்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே லப்தஜ்ஞாநராய் (க) "யதொவாஹொநிவத-உஷை - யதோவா சோநிவர்த்தந்தே" என்கிற விஷயத்தை மறுபாடுருவப்பேசின தா மே வேணுமாகாதே தம்படி பேசும் போதும்.

ஸ்ரீஐகராஜன் திருமகள் பிறந்த ஸமயத்திலே ஜ்யோதிர்வித் துக்களையழைத்து, "இவள் ஜீவிக்கும்படிகளென்?" என்றுகேட்க "இவள் ஜீவிக்கும்படிகளில் ஒருகுறையில்கை ; ஸார்வபௌமனாயிருப்பாடுருவனைக் கைப்பிடிக்கவுங்கடவன் ; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் வநவாஸரஸம் அதுபவிக்கக்கடவன்" என்றார்கள் ; அப்படியே இப்பெண்பிள்ளை பிறந்தபோது இவள் திருத்தாயாருள்ளிட்டார் த்தாநஜ்ஞராயிருப்பாரையழைத்து, "இவள் ஜீவிக்கும்படிக ளெங்ஙனே ?" என்று கேட்க, "எல்லாம் நன்றாய்த் தலைக்கட்டக் கடவது" ஆனாலும் இவளுக்கோர் அபம்ருத்புஷண்டு; அதுதப்பினு ளாகில் ஸுகமேஜீவிக்கும். அதாவது-திருத்தொலைவில்லிமங்கலத் திற் கொடுபோகாதே ஒழியப்பெறில் இவளைக்கிடைக்கும்" என்றார்கள. இவள்ஜீவியாதொழியிலும் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் கொடுபோகாதொழிபவல்ல குடியன்றே ; "இவளங்கேபுக்கு முடிய வமையும்" என்றிருப்பார் சிலரிடே ; பிராட்டி வநவாஸரஸம் அது பவியாத வன்றிடே இவள் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தில் புகா தொழியவல்லளாவது.

ஸ்ரீநளர் வார்த்தையைநினைப்பது († ஸ்ரீவாநரவீரர்கள், “மலையையக்கொண்டு கடலையனைசெய்கை ஸம்பாவிதமோ” என்ன :—) ஸ்ரீநளர், “பெருமாள் காடேற வெழுந்தருளுகையும், பிராட்டியை ரக்ஷஸ் அபஹரிக்கையும், பெருமாள் சோகிக்கையும் ஸம்பாவிதமோ? ஏதாகிலும் வருமவை தப்பாதினே” என்றார். இது ஸ்ரீராமாயணத்திலுண்டானவிடத்தே கண்டுகொள்வது.) தேஹாத்மாபிமானிகளாயிருப்பார்க்கு எத்தனையேனும் அறிவு பிறந்தாலும் “ஹ்ரு-ஓயொ ஹம் க்ருஸொஹ் - ஸ்த்துலோஹம், க்ருஸோஹம்” என்கிற நிலை மாற்றப்போகாதாற்போலே, இவரையும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலேநின்றும் த்ருஷ்டத்தில் குறைசொல்லி மீட்கப்போகாது. கூடாதாவிஷயப்ரவணராயிருப்பார் “அதர்மம்” என்றும், “பழி” என்றும், “மேல்நாகம்” என்றும் சொன்னால் மீளார்களிறே. இங்கு குணதிகவிஷயமாகையாலே ஒருகுறைசொல்லி மீட்கப்போகாதே. “குறைசொல்லுவோம்” என்று நினைக்கிலும் குணதிக்யத்தைச்சொல்லுமத்தனையிறே. அது பின்னை ப்ராவண்யத்துக் குடலா மத்தனையிறே. பழியுமுண்டாயிடுக, மதிப்புக்கேடும்வருக; ஆனாலும் அது கண்டு மீளமாட்டாத அக்யவஸாயமிறே இவளது. அங்ஙனையாகிலும், இவர்கள் இவ்விஷயத்தில் நின்றும் இவளை மீட்கப் பார்க்கிறது என்னென்னில்,—“ப்ருவம்நிரம்பாதிருக்கச்செய்தேயும் நம்மளவல்லாத அகிமாத்ரப்ராவண்யம் இவளுக்கு விளையாநின்றது; அது இவளையிழக்கவரிற்செய்வதென்?” என்னும் அச்சமாயிற்று இவர்களுக்கு ஓடுகிறது.

இனித்தான் அதிமாத்ரப்ராவண்யம் ஸாதகர்கையிலே கிடக்கக்காண்கையாலே “இவர் ஸாதகபுத்த்யாப்ரவர்த்திக்கற்செய்வதென்?” என்னும்பயத்தாலே மீட்கவும்பார்ப்போ: “இப்ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாதிரேகியாகிவினே ஸாதகத்தில் அந்வயிப்பது” என்றிறேயிருப்பதிவன் “ஸ்வரூபபேதத்துக்கு இசைந்தால் ஸ்வரூபாநுரூபமான கார்யங்களுக்கு இசையவேண்டாவோ?” என்றுகாணும் இவர் கருத்து. ஸேஷிக்கு உபாயபாவம் ஸ்வரூபாநுபந்தியான பின்பு, ஸேஷபுதனுக்கும் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகக்கடவதிறே.

இனித்தான் கீழில் திருவாய்மொழியோடு இத்திருவாய்மொழி ஸங்கதமானபடி யென்னென்னில்:—க்ருஷ்ண குணதுபவத்தைப் பண்ணுநிற்கச்செய்தே, குடிக்கிறதண்ணீர் விக்கி உதுதானே பார வ்யத்தை விளைப்பிக்குமா போலே, அவ்வதுபவந்தானே ரஸாந்த ரத்தேழுட்டத் தமக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை ய்யாபதேசத்தா லே பேசுகிறார். அதாவது - *பொய்ந்தின்றஞானந்தொடங்கி இவ் வளவும்வர, பகவத்விஷயத்தில் பூர்ணதுபவயின்றிக்கே யிருக்கை யாலே, தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிஸயத்தை அருளிச்செய்கி றார். அன்றிக்கே, கீழதுபவித்த அதுபவந்தான் மாநஸாதுபவ மாத்ரமாய், பாஹ்யஸம்ஸலேஷாபேகைப்பிறந்து, அது பெருமை யால்வந்த கலக்கத்தைய்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார் என்றுமாம்.

இப்பெண்பிள்ளை ப்ரக்ருதியறியச்செய்தேயும் தாய்மார்விழுக் காடறியாமையாலே திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே கொடுபுக, அவள் “அரவிர்தலோசந” என்பது, “தேவபிரான்” என்பது: நீர் மையைச்சொல்லுவது, மேன்மையைச்சொல்லுவது, ஒப்பனைவாசி யறிந்தமைதோற்றச்சொல்லுவதாய் வாய்வெருவ, இவள் நிலையிருந் தபடியால் “இவளைக் கிடைக்கமாட்டாதாகாதே” என்று தாய்மார் வெருத்துத் தோழிபாடேவந்து, “இவள்படி உணக்குத்தெரியாமை யில்லை: இவளைமீட்கலாம் விரகுசொல்லவேணும்” என்ன; தோழி, “நீங்களை இவளுக்கு ப்ராவண்யத்தையுண்டாக்கி இப்போதாக இவளைமீட்க ஆசைப்படுகிற வித்தால் ப்ரயோஜநமென்? ஏற்கவே பரிஹரிக்கப் பெற்றதில்லை; இனி இவள்பக்கல் நசையறுங்கோள்; இவளை நிவேதிக்கப்பாராதே நீங்களும் ஸஹகரித்து இவள் உஜ்ஜீ விக்கும்படி பண்ணப்பாருங்கோள்!” என்கிறாள். தாய்மார்கேட்கத் தோழியிறேசொல்லுகிறாள்.

பகவத்விஷயத்துக்கு “பழையார், புதியார்” என்றில்லை; தேசிகர்சொல்ல ஆதரமுடையார் கேட்குமித்தனை. (க) “சூவய க்ஷயஸ லாவர உக்ஷணஸுஜீஹாத்நம் - ஆசசக்ஷேதஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்யமஹாத்மந்” என்று இளையபெருமாள்படியை ஸ்ரீபர தாழ்வானுக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமானிறேசொல்லுகிறார். [ஆசசக்ஷே]-வாகிந்திரியத்துக்கு நிலமல்லாததும் சொல்லலமாகாதே.

[அத] ஸ்ரீபரதாழ்வான் ஸ்வபாவம் அறிந்தபின்பு. [ஸத்பாவம்]-
(க) “வாஸுதேவஸ்ய ஹி ஸ்வபாவஸ்ய” - பால்யாத்ப்ரபுருதிஸுஸ்தி
நிக்தஃ” என்றும், (உ) “வாஸுதேவஸ்ய - பரவாநஸ்தி” என்றும்,
ஸத்தையோடு வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொன்னான். [ஸக்த
மணஸ்யமஹாத்மந:] கடலைக் கையாலேயிறைக்கத்தொடங்கினான்.
[ஹதாயாபுரெயாய - பரதாயாபரமேயாய] - “இன்னுரின்னூர்க்
குபதேசிக்க” எனில்லையாகாதே [மஹாமஹநமொஹாஃ -
குஹோகஹநகோசர:] காட்டில்மரங்களில் வாசியறியுமவர் இவர்கள்
நிலையறியும்படி நிலவரானார். அன்றிக்கே, ராமவிரஹத்தாலே
ஒரு தூற்றடியிலே கிடந்தவன், தேசிகரைப்பெற்றவாறே தலை
யெடுத்துப்புறப்பட்டானென்றுமாம்.

†(“ப்ராப்யத்வரையினுடைய முறுகுதலுக்கடியான அதிமாத்
ரப்ராவண்யம், ஆஸ்ரயமழியும்படிவருதல் உபாயத்திலே முதலிடு
தல் செய்யுமாகில் அவத்யகரமாய்முடியும்” என்றுபார்த்து, “இத்
தை உபாயாத்யவஸாயாதுகுணமாக அமைத்து நடத்தவேணும்”
என்றுகருதி ஸம்பந்தஜ்ஞாநத் தோடேசேந்த உபாயாத்யவஸா
யம் பார்த்தவிடத்து முதலிலே ப்ராப்யத்வராஸஹிதமாக குணதி
க்ஷிஷ்யத்திலே யவகாஹித்து அத்த்வரைதன்னை இவ்வவஸ்த்தா
பந்ரை யாக்கினபின்பு, உபாயாத்யவஸாயத்தின்கீழ் இத்தை யமை
க்கப்போகாது; இனித்தான் ப்ராப்யத்வரையுடைய ப்ராவண்யம் ஸ்வரூப
மாகையாலே அவத்யகரமன்று: ஸ்லாக்யபாமித்தனை” என்று தாம்
அநுஸந்தித்தருளினார்.)

௪௫; அ.வ. — முதற்பாட்டு. இவள் ப்ரக்ருதியறிபாதே திருத்
தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டினபின்பு உங்கள் ஹிதவசத்துக்கு
இவள் மீளுமோவென்கிறாள்.

துவளில்மாமணிமாடமோங்குதொலைவில்லிமங்கலந்தொழுமிவளை *
நீரினிஅன்னைமீருமக்காசையிலலைவிடுமினே *
தவளவொண்சங்குசக்கரமென்றும் தாமரைத்தடங்கெண்ணும் *
சுவளை யொண்மலர்க்கண்கள்நீர்மல்க நின்றுநின்று குழிறுமே (க)

ப -- முதற்பாட்டில், அரவிந்தலோசனன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருத்
தொலைவில்லிமங்கலத்தை அநுபவித்து, அவனுடைய அஸாதாரணசிஹ்நங்
களிலே யகப்பட்ட இவளை இனி யாசைப்படவேண்டிவெதில்லை, விடுங்கோ
என்று ஞாய்மானாக்ருதித்துத்தோழி சொல்லுகிறாள்.

துவள் இல்--நிர்ந்தோவுங்களாய்
 மா--மஹார்க்கங்களான
 மணி--மாணிக்கங்களாலே சமைந்த
 மாடம்--மாடங்களானவை
 ஒங்கு--உயர்ந்திருக்கிற
 தொலைவில்லிமங்கலம்--திருத்தொலை
 வில்லிமங்கலத்தை
 தொழும்--தொழாரிந்திற
 இவளை--இவளை
 நீர்--அடியிலே கொடுபோய்க்காட்டின
 நீங்கள்
 இனி--இவள் அதிமாந் பாவனை
 யானபின்பு
 அன்னைமீர்--"பெற்றவர்களை
 நமக்கு நியமிக்கலாம்"
 என்றிருக்கிற
 உமக்கு--உங்களுக்கு
 ஆசை--நியமனத்திலாசைப்படுகை
 இல்லை--இல்லை;
 விடுமின்--"விதேயை"? என்றிருக்
 கிறத்தை விடுங்கோள்;
 (அதுக்கடியென்?
 என்னில்)
 தவளம்--வெளுத்த நிறத்தை
 யுடைத்தாய்
 ஒண்--தர்ஸநீயமான
 சங்கு--திருச்சங்கு

சக்கரம்--திருவாழி
 என்றும்--என்றும்
 தாமரை--தாமரைபோலேயாய்
 தடம்--அத்யந்த விசாலமான
 கண்--திருக்கண்கள்
 என்றும்--என்றும், (அர்த்தோத்திய
 ளவிலே)
 குவளை--நெய்தலினுடைய
 ஒண்--அழகிய
 மலர்--பூப்போலேயிருக்கிற
 கண்கள்--கண்களானவை
 நீர்--நீர்
 மல்க--விஞ்சும்படி (தளர்த்தியாலே)
 நின்று நின்று--(பாதிக்கணம் ஆகும்
 தாரணம்பண்ணி) நின்று நின்று
 குமிறும்--நெஞ்சில் நினைவைவாய்
 விட்டுச் சொல்லமாட்டாதவார்த்
 தியாலே உள்ளே குமிருநிற்கும்.
 "உசும், இறும்" என்று ட்பதவ்யாஸ
 மாய், "தாவத்ரவ்யமாய், தளர்த்து
 விழாநிற்கும்" என்றும் சொல்
 லுவர். தவளவொண் சங்குசக்
 காமென்று--வெளுப்பும் ஒண்
 மையும், சங்குக்கும், சக்கரத்துக்
 கும் அடையாகவுமாம். குவளை--
 நெய்தல்.
 (க)

ஆறு ;--நிரவத்ய நிரதிஸய விவிதமணிவர நிகர விரசிட
 ஸௌதோபேதமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைத் தொழுகை
 யே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற இவள், அவனுடைய அகிநிர்மலமாய் அகி
 ரமணீயமாயிருந்த திருச்சங்கு திருவாழியாகிற திவ்யசிஹ்ரங்களை
 யும், புண்டரீகலோசகங்களையும் சொல்லி யலற்றி, அத்தாமரை
 களின்நிழலிலே வளரக்கடவ குவளைபோலேயிருந்த அழகியகண்கள்
 நீர்மல்க நின்றுநின்று குமுறுநிற்கும்; இவளை யாசைப்படவேண்டா
 வென்கிறாள்.
 (க)

ஈடு; அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. அவ்வூரில் கொடுபுகவே
டினால், திருநாளிலே கொடுபுகுவாருண்டோ? என்கிறார்.

குமிறுமோசைவிழுவொலித் தொலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு
அமுதமென்மொழியானே நீருமக்காசையின்றியகற்றினீர் *
திமிர்கொண்டா லொத்துநிற்கும்மற்றிவள்தேவதேவபிரானெ டே
நிமியும்வாயொடுகண்கள்நீர்மல்க நெக்கொசிந்துகரையுமே. (உ)

ப — அந்தாம், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யான தேவபிரா னெழு
தருளியிருக்கிற திருத்தொலைவில்லி மங்கலத்திலே மஹோத்ஸவத்திலே கொன்
டுக்கு இவனே யகலும்படி பண்ணினிகோளென்கிறார்.

குமிறும்—கம்பீரமான

ஆசை—நானாவிதகோஷத்தையுடைய

விழுவொலி—உத்ஸவகோலாஹலத்

தையுடைத்தான

தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலை

வில்லி மங்கலத்திலே

கொண்டு—கொண்டு

புக்கு—புக்கு

அமுதம்—அம்ருதம்போலே

ஸரஸமாய்

மென்—மருதுவான

மொழியானே—பாஷணத்தையுடைய

இவனே

நீர்—(இவள்வார்த்தையினிமை

யறிந்து போந்த) நீங்கள்

உமக்கு—உங்களுக்கு

ஆசை—(அதில்) ஆசை

இன்றி—இல்லாமையாலே

அகற்றினீர்—(உங்களோடு) உறவற்

றகலும்படி பண்ணினிகோள்;

இவள் உறவறுதியறிந்தபடியென்?

என்னில்;

இவன்—இவள்

திமிர்கொண்டாலொத்து—திமிர்

கொண்டாற்போலேயாய்

நிற்கும்—பேசாதேரில்லாநிற்கும்;

மற்று—மற்று, (இவள்வார்த்தை

சொல்லில்)

தேவர்—தேவர்களான நித்யஸூரி

களுக்கும்

தேவர்—தேவர்களான விஷ்வக்ஷே

நாதிகளுக்கும்

பிரான்—தன்னை யநுபவிப்பித்துக்

கொண்மருக்கிற

மஹோபகாரகன்

என்றே—என்கிற அர்த்தோக்தி

மாத்ரத்திலே

நிமியும்—நெளிந்த

வாயொடு—வாயையுடையளாய்

கண்கள்—கண்கள்

நீர்—நீர்

மல்க—மல்கும்படியாக

நெக்கு—கட்டுக்குலெந்து

ஒசிந்த—தளர்ந்து

கசையுட்—நீர்ப்பண்டமாகாநின்றார்.

நிமித்தல்—நெளித்தல்.

(உ)

ஆறு;—(குமிறும்.) - கம்பீர விவித மங்களவாத்ய ப்ரமுத்த
ஜநகோஷத்தையுடைத்தான மஹோத்ஸவம் செல்லாநிற்கத் திருத்
தொலைவில்லிமங்கலத்திலேகொண்டு புக்கிர்கோள்; அன்றுதொட

திருவாய்மொழி, கூ-ப, டி-தி, டு-பா, கரைகொள் வ்யாக்யரநம். 89

ங்கி விரஹவ்யஸநத்தாலே சித்ரார்ப்பிதைதையப்போலே ஒரு சேஷ்டி
தக்ஷமையன்றியேகின்று, அகிமதூர ஸ்வரமாக, தேவதேவபிரா
னென்றே சொல்லிச்சொல்லிக்கொண்டு அழுதுநெக்கொகிந்து நீரா
யுருகாநிற்கும்; ஆதலால் ஆங்கே கொண்டு புக்கு வலிய இழந்திர்
கொள் ; இனி இவளை யாசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ? என்கிறாள்.

ஈடு ; அவ ;—மூன்றும்பாட்டு. திருநாளிலே தான் கொண்டு
போகவேண்டினால், திருச்சோலையுள்ளிட்டுக் கொடுபுகுவா நுண்
டோ வென்கிறாள்.

கரைகொள்பைம்பொழில் தண்பனைத் தொலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு *
உரைகொளின் மொழியானே நீருமக்காசைபின்றியகற்றினீர் *
திரைகொள்பெளவத்துச்சேர்ந்ததும் திசைஞாலந்தா வியளந்ததும் *
நிரைகள்மேய்த்ததுமேபிதற்றி நெடுங்கண்ணீர்மல்ககிற்குமே. (ஈ)

ப.—அந்தாம், ரக்ஷணர்த்தமான பரவ்ருத்திகளையுடைய ஸர்வேஸ்வ
ரன் வர்த்திக்கிற சோலையையும் கழனியையுமுடைய சேசத்தைக் காட்டினி
கோளென்கிறாள்.

கரை—திருப்பொருநற்கரையை

கொள்—விழுங்கும்படியான

பை--பரந்த

பொழில்—பொழிலையும்

தண்—குளிர்ந்த

பனை--நீர்நிலத்தையுமுடைய

தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலை

வில்லிமங்கலத்திலே

கொண்டு—கொண்டு

புக்கு—புக்கு

உரைகொள்—லோகமெல்லாம்

கொண்டாடும்படியான

இன்—இனிய

மொழியானே—மொழியை

யுடையவளை

நீர்--(இவள்வார்த்தை வாசியறியும்)

நீங்கள்

உமக்கு—உங்களுக்கு

ஆசை—அதில் ஆசை

இன்றி—இன்றியே

அகற்றினீர்—தூரஸ்தையாம்படி

பண்ணினிகோள் ;

(அதுவென்னென்னில், அர்த்திகள்

கூக்குரல் கேட்கும்படி)

திரை—ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே

விளம்பினதிரையை

கொள்—உடைய

பெளவத்து--கடலிலே

சேர்ந்ததும்--(அவன் ஆஸ்ரிதரக்ஷ

ணர்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்

தருளினபடியையும்

திசை—திக்கக்களோடுகூடான

ஞாலம்—புமியை, (அந்நாளே)

தூவி—கவட்டித்து

90 திருவாய்மொழி, சு-ப, நி-தி, ச-பா, நிற்கும் வ்யாக்யாரம்.

அளந்ததும்—அளந்துகொண்டு அந்	நெடு—நெடிய
யார்ஹமாக்கினபடியையும்	கண்—கண்கள்
நிரைகள்—பசுத்திரைகளே	நீர்—நீர்
மேய்த்துமே—மேய்த்தபவ்யகையை	யுமே
பிதற்றி—(பாவசையாய்க்கொண்டு)	மல்க—மல்கும்படி
பிதற்றி (தன்னுடைய)	நிற்கும்—ஸ்தப்தையாகாநிற்கும். (ந)

ஆறா;—(கரைகொள்.) - அதிமநோஹர ஸுமநோபராபிராமா திசீதள விடப விராஜித வகுள சம்பகாதி தருநிகர பரிவ்ருத பர் யந்தத்தை யுடைத்தான தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்க வன்றுதொடங்கி, அவனைப் பிரிந்த வ்யஸந்தாலே அப்ரக்ருதிங் கதையாய்க்கொண்டு, அத்தயந்த மதுரமான சொற்களாலே, திருப் பாற்கடலிலே கணவளார்த்தருளின்படியும், இந்தலோகத்தை யளந் தருளினபடியும், பசுமேய்த்தருளின்படியும், முகலாகவுள்ள திவ்ய சேஷ்மதங்கலையே யலற்றித் தன்னுடையதிருக்கண்கள் பரப்பு மாறும்படி நீர்மல்கி நிற்கும். ஆதலால், அங்கே கொண்டுபுக்கு இவனே வலிய இழந்திகோ ளென்கிறாள். (ந)

ஈடு; அவ;—நாலாம்பாட்டு. அவ்வூரையும் அங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் யாதொருநாள் கண்டாள், அன்றுதொடங்கித் தடைநிற்கை தவிர்தா ளென்கிறாள்.

நிற்கும்நான்மறைவாணர்வாழ் தொலைவில்லிமங்கலங்கண்டபின் *
அற்கமொன்றுமறவுறாள் மலிந்தாள் கண்டிரிவளன்னைமீ! *
கற்குங்கல்வியெல்லாங்கருங்கடல்வண்ணன்கண்ணபிரானென்றே *
ஒற்கமொன்றுமிலனாகநதுகந்துள்மகிழ்ந்துகுழையுமே. (ச)

ப.—அநந்தம் தர்ஸனீய லிகாஹவிரிவீட்டனாள் க்ருஷ்ணனுடைய வில சுஷ்ண புருஷாவாஸமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின்பு ஒரு வர்க்கடங்காதபடி கைவிஞ்சினு ளென்கிறாள்.

நிற்கும்—நித்யமாய்	தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலை
நால்—நாலுவகைப்பட்ட	வில்லிமங்கலத்தை
மறை—வேதங்களுங்கு	கண்டபின்—கண்டபின்பு
வாணர்—நிர்வாஹகரானவர்கள்	அற—மிகவும்
வாழ்—(பகவத்பவத்தாலே)	அற்கம்—அடக்கம்
வாழாநிற்கிற	ஒன்றும்—ஒன்றும்

உறள்—உறுகிறில்ள் ;

இவள்—இவள்

மலிந்தாள்—கைகழியவிஞ்சினாள் ;

(இவள் இப்படியாம்படி)

அன்னைமீர்—பெற்றுவளர்த்த கீங்கள்

கண்டிர்—கண்டிகோளிறே ;

கற்கும்—(இவள் : அப்பயிக்கும்

கல்வி—வார்த்தை

எல்லாம்—எல்லாம்

கரு—ஸ்யாமளமான

கடல்—கடல்போலேயிருக்கிற

வண்ணன்—வடிவையுடையவனும்

கண்ணன்—ஆஸிரிதபவ்யனைக்ருஷ்

ணனுகிற

பிரான்—மஹோபகரர்கள்

என்றே—என்று, (அவனுடைய ரூப
வைலக்ஷணயத்தையும் ஆத்ம
குணத்தையும் சொல்லி)

ஒன்றும்—ஒருபாகாரத்தாலும்

ஒற்கம்—ஒடுக்கம்

இலள்—இலளாய்க்கொண்டு

உகந்துகந்து—அந்தகுணநுஸந்தாநத்

தாலே மேன்மேலு முகந்து

(அத்தாலே)

உள்—நெஞ்சிலே

மகிழ்ந்து—ஆவ்ஹலாதம் மிகு

குழையும்—அது அடியாக

பரிதிஸைர்காரி நிற்கும்,

அற்கம்—அல்குதலாய், அடங்குத்

லென்றபடி ; ஒற்கம்—ஒல்குத்

லாய், ஒடுங்குதல்

என்றபடி. (ச)

ஆறு ;—(நிற்கும்)—அபொளருஷேய நிர்த்தோஷாஸோஷ வேத
வேதார்த்த ப்ரவர்த்தகரான திவ்யஜநங்கள் வேதவேத்யமான பக
வத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டு வாழு
கிற திருத்தோலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டபின், ஸ்திரீத்வப்ரயுக்
தமான மர்யாதையைக்கடந்து ஒருவர்க்கும் விதேயையன்றியே,
சொல்லும்சொல்லெல்லாம் கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரானென்
றே எப்போதும் சொல்லி, ஒரு ஸ்ரார்த்தியுமின்றியே அவன் திருநா
மங்களைச் சொல்லச்சொல்ல மேல்மேல் வந்த ப்ரிதிபரம்பரையாலே
அத்யந்தம் அவஸந்நையாகாநின்றான் ; இப்படி அவன்திறத்தில்
அபிநிவிஷ்டையான இவனே என்னால் நிவர்த்திப்பிக்கவொண்ண
தென்கிறான்.

(ச)

ஈடு ; அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. இவன் ஸ்வபாவத்தை யறிந்து
வைத்து, தேவபிரானுடைய அழகைக் காட்டிக் கொடுத்திகோ
ளென்கிறான். அன்றியே, அவ்வூரில் வர்த்திப்பார் படியைக் காட்
டினால், இவர்கள் ஜீவநத்தையும் இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்க
வேணுமோ வென்கிறு னென்றுமாம்.

92 திருவாய்மொழி, சு-ப, டு-தி, டு-பா, குழையும் வ்யாக்யார்தம்.

குழையும்வாள்முகத்தேழையைத் தொலைவில்லிமங்கலங்கொண்டுபுக்கு *
இழைகொள்சோதிச்செந்தாமரைக்கண்ணிரொருந்தமைகாட்டினீர்*
மழைபெய்தாலொக்கும்கண்ணீரினொன்றுதொட்டிமையாந்திவள் *
துழையுஞ்சிந்தையளன்னீமீர்தொழுமத்திசையுற்றுநோக்கியே. (டு)

ப — அந்தரம், திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலேயிருக்கிற அரவந்த
லோசனனுடைய ஒப்பனையழகைக்காட்டினீர்; அன்றுதொடக்கமாக இவள்
விந்ருதையகாநின்ற னென்கிறார்.

குழையும்—ஸ்வாபாவிகமான மார்த்த	பிரான்—அவ்வழகை ஆஸ்ரிதர்க்குறு
வந்தையுடையளாய்	பவிப்பிக்கிறவுபகாரகன்
வாள்—ஒளிவிடுகிற	இருந்தமை—இருந்தபடியை
முகத்து—முகத்தையுடையளாய்	காட்டினீர்—;
ஏழையை—(அதுபூதவிஷயத்திலே	அன்னீமீர்—!
ஆழங்காற்படும் சாபலத்தை	அன்றுதொட்டு—அன்றுதொடங்கி
யுடைய) இவளை	இவள்—
தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலை	மழைபெய்தாலொக்கும்—மழைபெய்
வில்லிமங்கலத்திலே	தாற்போலேயிருக்கிற
கொண்டுபுக்கு—கொண்டுபுக்கு	கண்ணீரினொடு—கண்ணீரோடே
இழைகொள்—திவ்யபரணங்கீகரத்	மையாந்து—மயங்கி
தாலுள்ள	துழையும்—அவனழகிலேயுட்புக்க
சோதி—ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை	சிந்தையன்—நெஞ்சையுடையளாய்
யுடையளாய்	அ—அவனிருந்த
செம்—சிவந்த	திசை—திக்கை
தாமரை—தாமரைபோலும்	உற்று—செறிய
கண்—கண்ணையுடையளாய்	நோக்கி—
	தொழும்—அஞ்ஜலிபண்ணிற்கும்.
	மையாத்தல்—மயங்குதல். (டு)

ஆறு;—(குழையும்.) - நிரவதிகஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய
ஸாரஜந்மபூமிபான திருமுகத்தையுடையளாய், பண்டு எம்பெருமான்
திறத்தில் அதிசயலையாயிருந்த இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்க
லந்திலே கொண்டுபுக்கு, தன்னுடைய திவ்யபூஷணங்களினுடைய
நிரவதிகதேஜஸஸின்வெள்ள மெல்லாம் தன்னுள்ளேயடங்கும்படி
பெருகுகிற நிரவதிகமான ஜ்யோதிஸ்ஸின் வெள்ளத்திலே, பரிபூர்
ணமாயலர்ந்ததொரு தாமரைத்தடாகத்தினுடைய குளிர்த்தியை
யும் அழகையு முடைத்தான திருக்கண்களை யுடையனாயிருந்த எம்

பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த இருப்பைக் காட்டினீர்; அன்று தொடங்கி, மழைபெய்தாலொக்குங் கண்ணரீரோடுமயங்கி, அக் கண்களையே நினைத்து அந்தத் திக்கைநோக்கித் தொழாநிற்கும்; இனி இவளை யாசைப்பட்டால் கிடைக்குமோ வென்கிறாள். (நி)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. தெளர்ப்பல்யத்தாலே முதலிலே பார்க்கமாட்டாள், பார்த்தாளாகில் மற்றோரிடமும் பாரா னென்கிறாள்.

நோக்குப்பக்கமெல்லாம்கரும்பொடுசெந்நெலோங்குசெந்தாமரை * வாய்க்கும் தண்பொருநல்வடகரை வண்தொலைவில்லிமங்கலம் * நோக்குமேலத்திசையல்லால் மறுநோக்கிலன்வைகல்நாடொறும் * வாய்க்கொள்வாசகமும் மணிவண்ணன்நாமமேஇவளன்னைமீர்! (சு)

ப.—அந்தாம், ஸபருத்தமான திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைக் கண்டால் வேறென்றும் காணமாட்டாதே, எப்போதும் இவள் வாய்விடும் சொல்லெல்லாம் ஸுகூஹ ஸௌந்தர்யனுவனுடைய திருநாமங்களையாய் இரானின் மதென்கிறாள்.

நோக்குப்பக்கமெல்லாம்--பார்த்தபார்த்	நோக்குமேல்--பார்த்தாளாகில்
தவிடமெல்லாம்	அ--அந்த
கரும்பொடு--கரும்பொடுகூடின	திசை--திக்கு
செந்நெல்--செந்நெலும்	அல்லால்--ஒழிய
ஓங்கு--(அவற்றுக்கு நிழல்செய்யும்	மறுநோக்கிலன்--வேறென்றும்
படி) ஓங்கின	பார்க்கிறிலன்; (இவள் த்ருஷ்டி
செந்தாமரை--செந்தாமரையும்	வ்யாபாரமேயன்றியே)
வாய்க்கும்--ஸபருத்தமாம்படியான	
தண்--குளிர்த்த	வைகல்--எல்லாக்காலத்திலும்
பொருநல்வடகரை--திருப்பொருநல்	நாடொறும்--ஒருநாளொழியாமல்
வடகரையிலே	இவள்--
வண்--நகர ஸம்பத்துக்களால்குறை	வாய்--வாச்சிலே
வற்றிருக்கிற	கொள்--கொள்ளும்
தொலைவில்லிமங்கலம்--திருத்தொலை	வாசகமும்--வாசகசப்தங்களும்
வில்லிமங்கலத்தை, (தன்னரதி	அன்னைமீர்--(இவளையிப்படி
யாலே யொன்றும் பார்க்க	யாக்கின) அன்னைமீர்!
மாட்டாதவள்)	

மணி—தனக்குமுடிந்தாளலாம்படி
ஸூக்ரஹமான நீலரத்நம்போலும்
வண்ணம்—வடிவழகை யுடைய
வனுடைய

நாமமே—ஸௌஸ்யஸௌஸ்தர்யாதி
பரகாசகங்களான நாமங்களையா
யிராரின் நன.
(சு)

ஆறு;—(நோக்கும்) - அர்ருதரஸௌகதிர்பரேக்ஷாகாண்ட,
கநகஸத்ருஸ பரிணதசாஸி, ஸமுச்சரித ஸமுத்புல்ல மகரந்தபூர பரி
பூர்ணாவிரந்த பரிவ்ருதமான பொருநல் வடகரை வண்தொலைவில்லி
மங்கலத்திலே கொண்டிடுக்க வன்றுதொடங்கி, கண்களால் அத்திக்
கல்லது காணுள்; வாயால் மணிவண்ணன் நாமமல்லது சொல்லாள்;
இனி இவளை நிவர்த்திப்பிக்க முடியுமோ வென்கிறுள். (சு)

சு; அவ;—ஏழாம்பாட்டு. அவன் சின்னமும் திருநாமமும்
இவள் சொல்லப்படுக்கவாதே நிறம்பெற்றன வென்கிறுள்.

அன்னைமீரணிமாமயில்சிறுமானிவள் நம்மைக்கைவலிந்து *
என்னவார்த்தையுங்கேட்குறாள் தொலைவில்லிமங்கலமென்றல்லால் *
முன்னம்நோற்றவிதி கொலோ? முகில்வண்ணன்மாயங்கொலோ *
அவன்சின்னமுந்திருநாமமுமீவள்வாயனகள் திருந்தவே. (எ)

ப -- அந்தரம், மஹோதாரான ஸர்வேஸ்வரன் இவளுக்குப்பண்ணின
அதிரயமிருந்தபடி, வேறொரு வார்த்தையுங்கேளாதே அவனுடைய தீவ்ய
சிஹ்நங்களும் திருநாமங்களும் தாம் திருந்தும்படி இவள்வாக்விஷயமாயிற்
றென்கிறுள்.

அன்னைமீர்--பெற்றவளாத் தாய்மாரே !

அணி—அழகிய
மா—நிறத்தையுடைத்தான
மயில்--மயில்போலே அபிருபையாய்
சிறு—முத்தமான
மாண்—மாண் போலேயிருக்கிற
இவள்—இச்சிறுப்பெண்பிள்ளை
கமமை—
கைவலிந்து—கைவிஞ்சி
தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலை
வில்லிமங்கலம்

என்று—
அல்லால்—ஒழிய
என—ஏதேனுமொரு
வார்த்தையும்—வார்த்தையும்
கேட்க—
உறாள்—உறுகிறிலன்; (இது தான்)
முன்னம்—முன்பு
நோற்ற--பண்ணின
விதிக்கொலோ—பாக்யமோ?
முகில்--உதாரஸ்வபாவமான
முகில்போலே யிருக்கிற

திருவாய்மொழி, சு-ப, ௫ தி, அ-பா, திருந்து வ்யாக்யாநம். 95

வண்ணன் -- வடிவையுடையவன்
பண்ணின்
மாயங்கொலோ -- ஆஸ்சர்யமோ ?
அவன் -- அவனுடைய
சின்னமும் -- (அஸாதாரணமான
சிறுநங்கனும்)

திருநாமமும் -- (ஒளதார்யாதிவாசக
மான) திருநாமங்களும்
திருந்த -- திருத்தம்பெறும்படி
இவள்வாயனகள் -- இவள்வாயன
வாகாநின் தன (எ)

ஆறு ; -- (அன்னைமீர்.) - நிரகிஸபஸௌந்தர்யமயஸிகிதீப்ரக்
ரியையாலே, பாலஹரிண முக்த விலோசகையாயிருந்த இச்சிறுப்
பெண்பிள்ளை, நம்முடைய விதி நிவேதாதிலங்கியாய்க் கொண்டு
தொலைவில்லிமங்கலமென்னும் சொல்லல்லது மற்றொரு சொல்லும்
கேளாள் ; வேதங்களும் வேதவிதக்ரேஸரரான ஸநகாதிகளும்
ஏத்திறற்றோலே விஸாதமாய் அத்புஜஜ்வலமாம்படி அவனுடைய
கிவ்யசிறுநங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி ஸகல குணங்களையும் அதி
மதுரமான சொற்களாலே சொல்லாதிற்கும். இப்படி இவளுக்குத்
தேவபிரான்திருவடிகளிலுண்டான அபிசிவேஸம், ஜந்மந்தரகருத
பரம புருஷாதபவஹேது மஹாபாக்யத்தாலே வந்ததோ ! அன்றி
யே அவனுடைய நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தைக் காண்கையாலே வந்த
தோ ! என்று விஸ்மிதையாய், இப்படி அபிசிவிஷ்டையான இவள்
எனக்கும்கூட விதேயையல்ல ளென்கிறாள். (எ)

சு ; அவ ; -- எட்டாம்பாட்டு. அவ்வூரைத் தொழுத வன்று
தொடங்கி இன்றளவுமுண்டான இவளுடைய ஸைதிவ்யத்தைச்
சொல்லுகிறாள்.

திருந்துவேதமும்வேள்வியுந் திருமாடகளிருந்தாம் *
மலீந்திருந்துவாழ்விபாருநல்வடகரைவண் தொலைவில்லிமங்கலம் *
கருந்தடங்கண்ணிகைதொழுதவந்நாள் தொடங்கிந்நாள் தொறும்*
இருந்திருந்தவந்தலோசநவென்றேன்றேரைந்திரங்குமே. (அ)

ப -- அந்தாம், திருத்தொலைவில்லிமங்கலம் திருவடிதோழுத வன்று
தொடங்கி பென்றும் அரவந்தலோசநன் என்கிற திருநாமத்தையேசொல்லி
ஸிதிலையாகா நின்ற ளென்கிறாள்.

திருந்த -- (பகவதஸ்வரூப ரூப குண
வியூதி ப்ரதிபாதத்தில்) திருத்த
முடைத்தான
வேதமும் --
வேள்வியும் -- (அந்தவேதப்ர திபாத்ய
மாய் பகவதாராதரூபமான)
யாகாதிகாமங்களும்

மா—அத்கு அநுருபஸம்பதபிவர்த்	கைதொழுத்—
த்கையான்	அந்நாள் தொடங்கி—
திருமகளிரும்—லக்ஷ்மியுமாகிற	இ—இவ்வருகுண்டான
தாம்—தாங்கள்	நாள் தொறும்—
மலிந்து—(பகவதஸம்ஸ்லேஷத்	இருந்திருந்து—(அரதியாலே தரித்
தாலே) அபிவ்ருத்தியை	திருக்கமாட்டாதவன் வருந்தி)
யுடையராய்	இருந்திருந்து
இருந்து—ப்ரதிஷ்ட்டிதராயிருந்து	அரவிந்தலோசந—அரவிந்தலோ
வாழ்—வாழுகிற	சநனே !
பொருநல்வடகரை—திருப்பொருநல்	என்றென்றே—என் றுஸம்போதித்து
வடகரையில்	(த்தன்னுற்றமுமையாலே) பல
வண் தொலைவில்லிமங்கலம்—தருத்	காலுமழைத்தே
தொலை வல்லிமங்கலத்தைக்	நைந்து—ஸூதிலையாய்
கரு—கருகி	இரங்கும்—நெஞ்சழியாநின்றான்.
தடம்—பெருத்த	தாம்என்று—ஈஸ்வரன் கண்ணைச்
கண்ண—கண்ணையுடையவன்	சொல்லவுமாம். (அ)

ஆறு ; -திருந்து.) - அவிபல்லுதல்வரவர்க்கரம பான ஸர்வ வேதங்களாலும் ஸம்ஸ்தாயமானதாய், தத்ஸமாராதநவேஷ அநபி ஸம்ஹிதபலாநுஷ்டித சித்யநைமித்திகாகி ஸர்வகர்மங்களாலே ஸமாராத்யனுமாய்க்கொண்டு, லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனுபரம புருஷன் திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பிற்காட்டில் ஸம்ருத்தனாய் எழுந்தருளியிருந்து வாழ்கிற பொருநல் வடகரை வண்டொலைவில்லிமங்கலத்திலே, * இழைகொள்சோதிச் செந்தா மரைக்கட்பிரானிருந்தமையை அலர்த்ததொரு நெய்தல் தடாகம் போலேயிருந்த திருக்கண்களாலே கண்டு கைதொழுதவந்நாள் தொடங்கி இந்நாள் தொறும், இருந்திருந்து அக்ஷணகையே நினை த்து, அரவிந்தலோசந ! அரவிந்தலோசந ? என்றென்றே சொல்லி நைந்து தளராநிற்கும் என்கிறான். (அ)

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவள் மனோவாக்காயங்கள் முதலிலே தொடங்கி அவன் பக்கலிலே ப்ரவணமாயிற்றின என்கிறான்.

இரங்கிநாள் தொறும்வாய்வெரீ இ இவள்கண்ணீர்களலமர * பரங்களுமிரங்கும்வகை மணிவண்ணவோவென்றுகூவுமால் * துரங்கமவாய்ப்பிளந்தகனுறை தொலைவில்லிமங்கலமென்று * கரங்கள் கூப்பித்தொழுவவ்வூர்த்திருநாமங்கதந்தற்பின்னையே. (கூ)

திருவாய்மொழி, சு-ப, ௫-தி, சு பா, இரங்கி வ்யாக்யாரம். 97

ப — அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிவாசகமான திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு. விரோதிரிவர்த்தகனானவன் வர்த்திக்கிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைச் சொல்லி அஞ்ஜலிபண்ணினின்றொன்கிறான்.

இவன்நான் தொறும்—

இரங்கி—நெஞ்சுழிந்து

வாய்வெரீ இ—(பாவசையாய்க்

கொண்டு வாஸனையாலே)

வாய்வெருவி

கண்ணீர்கள்—

அலமர—பாய்ந்தலமாக்கும்படியாக

மரங்களும்—(அசேதநமான)

மரங்களும்

இரங்கும்வகை—இரங்கும்படி

மணி—ரீலரத்தம்போலே தர்ஸரீய

மான

வண்ணவோ—வடிவையுடையவனே!

என்று—

கூவும்—கூப்பிட்டழையாநின்றான்;

(அவ்வளவேயன்றியே)

தூங்கம்—குதிரையாய்வந்தகேசியின்

வாய்—வாயை

பிளந்தான்—பிளந்தக்ருஷ்ணன்

உறை—வர்த்திக்கிற

தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலை

வில்லிமங்கலம்

என்று

அவ்வூர்த்திருநாமம்—

கற்றதற்பின்னை—கற்றபின்பு,

(அவ்வூரைநோக்கி)

தன்கரங்கள்—தன்கைகளை

கூப்பி—

தெருமும்—தொழாநிற்கும்.

(க)

ஆறு ;—(இரங்கி)-இவளைத் திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்திலே கொண்டு புக்கு அவ்வூர்த்திருநாமத்தை ரீங்கள் கற்றபிக்கக் கற்றதற்பின், விஸ்வலக்ஷணரத்தாலே ஆத்யந்தம்அவஸந்தைபாய், நான் நோறும் அவன் திருநாமத்தையே வாய்வெருவி, அசேதநமான மரங்களுக்கூட இரங்கும்படி மஹார்த்தியோடே, மணிவண்ணவோ! என்று கூப்பிட்டழைத்து, தூரங்கம்வாய்ப்பிளந்தான் தன்ஸ்ரமமெல்லாம் பேரம்படி எழுந்தருளியிருந்த தொலைவில்லிமங்கலமென்றுசொல்லி, தன்கைகளைக் கூப்பித்தொழா நிற்கும்; ஆதலால், அவ்வூரிலே கொண்டுபுக்கு அவ்வூர்த்திருநாமத்தைக்கற்பித்துக் கெடுத்திகோள் என்கிறான். (க)

சுநி; சுவ;—பத்தாம்பாட்டு; அவனால்தான் செல்லாத இவளுடைய பாவணயாதிஸபத்தைக் கண்டு, பிராட்டிமாரிலே யொருத்தியோ? என்று ஸங்கிக்கிறான்.

98 திருவாய்மொழி, சு-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, பின்னை வ்யாக்யாநம்.

பின்னைகொல் நிலமாமகள்கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட்டாள்
என்னமாயங்கொலோ இவளநெடுமாலென்றே நின்ற கூவுமால் *
முன்னிவந்தவன்றின்றிருந்துதையுந்தொலைவில்லிமங்கலம்சென்னியால்
அவ்வூர்த்திருநாமங்கேட்பதுசின்தையே. (௧௦) [வணங்கும்

ப. — அநந்தாம். அவனுடைய அதிசயிக வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லிக்
கூப்பிடாநின்றகொண்டு, அவ்வூரைநோக்கி வணங்குவது அவ்வூரின் பேரைப்
பிறர்சொல்லக் கேட்க ஆசைப்படுவதாகாநின்றான்; இவளுடைய அதிப்பாவண்
யமிருந்தபடியால் ‘இவள் ஸ்ரீபூமிநீளகளிலே அந்யதமையோ?’ என்று அதி
சங்கைபண்ணுகிறான்.

பின்னைகொல்—நிரதிசயபோக்ய
பூதையான நப்பின்னைப்
பிராட்டியோ?

நிலம்—பூமிக்கு நிரவாஹிகையாய்
மா—ஸ்ரீலாக்ஷையான
மகள்கொல்—ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியோ?
திருமகள்கொல்—அவனுக்கு நிரதிசய
ஸம்பத்ருபையானலக்ஷ்மியோ?
பிறந்திட்டாள்—இப்படி பிறந்திருந்
கிறவள். (இது)

என்ன—
மாயங்கொலோ—ஆஸ்சர்யமோ!
இவள்—
நெடுமாலென்றே—அவன் வ்யாமோ
ஹாதிசயத்தைச்சொல்லி
நின்ற—
கூவும்—அழையா நின்றான்;

(அவ்வளவே யன்றிக்கே அந்த
வ்யாமோஹமடியாக)

அவன்—

முன்னி—முற்பாடலாய்

வந்து—

நின்றிருந்து—நிற்பதிருப்பதாய்

உறையும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற.

தொலைவில்லிமங்கலம்—திருத்தொலை

வில்லிமங்கலத்தை

சென்னியால்—தலையாலே

வணங்கும்—வணங்காநிற்கும்;

(சான் சொல்லுமதிலும்)

அவ்வூர்த்திருநாமம்—அவ்வூர்த்

திருநாமத்தை

கேட்பதே—பிறர்சொல்லக்

கேட்கையே

சின்தை—நீனைவாயிராநின்றான்! (௧௦)

ஆறு; —(பின்னைகொல்.)—நீங்கள் இவனைத் திருத்தொலைவில்லி
மங்கலத்திலே கொண்டுபுக்க வன்றுதொடங்கி, அவனுடைய நிரவ
திகமான ஆஸ்ரீதவாத்ஸல்யாதி குணங்களைப்பே சொல்லிக் கூப்
பிட்டு, தன்னோடு ஸம்ஸ்ப்லேஷிக்கைக்கு ஏற்கத் தான் அவதாரம்
பண்ணுவதற்குமுன்னே எம்பெருமான் பலவடிவுகளைக்கொண்டு
நின்றிருந்துறைகிற திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்தைச் சென்னியால்

திருவாய்மொழி, சு-ப, நு-தி, கக-பா, சிந்தையால் வ்யாக்யாநம். 99

வணங்கி, அவ்வூர்த்திருநாமத்தை என்றோ கேட்பது? என்று சிந்தி யாநிற்கும்; இப்படி எம்பெருமான்பக்க லுண்டான அபிரிவேஸ வெள்ளத்திலே அழுந்திக்கிடக்கிற இவள், நப்சின்னைப் பிராட்டி யோ? பூம்பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியோ? அன்று: இவள்தா னென்று சொல்லாமித்தனை; எவம் விதமான ப்ரோமாதியயம் கண்டும் அறிபோம்; இதென்ன ஆஸ்சர்யம்! என்று விஸ்மிதையா ய்க்கொண்டு, இப்படி அபிரிவிஷ்டையான இவளை என்னாலும் நிவர் த்திப்பிக்க முடியாதென்று சொல்லி முடிக்கிறாள். (க0)

ஈ0; அவ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற்கருத்தை வ்யக்தமாக்காநின்று கொண்டு, இத்தைக் கற்றவர்கள் இதுக்கு அநு ரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

சிந்தையா லுஞ்சொல்லா லுஞ் செய்கையினாலுந்தேவபிரானையே * தந்தையென்றடைந்த வண்குருகூரவாரசடகோபன் * முந்தையாயிரத்துளிவை தொலைவில்லிமங்கலத்தைச்சொன்ன * செந்தமிழ்ப்பத்தும்வல்லாரடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப.—அநந்தம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸ்ாரிய: பதிக்கு நித்யகைங்கர்யபாராவர்கள் என்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தேவபிரானையே—தேவபிரானையே வண்—(க) “அன்னையாயத்தனய்”
(ஹிசுபரவ்வத்தாலும் ப்ரியபரத் என்கிற ஸ்ரீமதுராகவிகளைப்
வத்தாலும்) போலே தம்மைப்பற்றி
யிருக்கிற

தந்தை—தந்தையும்

தாய்—தாயும்

என்று—என்று அறுதியிட்டு,

(இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன கணக்கிலே)

சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கை

யினாலும்—காணதர்யத்தாலும்

அடைந்த—ஆஸ்ரயித்தவராய்

குருகூரவர்—திருநகரியிலுள்

ளார்க்கு நிர்வாஹகரான

சடகோபன்—ஆழ்வார்

முந்தை—பழையதானவேதார்த்

தத்துக்கு ப்ரகாஸகமான

ஆயிரத்தான்—ஆயிரந்திருவாய்

மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு

100 திருவாய்மொழி, கூ-ப, நு தி, கக-பா, சிந்தையால் வ்யாக்யாநம்.

தொலைவில்லிமங்கலத்தை—திருத்	இவைபத்தம்—இப்பத்தையும்
தொலைவில்லி மங்கலத்	வல்லார்—அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்
தைப்பற்ற	திருமாலுக்கு—ஸ்ரீயஃபதியான
சொன்ன—அருளிச்செய்த	ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
செம்—அர்த்த பாகாஸநத்தில்	அடிமைசெய்வார்—அடிமைசெய்யு
ஆர்ஜவத்தையுடைய	மவர்களாவ
தமிழ்—தமிழான	இது—எழுசீராசிரியவிருத்தம் (கக)

ஆறு ;—(சிந்தையாலும்.)-வாங்மநஃ காயவ்ருத்திகளாலே தேவ பிராணையே தந்தைதாயென்றடைந்த குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஸகலவேதஸாரபூதமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் ஸாரபூதமான இத்திருவாய்மொழிபை வல்லார், எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் அபிமத ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுவா ரென்கிறார். (கக)

ஆறாம் பத்து அஞ்சாந் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்

முற்று பெற்றன.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஆருந்திருவாய்மொழி—மாலுக்கு-ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு ;—(மாலுக்கு) - இப்படி * மரங்களும் இரங்கும்வகை “மணிவண்ணவோ” என்றுகூப்பிட்டும் அவனைக் காணப் பெருமையாலே மோஹதஸாபந்நையாய், ஆத்மாத்மீயங்களை இழந்து அத்தயந்தமவஸந்நையான இவ்வேக்கண்டு திருத்தாயார் இவளிலும் அதிமாத்ரவ்யஸநாபி பூதையாய்க்கொண்டு, எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்குத் தோற்று இவளிழந்தவற்றைச்சொல்லி அலற்றுகிறார். *

ப.—ஆருந்திருவாய்மொழியில் இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணரான இவர், ப்ராவண்யஜநகளுன அவனுடைய ஆஸிரித்வ்யாமோஹப்ரகாஸகமான ஆகாரவிஸேஷங்க்ளையும், அவர்களுக்கு போக்யமான ஆயுதாத்பூர்த்தியையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகோபகாரகத்வாதிஸயத்தையும், ப்ரமாணப்ரதாநாதி ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆகர்ஷகமான அவயவசோபையையும், அவயவசோபை யோடுசுடின ஆபரணசோபையையும், விரோதநிரஸநஸ்வபாவத்தையும், அபேக்ஷித வித்தியால்வந்த அத்தயந்தோச்ச்ரயத்தையும், ஸேஷித்வபோக்யத்வாதியுத்தமான ஸர்வாத்ம்பாவத்தையும் அநுஸந்தித்து ஏவம்விதஸ்வபாவளுன ஸர்வேஸ்வரான்விஷயத்தில் தமக்குப்பிறந்த நிரவதிகப்ராவண்யக்ருதமான பாரவஸ்யாதிஸயத்தாலே ஆத்மீயபதார்த்தங்களெல்லாம் அவனிட்டவழக்காம்படி அவற்றில் ஸ்வாம்யநிவ்ருத்தித்மக்குப் பிறந்தபடியைக்கண்ட பரிவர் வித்தராய்ச் சொன்னபாசரத்தை, நாயகன்பிரிவாற்றாத நாயகியினுடைய ஆபரணசோபையோடு ஆபிரஸ்யத்தோடு ஆக்மகுணத்தோடு வரசியற அழிந்துவருகிறபடியைக்கண்ட செவ்வி இரங்கின பாசரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு ;—கீழ் இவளுக்குப்பிறந்த தஸாமுற்றி வ்யஸநம் அதிஸயிக்கையாலே மோஹங்கதையாப்க்கிடக்க, அதுகண்டு ஆற்றாளாய் இவளுடைய தோழியும் மோஹிக்க, இத்தசையிலும் இவ்வே ஜீவிப்பிக்க விரகுகளை மனோரதிக்கையாலே தரித்திருக்கிற திருத்தாயார் இவளுடைய வஸ்பாதிசுக் காணக்காண ஸிதிலமாகிறபடியைக்கண்டு, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லிக்கூப்பிடுகிறார். ஒரோநகரபத்தநாதிகள் வேவப்புக்கால், “ஒருமாடம் முறிந்தது, மாளிகை முறிந்தது” என்பாரைப்போலே. (விரஹாக்கியாலே தன் மகள் இழந்தவற்றைச் சொல்லுகிறார்).

கீழிற்றிருவாய்மொழியில் அலாபதஸ்யாய், “கிடையாது” என்றாலும் விடமாட்டாதபடி தம்முடைய மனோவாக்காயங்கள் அவ்விஷயத்திலே அகிப்ரவணமானபடிசொல்லிற்று; இதில், அந்த அலாபத்தால் வந்த பாரவஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “நெடுமா லென்றேறின்கூவுமால்” என்று தன் வ்யாமோஹத்தைக்காட்டி யாயிற்று இவ்வேயிப்படி விளைத்தது; பெரியவன் தாழின்றால் பொறுக்கலாயிராதிறே. (க) “நாவவெணாஹயெஹுதஸஹை- ராகவேணபயேதத்தே ஸந்தக:” என்று இவன் தறைப்படும் படியிறே அவன் வ்யாமோஹம் இருப்பது.

(வ்யாநாகுணமான அநுபவாலாபத்தாலே ஆற்றமைமுறுகி கீழ்ச்சொன்னதனை கலங்கி, ஸம்பந்தஜ்ஞாநமும் தரிப்புக்கு உறுப் பாகையன்றிக்கே தளர்த்திக்கு உறுப்பாய்விட, உபாயாத்யஸாய மித்தனையும் கலங்காமலிருந்து, ப்ராப்யாலாபநிபந்தநமான பார வஸ்யத்தாலே, *ஏறாநுமிறையோனில் - தாம் “வேண்டா” என்று உபேக்ஷித்த ஆத்மாத்மீபங்க ளெல்லாம், தன்னடையே அழிந்து செல்லுகிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார்.) *

பு; அவ;—முதற்பாட்டு. இவன் ஸ்ரீவாமநப்ராநூர்ப்பாவத் தில் குணசேஷடி தங்களிலேயு கப்பட்டு வளையிழந்தா ளென்கிறான்.

மாலுக்கு வையமளந்தமணைந்து *

நீலக்கருகிற மேகநியாயந்து *

கோலச்செந்தாமரைக் கண்ணந்து *

என்கொங்கலரேலக்குழவி இழந்ததுசங்கே.

(சு)

ப;—முதற்பாட்டில். வ்யாமோஹகார்யமான வ்யாபாரதிகளையுடைய வனுக்கு நிரதிஸ்யபோக்யமான வேஷத்தையுடைய பெண்பிள்ளை வளையிழந்தா ளென்கிறான்.

மாலுக்கு—ஆஸ்ரி க வ்யாமோஹநிறு

மணைந்து—அவ்வபதார ப்ராசாநத்

பிதஸ்வரூபனாய் அந்தவ்யா

தாலே தனக்கு போக்தாவாய்

மோஹமடியாக)

(அந்த போகவ்யாமோஹ

வையம்—பூமியை

மடியாக)

அளந்த—(வேறொருவர் அபிமாநியாத

நீலம்—ஸ்திகத்தமாய்

படி) அளந்து அநந்யார்

கரு—கருத்த

ஹமாக்கி நிறம்—நிறத்தையுடைத்தான

மேகநியாயற்கு—மேகத்தோடு ஸமா	அலர்—மலரையுடைத்தாய்
நந்யாயமான ஆகாரத்தையுடைய	ஏலம்—ஏலம்போலே ஸ்ரமஹாகந்த
னாய், (அந்தவ்யாமோஹப்ர	மான
காசகமாய்	குழலி—குழலையுடையவன்
கோலம்—தர்ஸீயாகாரமாய்	இழந்தது—
செம்—சிவந்த	சங்கு—சங்குவளை.
தாமரை—தாமரைபோலும்	பத்ரேஹம். அவனுக்கவனுக்
கண்ணற்கு—கண்ணையுடையனான	கென்கிறதது—தனித்தனியே
வனுக்கு	அகப்படுத்துந் துறை என்
என்—என்னுடைய	கைக்காக; இப்படி மேலும்
கொங்கு—தேனையுடைத்தாயுள்ள	காண்பது. (க)

ஆறு ;—(மாலுக்கு) - எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரீதவாத்ஸல்யத்துக்கும், ஆஸ்ரீதார்த்தமானந்தரலோக்யவிக்ரமணரூப திவ்யசேஷடிதத்துக்கும், ஸ்திகித்தமாயதிகம்பீரமாய் வார்ஷிகமான காளமேகத்தினுடையநிறத்தையும் குளிர்த்தியையும் பெருமையையும் அழகையுமுடைத்தான திருமேனிக்கும், மேகத்திலே அழகிய தொரு தாமரைத் தடாகம்போலேயிருந்த திருக்கண்களுக்கும் தோற்று. அந்தகிரவதிகலெளந்தர்யத்தையுடையனான எம்பெருமானையுங்கூடத்தோற்சிக்கும் திருக்குழலழகையுடையனான என் பெண்பின்னே, தன்னுடைய சங்கு இழந்தா ளென்கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. திருவுலகளந்தருளினபோதை திவ்யாபுதாதிகளில் அழகிலேயகப்பட்டுத் தன்னுடைய அழகிய நிறத்தை யிழந்தா ளென்கிறார்.

சங்குவில்வாஸ்தண்டு சக்கரக்கையற்கு *
செங்கனிவாய்ச் செய்யதாமரைக்கண்ணற்கு *
கொங்கலர்தண்ணந்துபாய் முடியானுக்கு *
என் மங்கையிழந்தது மாமைநிறமே. (உ)

ப — அந்தரம், போக்யமான ஆபுதாதிபூர்த்திகளையுடையவனுக்குத் தன்நிறக்கையிழந்தாளென்கிறார்.

சங்கு வில் வாஸ்தண்டு சக்கரம்—	கையற்கு—திருக்கையையுடையனாய்
ந்தரவிஃரமபதரந்தில் உச்சரி	(தாத்நாலிகபோக்தாக்களுக்கு
தமாய்த் தோன்றின ஸ்ரீபஞ்சா	அருபாவ்யமாய்)
யுத்தையுடைய	செம்—சிவந்த

கனி—கனிபோலேயிருக்கிற

வாய்—திருவதார்த்தையும்

செய்ய—சிவந்த

தாமரை—தாமரைபோலும்

கண்ணற்கு—கண்ணையுமுடையனாய்

கொங்கு அலர்—பரிமளவிகாஸியாய்

தண்—ஸ்ராமஹுரமாய்

அம்—தாஸ்ரீயமான

துழாய்—திருத்துழாயாலே யலங்க்ரு
மா

முடியானுக்கு—திருமுடியை
யுடையனானவனுக்கு

என்மங்கை—அவன்நிபிடம் பருவத்
தையுடைய என்பெண்பிள்ளை

இழந்தது—இழந்தது

மாமைநிறம்—பெண்மைக்கு அனா

தாரணமான மாமைநிறத்தை

கொங்கு—தேனாகல்; பரிமளமாகல் (உ

ஆறு;—(சங்கு.) - அளந்தருளுகிறபோது வளர்ந்தாரதாங்கு
ஸங்கசார்ங்காதி திவ்யாயுதங்களை ஏந்தின வடிவாக்கும், ஸ்வசு
ணநளிர யுகளஸம்ஸ்பர் ஸோஜ்ஜீவிதமான ஸர்வாத்மாக்களையுந்
கண்ட ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்துக்கும திருந்
கண்களுக்கும், த்ரைலோக்யனிக்ர மண்பாஸஜநிதஸ்ரமாப நோத
நார்த்தமாக *அயர் வறுமமரர்கள் அகிபரிமளதுவஸீமால்களைக்
கொண்டுஒப்பித்தருளின அழகுக்கும்தோற்று, என்மங்கை மாமை
நிறமிழந்தா னென்கிறான். (உ)

ஈடு; அவ;—முன்றும்பாட்டு வடதளராயிபடிகளிலே அகப்
பட்டு இவள் தன் பெருமையை யிழந்தாளென்கிறான்.

நிறங்கரியானுக்கு நீலெகுண்ட *

திறங்கிளர்வாய்ச் சிறுக்கள்வரவார்க்கு *

சுறங்கியசக்கரக் கையவனுக்கு *

என் பிறங்கிருங்கூந்தலிழந்ததுபிடே.

(நு)

ப—அந்ந்ரம், வடதளராயி,வ்யாபாழக ரக்ஷணப்ரகாரத்தை யுடைய
வனுக்குத் தன் பெருமையை யிழந்தாளென்கிறான்.

(வடதளத்திலே கண்வளருட்போது) வாய்—திருப்பவளத்தை யுடை

நிறம்சரியானுக்கு—ஸ்ராமனமான வகுறய்க்கொண்டு

வடிவையுடையனாய் சிறு—சிறுவடிவிலே

நீலெகு—மஹாலோகங்களை கள்வரவற்கு—பெரியலோகத்தை

உண்ட—அழுதுசெய்த மறைத்தா வைத்தவனாய்

திறம்—ப்ரகாரம் இப்படிப் ப்ரளயபத்தில் ரக்ஷித்தாற்

கிளர்—தோற்றுகிற போலேப் ப்ரளயங்கழிந்து வெளி

நாடு கண்டவளவிலும்

கரங்கிய—(ஐதத்வீரோதிகளோ யழிக் என் பிறங்கு இருங்குந்தல்—வளர்ந்து
கையிலுண்டான உத்யோக கதிர்த்த மயிர்முடியை யுடைய
த்தாலே) சுழன்றவருகிற இழந்தது—
சக்கரம்—திருவாழியையுடைய பீடு—பெருமை.
கையவனுக்கு—கையை யுடைய பீடென்று—பெருமையாய், மதிப்
வனுக்கு பைச் செல்லுகிறது. (ங)

ஆறு ;—(நிறங்கரியானுக்கு)—ஸர்வலோகங்களையும் அமுதுசெய்தருளின சுவடிகாணலாயிருந்த திருப்பவளத்தில் அழகுக்கும், ஸகலஜந மனோநயநஹாரியான அந்தச்சிறிய வடிவு தனக்கும், திருவடிவினுடைய நீலவநர்போலே யிருந்த நிறத்துக்கும், ப்ரணத பரித்ராண தத்வீரோதிசிரஸநங்களிலே எப்போதும் ஸத்வமான திருவாழியை ஏந்தின திருக்கையினமுகுக்குந் தோற்று, நீலரத்நங்களுடைய ஷ்ளிகள் திரண்டாற்போலே விளங்குகிற திருக்குழலையுடையவளான என்பெண்பிள்ளை, தன்பெருமையை யிழந்தாளென்கிறார். (ங)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. சதுர்முக ஸ்ரஷ்டாவானமேன்மைபைப் பாராதே ஆஸ்ரிதார்த்தமான மஹாகுணத்தை யுடையவனுக்கு இவள் நீர்மையை யிழந்தாளென்கிறார்.

பிடுடைநான் முகனைப் படைத்தானுக்கு *
மாடுடை வையமளந்த மணுளற்கு *
நாடுடைமன்னர்க்குத் துதுசெல்லம்பிக்கு * என்
பாடுடையல்குலிழந்ததுபண்டே. (சு)

ப — அச்சரம், ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதிகளான ஸர்வப்ரகாரோபகாசத்வத்தை யுடையவனுக்குத் தன்னுடைய அஸாதாரணஸ்வபாவத்தை யிழந்தாளென்கிறார்.

பீடு—ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாநுபமான	மணுளற்கு—தன்னை யநந்யார்ஹை
ஜ்ஞாநாதிருண வைபவத்தை	யாக்கும் போக்தாவாய்
உடை—உடைய	நாடு—நாட்டுக்கு
நான் முகனை—சதுர்முகனை	உடை—கடவ
படைத்தானுக்கு—ஸ்ருஷ்டித்தவனுய்	மன்னர்க்கு—ராஜாக்களான பாண்ட
மாடுடை—வஸுமதியான	வர்களுக்கு
வையம்—பூமியை	துது—துத்க்ருத்பத்தை
அளந்த—அளந்த அபகாநத்தாலே	செய்—அநுஷ்டித்து

நம்பிக்கு--அத்தாலே பரிபூர்ணனை | இழந்தது --
 வனுக்கு பண்பு--தன்னஸாதாரண ஸ்வபாவ
 என் பாடுகடைஅல்குல்--விஸ்காரத் மாடு-தநம், பாடு-பரப்பு.
 கையுடைத்தான அல்குலை பண்பு-ஸ்வாவம் (சு
 யுடைய என் பெண்பின்னை

ஆறு ;-(பிடுடை.)-நிகிலஜந்துஜாதாபேஷிதாஸேஷ புருஷா
 த்த ஸாதக பூககரணகனோபராத் யுபகரண நிர்மாணாகுல
 ஜ்ஞாந சக்தியுத்த சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிஹேது பூத காருண்யத்து
 கும், குணவதகுணவிபாகயின்னிகே ஸர்வாத்மாக்களும் தன்தி
 வடிகளை ஸம்ஸ்பரித்தா நின்ற நின்றவிடங்களிலே கண்டு தந்
 ராம்படி இந்த்லோகத்தை அளந்தருளின ஸௌரீல்யகுணத்து
 கும், ஸர்வப்ரகார ஸமாஸ்ரிதரான பாண்டவர்கள் ஸார்வபௌ
 ராம்படி அவர்களுக்கு தூத்யம்பண்ணி அதுவே தனக்கு ஏற்
 மாயிருக்கிற ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்துக்குந் தோற்று, என்பாடுடை
 யல்குல் தன் சீர்மையை யிழந்தா னென்கிறாள். (சு

ஈதி ; அவ ;--அஞ்சாம்பாட்டு. வேதப்ரகாநம் முதலாக
 உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக்கு என்மகள் கற்பிழந்தா னென
 கிறாள்.

பண்புடைவேதம் பயந்தபரனுக்கு *
 மண்புரைவையமிடந்தவராகற்கு *
 தெண்புனற்பள்ளி எம்தேவபிரானுக்கு *
 என் கண்புணைகோதை இழந்ததுகற்பே. (நு

ப -- அந்தாம், வேதப்ரதாநாதியான ரக்ஷணப்ரகாரத்தையுடையவனு
 குக் கற்பிழந்தா னென்கிறாள்.

பண்பு--பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை ய கா	புரை--மிருதியையுடைய
வத்ப்ரகாசிப்பிக்கும்	வையம்--பூமியை
ஸ்வபாவத்தை	இடந்த--இடந்தெடுத்த
உடை--உடைய	வராகற்கு--வராஹவேஷத்தை
வேதம்--வேதத்தை	யுடையனாக
பயந்த--ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு உண்டாக்	தெண்--தெளிந்த
கிக்கொடுப்பாராய்	புனல்--புனலையுடைத்தான வகாரண
பரனுக்கு--தத்ப்ரதிபாத்யனான	வத்திலே
பரனாய்	பள்ளி--ஜகத்ரக்ஷணசிறைகபண்ணிக
மண்--மண்ணின்	கடப்பாராய் (அந்த ரக்ஷண
	சிறையாலே

எம்—எம்போல் வாரோடு
தேவர்—ப்ராஹ்மாதிகளோடுவாசியற
பிரானுக்கு—உபகாரகளுவைவனுக்கு இழந்தது—
என்கண்புன்கோதை—கண்டார்கண் கற்பு—தன்னறிவுடைமை.
களைப்புனைந்துகொள்ளும் மாலை கற்பு—அறிவுடைமை. (டு)

ஆறு ;—(பண்புடை.)-தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண ப்ரகி
பாதகமாகையாலே தன்னிலுஞ்சீரியதான வேதங்களை ப்ராஹ்மாதிக
தேவர்களுக்குக் கொடுத்த பரமௌதார்யத்துக்கும், பூமிப்பிராட்
டியை எடுத்தருளி அவனோடேஸம்ஸலேஷித்தருளின பூநீ வராஹ
மான திருவடிவில் அழகுக்கும், திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கிற
இருப்பைக்கண்டு அநுபவிக்கிற * அயர்வறுமமரர்க்ளையுங்கூடத்
தோற்பித்து அடிமையாக்கவல்ல திருப்பாற்கடலிலேபிராட்டியோ
டேகூடக் கண்வளார்தருளுகிற அழகுக்குந் தோற்று, தர்ஸநீய
மான திருக்குழலையுடைய என்பெண்பிள்ளை, தன்னுடைய கற்பிழ
ந்தாளென்கிறாள். (டு)

ஈடு ; அவ ;—ஆறும்பாட்டு. ஏகார்ணவஸாயியானவனுடைய
அவயவஸௌந்தர்யத்திலே அகப்பட்டு இவள் தன்னுடைய மெய்
இழந்தா ளென்கிறாள்.

கற்பகக்காவன நற்பலதோளற்கு *
பொற்குடர்க்குன்றன்ன பூந்தண்முடியற்கு *
நற்பலதாமரை நாண்மலர்க்கையற்கு *
என் விற்புருவக்கொடிதோற்றதுமெய்யே. (சு)

ப — ஆநந்தரம், ஆகர்ஷகமான அவயவஸோபையையுடையவனுக்குத்
தன்னுடையஸ்வாதீந ஸாரீரத்தைகயிழந்தா ளென்கிறாள்.

கற்பகம் கா அன—கற்பகச்சோலை	பூ—தர்ஸநீயமாய்
போலேயாய்	தண்—அநுகூலமான
மல்—அதிதீவ்மவிலக்ஷணமாய்	முடியற்கு—திருவடிக்ஷேபத்தையுடை
பல—பலவான	யவனுட்
தோளற்கு—தோள்களையுடையவனுய்	
சுடர்—சுடரையுடைத்தான	மல்—அழகிய தாய்
பொற்குன்றன்ன—பொற்குன்றை	பல—பலவாய்
யொத்திருப்பதாய்	தாமரை—தாமரையின்

108 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, எ-பா, மெய்யமர் வ்யாக்யாநம்.

நான் மலர்—புதுமலர்போலேயிருக்கிற ளாய்க் கொடிபோலே மெல்ல
கையற் கு—கைகளையுடையவனான என பெண்பிள்ளை
வனுக்கு தோற்றது—இழந்தது
என்விற்புருவக்கொடி—வில்போலே மெய்—தனக்கு விதேயமான
யிருக்கிற புருவத்தையுடையவ ஸரீரத்தை ; அவ் தேயஸரீரை
யாளு ளென்று கருத்து. (சு)

ஆறு ;—(கற்பகக்காவன.) - திருப்பாற்கடலிலே பிராட்டியே
டே ஸம்ப்ரஸேஷித் தருளுகையாலே ஒரு கற்பகச்சோலை தழை
தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களின் அழகுக்கும். கற்பக
சோலையிலே ஒரு தாமரைக்காடு அலர்ந்தாற்போலே யிருந்த திரு
கைகளின் அழகுக்கும், நிரகிஸய தேஜோமய கருக கிரிவாஸத்ருப
மான திருவபிஷேகத்தில் அழகுக்கும், ஸ்ரீஸாரங்கம் வளைந்தா
போலே யிருந்த திருப்புருவத்தையுடையளான இவள், தன்கிரு
மேனி தோற்றாள் என்கிறாள். (சு)

ஈடு ; அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. கூதீராரணவராயியுடைய ஆப
ரணஸோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவள் லாவண்யத்தை யிழந்தா
ளென்கிறாள்.

மெய்யமர்பல்கலன் நன்கணிந்தானுக்கு *
பையரவினணைப் பள்ளியினனுக்கு *
கையொடுகால்செய்ய கண்ணபிரானுக்கு *
என் தையலிழந்தது தன்னுடைச்சாயே. (எ)

ப — அந்தரம், அந்தஸாயியினுடைய ஆபரணஸோபையிலும் அவயவ
ஸோபையிலும் தன்ஸமுதாயசோபையை இழந்தாளென்கிறாள்.

மெய்—திருமேனியோடு : கால்—திருவடிகளும்
அமர்—பொருந்தின : செய்ய—செய்திருப்பாறாய்
பல்—அஸங்க்யேயமான : கண்ணன்—ஆஸரிதபவ்யனான
கலன்—ஆபரணங்களை : பிரானுக்கு—உபகாரகனுக்கு
நன்கு—தர்ஸனீயமாம்படி : என்—என்னுடைய
அணிந்தானுக்கு—சாக்கினவனுப் : தையல்—விலகூணஸ்வரூபையான
பை—விரிகிறபணங்களுடைய : இழந்தது—இழந்தது
அரவின் அணை—திருவரவணையிலே : தன்னுடைய—தனக்கு அஸாதாரண
பள்ளியினனுக்கு—கண்வளர்த்தருளு : மான
கையொடு—திருகைகளோடேகூட : சாய்—ஸமுதாயசோபை. (எ)

ஆறு, — (மெய்யர்.) - அவனுடைய திருமேனியில்தேஜஸ்ஸு பூத்தாற்போலேயிருந்த அஸங்க்யேயமான திருவணிகலன்களாலே ஒப்பித்தருளின அழகுக்கும், திருப்பாற்கடலிலே நிரவதிரய ஸுக ஸ்பர்ஸமான திருவாவணியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகுக்கும், அந்தத்திருவணிகலன்களுடைய நிரவதிகமான தேஜஸ்ஸையும் திரு வந்தாழ்வானுடைய பணுமணிகளில் நிரவதிகமான தேஜஸ்ஸையும் விஞ்சிப்புறப்படா நின்ற ஒளியையுடைய திருக்கைகள் திருவடிகள் திருக்கண்களில் அழகுக்கும் இவள் தோற்று, தன் ஒளியிழந்தா ளென்கிறாள். (எ)

ஈடு; அவ; — எட்டாம்பாட்டு. க்ருஷ்ணனுடைய விரோதி நிரஸந்ததுக்குத்தோற்று இவள் தன்னுடைய ஸ்தீர்வத்தை இழந் தாள் என்கிறாள்.

சாயக்குருந்தம் ஓசித்ததமியற்கு *
மாயச்சகடம் உதைத்தமணுளற்கு *
பேயைப்பிணம்படப் பாலுண்பிரானுக்கு *
என் வாசக்குழவி இழந்ததுமாண்பே. (அ)

ப — அந்தரம், விரோதிநிரஸ ஸ்வபாவனுனவனுக்குத் தன் ஸ்தீர்வ வைவலக்ஷணயத்தை யிழந்தாளென்கிறாள்,

குருந்தம்—அஸுராவிக்ஷமான	பட—விழும் படியாக
குருந்து	பால்—முலைப்பாலே
சாய—வேரோடேசாயும்படி	உண்—அமுதுசெய்த
ஓசித்த—முறித்த	பிரானுக்கு—மஹோபகாரகனு
தமியற்கு—அஸஹாயவீரனாய்	வனுக்கு
சகடம்—சகடம்	என்வாசக்குழவி --பரிமளோத்தரமான
மாய—மாயும்படியாக	குழலையுடைய என்பெண்
உதைத்த—உதைத்து	பிள்ளை
மணுளற்கு—அத்தால சன்னையந்	இழந்தது--இழந்தது
யாரைஹயரக்கிக்கொண்ட போக்	மாண்பு—மாட்சிமை.
தாவானவனுய்	அதாவது—ஸ்தீர்வவைவலக்ஷணயம்.
பேயை—பூகணையாகிற பேயை	மாயச்சகடமென்றது—க்ருத்ரிமசகட
பிணம்--பிணமாய்	மென்றுமாம். (அ)

ஆறு; — (சாயக்குருந்தம்)-திருப்பாற்கடலினின்றும் ஸ்ரீவஸு தேவர் திருமாளிகையிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி க்ருத்

110 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, மாண்பமை வ்யாக்யாநம்.

ரிமசகடபூதநாகுந்தாத்யஸுரநிரஸநாயாஸஸ்வேதகணிகாலங்க்ருத
மான திருமுகத்தில் அழகுக்குத் தோற்று, தன் அழகு இழந்தா
ளென்கிறாள். (அ)

ஈடு ; அவ ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநாத்யநேகாவதாரங்
களிலே யகப்பட்டு இவள் தன்னழகை இழந்தா ளென்கிறாள்.

மாண்பமைகோலத்து எம்மாயக்குறளற்கு *
சேண்சுடர்க்குன்றன்ன செஞ்சுடர்மூர்த்திக்கு *
காண்பெருந்தோற்றத்து எங்கா குத்தநம்பிக்கு *
என்பூண்புனைமென்முலை தோற்றதுபொற்பே. (க)

ப — அநந்தம், அபேகிதஸித்தியால்வந்த அத்தந்தோச்சராயத்தையு
டைய வாமநாத்யவதாரங்களையுடையவனுக்குத் தன்னழகு இழந்தாளென்
கிறாள்.

மாண்பு—அழகு

அமை—அமைந்த

கோலம்—வடிவையுடையனாய்

(அததாலே)

எம்மாயம்—அபேகிதஸித்தியாக் தமாக

எங்களோடு மஹாபலியோடு

வாசியற வஞ்சித்த

குறளற்கு—வாமநாய்

சேண்—அபேகிதஸித்தியாலே

உயர்ந்து

சுடர்—தேஜோமயமான

குன்றன்ன—மலைபோலே

செம்—சிவந்த

சுடர்—ஒளியையுடைத்தான

மூர்த்திக்கு—விசுவத்தை

காண்—ஸர்வலோகதர்ஸநீயமான

பெரு—அபரிச்சிந்தமாஹாதம்யத்தை

யுடைய

தோற்றம்—ஆவிர்ப்பாவத்தை

யுடையனாய்

எம்—எம் போல்வார்க்கு அநுபாவ்

யறும்படி

காகுத்தன்—சக்ரவர்த்தி திருமகனான

நம்பிக்கு—பூர்த்தியையுடையவனுக்கு

என்பூண்புனைமென்முலை—ஆபரண

ங்களையணிவதாய் (விரஹாஸஹ

மான மென்மையையுடைத்தான

முலையையுடைய என்பெண்

பிள்ளை

தோற்றது—இழந்தது

யுடையனாய் பொற்பு—அழகு

(க)

ஆறு ;—(மாண்பமை.) “கொள்வனான் - மூவுழிதா” என்று
இரக்கிற ஸமயத்திலே நிரவதிகலெனளந்தர்பநிவாஸபூதமாய் அஸேஷ
ஜநமநோநயநஹாரியாய் அத்யாஸ்சர்பமான திருவடிவின் அழகுக்
கும், அளந்தருளுகைக்காகத்தாமரைக்காடு அலர்ந்ததொருமாணிக்க
மலைபோலே வளர்ந்தருளின அப்போதையழகுக்கும், (க) “ஜநரா
ஜஸுரஸுரீஹஸி-ஜந்மராமஸ்பஸுரஹத்” என்னும்படி திவ்யமான
ஜந்மத்தையுடையனான தஸுரதாத்மஜனுடைய ஸௌரீல்யஸாம்ரத்

திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, பொற்பமை வ்யாக்யாநம். 111

த்யாதி கல்யாண குணங்களுக்குந்தோற்று, அஸங்க்யேய திவ்யபூஷ ணைலங்க்ருதையான இவள், தன்னுடைய லாவண்யமிழந்தாளென் கிறாள். (சு)

ஈடு; அவ;—பத்தாம் பாட்டு. பரத்வமென்ன, அவதார மென்ன, ஜகதாசாரதை யென்ன - இவற்றையடங்கக்காட்டி இவளு டையது எல்லாவற்றையும் கொண்டான் என்கிறாள்.

போற்பமைநீள்முடிப்பூந்தண்துழாயற்கு *
மற்பொருதோளுடை மாயப்பிரானுக்கு *
நிற்பனபல்லுருவாய் நிற்குமாயற்கு *
என் கற்புடையாட்டி இழந்ததுகட்டே. (க௦)

ப — அந்தாம், ஸேஷித்வபோக்யத்வ சிஹ்நங்கனையுடையனாய், விரோதி நிவர்த்தகனாய், ஸர்வஸாரியானவனுக்குத் தன்மாயாதையை இழந்தாளென் கிறாள்.

பொற்பு—அழகு
அமை—அமைந்து
நீள்—உயர்ந்த
முடி—அபிஷேகத்தையும்
பூ—தர்ஸனீயமாய்
தன்—ஸ்ராமஹரமான
துழாயற்கு—திருத்துழாயையு
முடையனாய், (அந்தபரத்வபோக்
யத்வங்களோடேவந்து)
மல்—ப்ரபலரான மல்லரோடே
பொருதோளுடை—கோளிற்சாந்தழி
யாகபடிமல்லபொருத
மாயம்—ஆஸ்சர்யபூதனாய்
பிரானுக்கு—ஹீமதுரையிற் பெண்
களுக்கவ்வழகையுபகரித்தவனாய்

நிற்பன—ப்ரமாணஸித்தஸ்தைத்யத்
தையுடைத்தாய்
பல்—பஹுவிதமான
உரு—பதார்த்தங்களை
ஆய்—சாரீரமாகவுடையவனாய்
நிற்கும்—தக்கத தோஷைநாஸம்ஸ்ப்
ருஷ்டனாய்நிற்கும்
மாயற்கு—ஆஸ்சர்யத்தையுடையனான
வனுக்கு
என்கற்புடையாட்டி—அறிவுடையா
ராயிருக்கிற என் பெண்பிள்ளை
இழந்தது—இழந்தது
கட்டு—ஸ்தீர்வமாய்நாதை;
கட்டு—மாயநாதை. கட்டடங்க
வென்றுமார். (க௦)

ஆறு;—(பொற்பமை.) - அயர்வறுமமரர்ச்சனும் ஸ்ரீமாலாகார னும் குப்பையும்தன்னுடைய திவ்யாகார ஸத்ருஸமான திவ்ய மால்யாதுலேபநங்களைக் கொண்டு ஒப்பித்தருள் பண்ணின அழ குக்கும், அவ்வழகு குறியழியாதபடி மற்பொருதசாதாரீயத்துக்கும், அவனுடைய ஸத்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸர்வஜந்துஜாதத்துக் கும் ஆத்மதயா வ்யவஸ்த்திதனாயிருந்த ஸர்வரத்வத்துக்குந்தோ

112 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, கக-பா, கட்டெழில் வ்யாக்யாநம்.

ற்று. ஸ்திரீத்வாதி ஸகலமங்களுக்குணவாஸ்பூதையான என்பெண் பிள்ளை, தன்னையும் தன்னுடைமையையும் கட்டடங்க இழந்தா னென்கிறார். (க0)

ஈ0 ; அ0 ;—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் நித்யஸூரிகள் போகத்தை புஜிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

கட்டெழில்சோலைநல்வேங்கடவாணனை *
கட்டெழில்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் *
கட்டெழிலாயிரத்து இப்பத்தும்வல்லவர் *
கட்டெழில்வானவர் போகமுண்பாரே. (கக)

ப.—அந்நகரம். இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் நித்ய ஸூரிகளுடைய போகத்தை புஜிப்பார்களென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

கட்டு—செறிவினுடைய
எழில்—அழகையுடைத்தாயுள்ள
சோலை—சோலையையுடைத்தாய்
நல்—பகவத்ஸௌஸ்ப்யாதி ப்ரகாஸக
மானநன் மமையையுடைய
வேங்கடம்—சிரு லோக்கு
வாணனை—நிர்வாஹகளுனவனை
கட்டெழில்—அரணழகையுடைத்

கட்டெழில்—தொடையழகை
யுடைத்தான
ஆயிரத்து—ஆயிரத்து
இப்பத்தம்—இப்பத்தையும்
வல்லவர்—அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்
கட்டெழில்—ஸ்வச்சந்தாயத்தமான
வகுப்பழகையுடைத்தான
வானவர்—நித்யஸூரிகளுடைய
தாய் போகம்—போகத்தை

தென்—தர்ஸநீயமான
குருகூர்—திருநகரிக்குநிர்வாஹகாரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொல்—அருளிச்செய்த

உண்பார்—அநுபவிக்கப்பெறுவர்.
நாலடியிலும் கட்டடங்க எழி
லென்றமாம்.
இது—கலிவிருத்தம். (கக)

ஆறூ ;—(கட்டெழில்) பரமபுருஷஸேஷதைகரத்தித்வ லக்ஷ்மீ ஸமாப்நுத திவ்ய நகர நிலயவகுளதர ஸமீரிதமான வாணிஸஹஸ் ரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, கார்த்ஸ்ந்பேந ரமணியமானசோலை களாலே அலங்க்ருதமான திருமலையிலே நின்றருளின திருவேங்கட முடையானுடைய கல்யாணகுணசேஷ்ஷ்டிதங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே ஸாகல்பேந கல்யாணமான இத்திருவாய்மொழியைவல்லார் * அயர்வறுமமரர்களுடைய கல்யாணமான ஸம்பத்தையடங்க அநுபவிக்கப்பெறுவார்களென்கிறார். (கக)

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஏழாந்திருவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு ;—(உண்ணுஞ்சோறு) - இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸந்தாலே அத்தயந்தம் அவஸந்நையாய்மோஹதஸாபந்நையான பிராட்டி, தத்விஷய நிரவதிகாபிதிவேஸ ப்ரேரிதையாய்க்கொண்டு திருக்கோளுரிலே யெழுந்தருள, திருத்தாயார் இவளுடைய நிரவதிக வ்யஸந்தாலே அத்தயந்தம் அவஸந்நையாய் அப்ரக்ருதிங்க தையாகையாலே இவள் எழுந்தருளுகிற ஸமயத்தில் அவற்றைய நுஸந்திக்க ஸுமையன்றியே, பின்னைநெடும்போது கூடப் பரபுத்தையாய் இவளைக்காணுமையாலே, இவளை இழந்தே நென்கிறாள். *

ப — ஏழாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் ஆக்மாத்தீய ஸ்வபாவங்ளெல்லாம் தத்தீநமாம்படி அவற்றில் தமக்கு ஸ்வாம்யரிவ்ருத்தி பிறந்தபடியை அநுஸந்தித்தருளினவர், அத்தலையில் தமக்குப்பிறந்த ப்ராவண்யாதிஸ்யதகாலே அகித்வரிதசித்தராய், ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாகத் தமக்கு த்வரை பிறக்கைக்கடியான, அவனுடைய காரக போஷக போக்யத்வாத்யாகாரத்தையும் ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமான நாமாதி யோகத்தையும், அத்தருநாமத்தினுடைய ஸர்வோபயோக யோக்யதையையும், ஐஸ்வர்யாதிஸ்யத்தையும், அத்தயந்த விலக்ஷணமான போகஸ்த்தாநவத்தையையும், ஆகர்ஷதமான அவபவதேஸாபையையும், அநவதிக வ்யாமோஹத்தையும், அகிஸ்யித போக்யையான லக்ஷமீ விஷயத்தில் அபிமத தமத்வத்தையும், ஆஸ்ரித ஸௌலப்பயத்தையும், அகில ஜகத்ஸ்வாமித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, தமக்குப் பிறந்த த்வராதிசயத்தாலே அவனைப் ப்ராபிக்கையிலே உக்யோகித்து நடங்க இவருடைய அவஸ்தையை அநுஸந்தித்துப் பரிவரணவாகள் ஈடுபட்ட ப்ரகாரத்தை நாயகனான ஸர்வேஸ்வரனைப் பிரிந்து ஆற்றுகையாலே அத்தயந்தத்வராலிஷ்டையாய்க்கொண்டு, அவனிருந்த திருக்கோளுரை நோக்கி அபிஸாரிகாவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கைகழிந்த தலைவியைப்பற்ற நற்றாய் இறங்கின பாசாத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். **

ஈடு ;—கீழில் திருவாய்மொழியிலே, மோஹித்துக் கிடக்கிற தன் மகளுடைய அவஸாதத்தைக்கண்ட திருத்தாயாரானவர், “அதுபோயிற்றது, இதுபோயிற்றது” என்று அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு இவள் தானும் மோஹித்தாள்; திருநாமப் ப்ரஸங்கத்தாலே பெண்பிள்ளை உணர்ந்ததழ்ந்திருந்து புறப்பட்டுத்

திருக்கோளுர் ஏறப்போனான் ; திருத்தாயாரும் வாஸனையாலே யுணர்ந்து படுக்கையைப் பார்த்தான் ; வெறும்படுக்கையாய்க் கிடந்தது ; இனி, இவள் என் வயிற்றிற்பிறப்பாலும், தன் பரக்கருதியாலும், இங்கிருந்தாள் தேஹபாதரை யிருந்தபடியாலும் இவள் திருக்கோளுரைப் புறப்பட்டுப்போனான் என்று அறுதியிடுகிறான். வலயாதிகளெல்லாம் இழந்தாளாகில் இவள் தன்னை நமக்கிழக்க வேண்டாவிடே என்றி நந்தான், சீழிற்றிருவாய் மொழியில் : இத் திருவாய்மொழியில், இவள் தன்னையும் இழந்தோமென்று கூப்பிடுகிறான்.

ஆளவந்தார் கோஷ்டியிலே “*உண்ணுஞ்சோற்றிற் பிராட்டிக் கோ* கள்வன் கொல்லிற் பிராட்டிக்கோ அஞ்சவேண்டுவது?” என்று கேட்க, “இருவராய்ப் போனவர்களுக்கு வயிற்றெறியவேணுமோ? தனிவழியே போனவருக்கன்றோ வயிற்றெறிய வேண்டுவது!” என்றிருக்க முதுவிகள் சொல்ல, “அங்ஙனன்று காணுங்கோள் ! இருவராய்ப் போனவர்களாகையாலே, இருவர்க்கும் அஞ்சவேணும்; தனியே போனவருக்கொருபயமுண்டோ?” என்றருளிச்செய்தார். அதுக்கடி - இருவரும் இருவர்க்கும் ஊம்தக்கையாய்ப், கடித்ததும் ஊர்ந்ததும் அறியார்கள் : இவளங்கே புக்கல்லது தரியாள் என்று கருத்து. “*அள்ளலம்பூங்குழனி யணியாலிபுகுவர்கொலோ! அன்றிபே, லங்காத்வாரத்திலே புகுவர்கொலோ!” என்றிதே அங்கு வயிறுபிடி. ஆனாலும், எங்கேனும்போகிலும் இருவராயல்லது இராது அங்கு ; “தனியேபோன இவளென்படுகிறோ?” என்று மிகவும் நொந்து கூப்பிடுகிறான் இவளுடைய திருத்தாயார்.

“அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றெழிந்தேன்” என்கிற படியே “பகவத் கோஷ்டிக்கு இனி ஆளாகமாட்டாராகாதே!” என்னும்படி ஸந்தாதிகளிலே கைகழிந்த இவர் “ஸம்ஸாரிகளுக்கு இனி ஆளாகமாட்டார்” என்னும்படி *நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து *கொள்ள மாளாவின்ப வெள்ளத்தைப் புழிக்கக் கைகழிந்தபடி சொல்லுகிறது. நரகாவஹமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறிபாமே போகக்கடவ இவர், ஸ்வரூபாநு ரூபமாண விஷயத்தைப்பற்றிப் பிறர் அறியாமே மோம்படியாய் விழுந்தது, கூடாத விஷயத்தைப்பற்றிப் பழிக்கஞ்சாதே போகக்கடவவிவர், குணாதிக

ளார் என் சொல்லுகிறார்களோ! அங்கே புக்கால் அவ்வூரில் சோலைகளையும் அங்குள்ள நீர்நிலைகளையும் அவன் குணங்களையுங்கண்டு உகக்கிறனோ? கண்டு சரிதிலையாகிறனோ! இதைல்லாம் தான் அங்கே சென்று புக்காலிறே! என்றாற்போலே மனோரதித்துக்கொண்டு, தன்னைப் பார்த்தல் எங்களைப்பார்த்தல் செய்யாதே, இத்தையெல்லாம் கடலிலே கவிழ்த்துப்போவதே!" என்று திருத்தாயார் இன்னதாகிறார்.

சுடு; அவ;—முதற்பாட்டு, தன்வயிற்றிற் பிறப்பாலும், இவன் தன் ஸ்வபாவத்தாலும் இவன் இங்கு கின்றும் போய்ப்புகுமார் திருக்கோளுநர் என்ற தயவஸிக்கிறார்.

உண்ணுஞ்சோறுபருகுநீர் தின்னும் வெறிலையுமெல்லாம் கண்ணன் * எம்பெருமானென்றென்றே கண்கள் நீர்க்கள் மல்கி * மண்ணினுளவன்சீர் வளம்மிக்கவனூர்வினவி * தின்னமென்னினமான் புகுமார் திருக்கோளுநரே. (க)

ப.—முதற்பாட்டில், தாரகபோஷக போக்யாதிகளெல்லாம் தானேயாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன்வர்த்திக்கிற திருக்கோளுநரே, இவன் சென்று புக்கூர் என்று அறுதியிடுகிறார்.

உண்ணும்—தாரகத்வேக உண்டு
கொண்டு நிற்கவேண்டும்
படியான

சோறும்—சோறும்

பருகும்—த்ருஷ்ணஸாந்திகரமாய்க்
கொண்டு போஷகமாகையாலே
பாரம்பண்ணி நிற்கவேண்டும்
படியான

நீர்—தண்ணீரும்

தின்னும்—பீர்திலே துவாய்க்

கொண்டு போக்யமாகையாலே
தின்னக்கடவ

வெற்றிலையும்—வெற்றிலையும்

எல்லாம்—(இப்படி தாரகாதிகளுக்

குறுப்பான) வஸ்துக்களெல்லாம்

கண்ணன்—(க) "வாஸு-^ஸபெவஸ
வ-பு - வாஸு-தேவஸஸ்வம்"

என்கிரபடி வஸு-தேவதநயன
க்ருஷ்ணராய்

எம்—எனக்கு

பெருமான்—ஸ்வாமியான அவன்

என்றென்றே—என்றென்று பல

காலமாவர்த்தித்து, (அவனுடைய
அஸந்தி தானத்தாலே)

கண்கள்—கண்கள்

நீர்கள்—நீர்

மல்கி—மல்கி

மண்ணினுள்—அவன் ஆஸரிதஸந்

நிதாநார்த்தமாகவந்த) பூமியிலே

அவன்—அவனுடைய

சீர்—ஸௌலப்பஸௌந் தீர்ய

ஸௌஸீல்யா திருணங்களைபும்

வளம்—ப்ராணயித்வஸம்பத்தியால்

மிக்கவன்—பரிபூர்ணனாவனுடைய

ஊர்—ஊரையும்

வினவி—தான் அநுஸந்திக்குமா

வன்றியே, (ப்ராணயபாரவ்யயத்

தாலே, அநபிஜ்ஞஞயைப்போலே

ஸந்த்ஹிதரையும்வினவி வழிக்கு

தாரகமாக உசாவாரின்று

கொண்டு

என்—என் பெண்பிள்ளையாகையாலும்

இளம்—முகத்தமான

மான்—மான்போலே பேதைப்பருவ

மாகையாலும், வேரோரிடத்தில்

தூரப்போகவல்லளல்லன் ;

(அவன்போய்

புகும்—புகும்

ஊர்—ஊர்

திருக்கோளுரே—திருக்கோளுரே ;

திண்ணம்—(இது) நிர்ஃசிதம். (க)

ஆறு ; —லோகஸித்தமான தாரகபோஷகபோக்யங்களை இவள் “புஜிக்கவேணும்” என்று கொண்டு சொன்னால் அத்தை ஆதரி யாதே, எனக்குதாரகமும் போஷகமும் போக்யமும் கண்ணன் எம் பெருமான் என்றென்றே சொல்லி, அவனைப் பெறுமையாலே கண் கள் நீர்மல்கியிருந்த என்னுடைய பெண்பிள்ளை, பூமியிலெங்குத் தையிலும் பகவத்குணங்கள் ஸம்ருத்தமாக இவனை வளைத்துக் கிடக்கிற திருக்கோளுரிலே அதிமாத்ராஸத்த மாநஸை யாகையாலே, அவ்வூரை வினவி வினவித் தனக்கதுவே பாதேயமாகக்கொண்டு திருக்கோளுரிலே போய்ப்புகும் ; இதிலொரு ஸந்தேஹமில்லை. அங்கனே கண்கள் நீர்மல்க விருந்த இருப்பையாகிலுங்கண்டிருக்கப் பெறுகிறிலேன் ; இழந்தேன் என்று அலற்றுகிறாள். (க)

ஈடு ; —இரண்டாம்பாட்டு. திருக்கோளுர்க்கே போய்ப்புக்க என் பெண்பிள்ளை மீளவருமோ ? சொல்லுகோள் ! என்று சூவை களைத் திருத்தாயார் கேட்கிறாள்.

ஊரும் நாடுமுலகமுந் தன்னைப்போல் * அவனுடைய

பேரும் தார்களுமேபிதற்றக் கழுவாணிடறி *

சேரும் நல்வளஞ்சேர் பழனத்திருக்கோளுர்க்கே *

போருங்கொ லுரையிர் கொடியேன்கொடிபூவைகளே ! (உ)

ப — அநந்தம். ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி அவனுடைய நாமரதிகளை ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் இவள், நீரத்யயபோக்யமான திருக்கோளுரிலே போய்ப்

புக்கு மீண்டுபோருமோ ? என்று, அவளுடைய லீலோபகாணமான பூவைகளைக் கேட்கிறாள்.

ஊரும்—(தானிருந்த) ஊரும்

நாடும்—(அத்தோடே சேர்ந்த) நாடும்

உலகமும்—(நாட்டோடணைந்த) லோகமும்

தன்னைப்போல்—தன்னைப்போலே

அவனுடைய—அவனுடைய

பேரும்—பேரையும்

தார்களும்—தாரையும்

பித்தற்—(பஹுமுகமாகப்) பித்தற்
படியாக

வான்—ஆகாசவத் அநதிலங்க்யமான

கற்பு—ஸ்தீரீத்வ மர்யாதையை

இடறி—கடந்து

நல்—விலக்ஷணமான

வளம்—ஸம்ருத்தியோடே

சேர்—சேர்ந்து

பழனம்—நீர்நிலங்களையுடைத்தான

திருக்கோளுக்கே—திருக்கோளுருக்கே

சேரும்—சென்று சேருமவளாய்

கொடியேன்—தன்னைப்பிரிகைக்கு

சுடான கொடுமையையுடைய

என் பெண்பிள்ளையாய்

கொடி—உபக்ராபேகமான கொடி

போலே அவனைக்கிட்டியல்லது

தரிக்கமாட்டாதவள்

போருங்கொல்—மீண்டு போருமோ ?

பூவைகளே—பூவைகள் ! (என்னைப்

போலன்றே உங்களுக்குச் சொ

ல்லிப் போகக்கூடுமிறே)

உரையீர்—சொல்லுங்கோள், (உ)

ஆறு ;—(ஊரும்நாடும்.) - அவனுடைய கல்யாண குணங்களையும் திவ்ய சிஹ்ரங்களையும் நிரவதிகமான ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிற தன்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரத்தைக்கேட்டு ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போலே அத்தயந்தம் அவஸந்நமாய்க்கொண்டு அத்திருநாமங்களையும் திவ்யசிஹ்ரங்களையுமே சொல்லிக் கூப்பிடும்படியாகக் கூப்பிடுகிற இவள், அந்த வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே துரதிக்ரமமான தன்னுடைய ஸ்தீரீத்வத்தை த்ருணவம்ந்யமானையாய்க் கொண்டு பொகட்டு நல்வளம்சேர்ப்புழனத் திருக்கோளுருக்கே போய்ப்புகும் பாக்பஹீநையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை உங்களை நினைத்தாகிலும் ஒருகால் வருமேயென்று அவளுடைய பூவைகளைக் கேட்கிறாள்.

(உ)

ஈடு ; அவ ;—முன்றும்பாட்டு. திருக்கோளுர் ப்ரத்யாஸந்நமானால் எங்களை உடைகுலைப்படக்கடவள் என்கிறாள்.

பூவைபைங்கிளிகள் பந்துதூதையும்புட்டில்கள் *
யாவையுந்திருமால் திருநாமங்களேகூவியெழும் * என்
பாவைபோயினித் தண்பழனத்திருக்கோளுர்க்கே *
கோவைவாய்துடிப்ப மழைக்கண்ணொடென்செய்யுங்கொலோ. (ந.)

ப.—அநந்தரம், தன்னுடைய லீலோபகரணங்களாலுள்ள ரஸமெல்லாம் திருநாமோச் சாரணத்தாலே பிறக்கும்படியாயிருக்கிற இவன், திருக்கோளுரிலே புக்கு அவன் தன் நினைவுக்கீடாகப் பரிமாறாமையாலே கண்ணுங்கண்ணீருமாய் எங்ஙனே க்லேசப்படுகிறாரோ? என்கிறான்.

(லீலோபகரணமான)

பூவை—பூவைகள்

பை—பசுத்த

கிளிகள்—கிளிகள்

பந்து—பந்து

தூதை—தூதை

பூ—பூவிலும்

புட்டில்கள்—

யாவையும்—(இவையெல்லாவற்றாலு

முள்ள ரஸம்பிறக்குப்படி)

திருமால்—திருமாலுடைய

திருநாமங்களே—திருநாமங்களையே

கூவி—உச்சரித்து

எழும்—அத்தாலே யுஜ்ஜிவிக்கும்படி

யான

என்—என்

பாவை—பெண்பிள்ளை யானவன்

இனி—இத்திருநாமோச்சாரண ரஸங்

கிடக்கச் செய்தே பின்னையும்

தண்—குளிர்ந்த

பழனம்—பழனங்களை யுடைய

திருக்கோளுர்க்கே—திருக்கோளுர்க்

கே

போய்—போய். (அவன் எதிர்வந்து)

ஸ்வாகதாதிகளைப் பண்ண ஆ

லோகாலாபாலிங்கநாதுகளாலே

ஆஸ்வாஸிப்பியாமையாலே)

கோவை—கோவைப்பழம்போலே

யிருக்கிற

வாய்—அதரம்

துடிப்ப—துடிப்ப

மழை—வரவழம்போலே தாராளமான

ரீரையுடைத்தான

கண்ணொடு—கண்களோடே நின்று

என்செய்யுங்கொலோ—என்செய்கிற

ளோ?

யாவற்றையும் திருமால் திருநாமங்க

ளைச்சொல்லு மென்றமாம். (ந.)

சூரு;—(பூவை) - லீலார்த்தமாகக் கொண்டுவந்த ஸுகவாரி காதிலீலோபகரணங்களைக்கண்டால் வரும் லீலாரஸமும், தனக்குப் பிராட்டியோடே ரமமாணனான எம்பெருமானைக் காணாமதுவே யாகையால், அவனை நினைத்துக் காணப்பெறாமையாலே அவன்திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிடச் சொல்லி அதினுடைய மாதூர்யத் தாலும் குளிர்ந்தயாலும் உஜ்ஜிவித்திருக்கிற என் பெண்பிள்ளை

120 திருவாய்மொழி, சு-ப, எதி, ச-பா, கொல்லை வ்யாக்யாதம்.

திருக்கோளுரிலே போய்ப்புக்கு, இனித்தன்னுடைய மனோரத
மெல்லாம் பரிபூர்ணமாம்படி யிருக்குமோ? அன்றியே, தன்னுடைய
கண்ணாரும் அழகையுமேயாய் நிற்குமோ என்கிறாள். (ங)

ஈடு ; அவ ; —நாலாம்பாட்டு. இவளைக்கண்ட நாட்டார், குண
ஹீனையென்பர்களோ? குணாதிகையென்று கொண்டாடுவார்களோ?
என்கிறாள்.

கொல்லையென்பர்கொலோ? குணம்மிக்கனென்பர்கொலோ *
சில்லையாய்ப்பெண்டுகளையற்சேரியுள்ளாருமெல்லே *
செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்த திருக்கோளுர்க்கே *
மெல்லிடைநுடங்கவிளமானசெல்ல மேவினளே. (ச)

ப.—அநந்தரம், நிரதஸையஸ்வர்பயிபி டுணவனுடைய திருக்கோ
ளுர்க்கே போக ஒருபட்டுவிட்டாள், இவளை ஊரார் என்ன சொல்லுவா
ர்களோ? என்கிறாள்.

செல்வம்மல்கி - அதஸயிதைஸ்வர்பயிபி பெண்டுகள்—ஆஸந்நைகளான
தையுடையவறையக்கொண்டு பெண்களும்

அவன்—அவன் அயற்சேரி—அயற்சேரியில்
கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளின உள்ளாரும்—உள்ளாரும்
திருக்கோளுர்க்கே—திருக் கொல்லை—வரம்பழிந்தாள்

கோளுர்க்கே என்பர்கொலோ—என்று சுரஹிப்பர் .
களோ?

மெல்—மெல்லிய குணம்மிக்கனள்—(அதஸயி, தமாய்

இடை—இடையானது அநுருபமான விஷயத்தை

நுடங்க—நுடங்கும்படி யறிந்து மேல்விழும்படி

இள—முத்தமான யான விஷயனை) குண

மான்—மான் போலேயிருக்கிற இவள் தஸயத்தை யுடை

(தன்பலஹாநியையும் பருவத் யவள்

தையும் பாராதே) என்பர்கொலோ—என்று கொண்டாடு

செல்ல—போகையிலே வர்களோ?

மேவினள்—நெஞ்சபொருந்திப்போய் எல்லே—எல்லே! இசென்னாயிருக்

விட்டாள் ; கிறதோ என்று விஷய

சில்லை—சிலுகிடுகையே ஸ்வபாவமான ஸூசகம். (ச)

வாய்—வாயையுடையவர்களாய்,

ஆறு ; —(கொல்லை) - ஐஸ்வர்யத்தால் ஸுஸம்ருத்தமாய்க்
கொண்டு அவன் கண்வளர்ந்தருள்கிற திருக்கோளுர்க்கே, முக்கை

யானவிவள் மெல்லிடை துடங்கப்போனாள்; மர்யாதையைக்கடந்தா
 ளென்று லோகத்தார் இவளுக்குக் குற்றமாகச்சொல்வரோ? அன்
 றியே திருக்கோளுரிலே ஒருத்திக்குள்ள அழிதிவேசமிருக்கும்படி
 யென்! என்று மஹாகுணமாகச் சொல்வரோ? அங்ஙனே, குண
 மாகச்சொல்லுகை ஸம்பவிக்குமோ? பரகதமான குணத்தையும்
 தோஷமாகவே காண்கிற லோகஸ்வபாவமிருந்தபடியென்! என்று
 இன்னதாகிறாள். (ச)

ஈடு; அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. திருக்கோளுரில் சோலைகளை
 யும் அங்குள்ள பொய்கைகளையும் அவன்கோயிலையும் கண்டால்
 எங்ஙனே யுகக்குமோ? என்கிறாள்.

மேவினைந்துரைந்துவிளையாடலுறாள் என்கிறத்தேவிபோய் *

இனித்தன் திருமால் திருக்கோளுரில் *

பூவியல்பொழி லுந் தடமுமவன்கோயிலுங்கண்டு *

ஆவியுள் குளிர எங்ஙனே யுகக்குங்கொலின்றே.

(ரு)

ப — அநந்தரம், ஸ்ரிய:பதியானவனுடைய விலக்ஷண போகஸ்த்தாநத்
 வைக்கண்டுஎங்ஙனே ப்ரியப்படுகிறாளோ? என்கிறாள்.

மேவீ—(அவனுடைய ஸௌந்தர்ய

ஸீலாதிகளை) நெஞ்சாலேகிட்டி

ரைந்து ரைந்து--நீண்டுந் தோறும்

ஸீதிலையாய்

விலையாடல்--விலையாடுகையிலும்

உறாள்--பொருத்தமற்றிருப்பானாய்

என்கிறத்தேவி--பருவம்நிரம்பாத

சிறுமையையுடையளா யிருக்கச்

செய்தே வாசியறியும்படியான

திவ்ய ஸ்வபாவத்தை யுடை

யளான என்பெண்பிள்ளை

போய்--இங்குநின்றும்போய்

தன் -- தனக்கஸுதாரணான

திருமால்--பூர்வானுடைய

திருக்கோளுரில்--திருக்கோளுரில்

பூ--பூவை

இயல்--இயல்பாகவுடைத்தான

பொழிலும்--பொழில்களையும்

தடமும்--(பொழிலுக்குச் செவ்வி

கொடுக்கும்) தடாகங்களையும்

அவன்--(லக்ஷ்மியோடே) அவன்

வர்த்திக்கிற

கோயிலும்--போகஸ்த்தாநமான

கோயிலையும், (நினைத்து முன்பு

ஸீதிலையானவள்)

இனி--இனி

கண்டு--காணப்பெற்று

ஆவீ--ப்ராணஸ்ரயமான

உள்--நெஞ்ச

குளிர--குளிரும்படியாக

இன்று--(தனக்கு நல்வீடிவான)

இன்று

எங்ஙனே--எங்ஙனே

உகக்குங்கொல்--உகக்கிறாளோ? (ரு)

122 திருவாய்மொழி, சு-ப, எ-தி, சு-பா, இன்மெனக்கு வ்யாக்யாநம்.

ஆறு ;—(மேவிநைந்து.)-பிள்ளையாய் விளையாடும் பதமாலை பிள்ளைகளோடே விளையாடுகையில் ஆதரமின்றியே, “எம்பெருமானைக் காணவேணும்” என்றாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே நைந்து நைந்திருந்த என்சிறுத்தேவி போய் இனித்தன் திருமால் திருக்கோளூரில் பூவியல் பொழிலையும் அதுக்குள்ளே தாமரைத்தடாகங்களையும் அதுக்குள்ளே அவன்கோயிலையும் கண்டு, தன்னுடைய நிரவதிக ஸந்தாபமெல்லாம் போய் ஆவியுள்ளாரி இன்று எங்கனே உக்கிறாரோ ? நான் அந்த ஸம்ருத்தியைக்காணப்பெற்றிலேன் என்கிறாள்.

(இ)

ஈடு ; அவ ;—ஆறும்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்நேஹபஹுமா நவிக்ஷிதாதிகலாக் கண்டு ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்ரீதிலையாகக்கடவ ளாகாதே யென்கிறாள். இவள் தான் உகப்பது அங்கேபுக்குத் தரித்து நிற்கவல்லாளானுலீமே. “எங்கனேயுகக்குங்கொல்” என்றாள் கீழிற்பாட்டில் ; இங்கனேயுகக்குமென்கிறாள் - இப்பாட்டில் ; மகள் காணப்புகுகிற விஷயத்தை யதுஸந்திப்பது, தன்மகள் படியை யது ஸந்திப்பதாய்த் திருத்தாயர் படுகிறபாடு என் தான் !

இன்மெனக்கு தவாதகன்மவிளமானினிப்போய் *

தென்திசைத்திலதமனைய திருக்கோளூர்க்கே சென்று *

தன்திருமால் திருக்கண்ணுஞ் செவ்வாயுங்கண்டு *

நின்றுநின்றுநையும் நெடுங்கண்கள் பணிமல்கலே.

(சு)

ப.—அநந்தம், அவனுடைய திவ்யாவயஸோபையை அநுபவித்து ஹர்ஷத்தாலே ஸ்ரீதிலையாமீதெயென்கிறாள்.

எனக்கு—(தன்னைப்பிரிந்துநோவு

படுகிற) எனக்கு

திலகம் அனைய—திலகம்போலே

யலங்காரமான

இன்று—இப்போது

திருக்கோளூர்க்கே—திருக்

உதவாத—உதவாதே

கோளூரிலே

அகன்ம—கைகழியப்போன

சென்று—ப்ரவேசித்து

இளமான்—சிறுப்பெண்

இனி—இனி (புக்கபின்பு)

பிள்ளையானவள்

தன்—(ஸ்வாபிமத ஸம்ஸ்லேஷத்தைத்

போய்—வருந்தி வழிநடந்துபோய்

தனக்கு ப்ரகாசிப்பித்துத் தன்

தென்திசை—தெற்குத்திக்குக்கு

னையுற்றாரோடு உறவறுத்த

திருமால்--மூதீமானுடைய

திரு--ஸாதார்பிவீக்ஷணம்பண்ணுகிற

கண்ணும்--கண்களையும்

செம்--ஸாநுநயமான ஸ்வாகதாதி

வசந்தாலே உஜ்ஜ்வலரூபமான

வாயும்--அதரத்தையும்

கண்டு--கண்டு, (தன்னுடைய)

நெடு--நெடிதான

கண்கள்--கண்களானவை

பனிமல்க--ஆந்தாஸ்ருபூர்ணமாம்படி

ஹர்ஷாதிரயத்தாலே

நின்றநின்று--பாதிக்கணம்

நையும்--பிரிதிலையாகாநித்ருமிதே. (சு)

ஆறு ; - (இன்றுஎனக்கு.)-இன்று தன்னைப்பிரிந்து வ்யஸநப் படுகிற எனக்குத் துணையாகாதே என்னைப்பொகட்டுப்போன என் இளமான், இனிப்போய்த் தென்திசைத் திலதமனைய திருக்கோ ஞார்க்கே சென்று அவன் கோயிலுள்ளேபோய், தனக்குப்பிராட் டியோடுள்ள ஸம்ஸ்க்லேஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையுங்கண்டு நிரவதிகப்ரீதியாலே விகலிதமான ிவ ஞுடைய கண்களையும் ஆநந்தஜமான கண்ணீரையும் ஆந்தாகத் தமான ஸைதில்ய பரம்பரையையும் காணப்பெற்றிலே நென்கிறான்.

சுடு ; அவ ; - ஏழாம்பாட்டு, இவள் பரக்ருதிமார்த்தவத்தையு ம் பிரிவில்வந்த ஸைதில்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் அவ்வளவும் செல்லப்போகவல்லளானாலே யென்கிறான். நாம் இலையகலப்படுக்கிறோமத்தனையொழிய, இவள் போய்முடியப் புகா நின்றாளோ ?

மல்குநீர்க்கண்ணெடு மையலுற்றமணத்தனளாய் *

அல்லும்நன்பகலும்நெடுமாலென்றழைத்தினிப்போய் *

செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்திருக்கோஞார்க்கே *

ஒல்கியொல்கிடந்தெந்நனேபுகுங்கொலொசுந்தே ? (எ)

ப -- அந்தாம், இவள்காண்கைக்கும் உக்கைக்கும் அடியான அதிரயி தவ்யாமோஹத்தையுடையவனை வாய்புலற்றிக்கொண்டு வருந்தி நடந்துபோய் எந்நனே அவ்வூரிலே புகுவது ? என்கிறான்

மல்கு--(ஹர்ஷத்தாலே) மிக்க

நீர்--நீரையுடைத்தான

கண்ணெடு--கண்களோடே

மையல்--பரமத்தை

உற்ற--அடைந்த

மனத்தனள் ஆய்--நெஞ்சையுடைய

ளாய், (இப்படி பாஹ்யாப்யந்தா

கரணங்கள் அவிதேயமாயிருக்க

ப்ராவண்யவாஸநாதி

ஸயத்தாலே,

124 திருவாய்மொழி, சு-ப, எ-தி, அ-பா, ஒசுந்தது வ்யாக்யாநம்.

நன்—(அவனைச் சொல்லுகைக்

குறுப்பான, நன்மையை

யுடைய

அல்லும்—இரவும்

பகலும்—பகலும்

நெடுமால்—அதிரயிதவ்யா

மோஹத்தை யுடையவனே!

என்று—என்று

அழைத்து—கூப்பிட்டு

இனி—அவ்வார்த்திக்குமேலே

ஒல்கி—ஒடுங்கி

ஒல்கி—அசைந்து

நடந்து—நடந்து

ஒசுந்து—தளர்ந்து

போய்—போய்

செல்வம்மல்கி—அபிவருத்தையார்

யனாய்க்கொண்டு

அவன்—அவன்

கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளின

திருக்கோளுநர்க்கே—திருக்கோளுநர்க்

கே

எங்ஙனே—எங்ஙனே

புகுங்கொல்—புகக்கடவளோ?

ஒசிவு—தளர்த்தி

ஒல்குதல்—ஒடுக்கமாய், அசைதல் (எ)

ஆறு;—(மல்குநீர்.) = எம்பெருமானைக்கண்டு ஸம்ஸ்ரலேஷிகைக்காகக் க்லுப்தமாக வரும் அந்தகாலமெல்லாம் அவனோடு ஸம்ஸ்ரலேஷிக்கப் பெறுமையாலே கண்ணநீர் மல்கி, நெடுமால்! நெடுமால்! என்றழைத்து, இனி, இவள் தன்னுடைய விரஹவ்யஸநத்தாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும் அகிமாத்ரம் அவஸந்நையாய் பரிமலாநையாய்க்கொண்டு, செல்வம்மல்கி அவன்கிடந்த திருக்கோளுநர்க்கே நடந்துபோய்ப் புகும்படியைக் காணப்பெற்றிலேன் என்கிறார். (எ)

ஈடு; அவ;—எட்டாம்பாட்டு. திருக்கோளுநரில் ஸங்கத்தாலே என்னைப்பொகட்டுப்போன என்பெண்பிள்ளை, அஸ்ஸங்கமே துணையாகப் போய்ப் புகவல்லளையோ வென்கிறார்.

ஒசுந்ததுண்ணிடைமேல் கையைவைத்துநொந்துநொந்து *

கசிந்தநெஞ்சினளாய்க் கண்ணநீர்துளும்பச்செல்லுங்கொல் *

ஒசுந்தவொண்மலராள்கொழுநன் திருக்கோளுநர்க்கே *

கசிந்தநெஞ்சினளாய் எம்மைநீத்தவெம்காரிகையே.

(அ)

ப.—அநந்தம், நிரதிரயபோக்யபூதையான லக்ஷ்மிக்கு நித்யாபிமதனான வனுடைய பூரிலே ஸக்தையாய் என்னைவிட்டவன், தத்ஸங்கமே தாரகமாக அங்கேசென்று புகவல்லளோ? என்கிறார்.

ஒசுந்த—(ரஸிகப்ரமரோபபுத்தையான

புஷ்பாவளிபோலே போகத்தா

லே) துவண்ட

ஒண்—வைலக்ஷணியத்தையுடைய

மலரான்—பத்மாவாஸினிக்கு (னுடைய

கொழுநன்—(அபிமதம்மனான) நாய்க்

திருக்கோளுர்க்கே—திருக்கோளுர்க்	கையை—கையை
கசிந்தநெஞ்சினளாய்—ஆர்த்ரசித்தை	கேவைத்து—வைத்து, (அதுதானே யடி யாக)
எம்மை—என்னை	யாய் நொந்துநொந்து—மேன்மேலும் நொந்து
நீத்த—விட்ட	கசிந்தநெஞ்சினளாய்—நெஞ்சிலீர்ப்
எம்காரிகை—அபிநூபையான என்	பாடே துணையாகவுடையளாய்
பெண்பிள்ளை	கண்ணநீர்—கண்ணநீர்
ஒசிந்த—பண்டேதளர்ந்த	துளும்ப—அலையும்படி
நுண்—மெல்லிய	செல்லுங்கொல்—சென்றுவிடக்கூடு
இடைமேல்—இடையின்மேலே (கண்	மோ? (அ)
இளைப்பாலே)	

ஆறு;—(ஒசிந்த.) - வண்டாலே துகையுண்ட பூமாலேபோலே எம்பெருமானோடுள்ள கலவியாலே ஒசிந்ததிருமேனியையுடைய பிராட்டியோடே திருக்கோளுரிலே அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற படிபைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையாலே என்னைப் பொகட்டுப் போன என் காரிகை, வ்யஸந்தாலே மெலிந்ததுண்ணிடைமேலே ஸ்ரமாகிசயத்தாலே கையைவைத்து நொந்துநொந்து கண்ணீர் துளும்ப, அவ்வபிநிவேஸமே துணையாக, அவ்வூரிலேபுக்குமுடியவல்லளேயோ? என்கிறார். (அ)

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவன் பக்கவிலே அத்தயந்த ப்ரவணையிருக்கிற விவள், சேரியிலுள்ளார் சொல்லும்பழியே பாடுதேயமாகத் திருக்கோளுர்க்கே போனொளன்கிறார்.

காரியம்நல்லனகளைவகாணி லென்கண்ணனுக்கென்று *
 ஈரியாயிருப்பாளிதெல்லாங்கிடக்க வினிப்போய் *
 சேரிபல்பழி தூயிரைப்பத் திருக்கோளுர்க்கே *
 நேரிழை நடந்தாளெம்மையொன்றும்நினைத்திலளே. (கூ)

ப.—அந்தாம். நல்லது கண்டால் தனக்கு ஸுலபனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்றிருக்குமவள், ஊராரசொல்லும் பழியை மதியாதேபோனொளன்கிறார்.

நல்லனகள்—நன்றாய்	காணில்—காணில்
காரியம்—செய்திப்பாட்டையுடைத்	என்—எனக்குப்பவ்யனான
தான	கண்ணனுக்கு—க்ருஷ்ணனுக்கு
அவை—பதார்த்தங்களானவற்றை	என்று—என்று

நரியாய்—ஆர்த்ரஸ்வபாவையாய்

இருப்பான்—இருப்பாளாய்

நோ—மெல்லிய

(இவள்

இழை—ஆபரணத்தை யுடையவளான

இது—ததர்த்தமாகத் தான் ஸங்கல்

பித்த இவ்விபூதி

எல்லாம்—எல்லாம்

கிடக்க—கிடக்க

இனி—பின்னையும்

போய்—விட்டுப்போய்

சேரி—சேரியில் உள்ளார்

பல—பலவகையும்

பழி—பழி

தூஉய்—தூந்நி

இரைப்ப—கோஷியாநிந்

திருக்கோளுநர்கே—திருக்கோளுநர்கே

நடந்தான்—நடந்துசென்றான்;

எம்மை—என்னையும்

ஒன்றும்—ஒருபடியும்

நினைத்திலன்—நினைத்திலன்;

ஊராராகவும் நினைத்திலன்; உடன்பா

டையாகவும் நினைத்திலன் என்று

கருத்து. (க)

கூறு;—(காரியம்) - அநிமனோஹரமான போக்யவஸ்துக்களைக் காணில், இவைபெல்லாம் என்கண்ணனுக்கென்று சொல்லாநிற்கும் இப்பெண்பிள்ளை, தனக்காக நாங்கள் கொண்டுவந்த போக்யபதார்த்தங்களுக்கும் எங்களுக்கும் ஒரு த்ருணமாக நினையாதே பொகட்டு, லோகமெல்லாம் “இவள் தனியேபோனாளே” என்று பழிசொல்லி இரைக்கும்படியாகத் திருக்கோளுநரிலே போனாள் என்கிறாள். (க)

நடு; அவ;—பத்தாம்பாட்டு. இக்குடிக்குவரும் பெரும்பழியைநினையாதே, திருக்கோளுநரிலேபுக்கு அவனையொருகாலும் விடுகிறிலென்கிறாள்.

நினைக்கிலேன்தெய்வங்கள்! நெடுங்கணிளமானினிப்போய் *

அனைத்துலகுமுடைய வரவிந்தலோசனனை *

நினைத்தனையும்விடா எவன்சொர் திருக்கோளுநர்க்கே *

மனைக்குவான்பழியும்நினையாள் செல்லவைத்தனளே. (க)

ப.—அநந்தரம், அகிலஜகத்ஸ்வாமியான அரவிந்தலோசனனை ஏகதேஸமும் விடாளாகக்கொண்டு குடிப்பழியும்பாராதே அவ்ஜூரிலே புக்குவிட்டா ளென்கிறாள்.

தெய்வங்கள்—தெய்வங்கள்!

நினைக்கிலேன்—(இவளுடைய அநி

ப்ரவ்ருத்தி) நினைக்கமாட்டுகிறி

லேன்;

நெடு—அவன்பெருமையை எல்லாம் தன்னகவாயிலேயாக்கும்படி)

பெரிய

கண்—கண்ணையுடையனாய், (பருவத் தைப்பார்த்தால்)

இளம்—முத்தமான

மான்—மான்போலேயிருக்கிற இவன்

இனி—(தன்கண்ணழகு தனக்குண்
டாயிருக்கப்) பின்னையும்

போய்—போய்

அனைத்துலகம்—ஸர்வலோகத்துக்கும்

உடைய—ஸ்வாமியானமைக்குத் தகு

தியான

அரவிந்தலோசநனை—அரவிந்தலோச

நனை

தினைத்தனையும்—சிறிதுபோதும்

விடான்—விடாளாய்க்கொண்டு

அவன்—அவன்

சேர்—வர்த்திக்கிற

திருக்கோளுநர்க்கே—திருக்கோளுநர்க்கே

செல்லவைத்தனன்—சடக்கெனச்செ

ன்றான் ; (தான் செல்லுகை)

மனைக்கு—குடிக்கு

வான்—மிக்க

பழி—பழியென்றும்

நினையான்—நினைக்கிறிலன்.

“செல்லவைத்தனன்” என்று லோகோ

க்தியாலே கடுகச்சென்றான் என்று

கருத்து. (க0)

ஆறு ;—(நினைக்கிலேன்.) - தன் திருக்கண்களின் அழகாலே ஸர்வலோகங்களையும் தோற்பித்து அடிமையாக்கிக்கொண்டிருக்கிறவ னுடைய திருக்கண்களைக் கண்டல்லது ஒரு ஈகாணமாத்ரமும் தரி க்கமாட்டாதிருக்கிற நெடுங்கண் இளமான், இனி இது குடிப்பழி என்னுமிடமொன்றும் நினையாதே, அவன்சேர் திருக்கோளுநர்க்கே போய்ப்புக்காள் ; இவனைப்பிரிந்த வ்யஸநாதியாயம் நினைக்கவும் கூடு கிறதில்லையென்று சொல்லி, பின்னையும் தன்செயலறுதியாலே நெய் வாங்காள் ! என்று கூப்பிடுகிறாள். (க0)

ஈ ; அவ ;—நிகமத்தில் இப்பத்தும் கற்றார் இட்டவழக்கு திருநாடு என்கிறார்.

வைத்தமாரிதியாம்மதுகுதனையேயலற்றி *

கொத்தலர்பொழில்குழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *

பத்துநூற்றிளிப்பத்தவன்சேர்கிருக்கோளுநர்க்கே *

சித்தம்வைத்துரைப்பார் திகழ்பொன்னுலகாள்வாரே. (கக)

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப.—அநந்தம், இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருத்யமாகச் சொல்ல வல்ல வர்கள், பாமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராவரென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வைத்த—சேமித்துவைத்த

மாரிதியாம்—மஹானிதிபோலே, (நிரதி

ஸயப்ராப்யபூதனய்)

மதுகுதனை—போகபாதிபந்தகவிரோ

திரிஸநரீலனானவனை

அலற்றி—(அலாபநிபந்தமான்) ஆர்

த்தியாலேயலற்றி

கொத்து—பூங்கொத்து

அலர்—அலருகிற

பொழில்—சோலையாலே

128 திருவாய்மொழி, சு-ப, எ-தி, கக-பா, வைத்த வ்யாக்யானம்.

சூழ்—சூழப்பட்ட	திருக்கோளுர்க்கே—திருக்கே ளுர்க்கே
சூருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	சித்தம்—நெஞ்சை
சடகோபன்—ஆழ்வார்	வைத்து—வைத்து
சொன்ன—அருளிச்செய்த	உரைப்பார்—சொல்லவல்லார்
பத்து—(ஒரோ அர்த்தவிசேஷங்களு	திகழ்—பகவதருபவெனஜ்ஜ்வல்யத்
க்கு வாசகமான) பத்தான	தையுடைத்தாய்
தூற்றுள்—தூற்றினுள் ளும்	பொன்—ஸ்லாக்யமான
இப்பத்து—பாப்யத்வராபாசகமா	உலகு—பாமபதத்தை
னவிப்பத்தை	ஆள்வார்—தாங்கள் நினைத்தபடி நிர்
அவன்—அவன்	வஹிக்கப்பெறுவர்கள்,
சேர்—வர்த்திக்கிற	இது—கலித்துறை (கக)

ஆறு ;—(வைத்தமாநிதி) - ஆழ்வார், விஸ்வேஷமாகிற ஆபத் துக்குத் தமக்கு வைப்பாகவைத்த மஹாநிதியாயிருந்த எமபெரு மானையே அலற்றிச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை, திருக்கோ ளுர்க்கே ப்ரவணமான மனஸ்சையுடையராய்க்கொண்டு சொல்லு வாரிட்ட வழக்காம் திருநாடு என்கிறார். (கக)

ஆறும்பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யானம்

முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:

எட்டாந்திருவாய்மொழி — பொன்னுலகு ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(பொன்னுலகளீரோ.) - திருக்கோளுரிலே போய்ப் புகு எம்பெருமானே ஸம்ஸ்லேஷித்ததெல்லாம் மனோரதமாத்ர மாய், பழையபடியே எம்பெருமானைக் காணப்பெறுமையாலே தத் விரஹமஸஹமாநராய், அந்யபதேஸத்தாலே ஒரு பிராட்டியாய் அவனைக்குறித்து தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகுறார்; இப்படித் திருக் கோளுரிலே எழுந்தருளின் பிராட்டியோடுள்ள சிரகால ஸம்ஸ்லேஷ ஜிதாநவதிகாநந்த மஹார்ணவாந்தர்நிமக்நனை எம்பெரு மான், அந்த வாநந்தவெள்ளம் தனக்கு அஸாதம்மமானவாதே அது ஸாத்மிக்கைக்காக விஸ்லேஷித்து நெடுங்காலமெழுந்தருளாதிருந்த வாதே, தத்விஸ்லேஷத்தாலே அத்நந்தம் அவஸந்நையானபிரா ட்டி, தன்னுடைய ஆற்றாமையாலே அவனைக்குறித்துச் சிலபக்ஷி களைத் தூதாகவிடுகிறாளென்றுமாம். “திருக்கோளுரிலே போய்ப் புகவேணும்” என்று புறப்பட ஸ்பிராட்டி, தன்னுடைய அவ ஸாதத்தாலே பின்னைப்போக ஸ்ஷமையன்றியே, அங்கே உத்யாதத் திலேயிருந்து எம்பெருமானைக்குறித்து தூதப்ரேஷணம்பண்ணு கிறாளென்றுமாம். *

ப — எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே-பாய்வியைத்தில் அதித்வ ரிதரான இவர்க்கு, த்வராநுஸுபமான பாவ்ருக்தியில் யோக்யதையில்லாமையா லே கடகமுகத்தாலே ப்ராபிக்கையிலே அபேகைப்பிறந்து, கடநாநுஸுபமான அவனுடைய ஸ்ருஷ்ட்ருத்வாத்யாகாரத்தையும், அநுபாவ்யமான அஸாதாரண சிஹந்தையும், ஆஸ்ரித விரோதநிவர்த்தந்தையும். அதிஸயித்புருஷாநு பாவ்யமான போக்யதாவைலக்ஷணத்தையும். ஓளதார்யஸ்வபாவத்தையும், அத் யந்தபவ்யதையையும் அபிரூபஸ்ய அகிலாத்ம பூதனுவனுடைய அரிஷ்ட நிவர்த்தகக்வத்தையும், ஸர்வாதகத்வத்தையும், அந்த பாத்வத்தோகேடின ஸௌஸப்பாதிஸ்யத்தையும், உபயப்ரகாசகமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் அது ஸந்தித்து, ‘எவம்வித்ஸ்வபாவனுன ஸர்வேஸ்வரணைகடிப்பித்த மஹோபகாரத் தின் ப்ரீத்யதிஸ்யத்தாலே ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகலபதார்த்தங்களும் கடகருக்கு ஸமர்ப்பணீயம்’ என்கிற அதிஸயிதாதரத்தை, நாயகனுன ஈஸ்வரனைப்பிரிந்து ஆற்றாமையாலே தூதுவிடத்தேடின நாயகி, தூதுபோகிற பக்ஷிகளைக்குறித்து ப்ரத்யுபகார ப்ரதர்ஸநப்பண்ணினை பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். *

130 திருவாய்மொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, பொன்னுலகு ப்ரவேசம்.

ஈடு;—கீழில் திருவாய்மொழி இரண்டும் மோஹமும் உணர்த் தியுமாய், இதில், தூதப்ரேஷணமாயிறே யிருக்கிறது; * மயர்வற மநிலம் அருளப்பெற்ற இவர்க்கு (க) “ஜாணாயாபுஸஜி தி-மாணுபார்த்தஸம்பத்தி” என்னும் மோஹமில்லையே; இனி இவர்க்கு மோஹமாவது - பாஹ்யபதார்த்தாநுஸந்தாநக்ஷமான் றிக்கே விஷயங்களில்நின்றும் அந்தஃகாணம் நிவ்ருத்தமாய், மநஸ் ஸுக்கு அவனே விஷயமாய், அவன் குணங்களையே அநுபவிக்கை; அதாவது - ஸாரீரியானவனே ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாய்த் தன்னை மறக்கை.

(உ) கீழ் - “சுஹம்ஜிந-ஹவஸு - அஹம்மநுரபவம்” என் றும், (ங) “ஸுவ-மகவாடிநஹஸு) - ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய” என் றும் சொல்லுகிற நிலைபோலே. உணர்த்தியாவது - (ச) “பூஹா லொஷீ திலஸூரா - ப்ரஹ்லாதோஸ்மீதிஸஸ்மார” என்கிற ப்ரஹ்லாதனைப்போலே தம்மையுமுணர சுஷ்மராய் ஜகத்வ்ருத் தார்த்தத்தையும் அநுஸந்திக்க சுஷ்மராகை. நிர்க்குணமான விஷ யத்திலேயன்றே இவர் அவகாஹித்தது; குணதிகவிஷயத்திலே யிறே. ஸேஷிபக்கலிலே அநுஸந்தாநமானால் ஸேஷபூதனானத் னையும் காணுமிறே. கீழ், நெடும்போது அவன் குணங்களை அநு ஸந்திக்கையாலே தரித்து பலஹாநிரீங்கி பாஹ்யபதார்த்தாநுஸந் தாந சுஷ்மராணர்; அவ்வளவிலே, இவர் தரித்தவாறேபழைய அலா பமே தலையெடுத்து ஒரு பிராட்டி தஸையை ப்ராப்தராய் அந்யாப தேஸத்தாலே பேசுகிறார்.

கீழில் திருவாய்மொழியில், திருத்தாயார் “எங்ஙனே புகுந் கொல்?” என்று நொந்ததுவேபலித்து, தன் சாபலத்தாலே புறப் பட்டாள்; முடியப்போய்ப்புகமாட்டாமை தன்னுடைய நகரோபவ ரத்திலே விழுந்து கிடந்து, அவ்வளவிலும் அவன் வரக்காணுமை யாலே, கண்ட பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிறார். (“செல்ல வைத்த னளே” என்றது - செல்லுகையிலே யொருப்பட்டாளென்றதாய், முட்டப்போகாமல்கிடந்து ஐகரஸ்யம் பற்றசாகத் தூதுவிடுகிறார்” என்று பட்டர்.) தனிவழியே புறப்பட்டுப்போம்படியாய் விழுந்த விவருக்குத் தூதுபோவா ரில்லையே; உண்டானாலும் இவள் தன க்கு முன்னே ஈடுபட்டுக்கிடப்பார்களே; இனித் தன்பரிஸரத்தில்

(க) ஸாரீபாஷ்யம்-ங-உ-கௌ.

(ங) வி-பு-க-கசு-அதி.

(உ) ப்ருஹ-உ-ங-ச.

(ச) வி-பு-க உ௦ எ.

வர்த்திக்கிற பகல்களுக்கு மேற்படக் கால்நடை தந்துபோக வல்லா ரில்லையே ; இவ்வளவில் நீங்கள் என் தசையை அறிவிக்கவேணு மென்று அவற்றின் காலிலேவிழுகிறாள்.

* அஞ்சிறைய மடநாரையில்—என்னை நினைத்தானத்தனை, தன்னை மறந்தானென்றாள் ; இத்தலையில் அபராதம் பாராதே, அத் தலையில் அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக, அபராத ஸஹத்வத்தைப் பார்த்து வருவதென்று ஆள்விட்டாள். வைகல் பூங்கழிவாயில் - இருவரையும் அவ்வூரில் போக்யதை மறக்கப்பண்ணிற்று என்றாள் ; விசேஷஜ்ஞனாகையாலே ஆர்த்தியை அறிவிக்கவருமென்று ஆர்த் தாசக்ஷணம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள். இத்திருவாய்மொழியில்-வாராமைக்குஅடி பரப்பணுகையென்று பார்த்தாள் ; “ தன்மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்” என்கிறபடியே அஸாதாரணமானதன்றிறே வடிவு ; ஆஸ்ரீதரோடு ஏகரஸனாகை யிறே என்று பார்த்து ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்.

பலபாட்டுக்களிலும் “ இதுவோ தக்கவாறு” என்கையாலே, ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. (க) ‘ஊஃஜாநாஸிநஃஷாநீ ஹொமாநீஸவ-கூஸிஸ்யேஜிநீ । ஸஸிபாஹஸகஞ்ஞாஹஸ - புஞ்ஜாநாமாதுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திரீ । ஸமாத்வாதஸாதத்ராஹம் ” என் கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர்த்துரும்பறக்கலந்து பிரிந்த பிராட்டியைப்போலே, அங்கேபுக்கு நெடுங்காலம் அவனை யது பணித்துப் பிரிந்து தூதுவிடுகிறாள்” என்று பிள்ளான், “புறப்பட்ட வள் முடியப்போகமாட்டாமே நகரோபவந்ததிலே கிடந்து தூது விடுகிறாள்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. (உ) “ஜீவஹீஃ ரிஃயயாராஸிஸஃஹாவயதிகீதி-பிரதீ - ஜீவந்தீம்மாம்யதாராமஸ் ஸம்பாவயதிகீர்த்திமாந்” - பரபரிபவம் பொறுதகுடிப்பிறப்புடைய வரிநே. அதிலே தமக்குவந்த வவக்யம் பரிஹரிக்கச் சொல்லவேண் டாவே. கடலையிணைசெய்து ராவணாதிகளைநிரஸித்துத் தாம் வரக் கொள்ள, இத்தலை வெறுந்தரையாய்க் கிடவாமேசெய்ய நினைத்தா ராகில், ஏற்கவே பரிஹரித்துத் தம்புகழைநோக்கிக்கொள்ளச்சொல் லென்று சொன்னாளிறே. அப்படியே இவளும் தன்தசையைறிவி த்து விடுகிறாளாயிருக்கிறது.

132 திருவாய்மொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, பொன்னுலகு வ்யாக்யானம்.

ஈடு ; அவ ; —முதற்பாட்டு. சில புள்ளினங்களைக் குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என் தஸையை அறிவித்து விபூகித்வயத்தையும் நான் தர நீங்கள் ஆளவேணுமென்று இரக்கிறாள்.

பொன்னுலகாரீரோ புவனி முழுகாரீரோ ? *

நன்னலப்புள்ளினங்கள் வினையாட்டியேன் காரணிரந்தேன் *

முன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த முகில்வண்ணன்கண்ணன் *

என்னலங்கொண்டபிரான் தனக் கென்றிலைமையுரைத்தே. (க)

பு—முதற்பாட்டில், தன்னுடைய காரணத்தவாதி ஸ்வபாவங்களைக்காட்டி. என்னவசிகரித்துக்கொண்டவனுக்கு என்னுடைய அவஸ்தையைச் சொல்லி அதுக்குப் பரிசிலாக உபயவிபூதியும் நீங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்க வேணுமென்று சில புள்ளினங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

நன்னலம்—* அர்த்தகித்தார்க்குக் காரி

யஞ்செய்கைக்கமயான விலகூ

ண ஸ்நேஹா சியுக் தங்களாய் புள்ளினங்கள்—(பாவஞ் சுகிஹேதுவா

னபகூ த்வயாந்வயக் கையுடைய)

புள்ளினங்கள்!

வினையாட்டியேன்—பிரிந்து தூதுவிடு

கைக்கமயான பாபத்தையுடைய

நான்—நான்

இரந்தேன்—அவன் விவசயத்திலாப்

தர்பண் ணுர்ப்பரர்க்களையை உந்

ரிகன்பக்கவிலே பண்ணினேன் ;

(எதுக்காக என்னில்?)—

முன்—பரதமத்திலே

உலகங்கள்—லோகத்தை

எல்லாம்—எல்லாம்

படைத்த—ஸ்ருஷ்டித்து, (ஸ்ருஷ்ட

மானலோகத்துக்கு ரக்ஷகமாய்)

முகில்—காளமேகரிபமான

வண்ணன்—திருமேனியையுடைய

ராய்

கண்ணன்—ஆஸ்கரிதர்க்கு ஸுலபராய்,

(அந்நி ஆகாரங்களாலே)

என்—என்னுடைய

நலம்—விலகூண்காரங்களை யடங்க

கொண்ட—ஸ்வாதீன மாக்கிக்கொண்ட

பிரான் தனக்கு—உபகாரகனுக்கு

என்—என்னுடைய

நிலைமை—அவஸ்தையை

உரைத்து—சொல்லி (அதமயாசுச் சேர்

ந்திருக்கிற நாங்கனிருவரும் பரி

சிலாகத்தந்த)

பொன்—நித்யஸ்ப்ருஹணியான

உலகு—பரமபதத்தையும்

ஆளீரோ ?

புவனி—பூமியுபலகிதமான

முழுது—ஸகல லீலாவிபூதியையும்

ஆளீரோ—ஆளுங்கோள்.

பின்பு இவ்விபூகித்வயமும் நீங்களிட்டவழக்கன்றோ வென்று கருத்து. இனங்களென்றது - ஸங்கபாஹுர்வமும் காரியோபயுக்கமென்றிருந்தபடி.

ஆறு ;—மத்ஸம்ஸ்லேஷைக தாரகபோஷக போக்யனாய் மத தீக்ஸ்வரூபரூப விபவைஸ்வாய்நாயுக்கொண்டு என்னோடு ஸம்ஸ்லே ஷித்து விஸ்லேஷிக்கிறான் என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அப ஹரித்துக்கொண்டு என்னைத்தோற்பித்துத் தனக்கடிமையாக்கிக் கொண்ட எம்பெருமான் தன்னைப்பிரிந்து நான் படுகிற வ்யஸநத் தைச்சென்று சொல்லவேணுமென்று புள்ளினங்களைக் குறித்துச் சொல்ல, அவை பின்னையும் போகாதிருந்தவாறே, “அவன் நம் முடைய அபேக்ஷிதஞ்செய்யாதொழியிற் செய்வதென்?” என்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு. அவன் பரமகாருணிகனாகையாலும் ஆஸ்ரிதவத்ஸவனாகையாலும் நம் அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளும்; ஆத லால் என்னுடைய தசையைச் சொல்லவேணுமென்று சொல்லி, அவற்றின்பக்க லுள்ள பரீத்யதிரயத்தாலே, திருநாட்டையும் லீலோ பகரணமான அண்டங்களையுமடங்க இவைசெய்கிற உபகாரத்துக் குக் கைம்மாறாகக்கொடுத்து, பின்னையும் நிரூபித்து “இவைசெய்கிற மஹோபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாகப்போராத” என்று பார்த்து, பரமதயாருஞ்களான உங்களுடைய நிரவதிக தையயாலே, துக்க ஸாகரநிமக்கநயான என்னுடைய தஸையைச்சென்று சொல்ல வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறான். (க)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. சிலகிளிகளைக்குறித்து, என் ஆற்றாமையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து, நானும் என்னோழிமா ருங் கொண்டாட அத்தை அங்கீகரிக்கவேணும் என்கிறான்.

[மையமர் இத்யாதி]—முதற்பாட்டில், அவன்பதங்கொடுத்தான், அதுக்குமேலே ஒருபதந்தேடிக்கொடுக்கிறான் இப்பாட்டில். அவன் பதமாகிறது-உபயவிபூதிபயபுங் கொடுக்கையிறே; அதுக்குமேலான பதமாகிறது - அவனுலே விரும்பப்படும் தன்னைக்கொடுக்கை. தன் னைக்கொடுக்குமிடத்திலும், “பின்னை முன்னே” எனனானே, எல் லாருங்காணக் கைமேலேயிறே கொடுக்கப்படுகிறது.

மையமர்வாரநெடுங்கண் மங்கைமார்முன்பென்கையிருந்து *

நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல்பாலொடுமேவீரோ? *

கையமர்சக்கரத்தென்கணிவாய்ப் பெருமானைக்கண்டு *

மெய்யமர்காதல்சொல்லிக் கிளிகாள் ! விரைந்தோடிவந்தே. (உ)

ப — அநந்தரம். அநுபாவ்யசிஹ்நயுத்தனவனுக்கு என் னொற்றாமையை யறிவித்துவந்து என் தோழிமாரொதிரே நான் உங்களைப்பண்ணும் ஆதர்த்தை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று. சில கிளிகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

கிளிகான்—(வடிவழகாலும் வார்த்தை யினிமையாலும் இரண்டு கிலைக்

கும் ஆதரணீயமான) கிளிகான் !

கையமர்சக்கரம்—கையுந்திருவாழியு

மான சேர்த்தியையுடையனாய்

கனி—பக்வபலம்போலே போக்யமான

வாய்—அதாரோபையை யுடையனாய்

என் பெருமானே—எண்ணையடிமை

கொண்ட ஸ்வாமியானவனை

கண்டு—(முற்பாடு காணப்பேறுடைய

நீங்கள்) கண்டு (* குணம்பாடி.

ஆவி காத்திருக்குமளவன்றியே)

மெய்—உடம்போடே

அமர்—செறியவேண்டும்

காதல்—அபிநிவேஸத்தை

சொல்லி—சொல்லி (அவன் ஆதரித்

தான் என்று கூடவாநினையாக்க)

விரைந்து—ஸத்வா சித்தராய்

டிவந்து—சடக்கன வந்து (உங்கள்

வார்த்தைக்கு அநந்தரம் அவன்

வரவறுதியாகையாலே என்பது துக்

கணிப்புக்கண்டு தங்களையொப்

பித்து நிற்கையாலே)

மை—மை

அமர்—பொருந்தி

வான்—ஒளியையுடைத்தான

நெடு—நெடிய

கண்—கண்ணையுடையராய்

மங்கைமார்முன்பு—(பருவத்தாலு

மொத்திருக்கிற) தோழிமார் ஸந்

நிதியிலே, (அவர்கள் தாங்கள்

ஆதரிக்கக்கண்டிருக்கையன்றிக்

கே அவன்கையாலே பிடித்த)

என்—என்

கை—கை, (உங்களுக்குப் பாதபீடமாம்

படி)

இருந்து—இருந்து

நெய்—நெய்யோடே

அமர்—சேர்ந்த

இன்—மதுரமான

அடிசில்—அடிசிலே

பாலொடு—பாலோடுங்கூட

நிச்சல்—நித்யமாக

மேவீர்—ஸ்வீகரிக்கவேணும் (உ)

ஆறு; —(மையமர்.)—ஒரு தாமரையிலே ஒரு தாமரை பூத்தாற் போலே திருக்கையும் திருவாழியும்சேர்ந்திருக்கிற அழகாலும், திரு வாழியைக்கண்ட ப்ரீதியாலேபுதுக்கணித்த திருப்பவளத்தின் அழ காலும் என்னை யடிமையாக்கினவனுடைய அழகைக்கண்டு, நீங்கள் ஸந்ருத்தராய், பின்னை அவளுக்கு உன்பக்கலுள்ள ஸநேஹம் மெய் பாணஸநேஹமென்று அவனுக்குச்சொல்லி, அவன் அருளிச்செய்யும் வார்த்தைகளை நான்முடிவதற்கு முன்னே விரைந்தோடிவந்து என

திருவாய்மொழி, கூப, அ-தி, ௩-பா, ஓடிவந்து வ்யாக்யாநம். 135

க்குச்சொல்லி எனை தரிப்பித்து, என்னுடைய தோழிமாரெல்
லாரும் உங்களுடைய ஸம்ருத்தியைக்கண்டு ஆசைப்படும்படி என்
கையிலேயிருந்து அவன் திருநாமங்களை நான் கற்பிக்கக் கற்று
வாழிகோளென்று தன் களிகளை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். (உ

௩; அவ ;—மூன்றும்பாட்டு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, அவ
னுக்கு எந்தஸையை அறிவித்துவந்து என் தலைமேலே வர்த்தியுங்
கோள் என்கிறான்.

ஓடிவந்தென்குழன்மே லொளிமாமலருதிரோ? *

கூடியவண்டினங்காள் ! குருநாடுடையைவரகட்காய் *

ஆடியமாரெடுத்தேர்ப்படை நீறெழச்செற்றபிரான் *

சூடியதண்டுளபமுண்ட தூமதுவாய்கள்கொண்டே. (௩)

ப — அநந்தரம், என்பக்கலினின்றும்செல்லுகையாலே ஆஸ்ரிதவிரோதி
நிவர்த்தகனாகக்ருஷ்ணன் ஸிரஸாவஹித்த புதுக்கணிப்போடேவந்து, “அவன்
வருகிறான்” என் தலங்கரித்திருக்கிற என் குழலிற் பூவை யூதுங்கோளென்று
சிலவண்டினங்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

கூடிய—பரஸ்பரம்செறிந்த

வண்டினங்காள்—வண்டினங்காள்!

குருநாடுடை—குருநேஷத்ரநிர்வாஹ *

ரான

ஐவரகட்குஆய்—பாண்டவர்கள்ஐவர்

க்குமாக

ஆடிய—தர்ஸநீயகதியான

மா—குதிரைகளையும்

நெடு—ஒங்கன

கேர்—தேர்களையும்

படை—ஸேனையையும்

நீறுஎழ—தூளிசேஷமாம்படி

செற்ற—அழித்த

பிரான்—மஹோபகாரகனாகக்ருஷ்

ணன்

சூடிய—திருக்குழலில்சாத்தின

தண்—ஸ்ராமஹரமான

துளபம்—திருத்துழாயிலேயிருந்து

உண்ட—பானம்பண்ணின

தூ—தெளிந்த

மது—மதுவையுடைத்தான

வாய்கள்—வாயை

கொண்டு—உடையீர்களாய்க்கொண்டு

ஓடிவந்து—சடக்கெனவந்து, (அவனு

க்கு ஸர்வப்ரகாரபோக்யமான)

என்—என்

குழல்மேல்—குழலின்மேலில்

ஒளி—செவ்வியையுடைத்தாய்

மா—ஸ்ரலாக்யமான

மலர்—பூவல்

ஊதிர்—மதுபானோத்யோகந்தோன்

றும்படி ஊதவேணும், (௩)

ஆறு ;—(ஒடிவந்து.) - ராஜ்யப் ப்ராப்தராய் ஸமாஸ்ரிதருமான பாண்டவர்கள் பக்கலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலே, த்ரைலோக்யவிஜயோபகரணபூதமாய் அத்யுநந்தமாயிருந்த திருத்தேரிலேநின்று அவர்களுக்கு ஸாரத்யம்பண்ணி தத்விரோதிகளை நிரஸித்தருளின ஸமயத்திலே, பரமபக்தியுத்தரான திவ்யஜநங்கள் ஸிஸிரோபசாரமாகச் சாத்தியருளப்பண்ணின திவ்யகந்தமான திருத்துழாய்மதுவைப் பாநம்பண்ணி, அத்தூமதுவாய்களைக் கொண்டேர்டிவந்து, அம்மதுவையும் அகிசிதளமான திவ்யகந்தத்தையும் என் குழல் மேல் ஒளிமாமலர்களிலே வர்ஷிக்கவேணும்; வர்ஷிக்கவே, அம் மலர்களும் அலர்ந்து புதுக்கணிக்கும்; * என்னிறம் பண்டுபண்டு போலொக்கும், கெண்டையொண்கணுந்துயிலுமென்று, பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷைக்போகமான வண்டுகளைநோக்கிச் சொல்லுகிறார். (ங)

ஈடு; அவ;—நாலாம்பாட்டு. என்னை நோவுபடுத்திப்போய் எட்டாநிலத்திலே ஒலக்கமிருக்கை தக்கோர்மையோவென்று திருநாட்டிலேசென்று சொல்லுங்கோளென்று சில தும்பிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

தூமதுவாய்கள்கொண்டுவந்து என்முல்லைகள்மேல்தும்பிகாள் *

பூமதுவுண்ணச்செல்லில் வினையேனைப்பொப்செய்தகன்ற *

மாமதுவார்தண்டுழாய்முடி வானவர்கோனைக்கண்டு *

யாமிதுவோதக்கவாறு? என்னவேண்டுங்கண்டாநுங்கட்கே. (சு)

ப — அநந்தம், ஸூரிபோக்யமான வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனைக் கண்டு, உர்முடைய தகவுடைமையிதுவோ? என்று சொல்லவேணும் என்று சிலதும்பிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்

என் — நான்வளர்த்துப்போருகிற

முல்லைகள்—முல்லைகளின்

மேல்—மேலே வர்ச்சிக்கிற

தும்பிகாள்—தும்பிகாள்!

தூ—தூய

மது—மதுவை நிரூபகமாகவுடைத்தான

வாய்கள்—வாய்களை

கொண்டு—கொண்டு

வந்து—வந்து

பூ—(அம்முல்லைகளில்) பூவின்

மது—மதுவை

உண்ண—உண்ண

செல்லில்—செல்ல நினைத்தகோளா

கில், (அவைவாழ்க்கிடக்கிற அ

வஸ்த்தையிற் செல்லாதே)

வினையேனை—விஸ்வலக்ஷணேது

வான பாபத்தையுடையேனான

என்னை

பொய்--க்ருக்ரிமஸம்ஸ்லேஷத்தை
செய்து--பண்ணி
அகன் ற--அகன் றவனும், (இப்பிரிவு
தானே செந்தலிப்புக்கு உறுப்பெ
ன்னலாம்படி)
மா--பெருவெள்ளமான
மது--மது
வார்--ஒழுக்குறி
தண்--குளிரந்த
துழாய்--திருத்துழாயாலே யலங்க்ருத
மான
முடி--திருமுடியையுடையனாய்க்
கொண்டு
வானவர்--நித்யஸ்வரிகளுக்கு
கோணை--நிர்வாஹகனாயிருக்கிறவனை

கண்டு--கண்டு
துங்கட்கு--(இவ்வவஸ்த்தையிலே
ஸந்திஹிதர்களான) உங்களுக்கு,
(அவனுடைய மேன்மைக் + த்
தகுதியாம்படி ஸோபசாரமாக)
யாம்--நாம்
இதுவோ--இம்மேன்மைகொண்டாடி
யிருக்குமதுவோ
தக்கவாறு--தகவுடையோமானாபடி ?
என்னவேண்டுங்கண்டிர்--என்று சொ
ல்லவேணும் காணுங்கோள்.
அப்போதிதே. என்னோபாதி இம்
முல்லையும் செந்தலித்து மதுபா
நம் பண்ணலாவது என்று
கருத்து (ச)

ஆறு ;--(தாமதுவாய்கள்)-நீங்கள் பூமதுவுண்ணச் செல்லில்,
பர்க்யஹிநையான எனக்கு “ஸம்ஸ்லேஷம்” என்றோர் இந் த்ரஜால
த்தைக்காட்டி, என்னை யகன்று திருநாட்டிலே திருமாமணிமண்ட
பத்திலே, * அயர்வறுமமரர்கள் திவ்யபரிஷத்திலே, * குணீர்த்
தாஸ்யமுபாகதராயிருந்த அவர்களாலே யலங்க்ருதனாயிருந்த அவ
னைக்கண்டு, அவன் திருக்குழலில் திருத்துழாயின் மதுவெள்ளத்
தை உங்கள் தாமதுவாய்கள் கொண்டுபருகிப்பின்னை ‘ உம்மையொ
ருத்தி இன்று ஆசைப்பட்டேக்கப்பிடாதிற்ச, அவனை நீனையாதிரு
க்குமிதுவோ உம்முடைய க்ருபையாவது?’ என்று அவன் ஸந்திதி
யிலேசொல்லவேணுமென்று, தனக்குப் பரமஸுஹ்ருத்துக்களாய்த்
தன் முல்லைகளிலே வந்திருந்த தும்பிகளை நோக்கிச்சொல்லுகிறான்.

ஈடு ; அவ ;--அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னுடைய கிரிகளைக்குறி
த்து எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக்கண்டு இதுவோ உம்மு
டைய தக்கோர்மையிருக்கும்படி யென்னுங்கொள்கிறான்.

துங்கட்குயானுரைக்கேன் வம்மின்யான்வளர்த்தகளிகாள் *

வெங்கண்புள்ளூர்துவந்து வினையேனைநெஞ்சம்கவர்ந்த *

செங்கண்கருமுகிசைச்செய்ய வாய்ச்செழுங்கற்பகத்தை *

எங்குச்சென்றுகிலுங்கண் டிதுவோ தக்கவாமென்மினே. (ரு)

ப.—அநந்தரம், உரார்ஸ்வபாவஞனவனை எங்கேனுமாகிலும் போய்க் கண்டு இதுவோ தகுதியென்று சொல்லுங்கோளென்று தான் வளர்த்த சில கிளிகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

யான்—(பிரிந்தவவன் பரிகரம்போலே

செருக்கடியாதே) நான்

வளர்த்த—வளர்க்கவளர்ந்த

கிளிகாள்—கிளிகாள் !

வம்மின்—அதிபரிசயத்தாலே அநாத

ரித்திராதேவாருக்கோள்,

யான்—வளர்த்த உங்களாலே பயன்

பெறவிருக்கிற நான்,

நுங்கட் கு—நானுண்டாகில் உண்டா

கும்படியான வுங்களுக்கு

உரைக்கேன்—நீங்களேயறிந்துசெய்

யும் காரிபத்தைச் சொல்லுகிறேன்,

வெம்—பிரதிபந்தகங்களை யழலவழிக்

கும்

கண்—கண்ணையடைய

புள்—பெரியதிருவடியை

ணர்ந்து—தன்னுடையத்வரைதான்

றும்படி நடத்திக்கொண்டு

வந்து—என்பக்கல்லிலேவந்து

வினையேனை—இன்று பிரிந்திருக்கைக்

கடியான் பாபத்தை யுடையே

ஞான வென்னை

நெஞ்சம்கவர்க்க—நானுமறியாதபடி

சித்தாபஹாரம்பண்ணினவனாய்,

செங்கண்—அவ்வபஹாரஹேதவான

அந்த சிவந்திருக்கண்ணையும்

சருமுகிலே—அதுக்குப் பரபாகமாய்

பொன்மீலயின் மீமிசைக் கார்

முகில்போலே பெரிய திருவடி

திருத்தோளிலே பொருந்தவீருக்

கிற காளமேகநிபமான ரூபத்தை

யுடையனாய்,

செய்யவாய்—நினைத்ததுமுடித்தப்பீதி

யாலேசிவந்த அநாஸோபையையு

முடையனாய்,

செழுங்கற்பகத்தை—இவ்வழகைத்

தன்பேறாக வநுபவிப்பிக்கையா

லே விலகிண கல்பகம்போலே

மஹாதாரஞனவனை

எங்காகிலும்—பரவ்யூஹவிபவாதிஸ்த

லங்கொங்கேனுமாகிலும்

சென்று—சென்று

கண்டு—கண்டு

இதுவோ—இவனை சித்தாபஹாரம்

பண்ணித் தனிமைப்படுத்தின

விதுவோ

தக்கவாறு—தகுதி

என்மின்—என்றுசொல்லுங்கோள்

ஆறு;—(நுங்கட் கு) க்ரூராவலோகநகாலாநல தக்தப்ரதிகூல ஜாலனை பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளிவந்து என் னோடே ஸப்ஸ்லேஷித்து வ்ஸ்லேஷிக்கறபோது அகிஸீதளமாய் ம்ருதஸஞ்ஜீவரமான திவ்யகடாக்ஷங்களாலும் அகிமதுரமான பணி மொழிகளினாலும் திருமேனியிலழகாலும், ஆதமதாந்ரூபமான பரிஷ்வங்கத்தாலும் என்னுடையமக: பரப்ருதி ஸகலகரணங்களு யும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோனவனைத் திருநாட்டிலே சென்றாகி லுங்கண்டு, உம்முடைய தக்கவாறிதுவோவென்று சொல்லவேணு மென்று, தான்வளர்த்த கிளிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். (நி)

ஈடு; அவ;—ஆறும்பாட்டு. ஆஸ்ரிதரோடு ஏகரஸனாகையால் நம்மபேஷிதங்கள் செய்யும் அவன் பாடேசென்று, இதுவோ தக்க வாரென்னுங்கோளென்று சில பூவைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

என்மின்னு நூல்மார்வனென்கரும் பெருமானென்கண்ணன் *
தன்மன்னுநீர்கழல்மேல் தண்டுழாய்நமக்கன்றிநல்கான் *
கன்மின்களென்றும்மையான் கற்பியாவைத்தமாற்றம்சொல்லி *
சென்மின்கள் தீவினையேன் வளர்த்தசிறுபூவைகளே, (சு)

ப — அந்நகரம், ஸர்வப்ரகார பவ்யனானக்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருக் துழாய் நமக்கன்றித்தாரான், நான் உங்களைக் கற்பித்துவைத்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுங்கோளென்று தான் வளர்த்த சிறுபூவைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

<p>தீவினையேன்—நான் உங்கள் கார்யம் செய்கையன்றியே உங்களைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளவேண்டும் படி க்ருமரான்ப்பாத்தை யுடையேனான நான் வளர்த்த—வளர்த்த சிறு—முத்தமான பூவைகளே—பூவைகள் ! என்மின்னு நூல்மார்வன்—திருமேனிக் குப்பரபாகமாகுப்படி மின்போலேவிளங்குகிற திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடைய திருமார்பை என்னையநுபவிப்பித்தவனாய். என்கரும்பெருமான்—இவ்வவயவஸோபாமாத்ரமன்றியே ஸமுதாயமானஸ்யாமளவித்ரஹத்தை எனக்கநுபவிப்பித்து என்னையடிமை கொண்டஸ்வாமியானவனாய் என்கண்ணன் — எனக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நியமிக்கலாம்படி பவ்யனானக்ருஷ்ணனானவன் தன்—தன்னுடையதாய்</p>	<p>கீள்—ஆஸ்ரிதரிருந்தவிடத்தளவும் செல்லும் கழல்மேல்—திருவடிகளின்மேலே மன்னு—மன்னின தண்—ஸ்ரமஹரமான துழாய்—திருத்துழாயை நமக்கன்றி—நமக்கன்றி நல்கான்—உகந்து வேறொருவர்க்குக் கொடான் ; கன்மின்களென்று—கற்கும்படியிருங்கோளென்று உம்மை—முத்தமாய்ச்செறுக்கடித் திருக்கிறவங்களை யான்—நிரப்பந்தித்து உங்களைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளவிருக்கிற நான் கற்பியாவைத்—என்மின்னு நூல் மார்பெனென்று துடங்கி நல்காணென்ற விடமிருக்ககற்பித்து வைத்த மாற்றம்சொல்லி—வார்த்தையைச் சொல்லி சென்மின்கள்—செல்லுங்கோள். (சு)</p>
--	--

ஆறு ;—(என்மின்னு நூல்மார்வன்) இதுவோ தக்கவாறென்று சொல்லவேணுமென்று தான்வளர்த்த பூவைகளையேபேக்ஷித்து, பின்னையும் அவைபோகாதிருந்தவாறே, “ நம்மபேக்ஷிதம் அவன் செய்தருளாவிடில்செய்வதென்” என்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு, ஸ்வகீயாஸங்க்யேயதிவ்யபூஷணபூஷிதமானதிவ்யரூபத்தையும் தன்னையும் எனக்கே போக்யமாகப் பரிகல்பித்துக்கொண்டிருக்கிறவென்கண்ணன், தன்மன்னு நீன்கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் ; ஆகலால் ஈண்டச்செல்லுங்கோ ளென்கிறான். (சு)

ஈடு ;அவ ;—ஏழாம்பாட்டு. பரமசேதநன் பொகட்டுப்போனான், சைதந்ய லேசமுள்ளபக்ஷிகள் பறந்துபோவனவும் அந்யபரமாவனவுமாயிற்று. இதுக்குஹேது “சேதநங்களாகையோ” என்று பார்த்து, அசேதநானபாவையை இரக்கிறான். அசேதநமுங்கூட வெழுந்திருந்து கார்யம் செய்யவேண்டுமபடிகாணும் இவளவஸ்ததை.

பூவைகள்போல் திறத்தன் புண்டரீகங்கள்போலுங்கண்ணன் *
யாவையும் யாவருமாய்நின்ற மாயனென்னுழிப்பிரான் *
மாவைவல்லாய்பிளந்த மதுசூதற்கென்மாற்றம்சொல்லி *
பாவைகள் தீர்க்குற்றிறே வினைபாட்டியேன்பாசறவே. (௭)

ப.—அந்தரம், அபிரூபனாய் அகிலாஹ்மபூசனாய் ஆஸ்ரிதந்ரோதி நிவர்த்தகனானவனுக்கு என்வார்ச்சையைச்சொல்லி என்வைவரண்யத்தைத்தீர்க்கவல்லிகோளோவென்று தன்னூர்த்தயதீர்யக்காலே, அசேதநங்களென்று பாராதே சிலபாவைகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

<p>பூவைகள்போல்—பூவைப்பூக்கள்போலே தர்ஸ்யமான நிறத்தன்—நிறத்தையுடையவனாய் புண்டரீகங்கள்போலும்—அதுக்குப் பரமாகமாய்படி புண்டரீகங்கள் போலேயிருக்கிற கண்ணன்—கண்களையுடையனாய், யாவையும்—இவ்வளவாதாரண விக்ரஹத்தளவன்றியே ஸகலாசேதநங்களையும்</p>	<p>யாவரும்—ஸகலசேதநரையும் ஆய்—ஸ்ரீரமாகக்கொண்டு நின்ற-தத்தாகாரோணவஸ்த்திதனாய்—தத்ததோவைநாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாஹ்ம ஆப்சர்யஸக்ச்யுத்தனாகையாலே கலந்திருக்கச்செய்சேகழல நிற்கவல்லனாய், என்னுழிப்பிரான்—கையும் திருவாழியுமானவமவழகை அடியிலே எனக்கநுபவிப்பித்த மஹோபகாரகனாய்</p>
---	--

மாவை—அநுபவிக்கிற கேர்பிமார்க்கு

ப்ரதிபந்தக்கமான கேயியை

வல்—ப்ரபலமான

வாய்—வாயை

பிளந்த—கிழித்தவனாய்

மதுசூதற்கு—விரோதி நிரஸநம்ஸ்வ

பாவஸி த்சமான மதுஸூதநனான

வனுக்கு

என்மாற்றம்—கிளிகளுக்கும் பூவைக

ளுக்கும் சொன்ன வென்வார்த

தையை

சொல்லி—சொல்லி

பாவைகள்—பகடிகள் போலே பறந்து

போகாதே என் னூர்த்திகண்டு

பொருதேயிருக்கிற பாவைகள்

வினையாட்டியேன்—உங்களைக்கொ

ண்டு கார்யங்கொள்ளவேண்டும்

பாபத்தையுடையவென்

பாசறவு—நிறத்தில் பசுமையழிவை

தீர்க்கிற்றிறே—தீர்க்கவல்லகோனோ?.

ஆறு;—நான்வளர்த்த சிறுபூவைகளினுடைய நிறம்போலேயிருந்த திருநிறத்தையும், புண்டரீகங்கள் போன்றிருந்த கண்களையும், அக்கண்களாலே ஸூசிதமான சேதநாசேதந ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய நியமநுபாஸ்சர்யத்தையும், என்னைத்தோற்பித்தடிமையாக்கின திருவாழியையேந்தினவழிகையும், திருக்கைத்தழும்பாலே ஸூசிதமான மதுகைடபாகி ப்ரதிகூல நிரஸந திவ்யசேஷ்டிதங்களை யு மடையாளமாகவுடையனாபிருந்த வெம்பெருமானுக்கு என்மாற்றம்சொல்லி என்னிழவை நீங்கனோ தீர்க்கத்தீருமத்தனை, என்னுலொரு செயலில்லையென்று தன்னுடைய நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே கலங்கித் தன்பாவைகளை ப்ரார்த்திக்கிறார். (எ)

ஈடு; அல;—எட்டாம்பாட்டு. முன்பேதின்ற குருகைக்குறித்து நித்யஸூரிகளைப்போலே உம்மாலல்லது செல்லாதே உம்மைப் பிரிந்து நோவுபடா நின்றாளுென்று சொல்லென்கிறார்.

பாசறவைய்திரின்னே வினையேனையூழிவைவேன் *

ஆசறுதூவிவெள்ளைக்குருகே யருள்செய்தொருநான் *

பாசறுநீலச்சுடர்முடிவானவர் கோனைக்கண்டு *

ஏசறுநுமமையல்லால் மறுகோக்கிலன் பேர்த்துமற்றே. (அ)

ப.—அநந்தாம், ஸூரிஸேவ்யனான ஸர்வாதிகளைக்குறித்து உம்மையொழிய வேறொருபதார்த்தத்தில் கண்வைக்கிறில் ளென்றுசொல்லி ஒருநான் கருபைபண்ணி யருளவேணுமென்று ஒருகுருகை அபேக்ஷிக்கிறார்.

142 திருவாய்மொழி, சு.ப, அ-தி, அ-பா, பாசறவு வ்யாக்யாநம்.

ஆசு—சமநத்தில் குறை

அறு—அற்ற

தூவி—சிறைகையுடையையாய்

வெள்ளை—அகவாயில் ஸூத்திக்கும்

பாசறகமாம்படி வெளுத்திறக்

தையுமுடையையான

குருசு—குருசு!

வினையேன்—விடற துக்கு முடிவு

காணுத பாபத்தையுடைய நான்

பாசறவெய்தி—நி மமழிந்து

இன்னே—இப்படியே

என்னையுழி—அநேசகல்பங்கள்

நைவேன்—ஸிகிலையாகாநிற்பன்;

மாசறு—(ஆனபின்பு) அழுக்கற்ற

நீலச்சுடர்—நீலச்சுட ரையுடைக்கான

முடி—மயிர்முடியையுடையறாய்

வானவர்—நித்யஸூரிசுருக்கு

கோனை—நிர்வாஹகளுனஸர்வாதிகனை

கண்டு—கண்டு

சசறு—பழிப்பற்ற

நுமமையல்லால்—உம்மையொழிய

பேர்த்து—பின்னை

மற்று—வேறு

மறநோக்கிலன்—மறித்துப்பார்ப்பது

ஒன்றில்லையானால்,

என்றுசொல்லி—என்றுசொல்லி

ஒருநாள்—ஒருநாள்

அருள்செய்—எனக்கு உபகரிக்கவே

ணும்,

அருள்செய்தென்று பாடமானபோது

“என்றுசொல்” என்று வாக்ய

ஸேஷமாகக்கடவது. சசறுமெ

ன்று—சச்சுக்குவியுமையான வவன்

த்தையைக் கடந்தானென்றுமாம்.

ஆசு—குற்றம்.

(அ)

ஆறு;—(பாசறவெய்தி) நீங்களும் சொல்லவேணுமென்று சில குருகுளையேபேசுதிக்க, அவைபோகாதிருந்தவாறே “பிரிந்தவுத்த ரக்ஷணத்திலே தூதப்ரேஷணம்பண்ணு மித்தனையோ? அவன் விளம்பித்தாலல்லவோ தூதப்ரேஷணம் பண்ணுவது,” என்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு அவனையிழந்து இப்படியே வ்யஸநப் படுகிறது எத்தனையாயிரம் ப்ரஹ்மகல்பமுண்டு. ஆதலால் பரதுக் காஸஹிஷ்ணுதைகஸ்வபாவரான நீங்கள் விமலநீல ஜ்வேபாதிரமய குந்தல பாரால்ங்கிருதனாப் பரமஸூரி பரிசரிதசரணயுகளானியுந்,க வெம்பெருமானுக்கு, ‘அநாத்ருதப்ரோக்தோ பாலம்பையாம்படி உன்பக்கவிலே அபிசிவியஷ்டையானால்; நீ உபேசுதிக்கிலும் உன்னு டைய கடாசுஷமல்லது வேறொருதுணை யுண்டென்றிராஎன்று சொல்லவேணுமென்று குருகுளையே இரக்கருள்.

(அ)

ஈடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. சில புதாவின்ங்களைக்குறித்து நீங்கள்சென்றால் அவன் வந்திலனாகிலும் அங்குந்தை வார்த்

தையைக்கொண்டுவந்து என்னை நித்யமாக உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணுமென்கிறாள்.

பேர்த்துமற்றோர்களைகண் வினையாட்டியேன்றானொன்றிலேன் *
நீர்த்திரைமேலுலவி யிரைதேரும் புதாவினங்காள் *
காரத்திரள்மாமுகில்போல் கண்ணன்விண்ணவர்கோளைக்கண்டு *
வார்த்தைகள் கொண்டருளி யுரையீர்வைவல்வந்திருந்தே. (சு)

ப — அந்தரம், அந்தப்பாதவத்தோடே ஆஸ்திதஸுலபனான க்ருஷ்ணனைக்கண்டு வார்த்தைக்கேட்டுவந்து சொல்லவேணுமென்று சில பெருநாரைகளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

நீர்த்திரை—நீரின் திரை
மேல்—மேலிடா, தபடி அவற்றையமு
க்கிமேலே
உலவி—உலாவி
இரை—உங்களுக்குபோக்யமான ஆமி
ஷத்தை
தேரும்—ஆராயும்
புதாவினங்காள்—பெருநாரையினங்
காள்
வினையாட்டியேன்—உவப்பாப்த
னானவன் உதவாத்தபடியான பா
பகதையுடையேனான
நான்—நான்
பேர்த்து—உங்களைப்பொழிய
மற்று—வேறு
ஓர்—அத்தீயமாயிருப்பதொரு
களைகண்—ரக்ஷகவஸ்து
ஒன்று—ஒன்று
இலேன்—உடையேனல்லேன்;

கார்—(ஆனபின்பு) கர்காலத்தில்
திரள்—திரண்ட
மாமுகில்போல்—மஹாமேகங்கள்போ
லே அபிநயனாய்
கண்ணன்—அவதாரமுகத்தாலே ஆஸ்
நிதர்க்கு அத்தயந்தபவ்யனாய்,
விண்ணவர்கோளை—அவ்வழகைப்
பரமபதவாஸிகளுக்கு (அருப
லிப்பிக்கும் ஸர்வாதிகளை
கண்டு—கண்டு
வார்த்தைகள் கொண்டு—அவனருளிச்
செய்யும் வார்த்தைகளைக்கொண்டு
அருளி—என்பக்கல்லிலேக்ருபைபண்ணி
வந்திருந்து—வந்திருந்து
வைவல்—இதுதானே போதுபோக்
காம்படி நெடிம்போது
உரையீர்—சொல்லவேணும்,
‘பொதா’ என்பாருமுள்ள. (சு)

ஆறு ;—(பேர்த்து) ஸஸ்யங்கள் உலராநிற்க மேகங்கள் கடலிலேவரஷிக்குமாபோலே தன்னுடைய கடாரக்ஷமொழிய வேறொரு கதியின்றியே நான் தளராநிற்கத் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிவிஷய ஸர்வகால ஸாக்ஷாத்கார ஜித்திரவதிகாரந்த மஹார்ணவார்த்தர்சிமக்நரான அயர்வறுமமரர்களுக்கே தன்னையறுபவிக்கக் கொடுக்கு மித்தனையோவென்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம்

செய்து, பின்னை அவனருளிச்செய்தருளின வார்த்தைகளைக்கேட்டு,
 (க) “ஹ் ஸுப்யாஸி-புரூஸ்யாம்ஸமுபவேரிதஃ”
 என்னும் பாகீரியையாலே இருந்து என்பக்கலிலே க்ருபையைப்
 பண்ணி எனக்கெப்போது மவற்றைச்சொல்லி என்னை தரிப்பிக்க
 வேணுமென்று சில புதாவின்ங்களைநோக்கச் சொல்லுகிறார். (க்)

வந்திருந்தும்முடைய மணிச்சேவலும்நீருமெல்லாம் *
அந்தரமொன்றுமின்றி யலர்மேலசையுமன்னங்காள் *
என்திருமார்வற்கெண்ணை யின்னவாறிவள்காண்மினென்று *
மந்திரத்தொன்றுணர்த்தி யுரையீர்மறுமாற்றங்களே. (க0)

தார்க்கு ஸ்வாமியான உரையீர்--சொல்லுங்கோள். (கௌ)

(கூ)

திருவாய்மொழி, சு-ப, அ-தி, கக-பா, மாற்றங்கள் வ்யாக்யாநம். 145

ஆறு ;—(வந்திருந்து) திருவோலக்கத்திலே எழுந்தருளியிருந்த ஸமயத்தில் திருவுள்ளம் அந்யபரமாயிருக்கிறபோது சொல்லாதே, அவ்வோலக்கம்களம்பி திவ்யாந்தப்புரத்திலே எழுந்தருளினால் அங்கே பிராட்டியுடைய திவ்யஸந்நிதியிலே திருவுள்ளத்திலே படும்படி என்திறம் விண்ணப்பம்செய்து அவனருளிச்செய்தருளின மறுமாற்றங்கொண்டு என்னருகேவந்திருந்து சொல்லவேணுமென்று அநவரத ஸம்ஸ்லேஷைகபோகமான அன்னங்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார். (க0)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருடைய வார்த்தையை அநுஸந்தித்தார் ஸிதிலராவரென்கிறார்.

மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு மதுசூதபிரானடிமேல் *
நாற்றங்கொள்பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன *
தோற்றங்களாயிரத்துளியை யு மொருபத்தும்வல்லார் *
ஊற்றின்கண் டுண்மணற்போ லுருகாநிற்பாநிராயே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப.—அந்தரம் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் இதினர்தத்தில் ப்ரேம பரவஸ்யத்தாலே த்ரவஸ்வபாவராகா நிற்பார்களென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்

மாற்றங்கள்—விலகி ணமான
ஸப்தங்களை
ஆய்ந்துகொண்டு—ஆராய்ந்து
கொண்டு
மதுசூதன்—ஜ்ஞாநவேதனவான வேத
ங்களை யபஹரித்த மதுவை
நிரஸித்த
பிரான்—உபகாரகனுடைய
அடிமேல்—திருவடிகள் விஷயமாக
நாற்றங்கொள்—பரிமளோத்தரமான
பூ—பூவையுடைத்தான
பொழில்—பொழில்கள்
சூழ்—சூழ்ந்த

குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய்
சடகோபன்—பாஹ்யகுத்ருஷ்டி நிர
ஸந்ஸீலரான வாழ்வார்
சொன்ன—அருளிச்செய்ததாய்
தோற்றங்கள்—பகவதாவிர்ப்பாவம்
போலே வேதாவிர்ப்பாவ
ரூபமான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரம் திருவாய்மொழி
க்குள்ளும்
ஒரு—அத்விதீயமான
இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்
வல்லார்—பாவவ்ருத்தியோடே அப்ய
ஸிக்க வல்லவர்கள்

146 திருவாய்மொழி, சு-ப, அ-தி, கக-பா, மாற்றங்கள் வ்யாக்யாநம்.

ஊற்றின்கண்—ஊற்றினிடத்து

நுண்—நுண்ணிய

மணல்போல்—மணல்நீர்வளத்திலே

நீராய்—பாவவ்ருத்தி பரவலாய்க்

கொண்டு

உருகாநிற்பர்—ஆர்த்தநீபவ்யா

நிற்பர்கள்.

யொழுதுமாபோலே இது கலித்துறை.

(கக)

ஆறு ;—(மாற்றங்கள்) பொலிந்துநின்றபிரான் திருவடிகளிலே நாற்றங்கொள் பூம்பொழில்சூழ் குருகூர்ச்சடகோபன், அஸங்கல்ப பூர்வகமாக தத்விஷய நிரதிஸ்யாநூராக ப்ரேர்தனாய்க்கொண்டு அநி மதூரமாய் ம்ருதுவாயிருந்த சொற்களாலேசொன்ன வாயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குச்சென்ற வ்யஸநத்தை யநு ஸந்தித்தார் ஆத்மதாரணக்ஷமன்றியே ஊற்றின்கண் நுண்மணற் போல் நீராயுருகாநிற்பரென்கூறார்.

(கக)

ஆரூம்பத்து எட்டாந்திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநங்கள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—நீராய்நிலனாய் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு ;—இப்படி தூதப்ரேஷணம் பண்ணியும் எம்பெருமான் வரக்காணாமையாலே அவனைத் தம்முடைய பெரியவார்த்தையோடே கூடத் திருநாட்டிலேகேட்கும்படி கூப்பிட்டழைக்கிறார். *

ப — ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில் இப்படி கடகமுகத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பாரித்தவ்ருடைய வார்த்தையுடையதைக்கண்டு ஈஸ்வரன் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தாலே ஸமாதானம் பண்ணப்பார்க்க, அது இவர்க்குத்ருஷ்டிவிஷயமல்லாமையாலே அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோடே காணவேண்டுமென்று விஸ்வரூபம்கண்ட வர்ஜுநனைப்போலே ஆசைப்பட்டி, அதுக்கு ஹேதுவான அநுபாவ்ய சிஹ்நயோகத்தையும், அழகைக்காட்டி அந்நயர்ஹமாக்கு மதீஸயித் ஸக்தியையும், அகிலப்ரகார ரக்ஷணத்தையும், அதிப்பலவிரோதிநிவ்ருத்தியையும், பரத்வாத்யவஸ்தாபஞ்சக யோகத்தையும், அஸேஷஜக ஸம்ஸ்லேஷத்தையும், அகிலவஸ்து வ்யாபகத்வத்தையும், விலக்ஷணவிக்ரஹயோகத்தையும், விரோதிநியமக யோக்யதையையும், அதிஸயித்வைவலக்ஷண்யத்தையு மதுஸந்தித்து ஏவம்விஸிஷ்டனான நீ உன்வடிவை என்னுடைய கண்ணுக்கிலக்காப்படி காட்டியருளவேண்டுமென்று அபிநிவேஸாதீஸயத்தாலே அத்யந்தமார்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார். இந்தப்ராய் விஷயத்தில் அபிநிவேஸக்ருதையானவார்த்தையிறே ஆர்யணேந்திரகணை வதிகாரிக்கு வ்ஸேஷணம்.

ஈ ; அவ ;—“எங்குச்சென்றாக்கிலுங்கண்டு” என்றும், “வானவர்கோணைக்கண்டு” என்றும், தூதுபோகச்சொன்னார், அவைபோகமாட்டாதபடி தம்முடைய ஆர்த்தத்வவியாலேயழித்தார். “மரங்களுமிரங்கும்” என்று அசேதநங்களிரங்காதின்றல், சிறிது சைதந்யமுடையபக்ஷிக ளழியக்கேட்கவேண்டாவிதே. “ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போலுருகாநிற்பர் நீராய்” என்றது தூதரையொழியவன்றிறே; தம்பரிஸரத்தில் கால்நடைதந்து போவாரில்லையே; அசேதநங்களுங்கூட வழிகிறவிடத்தில் பரமசேதநனாவனுக்குச் சொல்லவேண்டுமோவென்றுபார்த்து தம்மிடற்றேறசையையிட்டு அழைத்துக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்.

தமக்கு ஆர்த்தத்வவிகிடக்க வேறொருவர் போகவேண்டும்படியாயிருந்ததோ? கலங்காப்பெருநகரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் தரிக்கவொண்ணாதபடி கால்குலைந்துவரும்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

சுடு; அவ;—முதற்பாட்டு. ஜகதாசாரனாயிருக்கிற படியைக் காட்டித் தந்தோமிதேயென்ன, அதுபோராது. அஸாதாரணமான வடிவைக் காணவேணுமென்கிறார்.

நீராய்நிலனாய்த்தீயாய்க் காலாய்நெடுவானாய் *

சீரார்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயனனாய் *

கூராராழிவெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால்வாராய் *

ஒருநாள்மண்ணும் விண்ணும்மகிழுவே. (க)

ப—முதற்பாட்டில் அகிலஜகதாசாரனாய் நிற்கிற நீ உன்ன ஸாதாரண சிவநந்தோடேவந்து முகம் காட்டவேணு மென்கிறார்.

நீராய்—(க) “சுவனவஸஸஜ-டா டுள்” என்று சொல்லப்பட்ட

ப்ராத்தியத்தையுடைய நீரும் நிலனாய்—அநீரின் கார்யமான ப்ருதி வியும் தீயாய்—உபயகாரணமாய் சாந்தோக்ய ஸித்தப்ராத்தியத்தையுடைய அக் ரியும்

காலாய்—தக்காரண மனவாயுவும் நெடுவானாய்—இந்த பூத்சதுஷ்டய ப்ரா தாநமாய் மஹாவகாஸமான ஆகா ஸமுமாகித ஸமஷ்டியைஸ்ருஷ் மத்து அநுப்ரவேஸித்து ததாத் மகனாய்,

சீரார்—(க) “ஸ-டுய-டா-வ-டூ-ஸி ஸளயா-தாயயா-வ-டுவ-டூ-டூ-ய-தூ-ஸ-லீயா-சந்த்ரம-ஸௌதாதயதாபூர்வமகல்பயத்” என்கிறபடியே வ்யவ்ஹிதஸ்ருஷ் டிக்குப்ரதாநபூதாய் இரண்டு சுடர்களாய்—உவ்-ணுநுவ்-ண ப்ரகாஸத்தாலே உபகாரகரான சந் த்ரஸ-லீயர்களும்

சிவனாய்—(தத்தத்ஸம்ஹார ஸ்ருஷ்டி-களுக்குக்கடவருத்ரனும் அயனனாய்—ப்ராஹ்மாவும் ப்ரகாரமாய் படி தத்தத்நத்ராத்மாவானவனே! கூரார்—(இந்த ஸாதாரணகாரத்தை யொழிய) ஆஸ்ரிதவீரோதநிரஸ நத்தில் கூர்மையையுடைய ஆழி—திருவாழியையும் வெண்—ஆஸ்ரிதர்க் கருபாவ்யமானபரி ஸூ-த்தமான வர்ணத்தையுடைய சங்கு—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தி—ஏந்தி

மண்ணும்—“ஒருவர்க்கு ஒருவனுபக ரிக்கும்படியே” என்று பூம்புப லக்ஷிதமான லீலாவீபூதியோடு விண்ணும்—பாமவ்யோமஸப்த வாச்ய மான நித்யவீபூதியோடு வாசியற மகிழ—உகக்கும்படி கொடியேன்பால்—அஸாதாரணவே ஷத்தைக் காட்டவேணுமென்று நிர்ப்பந்திக்கும் கொடுமையையு டைய வென்பக்கலிலே ஒருநாள்—ஒருநாளாகிலும் வாராய்—நடந்துவரவேணும். (க)

ஆறு ;—ப்ராஹ்மாத்ரி பிரிவினாந்த ஸர்வஜந்து ஸத்பாவார்த்த மாக அவற்றுக்கு ஆத்மதயா அவஸ்த்திததைப், அவற்றுக்கு பிபா ஸாத்ரி நிவ்ருத்திதொடங்கி தமோதிரஸைபர்யந்தமான உபகாரத் தைப் பண்ணுகைக்காக ஸலிலாத்யபர்யந்த பதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மபூகனாயிருந்த பரமகாருணிகனே ! உன்னைக்காணப்பெற்றதே கூப்பிடுகிற வென்னுடைய வார்த்தஸ்வரத்தைக்கேட்டு இவ்வண் டாந்தர்வர்த்திகளான வரத்தமாக்களும் திருநாட்டிலுள்ள திவ்யபுரு ஷர்களுமடைய முடியக்கிடாய்ப்புகுகிறது. ஆதலால் உன்னுடைய லீலோபகரணமும் போகோபகரணமும் மகிழும்படி கூராராழி வெண்சங்கேந்தின வழிகோடே உன்னுடைய விபூதி ரெயஸ்லாம் துற ந்து தளரும்படிக் கூப்பிடுகிற கொடியேன்பால் ஒருநாளாகிலும் வாராயென்று கூப்பிடுகிறார்.

(க)

ஈடு ; அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. வாராயென்று நிர்ப்பந்தித் தல்லகாணும் நம்மைக்காண்பது. உம்மையொரு தேஸுவிஸேஷத் திலே யழைத்துக்காணும் காட்டுவதென்ன, அவ்வடிவு தன்னையே இங்கே கொடுவந்து இதரஸஜாதீய மாக்கிக்காட்டிற்றிலேபோ வென் கிறார்.

மண்ணும்விண்ணும்மகிழக் குறளாய்வலங்காட்டி *

மண்ணும்விண்ணுங்கொண்ட மாயவம்மாளே *

நண்ணியுணைநான்கண் டுகந்துகூத்தாட *

நண்ணியொருநாள் ஞாலத்துடேநடவாயே.

(உ)

ப.—அநந்தரம், மஹாபலிக்கு உன்னழைக்காட்டி அகிலலோக த்நையும் அந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்ட வாஸ்யஸூக்தியையுடைய நீ நான் கண்டுக்கும் படி இந்தவிடத்திலே வரவேணுமென்கிறார்.

மண்ணும்—பூமியும்

விண்ணும்—ஊர்த்தவலோகமும்

மகிழ—உகக்கும்படியாக

குறளாய்—பெரியவடிவைச்சிறுக்கின

வாமநாயு

வலம்—அர்த்தித்தவநந்தரம் கையிலே

ரீர் விழுந்தவாறேவளர்ந்து ஸர்வ

ஸத்தியோகத்தை

காட்டி—ப்ரகாஸிப்பித்து

மண்ணும்—பூமியையும்

விண்ணும்—ஊர்த்தவலோகத்தையும்

கொண்ட—அளந்துகொண்ட

மாயம்—ஆஸ்யஸூக்தித்யை

யுடைய

அப்மானே—ஸ்வாமியானவனே

திருவாய்மொழி, கூ-ப, கூ-தி, நட-பா, ஞாலத்தூடேவ் யாக்யாநம். 151

உனை—ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்குப் ப்ர காஸரிப்பித்த வடிவழகையுடைய வண்ணை	உகந்து—ப்ரீதனும் கூத்தாட—கூத்தாடும்படியாக
நான்—கண்டல்லது நிற்கமாட்டாதசா பல்யத்தையுடைய நான்	நண்ணி—யஜ்ஞவாடத்திலேவந்தாப் போலே நீதானேவந்து கிட்டி.
நண்ணி—அந்த வடிவழகோடேகிட்டி	ஒருநாள்—எனக்காகவும் ஒருநாள்
கண்டு—மாநஸஸாக்ஷாத்கார மன்றியே கண்ணலேகண்டு	ஞாலத்தூடே—பூமியிலே நடவாய்—நடந்துவரவேணும். (உ)

ஆறு ;—(மண்ணும்) ப்ரீவாமநனய்வந்து பிறந்தருளி உன்னு
டைய நிரவதிகஸௌந்தர்யமாகிற பலத்தாலே மஹாபலியைஜயி
த்து லோகங்களைக் கொண்டருளிற்று, இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திக
ளான வாத்மாக்களும் திருநாட்டிலுள்ள திவ்யபுருஷர்களும் ப்ரீத
ராகைக்கன்றோ? ஆதலால் அவர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக
ஸோகாகத்தி கர்ஸிதமான வென்னுடைய காத்ரங்களாலே உன்னை
ஸ்பர்ஸித்து உன்னழகையும் உன் நடையையும் கண்ணலேகண்
டுகந்து அந்த ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே நான் கூத்தாடும்படி வந்து ஒரு
நாள் ஞாலத்தூடே நடவாயென்கிறார். (உ)

ஈடு ; அவ ;—மூன்றும்பாட்டு. ஜகதாசாரான வடிவுகாட்டி
னது எனக்குப்போராது, அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தைக் கொடு
வந்து காட்டவேணுமென்றார், அது உமக்குக்காட்டுவது ஒரு
தேஸஹிஸேஷத்தே கொடுபோய்க் காணுமென்ன, அது தன்னை
இங்கே கொண்டுவந்து இதரஸஜாதீயமாக்கிக் காட்டிற்றிலையோ
வென்றார். அது ஒருநாள் சற்றுப்போது காட்டாறுபெருகினைப்
போலே செய்தோமென்ன, அது காதாசித்தமென்ன வெண்ணைத
படி யுகந்தோறும் ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கை
உனக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்க, நான் நோவுபடக்கடவேணோ வென்
கிறார்.

ஞாலத்தூடேநடந்து நின்றும் கிடந்திருந்தும் *

சாலப்பலநாளுகந்தோ றுயிர்கள்காப்பானே *

கோலத்திருமாமகனோ டுன்னைக்கூடாதே *

சாலப்பலநாளடியே னின்னம்தளர்வேனோ? (ந)

—அநந்தரம், அகிலப்ரகாரத்தாலும் ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணர்த்தமான வ்யா
த்யுடையவண்ணை ஸஹதர்மசாரிணியான லக்ஷ்மியோடேகூட வதுபவி
இங்ஙனே யுள்ளதனையும் தளரக்கடவேணோ வென்கிறார்.

152 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, ந-பா, ஞாலத்தூடே வ்யாக்யாநம்.

உகந்தோறும்—யுகந்தோறும்

ஞாலத்தூடே—பூமியிலே அவதரித்து
நடந்தும்—(க) “உவாராவஸு-பா

தயெ - சசாரவஸுதாதலே”

என்று நடந்தருளியும்

நின்றும்—(உ) “சுவஷ ஹிவ திஷ்ட-

ஷ்டம் டிஷ்டஸ-பந-பா-புஜி-

த்ய - அவஷ்டப்யசதிஷ்டங்கம்

ததர்ஸததுநர்ஜிதம்” என்று வில்

லைக்கோத்துப்பிடித்து நின்றும்,

கிடந்தும்—(ங) “ஆ திஸிஸெரி

ஹொடிஸி - ப்ரகஸிஸ்யே

மஹோததே” என்று கடலுக்

கெதிரே ஒருகடல்கிடந்தாப்போ

லே கணவளர்ந்தருளியும்

இருந்தும்—(ச) “வாவரிஹு

ஸயஸி-பாதாவீதயாஸஹ

ராவவஃ - வவமாஸ்தேஸதர்

மாத்மாஸ்தயாஸஹராகவ:” என்

று பிராட்டியோடேகூட வினி

தாக வெழுந்தருளியிருந்தும்

சாலப்பலநாள்—(டு) “டிஸவஷ-பஸ

ஹஸு ராணி டிஸவஷ-பஸ

தாநிவ - தஸவர்தஸஹஸ்ரா

ணிதஸவர்தஸதாநிச” என்கிற

படியே அநேககாலம்

உயிர்கள்—ப்ராணிகளை

காப்பானே—ரக்ஷித்துக்கொண்டு போ

ருமவனே!

கோலம்—(சு) “விஹொடி-பஹொ

ந-பா-புவா-ஹெகரொ

தெ) ஷாநநஸுந-பு -

வஷ்டேணர்தேஹாநு ருபாம்வை

கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநாம்” என்

று நீகொண்ட வடிவுக்கீடானவா

பிரப்யத்தை யுடையளாய்க்கொ

ண்டவதரிக்கும்

திருமாமகளோடு—லக்ஷ்மியோடே

கூடியிருக்கிற

உன்னை—உன்னை

கூடாதே—கிட்டியநுபவியாதே

சாலப்பலநாள்—அநாதிகாலமிழங்க

வோபாதிமேலுள்ள காலமெல்

லாம்

அடியேன்—உறவறியாதிருக்கை யன்

றிக்கே உறவறியாதநாள்

இன்னம்—விஷயபரமாய் ருசியில்லா

திருக்கையன்றியே ருசிபிறங்க

பின்பும்

தளர்வேனோ—அருபவாலாபத்தாலே

நிபடங்கடவேனோ? (ந)

ஆறு;—(ஞாலத்தூடே) வாமநனாயும் சக்ரவர்த்தி திருமக

னாயும் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாயும் மற்றும் அஸங்க்பேயங்களான

திருவவதாரங்களைப்பண்ணி ஸகல மனுஜநயநவிஷயதாங்கதனய்,

அஸேஷமநோநயநஹாரி திவ்யசேஷத்தாநிசூர்வாணனாய்க்கொண்டு

ஸர்வாத்மாக்களையும் யுகந்தோறும் ரக்ஷித்தருளுகிற பரமகாருணி

களை! நீ பிராட்டியோடேகூட வெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை

(க) பா-ஆர-

(உ) ரா-கி-கக-உரு-

(ங) ரா-ய-உக-ந-

(ச) ரா-அயோ-கக-உ.

(டு) ரா-ப-க-கௌ-

(சு) வி-பு-க-கக-சு-

திருவாய்மொழி, சு-ப, சு தி, ச பா, தளர்ந்தும் வ்யாக்யாநம். 153

யும் உன்னமுதையும் உன்னுடைய திவ்யசேஷத்தங்களையும் நானொருத்தனும் ஸர்வகாலமும் காணப்பெறுதே தளருமித்தனையோ மவன்கிறார். (ந)

ஈடு ; அவ ;—நாலாம்பாட்டு. தளரக் கடவிரல்லீர் ; உம்முடைய தளர்த்தி பரிஹரிக்கக்கடவோம், ஆனாலும் ப்ரதிபந்தகம் கனத்திராநின்றது காணுமென்ன, ஓம். அப்படியே சுகடாஸுரனிலுங்காட்டில் வலியுதிதே என்னுடைய விரோதியென்கிறார். உன்கால் கண்டபோதே போகாதோ வென்கிறார். ‘அடிபடிற்செய்வதென்’ என்று சும்மெனாதே கைவிட்டோடுமிதே.

தளர்ந்தும்முறிந்தும் சுகடவசுரருடல்வேறா *
பிளந்துவீயத்திருக்காலாண்ட பெருமானே *
கிளர்ந்துபிரமன்சிவனிந்திரன் விண்ணவாசுழி *
விளங்கவொருநாள் காணவாராய்விண்மீதே. (ச)

ப — அநந்தரம் ப்ரபலமான சுகடாஸுரனை நிரஸித்த நீ வருகைக்கு விரோதியுண்டாகிலும் அத்தைப்போக்கி நான்காணும்படி வரவேணுமென்கிறார்.

சுகடவசுரர்—சுகடாஸுரனுடைய

உடல்—உடலானது

தளர்ந்தும்—கோப்புக்குலந்தும்

முறிந்தும்—நடுவே முறிந்தும்

வேறா—வேறும்படி

பிளந்து—பிளந்து

வீய—உருமாயும்படியாக

திருக்கால்—திருவடியை

ஆண்ட—கார்யங்கொண்ட

பெருமானே—ஸ்வாமியானவனே !

கிளர்ந்து—தங்களிஸ்வராபிமாநத்தைப்

பொகட்டு ஸாதரமாக

வாய்க்குந்தராய்

பிரமன்—ப்ரஹ்மாவும்

சிவன்—ருக்ரனும்

இந்திரன்—இந்திரனும்

விண்ணவர்—தேவர்களும்

சூழ—சூழ்ந்து ஸேவிக்க

விளங்க—அவர்களுக்கு நாயகனான

வெளஜ்ஜவல்யம் தோன்றும்

படி ஸ்ரீ கஜேந்த்ராத்மனாக

கு வந்தாப்போலே

ஒருநாள்—ஒருநாள்

விண்மீது—ஆகாசத்தின்மேலே

காண்—கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி

வாராய்—வரவேணும். (ச)

ஆற ;—(தளர்ந்தும்) சுகடாஸுரநிரஸநம் பண்ணினாப்போலே உன்னைக்காண்கைக்கு விரோதிபான வென்பக்கலுள்ள பாபங்களை நிஸ்பேஷமாக நீயே நிரஸித்தருளி மதுஜ்ஜீவநார்த்தமாக வெழுந்தருளுகிறபடியைக் கண்டு ப்ரஹ்ருஷ்டரான சதுர்முகபஸுபதி ப்ரப்ருதிஸமஸ்தஸுரகண பரிவ்ருதனுப் புகபதுதித்திரகரஸாத

154 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, ரு-பா, விண்மீது வ்யாக்யாநம்.

ஸஹஸ்ரதேஜஸ் ஸத்ருஸமான வன்னுடைய திருமேனியில் தேஜஸ் ஸாலே ஸகலலோகங்களும் விளங்கும்படி ஸ்ரீகஜேத்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினாப்போலே ஒருநாள் காணவாராய் விண்மீதே யென்று கூப்பிடுகிறார். (ச)

ஈடு; அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வத்ரஸந்நிஹிதஸ்ய என் றுருதயத்திலும் ஸ்பஷ்டமாகப் ப்ரகாஸித்து வைத்து என்கண்ணு க்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் நான் தளரேனோவென்கிறார்.

விண்மீதுருப்பாய்மலைமேல் நிற்பாய்கடல்சேர்ப்பாய் *
மண்மீதுழல்வாயிவற்று ளெங்கும்மறைந்தறைவாய் *
எண்மீதியன்றபுறவண்டத்தா யெனதாவி *
உள்மீதாடியுருக்காட்டாதே யொளிப்பாபோ. (ரு)

ப.—அந்தரம் பாத்வாத்யவஸ்த்தாபஞ்சகத்தாலும் ஆஸ்ரிக்கர யநுப விப்பிக்கிறீ, என்நெஞ்சிலே ப்ரகாசிப்பித்து உன்வடிவைக் காட்டாதே மறை க்கலாமோ வென்கிறார்.

விண்மீது—நித்யாஸ்ரிதர்க்கு அநுபாவ்
யனாய்க்கொண்டு மேன்மைக்
கெல்லையான பாமபதத்திலே
இருப்பாய்—ஸர்வஸ்மாத்தபராயக்
கொண்டு இருக்குமவனாய்
மலைமேல்—தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடு
க்கைக்காக நீர்மைக்கெல்லை
நிலமான திருமலையிலே
நிற்பாய்—அர்ச்சாருபேண நிற்குமவ
னாய்
கடல்—ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயணி
யருகைக்காகத் திருப்பாற்
கடலிலே
சேர்ப்பாய்—அநிருத்தஞ்ஞேண வ்யூ
ஹித்துக் கண்வளர்ந்தருளு
மவனாய்
மண்மீது—அளவிலிகளானாை அழ
காலே வஸீகரிக்கைக்காக
ராமக்ருஷ்ணை விபவ
ருபேண பூமியிலே அவ
தரித்து

உழல்வாய்—அங்குள்ளாரோடு ஸஜா
தீயனாய் ஸஞ்சரிக்குமவனாய்
இவற்றுள்—இஜ்ஜகத்தில்
எங்கும்—ஸமஸ்தபதார்த்தங்களிலும்
மறைந்து—அந்தராத்தம்பூதனாய் இந்த்ரி
யகோசரன்னறியே
உறைவாய்—வர்த்திப்பானாய்
எண்மீது—ஸங்க்கையக்குமேலே
இயன்ற—போகக்கடவதான
புறம்—புறம்புண்டான
அண்டத்தாய்—அண்டங்களிலு முள
னான நீ
எனது—என்னுடைய
ஆவி—ப்ராணஸ்ரமமான நெஞ்சக்
குள்ளே
உள்மீதாடி—மிகவும் நடையாடிவிட்டு
உரு—வடிவை
காட்டாதே—கண்ணுக்கிலக்காக்காதே
ஒளிப்பாயோ—மறைக்கக்கட
வையோ? (ரு)

திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, பாயோரடி வ்யாக்யாநம். 155

ஆறு ;—(விண்மீது) திருநாட்டிலும் திருமலையிலும் திருப் பாற்கடலிலும் மற்றும் பூமியிலுள்ள திருநகரிகளிலும் இவற்றிலும் அண்டார்தர்வர்த்திகளான ஸ்தாவரஜங்கமாத்மக ஸர்வவஸ்துக் களிலும், அஸங்க்யேயமான அண்டார்தாங்களினுள்ளும் என்னுத் மாவினுள்ளும் எங்கும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஸந்திஹிதனாயிருந்து வைத்து எனக்கொருத்தனுக்கும் உன்திருவடிவைக் காட்டாமொளிக்கவோ பார்த்தருளிற்றென்கிறார். (ரு)

ஈடு; அவ ;—ஆறும்பாட்டு, உம்முடைய வபேகிதம் செய்யக் கடவோம். அதிலொரு குறையில்லை. ஆனாலும் பாயோஜநம் உம்ம தானபின்பு நீரும் சிலயத்தம் பண்ணவேணுங் காணுமென்ன, இந்த ம்யாதை என்று துடங்கிக் கட்டிற்றென்கிறார். அன்றியே காண்கைக்குத் தாம் அயோக்யரென்று உபேகித்தானாக நினைத்து, யோக்ய தாயோக்யதை பாராதே எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளைவைத்த வுன்னலே யிழக்கப்படுவாருண்டோ வென்கிறாராகவுமாம்.

பாயோரடிவைத்ததன்கீழ் பரவைநிலமெல்லாம் *

தாயோரடியாலெல்லாவுலகும் தடவந்தமாயோன் *

உன்னைக்காண்பான் வருந்தியெனைநாளும் *

தியோடுன்சேர் மெழுகாயுலகில்திரிவேனோ? (சு)

ப — அநந்தரம் யோக்யாயோக்ய விபாகமில்லாதபடி அஸேஷஸம்ஸ்லேஷஸ்வபாவஞ்ஞ வுன்னைக்காணவேணுமென்று அக்ரிஸகாஸத்தில் மெழுகு போலே ரிசிலஞய்த் திரியக்கடவேனென்கிறார்.

ஓரடி—ஒருதிருவடியை

பாய்—பாப்பி

வைத்து—வைத்து

அதன்கீழ்—அதன்கீழேயாம்படி

பாவை—ஸஸமுத்தரையான

நிலமெல்லாம்—ஸகலபூமியையும்

தாய்—தாவி

ஓரடியால்—மற்றையொரு திருவடி

யால்

உலகு — ஊர்த்தவலோகம்

எல்லாம்—எல்லாவற்றையும்

தடவந்த—மேலேதடவின

மாயோன்—ஆஸ்ரச்யபுத்தனே !

உன்னை—உன்னை

காண்பான்—காணவேணுமென்று

எனைநாளும்—எல்லாக்காலத்திலும்

வருந்தி—கலேஸித்து

தியோடு—தியோடே

உடன்—கிட்ட

சேர்—சேர்ந்த

மெழுகாய்—மெழுகின் எவ்வாவத்தை

யுடையேனும்

156 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, எ-பா, உலகில் வ்யாக்யாரம்.

உலகில்—நாட்டிலே

திரிவேணு—முடியவும்பெறுதே

ஸத்திரமாயிருக்கவும்பெறுதே

அலமாக்கக்கடவேணு ?

தடவருதல்—உள்ளேவளைத்துக்

கொள்ளுகலுமாம். (சு)

ஆறு ;—(பாயேராடிவைத்து) என்னை உன்திருவடிகளிலே சேர்க்கவேணுமென்று லோகவிக்ரமண வ்யாஜத்தாலே விலையில்லாததொரு ரத்தம் கெடுத்ததேடுவாரைப்போலே பெரியவருத்தத்தோடே உன்திருவடியாலே என்னைத்தேடிக்கொண்டு திரிந்த உன்னைநான் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு (சு) “எங்குற்றாயெம் பெருமான்” என்று வருந்தித்தேடிக்காணப் பெறுதே ஸோகாக்ரியாலே தீயோடுடன்சேர் மெழுகுபோலே தஹ்யமானதும் இவ்வுலகத்திலே நானுள்ளதனையும் திரியுமத்தனையோ வென்கிறார். (சு)

சுடு; அவ;—ஏழாம்பாட்டு. உலகில் திரிவேணு வென்கிறவுறைப்பாலுண்டான ஸ்வாதந்தர்யம் உம்முடையதலையிலே கிடந்ததேயென்ன, ஸாதகமும் ஸாதகரும் த்வததீநமானபின்பு, இவ்வாற்றாமை எனக்கு ஸ்வரூபமாயந்வயிக்கு மித்தனையன்றோ வென்கிறார். அன்றியே பேறு உம்மதானபின்பு நீறும் சிறிதுயத்கம்பண்ணவேணுங்காணுமென்ன, ஸர்வமும் த்வததீநமாயிருக்க அதுக்குப்புறம்போ நான் என்கார்யம் செய்கைக்கென்கிறாராகவுமாம்.

உலகில்திரியும்கரும கதியாயுலகமாய் *

உலகுக்கேயோருயிருமானப் புறவண்டத்து *

அலகிற்பொலிந்த திசைபத்தாயவருவேயோ *

அலகிற்பொலிந்த வறிவிலேனுக்கருளாயே.

(எ)

ப — அந்தரம் கர்ச்சுரு க்ரியாஸூபமான லௌகிக ஸமஸ்தவஸ்துவக்குமந்தராத்மபூதனுடைய, உன்னைப்பாபிக்க விரகறியாத வெனக்கு க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

உலகில்—லோகத்தல்

திரியும்—வ்யாபரிக்கிற

கருமம்—கார்யஸூபமான

சுதி—உபாயங்களுக்கு

ஆய்—நிர்வாஹகருய்

உலகம்—அவ்வுபாயகர்த்தாக்களான

லௌகிகாதிகாரிகளுக்கு

ஆய்—அந்தராத்மதயாநின்றுப் பரவர்த்த

த்கருய்

உலகுக்கு—(இப்படி பரவர்த்தகத்வ

மாத்திரயன்றியே) ஸர்வ

லோகங்களுக்கும்

(சு) திருநெடு - சு.

திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, அ-பா, அறிவிலேன்வ்யாக்யாரம். 157

ஒருயிரும்—ஏகாத்வாயும்
ஆனாய்—நிற்பானாய்
புறவண்டத்து—அண்டாத்தபுறநீர்வர்த்
திகளாய்
அலகில் பொலிந்த—அஸங்க்யேய
ஸ்வரூபராய்
பத்து—(ஜ்ஞாநதர்மத்தாலே) பத்து
திசை—திக்கிலும்
ஆய—வ்யாப்தரான
அருவே—முத்தாத்மாக்களைப் பரகாரமா
கவுடையவனே !

அலகில் பொலிந்த—எண்ணிறந்த
அறிவிலேனுக்கு—அறிவுகேட்டை
யுடையேனாகையாலே உன்
னைப்பெற விரகறியாத
வெனக்கு
அருளாய்—ஸாதநமும் நீயேயாய் பல
மும் நீயேயாம்படி க்ருபை
பண்ணி யருளவேணும்
'ஓ' என்கிறவசை ஆர்த்தி
யால்வந்த கூப்பிட்டைக்
காட்டுகிறது, (எ)

ஆறு ;—(உலகில்திரியும்) ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநத்
வேர அதுஷ்டமயமாநமாயிருந்த யாகாதி ஸர்வகிரியைகளும், அந்த
க்ரியாதுஷ்டாநாநு குணமானலோகமும், அந்த லோகத்திலே வர்த்
தமாநராய் க்ரியாதுஷ்டாதாக்களானவாத்மாக்களும்; அண்டாந்தர்ப்
புறநீர்வர்த்தமாநராய் கர்மபிரஸங்குசித ஜ்ஞாநராய் அஸங்க்யேய
ராயிருந்த முத்தாத்மாக்களும் இதெல்லாம் உன்ஸங்கல்பாயத்தமன்
றோ? ஆதலால் என்னாலொருசெயலில்லை. த்வத்தர்ஸநோபாய
விஷயஜ்ஞாந கந்தமின்றியேயிருக்கிற வெனக்கு உன்னுடைய நிர
வதிக் க்ருபையாலே உன்னைக்காட்டியருளா யென்கிறார். (எ)

சுடே; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு. அருளாயென்ற வாயோடேவந்
தருளக்கண்டிலர். தன்பக்கல் நின்றும் பிரித்தென்னைக் கைவிடப்
பார்த்தானாகாதே யென்கிறார்.

அறிவிலேனுக்கருளா யறிவாருயிரானாய் *
வெறிகொள்சோதிமூர்த்தி யடியேன்நெடுமாலே *
கிறிசெய்தென்னைப் புறத்திட்டின்னம்கெடுப்பாயோ *
பிறிதெரன்றறியாவடியேனா விதிகைக்கவே. (அ)

ப.—அநத்தாம் தேஜோமய விக்ரஹத்தை யுடைய நீ அவ்வடிவை எனக்
கநுபவிப்பியாதே ஸாம்ஸாரிக விஷயங்களிலே தள்ளி இன்னம் கெடுக்கத்
தேடுகிறாயோ வென்கிறார்.

138 திருவாய்மொழி, சு-ப, கூ-தி, அ-பா, அறிவிலேன் வ்யாக்யானம்.

அறிவார்--அறிவுடையாரான விலக்கு	அறியா--அறியாதே
ணர்க்கு	அடியேன்--நீ இட்டவழக்கான ஸ்வ
உயிரானும்--தாரகனும்	ருபத்தை யுடையேனான
வெறிகொள்--அவர்களை தரிப்பிக்கும்	வென்னுடைய
படியான ஸர்வகந்தமாய்	ஆவி--நெஞ்சு
சோதி--தேஜோமயமாயுள்ள	தினைக்க--கலங்கும்படியாக
மூர்த்தி--திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடைய	கிறிசெய்து--விரகாலே ருசியை
றைய	ஜநிப்பித்து
அடியேன்--உனக்கே அந்நயர்ஹனும்	என்னை--அதுக்கீடான வநுபவம்
படி என்னைப்பண்ணி உன்பக்க	தாராதே வடிவழகில் வாசியறிந்த
விலே சபலனும்படி பண்ணின	வென்னை
நெமொலே--அதிசயித் வ்யாமோஹக்	புறத்து--பாஹ்யவிஷயங்களிலே
தை யுடையனானவனே	இட்டு--அகப்படுத்தி
அறிவிலேனுக்கு--அந்தவடிவை யநு	இன்னம்--அநாதிகால மிழந்ததுபோ
பவிக்கைக்கு விரகறியாத	ராமல் அபிநிவேசம் பிறந்த
வெனக்கு	வின்றும்
அருளாய்--உன்க்ருபையாலே அநுப	கெடுப்பாயோ--கெடுக்கத்தேடி
விப்பித்தருளவேணும்	கிறாயோ
பிறிது--அங்ஙனன்றியே உன்னை	“வெறிகொள் } கண்வெறியோடும்
யொழிய	சோதி” என்று } படி மிக்ககேஜஸ்
ஒன்று--கத்யந்தரம்	ஸென்றுமாம் (அ)

ஆரூ ;--(அறிவிலேனுக்கு) என்னை யுள்ளபடி யறிவார்த்
கன்றோ நான் என்னைக் காட்டிக்கொடுப்பதென்னில் ; த்வதேகாத்ம
தாரணராகையாலே அவர்களுக்கு உன்னைக்காட்டிக் கொடுக்கை
ப்ராப்தம். அறிவிலேனுக்குச் செய்தருளுகையன்றோ குணமாவது.
ஆதலால் உன்னுடைய நிரதிசயௌஜ்ஜவல்ப ஸௌந்தர்ய ஸௌ
குமார்யாத்யபரிமிதோ தாரகுண ஸாகரமான உன் திருமேனியை
கேவலம் உன்க்ருபையாலே எனக்குக்காட்டி யருளவேணுமென்
றபேக்ஷிக்க, ததுத்தாசுக்ஷணத்திலே செய்தருளக்காணுமையாலே
அதிமாத்தாபீதராய், நெடுங்காலமெல்லா முன்னைக்நாணப் பெறுதே
விலீர்ணனும்படி எனக்கரியனான நீ உன் திருவடிகளல்லது மற்றொரு
ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமில்லை யென்றிருக்கிற விவ்வறிவும்கூடக் கல
ங்கும்படி உன்னைக்காட்டாதே என்னைவஞ்சித்து ஸந்தாதிவிஷயங்

திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, ஆவிதிசைக்க வ்யாக்யாரம். 159

களைக்காட்டி என்னை யின்னம் கெடுக்கவோ பார்த்தருளிற் மென்கிறார். (அ)

ஈடு ; அவ ; —ஒன்பதாம்பாட்டு. உம்மை இங்குக்கெடுத்ததென்னென்ன, கண்டகாட்சியிலே இழுத்துக்கொள்ளக் கடவதான விஷயங்கள் பரிமாறுகிற விடத்தே வைத்தாயாகில் இனிக்கெடுக்கையென்றொன்றுண்டோ வென்கிறார். என்னை இங்கேவைத்தபோதே குழியைக்கல்லி மண்ணையிட்டமுக்கப் பார்த்தாயன்றோ வென்கிறார் (க) “தாநஹம்விஷதஃ சுராராந ஸம்ஸாரேஷுநராதமார் | கூபிபாமி” என்னும்படியே.

ஆவிதிசைக்கவைவர்குமைக்கும்சிறிற்சிறிற் பம் *

பாவியேனைப்பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ *

தாவியையம்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே *

கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னம்குறுகாதோ. (க)

ப.—அநந்தாம் உனக்கு வதேயமான விஷயேந்தரியங்கள் நடையாடுகிற தேசத்திலே வைத்து என்னைமுடிக்கத் தேடுகிறாயோ ? உன்திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொள்ளுங்காலம் அணித்தாகாதோ வென்கிறார்.

ஆவி—நெஞ்சு

திசைக்க—கலங்கும்படியாக

ஐவர்—ஐந்திந்தரியங்களும்

குமைக்கும்—தாதாவென்று பீடிக்கிற

சிறு—அல்பஸாரமான

இன்பம்—விஷயஸாரஸ்யத்தை

பல—பஹுமுகமாக

காட்டி—பரகாஸிப்பித்து

நீ—இவற்றைக்கழிக்கவல்லஸக்தியை

யுடைய நீ

பாவியேனை—நிரதிஸ்யாந்த யோக்ய

ஸ்ய வைத்து நித்யதுக்க தேஸத்

திலே வர்த்திக்கும்படி பாபியான

வென்னை

படுப்பாயோ—முடிக்கநினைக்கிறாயோ;

வையம்—பூமியை

தாவி—அநந்தாரஹையாம்படி அளந்து

கொண்ட—கொண்ட

கடம்—நிரதிஸ்யபோக்யமான

தாமரைகட்கு—திருவடித்தாமரைகளி

லே நானவயிக்கும்படி

கூவிக்கொள்ளும்—என்னையழைத்

துக்கொள்ளும்

காலம்—காலம்

இன்னம்—விஷயாந்தரதர்ஸநம் விநா

ஸஹேது யென்னுமவஸ்த்தை

பிரந்தவளவிலும்

குறுகாதோ—குறுகாதோ

(க)

160 திருவாய்மொழி.க-ப,க-தி,க-பா, குறுகாரீளா வ்யாக்யாநம்.

சூரு ;—(ஆவிதிகைக்க) ஸப்தாதிவிஷய ஸுகம் புருஷார்த்த மன்றோ. அத்தை அநர்த்தரூபமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில், ஜ்ஞாநஸ்கலஹேதுவாய் துக்கபஹுளமாய் அத்தயல்பமாய் அத்தயந் தமஸ்த்திரமாயிருக்கையாலே வைஷயிகஸுகம் அபுருஷார்த்தமா கையாலே அந்தவிஷயங்களைக் காட்டி உன்னையிழப்பித்து என்னைத் தரைப்படுத்தாதே, லோகமெல்லாம் நிறையும்படி மலர்ந்தவுன் திரு வடிகளாகிற தாமரைத் தடாகத்திலே என்னைவாங்கி யருளாயென் றபேஷிக்க அப்போதே செய்தருளாமையாலே அக்காலம்வந்தால் செய்கிறோமென்றானுக்கொண்டு அக்காலம் இக்காலமெல்லாம் முடிந்தாலும் வரக்கடவதன்றோவென்று கூப்பிடுகிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. “ ஐஸ்வர்யாதிகள் அல்பாஸ்த் திரங்கள் ” என்று வேண்டாவென்கிறீராகில், அவ்வளவன்றிறே அநந்தமுமாய்ஸ்த்திரமுமா யிருக்குமிறே ஆத்மாநுபவம். அத்தை யநுபவித்தாலோவென்ன, நீசொன்னது உபபத்தியாகில் செய்ய லாயிற்று. அவை அல்பம் அஸ்த்திரம் என்றவிடம் ஸ்வரூபகதநம் பண்ணினேனத்தனை, உன்னுடைய போக்யதைபைச் சொல்லிற் றும் ஸ்வபாவமிருந்தபடி சொன்னேனத்தனை. அதுதிது என்றுவிட் டும் இதுநன்று என்று பற்றுகிறேனுமல்லேன்; உன்னைப்பற்றிற்றும் நீயாகையாலே; அவற்றை விட்டதும் நீயல்லாமையாலேயென்கிறார். வகுத்தவிஷயத்திலே குணஸௌந்தர்யாதிகளு முண்டாகப்பெற் றேணித்தனை.

குறுகாரீளாவிறுதிகூடா வெணையூழி *

சிறுகாபெருகாவளவிவின்பம் சேர்ந்தாலும் *

மறுகாவின்றிமாயோ னுனக்கேயாளாகும் *

சிறுகாலத்தைபுறுமோ வந்தோதெரியிலே.

(கஉ)

ப — அநந்தம் விலகிணமான வாத்தாந்தாநுபவ லாபமுமீ, அதிஸயித வைலகிணயத்தை யுடைய வுனக்கு ஸேஷமாயிருக்கு மல்காலத்துக்கு ஸத் ரூபமோ வென்கிறார்.

குறுகாரீளா—ஸ்வரூபகதமான ஸங்

கூடா—இன்றியே

கோசவிகாஸமின்றியே

எனையூழி—நித்யமாகையாலே ஸர்வ

இறுதி—முடிவும்

காலத்திலும்

சிறுகாபெருகா—கூயவ்ருத்திகளு	உனக்கே—உனக்கே
மின்றியே யிருக்கிற	ஆளாகும்—அடியேனாகக்கொண்டு
அளவில்—ஸ்வபாவத:பரிச்சேதாஹித	ஸோஷத்வாஸத்தை
மான	யநுபவிக்குற
இன்பம்—ஆத்மாநந்தம்	சிறுகாலத்தை—அத்யல்பகாலத்தை
சேர்ந்தாலும்—ஒபற்றாலும்	அந்தோ—ஐயோ
மாயோன்—அல்பகாலாநுபவமும்	உறுமோ—ஒக்கவற்றோ ?
அதிஸயிதவிலகூணமாம்படி	அந்தோவென்று—ஒவ்வாதென்று
யான வாஸ்சர்யத்தை	சொல்லவேண்டிவதே யென்
யுடையவனே	னும் விஷாதத்தைக் காட்டு
தெரியில்—நிரூபித்துப்பார்க்கில்	கிறது. (கய)
மறுகாலின்றி—பின்னையொருகாலு	
மின்றியே	

ஆறா ;—(குறுகா) வைஷயிகஸூகம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமாயைவலே உமக்கபேக்ஷிதமன்றாகில், ப்ராசர்ய ஸ்திரத்வாத்யநேக குணயுக்தமான கேவலாத்மாநுபவலக்ஷண ஸூகத்தைப் ப்ராப்யமாகக் கொள்ளலாகாதோவென்னில் ; கேவலாத்மாநுபவஸூகம் துக்காஸம்பிர்நமாய் நித்யஸித்தமாய் நிரவதிகமாவது. த்வத்கைங்கர்யஸூகம் ஸ்ஷணிகமாய் அத்யல்பமாவது. ஆகிலும் அந்தவாத்மாநுபவஸூகம் ஒருதட்டும், இந்த கைங்கர்யஸூகம் ஒருதட்டிமாஸல், இத்தைக்கைவிட்டு அதைப்பற்றுமை உறுமென்றிருப்பாரோ வறிவுடையார், இப்பொருள் உபபாதநீயமோ ? அந்தவைஷயிகஸூகத்தினுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷகீர்த்தநம் பண்ணிற்று-அநபேக்ஷிதத்வதேஹதுவாகவன்று. ஸ்வரூபநிரூபணம் பண்ணினவித்தனை. வைஷயிகஸூகம் - அநபேக்ஷிதமாகைக்குதேஹது. த்வத்கைங்கர்ய வ்யகிரித்தமாகை ; ஆதலால் அந்தவைஷயிக ஸூகத்தையுடைய கைவல்பஸூகத்தையுமொழிய த்வதநர்யார்ஹ ஸோஷத்வரூபஸம்பத்தை எனக்குத்தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானைப் பார்த்தித்து முடிக்கிறார். (கய)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில் இப்பத்தும் கற்றவர்கள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அந்தரங்கக்கமராவ ரென்கிறார்.

162 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-திசு-பா, தெரிதல் வ்யாக்யாநம்.

தெரிதல்கினை தலெண்ணலாகாத் திருமாலுக்கு *
 உரியதொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்சடகோபன் *
 தெரியச்சொன்னவோராயிரத் துளிப்பத்தும் *
 உரியதொண்டராக்கு முலகமுண்டாற்கே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ப. -- அநந்தம், இத்திருவாய்மொழி தன்னோடவய முடையாரை ஸர்வ
 ரக்ஷணவனுக்கு அநந்தார்ஹ ஸேஷபூதராக்குமென்று பலத்தையருளிச்
 செய்கிறார்.

தெரிதல் -- ஸ்ரவணத்தாலே தெளிந்து	சடகோபன் -- ஆழ்வார்
நினைதல் -- ஸ்ரவணத்தாலே ப்ரதிஷ்டித	தெரிய -- பகவத்கைவலக்ஷணயத்தை
மாம்படி நினைத்து	யும் இதுகைவலக்ஷணயதையும்
எண்ணல் -- நிதியாஸநத்தாலே த்ரு	வ்யாக்யாநம்
வையான ஸ்ம்ருதியைப்	சொன்ன -- அருளிச்செய்த
பண்ணினாலும்	ஓராயிரத்துள் -- ஓராயிரத்துள்
ஆகா -- பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத	இப்பத்தும் -- இப்பத்தும் (அப்யஸித்)
திருமாலுக்கு -- ஸ்ரிய:பதியானவ	தவர்களை
இலக்கு	உலகமுண்டாற்கு -- ஸர்வரக்ஷணுக்கு
உரியதொண்டர் -- அநந்தார்ஹ ஸேஷ	உரியதொண்டர் -- அநந்தார்ஹ
பூதராளுக்கு	ஸேஷபூசர்
தொண்டர் -- ஸேஷபூதராளுக்கு	ஆக்கும் -- ஆக்கும்.
தொண்டன் -- ஸேஷபூதரான	இது -- கலித்துறை

(கக)

ஆறு; -- (தெரிதல்) விதிஸிவஸநகாதிசுருடைய ஸ்ரவணமநந
 நிதியாஸநங்களுக்கு அபூமிபாய் ஸ்ரிய:பதியாயிருந்த வெம்பெரு
 மாலுக்கு உரிய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்
 சொன்னவாயிரத்துள் கண்ணால் கண்டதிற்காட்டிலும் விஸதபாம்
 படிசொன்ன வித்திருவாய்மொழியை வல்லார்களை இத்திருவாய்
 மொழிதானே அவன் குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாம்படி
 பண்ணு மென்கிறார்.

(கக)

திருவாய்மொழி ஆறும்பத்து ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநங்கள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

பத்தாந்திருவாய்மொழி — உலகமுண்ட ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு;—(உலகமுண்ட பெருவாயா) இப்படி திருநாட்டிலே கேட்கும்படி கூப்பிட்டழைத்தும் அவனைக்காணப் பெருமையாலே, இனி இவனைக்காண்கைக்கு உபாயம் இவன் திருவடிகளை ஸரணம் புகுகைபோக்கி மற்றொன்றுமில்லையென்று பார்த்து, இவனுடைய காருண்யவாத்ஸல்யாதி குணங்களைப்பற்றாசாகச் சொல்லிக்கொண்டு பிராட்டி புருஷகாரமாக ஸர்வலோகஸரண்யான திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளைச் சரணம்புகுகுறர்.

ப.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்தமக்குப்பிறந்த ப்ரவண்யாதிஸயத் தாலே புருஷார்த்தவைவஸுண்ய நிபந்தநமான வார்த்திபிறந்து கூப்பிட்டவர், பலஸித்திக்கு ஸரண்யானை உன் திருவடிகளையொழிய வுபாயமில்லையென்று தியிட்டு, ஸரண்யத்வப்ரகாஸகமான அகிலஜகத்ரக்ஷணகாரத்தையும், அஸேஷ விரோதி நிவர்த்தநத்தல் அப்புஜ்ஜுவல பரிகரயோகத்தையும், ரூபகுணஸாரஸ் யத்தாலுண்டான உத்துங்காநுபாவ்யகையையும், ஜகத்விரோதிகளுக்குத் தீங்கு விளைக்கும் ஸ்ரீமத்தைதையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமான வநாயாஸ வ்யாபாரத் தையும், அதிஸயிதஜ்ஞாநர்க்கும் ஆராத்யனும்படியையும், ஸர்வஸாதாரண ஸாரஸ்யாதிஸயக்தையும், ஸாவரோதரான வீஸ்வராபிமானிகளுக்கும் ஸாதாஸ்ய ரயணீயனும்படியையும், அதிஸயித போக்யமான வவயவஸோபையையும் ஆஸ் ரயணீயத்வாகாரத்தையும் நுஸந்தித்து இப்படி ஸரண்யானை திருவேங்கட முடையான் விஷயமாக ஸக்ரமஸமக்ர ஸரணாதியைப்பண்ணித் தலைக்கட்டு கிறார்.

*

ஈடு;—கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யவேஷமிருக்கும்படி குறைவறச்சொன்னார். இத்திருவாய்மொழியில், ப்ராபகவேஷம் குறைவறச் சொல்லுகிறார். கீழில் அகிலுபாய ப்ரஸங்கமுண்டே யாகிலும் ப்ராப்யப்ரதாநமாகக்கடவது. இதில் உபேயப்ரஸங்கமுண்டே யாகிலும் ப்ராபகப்ரதாநம். கீழில் திருவாய்மொழி திருமந்த்ரம் போலே, இத்திருவாய்மொழி சரமஸ்லோகம்போலே. இரண்டு மொன்றிலேயுண்டிறே யென்னில்; அதுஸக்தியோகத்தாலே வரும திறே. அவஸ்தாந்தரங்களைப் பற்றிவரு மிரண்டும் இரண்டாயே இருக்கக்கடவதிறே.

பெரியவார்த்தியோடே பரமபதத்திலே கேட்கும்படி கூப்பிடச் செய்தேயும் ஸர்வாக்ஷதனுவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே மிகவுமவஸந்தரானவர், ஸ்ரியஃபதியாய் அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனாய் உபயவிபூதியுத்தனாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தகனாய் (க) “வெண்குணே துவரெனொகெ ஸ்ரியாலாய-ஹம் து கி: | சூரென விஷ்ணுர விஷ்ணு தூலகெ ஹம் து வகெ ஹம் - வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரியாலார்த்தம் ஜகத்பதி: | ஆஸ்தே விஷ்ணுர சிந்த்யாத்மாபக்தைர்ப் பாகவதைஸ்ஸஹ” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்துக் கொண்டிருக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன், பலரும் நம்மை இழக்க நாம்நெடுங்கை நீட்டாகவிருக்கவொண்ணாது என்று பார்த்தருளி ராமக்ருஷ்ணாயவதாரங்களைப்பண்ணி ஸமகாலத்திலுள்ளார்க்குத் தன்குணசேஷடிதங்களைக்காட்டி யதுபவிப்பித்தும், அக்காலத்திலும் பிற்பாடரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிழக்கவேண்டாதபடி ருசிஜநகளுக்கொண்டு திருமலையிலே நாயச்சிமாருடனேகூட நின்றருளினபடியைக் கண்டு அதிகாரியியதி காலடியதி அங்கநியதி என்றப்போலே சொல்லுகிற நிர்ப்பந்தங்கொன்று மின்றிக்கே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற ஸௌபீல்யத்தைக்கண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் பெரியபிராட்டியார் முன்னிலைபாகத் தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தை விண்ணப்பம்செய்து ஸரணம்புக்குத் தம்முடைய அந்யவஸாயத்தை யறிவிக்கிறார்.

கீழேயும் பலவிடங்களிலே ப்ரபத்திபண்ணினார். அவ்விடங்களிலே தர்மிபுக்கவிடத்தே நிருபகதர்மங்களும் புகக்கடவதென்கிற ந்யாயத்தாலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் சொன்னார். இங்கு அதுதன்னையே வாய்விடுகிறார்; கீழில்ப்ரபத்திகள் திருமந்தரம்போலே. இதுத்வயம்போலே. திருமந்தரத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்துக்கு வாசகமான ஸப்தங்கள் உண்டாயிருக்கச்செய்தே முத்தகண்டமாகச் சொல்லிற்று த்வயத்திலேயிறே; அதுபோலே இத்திருவாய்மொழி.

(உ) [தாவஜா தி-ஸூயாவா ஹா தாவநூ ஹவ்யாஸ-வஸு தாவதார்த்திஸ்த தாவாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாஸுகம்] [தாவதார்த்தி] இழந்துபெறவேணுமென்னு மதுவும்வவனவே. [தாவா

ஞ்சா] அப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் சாபலமும் அவ்வளவே. [தாவந்மோஹ:] தேஹத்தையு மாத்மாவையும் ஏகீக்ருத்யபுத்தி பண்ணுகை. [ததாஸுகம்] (க) “வனஷஹெவாநந்யாதி - ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி” என்கிறதுக்கு விரோதமாய்வரும் ஸுகங்களு மவ்வளவே. [யாவந்யாதிஸாணஹூரீஸெஷாவநாஸநஸு - யாவந்யாதிஸாணம்த்வா மஸேஷாகநாஸநம்] ஐஸ்வர்யம் ஆத்ம ப்ராப்தி - பகவத்ப்ராப்தி விரோதி. இவையெல்லா முன்னேக்கிட்டு மளவேயிறே கிற்பதென்கிறது; இப்படியே தம்முடைய ஸகல் விரோதிகளும்போய் ஸகலாபேக்ஷிதங்களும் கிடைக்கைக்கு ஒரு குறையில்லையென்று ஸதாஸந்திஹிதனான திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸாணம் புகுகிறார்.

இனித்தான் ஸாணாகதி பலப்ரதையாமிடத்தில் ஸாண்யன் பக்கவிலே பண்ணவும்வேணும். தானதிகாரியாகவும் வேணும்; வ்ய திரிக்த விஷயங்களிலே பண்ணுமிடத்தில் அதுதானே ஹநந்ஹேது வாகக்காணுகின்றேயிறே. இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் அவ்வோ வீடங்களிலேயும் பலிக்கற்றிது-இவ்விஷயத்தில் பலியாகின்றதென் னுமிடம் கிம்புநர்நயாயஸித்தம். இனித்தான் அதிகாரியாமிடத்தில் மெய்யே அநந்யகதியாகவும் வேணும். ஸாணம்புகா - பலித்ததில்லே யென்னு (உ) * சுஸரீய-ஹ்விஜாநாதி-அஸமர்த்தம்விஜாநாதி என் பாராகாது. மயர்வறமகிநல மருளினென்னு, அநந்தரத்திலே மட லெடுத்துக்கொண்டு புறப்படுவார்வேணும். பண்ணின ப்ராப்திக்கு பலம்தாழ்த்ததென்னு, வேறேபோக்கடி யுடையார்க்குக் கார்யமா காதிதே.

(ங) “ஸாமாஸொஷயிஷ்யாதிவஹ்யாஹ்வஹமஹே:- ஸாகரம்ஸோஷயிஷ்யாமி பத்ப்யம்யாந்துபல்வங்கமா” என்று அவன் தாழ்த்ததுவே ஹேதுவாக ஜலதத்வத்தை யழித்துப்பொ கட்டுமற்றை நாலையுங்கொண்டு கார்யம்கொள்ளுகிறேனென்றாரிறே. (ச) [கூஸ்யாஹிஸரீய-ஹ்விஜாநாதி-அஸமர்த்தம்] “ஒருபெண் பெண்டாட்டி எனக்கு யென்றதை ஸ்வீகரிக்கையாவதென்” என்று ராஜ்யத்தைப் பொகட்டுப்பொறுத்துப் போந்தார். இங்கேவருணனை

வழிவேண்டி, அவன் முகங்காட்டிற்றிலனென்ன சேறிக் காலேக்கை யைக்காட்டாநின்றார்; இதிருந்தபடியென், என்றாப்போலே இருந்தார்கள முதலிகள். சூழ்மைக்கு விஷயமுண்டு. ஈத்ருஸஜத்தில் சூழ்மையொண்ணுதென்கிறார். இவன்வந்திலென்று நாம்சேறவொண்ணுதபடி வாஸி புறப்படுகிறபோது தாரைவந்து காற்கட்டினவோபாதி சூழ்மைவந்து நம்மைக்காற்கட்டா நின்றதென்றார். [பிாடி - மாம்] (க) “ஸுஹுபஸ்திதகவி தாநாஹாவஜ்ஜநாநஹுஷ்டி - ஸுபதப்ரமத்தகுபிதாநாம் பாவஜ்ஞாநம்த்ருஷ்டம்” என்று கோபம் விளைந்த வந்ததாம் ஜந்மத்தை யுணர்ந்தார். “பிறர்கை பார்த்திருக்கும் குடிப்பிறப்பன்று” என்றிருக்கிறதில்லை. நம்மை “ஐயர்மகன்” என்றறிகிறதில்லை. [ஸுப்தேத்யாதி] தந்தாம் ஸ்வபாவத்தை மறைத்துவர்த்தித்தவர்கள் ஸ்வப்நாதிதஸையிலே ஸ்வஸ்வபாவாது குணம் பாஷிப்பார்களிறே; அப்படி இவரும் சூத்தரியத்வத்தை யுணர்ந்தார்; [அயம்] மஹோததி யென்கிற பெருமையை நினைத்திராநின்றது. தன்னைச் சிறுங்கித்திருக்கிற நம்மையறிகிறதில்லை. [மகராலய:] ஒரு அயோத்யாதிபதி கோஸலாதிபதிகளோ டொக்கக்காணும் தன்னைநினைத்திருக்கிறது. தன்னைமீன்படு குட்டமாகவறிகிறதில்லை. [அஸுமர்த்தம் விஜாநாதி] செவ்வைகெடப்பரிமாறினாபும ஒக்கவிட்டுக்கார்யம் கொள்ளவல்லோ மென்றறிகிறதில்லை. இவ்வளவில்செய்யவடுப்பதென்னென்னில் [திக்கூதாம்] இப்போது சூழ்மையேவெண்டாம். விதியோகமுள்ள விடத்தேயன்றே கார்யங்கொள்வது. கோபத்தோபாதி கார்யகாலத்தே யழைத்துக்கார்யம் கொள்ளப்பார்த்தோம். அதுவென்? இச்சுவாகு வம்ஸ்யராயிருப்பார்க்கு சூழ்மைகொண்டு கார்யம்கொள்ளவேண்டாவோ வென்னில்; [ஈத்ருஸேஜநே] அத்தால் பெற்றதென்? அது இங்கு ஜீவிக்கிறதில்லை. இதுக்கு இங்குள்ளாருடைய ஸம்பந்தமே பலியாநின்றதே. ஒன்பது பாட்டாலும் ஸரண்யன்படிசொல்லி பத்தாம்பாட்டிலே ஸரணம் புகுகிறார்.

ஈடி; அவ;—முதற்பாட்டு; உன்னையொழிய வேறுகதியின்றிக் கேயிருக்கிற வென்னை உந்திருவடிகளிலே சேரும்படிபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

உலகமுண்டபெருவாயா வுலப்பில்கீர்த்தியம்மானே *
 நிலவும்கடர்குழொளிமூர்த்தி நெடியாயடியேனருயிரே *
 திலதமுலகுக்காய்நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே *
 குலதொலடியேனுனபாதம் கூடுமாறுகூறாயே. (க)

ப.—அநந்தரம் முதற்பாட்டில் அகிலஜகத் ரக்ஷகமான ஸ்வபாவவியே
 ங்களை யுடையையாய்க்கொண்டு திருமலையிலே ஸந்நிவிதஞானவுண்ணை ஸ்வத
 ஸ்வித்தஸேஷத்வ ஸ்வரூபஞான நான்கிட்டும் ப்ரகாரம் அருளிச்செய்யவேணு
 மென்கிறார்

உலகம்—(ப்ரளாபத்திலே)

லோகத்தை

உண்ட—அமுதுசெய்கிற விடத்தில்

பெருவாயா—ரக்ஷயத்தளவன்றியே

பெரும் பாரிப்பை யுடைத்தான

ரக்ஷணைபகரணமான திருப்பவ

ளத்தை யுடையனாய்

உலப்பு—ரக்ஷணையுக்காய் முடிவு

இல்—இன்றியே யிருக்கும்

கீர்த்தி—ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி ஸமஸ்த

கல்யாணகுண ப்ரபையையும்

அம்மானே—நிருபாதக ஸேஷித்வ

ஸ்வரூபத்தை யுடையனாய்

நிலவும்கடர்குழ்—இந் ரக்ஷணத்துக்கு

அஸாத்ரரணமான பரிகரமாய்

ஸ்வாபாவிகளெளந்தர்ய லாவ

ண்யாத்யகில குணௌஜ்ஜ்வ

ல்ய பூர்ணமாய்

ஒளி—அப்ராஞ்ருததேஜோமயமான

மூர்த்தி—திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடைய

ரூப

நெடியாய்—கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூப

ரூபகுண சேஷத்தங்களுக்கு பரி

ச்சேதமில்லாத பெருமையை

யுடையனாய், (இப்படி பஞ்ச ப்ர

கார விபரிஷ்டனாய்க் கொண்டு)

அடியேன்—த்வத்தீநஞான வெணக்கு

ஆருயிரே—பரிபூர்ணப்ராணபூதரூப

உலகுக்கு—இப்படி முகந்தோற்றமல்

நின்று ரக்ஷிக்குமவனன்றியே

ஸ்வலோகத்துக்கும்

திலகமாய்—ஊர்த்தவபுண்ட்ரரூபேண

ஸிரஸாவாஹ்யமான திலகமாய்க்

கொண்டு

நின்ற—ஸுஸ்த்திரமாய் நின்ற

திருவேங்கடத்து—திருமலையிலே

எம்பெருமானே—எனக்கு உன்னுடை

ய ஸேஷித்வத்தை ப்ரகாஸிப்

பித்து நின்றவனே !

குலம்—குலக்ரமாதமாம் படி

தொல்—பழைய

அடியேன்—அடியேனான நான்

உனபாதம்—ஸேஷியாய்ரக்ஷகரூப

போக்யபூதஞான வுண்

திருவடிகளை

கூடுமாறு—ப்ராபிக்கும் ப்ரகாரம்

கூறாய்—அருளிச்செய்யவேணும்

ப்ரளாபத்திலேயோ ரக்ஷிக்கலாவது? விரஹாபத்தில் ரக்ஷிக்கலாகாதோ?,
 லோகமாகவீடுபடியிலோ ரக்ஷிக்கலாவது, அது ஒருவனுக்குண்டானால் ரக்ஷிக்கலா
 காதோ? ஆர்த்தியை யறியாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. ஆர்த்தியறிந்து கூப்பிட்
 டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ; ஆர்த்தித்வமில்லாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. ஆசைப்

168 திருவாய்மொழி, கூ-ப, ௧௦-தி, உ-பா, கூறாய்நீறாய் வ்யாக்யாநம்.

பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ. வயிற்றிலேவைத்தோ ரக்ஷிக்கலாவது, வடிவுகா
ட்டிரக்ஷிக்கலாகாதோ? நீயபிரிவேஸித்தாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. உன்னை யபி
ரிவேஸித்தாரை ரக்ஷித்தாலாகாதோ; வாயாலேயோ ரக்ஷிக்கலாவது; வார்த்தை
யாலே ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அபாயந்த குணங்களை யழியுமாதியோ ரக்ஷிக்கலா
வது. அவற்றையறுபவிப்பித்து ரக்ஷிக்கலாகாதோ உறவறியாத லோகத்தை
யோ ரக்ஷிக்கலாவது; உறவறிந்த விஷயத்தை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? வடிவில்வா
சியறியாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது; வாசியறிந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ?. பெ
ருமையுணராதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது. பெருமையுணர்ந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகா
தோ வ்யதிரேகத்தில் தரிப்பாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது; வ்யதிரேகத்தில் தரியா
தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ஸௌஸ்ப்ய ஜ்ஞாநமில்லாதாரையோ ரக்ஷிக்கலாவது.
ஸுலபனென்றறிந்தாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அந்யஸேஷபூதரையோ ரக்ஷிக்
கலாவது. அந்யார்ஹஸேஷபூதரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? அந்யகதிக்ளையோ
ரக்ஷிக்கலாவது; அந்யகதிக்ளே ரக்ஷிக்கலாகாதோ? ப்ரயோஜநாந்தரபரரையோ
ரக்ஷிக்கலாவது. அந்யப்ரயோஜநரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ; பிரியறினப்பாரையோ
ரக்ஷிக்கலாவது; கூடறினப்பாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? மஹாவ்யாபாரம் பண்
ணியோ ரக்ஷிக்கலாவது (௧) , லோசு உஃ-மாஸுச:” என்று ரக்ஷிக்கலாகா
தோவென்று கருத்து.

(௧)

ஆறூ;—காருண்ய வாத்தஸல்யாத்யநவதிகாதிஸபா ஸங்க்யேய
கல்யாணகுணனுகையாலும், ஸ்வதேஜஸாநிகில ஜகத்தையுமுத்பா
ஸிப்பியாகின்ற திவ்ய ரூபத்தையுடையரூபம்,—எனக்கு தாரகனா
கையாலும், பரமவ்யோம நிலயான நீ கரணபத விதூரவர்த்தியா
யாகைப்பன்றியே கரண விஷயமாகைக்காக ஸகலலோக திலகபூத
பான திருமலையிலே புகுந்து நின்றநுளுகையாலும், நான் உனக்குக்
குடியடியேனுகையாலும் உன் திருவடிகளிலே என்னைச் சேர்த்த
ருளவேணுமென்கிறார்.

(௧)

நீ; அவ;—இரண்டாம்பாட்டு; கூடக்கடவீர். அதுக்கொரு
குறைவில்லை. ஆனாலும் ப்ரதிபந்தகங்கள் கனத்திராநின்மதே
யென்ன; உன்கையில் திருவாழியிருக்க நீ இங்ஙனே சொல்ல
லாமோவென்கிறார்.

கூறாய்நீறாய்நிலனாகக் கொடுவல்லசரர் குலமெல்லாம் *

சீராவெரியும்திருநேமி வலவாதெய்வக்கோமானே *

சேரார்சுனைத்தாமரைசெந்தி மலரும் திருவேங்கடத்தானே *

ஆறாவன்பிலடியேனுன் னடிசேர்வண்ணமருளாயே.

(உ)

(௧) கீதை-௧௮-௬௬-

ப—அநந்தரம் அஸேஷவிரோதி நிவர்த்தகமான வாயுதௌஜ்ஜ்வல்யத் தையுடைய நீ, அத்தயந்தாபிவிஷ்டனான நான் உன் திருவடிமையச் சேரும்படி க்ருபை பண்ணவேணுமென்கிறார்.

கொடு—கூறாய்

வல்—ப்ரபலரான

அசுரர்—அஸுரர்களுடைய

குலமெல்லாம்—திரளெல்லாம்

கூறாய்—நாநாவாகச் சிந்தமாய்

நீறாய்—தூளியாய்

நிலனாகி—தரைப்பட்டிருக்கச்செய்தே

சேற—பின்னையும் சேறி

எரியும்—ஜ்வலியாநிந்தி

திரு—வீரஸ்ரீயையுடைய

நேமி—திருவாழியை

வலவா—அடக்கியாளவல்ல ஸர்வஸத்

தியாய்

தெய்வம்—இப்படி யாஸ்ரீத விரோதி

நிரஸந்தாலே நித்தயஸூரி

களுக்கு

கோமானே—நிர்வாஹகளுக்கொண்டு

சேறு—தாமரையினுடைய பங்கஜத்வ

த்துக்கு நிமித்தமான சேற்

றலே

ஆர்—பூர்ணமான

சுனை—அருக்கயத்திலே

தாமரை—சிவந்த தாமரையானது

செம்—சிவந்த

தீ—தீப்போலே யிருக்கிற நிறத்தை

யுடைத்தாய்க்கொண்டு

மலரும்—மலருட்படியாயிருக்கிற

திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே

வர்த்திக்கிறவனே !

ஆறு—ஒருகாலுமளவுபடாத

அன்பு—ப்ரேமத்தை

இல்—உடையேனாய்

அடியேன்—ஸேஷபூதனான நான்

உன்—ஸ்வருபாதருபமான வன்

அடி—திருவடிகளை

சேர்வண்ணம்—சேரும்படி

அருளாய்—க்ருபைபண்ணி யருளவே

ணும்.

நேமிவலவனென்று—வலத்திலே

யுடையவனென்னவுமாம்

ஆகவென்று—எச்சம் திருத்திச்சொல்

லவுமாம். (உ)

ஆறு ;—(கூறாய்) ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கன் போன லன்றோ என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறலாவதென்னில்; ஸமாஸ் ரிதரான தேவர்களுக்கு விரோதிகளான வஸுரவர்க்கங்களைத் திரு வாழியைக்கொண்டு நிரஸித்தாப்போலே என் பக்கலுள்ள ப்ரதி பந்தகத்தையும் நிரஸித்து ஸ்வப்ரபையாலே திருமலையெல்லாம் விளங்கும்படி அத்யுஜ் ஜ்வலமாய் அதிஸ்ரீதளமாய் ஸும்ருஷ்டநாள மாய் உத்புல்லமாயிருந்த வருணரவிர்த ப்ருந்தங்களாலே யலங்க ருதமான திருமலையிலே நின்றருளின உன்திருவடிகளை உபர்யுபரி வர்த்தமான பகவத்விஷயாதாராக மஹார்ணவார்த்தாநிமக்நனான வடி யேன் சேரும்படி க்ருபைபண்ணியருளாயென்கிறார். (உ)

ஈ; அவ;—மூன்றும்பாட்டு, அருளாயென்றீர், இங்ஙனே நினைத்தபோதாக வருளப்போமோவென்ன, வ்யதிரித்த விஷயங்களில் போகாதபடியான ஜ்ஞாநலாபத்தைப்பண்ணித்தந்த வுனக்குப் ப்ராப்திபண்ணித்தருகை பெரியபணியோவென்கிறார். என்னால் வந்த குறையறுத்த வுனக்கு உன்னால்வரும் குறையறுக்கை பெரிய பணியோ.

வண்ணமருள்கொளணிமேகவண்ண மாயவம்மானே ! *
எண்ணம்புகுந்துதித்திக்குமமுதே யிமையோரதிபதியே *
தெண்ணலருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானே*
அண்ணலேயுன்னடிசேர வடியேற்காவாவென்னுபே. (ந)

ப—அந்தரம் உன்னுடைய ரூபத்தாலும் குணத்தாலும் இனிமையாலும் ஸூரிகளுக்கு உத்துங்காநுபாவ்யனாயிருக்கிற நீ அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் திருமலையிலே ஆஸ்ரயணியனாய் வந்தவோபாதி அடியோங்களுக்கு இரங்கியருளவேணுமென்கிறார்.

வண்ணம்—நிதத்தில்
மருள்கொள்—பிச்சேறும்படியான
அணி—அழகையுடைத்தாயுள்ள
மேகம்—மேகம்போன்ற
வண்ண—வடிவையுடையனாய்
மாயம்—ஆஸ்ரயாவஹமான குணங்
களால்

அம்மானே—ஸர்வாதிகுறைய்
எண்ணம்—புஜிக்கவொண்ணாப்படி
நெஞ்சுக்குள்ளே

புகுந்து—புகுந்து
தித்திக்கும்—சுஸிக்கும்
அமுதே—அம்ருதமாய்
இமையோர்—இந்த வீக்ரஹகுண ஸா
ரஸ்யங்களை நித்யஸூரிக
ளுக்கு அநுபவிப்பிக்கும்
அதிபதியே—மேன்மையையுடைய
னாய்

தெள்—தெளிந்து
நல்—தர்ஸனமான

அருவி—அருவிகள்
மணி—மணியையும்
பொன்—பொன்னையும்
முத்து—முத்தையும்
அலைக்கும்—அலைக்கும்
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே
ஸந்நிஹிதனாய்
அண்ணலே—அஸாதாரண சேஷித்
வத்தைப் ப்ரகாஸிப்பித்துக்
கொண்டு நிந்நிறவனே ;

உன்—உன்னுடைய
அடி—ப்ராப்தமான திருவடிகளை
சேர—சேரும்படி
அடியோர்க்கு—சேஷபூதரான வெங்
களுக்கு
ஆ—ஆ—ஐயோ ஐயோ

என்னாய்—என்றிரங்கியருளவேணும்.
வண்ணமருளென்று—உதாரஸ்வபாவ
மென்றுமாம். (ந)

ஆறு ; — (வண்ணமருள்கொள்) நிர்ஹேதுகமாகச் செய்யக்கடவதோவென்னில்; உன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு அயர்வறுமமரர் களுளராயிருக்கச்செய்தே கேவலக்ருபையாலே நிரதிஸயரமணீய நீலமேக ஸத்ருஸாப்சர்யபூத திவ்யருப விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு என் நெஞ்சு நிறையப்புகுந்து எனக்கு இனியையாளுப்போலே இன் னம் உன் க்ருபையாலே ஸுப்ரஸந்ரமணீய ஸலிலஸரித்தரங்க பரம்பராநீதமான விமலருசி விவிதமணிகநக மௌக்திக நிகரங்க ளாலே விராஜமாநமான திருமலையிலே நின்றருளின வுந்திருவடிக ளிலே பிரானே என்னைச் சேர்த்தருளவேணுமென்கிறார். (ஈ)

ஈடு ; அவ ; நாலாம்பாட்டு, உன்னை ப்ராபிக்கைக்குறுப்பாக நீ கண்டிவைத்த ஸாதநங்கள் எனக்கொன்று முடலாகிறனவிலை, ஆனபின்பு தேவரை நான் ப்ராபிக்கைக்கு எனக்கென்னத்தனியே ஒரு ஸாதநங்கண்டு தரவேணுமென்கிறார்.

நம்பிள்ளை ஜீயரை ஒருநாள் “ பஞ்சமோபாயமென்றுகொண்டு ஒன்றுண்டு என்று சொல்லாநின்றார்கள். நாட்டிலேயும் அங்ஙனே யிருப்பதொன்றுண்டோ ” என்று கேட்டருள ; “ நானறிகிறி லேன், இனி சதுர்த்தோபாயந்தான் பகவானேயாயிருக்க, வ்யோமா தீதஞ் சொல்லுவாரைப்போலே அவனுக்கு மவ்வருகே யொன்றுண் டென்கையிறே ; அது நான் கேட்டறியேன் ” என்றருளிச்செய்தார். ஆனால், “ ஆவா ” என்கிற பாட்டருளிச்செய்யும்போது எனக்குத்தனியே ஒரு ஸாதநங்கண்டு தரவேணுமென்கிறாரென்ற ருளிச்செய்கையாயிருக்குமெயென்ன, “ அதுவோ ; அது உன் ப்ரதி பத்தியில் குற்றங்காண், அதுக்கு இங்ஙனேகாண்பொருள், நீயும் உளையாயிருக்க, நானிங்ஙனே யிழப்பதேயென்கிறார்களாண் ” என்ற ருளிச்செய்கிறார் ; — (க) [ஸாஹம் கௌகாஹம் ப்ராப்தாத்வயிஜீவத்வபி ப்ரபோ] நீயும் உளையாயிருக்க, என் மயிரைப் பிடித்துச் சிலர் நலி யும்படி நான் பரிபூதையாவதே ? உன் ஸத்தைக்கும் என் பரிபவத் துக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு, [ப்ரபோ] நீயும் என்னோடொக்க ஸ்திரீயானாயகில் நானறியிருக்கலாயிற்றே. நீ பரிப்ருடனாயிருக் கச்செய்தே நான் நோவுபடுவதே. நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே யாஸ்

ரயித்தானொருவன், எம்பெருமானே உபாயமாகில் ப்ரபத்திகொண்டு இங்குச் செய்கிறதொன்றும் கண்டிலேன், என்ன; செவியைப்புகைத்து “நாதமுனிகள் துடங்கி இவ்வளவும்வர நம்மாசார்யர்கள் பரமரஹஸ்யமாக வுபதேசித்து ஓராண்வழியாய்க் கொண்டுபோந்த வித்தை இதின் சீர்மையறியாத வுனக்கு மஹாபாபியேன் இத்தை வெளியிடுவதே” எனறு திருமுடியிலே யடித்துக்கொண்டு திருப்பள்ளியறையிலே புக்கருளினார். திவ்யமங்கள் விக்ரஹமும் விக்ரஹகுணங்களும் திவ்யாத்மஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபகுணங்களும் நித்ய முக்தர்களுக்கு ப்ராய்மமானாப்போலே, முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்தனான விவ்விதிகாரிக்கு தவயஸரீரமே ப்ராய்மாயிருக்குமிதே.

ஆவாவென்னதலகத்தை யலைக்குமசுரர் வாணுள்மேல் *
திவாய்வாளிமழைபொழிந்த சிலையாதிருமாமக்கேள்வா
தேவா* சுரர்கள் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே
பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறுபுனராயே. (ச)

ப — அந்தரம் ஐகத்துக்கு வீரோதிகளானாரை யழியச்செய்யும் ஸ்ரீமத் தையையுடைய நீ, உன் நிரதிஸயபோக்யமான திருவடிகளை நான் கிட்டும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்,

உலகத்தை—லோகத்தை

ஆஆ என்னது—ஐயோ ஐயோவென்
நிரங்காதே

அலைக்கும்—நலிந்தலைக்குமவர்களான

அசுரர்—ஆஸூரப்ரக்குதிகளுடைய

வாணுள்மேல்—ப்ராணன் வீஷயமாக

திவாய்—அக்ரிமுகமான

வாளி—அம்புகளை

மழை—மழைபோலே

பொழிந்த—சொரிகிற

சிலையா—ஸ்ரீஸாரங்கத்தையுடைய

யாய்

திருமாமகள்—அந்தவீரோதி நிரஸந்த

தாலே ஹ்ருஷ்டையாய்

வீரபத்தியாயுள்ள லக்ஷ்மிக்கு

கேள்வா—அநுரூபநாயகரூய்

தேவா—அத்தாலே உஜ்ஜ்வலரூபரூய்

சுரர்கள்—இந்த வீரோதிநிரஸநம்பந்த

ருசாக தேவர்களும்

முனி—ருஷிகளும்

கணங்கள்—திரள் திரளாக

விரும்பும்—ஆதரிக்கும்படியான

திருவேங்கடத்தானே— திருமலையிலே

வர்த்திக்கிறவனே

பூ—அவர்களிட்டபூவாலே

ஆர்—நிறைந்த

கழல்கள்—திருவடிகளை

அருவினையேன்—அதுபவ யோக்யனா

ய் வைத்து இழக்கும்படி

துஸ்தரமான பாபத்தை

யுடையேனான நான்

பொருந்துமாறு—கிட்டும் ப்ரகாரம்

புணராய்—கற்பித்தருளவேணும்.

புணர்த்தல்—கிட்டுவித்தலாய், சேர்க்

துக்கொண்டருள வேணு

மென்றுமாம் (ச)

திருவாய்மொழி, சு-ப, ௧௦-தி, ௫-பா, புணரா வ்யாக்யாநம். 173

ஆறு ;—(ஆவாவென்னுது) நிர்க்கருணரான வஸுரராலே உபத்ருதமான லோகத்தினுடைய வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமை அவ்வஸுரருடல் ஸராக்கியாலே தக்தமாம்படி அவர்கள் ப்ராணன்கள் மேலே ஸராவர்ஷத்தை வர்ஷித்து லோகத்தை நிருபத்ரவமாக்கி னுப்போலே, நித்யஸித்த புருஷர்களுக்கும் ஸப்ருஹணீயமான திருமலையிலே பிராட்டியோடேகூட நின்றநுளின வுன்னுடைய நிரவதிக போக்யமான திருவடிகளைச் சேருகைக்கு எனக்கென்னவே அபூர்வ மாயிருப்ப தோருபாயத்தைப் பரிகல்பித்து, அவ்வுபாயத்தாலே என்னைச் சேர்த்தருளி, அடியேனுடைய ஸமஸ்த துக்கத்தையும் போக்கியருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். (சு)

சுடு ; அவு ;—அஞ்சாம்பாட்டு, நீர் இங்ஙன் த்வரிக்கிறதென் ? உம்முடைய வபேக்ஷிதம் செய்கிறோமிறேயென்ன, அது என்றென்கிறார்

புணரா நின்றமரமேழன் நெய்தவொருவில்வலவாவோ *
புணரேய்நின்றமரமிரண்டின் நடுவேபோனமுதல்வாவோ *
திணரார்மேகமெனக்களிறு சேரும்திருவேங்கடத்தானே *
திணரார்சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வதடியேனெந்நாளே. *

ப — அநந்தம் ஆஸ்ரித ரக்ஷணர்த்தமான வராயாஸ வ்யாபாரத்தை யுடைய வுன்திருவடிகளைச் சேர்வெந்நாளென்கிறார்.

புணரா—செவ்வைகண்டு இலக்குக்	நின்ற—நின்ற
குறிக்கவொண்ணாகபடி	இரண்டு—இரண்டு
திரளாக	மாத்தின்—மாத்தின்
நின்ற—நின்ற	நடுவே—நடுவே
மாம்—மராமாங்கள்	போன—போய
ஏழு—ஏழையும்	முதல்வா—ஐகத்துக்குக் காரணபூதஞ்
அன்று—மஹாராஜர் பலாதிஸங்கை	னவனாய்
பண்ணினவன்று	திணர்—சுதிப்பு
எய்த—அவருக்கு விஸ்வாஸம் பிறக்	ஆர்—விஞ்சின
கும்படியாக வெய்த	மேகமென—மேகங்களுன்னலம்படி
ஒருவில்வலவா — ஏகதநுர்த்தானாய்	களிறு—யானைகள்
புணர்—சேர்த்தி	சேரும்—சேர்ந்துவர்த்திக்கிற
வய்—பொருந்தும்படி	திருவேங்கடத்தானே— திருமலையிலே
	ஸந்திவிதினுவனே

174 திருவாய்மொழி, சு-ப, ௧0-தி, சு-பா, எந்நாளேம் பயாக்யாநம்.

திணர்—பிடித்த கை நிரம்பும் பெரு சேர்வது—சேருவது
மையை எந்நான்—எந்நான்.

ஆர்—உடைத்தான

சார்ங்கம்—ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடையனான ஒடிவென்று—சேரப்பெறாத விஷாதா

உன்—உன்

திசயத்தைக் காட்டுகிறது

பாதம்—திருவடிகளை

அடியேன்—உன் வீர சரிகத்துக்குத் திணர்—கதிப்பாய், பெருமையைச்

தோற்று அடிமைப்பட்ட நான்

சொல்லுகிறது.

ஆறு ;—(புணரா) இதுக்குமுன்பு க்ஷிப்தமன்றியே அபூர்வமாயிருப்பதோருபாயத்தைப் பரிகல்பிக்கமுடியுமோவென்னில், ஒரு திருச்சரத்தினாலே மஹீதரஸந்திபமான மராமரங்களேழையும் மஹீதரத்தையும் ரஸாதலத்தையும் உருவும்படியெய்த வுனக்கு முடியாததுண்டோ? ஆதலால் அன்று உனக்கொரு திங்கு விளையாதபடி மருதின் நடுவேபோய் என்னுடைய மஹாபயத்தைப்போக்கி என்னை உஜ்ஜீவிப்பித்தாப்போலே ஸர்வபூத ஸரண்யமான திருமலையிலே ப்ரணதஜந துரிததிரஸந ஸமர்த்தமான ஸ்ரீஸார்ங்க ப்ரப்ருத்ய ஸங்க்க்யேய திவ்யாயுதோ பேதனய்க்கொண்டு நின்றருளின வுன்திருவடிகளிலே சேர்த்து என்னை உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணுவது எந்நாளென்கிறார்.

(நி)

ஈடு ; அவ ;—ஆறும்பாட்டு, எந்நாளென்று ஸந்தேஹிக்கிறதென்? அதொரு தேசவிசேஷத்திலே வ்யவஸ்த்திதமன்றோவென்ன, அங்குள்ளொரு மிங்கேவந்தன்றோ உன்னைப்பெற்றுப் விக்கிறதென்கிறார்; அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரபரான வந்தாஜாதிக்குட அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே வந்தாஸ்யரிக்க நிற்கிறவிடத்தே நானிழந்துபோவதே யென்கிறாராகவுமாம்.

எந்நாளேநான்மண்ணளந்த வினைத்தாமரைகள்காண்பதற்கென்று *

எந்நாளும்நின்றிமையோர்களேத்தி யிறைஞ்சியினமினமாய் *

மெய்ந்நாமனத்தால்வழிபாடுசெய்யும் திருவேங்கடத்தானே *

மெய்ந்நானெய்தியெந்நாளான்னடிக்க களடியேன்மேவுவதே- (ஊ)

ப.—அநந்தாம் அதிசயிதஜ்ஞாநரான ஸூரிகளும் அடிமைசெய்யும் திருமலையிலே உன் திருவடிகளைக்கிட்டி நானடிமை செய்வது எந்நாளென்கிறார்.

மண்—வரையாதே பூம்யுடலகநித
ஸசல லோகத்தையும்
அளந்த—அளந்து எல்லாரோடும் ஸம்
ஸ்லேஷித்த ஸீலா துஸயத்தை
யுடைய
தாமரைகள்—திருவடித்தாமரைகள்
இணை—இரண்டையும்
நாம்—பரத்வைகாநுபவபாராந நாம்
காண்பதற்கு—காண்பதற்கு
எந்நாளேம்—எந்நாளையுடையோம்
என்று—என்று
இமையோர்கள்—அஸ்கலித ஜ்ஞாந
ரான ஸூரிகள்
எள்ளாநம்—எல்லாக்காலத்திலும்
நின்று—நின்று
ஏத்தி—இப்படி சொல்லி ஸ்துதித்து
இறைஞ்சி—வணங்கி
இனமினமாய்—திரள் திரளாக

மெய்நாமனத்தால்—ஸரீரவாங்கமநஸ்
ஸுக்களாலே
வழிபாடு—அடிமை
செய்யும்—செய்யும்படியான
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே
ஸந்நிஹிதஞானவனே!
அடியேன்—அந்நயார்ஹஞாய்
நான்—அபிநிவிஷ்டஞான நான்
மெய்—ஸ்வப்நகல்பமான மாநஸாநுப
வமின்றியே மெய்யேகன்கு
எய்தி—கிட்டி
உன்—உன்
அடிக்கள்—திருவடிகளிலே
மேவுவது—பொருந்துவது
எந்நான்—எந்நான்.
எந்நாளேமென்று—எந்நாளையுடை
யோமென்றபடி. (சு)

ஆறு ; —(எந்நாளே) பரமவ்யோமத்திலிருக்கும் ஸர்வ ஸ்வா
மிக்கு ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுகையன்றோ வெல்லார்க்கும்
ப்ராப்யமென்னில், அங்குள்ள அயர்வறுமமார்களும், திருவேங்கட
முடையான் திருவடிகளையென்றே நாங்கள் காண்பதென்று ஆசைப்
பட்டு இங்கே இனமினமாகவந்து உன்னுடைய திருவடிகளிலே
யன்றே வாங்கந: காயங்களாலே ஸர்வகாலமும் ஸர்வஸேஷவ்ருத்
தியும் பண்ணுகிறது. அப்படி எனக்கும் இதுவே ப்ராப்யமாத
லால் திருமலையிலே செல்லவேண்டுமென்னத்தகாத நான் மெய்யா
சுத்திருமலையிலே வந்து உன்திருவடிகளிலே ஸர்வ காலமும் ஸர்வ
கரணங்களாலும் ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுவதென்றேவென்
கிறார். (சு)

சு ; அவ ; —ஏழாம்பாட்டு, மெய்நானெய்தி யென்கிற விர்த
ஜ்ஞாநலாபமுமக்கு உண்டாயிற்றிறே. அது பலத்தோடே வ்யா
ப்தமாயல்து நில்லாதிதே. ஆனபின்பு இவ்வளவும் நீர் ஆறியிருந்
தாலோவென்ன, அத்தனை க்ரமப்ராப்தி பார்த்திருக்கப்போகிற

176 திருவாய்மொழி, சு-ப,க-தி, எ-பா, அடியேன் வ்யாக்யானம்

தில்லை, உன் போக்யதையென்கிறார். உன்றனையாறியிருக்க நாட மாட்டுகிறிலேன்.

அடியேன்மேவியமர்கின்ற வழதேயிமையோரதிபதியே *
கொடியாவடுபுள்ளுடையானே கோலக்கனிவாய்பெருமானே
செடியார்வினைகள் தீர்மருந்தே திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே
நொடியார்பொழுதுமுனபாதம் காணநோலாதாற்றேனே.

ப — அந்தாம் என்னோடு ஸூரிகளோடு வாசியுற ஸர்வ ஸாதாரணமா-
ரஸிப்பித்துக்கொண்டவுன்னை யநுபவிக்கைக்கு ஸாதாரம் அநுஷ்டியாதிருக்க
அநுஷ்டித்துப்பலம் தாழ்ந்தாணைப்போலே கண்ணகாலமும் பொறுக்கமாட்டுக்
கிறிலேனென்கிறார்.

அடியேன்—நிருபாதிசு ஸெஷத்தவத்

தை ஸ்வரூபமாகவுடையே

ஹை நான்

மேலி—கூட்டி

அமர்கின்ற—நிரந்தராத்நுபவம் பண்

ணும்படியான

அமுதே—நித்யபோக்யபூதனாய்

இமையோர்—இப்படி ஸூரிகளையும

நுபவிப்பித்து அவர்களுக்கு

அதிபதியே—நிர்வாஹகரையிருக்கும்

மேன்மையை யுடையையாய்

அடு—இந்த போக்யதைக்கு ஸூசக

மாம்படி ஆஸ்ரிதவிரோதி நிர

ஸநஸீலனை

புன்—பெரியதிருவடிமைய

கொடியா—கொடியாக

உடையானே—உடையையாய்

கோலம்—இந்த போக்யதாவர்த்தமா

ன ஸௌந்தர்யாதிகளையு

டைத்தாய்

கனி—பகவதலம்போலே சிவந்த

வாய்—அதர ஸோபையை யுடைய

ஹய்க்கொண்டு

பெருமானே—இந்த போக்யதைக்கு

எல்லே காணவொண்ணாத

பெருமையை யுடையனாய்

செடி—போகப்ரதிபந்தகமாய் செடி

போலே

ஆர்—செறிந்த

வினைகள்—பாபங்களை

தீர்—தீர்க்கைக்கு

மருந்தே—அப்ரதிஹதௌஷ்டமாய்

திருவேங்கடத்து—திருமலையிலே ஸந்

நிஹிதனாய்

எம்பெருமானே—என்னை அடிமை

கொண்ட ஸ்வாமியே

உபபாதம்—உன்திருவடிகளை

காண—காண்கைக்கு

நோலாது—நோற்றுவையாதே

நொடி—நோற்றார் பலம் தாழ்த்துப்

படும் கணக்கிலே நொடி

ஆர்—சேர்ந்த

பொழுதும்—கண்ணமாத்ரமும்

ஆற்றேன்—ஆற்றமாட்டுகிறிலேன்.

ஆறு ; — (அடியேன்மேவி) உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணினால்
நே விந்தப்ராப்யம் பெறலாவதெனினில் ; பரமவ்யோமதிலயரான

திருவாய்மொழி, சு-ப, ௧௦-தி, அ பா, நோலாது வ்யாக்யானம். 177

பரமஸூரிகளாலே பரிவ்ருதனுப்க்கொண்டு, உனக்கு விஜயத்வஜ மாய் ஆப்ரீதவிவோதி சிரஸநஸ்வபாவனுன பெரிபதிருவடித் திருத் தோளிலே யேறியருளி எனக்காகத்திரு மலையிலே புகுந்தருளி என் பக்கலுள்ள ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி, என்நெஞ்சிலேவந்துபுகுந்த ருளி உன் திருப்பவளத்தினமுகாலே ப்ராக்குத விஷயப்ரவணான வெண்ணையுங்கடத் தோற்பித்தடிமையாக்கி ஒருகூணமாத்ர விச் சேதத்திலும் ஆத்மதாரணகூணமன்றியே அவிச்சேதநநானுண்ணை யதுஸந்திக்கும்படி எனக்கு பரமபோக்யமாயிருக்கையாலே உன் னைக் காண்கைக்கு ஒருபாயமதுஷ்டித்திலேனாகிலும் உன்னைக் காணுதொழியில் தரிக்கமாட்டேன். ஆகலால் உன்னைக்காட்டியரு ளாயென்கிறார். (எ)

ஈடு ; அவ ;—எட்டாம்பாட்டு, உன்னைக்கிட்டுகைக்கு எந்தலே யிலொருஸாதநமில்லையென்னுநின்றீர், இவதொரு வார்த்தையோ, ஸாதநமதுஷ்டித்தார்க்கன்றி பலமுண்டோவென்ன, தந்தாமுடைய அபிமதவித்தி ஸாதநமதுஷ்டாநத்தாலே யென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மா திகளுக்கும் கிட்டினால் பாசுரமிதுவன்றோ வென்கிறார். தந்தாமு டைய வாகிஞ்சந்யத்தை முன்னிடுமத்தனைபோக்கி ஒன்றதுஷ்டித் துப் பெறலாம்படியோ நீயிருக்கிறது.

நோலாதாற்றேனுனபாதம் காணவென்று நுண்ணுணர்வில் *
நீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறைநான்முகனுமிந்திரனும் *
சேலேய்கண்ணாற்பலர்குழ விரும்பும்திருவேங்கடத்தானே *
மாலாய்மயக்கி அடியேன்பால் வந்தாய்போலேவாராயே (அ)

ப — அநந்தரம் ஸாவரோதநான வீஸ்வராபிமானிகளும் ஸாத்ராஸ்யணம் பண்ணும்படி ஸுலபஞய் நிற்கிற நீ, க்ருஷ்ணஞய் வந்தாப்போலே என்பக் கலிலே வாவேனுமென்கிறார்.

உனபாதம்—உன்திருவடிகளை
காண—காண்கைக்கு
நோலாது—ஸாதநமதுஷ்டியாதே
வைத்து
ஆற்றேன்—ஆற்றமாட்டிகிறிலேன்
என்று—என்றுசொல்லி

நுண்ணுணர்வில்—ஸர்வஜ்ஞனுகை
கையாலே ஸுகூக்ஷ்மார்த்த தர்
ஸியாய்
நீலார்—விஷயத்தாலே கருமையார்ந்தி
ருக்கிற
கண்டம்—கண்டத்தையுடையஞய்

ப.—அந்தாம் அதிஸயிதபோக்யமான வயவஸோபையை யுடைய னுன வுன்திருவடிகளைக் கூணமும் பிரியமாட்டேனென்கிறார்.

வந்தாய்போலே—அநாஸரித விஷயத்
தில் உந்துகைப் புருந்தாப்
போலே

வாராதாய்—கைவாராதிருக்குமவனாய்
வாராதாய்போல்—ஆஸ்ரித விஷயத்
தில் ஆகிஞ்சயந்தாலே வரு
கைக்கு ஸங்கையிலையென்று
ரினைத்திருக்கச் செய்தே

வருவானே—இஷ்டவிரியோகாரஹ
மாம்படிகை வருமவனாய்
செந்தாமரை—சிவந்த தாமரைப்போ
லேதர்ஸநீயமாய் ஜிதமென்
னும்படி பண்ணும்

கண்—திருக்கண்களையும
செம்—சிவந்த
கனி—கனிபோலே போக்யமாய்
வாய்—(க) “ லாபெகம் ஸரணம்
வ்ருஜ - மாமேகம் ஸரணம்
வ்ருஜ ” என்னும் திருப்பவ
ளத்தையும்

நால்தோள்—(உ) “ ஸுபுராஸம் வ
ரிஷுஸுஜெ - ஸுகாடம்பரி
ஷுஸுவஜே ” என்று ஆஸ்ரித
ரை யெடுத்திணைக்கும் நாலு
திருத்தோள்களையு முடையனாய்

ஆறு ;—(வந்தாய்போலே) ப்ரதிகூலர்க்குக் கண்டவாற்றாலே
எளியாரைப்போலேயிருந்து அரியையாகையாலும், ஆஸ்ரிதர்க்குக்
கண்டவாற்றால் அரியாரைப்போலேயிருந்து எளியையாயிருக்கை
யாலும், நீ என்னை தவத்ஸௌந்தர்யைத் தாரகபோஷகபோக்யனாக்
குக்கையாலும் திருகரகிரணஸந்திபமாக ஸ்வப்ரபைகளாலே ராத்ரி
யையும் பகலாக்காநின்ற ரத்நங்களாலே அலங்க்ருதமான திருமலை

அமுதே—ஆஸ்ரிதர்க்கு நித்யபோக்ய
ஸூயிருக்கிற விருப்பை

எனது—எனக்கு பாகாஸிப்பித்து
உயிரே—தாரகனாவனாய்
சிந்தாமணிகள்—ரினைத்ததெல்லாம்
கொடுக்கவற்றான மஹார்க்க
ரத்நங்களினுடைய

பகர்—ஒளியானது
அல்லே—(ஸக்ருத்திவாவாம்படி) ராத்
ரியை

பகல்செய்—பகலாக்குவதான
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே
ஸந்நிவிதினனவனே

அந்தோ—ஐயோ
உனபாதம்—நிரதிஸயபோக்யமான
வுன் திருவடிகளை

அடியென்—அந்நயாக்ஷயனும்படி அத்
யந்த பரதந்த்ரானை நான்
இறையும்—ஏகதேஸமும்

அகல்—அகல்
கில்லேன்—கூடமனாகிறிலேன்.
அந்தோவென்றது—ஆர்த்திக்குமே
லே அபேக்ஷிக்கவும் வேண்டுவதேயெ
ன்று கருத்து. பகர் - ஒளி. (க0)

யிலே எனக்காக நின்றருளுகையாலும் அடியேன் ஒருநாளை உன் திருவடிகளை விஸ்வலேஷிக்கமாட்டாமையாலும் உன் கருபயாலே அடியேனை உன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருளவேறு மென்கிறார். (௩)

ஈடு ; அவ ;—பத்தாம்பாட்டு, தம்முடைய வபேஷிதம் ச. க் கென வித்திக்கைக்காகப் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார். ஆக, ஒன்பது பாட்டாலும் ஸரணயன் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னார். இதில் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லிச் ஸரணம் புகுகிறார். கீழே, அடியேனென்றும், அருளினையென்றும் தம்முடைய வாகிஞ்சுநயத்தையும் ஸேஷத்வத்தையும் அவனுடைய ஸரணயதைக் குறுப்பாகச் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார். இங் து அது தன்னையே பேற்றுக்குடலாகச் சொல்லி ஸரணம் புகுகிறார். இப்பாட்டு தன்னை த்வயத்தில் பதங்களோடொக்க யோஜித்த தலைக்கட்டக்கடவது ; அதிலிர்த்தப்ராப்தமான அஹமர்த்தத்தை இங்கு அடியேனென்கிறது.

அகலகில்லேனிமையுமென் றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா *
நிகரில்புகழாயுலகம்முன்றுடையா யென்னையாள்வானே *
நிகரிலமர்முணிக்கணங்கள் விரும்பும்திருவேங்கடத்தானே *
புகலொன்றில்லாவடியேனுன் னடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்தேனே.

ப — அநந்தரம், ஆஸ்ரயணியதைக்கு ஏகாந்தமான புருஷகாரயோகத்தையும் ஞானயோகத்தையு முடையையாயிருக்கிற வுன் திருவடிகளை அநந்தர யாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயித்தேனென்று ஸக்ரமமாக ஸரணாகதியைப் பெறுகிறார்.

இதையும்—ப்ரபாப்ரபாவரங்களைப்	அலர்மேல்—பூவில் பிறப்பாலுண்ட
போலேயிருக்கிற ஸ்வரூபஸம்	ன மார்த்தவபோக்யதைக
பந்தத்தாலும் எதிர்த்தலையில்	யுடையள
போக்யதாதிஸயத்தாலும்	மங்கை—மங்கைப் பருவத்தாலுண்ட
கூணமாத்ரமும்	ன வால்லப்பயாதிஸயத்லை ;
அகல—விஸ்வலேஷிக்க	யுடைய லக்ஷ்மியானவ
கல்லேன்—சுநமையல்லேன் ;	உரை—தன்னாபிஜாத்யமும் ஆத்யரு
என்று—என்று	ணமும் ஆபிரூப்யமும் கிட

ஓரவயவவிசேஷத்திலே நித்ய
வாஸம் பண்ணும்படியான
பேரச்யதாதிரஸயத்தை
யுடைய
மார்பா—திருமார்பையுடையையாய்
நிகரில்—இவனோட்டைச் சேர்த்திய
டியாக வுதிக்கக்கடவதாய் ஆஸ்
ரித்தோஷா நபிஜ்ஞதையாலே
குணந்தாங்கனோடு சேர்க்க
வொண்ணாதபடி நிருபமமான
புகழாய்—நிரவதிக வாந்ஸல்ய ப்ரதை
டையுடையையாய்
மூன்றலகம்—இதுக்கு ஹேதுவாயி
ருக்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்தமா
யுள்ள த்ரிவித சேதநாசேதநம்
களையும்
உடையாய்—ஸ்வம்மாகவுடைய ஸ்வா
மித்வத்தை யுடையையாய்,
என்னை—அந்தமேன்மையென்றியே
அத்யந்த ஹேயான வென்
னையும்
ஆள்வானே—அங்கீகரிக்கும் ஸௌஸ்ரீ
ல்யாதிரஸயத்தையுடைய
யாய்
நிகரில்—அந்த ஸீலத்தோடேயெல்லா
ரும் கண்டநுபவிக்கும்படி
ஜ்ஞாநப்ரேயாதி குணேக்கர்
ஷத்துக்கு ஒப்பில்லாதபடி
யாயுள்ள

அமரர்—கைங்கர்ய நிஷ்டரான் வம்
ராரும்
முனி—குணநுபவபாராய்க்கொண்டு
மநஸீலரான முனிவர்
களுமான
கணங்கள்—திரள்களானவை
விரும்பும்—வாந்ஸல்யாத்யநுபவாபிநி
வேஸத்தாலே அத்யந்தாதாம்
பண்ணிவர்த்திக்கும்
திருவேங்கடத்தானே—திருமலையிலே
ஸந்நிஹிதஞான ஸௌலப்ப
பூர்த்தியையுடையவனே!
புகல்—உன்னையொழிய வுபாயாந்தரங்
களான புகலும் ரக்ஷகாந்தரங்
களான புகலும்
ஒன்றில்லா—ஒன்றாமில்லாதபடி அநந்
டபரணஞான
அடியேன்—பாரதந்தர்யத்தை யுடைய
நான்
உன்—கீழுத்தமான புருஷகாரயோகத்
தையும் குணயோகத்தையு
முடைய வன்னுடைய
அடி—திருவடிகளின்
கீழ்—கீழே
அமர்ந்து—ரேகாவதநர்க்கதனாய்க்
கொண்டு
புகுந்தேன்—அநந்யபாயோஜநத்வ வ்ய
வஸாய விஸ்ரிஷ்டனாய் ஆஸ்ர
யித்துவிட்டேன்.

அகலகில்லேனென்கையாலே - ஸ்ரீஸுப்தார்த்தமான ஸேவாகரணத்தாலே
வந்த நித்யாநபாயித்வத்தையும், அலர்மேலென்கையாலே - ஸேவ்யதைக்கு
னகரந்தமான மார்த்தவாதி யோகத்தையும், மங்கையென்கையாலே - ஸேவாகர
ணத்துக்கடியான வால்லப்பயத்தையும், உறமார்பாவென்கையாலே - மது
பர்த்தமான நித்யயோகத்தையும், நிகரில்புகழாயென்று துடங்கி - திருவேங்க
டத்தானே யென்றதற்குதியாக (க) “பா தாவிதா ஹா தா நிவாஸம்”

மாதாபிதாப்ராதாநி வாஸ : ” என்று நாராயண ஸுப்தார்த்தத்தைச் சொன்ன ஸ்ருதிஃரமத்தாலே வாத்ஸல்யாதிருண சதுஷ்டயஃரமத்தையும், புகலொன் டல் லாவென்கையாலே - அதிகாரி விசேஷணமான வாகிஞ்சர்யாந்யகதித்வத் த யும், அடியேனென்று - க்ரியாபதத்தில் உத்தமனாலே யாக்ஷிப்தமான வதிக ரி ஸ்வரூபத்தையும், உன்னென்று - ஸம்புத்த்யந்த யோஜனையாகையாலே - உ த் யாஹார்யமான தவஸுப்தார்த்தத்தையும் அடிக்கீழென்கையாலே - சரண ப த் தார்த்தத்தையும், அமர்ந்தென்கையாலே - க்ரியாபதத்தில் உபஸர்க்கார், க மாய், உபாயோபேய விஷயமான வ்யவஸாயத்தையும் புகுந்தேனென்ற - க்ரியாரூபமான வாஸ்யணத்தையும், புகுந்தேனென்கிற பூசார்த்த நிர்த்தேய த் தாலே ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஆவ்ருத்த்யபேகையில்கூட ஸக்ருத்கரணத்தைய ம் ப்ரகாசிப்பித்ததாய், இது - பூர்ணஸாரணகதியாகையாலே ஆஸ்ரயணர்த்தமா ர் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமும் குணயோகமும் ப்ராப்யாந்விதமாயிருக்கையாலும், ஆ யேனென்கிற வதிகாரிஸ்வரூபத்திலே அநந்யார்ஹஸேஷத்வாநந்ய ஸாரண த் வங்களோபாதி அநந்யபோக்யத்வமும் ஸூசிதமாகையாலே அமர்ந்தென் ட் ப்ரயோஜநாந்நா நிராஸம்ஸூசிதமாகையாலே, நமஸுஸுப்தார்த்தம் ஸித்திக் க யாலும், புகுந்தேனென்கிற கதிவசநம் ப்ராப்திக்கும் ஸூசகமாகவற்றுகை ர லும், ப்ரதாநமான உபாயவரண வாக்யத்துக்குள்ளே வாக்யஸேஷமான உத் ர வாக்யார்த்தமும் அந்நர்க்கதமாயிற்றதாயிற்று; ஆகையாலே இப்பாட்டு வா ய த்வயார்த்த ப்ரகாஸகமாகையாலே பூர்ணஸாரணகதியாகக்குறையில்லை, பூ படி - இப்பத்தாலே கீழில் பத்திலுபாயதயாரிஷ்டகர்ஷித்த வஸ்துவை ஸ ர காரமாக ஸ்வீகரித்தருளினாயிற்று. (அ)

ஆறு;—(அகலகில்லேன்) அபாரகாருண்ய மஹோததியாய், உன்னுடைய குணங்களாலே அஸ்மத்ஸ்வாமிபுமாய், திருநா டிலே த்வத்பரிசர்யைகபோகராயும் த்வத்குண்துபவைகபோக ர யும் நிருபமராயிருந்த நித்யஸித்தபுருஷர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஷ ணீயமான திருமலையிலே அநாலோசித விசேஷாஸேஷலோக ஸ ண்ணயனயுக்கொண்டு நின்றருளுவதும் செய்த வுன்திருவடிகளை உ ஃ ந்யஸாரணானுவடியேன் அநந்யப்ரயோஜநனுபுக்கொண்டு பெரி ி பிராட்டியார் புருஷகாரமாக ஸாரணம் புகுந்தேன், இப்போடு ஃ நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனுப் உன் திருவடிகளிலே ஸர்வகா மும் ஸர்வ கைங்கர்யமும் அடியேன் பண்ணப்பெறவேணுமெ ஃ கிருர். (க)

திருவாய்மொழி, சு-ப; சு-தி, சு-பா, அடிக்கீழ் வ்யாக்யாநம். 183

ஈ; அவ;—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார், பரம பதத்திலேசென்று தாஸ்யத்திலே அபிஷித்தாய் அடிமைசெய்யப் பெறுவார்களென்கிறார்.

அடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்தடியீர் வாழ்மினென்றென்றருள்கொடுக்கும படிக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன் முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தும் பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நிலாவுவரே. (கக)

ப—அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியைப் பற்றினவர்கள் மஹாவகாஸு மான பரமபதத்திலே வ்யாவ்ருத்தராயிருந்து நித்யவாஸம் பண்ணுவரென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

அடியீர்—ஸேஷபூதராயுள்ளவர்களே!

அடிக்கீழ்—நம்முடைய வடிக்கீழ்

அமர்ந்து—அந்யஸாதாராய் அந்யப்ர

யோஜநாயக்கொண்டு வ்ய
வஸத்திராய்

புகுந்து—புகுந்து

வாழ்மின்—நிரந்தரானுபவம் பண்ணு
ங்கோள்

என்றென்று—என்றென்று

அருள்—உபாயபாவத்திலும் உபேய

பாவத்திலும் தனக்குபையை

கொடுக்கும்—உபகரிக்கும்

படி—பாகாரத்துக்கு

கேழில்லா—ஒப்பில்லாத

பெருமானை—ஸர்வாதிகளைக் குறித்து

பழனம்—ஸ்ராமஹரமான நீர்நிலங்களை

யுடைய

குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான

சடகோபன்—ஆழ்வார்

முடிப்பான்—கம்முடைய கார்யமடங்

கத் தலைக்கட்டிக்கொள்வதாக

சொன்ன—அருளிச்செய்த

ஆயிரத்து—ஆயிரம் திருவாய்மொழியி

லும் வைத்துக்கொண்டு

திருவேங்கடத்துக்கு—திருமலைக்கு

ப்ரதிபாதகமான

இவைபத்தும்—இவைபத்தையும் (ஹர்

பிடித்தார்—ஸப்தாவலம்பநம் பண்ணி

பிடித்தார்—அர்த்தாவலம்பநம் பண்

ணிஞரெல்லாரும்

பெரிய—நிரதிஸயமஹத்தையை

யுடைத்தாய்

வானுள்—பரமவ்யோம ஸப்தவாச்ய

மான பரமபதத்திலே

வீற்றிருந்து—இத்திருவாய்மொழியில்

ஸம்பந்தமடியானவ்யாவ்ருத்தி

தோன்றும்படியிருந்து

நிலாவுவர்—நித்யானுபவம் பண்ணி

வர்த்திப்பர்

நிலாவுதல்—நிலைநிற்க நடத்தல்

பிடித்தாரைப் பிடித்தென்றுமாம்

இது அறுசீராசிரிய வீருத்தம். (கச)

ஆறு;—(அடிக்கீழ்மர்ந்து) கைங்கர்யை கரதிகளாய்க்கொண்டு தன் திருவடிகளைச்சரணம் புக்கவ. ளுக்கு கைங்கர்ய ஸம்பத்தைக்

184 திருவாய்மொழி சு-ப, க0-தி, கக-பா, அடிக்கீழ் வ்யாக்யாந

கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற திருமமான் வாப்ரித வாத்ஸல்ய
தையுடைய திருவேங்கடமுடையானைச் சேர்ந்து முடிக்கைக்கா
திருமலையில் ஸம்ருத்தியைச்சொன்ன வித்திருவாய்மொழிக்
யாப்ரியித்தவர்களை யாப்ரியித்தவர்களை திருநாட்டிலே பக
சேஷத்வ ஸாம்ரஜ்யத்திலே அபிஷித்தராய் ஸர்வகாலமும் ஸர்
ஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்திக்கப்பெறுவ ரன்கிரு

திருவாய்மொழி ஆரூம்பத்து வ்யாக்யாநங்கள்

முற்றுபெற்றன.

